Empudegant la boïga

Carles Reig

(2020)

(*Em diu que es diu Boïga*.)

Em dic Boïga. Una bomba m'esclatà al cervell; l'hipocamp a parir parteres...

[Ací em lliurava uns papers rebregats potser angoixosament a l'instant cabdal de l'atac.]

Tot això de per ací, la bomba en caigué damunt a mig escriure-ho.

(...)

(*Aprés la pèrdua*.)

Anys i panys havia anat sèdulament confegint: *Un llibret dels que ja no es fan*.
I de sobte un foc.

Avui em dic Boïga, i una boïga se m'ha obert part dedins el pit com infecta putrefacta recança que em va gangrenant els voltants.
Una boïga al suposat ectoplasma o llençol imaginari on figura a contraclaror la meua figurada figura; on el meu ésser, com figa a l'arn, no s'estén.
Volcà dels menstrus – esdevé cru xuclador que tot ho vol pair.
Cràter que s'eixampla i tot s'ho empassa: *Somnis, texts, tasts, memòries. Versemblances, galivances, miratges*.

Havent-ho tot perdut, una boïga se m'obr a l'integument, una boïga per on s'escola el deler de viure.

(...)

El teu ésser?
Això rai, car tot el que és, és ésser.
(Xorc consol.)

(...)

Incapaç de reproduir la feinada, caic en foscor: *After the loss, the abyss*.
Aprés la pèrdua, l'abís.

(...)

Treure'n l'entec, com?
No hi ha remei. O: quin remei trobar-hi altre que...?

I ara la fórmula: *Hope springs eternal*.
O: *Any port in a storm; even this one will do*.
Les plomes a les ales de l'esperança, socarrimades i tot, assajaran novament el vol?

(...)

Aprés la pèrdua, esdevinc desguitarrat camp de batalla; en marejat barreig, se m'hi barallen malsons.

I ara la fórmula: *Tot era oradura*.
Feres bé de llençar-ho.

(...)

(*Llenceu-me a les escombraries, potser embolicat en un llençol esvellegat*.)

Tots els esdeveniments vitals, esdevinguts objectes ara col·lapsats en un paquetet de cendra.
Tot caos torna a l'inici, l'inici tan perfectament acunçat del no re.

(...)

(*Regirant al fons del calaix enferritjat*.)

Cops anònims m'esguerren i esdevinc cerebralment xorc.
Cervell d'aigües tèrboles, mai no saps què hi pesques amb els detritus del teu ormeig molt claupassat.

Ara que, anant d'un cantó a l'altre, amb els diferents períodes, i sempre amb veïns adversos, no és gens estrany que, més o menys sovint, no se m'esdevinguin forats soferts per foc o per emble.

Car quin deler els veïns i els viatges de cremar, quin deler de fer desaparèixer; de cremar'm, doncs, d'eliminar'm.

(...)

(*Somnis insignificants*.)

El somni insignificant d'una vida sencera és fet de petits somnis quotidians encar molt més insignificants.
Doncs bé, aquest proppassat juny, entre el tretze i el vint-i-sis, com dic, d'enguany [i és clar que sempre és enguany; sempre en som, a enguany; tostemps la història al present], una boïga se m'obria a la consciència. Ho oblidava tot, pou de teca irrecobrable.

Oblidava cada somni insignificant somiat durant aquest lapse de temps, on qui sap què he comès, quants de torts ni benifets?

Tant de somni insignificant que s'enduu doncs la tassa de la cagadora.
Esborrat cervell, esborrat ordinador. Esborrats per qui? S'esborraven tot sols? Els esborrava jo mateix, la repressió del record davant quina horror? O era la por d'ésser descobert de qui sap què? Me'ls esborraven els enemics? L'atzar?

(...)

(*Treballaré la boïga*.)

Episodis, auques i tonades que m'orbiten el creixent clot cremat. Enquadrats en feltre que el lent foc va devorant. Prou tost se m'instal·larà com si res la darrera boïga: la boïga infinita.

(...)

(*Lleterades fragmentàries per causa de boïga*.)

Se t'estronca a mig trempar/ llangardaix a l'entrepà.

(...)

Puc dir que, després d'aqueix altre atac, hom em mostrava un munt de papers atapeïts dins un immens bagul blau. Em deien que aquells escrits eren meus, mes me'ls mirava com els d'altri; més que més que, en llegir'n qualcuns, no hi trobava sinó d'absolutament nou. De les incomptables línies als fulls, no en reconeixia borrall.

Em diuen, hò i més, que aqueixos quaranta mil llibres anotats als marges són la meua biblioteca; apilats volums de totes mides, doncs, que adés, no gaire fa, es veu que tenia molt cars; i m'asseguren que, de tantes i tantes anotacions que els diversos exemplars no hi duen, no n'hi ha cap que no sigui molt gelosament meua; i tot que me n'adon que totes aqueixes notes marginals són immensament intel·ligents, són avui per a manguis com ara si pertanguessin a una legió d'obscurs savis, i és clar que no pas , com qui diu, rajades de la meua ploma, no gens eixides del meu cervell, el qual a hores d'ara no és sinó taula rasa. Un com, d'allò, com se'n diu? Un palimpsest tot net.

(...)

(*M’anomenaré a ma guisa*.)

Es veu que algú (i els seus s’hi avenien) m’havia volgut nomenar a quelcom... *À quelque chose de très guignolesque gravité...?* A qualque dignitat de ninot de putxinel·lis?

Els dic, de lluny, que s’ho desin.
Car oi que prou en sé prou, per a nomenar’m, quan m’escaigui, a ma manera?

I tota dignitat és indignitat. Res més indigne que els dignitaris.
A part que arreu d’on vulguis... Només absent hi soc de gust.

(...)

(*Aquest és el fragment*.)

Només pot esdevenir poeta qui sap viure als budells on la merda es congria.

Tothom qui pseudoalat es veu sobrevolant els budells, només vomita xarones ximpleries, carrinclones datpelculades, bajanades i buidors abominables de bajoca, de burxeta i de besunya, amb floretes i cels, i amors i honors, i ridículs i abjectes i horrorosos enganys semblants.

Només cobert de cap a peus de merda esdevens mai prou savi.

(...)

No hi ha millor feina que la de traficar amunt i avall amb escombraries. És joc delitós. Tots els escombriaires som una mica (o pus tots força) puerils. Ja ho va dir el savi Fourier. *Al món harmònic, tots els escombriaires hi seran canalleta. Car la canalleta no avorreixen la brutícia, ans l’amen. Es*

rabegen als femers, s'enfanguen, s'emmerden, es rebolquen per terra i entre els gossos. Les escombraries, per a ells és un joc recollir-ne i, damunt, fer-se felicitar i àdhuc com cal guardonar.

(...)

(*Som-hi minyons de la malaguanyada trempamenta*.)

Em desvetllava amb algú qui em feia mal, bo i xuclant-me adeleradament la tita; xarrupant-hi de valent, esmeperdudament, com qui s'empassa, gàrgola grotesca de circ de poc preu, boes i pitons.
Danger! Cocksucker on board! — vaig cridar, horroritzat, on el culpable, serpeta, es féu escàpol.
Com m'aixecava a desinfectar-me-la!
I ara, més asserenat, tret que és clar covant roent rancúnia, ull viu, via fora, car la meua ferotgia es desferma.
Qui és el xarnec qui me la xumava!
I l'entera guarnició, la soldatalla merdosa qui cafeix la barracota, la veus encontinent desperta i erta, al peu de llurs llitets.
Com entre la bòfia, entre els mals sorges no te'n trobaràs mai cap qui no sigui marieta.
Repetiré: qui és el xarnec qui...!
I arrenquen espontanis amb llur cantarella ridícula i carrinclona, llur himne bèl·lic del ram marsellès. Peà marieta. Tots els himnes guerrers en són.
Som-hi, minyons de la putrè...facció! Els jorn gonò...rreic ens ha fet cap! [Etc.]
Cairats com tetraedres, com adondats cairotes amb carotes d'idiota, només tarats en llur harmònica geometria per aquell mínim piuet o palleta amb què, carallets, els robotitzats trempaven.
Món simiesc dels xarnecs militars. Mentre, tots en cunç, es ficaven espontàniament a bramar les tonades carrinclones

de cap d'aquelles irrisòries cançonetes marcials, llurs vitets, car com dic cap ni mica colossal, pus tost el contrari, és a dir, més pròpiament, llurs escovillons de fregar rectes, sedegament se'ls dreçaven, trempats se'ls alzinen i àdhuc els vessen minses laves, alçuradets volcans de naquis braó, ço és, de vim escàs.
No pas el meu ceballot. Totalment fastiguejat, rau molt pansit, més somort que mai, així desaprovant tanta de ximpleria, de puerilitat, de banalitat, d'insignificança, d'inutilitat..., de pèrdua de suc.

(...)

(*L'ínclit Despuig enculava en Colom*.)

Quan n'Eimeric descobreix en Cristòfor
Com prou diu la filòsofa que tothom s'hi aclofo:
Àfoba orgia no vull que m'estafos.

(Ni pots trobar enlloc on t'agafos
Si el vers no ames de totes les Safos.)

Entre la bafor fàl·lica prou cal que hom s'hi escarxofo.

Diàfan un dels faves efebs diu galactòfor
I amb prou suc: —*Ningú vol que hom l'hi espellofo?*
(I l'hi fica en un plat com cap cambrer discòfor.)

—*Oi! Bé que no vull que te me n'embafos*
I mig escanyat ja me l'aixafos
O pitjor també els ouets no m'esclafos

—*De mos tasts no vull que null hom se'n mofo!*

—*Ui! La por prou fot que se m'agarrofo!*

—*Vincla't colomí que per on traus l'"ovo"*
T'hi endiny els meus molt trempats "metàfors"!

Sobtats se’ls tornen verds tots els semàfors:
Es toquen i es besen gens adiàfors
I els culs es burxen amb un vit ben fofo.

(...)

T’acolloneix la furor de les dones
Quan se’t carden i desmaneguen ferm.
Llurs conys poderosament musculats
Totjorn t’eren un dràstic violent
Que et trametien no pas a trempar
Ans a cagar esmeperdudament.

Putarres frenètiques llurs cridòries
Com en pateixes carcassa decrèpita.
Estrèpits d’estavellaments molt greus
Angoixosament t’escandallen l’ànima.

Concisa mútica rèmora l’hoste
Monstruós massivament et viola.
Ostatge destrossat et sents morir
Amb cada nova salvatge sacsada.

Com mesquí helmint somorgollat en merda
Folla femella et sebolleix en carn.
Dona moguda antropòfaga mènada
En histèric atac contra el ninot de drap.
Et sondrolla entrò que no ets ni cendra.

Pols ets i tota pols ha d’anar armada
Contra cap galopant esbojarrada.
O romans fent de mula fent d’ase o cavallot
I estront mig animat fas cap al carallot.

Jup i desfet gens bé no s’hi viu al carall.
Execrada joguina tost et perds pou avall.

(...)

(*L’annex no pot existir sense la senyorial mansió que li dona raó d’ésser, la qual sòlida i magnífica mansió, de tot annex, si calgués, prou podria passar-se’n sense que res de nociu se’n seguís*.)

Annex, ço és, dependent, totalment dependent de qui em forneix (contra constant caní servei) els mitjans elementals de subsistència, ço és, teulada, llit, teca, i àdhuc, si s’escau, cap cau per a l’estudi, cap finestra per a l’observació, i sovint i tot una certa excitació dels sentits...

Tot el que de debò sigui tanmateix moure’m a lloure en llibertat, ço és, plaívol, abellidor, sense encarcarador compromís, sempre...

Sempre haig de fer-ho (tot això altre) d’amagat, com ara clandestinament, de puntetes, de totes totes (exacte!) subreptícia — menjar, jeure, estudiar, observar, ésser.

La meua llibertat doncs per força condicionada, vigilada, tret que no pas tothora, car...

Car àdhuc el generós escarceller és clar que s’adorm o es distreu.

I és llavors on esdevinc.

(...)

Fui n’Aristarc, delicat marit, qui s’enfonyà a jaure sota el tàlem, i allí, molt benaurat, es lleixà mastegotejar (fins a contusió cerebral irrecobrable!) pels exacerbats sotracs de muller i drut qui, atlètics, en bullent acció, tot el parament àdhuc desmanegaren.

(...)

Corrupció mental de voler fidelitats idiotes i contraproduents, antinaturals de totes totes.
Tot home ha vel·leïtats d'esdevenir cuguç per part de molt enèrgic drut, tot i que, per podriment cerebral, tem alhora qui altri se li foti la dona.
La dona qui exigeix fidelitat al marit, encar és més suïcida. Carallot, ni deixa tastar ni tasta.
Un cervell natural, net de tot empelt de civilització assassina, vol que la dona cardi tant com li plagui, i això l'allibera. Allibera el cervell i qui el porta. Car no hi ha llibertat, vós, com la sexual.

(...)

(*Exterminis de xamfrà*.)

Xeic adés poderós qui has esdevingut letalment gelós de l'odalisca la qual, magnètica i astuciosa, et tortura i humilia, i qui, en l'horitzó miasmàtic que tanmateix pots mig guipar amb els ulls del clatell, t'ha fet estampar d'esquena al mur i t'ha fet aixecar el caftà de samitell esvellegat, i ara lentament i amb simitarra rovellada et perfora el paltruu, per a de mantinent i sense més romanços fotre't ja colgar, mig viu encar, en cap prat perdut perquè qui hi peixi trobi que els brins són amargs, belleu entecats de micelis tuixegosos i tot.

Demostrada havia immediatament la seua gran superioritat de dona meravellosa l'odalisca màgica, qui en un tres i no res prenia el poder per mètodes de cony dictatorial i imperiós, amb els tentacles del qual, alhora hams i esquers irresistibles, mes per a tu inabastables, inassolibles de totes totes, et menava on volia, a tort i a dret, i per camins més públicament ridiculitzadors, ultratjosos, greujants, agonitzants, ignominiosos.

Ordena: «El xeic pateix molt angoixosament de qualque apendicle mal apedaçat. El colguem per al seu bé i el del poble. Traieu-li dels dits abans les afroses tumbagues, i som-hi.»

Et sebolleixen trempant. En acabat, dona magnífica, incòlume, impassible ara, sempre esguarda entorn amb ull altiu bo i escaujant el trist panorama girientorn, sospesant segurament quin altre carrincle potentat, molt efímerament poderós encar, properament, tost d'allò pus, no trobarà prou delit de molt opressivament fotre executar en acabat així mateix de tortura ans humiliació superlatives.

(...)

(*Fa que llegeix*.)

Sacre escriny, anell de foc, nafra al viu, mossada de drac.
La fascinació t'endogala, rodament de cap, cuidaràs trabucar, empès pel contrapès de l'espasa que se't descorda en saliveigs.
Conys esbatanats, com Sols al cel, millor que no els Sols del cel.
Són Sols, els conys, de qui l'enlluernament totpoderós no sols és tolerable, és d'allò pus gaudible.

Oh paia qui estirada damunt l'herba fa que llegeix ben eixarrancada, d'on que hom el cony li hagi de contemplar amb un cert interès ni amb una indubtable sufocació ascendent.

El cony relliscós, parany de vesc clafert, que llofres esparverat, i llavors, endut pel vertigen, massa t'hi atansaves, i et xucla endins, començant pels ulls, fins que en ofec de vesc, condó extraviat, serp espellada qui es rebrega en apnees, t'has fos.

Pertot on mai ragueres no en romanen vestigis. Ni moquet de trist llimac.

(...)

(*Llurs conys em feien l'ullet*.)

Llurs conys em feien l'ullet
Mes no pas llurs ulls que molt hipòcrites em fitaven severs.

M'havia comprades per correu unes ulleres
Unes ulleres que "transparentaven" els vestits de les dones
(Inclosos tapaculs, vós!)

Eren unes ulleres màgiques anunciades al darrer full
D'una revista de ninots per a infants
I m'havien costades cinquanta cèntims
(Mai millor emprats!)

(...)

(*Odi i repugnància*.)

Odi envers altri i repugnància d'altri.
Sortosament, això (únicament) em constitueix.

(...)

(*Breu explicació amb un enrotllafulles*.)

El veia despenjar-se tan fàcilment i compassada, a tall d'enjòlit cuc geòmetra, i m'aturava a observar-lo.
L'he vist mesuradament davallar pel seu fil sedós, un enrotllafulletes (un tortrícid diminut), qui, tot seguit, davant meu mateix (potser m'ha vist tan lleig), s'ha repensat, teratoscòpic, pobrissó, i, ara amb esforços, refregaments, i rebrecs i feinadotes rai, ha tornat a pujar el fil tan amunt que gairebé en el fullam el perdia de vista.

Potser només es desdeia d’anar tan avall, diguéssim que no gens li abellia l’ambient sotà.
O pitjor, sentint-se embrutat pels ulls d’altri, potser es deia allò que m’he dit manta vegada.

(...)

Espieta espiat, m’he tocat i retocat — i enlloc no m’he trobat.
Qui em reconeix? *Ktò vinavat?*
Només el boig qui t’acusa.
T’acusa perquè és un bocí de merda qui aprofita tota excusa.
Per a poder enllordar — tot objecte proper o llunyà.

(...)

En tot cas, no pas que li anés a demanar el per què tot allò.
Prou ho he après, a hores d’ara. No cal demanar mai per què de re.
Què em pot respondre l’erugueta que no em responc jo mateix?

(...)

Hom fa (quin remei!) allò que li toca de fer. I allò que li toca de fer no és pas allò que certs homes boigs (és a dir, tocats, desnaturalitzats) voldrien absurdament que hom fotés, ans allò que li mana la natura.
La natura ens mana, tant al tortrícid com a manguis, de néixer, de feinejar, de morir.

(...)

Què vol dir saber-se ací?
No vol dir re.
Bromeres i xurries mentals.

És una delusió creada per les il·lusions que impacten al cervell i les al·lucinacions de la mateixa activitat cerebral, una activitat d'antic desenvolupada en l'animal per tal d'empescar-se vies devers la supervivència.
Ara, aquest excés d'activitat es veu desviat al domini de la imaginació on el propi fantasma pren forma com a existent, fins i tot quan, perquè la seua vida cap perill imminent no l'assetja, no li cal pensar que viu i que per instint caldria conservar-se'n (viu).
Desvagat, es veu tanmateix caçant i escapant en les fantasmagories de l'esperit. Com si hi fos. Enteranyinat en els fils de seda de l'ésser. Un animal tan complex com l'enrotllafulles.
Un atac qualsevol a la màquina del cervell fa esclatar la bombolla de la delusió, i allò prova que tot ho era: alhora il·lusió i al·lucinació.

(...)

(*Existir sense haver de viure: aquesta fora la fòrmula idònia*.)

A l'aigüera de la cuina netejant nyams abans de ficar'ls al forn, i alhora silentment existint, ço és, esguardant per la finestra.

Curiosament, pel carrer hi veig passar tres follets japonesos en bicicleta. Un dels follets el veig caure força desmanegadament. Es colpia horriblement el cap a caire de vorera, crec. A tots ops, romania ert, amb un trep sagnant; sang d'insecte. Els altres dos follets llavors amb un llambrec d'entesa en tenen prou; foten el camp volant.

I ara em distrec amb el que es deu esdevindre darrere, a la sala. Què hi fot l'home? Què hi fot l'home qui, assegut molt confortablement i àdhuc presumida, guaita els dos

televisors alhora? Un, mut, hi emet esports. L'altre, amb veu, hi fa cançons antigues, idiotitzants, de rock.

Al rerefons del cervell, m'ho he demanat fa estona. Què hi deu fotre? No crec que l'home hagi vingut només per a abassegar els televisors; tampoc crec que es vulgui cardar ma mare (massa vella), ni la dona (massa lletja).

Havent-me doncs distret, veig, tornant l'esguard finestra enfora, que el follet mort ha desaparegut; no pas, però, la bicicleta tota espatllada. Hom se'l cruspia? El follet, vull dir. Dubt bontròs que hagin tingut prou temps de fer-ho els voltors qui, conxorxats, sempre m'assetgen pels voltants de la finestra i sé que em fan niu al terrat, o hi relloguen. Tant se val. Un altre misteri. Així mateix, cal dir que no crec pas que l'home hagi vingut per a mi. Soc massa lleig i massa vell. I sobretot, gens marieta. Caldria que em pagués quantitats inversemblants perquè acceptés que se'm cardés.

Quan se n'adonarà, el tanoca, que hi és debades? Carallot. A part que avui, per dinar, no els coc sinó nyams al forn. Així que...

(...)

(*Finestra a la inessència*.)

Finestra a la inessència, on res no significa re.
Tot rucades.
Un món trucat.

(...)

(*Observacions hodiernes.*)

Finestra enllà veig cambrers i cuiners com corren adelerats a canviar d'indret d'aparcament llurs automòbils, car

altrament es veu que en aquella hora multa rai.

I, ençà, els cossis i les aigüeres on els enciams eren a mig rentar sobreïxen de valent i les llengües de les flames dels gasos als fogons oblidadament deixats encesos abans de coure-hi comencen de llepar ominosament els voltants, mentre, enllà, al fons, el gos s'ha agafada la ferramenta als raigs de la roda de la bicicleta de la neneta, de qui la mare el ventijol generós li aixeca la faldilla vermella amb floretes blanques i ens regala la vista tot un cul rodonet meravellós, car calces no en porta molla, i no hi ha doncs al món dona més com cal ni perfecta, amb les seues parts fetes públiques, son cony flairós i la sempre molt llepable roseta de l'anus, i tots ens hi somiem, cuiners, cambrers, desfeinats d'observatori, esminyonant-la, gomboldant-li els seus delitosos traus de fresca carn crua.

(...)

(*Orgànic*.)

Res no es desaprofita.
Sebollit nu nu nu... i sense trempar
Pols pols pols... que es reaprofitarà.

(...)

(*Sal a l'ham*.)

Era pescant assegut al pescant/ Se m'atansa un xarnec amb turbant/ I em diu no pas gens rude *Sal a l'ham*/ I dic *Per què? No hi fic pas enciam.*

Sal a l'ham hi torna torçant la cara/ I responc *Qui sap tu potser ta mare*/ Car qui s'hi entén en cucs ben amanits/ Ell volent-los salats i jo endolcits.

Interroga ara el carro funerari/ Que prenc per al meu esgambi ordinari/ No em sap jardineret al cementiri/ Ni que allí seré quan també ell no expiri.

Ni que si de cops faig cap al riuet/ Amb per tot ormeig canya llinya i suret/ Amb a l'ham d'esquer larves de cadàver/ Tot allò pescat a l'aigua ho tornava.

(...)

(*Entre sudaris*.)

Com més anys no he viscut, més me n'he convençut:
En somorta llum d'aquari, només hi vivim,
desesperadament orfes, rèmores.

Havent estudiat a la Universitat del Cementiri, te n'adones que:
Viure és pecar contra el totpoderós déu de la mort.

Viure, doncs, carallot, estigues-te'n tant com puguis; això.

(...)

(*Somnis lascius de peix qui pon*.)

Soc l'home qui tot ho entengué:
Que per a això serveix un paper.

(S'hi torca què?
Merda? Lleterada? Cagada de gos?
Esput? Sang? Bava? Llavis? Plors?
Engrunes de cervell? Ço és, pensaments? Vull dir, pensades?)

Tot al sac, vós.
Tot al sac (de paper).

(...)

Tornant a les cases altes on estic segur que hi visc, veig molta de gent a baix fent cua davant la porta principal; com m'adreç amb confiança cap a la porteta de servei com si sabé què faig, un home alt xiroi pus tost granat, se'm presenta, m'ofereix la mà, *Roig Castells*, diu que es diu, i afegeix, *deveu habitar la casa, em podríeu dir si sou en Romeu notari, o si sou parent seu?*

Li responc que no, *Que no, que només hi viu mon pare, i que no és notari, no, ni re*.

I llavors, ell tornant-se al seu lloc a la cua, romanc paralitzat, *Mon pare...? A quin pis...? I per què mon pare...? I jo... on?*

És evident que oblidava on visc ni si visc ací, en qualque pis de ben amunt. Me'n tornava doncs enrere, i tombant la cantonada, me n'adonava que a una altra casa, més avall, hi vivia una tieta meua. M'hi he adreçat i entrava al vestíbul; hi havia dos vigilants, una a cada taulell, els taulells davant part davant abans d'arribar als ascensors i les escales. No sabia a qui demanar ni tan sols què demanar-los, quan, en aquell instant una dona rossa sortia cap al carrer per les complicades vidrieres de l'entrada principal. M'ha semblat reconèixer-hi una cosina. He sortit darrere. La dona duia quatre infants, dos per banda, entre els quatre o cinc anys els quatre; corrent darrere ells, qui anaven força de pressa, l'he cridada, ço és, he cridat el nom de ma cosina, Otília, Otilieta, tret que amb els sorolls del carrer, camions esventats, tramvies mig espatllats, clàxons d'aquelles màquines infernals que fumen amb fums deleteris, ço és, els molt merdosos automòbils, no em devia pas sentir, fins que, corrent i esbufegat, no gaire lluny d'ella, al capdavall ha tombat el cap.

Soc ton cosí Pau, cinquanta anys que no ens vèiem.

Pau!
Tota aqueixa canalla, no són pas teus.
Ca, carallot; del nen. És com si fossin meus, la seua dona es morí parint-los. Tots quatre alhora.
Alça, de debò? Greu que em sap, t'ho pots pensar!
El nen també és mort. De tristor, segurament, mes que no de les malalties i els maleïts medicaments.
No ho sabia, terrible, esfereïdor. Doncs sí que fotrem goig!
I tu? Què deus fer per aquestes endreçúries?
Ni puta. Només em sembla que he arribat, de tan i tan lluny, remotes terres o mars, avui, aquest matí mateix, i afigura't, perdut, deambulant, no reconeixent re, ja ho veus, providencialment, oi? Trobar-te a...

En aquell instant, una sorollada de frenada no gens reeixida. Els quatre infants de ma cosina aixafats per un enorme camió. Ma cosina corrent-hi, i jo darrere, no gaire de pressa, amb cara de ruc.

Arriben les ambulàncies, els bombers, entre la gentada, la qual, és clar, rucs exclamacions rai.

Ignorat, me n'he tornat tot caminant cap al port.

Hi ha a un balcó un infant idiota qui amb un canut em llença aigualida mes vescosa merda de gos. Dues vegades m'ha encertat. La primera, la merda vescosa m'ha tocat la sabata, la segona la cama nua, car cert que vaig amb pantalons curts, com si he sortit aquest matí a córrer pel carrer.

L'amenaç amb el bastó. *Que enfellonit que estic!*

Veig que l'idiota tornar a ficar-se merda de gos, del gos qui té al costa, a la boca, i que la mastega bé, i que es torna a agullar cap a mi, i que torna a llençar-me merda, tret que ara soc lluny de tret.

Me'n vaig disgustat. Crec que els infants idiotes (i no cal dir els gossos) haurien d'ésser liquidats tantost néixer. Car quina merda viure idiota, i quina merda pels qui n'hem de suportar les merdegades!

Arribat a port, a la fi del temps, el curs del qual per un cop es mostra si fa no fa benèvol, esguard girientorn i amb quin descans de l'ànima no ens redescobrim tots plegats marietes!

Morirem abraçats, enduts pel mateix ineluctable corrent. Un corrent que sempre duu avall, i mai no refà enrere el pas. És com trena d'aigua qui cau i cau, i no pots retrossar. Nimfa amb cabells d'aigua negra qui a caire de moll es pentinés, eternament avall, avall. I els marietes qui som menats per les pues com polls a la babalà, fins al fons del fons del fons...

(...)

(*En Sísif Mesquiter*.)

De primer, empaitat pels lladrucs del gos de la darrera masia, era ara en plena ascensió al castell, bo i pujant sense gaires esforços, amb el caixot buit a l'esquena, a retre'n la mesquita, quan, tot caminant capjup, com dic, ben innocentment, em sent el sensori envaït per una visió...

Una visió prou revelatòria on el déu dels cretins no és de fet sinó un Sísif Mesquiter. Va pujant tant amunt com cal bo i empenyent tràgicament el seu caixot curull de podrida merda, només per tal de, un cop és al capdamunt, buidar-lo al cap dels eixamenats cretins qui sempre demanen més merda.

Segons el seu portamentides "infal·lible", sempre troben, en maligne conciliàbul qualsevol, que, oh i tant, tu, que la

merda d'avui era la millor fins ara de totes les vessades al llarg de les centúries.

I avui què tocava? Doncs avui tocava rebre ben bocabadat l'enorme merdegada de... *De l'infern!*

I avui? Avui l'enorme merdegada de... *Del paradís!*

I avui? *La de l'ànima!*

I? *La de la divinitat de la puta mare!*

I? *La bestiesa del creuclavat dels collons!*

Merda rai, ramat! Merda rai! *Merda infinita, au!* Au!

(...)

(Salvat pel caixot.)

Mesquiter a la feina molt assidu, davallava en la tempesta per estret viarany d'espadat amb el caixot mig ple de merda a l'esquena, quan sobtada torrentada se m'enduu intempestiu al riu de baix de tot. Endut, el cap se m'estavellava en penyal o quer obscè, i esdevenia amnèsic, havent perdut abans el coneixement durant una estona segurament no gaire llarga, car me n'adon tot d'una i molt esfereïdament que soc a mig ofegar-me, on d'esme i a les últimes m'he tombat en rodó i, si duia el caixot a l'esquena, el duia ara al pit i panxa, d'on, tot i amb el cap a tres quarts de quinze, mercès al caixot qui sura, sobrevisc.

Sobrevisc, havent oblidat doncs bona part dels esdeveniments que els darrers mesos m'afectaven. On em veig en acabat lentament assajant de recobrar-ne del naufraig petites peces que poc o molt hi toquin i se segueixin.

(...)

(*Floretes safrà, floretes sofre.*)

Eixim sorgim brollem brostem al món ja acolorits:

Totalment claferts de safrà, com cap cuguç.
I de sofre, com cap condemnat.

(...)

(*Massa ingenu, em trobava amb dits tots emmerdats, dits mossegats pel sanguinari dimoni qui viu a l'infern que és el cony de les dones*.)

Les dones ja neixen dogmàtiques.

Pobrissons homenics, embruixats pel maligne dimoni qui nia al recer més arrecerat del cos de les femelles.

Aquell genocida carallot, el feixista de màxima notorietat, en Hil·la (com en diem els menorquins, rimant amb xil·la), prou ho va dir, als seus ximples escrits, per a consum de la xurma ignorant qui és sempre la clientela del feixista:

«Començant, només ens caldrien les dones, feixistes per natura i posseïdores d'allò més preuat. Amb les dones al nostre camp, els homes vindran per pebrots darrere. I llavors tindrem pels ous totdeu.»

(...)

Les dones, cap respecte envers la incontrovertible autoritat del mascle. Les dones res no els plau tant com de portar la contrària. La "meua", al començament, en veure que era molt gelós, em fotia banyes sense aturar.

Més tard, acostumat que cardés amb tothom, li vaig dir que fet i fet potser no m'excitava pas poc que cardés amb pler

d’homes. Què havia d’haver fet! Es va deure imaginar llavors que era doncs la meua voluntat que continués de cardar pertot arreu, i tot d’una, nyec!

Allò l’estroncava en sec. Ja no va cardar gens mai més.

(...)

(*Eutopia: un món sense dones!*)

Les dones són molt àvol flagell: Constantment t’empenyen al conflicte.

Per llur irritant atiament, forçant-te a demostrar de continu el teu grau de tòxica masculinitat i doncs de molt merdi-baronívola virior, barement bel·licoses per procuració, t’impel·leixen incessant a l’assassinat o al suïcidi.

Només sense l’asfixiant domini de les dones, obtindrem els homes pau i progrés. I finalment la comprensió del relliscós enigma de l’univers.

(...)

(*Conys impenetrables: Metàfores dels cervells*.)

Ningú no sap de debò qui és. Ni qui mai pot ésser què cony és. Ningú no es coneix ni molt superficialment.

Com collons pot mai altri penetrar el cap de ningú altre?

Potser físicament, això sí, però a què treu a cap? Destruint el cervell a cops de punxó no resol re. O tot. A tots ops, això és pixar fora de test.

(...)

(*Inici de bes a l’avió.*)

Abans l’avió no s’estavellés
El meu enemic polític i servidor
Per quin atzar asseguts a la voreta
Ens hi ensopírem i volgué el vaivé
Que jo i aquell home encantador
Per quina altra inconscient
Atracció estranya
Dictada per les sempre
Perfectament ordenades
Variacions caòtiques
Cascú inclinat vers l’altre
Ens toquéssim de llavis.

On un sotrac ens sorprengué
I aquell inici de bes fou estroncat
I ara els dos eixorividets
Ens esguardàvem
Per un instant estranyament
Mig enamorats.

Automàtic em treia
De la butxaca el net mocador
I mut i amb toc discret
En fregava les bavetes
Tant la seues com la meues.

(...)

Tastaven a Leningrad calamars
I les cariàtides fosforejaven
A la lluor dels cresps crepusculars
De les aigües ripàries i atentes escoltaven
(Com escoltava el cuguç rere un braç
De cariàtide amagat) com juraven
Els il·lícits amants amb accents greus i clars
Fidelitats exclusives i es daven
Molles penyores amb mescs de salpàs.

A rampeu de les clàmides que els vents no bellugaven
El cuguç sinantròpic com de pedra ha romàs.

A millor lloc (diu amb mots que li baven)
Davall peples estès mai no rauràs.

Peus de cariàtides que els seus llavis llepaven
Serpeta tot mocs com llimac contumaç.

(...)

(*Al rabeig de l'esbojarrada mutabilitat de tot*.)

Atès que tot no podia ho haver, em conformava amb no re.
Llavors, com més he llegit, més ruc he esdevingut.
Ja no em crec re. Ni que de sàpiguer re sigui possible.
Vides d'insectes les nostres. Cap diferència.

(...)

(*Ningú no és obligat a creure's la veritat*.)

Contràriament a en Carlets Fourioler
Man (com en Carlets Fourier) mai no ric.

Per a manguis qui com tothom altri nasquí
Cagant-me en la puta mare qui em va parir
No hi ha aumon re que foti mica de gràcia.

No so gens rioler doncs i re no m'enriola
Ni veure els folls malmenats per l'oclocràcia
Cascun dels quals vers enlloc sempre enfeinat i mesquí
trota
Ni la concupiscència del comú idiota.

So l'entenimentat i de riure me n'estic
Si mai rigués riuria amb el melic.

No so cap puta dona ni so gens malparit
Que amb ambicions i deures es vol prou divertit.

Només so qui de marrec s’escau que ha sentit
Els clocs sinistres del cloquer mortal
Qui tothom comoneixen a esdevenir mulons
Els cadàvers davallem a immensos boldrons
Marrec man qui tothora els sent al rerefons
Votant-li també a ell i sense dilacions
L’extinció imminent i per tostemps.

Riu atorrentat veu que tost s’enduu tothom enlloc
Sense atendre a creences ni natures ni tremps
Sempre amb crueltat molt despietadament
D’on que ara vell el marrec s’agafi a l’existent
No pas perquè allò el salvi del corrent
Ans perquè és un insecte qui s’ha fet al noc
I si no s’hi mou com no m’hi moc.

Borinot aquesta és la sola rialla que vull que portis
el rictus sardònic del rigor mortis.

Darrera sarcàstica riguda
En un món d’efímera raguda
On tot és fosc somni irresolut.

(...)

(*La lliçó és que sempre paga d’estuprar.*)

He somiat que estuprava en ermot llunyà
Desagraïda dona qui amb l’esquerp bellugar
Del ossos i tendrums dels seu cul tan cul repatà
Desenterrava un esplèndid tresor romà.

Amb una puntada l’engegaves que anés fangar
I et ficaves llavors a recollir reptilià

Pistrincs joiells i prodigiós recapte similar
D’on ara que siguis més ric que aumon no cap altre soldà.

La moral?
Deu ésser doncs que sempre paga prou d’estuprar.

(...)

—Que de què serveix remembrar les voluptats d’antany?
—Doncs per a enguany més suaument pelar-te-la.

(...)

(*Errònia jugada en joc condemnadament trucat*.)

Com si hom els fotés el pitjor tort,
Traspassant de vida a mort
Deploren tots els il·lusos llur sort.

Els dic: Haver pensat abans, lluc instantani,
D’obrir els ulls a una incerta llum
Feta tota de confusió i de fum
Que néixer i perir és com qui diu simultani.

Tot el que brolli de la immensa ferum
De l’etern podrimener subterrani
Prou, enyorant-se, hi tornarà espontani.

(...)

(*Un altre de tants d’episodis banals. Atac a la platja claferta de carallots gregaris de l’avionet disfressat, tan cridanerament ornat, i que tanmateix llavors esclata en bomba nuclear*.)

Per subtil esquerda introduït d’estranquis en predi d’altri, veig esfereït que pertot hi ha altars, amb molt ben parats oferiments, no pas de floretes ni d’acolorides cintes i

d’espelmes flairoses, ans literalment de fètides merdes en diferents grans de conservació o de deterioració, eixutes i molles, al peu de les adotzenades estàtues de carallots segurament prou coneguts per la pega plebs, si fa no fot celebritats i notorietats del moment, ridículs herois, merdosos arquetips, tot plegat, condemnats també a desaparèixer instantàniament dins el mateix no re d’on (ells com tothom) molt efímerament no eixien.

Aquella gent tan rica i presumptuosa, doncs, tots llurs sants veig que són figures més o menys il·lustres de la civilització actual, adorades i coltes, i poixevolades i questes, amb aquelles estranyes penyores de folla avorrició; o amb aquelles mateixes abominables penyores, les imatges, imprecades i execrades per manca d’escaients favors.

En aquell altre instant veig al desert carrer, rere els murs i reixes del palauet, un vehicle immens, llarg i negre, que s’atura davant la imponent portalada. Sé que els propietaris, sempre mudats i de dol, són gent mafiosa, voltats tothora de goril·les armats. M’he fotut doncs a córrer jardinot avall. Avall, avall, prat que no s’acaba. Fins que faig cap a la sèquia que reconec. Hi passàvem de marrecs, cercant-hi tresors.

Només importunat per qualsque gossos qui esgalabr adequadament amb rocs, he recorreguda la sèquia fins al riu. Camions hi ha fent cua a un mèdol o duana on cal pagar, ells, per a, a través d’aquells quadres de ferro vigilats, entrar a la platja pedregosa, i carregar-hi sorra o còdols, a emprar més tard per a diverses noves construccions. Essent no ningú i anant a peu, hi entrava sense entrebancs.

Resseguia lluny-lluny la riba fins al pontet desballestat, i el travessava fent tentines, i cap jup me’n tornava al llarg de l’altra riba cap a ca meua. Ca meua, és a dir, aquella

entranyable diminuta caseta de fusta, antiga comuna de masia benestant llençada als elements, que recollí i m'enduguí, i aparií i apedací, i plantí en indret sense veïns vora un caminoi pedregós i estret i remot, per a afegir-hi davant, acuradament pintat amb pintura trobada, un numeret inventat, com si fos caseta de debò, que pogués àdhuc rebre lletres i tot, i així anar fent, tot plegat, domicili permanent, heus que hi sojorní, si fa no fa felicet, tots aqueixos anys... Tret que, avui, abans d'arribar-hi què hi veig part de terra per a la meua desolació? Oi que diries la meua roba d'hivern? Els guants, l'abric, el tapanàs, el barret? Prou els reconec. Tots bruts i tot, i desaparellats i estripats, i del tot irrecobrables, llas!

Salvatge atac, quins nous invasors encar...? — Això m'anava demanant quan m'arribaven, ara que la foscor esdevé més espessa, sorollots de festassa. I de sobte un llarg llamp eixorbador de llum. Una foguera! Qualque erupció de festa extemporània. I de mantinent, rere les ombres dels arbres, els albir. Quina gentada! I la meua caseta al capdamunt de la foguera, una foguera adornada amb tota mena d'endergues de fortes colors: balons blaus, vermells, grocs; penjolls i gonfanons, i oriflames i plomalls; enzes i ninots fets a la babalà amb plàstics i gomes i cartrons tot bigarrats; i tot allò acompanyat pel xivarri afegit de certes casolanes, molt barroeres, excel·lències pirotècniques... I els bàrbars festejadors fent-hi al voltant tota mena de brutícies, despullant-se, copulant, defecant...

M'ha vingut encontinent a l'esment el somni d'aquesta nit passada. Tota aquella barbaritat de gentota a la platja, en diferents graus de nuesa, mostrant les deformitats, les vergonyes, estesos voluptuosament, o feixugament i concupiscent llençant repulsius esguards, i les ombrel·les i les tovalloles policromes, i de sobte...

De sobte, aquella remor d'avioneta que s'atansa, i el soroll aviat eixordador que avia: no solament de motor mig espatllat, també de musiquetes rucs i molts engrescadores, i és una avioneta tota decorada amb balons blaus, verds, grocs, vermells... I amb filaments fulgurants, i amb penjolls i emblemes i andròmines rares pintades molt vivament... I la canalla a la platja, que il·lusionats amb aquella grotesca joguina penjada al cel, ah, i la gent gran no pas menys... *Què deu anunciar...?*

Anunciava la mort de tothom, car ara, molt acceleradament, es despenja del cel, i en estavellar-se enmig dels qui es banyaven a la costa i els qui a la platja es torraven, l'aparell infernal esclata en mil bocins roents. Era segurament una bomba nuclear teledirigida.

On, lúgubre captaire de laves i estroncis, m'eixorivia suat i patint.

Mes, i ara...? — Que em demanés.

Esclatarà així mateix la meua caseta al capdamunt de la foguera? El bosquet s'incendiarà sencer en un espetec de fúria? I tots els qui, pecs i eixelebrats, són tant d'etzigori i de gatzara al meu il·legítim territori...? Hauran la mateixa pega que els fleumes de la platja...? Acabaran sobtadament fets cendra...?

Melangiós, i lúgubre i rovellat, com qui fuig de burles i crueltats devers l'oblit de la negra frescor, cuitava, lluny de les brutals llengotes que darrere meu em feien els focs, cap a cap revolt quiet vora els marges del riu, on els seus hàlits suaus potser em volguessin llepar les noves nafres al cor.

(...)

(*Recordant un cop més mon fat irrevocable*.)

Gall capat la dona em pica la cresta
Els blaus i nafres dels escarns soferts
I els esperons tornats banyes dalt la testa
Em transformaven en enze dels malencerts.

No m’ha tolts solament els ous o collons
És clar que em tol també els esperons
I m’ha tolta la incipient cresteta
I a la nafra sangosa gens obsoleta
Ans amb urpes rudes d’hòrrid botxí
Cada inútil esperó em clava amb verí.

I ara, som-hi, au, com tots els capons
Aniré pel món, vull dir el galliner
Sempre banyut i beta i femelleta
Mai confós amb els pollastres de bé
Qui esdevindran alfes i galls i mascles
Cardant-se’m la dona per totes les ascles.

(...)

Capó qui fuig del niu, llavors roman pensiu.
Enriolat, *Quin riu prendré ara?* (festiu
Es demana) i ull viu escauja el camp baciu.

Si em fic al Flegetont, em crem a foc i flames.
Si al Cocit tot hi és plors i melodrames...

L’Aqueront melangies em duu de mastodont.
Rabeja’t a l’Estix, que és odis d’enemics...

Leteu, riu dels oblits, bàlsam per als sentits
Ací és on faig el mort, dut calmament a port.

Capó feliç qui féu niu
De l’esfinx a la nariu
Ara somia en no re
Desarrelat i serè.

Bressolat per aigües lentes
Davallant va a les palpentes
Vers l'enlloc definitiu.

(...)

(*Stoic acceptance*.)

Horns — sweet crosses worn with equanimity.

Doing *zenic* headstands, the horns are my head's feet, so that my headstands are indeed also my horny feet feetstands.

(...)

(*Putarres les preferim ben puretes*.)

Cal córrer sempre contra el pas de l'espai i consumir els cadàvers abans no es podréixon. Trinquéssim, dic, per les putarres de noranta anys amunt! De fet, pler de persones les preferim.

Replecs salaços d'úters i d'estranys traus d'aqueixos.

Obstinat com lleig espantall qui el vent t'adreça sempre davant, urta a urta, amb el seu estúpid mofeta esguard, et trobes, esbojarradament espiant-te a cada mirall, la teua fesomia de falsari, els teus trets de criminal, d'usurpació i contrafacció assumit reu.

Tenallat per la pusil·lanimitat, fent histèriques tentines, sort encar de la meua cua de 144 vèrtebres, car un poc pantera, un altre poc partera, i amb les nuoses rels aquàtiques de qualque alta ventissa cataracta, em mantinc mig dret, vell llangardaix erròniament antropomorfitzat per certs elements meteorològics i geològics que de casualitat es concatenaven

per a afaiçonar'm figura d'aspecte ara passable, ara impossible, com qui diu, alhora guanyant i perdent, sempre de bolla, ço és, de xiripa, com volia en Darwin Safareig, de qui les indiscrecions s'engrunaren adés en prodigioses rancúnies de les quals encar ara me n'esgarrif qui-sap-lo.

I tot això ve a tomb per allò altre.

On els gurus del nostre govern acordaren que el nostre govern havia d'ésser un govern compensatori; és a dir, aparellar els més rics amb els més pobres, els més bells amb els més lleigs, els més hàbils amb els més sapastres, i és clar, com sempre, els més rucs a manar al govern, i els més intel·ligents ben lluny, d'anacoretes.

Personalment, com tots els anacoretes menys ben dotats d'aparell cardaire, per compensar, les dues (dues!) dones massisses (anomenem-les per xanxa Anna i Coretta) qui em són assignades, les haig de servir sexualment de faisó vulguis no vulguis quotidiana, d'on que, cardar, si més no doble de la gent, qui, d'anacoretes mínims, gens.

Les dues dones assignades són, com dic, colossals, per a fer parió, diguem-ne, amb l'esquifidesa o petitor del tit (una petitor de dit), o per a compensar la palesa deficiència, encar més que de la meua carcasseta, del meu molt minúscul aparell.

Tant l'Anna com la Coretta són gegantes gegantesques, de sengles conys doncs, ai, gegantins. La por seguida, vós, el cangueli perpetu, que de sobte cap de llurs conys no se'm cruspeixi, ja no dic sols el menovell, sencer i de viu en viu.

Com deia el més savi dels anacoretes d'adés: «Les dones, no hi ha animal més perillós.» Quan els agafa la cardera, fuig a tot estrop, car t'escometen i et demoleixen i

t’enderroquen i et cavalquen frenèticament. Se t’encavallaven sense pietat.

Si en fantasia, si en somnis solet al llit, la cosa, l’il·lusori episodi luxuriós, et semblarà potser desitjable; en realitat, els ossos se’t van trencant irremissiblement.

I n’escapes (si n’escapes!) tot esguerrat.

I el pet de cap de llurs rosetes monstruoses em duu a tentinejar cap a cap vèrtex de tortuós oblit, o a prendre’m per mariner acollonit qui a l’agre del cicló s’abraça com pegellida al pal major, o per terminal embriac qui s’arrapa, ell, a cap ben ferm darrer fanal d’abans el llord abís definitiu.

La dona, i com més immensa pitjor, subjecte letal. Et vol objecte desjecte i dejecte; ejecte i rejecte. Injecte, conjecte, interjecte. Adjecte abjecte del seu sol projecte i trajecte.

Malament rai. Peti qui peti, galdós, quin goig no acabem fent.

(...)

(*Un peti tapun tamè*.)

Llegint alhora certs clàssics del vuit-cents (els romanços d’en Zolà, els guaitajorns d’en Dostoievskiï), t’astoren els casos constants on els envejosos homes ignars, amb tota naturalitat, és a dir, com cal, com volen segons ells natura i societat, com vol llur cabal de prescripcions morals, amb tènues excuses d’infidelitats i merdes d’aqueixes, destrossen a cops i coltellades llur mullers... I de sobte una altra de les meues espurnes de saviesa se m’encén a la clepsa.

Efectivament, allò em duu l’esment a consirar aquells anys on, de ben marrec, quan no sols ma mare, ans, és clar, totes les mares atonyinaven de valent llurs fills, car era quelcom d’allò més normal, tothom trobant-ho d’allò més adient.

Sí ves. Les dones sense distracció que voleu que facin?

Per sort per a la meua pell, al cap de mesos, ma mare trobava un entreteniment profitós. Converteix de cop i volta ca nostra en un prostíbul per als infectes feixistes militars. Tot d’una veus el nostre jardí devastat, depredat, pol·luït, pels invasors — llurs tancs aparcats arreu i de qualsevol manera, la casa voltada de tancs i envaint cada racó. Totes les plantes assassinades.

I ma mare tractant els clients d’allò més amablement ni penosa. *Ai, fills meus, endavant, endavant. Què serà, oi? Rectes? Vagines? Goles?*

I els servidors dels infectes, tots estrangers, tots degenerats (si fa no fa dels mateixos fastigosos indrets dels invasors), amb les meuques, les minyones, les raspes de les cases veïnes; i els macips de cul rodó, així mateix; i els infants emprats, llurs fills.

Oblidat dalt de tot, tancat al sostremort sota la teulada, ho veia, al meu torn també qui-sap-lo l’entretingut, per les escletxes.

(...)

El que tu pots trobar criminal, jo puc trobar que és criminal trobar-ho criminal, així com allò moral per a una espècie de bèstia, o creatura, és la pitjor aberració per a una altra; car moral, com el mot mateix ja diu, és el que és apropiat als costums vulgars dels temps o del lloc; això vol dir que, com les modes en general, i els modes o faiçons de dur, per

exemple, almusses i afiblalls, o barrets i tapacolls, allò que hom en diu moral va canviant amb el lloc, i va canviant amb els temps; allò que és moral, doncs, depèn de qui ho veu i on; així que au, tira envant i no em toquis més els collons.

(...)

Sempre m'he bellugat com un fantasma. Car de ningú al món qui se'n fia? Pertot arreu els boigs, llur perillositat.

He desaprès àdhuc de parlar. Tot parlant, sempre, tard o d'hora, qui pretén d'escoltar't, s'ofèn. Te'n tornes escuat, si doncs no amb un trep i tot.

Així, he arribat al convenciment que parlar, només parlen els estúpids. Ara els qui no diuen re, ara els qui no tenen re a dir (i xerrotegen nogensmenys). De fet, només sents parlar els qui et voldrien vendre una enganyifa o altra: els retòrics, els firaires, els xarlatans, els estrafolles i mentiders. Els capsdecony. Els puerils, els efeminats, els tifes, els perfumats. Hò, i els canfelipútrids, i els polítics, i els capellans.

Alguns dels qual parlen (peroren, sermonegen, arenguen) només amenaçant-te brutalment a tortura i mort. Els botxins, doncs, i els bòfies i militars.

I els xerramecaires, els xerraires xafallosos xafallosejant pels descosits, els ridículs locutors a ràdios i tv propaganditzant desesperadament.

(...)

Havent escrit tot allò en acabat d'haver's vist pres per una de les seues espurnes de saviesa, se n'anà a clapar.
(Per sempre.)

(...)

(*Amb en Jim*.)

Avui al supermercat, m’atén a la caixa el meu amic en Jim. Amb en Jim, un plec d’afinitats al cap de les setmanes ens ha anat agermanant.

Per exemple, si ell és originari (i és clar nacionalista) de la República veneciana, eu (ambdues coses) de la República catalana.
Prou vaig arreu sempre amb la meua estelada al barret o al trau, veus?
Diu: *Quina bona idea!*

Oh, i espera’t; blandícies mútues, rai!

Car si s’escau que ell féu capací per a fer de cuiner a l’ambaixada gavatxa, jo fiu cap al Brazil, també de coc d’hotelet!
I saps que, amb les meues nocions de medicina, després de dos cursos i mig a la facultat, saber d’anatomia, de química i de cirurgia, em van ajudar un colló, d’allò que se’n diu força, en la meua tasca culinària?

Per a més casualitat, tant l’un com l’altre, es veu que modestament coneguts, al barri, per, d’entre les nostres especialitats més famoses, sobretot pels *trotters*, o *pork’s feet*, que reeixíem a parir; uns peus de porc sensacionals, admirats àdhuc pels crítics més rucs. Els coia *a la mississippiesca*, ell, mentre que els meus *pés de porco* eren *a la lleidatana*, ço és, amb gambetes i cigronets.

I oi que a ambdós ens abelleix d’abillar’ns a la tantmefot? És clar. I els dos ens passegem, fent ballar elegantment sengles bastons, com els pixavins d’adés.

I llavors les confidències. Que son padrí fou postilló d’un marquès; que mon padrí cap d’estació, més tard purgat per

anarquista. *Mon padrí i la seua estacioneta... Ah, tu, sentors de pinassa!*

O que fou son oncle gondoler i mandolinaire; que mon oncle un casanova, com ja he explicat manta vegada, amb múltiples conquestes de dones de tota condició, de les més proletàries i ignorants a les més vives i benestants.

Doncs bé, passant per caixa, ara es veia que havia comprades massa de taronges perquè no es vessessin de la bossa de plàstic, i en Jim m'ha dit que m'esperés, que anava dins a cercar un ferret dels forts per a tancar ferm la bossa, que no em caigués cap taronja.

I llavors l'estona se'm feia interminable. I guaitava girientorn i tot es bellugava, tret que en Jim no apareixia per enlloc. I la por ara que tenia que perdria l'autobús. I zelant pel carretó tot ple, que ningú se n'apropiés, m'he passejat una mica pels corredors, alhora llençant llambregades amunt i avall, no fos cas que enxampés en Jim.

I llavors he vist el mànager i la seua dona qui se n'anaven tot vermells i esfereïts cap a la porta de fora, i li he dit, que si tornava en Jim, que m'havia deixat penjat a la caixa.

I la dona s'ha ficada a fer botets i a sanglotar finament, i el mànager, molt seriós, m'ha dit que se l'havien endut per la porta de darrere, la porta del magatzem on descarreguen aquells camions monstruosos, perquè el pobrissó Jim s'havia ferit.

Allò m'ha deixat fet malbé. Un atac de feridura! Un altre dia demanaré que em diguin a quin hospital és, i si ha sobreviscut, toca ferro, l'aniré a veure i li portaré taronges i bombons. De moment, amb el carretó carregat, i amb les taronges que em queien pertot, me n'he anat sense pagar i corrent cap a l'autobús.

(...)

Veies un cartell fent repugnant propaganda de qualque maleït arruïnat indret remot, segurament habitat per molt bruts i sanguinaris monstres. Car l'indret es deia Asspain. I feia el cartell, hi deia: "Visit Asspain, for, as the very name proclaims, we are all about Boiling Shit and Putrid Blood."

(En Jim i eu ho trobàvem hilarant rai.)

(...)

(*En Plató no pas que en toqués gaires; aquesta, però, l'endevinava de mig a mig*.)

Va dir que els millors sorges, i els millors bòfies, són els qui obeeixen com gossos. Vingué a dir, de fet, que, fètidament engabiats en caneres o casernes, i deixats anar en gossada per a atacar, no eren tot plegat sinó gossos condicionats com els gossos d'en Pàvlov. Si els d'en Pàvlov salivaven al so de la campaneta, els bòfies o gossos saliven amb les ordres de matar, de torturar, de fer malbé a garrotades, els qui es negarien a plegar's a les lleis malèfiques dels criminals qui els manen a ells i els han ensinistrats i condicionats com gossos maleïts.

Només cal veure com saliven, mentre assassinen i destrueixen, les barbàriques malignes forces d'ocupació i de genocidi dels repulsius invasors.

(...)

Paràsits reptilians, els repulsius invasors, quan ens ocupen el territori, ens converteixen en els sotmesos, en els altres, els irredimibles, els qui no els és permès d'afirmar's, d'ésser ells mateixos, per molt que maldin interiorment; i si malden gaire exteriorment, ja els anorreen sense més excusa.

Només destruint els paràsits, reesdevindríem sencers.

És falsa la dita que dos no es barallen si doncs un no vol, o no pot. Car és palès que aquest darrer rep de valent; i com menys pot o vol, més fortament. És anorreat, liquidat, esborrat, si l'invasor qui l'envaeix vol guerra.

Si tu no et defenses, a mort, t'ha mort.

(...)

(*Reminiscències sobtades*.)

A escola hi havia (obligatori!) (i en xarnec) un globus terrestre; quan el mestre discutia amb la seua dona, i tothom se'ls guaitava, hi vaig fer un forat just i adient (al globus terrestre) i me'l vaig cardar ràpidament, escorrent-m'hi amb tota la lleteradeta dels meus vuits anys, com feia quan havia de pujar d'ençà de la botiga, plena de dones qui compraven pa, a la cambra dels meus pares i obrir-hi l'armari, i, dins, obrir-hi la caixeta per a fer canvi per a un bitllet de mil, i sabia on amagaven uns quants parís-hollywood, i me la pelava ràpidament esguardant les dones tan poca-vergonyetes i alhora m'escorria al mocador, i desava les revistes i tancava l'armari i baixava corrent a la botiga a continuar servint les clientes.

Ningú no m'enxampà, sempre fotent aquella careta d'innocent, que els capellans aprofitaven per a tocar-me el forat del cul, i una miqueta més tard de quan em cardava el món, cap als onze anys i dotze, un altre mestre, l'Emilià, ho aprofitava, pobre home, per a acaronar'm els collonets a cada lliçó d'història.

No em va fer trempar mai. Prou ocupat estava tractant de fer memòria amb tots aquelles repugnants "proeses",

guerretes de datpelcul i d’altres genocidis, de la classe més merda entre els humans: la dels imbècils històrics.

(...)

(*Eternament extrudint merda*.)

Me’n record que a la botiga d’en Jim hi venien aquells dies globus terraqüis.

Assenyalant-l’hi un indret maleït, li dic a en Jim, mentre ens en rèiem.

You see those terrestrial globes? Look here: “Asspain...?” Ass pain! What an asshole of a country, just the place where the world shits.

(...)

(*Se’ns atansa Andròmeda*.)

Ambtant, a velocitats és clar sidèries, se’ns atansa Andròmeda.
En un grapadet de milers de milions d’anys, la col·lisió d’Andròmeda amb la nostra ruqueta galàxia esdevindrà segurament prou famosa, cal pensar.

(...)

(*Ni sent ni veig ni oig*.)

Ni oig ni veig ni sent
I un joc de mots m’encén.

Ni sent ni oig ni veig
I tot vident envej.

Ni veig ni sent ni oig
Sols de somiar em fa goig.

(...)

(*De l'home del sac a l'home qui te'n donava.*)

De petitó, oi que us feien poreta amb l'home del sac?
I oi que una miqueta més grandets, quina putada, oi?
Èpoques dels sempre feixistes invasors castelladres, oi que per força us enviaven a escola i a l'església?
I qui us hi trobàveu?
Disfressat iniquament de capellans i mestres, l'home del sac s'hi havia tornat realitat.
S'havia transformat en l'home qui us donava sempre impunement pel sac.

(...)

(*Suara mateix havien volats mastegots al tren, llavors al parc els gàngsters, i llurs bessons els bòfies amagats, ens la campàvem*.)

The best films seen run vividly through the sundry screens of my sleep.

Today the train and the attack, and the old airport transformed into a park, and at its periphery the mangy gunmen and the fights, and the firmly wielded oily pan, and at the center of the airy park, surrounded by old dandy shops, the girls, the girls.

The fresh summer-dressed girls and their taunting tongues and their valiant walks.

Later, perched on their taunting tongues lingered at dusk the tainted uproar of a murder of rooks.

And of course the Sun, its mild tame valedictory benediction.

And, very subdued, comes, at the end, somehow the easy conviction of an uncertain darkening victory, at the very least of something won, a tiny something perhaps, but won, wan, won.

(...)

(*O...*)

Els veia arribar amb jeeps i eixir-hi i jeure nus de sobines damunt la sorra del desert, i no calia esperar gaire perquè eixissin a llur torn dels caus sota les roques les serps i fessin cap just on eren els jaguts.

De sobte, veies que als homes i dones qui jeien com morts els naixien braços múltiples, com a certes exòtiques divinitats, i eren els nous braços les serps qui els prenien substància alhora que els impregnaven amb llur verí es veu que molt revigoritzant.

No sé per què, una idea fugissera, m'hauria volgut llavors serp. M'hauria amorrat no pas als costats ni a cap altre indret del cos que als conys. Als conys de les colrades, ofertes, segurament molt sucoses, dones.

Al cap d'algunes hores, les serps partien, els visitants s'aixecaven, es vestien, pujaven a llurs vehicles i se n'anaven tal qual. El Sol començava de fer figa.

Ara, amb els binocles penjant, tornava, tanmateix acomplit, i entre aücs d'hienes, pausadament caminant, cap al meu catau de melangiós llangardaix.

(...)

(*Espectacle del món. I tant de cos xemicat pertot on miris.*)

Cada cos, cada organisme, joguina absurda ocupada en jocs barrejats.

Tot plegat, efímeres maquinetes de carn orbament engegades cap a buit, titubant vers enlloc.

(...)

(*Matinera resolució en molt tendra edat, observadoret callat*.)

Només acceptaré de rebre favors (en metàl·lic preferentment), i ho faré amb total indiferència, i mai no donaré re, potser només un remot riure sense cap significat, només, ja dic, per a esquivar el compromís, mes que podrà ésser interpretat (sempre falsament) de faisons diverses, segons el tarannà del carallot oïdor.

Diran sarcàstic, vanitós, desagraït, o seràfic, o empallegat, dubtós, embarassat, vergonyant...

No n'endevinen ni una. Catafractes, lluny d'osques. Interpretant debades, quan tot és ininterpretable. Ara que tant se val. Fos com fos, hi insistiran? En què? Ni puta idea.

(...)

(*Estàtic, com ninot de mona, o millor, de nínxol, de fornícula, de monument*.)

No es pertany, ni pertany enlloc. Home, si de cas, si pogués triar... Amb prou feines movible. Només per a copsar un millor angle, ca? I mig invisible, és clar; vull dir, latent, ca?

S'hi banyen a milers i milers en llets de feres mamíferes, de qui les uberoses popes inestroncables ragen.

Hi suren ventres, pits, culs, conys, incomptables.

Paradís de dones.

(...)

(*Rantell d'ala curteta.*)

Sempre enganyat, a pleret de tot m'han despullat.
Un titella sense cap protagonisme, tret que, quan havia re diguem-ne robable, encar servava qualque interès per als robadors.
Ara, pelat, ningú no perd estona a enganyar'm.
Això rai. Ara que, cal reconèixer, sovint, abans, com hi xalava, amb l'escaiença; i tant, collons, vós, i tant!
No pas a l'instant de l'engany, és clar, no fotéssim massa cagarel·la, tampoc. És clar que a l'instant m'empegueïa qui-sap-lo.
Ara, en acabat, al cap de no gaire, de no res, quin tip de riure, vós: *Que en soc, de ruc! Que n'ets, de bajà!* — que em deia, cofoi.

I et ve a l'esment de bell nou l'avinentesa on, ben jovenet i il·lusionat, t'amagaves pel corral de ca tos pares, furant per raconets, i hi anaves a colgar un tresor quan te'n trobaves un de veritat. Era un croat, que enlluentires amb la màniga mateixa en tot el seu esclat meravellós. Com te'l desares llavors, i només el mostrares a ton padrí quan te'l trobares assegut al bar del Principal davant el banc dels caducs sinofosos qui ni per a cacauets no duien prou. Ton padrí et deia que aquell croat venia del temps gloriós de l'imperi català — de feia set cents anys, tu! (On tu, sense que et vingués prim, comprenies set mil, i més tard encar deies als teus íntims, en Modest i en Cosí, que setanta mil. Un croat dels anys de la picaó, quan els catalans havíem conquerit l'univers, no fotis!)

I el croat, al capdarrer, qui te'l prenia? Tant orgullós que n'estaves, carall.

I el rellotge que havia estat de ton pare? Aquell rellotge de tants de robins que et va donar quan se'n va comprar un de nou? Carallot, no et durà pas gaire!

I l'afer continuat amb les gitanes? No cal dir res més. Les dones en general, prou les coneixem. I les gitanes, és clar, a part de dones, són gitanes. Entesos. *Double trouble, double jeopardy, jotfot*. Enganyat a dues mans. Capit. Copsat. Comprès. Som-hi, tombem (de full? no, de solc).

Monòleg aquest que em men tot sol amb aquest tanoca qui em fita al mirall. No el convenceré pas. És d'aquells qui no se'n creu ni una. Massa escarmentat. Escamnat: cuguç i allisat. Moix massa de vegades escaldat. Moix sense pèl. Gairebé sense pell, de tan nu com va. Carallot, ximplet, nici, taujà.

Con en deies? Un titella sense paper. Un comparsa dels superflus, de recanvi, i espatllat. Sense cap compromís.

Com en dius? Repeteix, aquesta és bona.
Sense cap compromís.
Sense cap compromís a omplir, vols dir. Exacte. Collonut. Lliure per a campar-se-la, com inofensiu rampell, vull dir, rantell, rantell o marfull o cuïc. Cuïc d'ala curta pul·lulant per l'aire pel que duri. Pel que duri; no gaire, és clar. Fins que la mort, badallant, com qui diu ni a dretes (*aaahmmm...!*), no se l'empassa. Ben aviat.

Coratge? Per què serveix això? La cenestèsia de l'insecte i la meua, cap diferència.
Enjòlit, ballant polques entre els garrofers riallers.
Xiulant barcaroles i rondons entre els ametllers florits.
I cancanant per la carpineda.
O taral·lejant pels exòtics bosquets, molt agradosament ni sorprenentment acaronat pels pèls de cavall de les

casuarines, de qui les infructescències singulars a tàndems em graten ensems sucot i coroneta de l'agraïdeta clepsa.
O sota els presseguers assolellats, entre voleiar d'abelles i abellerols, badar-hi mentre refaig l'alè.
O divagant, vogant canal avall, entre els horts i les jacarandes en flor.
Rantell, insidiosament ensinistrat hermafrodita, colpidor parires, per desèrtiques contrades on les autòpsies, reincidents, interminablement es repetien, estralls a totes les prestatgeries, que cauen en reguitzell com les adés tan ridículament acunçades i ara tan bàsicament vanes, corcades, piràmides.
I damunt la sorra; damunt la sorra, dic, onírics, els icònics estereotips. De gom a gom, tots hi som, els drapaires, els escrutadors, els estercoraris, els alumaires amb llurs estronts i xerris, i llurs escíbals, durs com pedres i daus i carreus ciclopis llençats en orbes trajectòries vers l'enemic virtual, lluny al cor moribund del desert, amb trabuquets i manganells de nul·la punteria.
I tots dos ulls, esdevinguts finalment caragols. Caragols passejant com si re, tranquil·lament, pels talls esmolat dels raors que són caires de cràter volcà estossegós.
Estossegós, tossirà.

(...)

Calla, home, ara me'n record. És clar, el farmacèutic; l'àvol, malèvol, apotecari de la cantonada! Quin puta, ell, vós! Ell i la seua folla fembra d'adúltera muller, sempre fatu cony fàtuament exhibit! Esgarrifós!

No em serveix el lletovari qui salvarà la vida a la meua asmàtica padrina si abans no li enseny tots els pèmpins que duc a la butxaca. I estrebava el braç damunt el taulell i em furgava pels voltants de la bragueta. *Show me your pennies, all your pennies, come on, or you'll be sorry, your*

fucking granny gone! — i saps que el cuguç malparit m'estreba amb l'altra mà una orella.

Desembutxacava fins a la borra. Tota l'estepència que duc. I un dels més prístins croats de fa setanta mil anyets de no re féu llavors més goig ni millor dring que no pas cap altre dineret dels qui, avergonyidets, es vessaren damunt el taulell de vidre molt sonor. Entre les pudoretes medicamentàries, el banyut, diabòlic, farmacèutic, alhora fent veure, golut i geperut, que regirava entre la tritllejant menudalla, vull dir, monedalla estesa, bo i mormolant, *Hum, hum, i ep, tants de pennies únics i de tan mal trobar*, engrapava d'estranquis el preat croat i se l'embutxacava.

No hi ha re — deia hipòcritament en acabat. I em tornava tots els centimets "únics".

Allí em desapareixia el croat. Per què me n'oblidava? Era segurament que, fitat misteriosament, allò de darrere em ficava nerviós, aquell ull esborronador que darrere seu em fetillava, l'ull roent del cony addictiu (*És que els conys són tan addictius*, em deia sempre el malaguanyat arquitecte Çapont) de la seua dona eixarrancada entre les antigues etiquetes i els rars flascons de sospitoses tonalitats.

(...)

(*Les notes als marges són l'aplaudiment o l'escridassada; són l'únic suc de la xerrameca*.)

Carallot autodidacte, m'he llegits aqueixos darrers seixanta anys tanta de la darrera literatura dels darrers deu mil anys com he pogut, literatura composta essencialment, és clar, d'innombrables guaitajorns de folls, i amb això, havent darrerement descobert, meravellosa troballa, que un obscur autor qui fins com qui diu ara mateix, darrers de segle dinou, s'havia fet dir Artús Llebeig, era el mateix autor

anònim de fa deu mil anys que havia escrit allò altre, en lletres amb prou feines desxifrables, i que, en acabat, al llarg de les centúries, era indubtablement l'autor pel cap baix d'un miler més de llibres, signats o no signats amb un altre miler, si fa no fa, de diferents noms, i que, si hom, com jo mateix, era capaç, amb habilitat extrema, de fer seguir bocins i àdhuc capítols sencers d'aqueix miler de títols, hom creava, dic, un altre llibre, que era llavors el llibre cabdal, únic, definitiu, de la pega humanitat. I que amb aquell llibre, ja no calia escriure'n cap altre per molt que la terra encar durés, toca ferro, gens.

I és clar que ho volia revelar al professor literari de més anomenada, perquè fos ell qui reconegués l'indestructible descobriment, i d'ací així mateix que, xano-xano, m'adrecés, nervioset, a la universitat, on fins avui no hi plantava, sortós, puta petjada. Car prou sabia que entre els professors d'universitat, imbècils rai; el meu professor, però, n'Estanislau Feltxaire, darrerement havent-li llegit tres dels seus llibrets plens d'elucubracions enrevessades, pets cerebrals qui esclaten, de través i molt fètida, enmig de molt pastosa xerrameca, era el personatge ideal per a caure de cul davant la meua sublim penetració intel·lectual.

Pel carrer, jo qui soc aferrissadament advers a les modes, ja hi devia fotre un paperet una mica estrany. Eren els anys on les dones només portaven capell, guants, mitjons i sabates, tot de blau, i prou, i els homes, encar més rucs, només portaven una samarreta blava curta, i encar patien més, peunús, damunt l'asfalt. Jo no. Jo hi vaig amb aquell vestit negre tot cenyit que suara no heretí de la meua molt ardida sogra, qui als noranta anys encar pujava a la muntanya, amb aquest mateix vestit de molt elegant muntanyera, per tal d'anar a veure el seu desgraciat de guru.

Tant se val, fent-me insultar per famílies senceres qui gossejaven pels balcons, tanmateix il·lès, he fet cap a la universitat. Li he demanat a la recepcionista, aquella bleda, que volia enraonar de coses bontròs idònies amb el professor Estanislau Feltxaire. M'ha dit, alhora que pretenia trucar'l, que au, amunt i avall, i a dreta i esquerra, i novament... etcètera. I quan he entrat al despatx del professor, aquest m'ha pres pel braç i se m'ha endut, per una altra porteta, directe al carrer.

No he tinguda estoneta ni per a presentar'm. *Bon jorn, professor, soc el literat Epinici Montardit, en Nici, per als amics, i...*

Correm a l'estadi. Érets, justament, els qui ens convenia — m'ha dit, mig esbufegat. *Tè, tu portaràs aquesta galleda*.

Era una galleda mig plena d'un líquid grogós. I l'havia de dur, anant-li darrere, els ulls malauradament balandrim-balandram, fitant-li el seu cul grandiós, pels carrers costeruts que menaven a l'estadi.

Ara ho explicaré. Qui s'ho anava collons a imaginar. És que aquell professor d'enginyeria i el meu, de literatura, s'esqueia que es deien amb el mateix nom. I jo qui em pensava que d'Estanislau Feltxaire només n'hi havia un. Tanta de recerca literària m'havia enfosquit l'actualitat de les altres estúpides branques del coneixement. Car enginyeria, jo, vós, ni puta, francament.

Tornem-hi, tant se val. Aquell líquid era el contingut de dues ampolles de cervesa de cinc litres cascuna. A aquell enorme temple, l'estadi, no s'hi podia entrar amb ampolles de cap mena, ni d'aixarop ni de ruà ni d'opopònac, per molt que et calgués el darrer remei, ni que t'haguessis de morir si no en prenies la deguda dosi. La llei es veu que era taxativa i pitjor que no laxativa i tot. T'hi jugaves el coll. Ara, la llei,

per un oblit dels legisladors, eternament, com es sabut, els individus més curts de gambals de cada generació, no deia re de les galledes.

D'on que l'enginyer professoral volgués fer un experiment sobre el terreny. Ja hi tenia al rengle més elevat de l'estadi un altre estudiant com jo, car es creia que era un estudiant seu, tot i la meua provecta edat ni palesa ancianitat, i l'estudiant de dalt de tot havia lligat, o pus tost embolicat, un fil d'un metall d'aquells tan resistents a un dels innombrables pals d'estendard que hi havia a caire de mur vertiginós. L'altre bec d'aquest doble fil el professor l'havia recobrat d'un clot secret sota una tapa de claveguera i el voltava ara a una rodeta de ferro penjada a una branca baixa d'un freixe de no gaire lluny. Cal dir que érem al costat abandonat on l'estadi gairebé tocava, a part d'una feixa de terreny boterut, l'estanyol infecte d'on fètides marors no n'eixien com bromes de pestilència i de fi del món. L'estanyol de les joguines rompudes i d'altres bruts enjòdols duts per les clavegueres, l'estanyol dels insectes irritants i contagiosos, l'estanyol podrit, amb els esborronadors cossos de negats mig cruspits pels peixots malignes qui hi suraven.

Som-hi, i ara, fotent un cop d'ull al voltant, sorprès me n'adonava que, entre la brutícia, no érem pas els únics a voler fer córrer galledes per les petites corrioles, els de baix estrebant un dels fils, els de dalt l'altre. No sabia doncs què collons volia descobrir amb el seu experiment el professor que no fos ja descobert per tots aqueixos proveïdors de cervesa d'estranquis.

Ara me n'assabentaria, nogensmenys. Car, a tall d'histèric postilló, s'havia fotut a renegar. Havíem portada la mala galleda per a fer-la córrer amunt.

Cerca'm pertot arreu si trobes cap galleda i porta-me-la, vés cap allà que jo cercaré a l'altra banda — i m'ha tramès vers

l’esquerra desolada d’aquell descampat ple d’escombraries i de perillosos degenerats. De cua d’ull l’anava espiant per a no perdre’l de vista, i alhora per a no perdre’m a cap forat d’infecció. I després m’he repensat. Tot d’una em dic, *Collons, què cony hi faig ací, de miserable enginyer? Soc un artista!*

I artísticament, coreogràfica, he fotut el camp. Em vaig dient, *Encar soc viu, encar puc descobrir qui sap les singularitats mai descobertes*.

Arribat a casa, he llençat el vestit negre al crematori. La dona, na Rou d’Aurora Montsió, t’han legítimament coneguda internacionalment, a trenc d’esclatar en pitjors improperis ni vituperacions, m’ha cridat, *Nici, encar no has fet el dinar!*

Aitant d’estudiar, les hores s’esventen — m’he disculpat. I he aparegut a la cuina amb el cul enlaire i una samarreta blava, per un cop anant a la moda, crec que per a fer’m, si fos possible, perdonar.

No cal dir que ella ni cas.

Mercès; mercès, doncs — llavors vaig dient, fluixet, a cada objecte benauradament casolà, sobretot als que, garneuets, em cauen de les mans i espeteguen en rialles ronques, alhora que el deliciós dinar amanint no vaig.

(...)

(*Copròlits i femtes fumants*.)

Tants d’escrits et trobes llençats a les escombraries. Cal dir que a part que en general són nogensmenys molt millors que no pas els escrits consumits per la pega plebs, tots plegats no són aitampoc sinó com l’obra que en Lipsi hom

diu que féu el jorn mateix on fou nat, és a dir, una pura merda, *an unadulterated shit*.

Merda seca els uns, tova els altres. Això és tot.

(...)

(*Com si són brosses a l'ull, reptant, ivaçoses, fan voleiar tuls, i lliris, les sibil·les*.)

Per aflicció cerebral que hom molt carallotament crec que anomena «afecte pseudobulbar», on es veu que no controles les emocions, sovint, reu de la compulsió, t'embarumes, tanmateix ben acollonit, per foscúries i boscúries, i per fondàries i llunyàries, i a tenebrors inhospitalàries on tombes en espectrals encantàries, i, pitjor, ai, molt pitjor, raus tot d'una entre lluminàries literàries, èbries o tocades, a tots ops clafertes de cobermòrums i d'altres enrònies, i l'esglai que t'enduus a cada instant et porta a exacerbacions i esgarrifaons de ressons olímpics, i et fiques llavors a violar sòrdids reptilians acadèmics, i amb urpes malèfiques, del tot anòmales, crescudes de trascantó, et poses potser a sacsar (com fats còctels) ingenus rosegaires, i a evaginar malaconhortats cefalòpodes, o a esquinçar ple d'angúnies escrits escunçats al pútid clavegueram, i a desmanegar és clar mànecs, i embuts i paelles, i a anul·lar, amb els roents raigs dels ulls, rellotges, i a difamar flamants, tot i que innocents, meteors de caire versemblantment interestel·lar; i, per greu que et sàpigui, estarrufat de fatuïtat, et trobes llavors així mateix a qui sap quin pinacle de molt umflat urc, i, cul nu, esdevens macari o doneta, i mentre et fas donar doncs pel sac a cap racó de rònec atzucac o, bo i fitant papallones geòmetres pels pinsaps, a cap clot ombrívols del bosc, aprofundeixes molt filosòfic en les pregoneses del suïcidi, tant d'infants, com d'adolescents, com, passats els eixolescents, ja d'obsolescents i tot, amb la moda sobretot de penjar's pels

collons (per pocs que n'hagin) amb enginyosos jocs de politges i corrioles i llibants en acordió, i dedueixes, errat, que tot és degut al fet que els influeixen les idealitzades, idolitzades, minyones, de qui les grolleres figues hagueren de grufar hores i hores nocturnes, alhora que, ensems, en paral·lel, es veuen elles colrades en platges sanitoses d'illes iridescents i remotes, i patinant a l'esbravadot oceà rere iots rabents, en estiueigs i noces d'efervescent fantasia, i qui, nogensmenys, en la realitat, escardalenques i ranques i rancunioses rai, et nodreixen, de petit, amb polsegoses teranyines, i te n'engavatxen i t'hi ennuegues, te n'engargusses, immergit en pànics, i, caigut llavors en el trist trànsit on, irrisoris, diu que s'estimben els posseïts i els infusos, i tots els altres inspirats per les collonades d'aquest coll, trobes que aquella estroboscòpica gaura, aquell inoportú empallec a la gola, i que t'estronca amb l'ofec així mateix el corrent del pensament, ha així mateix la virtut dels barbitúrics, és a dir, t'hipnotitza amb miralleigs selvàtics, on es perden, entre els matolls, isnells evasius velociraptors, qui, barbollaires, et revelen reguitzells infinits d'enfollides, esberlades, vidrioses, pseudoveritats, que cuiden fer't parar tarumba, i ara els ulls et fan mal i veus visions, i tot bull i vessa, i has el crani atapeït, pitjor, afetgegat de malsons que et duen al mareig i al vertigen, i no pots moure't que no t'estrompis pla, amb el visatge esclafat entre les pedres, i què faràs ara mateix sinó, anant arrere, arreu punxat per tríbols, patètic i peripatètic, tantost caminant tot pansit vers enlloc, tantost de retorn d'enlloc, entrepassegant per la tenassa, renegant, amb raspera, aferrissat als vímets en àrida carbonera, mossegat per l'huracà, o caient de fort alt a la via per on el tren no passa i t'afusella, i, en l'astorador retrunyiment, hi romans catalèptic i enrampat, com en escaiença de tètric funeral, raptat en orrupte pels vampirs espectrals qui ixen del mort, un mort de fresc qui potser ets tu, i et veus il·lusament angèlic, car palès que quan el cervell vol veure quelcom que

manca a la realitat, prou tanmateix reïx a veure-ho, car el cervell es veu que murri, garneu, i autònom, rai, sempre musant en- (i amusant-se amb-) caòtics, sovint extremadament abjectes, projectes de puta supervivència, com ara mateix, que arrenques en plors, i a les fonts del visatge se t'hi arraïmen, eixamenen, sedegues i concupiscents, diminutes sibil·les volaires, qui, a tall d'insecte, en barrut papalloneig, t'hi rellisquen, guerxinant sense solta ni volta, mormolant-te secrets a cau d'aclucall més que pas no d'orella, com si et volen fascinar, com se'n diu, et volen fetillar d'amors, et volen convertit en practicant de bells i lleigs actes carnals, pruents i brutals, i t'esguardes el clotet de la mà esquerra, no fos cas que hi portessis sense recordar-te'n una mica de mel com a lloure irresistible per a caçar mosques i d'altres borinots, i te n'adones que hi han traces de quelcom, de crisàlides mil·lenàries que en temps oblidats emprares de cosmètic, o les minyones mateixes te n'empastifaren, abans del sacrifici, on, tèrboles, et lleixen jorns i nits sense sopes, havent doncs de pensar-se-les totes, i és ara, efectivament, que colgat et tornes a veure per les boes i per totes les altres serps n'Apep, àdhuc per les botifleres cobres, i llurs cagades i egagròpiles i betzoars, és clar, i et dius, esquizofrènic, *Ara t'ho dic, prou deu ésser que, enmig la ranera, l'al·lucinació se t'instal·la, tu*, i et refàs, amb força de voluntat, amb els collons quadrats, i no et plegues ni plegues, ans romans galant i xalest malgrat el tol·le-tol·le que pel voltant teu saps que avien els malignes envejosos disfressats de mòmies malmirroses, mascarades, udolaires, els avis tocatardans, els avis de l'avior, tarlans i tronats, estrets a la gàbia, vora els lilàs difunts, criticant-te, eixorbant-te, cruspint-se't cru, gens estugosos tot i desdentegats, i pudents, ferum de gadolla i enyifa, de farnat i carnús, i esguerrats, i guenyos, a frec de fermentació, cos fet fems, esgaripant, *The dues are due! The dues are due!*, i no et rets, no, mai penedit de res, vituperatiu i ple de

fellonia, objectes de ta objecció, tornant-t'hi, rebuig i revenja, cop de puny contra cop de puny, les banyes del malembridat boc emissari burxant a tort i a dret, doncs, i alhora escapant cap a la cruïlla insospitada, turmentós, amb escaient coratge, diabòlic, triomfant, aviant de comiat pets molt sonors, i així, mentre immòbils se t'esvaeixen en la distància com més lluny no fots el camp, sorruts coloms de fresc escapçats, taques burelles confoses per neguitosos abscessos a la pell del passat, escombraries, mutilacions, restes exsangües de lacres i segells de l'ahir vulnerat, desminyonat, a tesa escruixit, oh, horitzó, som-hi, t'hi embales, pacífica perspectiva, esdevenidor esplendorós, reflexos al cresp de la bassa només lleugerament importunats pel degotar de la plugeta, i lluny, com més anem més remota, remor de rella que repassa residus d'egrègia malvolença; berma avall, una decisió, em llogaré de sotamà a les drassanes, m'hauré pentinat el xurrimpàmpol, el rufó, l'anastola, i raspallat paltó o sahariana, i diré llagoter que regracii coralment l'oportunitat, que m'hi escarrassaré tot nici des l'inici, que de procrastinar ni d'empudegar, gens, i que als episodis de garrotades i aldarulls gremials, això rai, vós, el més enjovat a l'excitabilitat ambient, lliurat a l'escalf, totjorn eret, perdut havent tot desig de menjar, immergit en les pitjors crueltats de les pitjors, vull dir, millors, fantasies eròtiques, no pensant gens en clapar, ans en fotre-hi barrada, ja m'hi veig, esborrant tota llar i tota comoditat i tot bressol i tot ventre i tot giravolt, de maig a maig, a deshora endollant i desendollant els aparells de lluita germanívola, mai de genolls, ni d'esplai ni d'esgambi, ans amarg com els fels de mants d'agomfis, mes molt escatilosos, esturions, mossades a betzef, i, si em lloguen, em dic, a la merda, tu, m'esmunyc a la primera de polissó devers marítims aïllats alous on re altre no m'empaita, ni aqueixos polivalents malsons que em projecten al sensori missatges contradictoris, encontrats, diamètrics, conflictius, ara que (ja veient-se el manumès

escàpol) tant se val, que l'enxampin, tu, atès que, estratègic, se'n refot, de tants de destrets ni trencacolls; esclau dels malsdecap, hò, mes també aquell qui sovint benaurat troba vanes solucions que el fan nogensmenys felicet com microbi en bombolla, belleu a trenc d'esclat, belleu prou duradora... qui sap... detalls (potser) més endavant... per ara, prou.

(...)

(*El poble armat mai no ret sa llibertat*.)

Majordom especialitzat en anar canviant els bolquers a l'ancià dictador benèvol, el gran salvador de l'illa, l'institutor de totes les perfeccions de la nostra societat, ell qui purgà l'illa de tots els malignes conceptualistes de barbaritats, els abstractes, els qui et vendrien grotesques putes enganyifes, els filòsofs, els poetes, els eufemistes de merda, i sobretot els cretins de tota religió, inclosos animistes i espiritistes, tota la vil patuleia de falorniaires, monçonegaires, camandulaires; ell, doncs, qui, oimés, en una altra, abans aparentment inassolible fita, ens alliberà de tota corma antisexual, i ens féu doncs lliures com qualsevol bocí de cel on re que toqui el sexe no és ni molla vergonyós, i volgué que conys i cigales s'emancipessin definitivament, i doncs que tota mena de relació consensual fos no sols doncs acceptable ans indubtablement magnífica, que tota mena d'unió lúbrica fos, lògicament i legítima, homologada al cent per cent, segons el desig mutu, i això dels zero als cent cinquanta anys (amb tots els tasts eròtics ni inclinacions sanament lascives, això rai, vós, poc cal que us en neguitegeu gens, al contrari, car són ara i ací d'allò més celebrats, ans encoratjats i esperonats; amb els més intel·ligents espècimens qui ens estimem més, bugres excels, per exemple, i sempre demanant permís abans, és clar, amar carnalment les bones bèsties en estat

degudament concupiscent, com ara les belles eugues i les vitenques vaques, i les entremaliades dofines i les serenyes oques, i les tan finetes iguanes, i en fi, així anar fent, què us diré que ja no us ensumeu); i som-hi, tornem-hi, amb els atots lliurats per a tothom en igualtat indiscriminada per l'òptim, prodigiós, providencial, president vitalici nostre, el qui eliminà sense cap mena de contemplació (fot-li'n fort, cridàvem tots) el flagell inhumà de bòfies i militars, i féu obligatori d'anar armat i que cada casa hagués doncs el seu casolà arsenal, car cap societat poc pot servar ni un segon sense armes la llibertat; i fou ell principalment qui féu fotre a mar tot allò brut, les màquines de pol·lució i de sorollada, els productes d'enverinament de l'ambient (suprem protector ell de plantes i animals!), i qui organitzà les competicions agrícoles i industrials, i en féu l'esport més apassionat i apassionant, on tots triàvem el nostre ofici concret, car només existeix, com cal i com és de llei, el concret per a nosaltres, i merda i mort per a tota metafísica, és a dir, per a tot allò que no és científicament mesurable, tot allò que desdiu la tangible realitat, i llavors, un cop contents en la nostra tasca, car sempre podem anar canviant-la (a part ni cal dir la comesa sempre en vigor d'ésser perpetus naturals escombriaires, car la població sencera nets rai), competíem per unitats lliurement associades contra d'altres unitats ocupades en la mateixa tasca, i guanyés qui guanyés, la satisfacció sempre era general, car l'emulació prou ens era la virtut més preuada.

Doncs bé, majordom de cambra, com dic, de l'ancià benèvol dictador, el qual aquell matí s'escau que era encar al llit, com sempre entres dues beutats (en aquella saó dues imposants metgesses de races oposades), ell doncs com un torronet ben entrepanadet per dues tendres llenques de flairós pa d'àngel, les fresques beutats oimés cada nit diferents, i de diferents molt acomplides vocacions, i sempre ni cal dir molt honorades de poder haver clapat ni que

només fos una nit amb el salvador de l’illa, car la cua de gerdes femelles magnífiques per a clapar-hi era sens fi, i poc podies presumir mai d’una proesa ni d’un reeiximent, ni d’un esplet ni d’un triomf pus sensacional, doncs, això, llavors, tot de sobte s’obria la porta de l’avantcambra on ronsejava jo, i hi entrava un cap d’estat africà molt devot del nostre dictador qui, sense ni demanar’m permís, se’m fotia a la cambra del molt colt president nostre, i no sols això ans despullant-se en un tres i no res encar se’m fotia al llit, on les noies, és clar, una miqueta esvalotades, saltaven nuetes, i les haig d’embolicar que no m’agafin fred, pobrissones, i les duc a la cuina que prenguin quelcom i les hi lleix que s’espavilin amb els cuiners o si volen anar a cagar a la comuna i fer llurs ablucions conyístiques i matinals, i me’n tornc molt resolt a la cambra del president, i veig que l’africà li demana molt deplorablement una visita institucional a la seua contrada que tant vol imitar la perfecció de la nostra.

No sé què em fa interrompre i ficar cullerada i demanar-li a l’africà si també li haig de canviar els bolquers a ell, i em respon que foti la falç a esplet d’altri, que els dos grans estadistes prou feina han. I el benèvol president nostre branda el cap devers la meua humil ans fidel presència com ara si em digués que perdoni l’exabrupte de l’africà, qui civilitzat allò que se’n diu civilitzat encar no gaire, la prova que implori la presència del nostre molt sublim campió. I quan diu, i dic, civilitzat és clar que entenem civilitzat segons el nostre mètode imperfectible, i no pas gens, ecs, el mètode dels bruts salvatges de les malaguanyades societats on els conceptes abstractes, les ridícules ficcions (diners, i déus, i espectres, i mistagògies, i barrufs; i autoritats, i fantasmes, i evanescències, i buidors; tota mena de molt tocades del bolet ximpleries i irrealitats), els esclavitzen sense remei.

(...)

(*Si l'encert, l'endevín.*)

A l'agre de l'exploració, en ple periple, cuidí fotre-me-la; sort que algú em retingué, mà de ferro a l'avantbraç; i el penya-segat de remotíssim abissal terminació, i de segur escarxall absolut, era a frec, i un peu ja em penjava avall; és clar, pobre de manguis, que, bo i cogitant pregonament, i fosc que tot al voltant ja no era, poc me n'adonava que cap torm aparegut de sobte enmig l'estretet tirany, a caire de molt perillós estimball, em feia ensopegar i m'impel·lia al buit il·limitat i tot negre. Buit, al fons infinit del qual brama i brogeix l'enfollit torrent de la duad, que s'enduu tots els cadàvers dels ens mai existits i la totalitat ensems dels cagallons al llarg de llurs vides expel·lits.

Quan tornàrem a camp, si fa no fot il·lesos, hi insistírem. Diguérem, *Que consulti la sortillera de guàrdia la seua màgica volvel·la i que ens reveli de mantinent si el Sol eixirà més o menys com avui, encar que només fos doncs tan precàriament, i que no se'ns haurà demà fos del tot, on doncs re altre llavors no ens romandrà que eternals tenebres, i això, és clar, per un curt tram, car encontinent què altre que una fi del món encar més imminent i una vida doncs més efímera encar, on, si això fos allò dit, aqueix doncs essent el nostre fat, més valdria que canviéssim els objectius, i...*

What...!

Que diu el porsavant que la bruixa és morta aquest mateix matí, empassada, tantost fotia el peu fora la tenda, per cap petit gorg de cràter fumegós aparegut de cop-descuit aqueixa nit davant ca seua, un cràter de no re, i tanmateix fatal, el qual nogensmenys no havia sabut pas veure'l en

tots els seus maleïts tarots ni tarotes...? Doncs quina inepta, vós!

Saps què? Falòrnies! Falòrnies!

Prou doncs de volvel·les per a cosmòlegs i aracnòlegs, dic, i prou d'harúspexs i copromàntics, i prou també de místics i psíquics psicòtics, i de pàtics, i mòrbids, i macabres i ominosos, i anguniosos i maniàtics, i feixucs i fastigosos, annals i guaitajorns i memorials de flatulents escriptors, i de daus i de buides banalitats budistes, ni d'i-txings ni revelacions ni de massa ximples oraculars centúries, i ni cal dir, de bíblies i de merdegades d'aqueixes que només engendren desgast cerebral, és a dir, estupiditat general.

Que enraonin per compte les bèsties, i que siguin elles qui ens ho diguin tot d'una puta vegada. Les escoltéssim amb cura adequada. És palès que en saben molt més que no semblen lleixar d'antuvi entendre!

Som-hi, doncs. Esclarits enteniments, i prou per tant d'endevinalles folles i d'esperancentes d'il·lús. D'ençà d'ara fet i entès. D'ençà d'ara mateix només la veritat. La veritat!

(...)

(*You don't seem to know shit*.)

Ull viu, car qui et recomana seny, et vol retut.
Et vol retut, és clar, i ben ruc: ase dels cops i gaudint-hi.

(...)

(*On tothom altri s'hi confon conec/ el meu molt vast palau perfectament*.)

Sempre apilant llibres me'n trob de bons
A biblioteca els entafor i avall

Me’ls enduc amb compte que a cap glaó
No se’m rompi el moble i els llibres fotin
Amb espetec un ruïnós castell
On com balb nàufrag no ned retrobant-hi
De vell meravellós llibre oblidat
On m’embadoc sense comptar ni on soc
Ni si entre els vidres profús no em dessagn
On redut a la calma i àdhuc banyat en èxtasi
Puc ara refet arramassar els llibres
I aixecar el moble mateix i esmenar’l
Campió qui fui qui sempre guanyà
Venint d’enrere amb un somrís bledà.

(...)

Opulent apilant per vastes esteses
Moble clafert de llibres davallant per escales
Greu daltabaix per desnivell d’estances
Seriós arreplec i nou acunç d’escenes.

Llibres caiguts esdevingudes llebres
Qui zigzagant per terra et fan travetes
Tu i el moble perdent-vos en estretes
I adonant-vos estetes a vitals abraçades.

Hom s’esvera i vira esvara i s’esvora
I si estelles es clava poc se’n plany ni rancura
Prou se l’enduu l’onada que en cadira d’ivori
El mena a lluites llunyanes entre mussols i ciris.

Lleus remembrances de fets oblidats
En un sondroll de títols que amb prou feines esbrines
Ni et corseca el desànim ni poc permets que troni
Per la volta del crani verborrea insurrecta.

Enemics qui adés foren amics te’ls enfonyaren
A polsegosos indrets d’espatllats

Mecanismes que ara apariaries
Per a allò amagat treure'n i trobar-hi
De bell nou l'enlluernadora màgia.

Amb secreta clau d'escriny que al més íntim no duus
En foradet al cos a la carn enfonsada
Els obres perquè lliures ara en surtin les obres.

(...)

(*Per què fer-hi mai cap, buit de realitat?*)

Tost hi seré al port amb la desconeguda
Qui se'm voldrà cardar de sobte allí mateix
Desesperació de dona molt moguda
Voldré llavors fer l'orni : com qui no la coneix.

I ella s'emprenyarà i semblarà beguda
I tot perquè no sap que hom, fugit, reneix
I prou esdevé altri : una ment més aguda
Després d'haver vist món rebutja l'antic feix.

Per indrets llegendaris tastava hom conys exòtics
No es satisfà pas ara amb ressorts tot usats
Vol novetats a dojo, poder triar els forats
Com ratolí molt savi qui el dispeser despòtic
El rebost li ha vedat.

Li robaré la clau
I sabré que és tot buit : que no re rau al cau.

(...)

Tot és llumí – s'encén un instant
I roman apagat d'ara endavant.

(...)

Si el Tot és llumí espatllat, què fora l'U?
L'U fora afollada guspireta del llumí malrascat.

(...)

Eufòric tornant de qualque gatzara
M'aturava a un aparador equilàter
On bevia calma llet un pirata
I on de groc la cambrera li fa la gara-gara.

Jo també voldria beure-hi un grog
I vull que la dona groga em gomboldi
Que potser àdhuc hom si cal s'entresoldi.

Traient el pit superforces m'arrog:
Banyes de fum em fa la piamàter
Treballant-m'hi amb zels de psicagog.

Em flamegen uns ulls ambres i atzurs
Se m'eixoriveix l'eix adés fluix pel desús.

Trauc amb el nas el vidre i ara un cràter
Que laves de sang promou trau el meu cap d'oblata.

(...)

Saviesa secular de ma cosineta quan es pixava al formiguer, i alhora a les formigues qui la infernal riuada (la duad irreparable) s'emportava, tanmateix les reptava dolçament dient-los: «A la voreta del riu no t'hi faços lo niu.»

Per què em pensava llavors que els zuzunets de les xiquetes no podien mai ésser com les fufotes de les dones? D'això se'n diu manca de maduresa. Quan te n'adones que, jovenet o madur, amb pèls o sense, un cony és un cony i prou, que un cony — llas! — no es transfigura, que no deixa doncs mai d'ésser ell mateix, la teua formació intel·lectual

— naturalment tan plena de llacunes i de desil·lusions — és a frec d'ésser completa.

(...)

«Desgraciat del cuc qui es fot a la panxa d'un altre», deia amb la mateixa saviesa de sempre mon padrí quan endrapava fruits o bolets lleugerament habitats per minúsculs invasors.

A part, és clar que: «El que no mata, engreixa.»

(...)

Això fa hom ans de perir i podrir:
Es diverteix com feia son padrí.

I doncs què altre vols en aquest món de merda?
Aprofita i prou cada trau i esquerda.

Som-hi i no en parlem pus : hom puja a l'autobús
I s'hi veu sempre sol i gamarús.

Pot haver-hi molt de viu ni d'obtús
Molt de dret com un fus i de tort com un nus
Pler de vella qui cus i de malalt qui tus
I d'assassí dels qui mengen ulls crus.

Tant se val, hom hi és sol i gamarús
I tem amb raó, sap que tard o d'hora
Algú o quelcom per l'esquena el perfora:
Coltellada que rep : bona nit i bon'hora.

(...)

(*Confonc els rols o soc de debò alhora el mort i la mort?*)

Cada cop que algú invoca (convoca) (evoca) la mort em xiulen les orelles.

Al cap d’un minut o dos ja he decidit qui mataré.

Mataré el qui m’invoca.
Mataré el designat a mort.
Els mataré tots dos.
No en mataré cap.

Mentrestant, els assassinats es multipliquen. Com més gent al món més morts.
Avui mateix en trobaran qui puden pertot arreu, fins ara mateix ignorats i sovint no pas a qualsevol lloc remot, ans ací mateix, a l’armari del costat, rere la porta, a la cagadora, a la cambra dels hostes, al recambró dels mals endreços.

Hom és a casa, hom hi és jugant amb son infant, i hom tot d’una es demana d’on deu venir aqueixa pudor tan forta i estranya, i obre una porta qualsevol i se’l troba, un altre mort en avençat estat de descomposició.

(...)

(*Em rosega tothora la idea de la mort*.)

Entre el sensori i l’imaginari, un abís; un abís on no saps sinó caure-hi.

Anava guimbant de nit a trenc de timba, i vols-t’ho creure, de cop sobte em veig enjòlit bo i fent mants salts mortals com qualque altre vulgarot acròbata.

Larves carnívores em somriuen baix de tot.

Maldic, tot davallant, els rulls i les sines de totes les marmòries beutats, blancs de les meues ires, ara que, no gens resipiscent, buit de tot dol i de tota melangia, per instint de mòmia, un lúgubre èxtasi no em pren. I maldic

llurs conys, lloures eteris qui llambrejant en la penombra, em feren ‘nar de cul pels descosits tota la puta vida.

I el mosaic esbocinat vaig entrellucant, i en vaig sentint el quequeig que, a força d’ésser adventici esdevé incoherent, i sé que fou tot plegat una vida de merda.

Per què doncs em sap greu retre-la? No hi puc fer més. Em sap greu, em reca, em gasta, em rau, em fereix, m’assassina, em tortura, m’afligeix, veure’m mort, és a dir, esdevingut fos, anorreat.

I ara, encar més malhumorat, veus que m’ennueg i amb tota versemblança, sísmic, vaig aviant esgüells, udols, aücs, i imprecant, vell prevaricador, novament afoll, embriòtic, o així mateix vaig flastomant alegrement, i ho dec somiar, una pluja oratjosa, gotes com glavis, vent huracanat, se m’enduu cap a qui sap quin altre incert obscur somni.

Ensems inert i volant, segurament esmicolat, sotmès ara a les regles estranyes de la mecànica quàntica, als altres universos i a llurs ineludibles i sovint contràries lleis, totes en aiguabarreig, entrellaçat amb bessons dispersos per mons infinits, superposant les nostres visions subjectives, maurant i pastant interpretacions, fins a perdre tot contacte amb la realitat.

Tot hi és zona afòtica, i la matèria negra emet un soroll blanc de verminoses cobles llunyanes qui toquen no ho sé pas, dificultats òtiques rai, potser guimbardes, potser nunuts, celebrant un esplet faraònic enguany de peres Bosc, camperols mudats tots, contràriament als maellers, i tallers i boquers, tots sollats de sang i merda, ells, qui els estalonen, amb tallants i xerracs que ominosament degoten.

O, contigus o oposats, hi ha peons i arquers qui em llencen sarcasmes o lloances, agònics o solacers, tot alhora, i què

faig? M’estic despullant de noses, del tapís sencer de borinots, follets, genis i miasmes, i d’astres i planetes (enigmàtiques deposicions de quin cul ardent al capdavall?), i de casalots i de mainatges, de tripijocs i d’aquiescències, d’ídoles i de cruïlles, car al reialme alternatiu on totes les assumpcions són violades, qui els trobaria calents, ço és, mica necessaris?

A favor de la superficialitat de l’engany dels senys, la delusió, la dictatorial, imperativa, il·lusió, ignora per contra la veritat d’aqueix envitricoll constant, aqueix batibull, de partícules caòtiques que s’enfonsen al reialme afàsic del no re per ineluctablement fondre-s’hi.

Per esglai, romania glaçat, vençut per la torpor, sumit en l’aturament, fins que el mòrbid trasbals, com punyent detergent de química verinosa, per quin biaix de vertiginós terbolí, i a presters i a gropades, esborronat, em fa, contundent, estavellar a d’altres alienes atmosferes, on, potser eixarmat, a quins llivells llunàtics, colgat en polpes flàccides, en arrugades bromeres, més acollonidores carreteres no se m’obren, i em veig de bell nou en porpres seqüències extraordinàries, davant escamots d’afusellament, i catalitzadors que entrexoquen, i al·legats porcins, i polloses temptacions de maquiavèl·liques bagasses, i gruixuts creixements a cossos qui es descomponen, tanta de decadència, i de gastament maligne, i d’imminent meteòrica anihilació final, on, quina vergonya, senyoreta, tothom canibalitza tothom.

Retrògrad, maladaptiu, òrgans vestigials em reapareixen, assassí de dracs, i una jovenesa aborigen se’m desencadena, emocional, i se m’esbraven llavors els abrandats coprobis a l’horitzó dels tènues colzes, i amb quina acceleració encar, ofès, oldà, no m’esllenegaré, esdevingut canviot, lleig, ranc, esguerrat, maligne, fins que

les epopeiques orquestrals cendres d'allò altre que fui oblidaran de rentar amb llurs lleixius aquell monstre egolàtric, el qual, arreu abjecte, on es presentarà ara?

Féu torts a tothom. La truja qui el garrinà. Li encolomaven, abusius, l'encarcarament insuportable d'ossos i carns que s'autoanul·laven acceleradament. Amb prematuritat ultratjosa, fou el més malparit. Molt apitrant (tanmateix deunhidoneret l'esporuguit), s'havia ficat ardidament de genollons. *Part en vull!* — exigeix. Sense adonar-se'n, amples i pregones reserves d'hipocresia i colltortisme se li congrien llavors com greixos de depravació. Escotomitzat a tesa, pretén creure-s'ho tot. Es declara només feliç en la contemplació del fet que existeix i prou. I gràcies. Car altrament goig fotríem. Tantost els esdeveniments irrompien i les passions corrompien, era palès que tot se n'anava en orris.

Unes notes calmes de piano s'aixequen de les cendres. Contra tot allò tan esgarrifós, l'absurditat total on s'immergia, antiheroic, rebutja les insanitats del mutu socors cerimoniós. Cap atractiu ni encant ni seducció no troba en les fètides mentides ambient.

Neix el malson de l'àmec oblidat a l'esfínter. Amb els seus trets àvols, brutals, se somia que exerceix, túrgid, d'uixer vel·leïtós. Tots els qui flascament singlant o sirgant cap al traspàs mostren símptomes infal·libles d'haver's cregut que els imaginaris trama i ordit on fantàstics es filtraven servaven mica d'ordre, amb el mateix forrellat ensangonat els perfora.

Hagué més tard la gosadia histèrica d'espigolar xifres, d'esmolar el pesquis, d'esperonar desesperats, i s'acarnissà a sacsar idees, i a eriçar peròs, ignominiós gamarús, espantall innocu, i de què li serví? Entre taüts i nuvolades, malaguanyat petjà naufraigs, i a frec d'anorreament

potinejà i emmerdissà, i emmordassà inútilment les pors, espatllada joguina lligada a un cadàver.

Enantiòdromes aberracions d'èlitres oníriques roents se'm separen dels cos. Allò s'acaba. Fet.

(...)

(*Ma vie de gigolo*.)

Massa de dècades decadent, m'estrompava a la mort.
Massa de dècades decadent, pou avall avall avall, estavellat al pis pla de baix de tot, ja em tocava, que no?
La finició de la funció defineix la defunció.

(...)

(*Univers fugisser*.)

La Terra, boleta de tediós ciment amb ulls de foc, fot el camp reculant; reculant irremissiblement, sense retorn, fins al mort oceà cendrós de la futilitat.

(...)

(*Dos carallots urta a urta*.)

Binocular m'esguardava el matràs, i el matràs monocular em sotjava, i el la nostra **mútua meditació** tot el que resolem és que ni amb tres ulls l'entesa del món gens no se'ns eixampla.

(...)

Tota trajectòria vital (sempre efímera com cap ventositat) es pot definir sense romanços així:
«*Defecat al món. — Defecat pel món*.»

(...)

Entre Victòria i Vençó
La Llargària d'un Cagalló.

(...)

(*La nostra ardida drapetomania,*
Diuen els braus estronts empresonats,
Ens impel·leix a l'alliberament.)

La princesa assevera no gens púguer cagar
Al cul un lleig pessigolleig l'alçura
I és que els estronts captius alfarrassaven
La situació amb l'ignominiós
Congreny que a la duana de baix els impedia,
Esfínter repatani, la manumissió.

Fins que amb eixordadores òssies estrenuïtats
No reïxen a estòrcer's i llavors, amb cantúries
I glòries divinals, s'esbalçaven aquàtics
Els reials estronts qui estorts s'hi rabegen.

Joioses a la tassa ressonen melodies,
Arpegis d'harmonies, i els epinicis d'a-!
Lliberament final.

(...)

Truquen la nit i l'acolloniment s'instal·la
Prenc la pistola i encenc els llums arreu.

Era la mort.
Ja no me'n recordava que li feia de sabater.

Pobra dona! Maleïda imperativa tasca
Anant totjorn sense descans pertot arreu
Tan devotament ni heroicament dedicada.

M’ensenya les sabates totes rosegades
Esfilagarsades
Gens decents, vós, i amb prou feines tangibles.

Ara l’en cercaré si fa no fa de noves.
Humilment se m’espera a la porta.
En donar-les-hi com m’ho agraeix
Amb ulls humitejats em regracia el favor.
On faig que tampoc no calia.

Mort moribunda
En cloure la porta haig de brandar el cap.

Cada vegada que ve la veig més claupassada
Més feta malbé
Més esgarrifadorament dilapidada.

No crec pas, noia, que duris encar gaire!

(...)

Semblaves voler-te menjar el món cru
I el món és clar se t’ha menjat a tu.

(...)

Aquells són els anys on faig d’alumaire
Ningú no pensa que lluny en vaig gaire
Ni que em volta de santedat la flaire.

I tanmateix qui recull les cagades
No podeu dir que treballa debades
Perles sovint fins i tot hi ha trobades.

L’anell amb què es casava per exemple
O les claus que obren de la glòria el temple
Mentre còsmic el melic es contempla.

I també el diamant que em féu milionari.
Si em lliura meravelles l’envejós ordinari
Basca em duu la bava de l’ancil·lari.

El diamant es deia acceptança
D’un destí que és sempre a la balança.
T’arronses quan el gran poder s’atansa

I t’eixamples si ets sol i qui et subjuga dorm.
Durant llargues durades m’hi transform
Manumès a recer al rebost del corm.

(...)

Arribats a milionari
Ens ofega el baldufari
I el tumult turiferari.

(...)

Ve la tardor i m’arrap al rebost
Com corc de gra m’enterr als fonaments
L’hivern lleix passar per a estort tornar.

(...)

Passem a gual gral·latoris
Pels sistemes excretoris.

(...)

Ací so, minoritari, amb cada aparell espatllat
I la feixuga melangia del capat degradat minotaure.

(...)

Saps què et dic? El món és fet de malparits qui volen
sobreviure a costa d’altri.

Et roben et maten t’enverinen t’empresonen et menyspreen.
Els ajudes quan s’escanyen i no t’entenen.
Et burocratitzen i els patracols on érets llavors enfonyen als crematoris.

(...)

Mentre m’exterminen
Vaig filosofant.
Només t’afegeixes (tirallonga potser infinita) a tots els exterminats.

I ara la fórmula: *Fou bell mentre durà*.

(...)

Castrat em castraran de nou, i altra vegada, i altra, i vint-i-nou, i a la fi, amb la carranxa sens cap ou ni nou, i amb un piu al qual re no li nou, cap nervi se’m remou ni fot renou.

(...)

Amb protèrvia la bita en tot trau del fotre molt confiada somiava engalzar-s’hi.
Tot trau del fotre, punyent edicle per a mi sens atri.

(...)

D’antuvi, adolorit, vull dir, adelerat, escopòfil, esguardant i escoltant la dona fotre amb altri, el goig era tot meu.
Amb en Lou Reed, optimista hom cantusseja: *Making love by proxy*.

Llavors, com la dona s’apropia tot el poder, totalment amputat, només puc viure per la seua beneïda intercessió; què vols fer-hi?

Living now by proxy.

(...)

(*Desastrosa intervenció*.)

Letàrgic, amorriant-me a la corcada palla, amb els intestins, on adés a lloure els instints no nedaven, ara molt atrofiats ans disminuïts, algú em llença una corda.

Carrinclonament i ridículament penià, arrossegant-me ínfimament part de terra, mòrbidament tractant d'ensumar traus erogatoris de tigressa, com a l'ham, a la corda m'ancor.

Recepta disruptiva, qui m'hi estreba? I on?

Vers el galze de la tigressa d'Hircània, tostemps nogensmenys segellat, tancat hermèticament. I la corda és ble gros. És metxa encesa. Cremaré com cremarà l'estromàtica palla.

Entre silents aücs de por hom menjar es lleixa.

(...)

Perquè s'esqueia que aquells dies llegia pler de novel·letes «criminals», tot de sobte la histèria, ai, i amb quins ulls de boja, no em repta i em retreu que:

You want to kill me!

What? – que dic, totalment pres en fals, desprevingudament rai.

Mes prou és cert, nogensmenys que ningú no és lliure de controlar tostemps els propis pensaments, i potser, qui sap, llegint-llegint els crims dels diferents «dolents» a les novel·letes, quelcom em pessigollejava el sensori, i em feia

passar pel magí, sense adonar-me’n gairebé, com qui diu, quelcom, un altre cas com un cabàs, qualsevol circumstancial avinentesa on la seua mort es veia acomplerta, i per això mai, si ets prou sincer, no pots afirmar re amb prou convicció.

Els convençuts són els mentiders, els fuls, els traïdors. Sense l’ombra d’un dubte, ningú no és de fiar.

(...)

Com deia en Maragall:

«Si el món ja és tan bonic, ai aimada Senyoreta/
que damunt m’emplastréssiu als morros vostre cony/
no us semblaria que prou fora idiotament superflu?»

(...)

La duad és sempre la mateixa – una fluïda artèria que duu, morta, tota matèria adés viva.

Un pic tota matèria viva haurà morta, la duad, inservible, s’aturarà de sobte – haurà esdevinguda estàtica, estancada; aviat indiferenciada amb els voltants.
Pols immobilitzada.

Riu de lava glaçat i llavors d’empertostemps petrificat.
Res no la mou.

I, de casualitat, en l’eixut, i per l’atzar d’esquerdes al terreny, inscripcions s’hi han marcades – il·legibles, car no hi ha llavors res amb ulls, ni tacte...
Ni és llenguatge cognoscible.

(...)

Esguarda-te’l destruït.

En romans desanimat.
Havies fet (feina rai!) un pastís enorme, amb totes les cremes i llefiscoses llepolies que calien, i potser massa i tot.

Volies vendre'l sencer, tal qual.

Mes tothom, els virtuals clients, bo i tastant-lo, el van fent a bocins.
Desintegrat.

L'esguardes, molt desanimadament, irreparablement fet malbé.

(...)

Reculen els vaixells vers la meua garita.
Van tots carregats de productes varis.

El xinès dissident (qui em porta els necessaris
Estris de la neteja) com una mula guita
Fa espetegar la barca encapellant la bita.

Atraca a l'andana i els alitzaris
Que entendrit em duu en volea em gita.

Opopònacs sempre em duu i lletovaris
I en agraïment amb brea i vernís
El llagut li acunç i condicion
I ell (adés tan bestial) se'm corfon
I un jorn promet estòrcer'm sense avís
D'aquest esclavatge d'escombriaire
On hom prou tot m'ho tol tantost trairat haig gaire.

(...)

(*Pron rere les dunes*.)

Prop dels calds indrets on vivien les serps afrodisíaques, pron rere les dunes, amb l'ull bo encavallat al bec minvant, o broc petit, d'una ullera d'almirall, els veia fer cap...

Sabia a la bestreta si fa no fa on anaven perquè de casualitat els havia sentits enraonar-ne. Ara, alhora neguitós i il·lusionat, romania a l'aguait.

Nus i de sobines, es van estendre, separats entre ells a tres o quatre iardes, gairebé en tirallonga; i ensems seriosos i rient, es recordaven mútuament i sinal·lagmàtica de les messions que havien ficades. Aquesta era la juguesca. Jaurien al Sol resplendent durant dues horetes. L'alarma que anunciaria la fi de la sessió era muntada i a la vora. Aquell qui fora mossegat per més de serps afrodisíaques alhora, aquell s'enduia el qui sap si gaire sumptuós «prèmit» aplegat.

No s'escolà gaire estona i les primeres serps feren acte d'aparició. Eren serps blaves, d'un blau espurnejant i pregon tot part damunt, i d'un verd turquesa més mat davall.

De mantinent les veies amorrar-se'ls als cossos oferts. Serps, aquell any fecund, en feien cap més que no hauries cregut; noves desficioses generacions, àvides de poder d'una vegada etzibar-hi queixalada.

A pleret, els éssers estesos donaven un rampeu pampalluguejant a les ídoles hindús. Ídoles qui colc. Durgues, Budes, Kalis, Xives, de múltiples braços i cames ofídics, reptilians. Ídoles exuberantment sexuades, gens epicenes, vós.

Solcats de dolces tremolors, ondulaven estacats el cossos de sobines. Els nus sacrificats, com ara injectats d'eròtiques essències, esdevingueren esbojarradament excitats. Els homes, llurs vits, altius minarets qui bavegessin devers la

propvinent gerda rosada dels llunàtics conys adoradors. Les argentades dones, lúrids lutis lívids guèisers llurs conys, delejant-se que esclats de cràters lunars amb laves de lleterada els els esmorteïssin i apaguessin.

Tothom, com més mossegats, més escorregudes no patíem.

Havent-me fregats els ulls, els cossos de coure febrit, aviat a caire, diries, de coure's i de fondre's sots el Sol roent, diries, dic, que perdien volum...

Enlluernat i ronc, i minvant, ja fent amb l'estona més acugulades ganyotes de triomf, així mateix em jaquia gradualment pair per la ubèrrima duna...

Quan al capdavall sonava l'alarma, tots ens havíem descomptats. Braços i cames d'ídola (set o vuit, o quinze o setze, per cap), qui se'n xautava gens, qui en preava un bri ni n'oferia un all?

Ni qui se'n fotia cap pedra a la melsa? Extenuats, força pitjor que no pas lleugerament torrats, sense gaires maneres, ells amb llur parell de vehicles, jo caminant, ja ens esbarriàvem cascú cap a ca seua, i amb els mateixos possibles que ja no dúiem d'entrada.

Les serps? Tipes se'n tornaren, així mateix a encauar-se, satisfetes segurament d'haver omplerta llur nòmina ni acomplerta llur besunya.

(...)

(*Nous detalls de la mateixa avinentesa. Curiositats herpetològiques.*)

Al món natural, sense aclucalls no vas enlloc. Cal ésser ruc per a no ésser un ruc. Els rucs ens fixem només en una cosa i fins que no n'escatim la totalitat de la intenció (car cada

cosa ha intenció per molt inorgànica o inerta o morta que no sembli part de fora) no passem a una altra cosa.

Ací, de mantinent, s'escolen els dies, i els jorns no se saben gens encendre, mentre les nits esclaten.

Aquest matí, la meravellosa dona alta qui m'atrau d'estranquis a la seua cambra... La veig amb febre tan alta que l'emblaveix. Li toc el front i crema. *No pots anar enlloc així; cal que jeguis ben coberta amb flassades i et portaré remeis casolans*.

Em diu que tanqui amb clau la porta i em fiqui amb ella al llit. Em diu que només si me la card ben cardada es trobarà millor. Només cardar la guareix. I que em desitja tan esbojarradament. Que és solament això, l'escalfor, la febre, la blavor resplendent de la seua meravellosa pell — desig; foll desig que me la cardi.

Les parets de la seua cambra, ningú se n'adonava fins que me n'adon ara mateix. Me'n record que pintaven la casa ben recentment, i tanmateix les parets de la seua cambra són plenes d'esquerdes, i estranyament mullades, i la pintura tota escorreguda, com si volguessin donar un rampeu a la seua pell blavosa, esgarrapada, molla, claferta de mossecs i pessics. Pell botxinejada de femella dionisíaca.

Les ullava, entre els llamps, durant la nit. Dionisíaques descordades frenètiques femelles qui alletaven, les més ferotges, amb popes ensangonades, escurçons i àspids; potser les menys ardides, o enfollides, tanmateix, nodrien amb llurs pits curulls, perplexes, obligades, mig escanyades colobres, de qui els patidors bells visatges m'esperonen rere els draps de la finestra al plor impotent.

La dona blava ha degut haver tornada del seu cruel viatge nocturn escalant, a cop d'ungla mur amunt, per la finestra,

a tall de gata ella mateixa, en acabat de despendre les hores destrossant, amb les mans nues, gats eixits, sobreïxents de verriny. Els arrapa part la boca i els parteix pel mig com si estripés un full, i les dues meitats crues les fa orbitar al seu voltant, mentre ella roda aparentment immòbil, accelerats satèl·lits de sang i de trencada carn.

Ara mateix, mentre sospès la perillositat de la situació, isnells llambrecs adreç d’esquitllentes finestra enfora. Si ens descobríssim, tant ella com jo adúlters, la dispesa un manicomi.

Fora, encar, els gats sobrevivents. Presos per la fal·lera del cardar, en arreçó, en perxa, erets, amb extremats matrassos, per capterreres i llosats, escalant ungla-esmolats canaleres, tothora rere les tèbies llefiscoses xones de les gates mogudes. I de sobte, el dron, el borinot mecànic qui em llença l’ull enlluernador del seu llum a plens ulls, de tal faisó que és com si fitava un Sol rabiós, i trastocat, sense veure-hi de cap ull, caic enrere, als braços de l’enfebrada, qui amb força colossal m’estreba la tímida colobra, i m’esgarrapa i mossega arreu, i vull cridar a socors, i una natja gegantina m’emmordassa.

Mira si en la meua vida de trist lepidopteròleg per selves remotes no me n’han nogudes poques, de dissorts i malastrugances, de pèrfides trobades amb feres afamegades, mes en aqueixa avinentesa, sota el cul majestuós de la geganta blava, ja em veig perint-hi sense remei. Em dic secretament que és imperatiu que trobi, ben aviat i per on pugui, cap forat que em permeti de fer anar el mig oblidat do respiratori.

I llavors, ah, entendridora ensopegada, en aquell tòrrid rebost, moribund, entre com més anem més frèvols esbufecs, nogensmenys, com t’entretens, oi punyeteret, admirant la perspícua disposició i les aposemàtiques

coloracions de les escates de les seues dues magnífiques papallones de carn!

T'hi perds, a onades de beatitud, com dins cràters celestins.

(...)

M'he aixecat amb una cara incopsable
Qui hi esguarda es perd en buidors sens fi.
És de nou la cara d'un babuí
Qui malgrat tot es vol invulnerable.

L'enigmàtic geni del babuí
Qui horitzó avall fita allò irrecobrable
Per la finestra del temps irrespirable
Conclou que tota cosa ha el tarannà d'un llumí.

Carena de la serralada ençà
Hams muntes paranys enzes s'amunteguen
Maniquins qui amputats t'apedreguen
Pops cleptòcrates i el so sobirà
Dels monòlegs que es fonen tantost dits.

Apagat babuí vaig badant pels ampits.

(...)

(*Dissertant tot solet me n'adon perfectament que al món se li escaguitxen les costures a velocitats decididament ecplèctiques*.)

A la mateixa dispesa, en aquest cul de corredor, a l'altra cambra, la del meu davant, els dos espies alemanys del ram de l'aigua. Que eren espies us ho escatia fàcilment; durant un instant de molt ardida incursió, amb el meu ull ultraperspicaç, me n'adonava encontinent (amb un llambrec en tinc prou) que, de tots llurs (múltiples) papers identificatoris, no n'hi havia ni un que no fos fals.

Heus ací allò que els veia que es manegaven en aquella cambra, d'ara somortes, ara prou lucíferes, clarors. Només ajustaven, o ni això (porta mig oberta i tot), quan es fotien a cardar. S'esplaiaven a lloure damunt llur sofert llitet, uns embats amorosos que feien feredat. Dos homenots de mitja edat i d'estatura i volum considerables, i això fins aquest matí, on se m'estroncava el miracle, atès que un d'ells el sents que es lleva acusant l'altre que, jaient abraçats, li ha clavada una ungla a un dit del peu, i que quan se les escurçarà, aqueixes unglotes tan lletges als peus, i em sembla que és ran això que han partides peres i tot, i aquesta nit ja no vindran junts, com em va passar amb aquelles dues lesbianes qui dormien passat l'envà de la meua cambreta quan era estudiant, i, aquella primera nit dels astoradors prodigis, les espiava fregar's el cony per la finestreta que badava vers llur cambra, la qual gaudia de finestra al balcó, alhora que la meua cambreta era una miserieta on amb prou feines si hi cabia el llit i, sense ventilació, vet ací el perquè de la finestreta alta a l'envà de separació, i tanmateix, com dic, aquella primera nit de gaudi immens fou també la darrera, car es veu que durant el jorn les dues tríbades s'havien barallades, i durant la nit de l'endemà només una va venir a clapar, l'altra fent cap l'endemà per a endur-se de l'armari, tota emprenyada, allò que era seu, i se'm va acabar l'espectacle gairebé tantost no havia començat, car la femella qui vingué després es veu que no solament no era homosexual, era de més a més boja, i em va vindre una nit a la cambreta i em va voler tallar en coll amb un ganivet de la cuina. Doncs això és el que dic, una cosa semblant s'escau amb l'afer dels alemanys, se m'acabava ben aviat veure'ls combatre eròticament, i és clar que d'ençà de llavors la cambra del davant, havent emigrat de primer un dels espies, i l'altre, el qui romangué a la cambra, emmalaltint d'enyor i de melangia, amb la dispesera havent-li de portar peix bullit al

llit i tot, i al cap de poc fugint també ell, d'on que la cambra s'omplís en acabat d'un matrimoni, on l'home era escombriaire nocturn, i la dona, prima i eixuta com una canya, havia tot un esbart de mocosos cridaners i merdaplens qui la duien constantment a perperir, d'on encar doncs que jo mateix en fotés el camp, d'aquell indret, com tots els altres (llas!) tard o d'hora maleït.

Car es veu que els indrets els ullprenc (pel bec dolent), els fascín (per la part dels ous podrits), que la meua malmirança els duu tota mena de malcaiences, i d'ací que de seguida no es facin malbé, i que ben tost no serveixen de re, o, si doncs no això, una de tres (dues de tres?) (tres de tres?); si doncs no això, uns ulls pansidors, dic, és la pega que hec, la meua malastrugança intrínseca, un mesquí portallatzèries que soc, o, encar, si això doncs tampoc, és el món mateix qui s'espatlla ivaçosament, de tal faisó que els meus ulls (de sensibilitat tan estranyament esmolada) no ho perceben (això) molt més ràpidament que no ningú.

Ara bé, talòs, atès que l'encertis, com ho proclamaràs, que el món se'n va esventadament cap a la merda? Et dirien d'alarmista i sinistre, i de dispèptic i capdecollons, i al capdarrer tothom se te'n fotria, com aquell bòfia, al qual denunciava l'infant idiota qui em llençava balcó avall embostes de merda fresca de gos al cap, i per comptes, bòfia ignar, de prendre'm seriosament i acunçar el desgavell, es foté estrepitosament a riure-se'm; o, ara que hi som, aquell altre bòfia al qual informava de la dona vella i esvellegada qui de la finestra estant, prop l'estació Victòria, em cridava que l'havien segrestada i que la torturaven i que pugés a salvar-la, i el repulsiu pudent em digué que tirés envant, i m'ocupés del meu moc.

(...)

L’espia alemany qui se’n va anar, més tard el veia instal·lat molt burgesament en una caseta no pas gaire lluny d’on llavors habitava. Aleshores ja s’havia “casat” amb una alemanya diminuta, escarransideta, decrèpita, lletjota, la qual emprava, no pas sols per a fer’s passar per “normal”, és a dir, no pas sospitós marieta, ans per a ses operacions de maligne espieta.

La doneta, ranquejant amb la seua mangaleta, i geperudeta, ella, amb els seus cabells blancs i el visatge rugós, la feia “perdre’s”, bo i repapiejant despistadament, per garatges, per empreses, per mines, per cuines d’hotels, per fàbriques si fa no fot secretes, amb un magnetòfon i una càmera microscòpics i, fotent l’oblidadissa i la senil sense remei, li tornava, a pas molt lent, no pas sense abans, com dic, patir qui-sap-los riscs, àdhuc que un cop es feia violar i malmenar de valent per tifes xarnecs guardians quan passava sota una de les escales de sortida, per una porta auxiliar d’una de les fàbriques de productes químics, li tornava, la velleta, dic, amb tot de sorolls i converses, i fotos i films detallats de les estratègiques activitats locals.

Aquella dona era un tresor patriòtic alemany. Ell, en canvi, no veies que fotés gaire més que, amb l’excusa de vegades de fer’ls aprendre sòpites danses tedesques, festejar amb alguns dels macips qui li feien les feines de la casa i el jardí, i atupar la dona de trast en trast, i quan ella “treballava”, fer el dinar i, molt golut, atipar’s.

Cert així mateix que els xarnecs, vull dir, els trinxes, els tèrbols brètols qui fotien de vigilants part darrere d’aquella neuràlgica factoria dels gasos mortífers i qui li violaren la pobra dona, aparegueren morts tots quatre la mateixa nit, cascú a ca seua (de cops les cases llurs distanciades de vint o trenta milles, vós), amb una bala al cap disparada per la

mateixa pistola teutònica palesament adobada amb fi silenciador.

(...)

(*Petting ass by proxy*.)

Llogat per a netejar la blancor de les immenses escalinates de l'església, aquell dia particularment emmerdades, de més a més de les sòlites brutícies i les cagades de gossos, per la immunda trencadissa provocada per dues devotes qui, tornant carregades del mercat, s'hi havien barallades, d'on que tot allò que duien als cabassos se'ls vessés als graons i fos repetidament trepitjat, i sobre, a part d'allò, pitjor, personalment havent rebudes força males noves ahir a cal metge, no cal dir que no em trobava gaire de filis, i més veient desfilar aquelles famílies d'estòlids invasors amb cridaners membres innombrables qui portaven llurs faves condemnades minyonetes a fer la primera comunió, i exigien per allò estrenes de totdeu qui ataüllaven qui passés o s'estigués plantat, fumant o gratant-se la pera, tractant belleu de guipar cuixes amunt, sots les faldilles, de certes (molt poques) prou potables parroquianes.

Adonant-me'n que de demanar-l'en a l'escombriaire prou se n'estaven, aquells desgraciats bandarres, pensava que allò era el que em convenia més d'ara endavant, per poc que viu durés gaire... De fer-me passar d'empertostemps per escombriaire, fins i tot si, per una d'aquelles molt rares casualitats, esdevenia milionari, i (d'escombriaire) ja no em calia fer-ne gaire més. Car saps què et dic? Disfressat d'escombriaire no te n'estalvies pas pocs, de rac-racs ni de nyic-i-nyics fastigosos dels poixèvols; veient-te com et veuen, ja no gosen d'emprenyar-te els desagraïts ploramiques de sempre.

Tant se val. Amb escombres i galledes, i pales i fregalls, soc doncs netejant, de genollons, aquells oceans de cendres i burilles, i de despenjades necrosis i d’infeccions de captaires i illetrats, i aquelles himalaies de vidres i farines, i empastifaments de tota mena, fangs i buidarades, i pixarrades i caguerades, d’embriacs, i de folls i fanàtics, de badocs i lladregots, quan qui veig pujar les escales...?

Aquella agradable burgeseta, esvelta i elegant, de cabells curts, rosseta, qui (sense cap raó!) tan bé em tracta sovint, amb llambregadetes i migs somriures, de tal manera que hi ha haguts ja dos cops que en un confessionari m’ha lleixat lleugerament maurar-li el cul. No pas penetrar-la, ni amb el mànec tan relliscoset de l’escombra, vós, mes maurar-la, rai, una miqueta, de caritat.

Li vull dir quelcom, com ara que potser soc mig digne que avui hom se’m compadeixi, sobretot ran del que m’ha dit el metge, però amb el primer hola, al qual ni respon, es veu de seguida que no m’entén. Una tibantor l’encarcara i passa rudement endavant, vull dir, amunt.

Romanc no pas palplantat, mes enravenat rai, havent soferta aquella nova ignomínia que tanmateix només, això rai, em cal desar al rebost del recambró dels oblits que em rau a qualque racó del cervell perquè (esperem que ben d’hora) la data de validesa l’hi expiri naturalment.

De fet, encar soc endarrerint-me amb esdeveniments de suara, quan (com ara guitat al cul), estavellant-me al més hegemònic present, m’haig de confessar que no, que la cosa no pot pas ésser que sigui, car, de debò, tot d’una, vós, qui diríeu que veig de bell nou pujant les escales...?

Ella! La mateixa femella amable, i no pas, pobrissona, que hagi tingut temps d’esmunyir-se per la porteta de darrere i tornar a fer l’entrada magistral. D’on (em dic) que la

primera de les dones... O havia estat un miratge, o veia visions, i era un espectre, un barruf, o un doble, o (fotem-hi adient cagarel·la) una altra «verge» apareguda, o, ep, tant se val, qui sap què. Tret, és clar, que tot això de ben ximpletament misteriós no ho fos (per comptes de la primera) la segona.

I ara què li diré, què li diré...?

No li deia re, i ella tampoc; pujava les escales com si no m'hagués conegut mai, ni una ganyoteta de reconeixement.

N'hi havia per a llogar-hi microscopis, i escatir-ne i desllorigar-ne l'arcà intricat substrat. Mes aleshores, oh, i espera't, ep, car llavors encar quatre o cinc dones idèntiques a les dues primeres heus-les qui fan cap al replà de baix de tot, amigues entre elles.

Per què m'he confós? Me n'adon (no soc pas tampoc tan ruc) que allò és palesament un chor polifònic de fines, refinades, cantaires d'aquelles qui trinen i refilen tan escardalencament ni arrodonida. Un chor de paies d'ultrafrontera (crec, però no em feu cas, que daneses, si fa no fa pel que xerren), totes amb els mateixos trets tan estèticament rosacis i regulars, escaients, avinents, i totes vestidetes amb el vestidet estretet i estampadet de la meua burgeseta, i amb els rossets cabelletets curtets, i la mateixa delitosa, coreografiada, faisó de bellugar-se, vull dir, de bellugar's.

Cap d'elles de fotre'm cap cas, gens, però jo, de gairell, per una esquerdeta als aclucalls, a totes me'ls esguard el culet... *I com els els conec!* Prou en sé la meravellosa flaire, i el gerd i ferm toc, i per quins suaus, celestials, vull dir, paradisíacs, giravolts, on s'enfonyen les molt propícies ni miraculoses fornícules de la glòria, els escabres, basts, dits del lleig i escarransit i boterut pellaire no troben socors de

sucoset recer, car (ah murriet!) ca que ell també, amb quatre hàbils incursions (tampoc no fa gaire), prou ben maurats els els maurava, per procuració, a totes?

(...)

(*No es gens recomanat jeure la nit sencera amb femelles*.)

Cardar-hi, no dic pas; ara, dormir-hi, qui-sap-lo perillós.

Car hi ha certes nits (de lluna plena, sobretot) on certs conys (atesos de licantropia) (rabiüts) (mossegaires) es veu que esdevenen, això, mossegaires. I hom es lleva amb la cama (pota) esquerra (dreta) (si la dona dorm a l'altre cantó) tota plena de mossades misterioses. T'esguardes la botxinejada pota i no te'n saps avenir, i la dona te la sobta (sotja de sobte) i esdevé tota esgarrifada, no sabent, la pobra, que ha, secretament, entre nemoroses cuixes, un refotut cony de tendències licantropes, el malparit.

(...)

Contràriament a la meua molt malastruga experiència, la de l'arquitecte Çapont, el qui pengim-penjam féu a mos pares la caseta a Pardinyes.

Te'l trobes aquell vespre davant la boqueria, que com tota boqueria exhala aquella podrida pudor de cadàver, i et diu que no, que què collons de conys amb ferramenta i tarannà de llop, que no puc anar més lluny d'osques.

M'és el jaç tota vagina; hi jec i faig jaç a cada vagina, font de jovenesa; n'ixes molt més renovat, carallot, i tant.

Tot roda al món, i els objectes, bo i ballant, em canten en chor cants de sirena, on, estratosfèric, ball tot sol, tot sol com un mussol ballador. I si mai l'esguard se't desvia cap a cap cony, oh, llavors, car cada cony és ull de sirena,

encantador, un esguard del qual em desvia a penya-segats on sens fi t'estimbes, fins que potser al cap d'eternitats, sedec de més, molt més, no ressuscites, caient, caient, sense sabates, cony avall; cony avall, avall, de foc.

Com sempre que el veig, cada cop més desnerit, se'm declara indefugiblement addicte a la femna.

Les femnes, totes, tu, aitant les folles com les altres, ara t'ho dic, summitat.

Ja de petit, embogit de desig, de verriny, d'arreçó, àdhuc m'anava aquell migjorn a cardar un vesper, i tots els reunits, família i coneguts, em deien esfereïts, «Un vesper, un vesper! Abstén-te'n! Te n'estàs! Arruix!» *Mes jo res, tu, endavant, sempre empudegant, empoixevolint, enfellonint, els massa tranquils panxacontents habitants de les fondàries. Per això em naixien. Per això els naixien. Fa, ca? Cavà? Cavanet? I és clar!*

És que en passen tantes i de tan bones! Arreu, tomba els ulls. Cavà? N'hi ha a betzef. Se me n'hi va darrere la cigala.

Guaita-te-la! Upa-là! Deessa!

Indecent a la insabuda; alhora massa bella i massa calda, feta doncs indecent per la mateixa natura, poc pot mai impedir que pertot on trepitgi els vits no s'enrigideixin desesperadament, a trenc d'esclat. Tothom vol cardar-se-la, per virtuosa que sigui ni per molt discretament que s'abilli. Que ca? Cavà?

Voluptuosa fora fins i tot sota vesta o llençol o mortalla, ses proporcions i sos bonys de carn, la seua meravellosament feromònica flaire, sempre paleses; oi que ni tu no hi pots fer altre que, bo i veient-la o flairant-la (aqueixes marejadores

sentors de cony encès!), la trempera et parteixi vers la roent estratosfera?

Que dius que no, ximplet!

Ai, cabàs! Tu, tan amable, i tan deferent amb les femnes, ja es veu d'una hora lluny que, si mai et mulleres, prou acabaràs cuguç, i no pas solament un cuguç adotzenat, ans un cuguç de referència i tot; de referència, ço és, cuguç on tothom altri (de tendència cuguça) prou hauria (i haurà) d'emmirallar-se.

Ah, ja n'ets, ja t'han enxampat, les fementides fembres! Doncs segur que portes banyes, a veure, guaita cap al fanal, ui, i no pas poques! Ara que qui et plany! Millor! Més llibertat, si ho amides i ho escauges pel bon cantó. Excuses ara per a tu rai.

Fora pansiments, home. I tant. Som-hi, ara t'ho dic, què has de fer; has de saber trempar tothora, i sobretot a l'hora calda, al ball estret, per exemple. I els has de saber enraonar a cau d'orella.

Dic diamant, dic dinamita!

I tingues a l'esment l'anatomia. Tot cony és fistulós. Toca-hi, tantost pots, com si és doncs xiulet. Tu ferm, a l'estopí bufant-hi. Resultats magnífics!

Ah, i un darrer consell, que tinc pressa. Cada vegada que la teua dona, o les paies en general et diuen, que segur que ho fan, prou ho sé, que la fots tota petita, els dius que més petita la foten elles. Fa, ca? Cavà? Cavanet? I tant. Au.

(...)

No engatgis mai la dona quan amolla barbaritats sense aturador. Tard o d'hora se li estroncarà l'aixeta del verí i per

força, extenuada, callarà. Què hauries tu d'haver dit? Ni què diràs en acabat? Res, res, ni abans ni després.

(...)

Ah sí. Ara les veig.

Hi ha avui [?] a casa tres dones velloses. Soc a un racó, havent servits els tes i les galetes i els entrepans, i esperant noves ordres. I elles sens descans, xerrant i xerrant i xerrant de matèries fades, de matèries de dona, fins que no enraonen de l'únic interessant, del cardar. El cardar – sal de la terra.

He escrites unes memòries i les he trameses als fills, i cap d'ells ni cas.
No hi has degut parlar gens de les teues aventures més trapelles.
Ca, i ara! Per als fills? Què dirien?
Doncs jo no sé què faria. Car no pas que hagi tinguda una vida de casada sens falla.
Sens falla, volent dir, sense haver tombat en adulteri, és clar!
Manta vegada, jotfot!

I ara la dona, també enriolada, afegeix, amb raó: *What about me? Mea culpa. Truly, a fucking machine*. *As if every guy around would'nt know. So?*

Crec que les altres, rient així mateix, m'adrecen humiliants llambregades al raconet, on és clar que no gosaré mai aixecar els tímids ullets.

I se'n conten de molt bones, i ara les orelles em bavejen escoltant la dona parlant d'un dels seus druts, el gran tadjik, qui coneguí i tinguí el plaer d'així mateix servir quan viatjava per afers d'estat cap on vivíem.

Netejant un cop molt enèrgicament a la dutxa el vit d'ase d'aquell amant tan fort i alt amb sabó, m'atura la mà massa entusiasta i em diu que me n'estigui, que el sabó allí és contraproduent i que potser després...

Voldria excusar'm, i tanmateix com estroncar'ls les meravelloses contarelles? Palès que m'hauré d'escórrer als calçotets.

(...)

Qui és cuguç — si s'ho sap manegar — el món és seu.
De fer-te cuguç — no hi ha do millor que et pugui fer la dona — esdevingut cuguç ets el senyor del món.
Els altres et fan la feina bruta i t'han de més a més la dona feliç, d'on pler de benaurances per a tu, prou pots, no se'n segueixen — alzinat fred coneixedor qui ets de tots els secrets de les humanes febleses.

(...)

Encar segons l'hipomànic Çapont les dones el portaven de corcoll. Me'l vaig tornar a trobar sortint del barri xinès.

No hi puc fer més, què vols? Me'n cardaria mil per dia. Cada cony de dona és cant de sirena, tu, i m'hi estavell com un carallot qui només sap trempar i retrempar, escorreguda rere escorreguda, corrent d'un cony a l'altre, mig esbufegat, com veus.

El meu bastonet s'adreça ortotròpic
Vers la flairosa font de tots els meus desigs.

Conys enllorats
Ma tita es dispara com llengua de camaleó.

Gaudeix de l'orografia del seu cos. Deixa't de capdecollonades. Enlloc de l'univers millor geografia. Etc.

(...)

Faig que sí a tot el que diu. Com li faries entendre, il·lús, massa histèric ell en el seu fanatisme vulvolàtric, que la solemnitat de certes figues, qui et sotgen fit a fit i baven de crueltat, et recorden la mateix solemnitat del dissortat, estòlid, mitjamerda, del jutge repel·lent, obsés i papissot.

Com dir-li que no ets vulvòfob, mes que certes figues de certes agres, verinoses, putes, deunhidoneret. Conys de les pitjors, més assassines, putes qui deslliuren jutges, els mateixos jutges papissots, asàfics, del feixisme terrorista secular canfelipútrid.

Que tu rai. Que, entre el milió de màncies al món, a tot estrebar, tu també molt addicte a quelcom o altre, per exemple, a la vulvomància; el vulvomàntic endevina no sols el futur del cony, sigui enllorat, o sigui eixut, ans, només veient el cony, endevina la vera cara de la persona qui el duu; i contràriament, només escaujant el visatge de la dona, hom endevina quina mena de cony no tragina, pobrissoneta, més avall.

Abans de la xarxa a internet, els afeccionats a l'alta pornografia només havíem dues opcions. O pagàvem, o anàvem a espiar per finestres i traus. I pagar, no haig pagat mai per a re. Saps què? Hom fingeix, camuflat, i, tantost pot, veu. I qui veu, de cops la sort vol que pugui observar i tot.

Parlant de fufes eixutes, fent d'escopòfil em trobava sovint sotjant sorprenents estupres.

I, en fi, que és així que una vegada fui testimoni d'un crim molt fastigós, i qui el cometé fou dona amb faldilles estampades, i la bòfia, ridícula, insistent, irritant, demanant-

me si la podia identificar, i jo dient-los que només me'n recordava no pas de la fila, ans de la figa, del zuzú, de la zezeta, de la fufa, doncs, que no feia la dona, tot i que no l'havia vista pas (la fufa), mes, com sempre que veig cap dona, més que no pas la cara, cal reconèixer que els veig la figa, què hi farem, soc així, nat amb certes qualitats, com tothom, tant se val, així doncs que, a totes les diguem-ne més o menys sospitoses de la ciutat, em calia, simplement, veure'ls (ben vista) la figota, i això, és clar, per tal de saber en acabat si tornava a veure-hi la culpable.

Cert llavors que els repugnants pudents em van dir que era un tocat i, amb seriositat de botifler ignar, que si me'n fotia, que si me'n fotia d'ells – ells, la gran cosa, miserables.

(...)

Això em duu a l'esment el que em deia un cop en Jim, em demanava per què anomenàvem «charred necks» certs podrits canfelipútrids qui venien a tall d'horribles invasors a fotre'ns la contrada a la merda. El coll, li deia, els esdevenia fosc, amb trets de carbonització segurament a causa de tant de xarrupar les caldes cagades del borbó de torn. «Must certainly come from eating too much holy hot shit from the rotten asshole of the fucking current Bourbon.» Colls famolencs esdevinguts, per osmosi, translúcids, massa acostumats, pel passatge dels cagallons borbònics, a la cremor putrefacta. Quelcom de si fa no fot. O que així adquireixen a la llarga la mateixa tonalitat. The neck acquires de same tonality (of that putrefying shit).

(...)

Alhora li dic que als temps ultramèrdics del feixisme xarnec, les maleïdes ràdios només tocaven bona musica quan algun dels desgraciats cagallons del règim no es morien o eren assassinats.

I que per això pregaves, educat melòman, que els angèlics “terroristes” no en despatxessin cada dia un de nou.

(...)

(*Segons les lleis de la mecànica quàntica, catòlics hom som tots, car integrats per les mateixes partícules tothora liberals i universals, molt promíscuament mesclant-se i de les faisons totjorn pus impensables, vós*.)

Feia vint-i-tres anys (ho alfarrassava llavors mateix, comptant amb els dits) que no me la trobava. Érem al mateix supermercat on l’havia trobada per darrer cop. Ja no hi havien ni en Rick ni en Jim, i amb els assistents i dependents i marmanyers i caixistes d’ara no érem pas allò que se’n diu amics; coneguts i capcinada, i au; no pas grans bones xerrades, com abans. Cert que no hi vinc pas tan sovint. Només de lluny en lluny. Ara visc sol, i fa vint-i-tant anys no n’havia de nodrir pas poca, a casa, de gentada. Segurament la mateixa situació amb la verge. Sé que son marit, el polonès, qui de cops l’atupava de valent (no sé pas si a ritme de polonesa xopinesca o de brahmsiana dansa hongaresa, emprant un bon, més cruel, centó binacional, segurament), li havia fets cinc fills, el gran dels quals jugava amb el petit dels nostres al mateix equip de futbol. D’allí que ens coneguéssim, amb la verge; més que més, que anaven els dos marrecs a la mateixa elementary school. I d’ací ve que l’anomenés verge, l’hongaresa (qui en realitat es deia Mol·ly, i el polonès brutal, Bob, car, essent on érem, prou anàvem tots plegats amb els noms americanitzats, és clar); ara ho explicaré.

Aquell migjorn, o si voleu migdia, això feia una pila d’anys, trenta o més, on a l’escola hi havia el dia de festa i s’hi feien tota mena de jocs i de rifes i de competicions, i davant una de les classes transformada en cambra d’operacions per a

un dels jocs per als més petits, passant distretament pel corredor, em vaig aturar en sec com ara davant l'adotzenada visió de la verge, tret que aquesta era una aparició de debò debò. L'hongaresa hi era al mig, de la cambra, organitzant el joc, i hi era majestuosa, quietament i llongament orgasmint (ço és, havent secret orgasme), miraculosament il·luminada per una llum molt viva que li queia una mica de biaix, una llum molt groga, un bany d'or puríssim, una fina pluja àuria, com si Zeus mateix se la cardava, car era la llum del Sol que davallava d'una lluerna al sostre, i aquella màgica visió, aquella lluentor bategosa, la separava del soroll i del bellugueig de baix, com si fos en plena ascensió, una verge gloriosa, ascendent, elevant-se damunt l'emmudit xivarri de la repel·lent mocosa canallota; i això durà una meravellosa eternitat que se'm marcà al cervell tan pregonament que cap boïga no ha pogut encar esborrar-m'ho. En vaig romandre empedreïdament seduït, desconfit, fetillat, com dic. Badoc, palplantat al corredor, amb la canalla i la gent qui em passava per la vora com silents fulles de tardor, o em fotien empentes com tramvies, només la veia a ella. Era una altra verge magnífica com qualcunes de les qui pintaven els millors italians durant el renaixement. Sols que aqueixa era viva, era multidimensional, era tangible, era concreta, era de carn, beatífica carn.

I ara la tinc novament davant, i com ella em deu veure tan dilapidat i moribund, la veig tan envellida, tan feta malbé, disminuïda, minvant, dissipada, tan gairebé degenerada, ai, amb tota la divinitat esfumada, que, tot i parlant-li, part de dins em vaig enfonsant. Mai no li vaig confessar la meua devoció, i ara, com per a tota altra cosa, és massa tard. Sempre sembla ésser'n, tret que quan ets vell i ja no hi clisses gaire, pitjor rai. A part que encar que li ho hagués dit, què hauria pogut fer ella altre que creure'm més tocat que no deu ja, per pler d'altres detalls, creure'm que soc?

Cal dir que ahir (era ahir?) tornava doncs al cau tot deprimit. Maleint el temps esventat. I al mateix temps, quina merda, això d’haver d’arrossegar un cos (facis el que facis, prou aviat mort) tota la vida!

Tant se val. Ara, això altre sobre les verges... Te’n trobes arreu i enlloc. Res no és verge. Tot és corrupció, sols que de vegades la imaginació et fa creure rucades. La carn és carn, i s’ha acabat.

Una altra verge, ara que n’enraon. Una minyona de casa, una d’aquelles qui venien d’allà baix on encar torturen animals molt bestialment i pública, i ballen aquella cosa repugnant, gemegosa, indescriptiblement i horriblement lletja, que en diuen flamenc, i on semblava que era normal que els pares desminyonessin les filles per tendretes que fossin. Jo una miqueta precoç, crec que ja havia fet els dotze anys, ella en devia haver fets els vint o una miqueta més, i de cops, només quan anava moguda, qui s’ho anava a imaginar, aprenia llavors que potser era veritat que a les paies en general els abellia més que, aposiopètic, hi romancegessis, que t’hi mig adormissis, maurant i acaronant arreu, amb compte subtil, amb miraments rai, ans d’anar al gra, i hom és clar que volia anar al quid de la qüestió directament, i els dits se te li enfilaven, accelerats, cuixa amunt vers l’humitejat, ara eriçadet fitó, i la mà potser et rebia un cop, i et retens i fas bondat; doncs bé, tant se val, els dies de bona setmana, quan ella es veu que anava amb desig de conyeta, doncs, això, ens barallàvem de mentides, i bo i fent el ruc per terra, com dic, ens toquejàvem, i m’abellia sobretot, tornem-hi, fregar-li el secret. Doncs això, fou en una d’aquelles ocasions que em va dir que de ficar-hi la pitxolina, re, que era verge, que al secret només hi havia penetrat son pare, i jovenet com dic que era, allò tanmateix em va sobtar, que aquella dona de

pèls tan negres al secret tingués aqueixa estranya concepció del que era ésser verge, com si el fet que son pare se la cardés de petita no comptés!

Doncs bé, un dissabte o un diumenge on, passat migdia, després de dinar, mos pares se n'havien anat al cine, jo era per casa llegint, i em vaig aixecar, vaig anar a la cuina, vaig agafar una poma i un ganivet, vaig partir la poma en quatre quarts i n'anava pelant el primer quart i voltant per casa, quan vaig veure la minyona adormida al sofà, li vaig aixecar les faldilles dolçament i, tot mastegant, li guaitava, com dic, els fascinants pèls del cony que li sortien de les voretes de les calces blanques, quan una idea em violà l'enteniment de noiet entenimentat, i una miqueta, no pas gaire, entremaliat. Vaig tornar a la cuina, vaig agafar dos dels tres quarts de la poma que restaven, i em vaig ficar a pelar'n un, mentre què faig en acabat amb l'altre? L'embotia suaument al secret, vull dir, al cony de la minyona. No cal dir que abans de menjar'm el darrer quart, veient-la com la veia, i manipulant-la secretament com la manipulava, ja me l'havia en acabat pelada (aleshores era gairebé instantani, podia pelar-me-la sis o set vegades per dia, i la tita rai, sempre respon, sempre presta, i tant, de mantinent, al cap de res, com dic, heus que a la titola me li agafen els delitosos tremolins, i m'orgasmeix molt complidora, amb les escorregudes de més a més essent fàcils, per llur minso cabal diguem-ne, llavors de torcar) i ja m'havia rentat i preparat i tot per a sortir, cosa que vaig fer, tancant la porta sense fer sorolls, mentre em menjava com dic el darrer (i quart) quart de poma ben pelat.

La història no hauria més suc si doncs no fos que al cap de dos o tres dies, bo i entrant a la cambra de la minyona, romanc fet de glaç, astorat pel gens versemblant espectacle. Allí la tens, agenollada davant un altaret, amb el quart de poma al centre i unes floretes i un llum d'oli

davant, amb tot de postals i cromos d'imatges dels ninots i ídoles típics dels cretins pel voltant. Abracadabrant.

Què fots, que li demanava. I em diu (perquè érem francs i ens ho dèiem tot, com dues amiguetes íntimes) que a ella també li ha passat com li passava a la verge (l'antonomàstica, es veu). Que ella també essent verge, potser no ha parit encar un infant si fa no fa sagrat i tota la mandanga, mes ja a hores d'ara (albíxeres, al·leluia) si més no un quart de poma, tu! I que si allò no deu arribar a miracle amb cara i ulls i homologable papalment i tot, que si més no prou deu ésser un bon començament, i que per això l'adorava, i que havia somiat en l'aparició d'un àngel qui, monejant-li pel cony, l'hi instal·lava (sinó el fill, el quart de poma) ben endins, al ventre impol·lut, mentre tots dos (ella i l'àngel) davallaven molt calmament i afectuosa per un riu molt ample i molt llarg, de cresp molt suau, suavíssim, en estàtica barca menada misteriosament per invisibles poders celestials.

Feia que sí, que era d'admirar, tot plegat, i que segurament aquell quart de poma no es marciria ni s'ompliria de verdet ni es podriria mai, com certs braços o cigales de santes i sants, i durant unes setmanes i mesos d'estiu allò fou veritat, que fos immarcescible, perquè quan ella no mirava, ocupada a la cuina o què ho sé jo, d'esquitllèbit anava i li substituïa el quart de poma molt colt, ara un pèl malmès, per un de ben nou; en acabat, subreptici, com se'n diu, fent-me el qui no hi és, l'antic i santificat el llençava, sense més cerimònies, a les escombraries, car és també cert que aquella vegada, per superstició, car no se sap mai, el primer vell quart tan adorat i miraculat l'havia tastat, i, no pas perquè hagués viscut a un cony, mes quin gust, ecs, les basques, vós, nauseabund, repugnant a més no púguer. Així que miraculós ni beneficiós, gens.

(I ara que hi caic, abans d’anar-me’n a l’internat per al nou curs, per comptes de ficar-l’hi d’amagatotis, a l’altar, el quart de poma nou, com quan fiques llepolies i petites joguines, sota l’abrigall, al cul del tió de nadal quan la quitxalla no vigila, li hauria d’haver ficat, dic, un bocí de carbó, per a desemboirar-la, desencaboriar-la, rembre-la de la tanoquíssima superstició.)

Tant se val. Una cosa que no li deia mai, pobra xiqueta, qui llavors, quan jo ja no parava per casa ni als estius, es va casar amb un bon pagès i se’n va anar a viure amb ell, no sé pas si encar acompanyada amb el quart de poma de la bona sort i tot, i va tindre una filla qui treballà a la televisió i tot, prosperant de valent, doncs el que no li deia, dic, era que la seua verge (l’antonomàstica) potser un altre cas com un cabàs, idèntic al seu. I que un bon vespre, o millor nit, doncs, la diguem-ne l’antonomàstica, clapant, una altra dona (una altra pruent prostituta qualsevol del fanàtic barbàric llevant) deslliurà un infant no gens lledesme, diguéssim, espuri, il·legítim, i, d’amagat, com bruixa qui roba infants sans i comcal, i els suplanta per aquells petits monstres apellats canviots, ella també se’n va desempallegar, bo i plantant-lo entre les cames de la qui clapava, i allò era al ben fosc, tard a la matinada, ja vora el matí, i, poc després, en aixecar’s, la verge es va veure amb un nyec mocós, un nadó tot cagat de meconi, entre les cuixes, i cridà al miracle, més que més que havia somiat que un àngel (un àngel com l’àngel qui fui, l’àngel mig íncube qui fou en realitat la meua dolça mà introductora de quart de poma, i llavors, fet bell home, dugué la minyona en barca molt sensual riu avall) li deia cosetes a cau d’orella, i hagueren de vindre sanedrins i sacerdots d’aquells tan pudents (qui en sap els noms!), i amb els dits tot torts i bruts, s’encertiren que la paieta era verge de debò, i en certificaren la sorprenent escaiença, l’avinentesa

memorable, i digueren, som-hi, aquesta apuntem-la també al llibre dels fets fotuts i refotuts.

Li hauria pogut dit que així aproximadament fou com històricament (històricament?) s'esdevingué. Això així; ep, o quelcom de molt semblant, què ho sé, jo, i al capdavall de què m'hauria servit, ella no n'hauria entès, ni a tots ops volgut entendre'n, futil·la; car ella rai, cascú ses manies.

(...)

(*El senatore Solitúdine, quin gran paper*.)

Em parlava en Jim del sanador del seu poble, un tal Ludovicus Solitúdine, qui se'n va anar a ciutat i quan deia "sanador" li entenien "senador", i no sabia de primer què cony fos un senador, tret que algú l'assabentà per què servia una cosa tan inútil com aquella, és a dir, per a no fotre altre que emprenyar la gent amb tifarades de lleis irritants i rabejar's en la tiferia sense fotre altre, d'on que en Solitúdine trobés que allò, doncs, quina ganga, tu, i que se n'anés encontinent a una botiga de robes i es comprés un vestit ben carrincló, i es mudés doncs com un altre paràsit del senat, i ara era a tots els efectes un senador de veritat, i legislava collonudament, amb cara de mitjamerda desgraciat qui sap molt de no res, com tots els senadors de veritat. Fins que no es va morir molt honorat, i al seu poble encar se'n fan creus, i no cal dir els brúfols i bous, i els porcs i bocs, qui abans no havia, pobrissons, molt cruelment crestats, sanats, encar que no tant cruelment com sanà en acabat els súbdits d'aquell molt merdós estat.

Em deia en Jim que al poble d'on venia en Solitúdine encar en deien, com als temps medievals, de *la castrazione, la sanatura*, i del *castratore, sanatore*.

Arribava, sorrut, el tallacollons, o més aviat (no gens sorrut encar) un vailet seu qui pels abruptes encontorns havia trascamat de valent abans son pare, i, bon sonador, feia sonar el seu flabiol, que se'n deia el sanatruges, molt musical, i amb allò avisava el poble sencer que demà, per una mòdica quantitat, i a la plaça del poble (vora el temple a la deessa Isis, per exemple), portessin, els qui volguessin, tots els animals i criatures qui els abellís que hom capés, que el sanador arribaria, fes Sol o plogués, de bon matí amb els adients coltells ben esmolats.

Caponar o crestar, accapponare, no calia que ho fes el castrador professional; crestar els galls ho sap fer tothom. És tan fàcil, com per a les dones (totes pruents prostitutes) fer cuguços llurs marits. Banzim-banzam, i apa, som-hi, fet.

Ha passat en Rick amb un carretó d'enciams, i, com fa sovint, m'ha dit que no em cregui re del que em diu en Jim. Només somric. En Jim li diu a en Rick que aixanti la mui, que qui no sap re és ell. I continuava dient-me que als vells temps, hom considerava (amb raó) que els collons (i després àdhuc en les femelles els ovaris) només eren promotors de malaltia. I que de llevar-se'ls o de no tindre'n, prou era un esplèndid benifet. Els sanats, tant les bèsties com els humans, guanyaven un pilot de salut. Es fotien en menys baralles, i doncs n'acabaven molt menys nafrats ni morts, i de tota manera menys crancs al cos no els sortien, i al contrari, molta més vida els pertanyia, i vigoria, i volum, i beutat, tu. Un home capat molt més bell i formós. Prou pot, i els galls, i els moltons, i els gats, i els gossos, i tothom. Que no calia considerar els crestadors com a personatges agressors ni els crestats com a víctimes. Al contrari. Que el flagell per als humans el constituïen aquelles glàndules criminals d'hormones verinoses, aquells penjolls fastigosos.

Hi estava d'acord, totalment. Hom esdevenia d'allò més tendre, i hom s'engreixava, hom es trobava robust i amb salut rai. Meravellosa mutilació, li deia, et restituïa, et tornava a fer sencer, sense el defecte afegit, el detriment adventici de l'altrament irrentable brutícia del sexe; i els fastigosos penjolls, oi, ous o ovaris, fora, un pic tolts, directament per als repulsius gossots, qui prou els amen, els repulsius gossots qui tot s'ho mengen, els gossots capats.

I mentre en Jim i en Rick (qui tornava a passar i m'havia sentit) se'n reien, car potser es pensaven que ho deia de riure, que parlava irònicament, i no pas, vós, gens, aprofitava per a dir la meua anècdota; prou ens agradava bescanviar'n.

En Rick ja em coneix, com coneix en Jim, i no se'ns en creu ni una, i per això fot el camp, mes a en Jim li dic que allò seu em duia al meló que, també (al meu poble, no, a un del costat), s'escaigué un cas potser una miqueta semblant.

L'equip de soccer nostre era una merda, i van decidir de canviar l'allenatore, és a dir, el coach, l'ensinistrador de l'equip de futbol. Van triar un mec qui semblava dur d'allò pus. Un qui es deia Ramiret Tallacolls. I el triaren, crec, precisament pel fet que es digués Tallacolls.

I és clar que es devien imaginar els ximples directius que en Tallacolls els fleumes jugadors els fotria anar d'allò més rectes i disciplinats, algú qui tallava colls i tot, vós.

És clar, així mateix tampoc, que no sabien declinar-li de debò el nom, car no era pas que el seu nom vingués de nissaga talladora de còlls (that is, of necks), ans de cólls (that is, of testicles, of balls), i així els entrenà, com si els hagués capats, fent que li esdevinguessin de més en més femenins, femellencs, fins que, completament emasculats, si més no anímicament, veies que jugaven com carrinclones

senyoretes de casa tifa, de casa tifa de pútids tifes plens de tiferia, com aitantes te'n trobes a ciutat.

Doncs bé, d'antuvi, aquells jugadors sense boles perdien tots els matxs, mes espera't, que força tost, aviat, aviadet, els jugadors dels altres equips es van encomanar de l'estil cul-bellugós, i pel fet que ells, vull dir, els del nostre equip, portaven un cert avantatge en l'estil, començaren d'anar pujant, fins que crec que acabaren campions i tot.

I és que, evidentment, tots els esportistes són essencialment macaris, cosons, mariots – com en diuen ara? homofotuents – i del mateix mou, les esportistes totes tríbades. Els esportistes implicats en els esports d'equip (rugbi, futbol), i de contacte sobretot (boxa, lluita), i tant se val, en general tots els altres. I quina glòria per a ells, quin alliberament, contents com gínjols de poder revelar públicament llur vera natura, tu!

Brandava el cap en Jim. Potser em deia amb aquell signe ventís que aquell cop no hi tocava gaire, tret que de seguida es posà a servir una clienta, alhora que em feia adeu amb la mà; s'atansava migjorn i la clientela pujava com bromera aqueferada d'un carrer com més anàvem més atapeït.

Me'n tornava al cau cama ací cama allà. Potser, consirava, en Jim és, com jo mateix, un esportista fracassat. Potser també fa esports alternatius. Potser tira amb bassetja molletes a ànecs i cignes, potser amb salabret caça mosques als culs de les haveries. La seua vida privada, com la meua, de debò qui la coneix?

(...)

(*A mesura que l'objecte s'esgavella*.)

Caminant, dic, consirava que, com l’objecte envelleix, tot d’espetec s’ha esvaït, no hi és més, i àdhuc el mateix paisatge, al fang del qual suara es rabejava, es veu destruït, hi manca totalment. En un tomb d’esdevinences sorprenent, resulta però ara que els oceans són eduls, tret alhora que els atuells amb els quals te’n serviries el lladre del temps els ha abassegats i enlloc no rauen. L’únic que sembla romandre, latent i furgant engrunades orelles endins del darrer morent testimoni, són les diferents cridòries de monstres nafrats, els incessants sorolls estridents, com ara els d’ocells molt proditòriament i inconvenientment plomats, xisclant contra les cremades, o les folles adés preferides flors rabiüdament i metàl·licament xiulant, com ara si fossin satèl·lits que s’estavellen caiguts del cel, amb també els vulgars renecs i malediccions dels gripaus i els tritons i les serps qui es rosteixen, tot plegat una altra planera extinció general per a acompanyar la trista comèdia.

As the object ages, soon, in an instant, it spontaneously disappears, plus the very landscape where it was mud-wallowing suddenly has been utterly destroyed, isn’t there anymore. In a surprising twist, the oceans have become edible, only that all the eating utensils have been already stolen by the thief of time. There only seems to remain, ensconced in the crumbling ears of the dying last witness, sundry uproars of hurting monsters, unremitting strepitous sounds, as of, on the sly and most inconveniently, unfeathered birds screaming against the burning, or insane pet flowers rabidly and metallically whistling, as if they were crashing satellites, plus the common execrating and reneging of all your roasting toads, newts, snakes, in short just another such general unencumbered extinction to accompany the sad comedy.

(…)

(*Après enguany aprés boïga*.)

Malapedaçada espiral estàtica — ni hi puges ni hi davalles. T'embertrola. T'hi té atrapat.

Amb això, ficats ací, tots naixem vençuts. Vençuts pel destí. El destí d'ésser un amuntegament de cèl·lules casuals perdudes a l'univers perdut. Condemnats a mort en un univers a mort condemnat.

Els qui es pensen vencedors – els més il·lusos i carrinclons, els més datspelcul i desgraciats. Plànyer'ls – el millor favor que els podem fer. Repugnants.

(...)

Fou llavors on de cop i volta un ultrafeixuc objecte sideral tocà el Sol i el trameté a cal collons. Tots els planetes perderen llurs òrbites, n'hi hagué que simplement s'estavellaren dins el Sol mateix, una mica de carburant més, d'altres se n'anaren a parir parteres a tres quarts de quinze, un o dos s'estabilitzaren a tall d'esferes diguem-ne selèniques i només rodaven al voltant del Sol desplaçat ensenyant-li la cara roent i no pas el cul més fred.

Calia en el cas on érem reaccionar radicalment. Reaccionar radicalment tot romanent estàtics, no fos cas que encar afegíssim a la putrefacta catàstrofe.

I doncs, tothom a lloc, sense desestabilitzar la natura. Per això calia escamallar tothom. Hom pescava cada sobrevivent, i li endinsava les dues cames als dos forats adients del frenètic fornet. Allí en un tres i no res les cames esdevenien carbó-vidre. Només calia en estrebar'l fora del fornet al cap d'uns quants de segons fotre-li un copet amb l'espinyadora, i au, ja tenim un altre escamallat qui no es bellugarà pas gaire.

No cal dir que per a bona mesura els collonets i cigala hom els els havia envidreït-carbonitzats i au, de bell nou, un altre copet (aquest encar més feble) amb l’espinyadora, que vídua de flesca, contenta rai que hom trobés que encar era de cap utilitat, i ja tenim l’home nou en un planeta més com cal.

Allò era la darrera guerra. Camats contra escamallats. I els escamallats guanyarem sempre. Car on aniran els desgraciats amb llurs cames? Les cames re de bo; només serveixen per a desestabilitzar. I per a no anar enlloc. Altre que per a envair territori d’altri, per a introduir tota mena de flagells i d’altres malalties letals. A part que nosaltres rai. Servem l’aigua i els peixos, servem les gàbies i els micològics horts. Ocupem tot el molt minso territori ocupable. Som els homes de senderi. Som els qui conquerim l’enteniment general. Som els qui immòbils som inamovibles. Són ells qui, d’ençà de les ardents invivibles perifèries, han d’atacar el fort.

I tota màquina i tota pròtesi i tota roda prou són taxativament prohibides. Condemnat a mort instantània tot traïdor qui faci crosses, per exemple, o, pitjor, s’empesca cap motor. Cap motor, quin descans! Prou sorolls. Prou túixec fumegós. Prou gas gastat. Els àvols molt llords contaminadors hom els agafa, hom els fica el cap a un dels forats del frenètic fornet que normalment serveixen per a carbonitzar-hi ans envidreir-hi cames, i hom fa el mateix amb llur cap. Llavors, al cap de no res, a cada maleït interfector de la natura un copet d’espinyadora al coll i au. El romanent del cos una mica més de nodriment per al planeta que es recobra ni es renovella lentament.

(...)

Ara us ho diré. El que cal sobretot és no fotre mai gaire.

En aquest món de vanitats, inanitats, banalitats, fer re ja representa fer-les; si no fots re, si més no t'estalvies d'afegir merda al merder.

(...)

Tothom qui marca a les històries és un tarat. Sense tara no hi ha marca. Només quan no ets ningú ets lliure.

(...)

Hom neix obedient. Marcat per l'instint, com qualsevol altre insecte, hom ix de l'ou amb aclucalls, disposat a obeir fanàticament tota autoritat, i com més autoritària millor.

I no es pot mai canviar el tarannà de ningú. Tothom és sempre com és. I prou. Capficar-s'hi (a voler canviar qualcú, i encar pitjor, a voler canviar's ell mateix) és d'estúpids datspelcul. Incommensurabilitat de la inutilitat. Incommensurabilitat de l'eixelebrament. Ridícul. Qui hi perd un minut?

Tret que no et caigui al crani diguem-n'hi cap teula o aeròlit disparats, i te l'ascli, i el cervell, esbalaït, prengui una altra drecera, pitjor o millor, tant se val, sempre seràs el mateix idiota. I amb la teula o l'aeròlit, o cop de destral, potser esdevens un idiota diferent. Això és tot.

(...)

Vençut, t'assumeixes vençut i açò et reforça. Car saps millor qui ets. Guanyes identitat. Amb aquest increment de propietat íntima, hi ha més a triar de tu, i doncs més a estimar-hi (i a rebutjar). Més a ésser tu mateix, d'una manera més assegurada. Tot en tot, més amor propi. Ets més que no érets abans que no sabessis del cert que també tu fossis el vençut.

Qui no es vol com és, porta un enemic al cos. Qui se sap i es vol (o s'accepta) (o es tolera) hi té un amic. Un amic amb el qual se'n poden dir de bones.

(...)

(*Només sol ets lliure*.)

M'agredeixen els camps mentals, i com més ruc ni cretí és l'individu més m'agredeix — les onades em són tan contràries!

Comprova-ho. Tantost que hi ha algú altre pels teus voltants, les seues ones cerebrals ensopeguen amb les teues i tot esdevé confusió i feixuguesa — i ni cal dir, pler de llordesa a les orelles.

I com més són, els roïns entremesos, doncs pitjor: moltes més d'ones mentals enrevessades, massa de brutícia a un cervell tot marejat.

Fuig-ne. Fuig-n'hi. Fot-ne el camp. Ara. Abans. Ni començant.

(...)

En tota interlocució entre pocs o molts, tant se val, sempre soc qui porta la borromba, el darrer a mai dir-hi molla, només pensant que hom aixequi la sessió i pugui ja fotre el camp sense despertar gaires sospites més. No soc pas dels qui mai enlloc s'entremeten. Poden aquells feixurar tant com vulguin, car, pel fet patent que re no em pertany, del que feixurin, re mai no em toca ni tocarà. Ni em toca ni tocarà tampoc cap indret al diguem-ne esperit. Venguin el que venguin, res que gens ens interessi.

(...)

Només sol ets lliure.

Qui va sol va ben acompanyat, i boia i fa el que vol. Indemne es manté, i ataràctic, gens molestat. Equilibrat. Conscient. Tastant tastets d'eternitat. Egregi contra els gregaris, els promiscus, els contagiosos, ell, afí als plaers solitaris, gaudeix del seu bocinet ínfim.

Plaers, doncs, només la natura en sap de lluny en lluny oferir.

Secret alhora de la felicitat i la longevitat és pelar-se-la vint-i-tres vegades per dia, per exemple. Catorze la nit i nou el jorn és com jo ho faig, mes és clar que les combinacions són al tast lliure de l'individu. Hom se la pela, hom s'espunyeix la ceba, a idònia conveniència. Cascú prou s'ha de trobar, tot solet – la fórmula màgica.

Car el sexe no s'ha fet pas per a cardar — s'ha fet per a meditar — cada masturbació una meditació — cada meditació una pausa al temps — temps pausat és temps allargat, és temps millor emprat. Mentre te la peles, el temps s'aprofundeix com ara en gorg i no transcorr; no se t'escapoleix com aigua qui se'n va.

(...)

Havent enraonat amb en Çapont, sempre et roman un gust amarg. No ets pas tu, qui enraones gaire. El lleixes que fantasiegi, pobre jan.

I després, tot caminant, et poses a discórrer. Si potser li hauries pogut dir això o això. Ara que, a qui aprofitaria? Ni ell et faria cap cas, ni a tu t'esclariria el que ja has ben clar al maginet.

(...)

Pel que fa a la cosa del sexe, a mi, de parlar'n, rai, molt; m'apassiona, gairebé; ara, de fer-ho, gens. La dona el contrari. Parlar'n no en parla gens; ara, de fer-ho, tothora, i gairebé, diries, indiscriminadament i tot.

(...)

Ara t'ho dic. Les dones, amb tota rigor, ens irroguen tothora putades rai.

Tan feliç que hom no era abans d'aqueixos trenta anys de presó i cadena, escolta'm, Allí ets, abans de casar't, tocant-te les campanetes, millor, els cascavellets, els picarolets, tranquil, dormint les teues horetes adequades, feinejant les que calien sense esdevindre cap escarràs sense lleures, i amb això, amb la resta, la resta d'horetes, com et diverteixes, oi, com, de tant en tant, prou saps sortir a cardar amb cap bagassota o bagasseta, segons la lluna, segons el gust del moment, cada vegada una de diferent, de totes les nacionalitats, hom s'ho imagina, s'hi rabeja, el luxe!

I llavors què fots, desgraciat? En quina temptació diabòlica, en quin bertrol letal, no et sumeixes, condemnat? T'encadenes a una bola de ferro en forma de monstre de maldat, amb pits i cul i cony que d'antuvi et semblaran de franc i sempre avinents, cert, mes que ben tost es declaren amb manies esborronadores, amb tota mena d'esporàdiques bogeries, d'agressius capricis, i d'odis estranys i desigs criminals, i que només obsessivament vol que treballis com un esclau, o ja t'acusa públicament de qui sap les infernals abominacions. Ella a tu! I tothom s'ho creu!

Prou t'ho havia advertit ton pare, mes qui en fot cas, de son parot? Sabut i sapigut: hom creu que son pare, no hi ha ruc més ruc al món. I llavors, més tard, al cap de no pas gaire, prou s'ho troba, ai!

Ja t’ho trobaràs, em va dir. Marit i marrit sempre va junt. Et passarà com a l’oncle, vull dir, a l’Ocne, qui es casà amb cap fava pestilent, petulant i despecega, qui li infligeix tota mena de pena matrimonial, menjant-se-li tot l’esplet, tot el profit del seu treball sense fotre altre que gratar’s el parruf ple de puces. L’Ocne, et dic, qui hom representava com el carallot incessantment fent una molt llarga, eterna, corda de cànem que mai no arribarà tanmateix enlloc, car la seua somereta, darrere d’ell mateix, se la va cruspint sense descans. Potser algun dia llegiràs una miqueta i t’eixoriviràs. Cal llegir molt i molt abans de no casar’s, molts de clàssics, qui són els qui hi lluquen de debò, i, fer això en acabat, quelcom encar molt més intel·ligent, no casar’t pas gens, no casar’t pas mai; tret és clar que ho facis cap amunt, amb dona rica i treballadora, i tu, gens llondro ni macabre, aprenent harmònica musica, la de les esferes sobretot.

(...)

Casat amb una dona has de parar compte cada minut de la teua vida; peus de plom i nus a la gola; car collons, allò, com s’enfelloneix, com se t’alçura, i tot de sobte, i per no re i sense mai sàpigues per què; i quan s’enfolleix, pitjor, Medees totes, i ara mateix, tot d’una, malament rai, ja has begut oli, amaga’t tan ràpid com puguis, no fos cas; car sortir-ne viu, mai sinó amb prou feines.

(...)

No hi ha servitud més estúpida que la voluntària, ja ens ho deia (esbombat per en Montaigne mateix) en La Boétie. Servitud tràgica, estúpida, repulsiva, i tanmateix, ai, més que majoritària, gairebé general.

Ben mirat, és normal, entre els homes com entre els de més (potser tots, qui sap, no soc gaire bon zoòleg, vós) dels

animals guiats pels instints. És normal i lògic, dic, que hom ami ses cadenes. I com més encadenat, millor. Com més encadenat, menys responsabilitat. Tret que alhora, és clar, més ressentit, més rancuniós.

Per això content i satisfet i feliç cascú amb el seu merdós dictador de torn. Al capdavall, ben cert que no hi ha tirà més brutal ni cruel que allò que hom anomena déu. I nogensmenys no pas poques (innombrables) les legions de carallots qui diuen amar "déu" sobre totes les coses. "Déu" — qui sap a què o qui collons es refereixen, no ho sap ningú, i ells pitjor que ningú, sempre a les escapces — "déu" — "what the fuck is that?" — "search me!".

Tu voluntàriament encadenat, servil, esclau, sotmès a la violència necessària de l'estat o el coronat qui en representar'l t'esclavitza i t'asserveix; en prendre ell tota la responsabilitat, se't venja dels qui ressents, dels qui odies, dels poderosos qui li farien ombra (a ell, no pas a tu, qui ja hi vius, a l'ombra més abjecta), i com més cruel i brutal, més hom l'aprecia (i el vota, si cal). Mata i desfà, i extermina i anorrea, allò que tu no pots i tanmateix prou desitges, i allí ets, un miserable no res bavós, un petit nan grotesc, gaudint del macabre espectacle, sense remordiment, ni sentit del pecat, ni por de cap pena ulterior, car tots els nelets, blasmes i culpabilitats possibles se'ls carrega al gep el tirà del moment.

Et fa ell la feina bruta. Per procuració. Hi participes amb el teu silenci, amb la teua por, o amb el teu fer-li costat mut o cridaner, amb la teua servitud totalment voluntària, car només caldria que diguessis que no, i no ho fas mai, i si ho fas, no et sent ni el coll de la camisa, acollonit que no et caigui en retribució un bon sec llamp al suc.

El tirà d'ara ja s'ensorrarà o l'ensorraran un dia o altre, i al seu lloc, això rai, ja s'hi ficarà un tirà nou. Molt més lleig cau

un gros gegant que un petit nan. I el tirà nou, caldrà fer-li un monument encar més piramidal, catastròfic, i caldrà llepar-li de mantinent la merda al cul i a la boca i a les mans sangoses amb tanta o encar amb més assiduïtat que hom no feia amb el qui suara s'estrompava o era estrompat — sovint prou escandalosament ni estrepitosa, i cacofònica, retrunyent, repercussiva, al capdavall inútil — molt de soroll i tot hi és boll.

(...)

Som cretins. I ens en prenen, amb tota raó. Pagats per l'estat, amb el dictador al capdavant, filldeputegen a tort i a dret, vull dir, els fillsdeputa de capellans, els quals, recordem-ho, saben llatí. No els veus pas casar's mai, ells! Prou foten casar els altres — refotre, tu, com hi insisteixen, els malparits! Mes ells, res, panxa contenta i cagar sa. No els veus pas retre llur vigilada llibertat de viure la bona vida, alliçonant els altres, ensarronant-los, mentre que ells, som-hi, que no ha estat re, ells popant-se-les dolces, no pas tan rucs ni datspelcul com semblen, fa?

(...)

Els veia un dia conxorxant-se, moros, jueus i cretins – el fàstic! Maleïts merdacaners i llepes, garants de tots els bútxares i tirans. Repulsius reptilians amb rituals i ínfules d'estront d'entra-i-surt, amb llurs ridículs hàbits i arrossegalls de cascarres i merda de gos. És llavors que, tot d'una, diguem-ne inspirat per l'espectacle horrorós, escrivia el meu primer i únic poema. Feia si fa no fot això:

(*Poema darrer darrer de re*.)

En cada déu hom s'hi caga
Un déu i no res tot és u.

Hom es caga en tot déu
I es caga doncs en el no res
On en fumet deleteri
Tota merda s'esfuma.

Així com s'esfumarà
El cagador qui la cagà.

Tota la merda a la merda
S'ha acabat s'ha acabat
S'ha acabada tota la merda.

(...)
El dictador és perpetu — només canvia de trast en trast de cap — és com qui porta la geganta i mig treu el nas pel seu cony d'elefanta. La geganta és sempre la mateixa; el gran capdecony qui la porta, però, amb els lustres i dècades que s'escolen, al cap d'estona no és mai el mateix.

(Com la minsa (no gaire paradòxica) paradoxa del vaixell d'en Teseu, ve-te'n ací una altra, atenuada. El vaixell amb les edats va canviant de peça en peça, mes és clar que sempre és el mateix. Mateixa cosa amb la geganta, la qual és sempre la mateixa, només el seu cony és diferent. I la dictadura és sempre la mateixa, només el cap del tirà és diferent. I àdhuc el teu propi cos – i el de cadascú – mateixa cosa – cada cèl·lula hi mor i es reemplaçada per una altra, i tanmateix el cos és sempre el teu.)

Hi ha camins on el tirà corrent o de moda passa de moda i esdevé de cop i volta obsolet. Se li estronca el corrent, i estancat l'abaten. Llavors sovint hom li alleva torts extrems, tots els blasmes per a ell, conductes aberrants i abominables, crims capitals en reguitzell, i tota mena d'usurpacions, i arnades nocions, i neguits reaccionaris, i trons semblants. I el nou tirà, el nou dictador (dins la vella, sempre la mateixa, sempre idèntica, dictadura) repetirà els

mateixos crims i torts i les mateixes usurpacions i conductes abominables i aberrants, i potser fins i tot una mica pitjors, per poc que pugui, per poc que vegi cap escletxa que li permeti d'ésser encar més cruel i brutal, car és així que el sistema rutlla, i només així pot rutllar i eternitzar's, amb violència sempre màxima, la que més plau al vulgar, la que prefereix la "bona" gens — es diuen ells mateixos de bons i de taujans, és així com els han educats, és així com els torçaven el cervell d'ençà de nats.

L'home corrent, l'home bo, només el pots considerar com un altre vulgar organisme, gens estrany a la natura, amb els mateixos instints que qualsevol altre, més o menys nociu, coprobi. El coprobi s'hi rabeja, en el seu medi, no en coneix cap altre, i prou cofoi, el troba bo i s'hi troba bé i bo. És el coprobi bo, el coprobi normal, el coprobi de cada dia, tot satisfet amb el que hi ha.

No en trobaràs gairebé cap en el procés de fotre's a signar, per exemple, cap cartell de deseiximents per tal d'alliberar's, deseixir's, de qui l'esclavitza. Aquell qui el sotmet a esclavatge, al contrari, ell en diu el seu salvador (vociferant, esbombant-ho, els més rucs) (i només fluixet, d'amagatotis, amb molts de 'tu ja m'entens', els més cauts i malfiats, els insegurs, i tanmateix conformats).

(...)

(*Massa sovint, en situacions perplexes*.)

Lliure per la meua provecta edat i sobretot la disposició de mai no aportar re a una societat que et vol esclau dels acabalats assassins i llurs merdacaners i estiracordetes, ço és, els inquisidors i els armats, em passejava aquell passat-migjorn per l'assolellada plaça. Havia entrat a un llibreria i hi havia despeses un parell d'horetes assegut a un racó, bo i llegint vasts llibrots d'història, mentre, més que no llegir,

sovint escoltava les converses del llibreter, i ocasionalment àdhuc l’encar més pega llibretera, amb els clients, els de més força obtusos i datspelcul, mes de tant en tant algun d’enormement divertit en el seu pedantisme, del qual aprenia fins on pot arribar la imbecil·litat dels simis apellats (de mou és clar que molt falsament humil) homes.

Els pedants, m’he ficat automàticament a pensar en els més coneguts o pròxims, o a tots ops els qui més em marcaven quan no feia gaire que eixia de l’ou i també em feia gràcia d’estudiar.

Oi que era en Freud qui deia que les dones els abelleix tant de cosir i teixir, i d’apedaçar i sargir, perquè primitivament, encar mig símies i tot, s’entretenien a filar i monejar amb els pèls del cony?

I aquell predicador de tants de llatinòrums qui deia que el déu dels cretins feia sempre les coses tan ben fetes. Per exemple, creava els humans justament amb un nas perquè poguéssim portar ulleres.

O al Carme, vora casa nostra, mossèn Ramon mateix, qui deia sovint que la verge, la seua, la dels cretins, era com el porc, tota bona. Les cerres per a fer raspalls, amb els collons i el moneder, amb la cotna i els pàmpols, amb la cua i la sopa, amb els budells i les botifarres, etc. I afegia que, històricament, allà baix al fanàtic llevant, millor i tot. *La merda de la verge hi feia créixer els millors enciams del món!*

Me’n reia tot sol i potser el llibreterot, qui em vigilava, es pensava que me’n fotia de les guerres i els guerrers, carrinclona patuleia enfeinada en irrisòries capdeconyades.

Tant se val. Al cap de llarga estona, he sortit no pas havent acabat la meua tasca, ans només per a estirar les cames,

quan aquell llibreter, un home rabassut i tot ragut, sense ni un pèl enlloc, m’ha retret, fora, que despengués tantes d’hores a la seua botiga sense comprar-hi re, i musclejant li he dit que sí ves, la vida, cascú el que pot. A part que no pas que no havia comprat re, si més no a la plaça, car, abans, a una de les botigotes del costat, hi havia comprat, d’ocasió, un xerrac no gaire rovellat. Ço que li mostrava amb facilitat car d’embolicat no gaire i molt malament.

I ara em ficava al parc del centre de la plaça i hi escoltava què deien la gentada, i fitava fulvs líquens i col·lemes als troncs de les aulines, i tot d’una una neneta rosseta amb un vestidet tot rosa i rajant gotes de pixats molt grocs m’agafa la maneta i em diu de *pappy, pappy!* bo i prenent-me, què ho sé, per son besavi, potser.

Li dic que no, nena, que no, però no em vol lleixar anar, i ara doncs que me n’anava del parc, haig de girar cua, no es pensessin què ho sé jo pas, que me l’enduia a casa a fer-ne bocins amb el xerrac, per a cruspir-me-la ben tendra, i li demanava on era sa mare o son pare, i no sé entendre què em diu qui o què són. Puta canalla, qui els entén? I vaig repetint el que em sembla que em diu o n’esbrín.

Happy, then? Are they happy, your parents?
Ah, they are hippies, are they?
They are not Hopi Indians? Hopi, really?
Oh, they are huffy, they scold you, do they?
Oh, you say hefty, they have big tummies, is that so?

Així, enraonant i alhora caminant, l’he poguda emmenar, sense despertar gaires més sospites, enmig d’una colla de zíngares i burgeses qui venen i compren, i més que no res s’emproven i desemproven tumbagues, i he dit a una de les egipcianes, tota pintada sota el mocador de cap i les pudentíssimes bleves, que quins anells per a la xiqueta, on, entre la incessant xerrera, el sòlid escataineig ambient, i

mentre aitambé les dues eren ben ocupades en la llorda insignificant besunya, relliscós, m’esmunyia enllà, totjorn enllà, sí ves, devers futures aventures.

Ja es faran fotre, saps?

(...)

Lleixa enrere recelós la remor de rusc de la plaça dels miracles i proeses de molt dubtós reeiximent. El vespre asèptic es torna ominós. Urpa despòtica de la nit el vol constrènyer de bell nou a escollir entre pou i pèndol. Noves víctimes de la inquisició xarneca se li apareixen en tètric reguitzell.

Corpuscles al crepuscle. Corpuscles empedalecs i eixorcs qui en la crepuscularitat es fonen. I ell? Una altra rebordonida mòmia traient espurnes pels narius, no pas amb cap raor refulgent a la dreta, com el que duria la mort qui ens parí a tots, ni dalla, ni falç, ans sols just un xerrac rovelladot, el qual li serveix tanmateix per a ostar llebrers o gossots, de qui sap quina color, qui l’hostilitzarien pels carrerons.

Errabunds zíngars li volen vendre bàlsams forestins, de forests on arments d’alpaques se li barregen als enllordats llençols. Visc en barrastral de galliner espasmòdic. Hi soc a les onze, engiponat amb cridaners cassigalls de pudent endevinadora. Els lloros vora meu belluguen constantment les parpelles. Se m’alçura l’espinada, me la solquen tremolins; com si ferotges escarabats m’hi esgarrapessin ascendint-hi. Paràlisi inapel·lable. Sé que ara mateix començaran d’espicassar’m sense pietat. Sentiment d’immenses nombroses impotències. I alhora de vagues culpabilitats. Empantanegat en abjectes greuges, i doncs a la fi d’arreu foragitat. Esgarriat, caminant com ara torrat, damunt rebles i calçobres, et colpeixen a cantonades bufons

qui et titllen d’angoixat i t’acaren als espills on encesos cadàvers dels parents qui conegueres t’espaordeixen.

Sucumbeix al teu instint de ronyosa guineu i fuig. Fuig de l’oasi emmetzinat. Escumes de numen, frueix-ne, i dels guanys d’altri part no en vulguis pas. Enmig dels ombrívols atzucacs, damunt els costeruts reguerons, estantissos bessons siamesos qui a la gatzoneta fresen, llurs anus presos de frisances.

Pudors arreu de basarda i suarda. Clogueres llavors totes les capses. Mai subornat pels empentissos desgraciats qui recargolen i descargolen cofins plens d’ametlles granissades les quals ells absorbeixen, amb tanta de rauxa que cauen en ofec terminal. T’alleuja una tos remota.

Basteixen els instal·lats amb amb escreix i reblen les cabotes amb caps de condemnats. Sí ves. En el món oníric les pràctiques no són gens ètiques, ja t’ho diré.

(...)

Bossarrera esbocada que rages abrivadament, a les teues gorgues escanyats ens esgarriem.

Hec la impressió, el pressentiment, que dins l’esqueixat destret la barca grinyola nogensmenys de goig. Com qui intueix que ateny allò per què es deleix – darrer naufraig.

Per segla irrespirable on vomita el noc el greix fètid de tantes de carcasses, sents el còmit hiperbòlic qui regalima vergonya mentre arrodoneix els darrers tocs perquè els desmanegats galiots s’eixoriveixin per a uns darrers cops de rem. Llur ploricó perpetu es veu entretallat per rudimentaris bleixos d’esperança vana. *Lleu hi serem. Enjornet hi som. Tost, tost, s’haurà acabada la singladura*. *L’oradura. La desconfitura*...

Han els psoriàtics pebrots fets fang, i, exhaurits, els bonys d’arreu al cos ni pus no els supuren. Tota mena de suquet els manca. *Som a les darreres gotes de benzina..*.

Còmit orb qui ens sotja que no prevariquéssim ens lliurarà per caritat qualque darrera tètrica opacitat, escadusserament agibellada amb escardalencs fragments de les consuetudinàries molt idiotes cantarelles bèl·liques que ens restitueix, belleu un bri, les forces minvants.

Esbucat, no gaire a contracor se’ns vincla l’aparell devers foscors pregones. Galdosa escaiença, quins tips de riure amb els sondrolls. *Ja hi som! Ja hi som!*

Al negre horitzó treuen el nas les tres pedretes; no pas cap Sol llevant de sempre oprobioses promeses. Festegéssim. Optimisme, vós, esvalotaments dels sentits terminals que esborren divergències, desavinences. Tots sols els cors es desengeloseixen. *Amunt, amunt! Arbrem’ns-e en l’amistat*.

Amb destresa estrebem llibants on tots aquests anys, sense mai púguer, ens hauríem volguts penjar. Inversemblants escarnim tota deterioració i ens fiquem a fer quelcom que en diries bucòlic, com ara botets eixelebrats d’esquirols curulls de fruit fermentat, o saltets de finalment tot desengavanyats captaires amb els cistells tots buits de cap recapte, i doncs gens descoratjats, al contrari, car escombrats devers les bavoses ombres del mai més. I encar ens fiquem, anacreòntics de la darrera bugada, a cantar també la majestat de la inexistència gruada.

I com reneguem, estorts bordellers, manumesos i obscens, ni amb quina frescor de nus caçadors als cims on fiblem els tigres de les neus i les bromeres qui ans, coribàntics, rabits, havíem atrets amb desafiants crits de guerra, i qui ara, a tret, assassinem com assassinem la tosa, tosquirada, astorada, mort.

(...)

Em trobava llavors musant pregonament, potser esbrinant els fort intricats envitricolls de l’ens abstracte i la seua relació amb les complexes esferes ontològiques, quan, fulminantment, el molt picant cosmos se’m ficà luxuriós entre els llençols. No era pas el primer cop que se’m ficava al llit com la mala puta que el cosmos era, una de les més iniqües, d’aquelles qui es desplacen llisament i suren subreptícies com closques foradades, havent alhora trets al carrer llurs brillants esques i esquers, els espectaculars estris llurs pertanyents al ram fecundatori, tret que ara el trobava, el cosmos insidiós, de més en més primot.

I consirava ara, per comptes de re altre (com ara, ecs, cardar-me’l, com ell hauria segurament volgut), consirava, dic, com pal·liar doncs l’abacallanament progressiu dels seu cos malalt.

Li diria, com em deia la tieta Tal·lulah, les meravelloses històries de la misteriosa implacable deessa Xíl·lalàh?

Na Xíl·lalàh, la més bella i escultural, i lleugera i llambresca, de les femelles mai nades. Filla del Buit i de la Nit. Son pare el no re, sa mare la pregona foscor. Vestida o nua totjorn negra o tota de negre, com negra nit, armada tothora amb llarga pistola sempre infal·lible. Serenor de poltre blanc qui, adamita, ara munta nua. L’esguarda, poltre nu, amb ull de complicitat. Avença com pantera negra i viu als caus dels cims més inaccessibles. Els seus enemics, armats fins a les dents, sempre a mig camí, arribant la primera claror, sense mai haver atès cap dels caus inaccessibles on dorm, són doncs sobtadament presos de vertigen, i s’apregonen irremissiblement al buit, ells i llurs ormeigs letals. Na Xíl·lalàh, qui mai no saps on rau, possessora del collar amb els anells del destí. Vulguis no vulguis, quan dorms, se

t’enfila fins l’espona, i insensiblement et pren una mà i a un dels dits t’hi instal·la l’anell que et marcarà per al romanent de la teua vida; l’anell t’ho diu tot, qui ets, per què serveixes, quants de dies no et romanen al món, com moriràs... Només cal que l’interpretis. Esguarda’n acuradament la color i la constitució; esbrina de què és fet; quin metall noble o gemma o substància tel·lúrica o sideral s’hi imposa sobre els altres; és d’ambre, d’argent, d’òpal, de diamant, de carbó...? Els significats són sempre feixucs i també infal·libles.

Tu qui deleges misteris ací has prou teca per als somnis. Bah, som-hi, que, calmat, amb la mateixa serenor del poltre blanc, i el dolç triomf inapel·lable de l’heroïna qui tot ho aplaca, belleu engreixàs i tot.

(...)

(*Soliloqui del llocot de qui la casa cremà*.)

Tot fugint del foc, desencadenat de la biblioteca, només havent salvat del foc unes puntes de llapis a la butxaca, i, absurdament, una tasseta blanca de cafè, retrob malsons de cruïlla.

Sense casa, sense llibres, on dur’l ara? On dur aquest vici addictiu de cos, al qual vaig ineluctablement lligat?

De cap al pou? Al riu? Al cementiri?

O a captar pels carrers? *Mestressa, un rosegó? Se’m cremà la casa*...

I amb cap carisma, qui em donarà mai re? Incapaç de guanyar’m les garrofetes, on mai m’enfonyaré? Sense teula ni taula, ni closca ni llesca, ni llet ni pit ni llit ni pot, reduït a res, sense casa ni cosa, ni lloc ni pom, ni mam ni bull, ni suc ni tec, ni osca al tuc on amagar’m, a què m’exposaré?

Malament rai! Desesperació. Ep, i sense cap atractiu, sense cap habilitat, sense cap noció pràctica que valgui o pugui canviar per un trist ral?

Calma i recapituléssim. Quina altra tecla em manca per tocar? A part que fins i tot això només és una manera de dir, car l'únic esturment que em sé tocar és la cigala, una fútil cigala-circell, ai, semblant a la del garrí.

Massa lleig, i brut i sorrut, fins i tot per a vendre'm a les velles burgeses, fer'ls creure que els puc aportar qualque mena de satisfacció somàtica. Carallot, no. Com me'ls present? *Soc l'eunuc nu, sense àpat ni iglú...?*

Em voldran de debò d'escombriaire? Massa rugat i crepitós? Massa inepte? No prou vigorós ni resistent?

Només sé prendre la mateixa via que prenguí de petit, quan per inútil els de casa m'expulsaven. Caminet vora la via del tren, trepitjant esglaons d'escaleta d'infern, les soles fent cruixir cagaferro, i trontollant, trobant-me amb carbonisses als ulls, i tanmateix, tant se val, avall, amunt, ensús, dejús, som-hi, empeny, evitant les locomotrius de fums asfixiants, evitant també els fanals dels sempre silents ominosos homenots nocturns qui tornen o van a les soliues monstruoses fàbriques. Per a perdre'm a un clot, entre obriülls, caient exhaurit, esperant que les misericordioses bèl·lues de la nit no se'm cruspeixin d'una puta vegada.

(...)

(*Presència del cos — vol constants atencions.*)

Reconeixement íntim de la condició del cos. Cenestèsia. En el seu espai irregular, enlloc no s'hi troba natural; no és com el gatsaule, totalment sencer, acomplit, al seu indret corresponent.

Insolvent, arreu hi és superflu. Onírica situació. On ficar el cos sobrancer?

(...)

(*Cenestèsia*.)

Colpit pel mot
al metopi em surt un blau.

(...)

No gaire amic del meu cos desconcertant, traïdors o enemics m'havien ficat en automòbil, objecte maligne que llavors esdevé extensió del meu cos, ja prou rebec i malcomprès sense aquell mortífer enjòdol de molt maleït afegitó.

Quants de destrets ni d'estralls no se n'empiulen!

(...)

(*Paraclausitíric, ço és, trempant davant la porta, barrat d'accés al cony*.)

Tants d'anys paraclausitíric, hom s'hi avesa i au. A part que patògens vaginals, gens, vós. Això rai.

Els primers anys, elegíac, massa ingenu, debades havent bavejant al paracolpi, llàgrimes em queien la nit, al llit. Fet un eunuc per voluntat de la dona, havia perdut el poc d'amor propi que em restava. Em trobava totalment espatllat, com un ninot de cordes amb les cordes toltes.

Llavors, acceptant el meu rol de bon eunuc, ço és, cusc domèstic, a la voreta del llit, dels afers de la dona, un urc nou m'anava reforçant part de dintre. Era al capdavall útil a la societat, al binomi ella i jo; em guanyava, servint-la i

servint els seus druts, em guanyava, dic, teulada i teca, ço és, l'essencial, amb el meu treball, tot dit i fet! Era com qui diu un home (capat, això sí) ben acomplit. Un home treballador!

I un home altrament lliure i lliure de recances per a adonar's al somni i al magí.

Anant pel carrer, guaitant les dones remenar anques i culs, i dient-me, oronells vibrants, flairant, trempant com espadó...

Som-hi, som-hi... Ja hi som, ja hi som... Una altra, una altra...

Cada cony, flor; cada cony inconegut, exòtica flor. Hum-hum, preciós, gloriós! Prat incommensurable i ubèrrim!

(...)

(*Desencantadot espieta*.)

Eh que ho he dit? Fui de petit i jovenet, molt àvid escopòfil. Sedec de coneixença, ca?

Quin desencant una miqueta més endavant en comprovar que homes i dones caguem la mateixa! La mateixa merda! Matèria fecal indistingible.

I llas! Pitjor. Atxul·lat, i fins a quin grau, pobrissonet, totalment descoratjat, en descobrir que un forat de cul mascle i femella, cap diferència. I que, un bri davant el trau emuntori, el canonet que sovint es descarrega amb prou rebombori i la furga que hi furga i hi atapeeix, en altres paraules, el clotet i el ravenet, pelleringa i penjollet, eren tot plegat fets exactament de la mateixa matèria càrnia, i àdhuc la pudoreta que desprenien, depenent de la higiene del personatge ensumat, era en ambdós així mateix la mateixa.

I que tot doncs s’emmirallava. La bosseta dels collons i els llavis davanters del cony, la cigaleta del gojat amb la minicigaleta de la noieta...

Etcètera etcètera; l’únic, ja dic, el joc d’escovilló i canó, un joc ximplet i irrisori, i tot inventat i amanit per la natura (qui sap per a quin maligne designi tot plegat) per a anar ensarronant la pega gent.

Prou ens ho deia n’Updike després. «Ran d’infant, tot som espietes. En això no hi ha cap vergonya; la vergonya és que al capdavall tots els secrets descoberts hagin d’ésser alhora tan pocs i derisoris.»

Quatre rucadetes miserablement nugatòries, *indeed*.

(...)

Abans no conegués el bon mot de n’Updike, ara hi caic que ja havia descobert (tot solet, com tants d’altres pobres estudiants sense gaires calers ni ambicions) que sí, que allò era tot, que no hi havia res altre a descobrir, que tot era mort i mentida. Que tot l’orgànic reverteix a l’inorgànic d’on no ha sortit. Que tot hi és barreig sense cap ni centener. I que tot era carn i buidor. I, d’hora molt més que no pas tard, que tot s’havia de podrir.

El descoratjament, la desil·lusió, m’estamordiren. Ja ho he dit. Allò em portà a passar una estació a can boig.

(...)

(*Atacs sobtats*.)

Sobtada idea: sobtada escorreguda del cervell — del cervell, no pas de la nauseabunda tita — (tret és clar que, sense closca, el cervell encar n’és més — nauseabund.)

Idees i lleterades, tot si fa no fa — quin parellot de bessons!

Tantes d’idees portadores d’un plaer instantani que, encontinent, en la buidor ulterior, esdevé amarg, ranci, verinós.

I doncs, i emfàticament, crec que en la producció (més o menys llefiscosa) tant de l’una com de l’altra, l’empegueïment (poc o molt) hauria d’ésser idèntic. Qui s’avergonyeix de les lleterades, també de les idees. Qui de ses idees se’n troba orgullós, que se’n trobi de ses lleterades. Tot en darrera instància va a parar al mateix pou. I doncs fem-ho sense por; votéssim per l’equivalència, per la simetria, pel ritme, l’harmonització.

(...)

(*Només hi vinc amb fragments, negligint palla i pellerofa*.)

Me’ls esguardava capficat, biblioteca anfractuosa, circumval·latòria. I consirava, segurament (no ho sé) amb ridícul posat seriós. I crec que, consirant, em deia:

Ja ho veus. Havent llegits aqueixos cent vuitanta-vuit mil volums que ara, abans de revendre’ls o cremar’ls, van congriant pols, què hi veig?

Hi veig un emmirallament força adient amb el fet que cada matinot, en llevar’m amb un cap (tanmateix feixuc, tot i que prou es deu anar buidant); cada matinot, dic, m’hagi d’espolsar el cap ben espolsat.

Davant la pica, fotent-me cops a zigis i polsos, veus que em ragen de les orelles polsegueres més o menys considerables; això segons la nit.

És la pols de les idees. És la pols de les idees, les coneixences i les memòries que emmagatzemava al crani.

Idees, memòries, coneixences, doncs, que s'han tornades pols.

Què altre voldríeu que hi fessin, que de tornar-s'hi? És clar.

(...)

S'amuntega com sorra dins la pica la pols de les idees. Petites piràmides cruspides pel temps, se'm va ensorrant tota la fútil construcció cerebral.

(...)

Quants de milions i milions de llengües extingides, mortes i colgades, no has hagut de migaprendre per a anar desxifrant en Llebeig Omnipresent?

Tant se val, som-hi. Ací som. Bo i traduint un passatge de n'Artús Llebeig escrit en un molt abstrús llenguatge prehistòric, un passatge que deia, si fa no fa (no em feu gaire cas), així:

«Havia netejat la dolla de l'espelma i era bo i traient les llonzes que penjaven del crocs damunt l'aigüera perquè s'eixuguessin, quan, la Riteta, la meua jove dona, la mateixa qui a la piscina de l'hostal es féu cardar per cinc dels seus companys aquella nit d'eclipsi, mentre jo, cloc-piu i amb maldecap, era dalt, guaitant desmenjadament per la finestra de la cuina. La coneguda Riteta, qui al poble ensenyava el culet a l'escaleta, i el primer dels mascles qui li venia amb cap cançó prou agradable, el feia pujar al llit, doncs...»

I és el mot "d'olla", vull dir (ja em perdonareu, pel fet que fos a la cuina bo i netejant, pensava alhora en olles), és el mot "dolla", doncs, que em duu l'esment a passejar.

Car dolles arreu rai, fa? Dolles d'aglans, dolles d'ampolles, dolles de boles de jugar a bitlles, dolles de broquets, dolles de martells... Una infinitud, vós.

Dolles on el doll, o millor l'endoll, no s'endolla.
I dolles de dones, parlant de la dona, és clar!

Matràs colpint dolla de morter, com vit colpeix dolla de cony.
Corol·les, dolles de flor perquè hi cardi l'insecte.

(...)

Bo i rentant plats i olles a l'aigüera, i alhora, hesicàstic, omfaloscòpic, perdut, narcolèptic, en els mateixos dolços somieigs on el cos no m'impel·leix a perdre'm, car què altre pot hom fer que tendir on el cos li diu que ho faci? Impossible d'ésser altre, sobretot quan hom és sol i doncs lliure dels constrenyiments de la societat, i doncs pot ésser, si gosa, de debò sincer amb ell mateix.

(...)

Carall, si hi penses! No n'haig subtilitzats pas pocs, de llibres, pertot on anònim, invisible, no he passat!

I al capdavall, què? Vuitanta-vuit milions de llibres llegits, i quan dic llegits no dic pas perllegits, dic llegits part damunt, és clar, no fotem, i només per ço de cercar-hi i trobar-hi les traces paleses d'allò que n'Artús Llebeig s'ha dignat potser d'escriure-hi. I què? Quan acabarem? Quantes de vides et caldrien?

Relliscant per un terra relliscós de relliscoses serps. Tots aqueixos llibres, quants d'extractes per a construir el llibre únic, els fulls, fills folls, em rellisquen i em fan relliscar. M'obriré el cap, i què n'eixirà? *Ecs!*

(...)

Per a dir el text, el reveig; és ell l'actor "immortal" qui prou havia de produir, abans, un immens llefiscós "estany" de densos gargalls — com ara qui expel·leix, per a la breu estona que vindrà, tot l'odi que duu damunt, per tal de dir quelcom d'odiós escrit per l'odi d'altri, quelcom tanmateix aliè al seu propi odi.

Allí el coneguí, en Sever, a la Brutícia.

Per uns textos meus totalment idiotes, confegits per qui sap quina mania, i llavors recitats ací i allà per esparracats ambulants, pertanguí, com ell, en el meu cas sols un curt temps, a una associació d'actors i autors, que en dèiem, per associació d'idees, La Brutícia.

Hom afegeix textos com hom afegeix cèl·lules, a la pell i pertot; no se'n sap estar. És clar, fins que d'on no n'hi ha no en raja, i hom fuig de l'ésser, el seu cos fot el camp, es fon; abolit, sense escenari, se n'ha anat enlloc; ço és, al mateix lloc d'on, ara feia no res, adés no eixí.

Tant se val. Els de la Brutícia ens reuníem els qui podíem en una taverna anacrònica amb pregons perfums d'hirsutes aixelles, on, fictes, elàstics i apolàustics, els barrilaires i taral·lirots de torn, veneris, envejosos i còsmics, desplegàvem, idonis, al caliu de típiques angúnies de replà, notòries supersticions pròpies, bo i fent-nos, és clar, entre interludis ocupats pels badalls de fam, els grans iconoclastes.

En Sever es fingeix sovint primitiu i llavors trinca amb salvatgia, a la russa, en diu.

Com a manguis, la dona, rea una mala nit de concupiscent ravata, li fracturà el penis. Tot i que sense ossos (sense ossos a diferència de tants d'altres mascles entre els simis

com ell), el vit de l’home també es pot trencar — o si més no esqueixar, esguerrar. Llavors, amb els teixits del vit trempat esqueixats, el vit no és solament tort, és que, trempat, presenta una mena de colze blegat, i el bocí penjant, la part de dalt, tot feble i tou, sembla fer tothora flasca, pansida, humiliada, reverència al cony injuriós, burleta i rialler.

Al més candent de la seua fama, bruixat per l’espectacle de la malaltia, la ronya i els culs llords dels barracars, es lleixà endur per la xurria i àdhuc el vòrtex de la seua misantropia i, esdevenint d’allò més brut i gens higiènic, fugí, còmicament, intrús octogenari, a habitar entre cofurnes i enfonys, entre nosaltres, la terregada, el rebuig pràcticament paralitzat de la terratremolitzant sutzetat (=societat), on cap de nosaltres no vivim tampoc en el futur, car cada dia és segur que serà el nostre darrer – els drapaires, els captaires, els dissortats, els ignorants, els tarats i mutilats, els perduts i abandonats, i excepcionalment, els agressivament desesperats, els més malentranyats dels malparits.

(...)

(*Sever — la importància de no ésser’n gens*.)

Com repeteix, clàssicament, en Sever: La seriositat és un arnès somàtic, t’encarcara, t’enravena el cos perquè ningú no descobreixi que, sota tant d’aparent misteri, no pas gaire; que, tot plegat, darrere l’estàtica, sorruda, façana, un cervell ple de mancances i prou.

En Sever Puigterebrant, aiorí, em deia que ja de petit associava seriositat i serositat, que, de fet, es pensava que era la mateixa cosa, el mateix concepte pronunciat de dues maneres.

I ara que, de vegades, veig molt encarcaradots jutges pel món, jutges molt merda, ronyosos corbs mig plomats, amb cara de tres déus, els fillsdetruja, hi veig, és clar, sempre, la serosa larva qui són, la serosa farta fastigosa larva acollonideta qui s’amaga rere armadures de carrincló tibament, de ridícula rectitud.

(...)

(*Només em prenc seriosament de no re prendre’m seriosament*.)

En hores de bonança espiritual, em passej obert bledament a totes les sensacions. He vista aquest matí abans migjorn eixir d’un dels estrets compartiments dels vàters públics la minyona de casa els parents; l’he reconeguda immediatament, ella i el seu vestit gris estampadet amb amples flors verdes, i no m’ha vist; era rentant-me les mans i la veia de biaix per un espill, i la veies parant molt de compte, esguardant amunt i avall amb una certa temença i llavors indicant, a un altre d’aquells espontanis amants seus, que endavant, car no hi havia sarraïns a la costa, i m’he dit, a casa els parents on aquella minyona altrament tan hipocríticament modesteta serveix el dinar o l’aperitiu, recorda-te’n sobretot de no tastar-hi mai més re.

I llavors he seguit amb els ulls aquells tres qui anaven tan embalats en sengles bicicletes, i he vist que eren el gros pagès i la seua dona i un amic llur. I he recordat el dia que el pagès havia amuntegat milers de xecs de poca quantitat de tothom qui havia pogut aplegar al comtat per tal de poder eixamplar el sistema educatiu comtal, amb més escoles obertes i millors mestres, i com el comú del comtat li havia denegat la moció i ara ell no sabia què fer amb els xecs, si tornar’ls o cremar’ls i excusar’s públicament, i recordava alhora com la dona llavors l’aporrinava de valent que era un fracassat i que no servia per a re, i com llavors va passar

una dona prima amb el seu home, i la dona prima va lleixar anar un comentari, va dir: *Crec que hi ha una llei federal...*

I amb allò una llumeneta se li encengué al bon pagès panxut i se'n va anar immediatament a veure el Doc Smith, qui sabia, a la vila, molt de lleis, i segurament que els areopagites comtals al capdavall se n'haurien d'espinyar, i allò duria sense dubte un final feliç en l'afer de les noves escoles tan necessàries, i, aleshores, allò ho aprofità la seua apassionada dona per a ficar's finament a casa d'un veí, el mateix qui ara anava amb el pagès i la dona en rabent bicicleta verda i fresca avinguda avall, i els veies, ans la porta no es clogués, com s'abraçaven i com de plaer ja gemegaven (hugging and moaning, com els dos corbs de n'Odin), i de seguida senties que es fotien a cardar desesperadament, amb ella, i ara doncs el seu ben martellejat cony de valquíria, aviant al vent que es girava uns crits de gaudi revera esfereïdors, vós.

«*En -eix*», ara sent que li diu son pare, i la neneta respon immediatament, «*peix eix queix meix!*»
I diu son pare, «*peix eix queix meix?*»
I la xiqueta, li assenyala, a un vehicle estacionat a la vora, dues calcomanies de moltes que en duu, una amb un peix, una altra amb un meix. I li assenyala el propi queix de baix, on el pare somriu, i li assenyala així mateix l'eix d'un carretó davant una botiga.
I el pare, qui duu un barret del mateix groc viu del vestit de la filleta, la qual ensinistra tot passant en vocabulari, ara oïc que diu, estripat, «*en -any!*»
I la minyoneta, ben viveta, escarrabilladota, palesament provant amb allò aitant la seua bona visió com el seu bon cervell, respon, d'espetec, «*bany plany guany pany!*»
Alhora assenyalant el tollet on es banyen uns pardals, un infant qui surt de la botiga i es plany de quelcom a sa mare,

el pany d’una porta de la vora, i el tant per cent d’un llampant anunci de banc.

Què en faria en Sever amb aqueixa excel·lent xiqueta, alhora d’alloret més estigmàtica i intel·ligent?

I el cap se me’n va cap ell. Fill de bessons siamesos incestuosos, i potser per això deplorablement afectat de poliquèsia, ço és, sempre atacat d’excés de caguera i defequera, en Sever, o el seu punyent simulacre sepulcral i sarcàstic qui se’m perd pel reialme ocult de la memòria, me’n diu de cops de bones.

Menats per la inexhaurible cobejança dels malparits, el món es veu malauradament regit per una mena de sistema digestiu. Consumint i ratant tot el que veuen. De replà en replà fins que re no romangui de fet malbé. Anant de guerra en guerra, bo i paint, paint... Fins a la nova guerra “última”, on tot és destruït, justament únicament per a poder llavors tornar a construir la mateixa merda. La Mateixa Merda.

No hi ha solució, essent com és la natura humana, on de deu nascuts set o vuit només pensaran a fotre el romanent (vull dir, tothom altri), i només es delejaran per a engreixar’s i per a haver tant com poden, i per a dominar el proïsme pròxim. Caldria eliminar per comptes cada infant qui apuntés instints o tendències de malparit.

En efecte, per a canviar d’una vegada el signe, de negatiu a positiu. És a dir, per a transformar el món del ventre repel·lent que és, en un altre que sigui un cervell raonat, on l’home roman a lloc i es desenvolupa naturalment i harmònica amb la mateixa ben adondada natura, caldria fer quelcom impossible. Que cada nadó amb els trets genètics dictatorials, o militars, o cruels, o brutals o burgesos, fos destruït encontinent. Per a aturar tota la Merda.

Només els “inferiors” hauríem dret a viure; els “inferiors” no fem mal a ningú — sols als futurs “superiors” de Merda. (Car el “superior”, com més superior, i doncs glot, i doncs més pudent i merdós (poliquèsic!), i més assassí i més destructor, més es mereix ésser anihilat de rel. Massa Merda al món.)

A tot això d’en Sever, li dic que raó rai. Tret que per dintre estic pensar: «*I els* “*calladets*”*? Què en fem dels infants calladets?*»

Car que siguin calladets i inactius, no vol pas dir que no pensin plens d’odi, ni que quan ningú no els veu facin les pitjors malifetes. Ni que si mai arriben a cap lloc enlairat no recomencin els sòlits genocidis. Ca? Ca?

Per exemple, no sé pas com era jo mateix de tan petit; ara, callat en soc. Soc un home callat perquè no sé ésser hipòcrita i, si mai dic re, segur que, dient la veritat, dic qualque barbaritat que ofendrà qui em sent, car prou duc damunt un odi general que em sobreïx, sobretot contra les conveniències, i els qui tot allò que diuen ho diuen per conveniència.

I ara que hi caic, d’un detall me n’he recordat sempre. Impel·lit per la por de ma mare, gran crueltat meua, diria hom, amb tota la raó. I prou cal afegir que, collons, el greu que em sap, aquell mon acte d’immens malparit. Com ja he degut esmentar qualque altra vegada en aquestes memòries dubtoses, érem doncs ma mare i jo a la cuina una qualsevol nit d’estiu dels meus set o vuit anys, i (sempre me n’he penedit!) vaig cremar al caliu dels fogons, entre brases, un muricec extraviat. Quins estranys grinyolants esgarips i quina careta de terroritzat dimoni! *La mateixa fila que En Benc*, deia la mare.

I ara hi pensava, amb els bocs (els de Biterna i els altres agres per als bons faunes), per què, els muricequets, pobres bestioles, els maleïts cretins els transformaven en dimonis? Els dominis, vull dir, els dimonis dels cretins, són un invent imbècil, un invent de cretí. Els muricecs són individus esplèndids.

Perdó, doncs, muricec, una vegada més; m'havien omplert a escola el cap de merda. Era sense adonar-me'n, i per cretí contagi, un vailet cretí d'allò pus.

Els cretins inventaren aquells tres cretinitzants invents. Invents, és a dir, només existents a llur podrit magí. Els grans enemics nuncupatius: *món, dimoni, carn*. És a dir, si ja és prou putada haver nascut, encar et volen més putejat: per un món cruel que tanmateix fan més cruel amb llurs dogmes i inquisicions i manies de boig, i, si no en tenies prou amb els malignes ulls fits d'un déu bòfia, i jutge, i botxí, també ara per un dimoni qui et va burxant el cervell, i, ja, per una carn, és a dir, un cos, que, no pateix pas prou malalties, encar volen que pateixi més, que esdevingui més escarransit, amb l'afegitó que cal alhora odiar a mort la carn d'altri. Galdós. Quin goig, vós. Quin bell panorama no ens serveixen, els epicatarats cretins.

A part que una mica de perspectiva, vós. Els incongrus arqueòlegs de fiquem-hi trenta milions d'anys endavant qui figurem'ns-e que es troben qualsque teulissos vidrats, un teulís amb el mot *món*, un altre amb el nom *carn*, un tercer amb el nom *benc*.

Què en pensaran, d'aqueixos gargots altrament incomprensibles, indesxifrables? Els prendran per casuals ataurics a envidriats i esmaltats tests de rajoles de civilitzacions tan antigues, potser de les èpoques de les amebes? A tots ops, saps què diran a la fi? NPI! Ni puta idea. I si, en llur estrany mètode de comunicació, mai diuen re,

rucades rai. Primitius, avials, obsolets, engrames a la pedra? És la terra ara de debò na Gaia?

Tant se val, som-hi on era. I ep. Tot d'una corcorcant-me davant la imatge del meu cos al mirall de l'aparador màgic. M'ensenya, diu, els òrgans, i de cor no m'hi veig sinó tòfona. El meu cos formatge mig fos i amb tòfones. Aritjolat de més a més amb pler de petits i grossos àcars i crancs qui arreu roseguen a tentipotenti. Ai, com dic, si en fotrem, de goig.

Badoc, tot t'ho creus, sols sigui contrari a tu mateix. Si fos res favorable, la incredulitat i l'enuig. La ràbia pel que prens, segurament amb raó, per vil estrafolleria.

Fantàstic! Atia't un bri. A deshora et deshonora l'adorable. Sortia ella esventadeta d'una botigueta de paraigües i ombrel·les, i t'hi ensopegues i et burxa amb la virolla, i et tracta, amb incandescent loquacitat, la melòdica beutat, de cuguç sistemàtic, i et diu que, de totes les categories cosmològiques, pertanys, en el terreny ontològic, emocionalment als gitats a les escombraries, i potser als encallats als closells i als morrions, i que els teus apetits bestials, de bàrbara carcassa, són en resum el tràgic nadir entre els espatllats objectes apellats homes.

Com altre respondre a l'afalagadora iconoclasteta? *Ai, esplèndida Cal·líope, gràcies; exactament! Got me fully, to a tee*.

Coatí escuat, potser assajaria d'eixamplar cuscament les excuses, mes l'estatuesca dama sublim de l'ombrel·la roseta, amb rebufant embranzida, ha desertat el trist teatrí.

Havent la musa emprès l'èxode, hom roman és clar un bri somiós.

(...)

(I hom es diu, potser, *Musa, oi? Hm!*
I no dic pas que arrufi llavors el nas ni que faci uns morrets de petarrell ni que pensi, o millor que es pensi, com jo, un altre clàssic, i encar digui, com diem els clàssics, *Ai... soon to be... n'est-ce pas...?*
Tost esdevinguda, cavà...? Grotesca. Grotesca ronyosa vellarda. Llas, llas i rellàs!)

(...)

(*Qui ulla, l'ullen*.)

Vivint en somnis, sentíem botzines
D'oques salvatges qui ens duien estius
Tots els malalts empassàvem metzines
I enllà de reixes ullem cels captius.

Corbs en congrés a les altes alzines
Hi alcen el vol els nostres cors furtius
Ales escàpoles obren petxines
I ànimes corren vers els cims massius.

Quina fal·lera ens vol somiadors?
Qui fos ocell i mai hi fos prou cap gàbia
Per a arranar del nostre esperit la ràbia
De viure sense deures ni temors!

Malalts ens volen perquè ens volem lliures
Esmolarem els becs, s'acabaran els riures.

(...)

(*Vinclant sovint un coll llarguerut i prim*.)

El jardiner havia esdevingut massa vellet, cifòtic, amb un gep que li havia crescut darrerement bontròs, i els calia un ajudantet com més tanasi i sotmès millor. La ben fonamentada sospita doncs era que em van llogar pel meu

posat estúpid. No pas que em costi gaire, d'adquirir un posat d'imbècil. Diguem-ne que soc un natural. I tanmateix, heus ací un altre dels grans avantatges d'heure un posat així, de reconsagrat idiota.

Som-hi, doncs. Era un casal d'aparença diguem-ne ordinària, això sí, si el comparàvem amb els altres sumptuosos casals d'aquell barri benestant, o millor, opulent. La mestressa, una dona aristocràtica, gran, d'uns seixanta o setanta anys, encar força atractiva i bencossada, i forta, severa, disciplinària, sense compliments. Mai no es va aprofitar de la meua estupidesa, com fan sovint, hom diu, dones de la seua edat, i es carden el robust jardiner, per exemple.

Llavors, des del començament, hom m'ho deia ben clar. Només serveixes per això, fer humilment el que et digui en Gervasi. I prou. I que ni piu. I que mai no em fora permès d'entrar dins el casal mateix. El meu terreny, a part la barraqueta del jardiner G., on, entre els desats sacs d'adob, i les bosses de llavors i les caixes amb plançons, i els estatgers i els crocs amb les eines, em pertocava el luxe meravellós d'una cambreta amb una màrfega i un llum nu, doncs això, el meu predi permès, dic, era el jardí mateix, i, com a màxim accés, ja dins el períbol mateix i tot, podia accedir, si mai m'ho ordenava el vellard, un sector, a l'annex del soterrani, on hi fèiem bolets.

La porta era magnífica, densa, imponent, tret que al racó dret del ventall dret de la porta (un ventall condemnat, immòbil) hi havia una obertura, una mena de gatera tota rodona per on s'enfilava, just, el tronc d'una parra. Aquella parra, nada al viu del jardí, pujava, amb un tronc com la meua cuixa, pel cantó dret de les escalinates, esglaó a esglaó, com una serp pitó o anaconda monstruosa, i això fins arribar al replà del pis principal, on feia pàmpols i raïms

daurats, banyada per la llum que davallava de l’ampla, immensa, lluerna que durant el jorn il·luminava l’ull de l’escala talment hi fes doncs de jorn.

Me n’assabentí (dels giravolts perfectament herpètics de l’enfiladissa parra), a poc de començar, que (innocentment, prou li ho demanava) m’ho contà llavors el vell Gervasi, i sobretot perquè més tard, al cap d’alguns mesos de pencar-hi, quan vaig poder immiscir-m’hi (al casal), pujant l’escala de l’arrapada parra, un vespre on la mestressa caigué malalta (ictus? aneurisma? no dic pas que no; gent de malgènit, amb això són sovint pagats), i els soldats de l’ambulància feren cap abans els de l’autobús blau no apareguessin, i els de l’ambulància els vaig menar fins al pis principal on la mestressa i el vellard, qui és qui havia avisada l’ambulància sense que jo ho sabés, car ja havia pogut plegar per la jornada i era al llit llegint, i amb el soroll i el trucar a la porta de la reixa del jardí, em vaig vestir de pressa i vaig veure qui eren aquella gent qui venien tant a deshora, i la mestressa era dins una de les cambres i fou aleshores que, per comptes de fer bondat i tornar a davallar, aprofitant l’avinentesa, i amb la curiositat pueril que he tinguda sempre de veure com són els canfelips de can ric, em vaig ficar a ficar el moc pertot arreu, cercant de trobar’n un, de sumptuari canfelip, i batejar’l amb les meues feines. No en trobava cap. Per comptes, me n’adonava que, estranyament, tot hi era de rajoleta, de rajoleta blanca i lluent, com si, tot plegat, tot el casal mateix, no fos sinó un canfelip per a aristòcrates, o potser, millor, una clínica d’allò més com se’n diu, asèptica, em sembla, prístina, profilàctica, sense tara. Ara, rajoletes, rai. Com dic, tot, els terres, les parets, els sostres, d’arreu, tant dels passadissos com de les cambres, eren així, ornats o revestits de les mateixes rajoletes impecables. Àdhuc les portes eren enrajolades, vós, àdhuc les portes. Ara, les cambres, sense cap finestra i amb el mateix llum inassolible, blanc

esclatant, dalt de tot al sostre, eren totes idèntiques, quadrades, no gaire extenses, i, com dic, sense cap mena d'amenitat dintre, nues totalment. Les de més les trobaves hermèticament closes. Només en veies un parell de buides, i l'únic que hi filustraves dintre era una bonera a un racó, una bonera amb morralló, per on poguessin escórrer's els líquids o el que fos. I llavors, espera't que vaig adonar-me'n que les cambres tancades havien cascuna tanmateix una mena d'espiell o espirall horitzontal, tan dissimulat que semblaven només com ara si les regates cimentades entre rajola i rajola eren una mica més pregones, oscades. Hi fiquí l'ull, i ara ho comprenguí tot.

Amb el meu posat estúpid i aquesta carota de lluç, hom esdevé espectador privilegiat de les coses més rares ni abstruses. Una de les primeres comeses que em confià el vell jardiner fou de descoratjar una guineu qui sovint passava rabent com un llampec i se'ns enduia un faisà o qualque altre exemplar d'aviram si fa no fa exòtic. Potser si hom no els eixalés, la guineu no ho hauria hagut tan fàcil, això és quelcom que potser hauria volgut apuntar, però és clar que muts i a la gàbia, car qui vol aixecar polseguera els primers dies, quan hom hi és de prova, i ha de provar sobretot que és un gamarús idoni, sense idees, ni iniciativa ni visió, és a dir, que duu els aclucalls ben posats, i que, amb la boca, màxim que l'empra és per a xiular als gossos.

Un detall remarcava. Obvi, vull dir, palès. Fan cap cada matí, en un autobuset blau, els domèstics. Uns domèstics sempre endiumenjats, seriosos, ràpids, com se'n diu, eficaços. S'hi estaven, hom suposa, el que calgués, i un pic han fetes totes les feines dalt al palauet, ixen igualment silents i homogenis i se'n van fins l'endemà. No són mai gaires, quatre, cinc, sis, depèn, tots mudats, com dic, aquells genis d'homes de blau, tret que sovint cert que un d'ells hagi d'ésser gairebé menat per dos altres, com si hagués sofert

un mal viatge, com si es trobés força malalt; després, quan, amb les brutícies embolicades en un sac també blau, surten tots alhora i pugen en ramat obsés i mut a llur petit autobús, no havia pensat mai a recomptar'ls.

Ara, bo i veient les cambres i per què servien, comprenia qui eren aquells domèstics. Eren bòfies de categoria. No eren com els ordinaris bòfies brutals i pallussos qui veus pels carrers, els innombrable i barroers uniformats qui, insolents, frueixen burlant-se'n i fotent puntades al cul a ma padrina i a d'altres padrines i infants qui s'escauen de fer cua per a provar d'haver el reconsagrat carnet d'identitat que t'obliguen a treure't els repulsius invasors, per exemple.

No, ells, els domèstics, són molt més refinats en llur crueltat i en llur covardia. Turmenten inquisitorialment, ço és, amb estil i amb corbata, amb prestància i coneixement de causa, és a dir, sense cap excusa. Els bòfies del carrer són xurma d'intel·ligència nul·la. Ells, en canvi, havent estudiat i havent estat robustament ensinistrats, segueixen a consciència i al peu de la lletra les lleis de llurs llibres d'instruccions de tortura, i les ordres dels sinistres jutges les comprenen perfectament i les apliquen amb rigor exemplar, sempre tan excel·lentment educats i polits, ells.

Els enemics polítics del règim solien desaparèixer. Els diaris és clar que deien que desapareixien perquè eren uns cagats. Mes l'espiell m'ho revelava. No. Desapareixien (grapats d'ells, si més no) just al casal de la marquesa.

Car l'instant, uns segons, que haguí per a mi tot sol, ans encontinent no trobessis que l'autobuset blau no fos ja baix, vaig poder-hi veure dos cossos a mig desfer en sengles cambres idèntiques.

Calia pensar que, després de perllongat botxineig, l'ostatge (robat devia fer unes setmanes pels de la secreta arribats

en orrupte, de nit i d’estranquis), el presoner polític, doncs, ara fet malbé, gairebé claupassat, li feien creure, encar més exquisits, que allò on l’havien menat aquells homes mudats i àdhuc perfumats, era una mena de clínica privada de molt de preu, i que potser amb allò hom li havia perdonats els seus grans crims contra l’estat.

I res. Car, un pic ficat dintre una de les cambres, l’hi tancaven per sempre, ja mai més no fotent-li’n cap mena de cas, ni donant-li cap mena d’atenció ni de nodriment.

Només cal imaginar l’horrorós martiri. A la cambra de rajoletes absolutament netes, lluents i blanques, tancat per sempre, després de la set i la fam, i el mal per tot el cos botxinejat, sense possibilitat de penjar’s, només amb la possibilitat d’assajar de xemicar’s el crani a cops de cap als murs, al capdavall s’hi moria, i s’hi podria, i així hi desapareixia, fins que els domèstics, quan espiaven i el veien prou madur, fàcil de transportar i de transformar en fum, no se n’enduien els lleugers romanents en un sac blau. Rentaven l’endemà la cambra, i au, nova per a un nou resident.

Tot entrant, els domèstics, si doncs no m’havien vist sortir per la porta, m’hi veien prou arran, cert que amb la meua cara més talossa i el posat més perdut ni tocat del bolet, mes segur encar que malfiats rai.

I ara vet ací, vigilats de molt a prop pels homes de blau, els soldats de l’ambulància (segur que es tractava d’un hospital militar, i doncs d’allò més ultratjós, més aferrat al règim) qui eixien amb el que em pensava que fossin dues civeres, mes, en realitat, veig que són taüts. Sengles taüts, i de mantinent caldrà suposar que sepulcres, igualment impúdics, nàquissos, insuficients, amb el cigalot immens del jardiner que, en no poder encabir-l’hi, eixia cataràctic, i així mateix amb les mamelles de la marquesa. Grotesc.

Em demanava si havien portat un tercer taüt. Ara, que ara tampoc no podria dir aquest bonic mot, *Tantost trets els tres taüts*...

Car al tercer m’hi haurien prou balderament encabit a mi. Així que instant de cangueli, vós, ho reconec.

Tant se val, i així anar fent. Allò escaigut i prou.

Tantost morts aquella nit la marquesa i (que estrany, oi?) també el vellard, en Gervasi, i com dic, segurament, tantost sebollits, tantost que se’m guaiten amb les glabel·les plegades, abans de tanmateix no voler pujar a l’autobuset, els heroics domèstics.

Mes què volíeu tampoc que en fessin, d’aquell ajudantet profà i estúpid? Hom li digué amb un peu a l’estrep que fugís immediatament, que cardés el camp cap a la merda, ço que ell féu, reculant, reculant, devers la reixa, i enllà de la reixa que es clogué en acabat que ells engeguessin i partissin, i encar al carrer, alhora oferint, en repetit obsessiu comiat de crestat estruç, i molt, molt agraïdament, mercès i remercès, i qui sap per quina casualitat sense rebre a la coroneta cap bala perduda.

(...)

Escampava la boira amb les mans a la butxaca i trepitjant tan llambresc i esventadet com puc.

I crec que és aquella mateixa nit on, a la dispesa, havia somiat que em trobava novament a l’edèn o jardí paradisíac d’on els mudats de blau suara molt mudament corruixats no m’expel·lien. Pel fet que hom, amb els esdeveniments de la nit, havia lleixada la reixa del jardí només ajustada, un ramadet de noietes escoltes, lleugerament uniformadetes, ho aprofiten per a ficar-s’hi i acampar al jardí. Si en veig

llavòrens de siluetes delitoses a la contraclaror de la llum del capvespre! Les hi veig despullar's per a la nit, i per a jeure a llurs sacs, i crec així mateix veure com algunes es graten el conyet, i ara l'episodi s'accelera i somii que soc clapant a la meua estimada màrfega, i tot d'una, sense fer gaire soroll, unes quantes de les noietes nocturnes, bo i cercant pertot arreu la comuna, s'han ficades a la meua barraqueta de jardiner, i m'hi faig el pregonament adormit mentre pixen i caguen pertot arreu, i ara, amb llurs lots enceses, em descobreixen, i si hi ha noietes qui es torquen culs i conyets a la meua samarreta, n'hi ha d'altres que aprofiten la sacratíssima visió del meu microscòpic vitet per a muntar-hi i cavalcar-hi esbojarradetament.

I encar m'he somiat que l'endemà, en desvetllar'm amb el Sol i els ocells, me n'adonava que la samarreta era plena de merdetes de delitós culet de noieta i de sangueta d'himen de noieta, i doncs m'he trobat una estoneta feliç d'allò pus.

Fins és clar que no he vist on era, arrupidet en rònega cambra de rònega dispesa.

(...)

(*Patírem la vençó molt equànimement*.)

Aquell incident en casa aristocràtica, i bòfies d'allò que en diuen d'elit, me'n duu un d'ulterior a la memòria.

Molt polidament, això sí, aquell bòfia meravellós cremà tots mos manuscrits, on haguí de regraciar-li-ho molt humilment.

A part els meus pàmfils fulls, havia davant seu, en colors fortes, una foto meua, vull dir, una foto on jo hi era, i justament caient cap per avall per un tobogan; hi anava tot vestit de blau, i la neu, en la seua assolellada blancor, enlluernava.

Crec que la meua imatge aquell senyor tan posat i tocat la tenia exposada davant, durant el meu fi interrogatori, per a demostrar'm, o potser millor, per a demostrar's, que així és com em veien i com m'havia de veure tothom (i jo mateix, és clar), és a dir, caient, caigut, més: totalment desconfit, destrossat, vençut, molt merescudament fet una merda per a l'eternitat.

Tret que allò que ell ignorava és que aquell migdia on em feien la foto, carallot si en queia, de divertit, d'enjogassat! I que la ganyota que es devia pensar clissar en el meu visatge, pensant-se que fos de vergonya i de patiment, no era sinó d'immensa joia.

Mes és clar que cada part pensa el que pensa. I tant se val, vós; al capdavall, tan feliços tots plegats, cascú apalleronant-se en la pròpia enrònia.

(...)

(*Experiències liminars, on no saps si ets dins o fora*.)

Quants de camins no m'he somiat "retrobant", a capses a ca nostra, o a capses a ca d'altri (coneguts o família), fotografies (en blanc i negre, per amor a la realitat, i com correspon a l'època de la meua jovenesa), on hi soc, amb els coneguts i amics i família antics qui dic, vivint una vida que mai no he viscuda del tot com ix a les fotografies. I alhora, en "reveure-les", he pretès llavors, en el somni mateix, recordar efectivament, recobrar, les vicissituds, mai gens dramàtiques, sols corrents, sempre més o menys ajustades a allò probable, car sempre hi sortim els mateixos, els diguem-ne íntims o mig íntims, i cert que així mateix alguns comparses només coneguts lleugerament i potencialment presents, mes al capdavall, totes les escenes, tot i que dins la possibilitat que s'haguessin pogut escaure, són cada cop singulars, i ara "reviscudes", per a trobar'm,

en desvetllar’m, tristament perplex, melangiosament enganyat, amb un sentiment de manca.

Memòries oblidades que recobr, i que coment, doncs, dins els somnis, bo i dient, *Oh, i tal; ara, mercès a la foto, me’n record d’aqueixa avinentesa, d’aqueix esdeveniment, d’aqueixa festa, d’aqueix moment de lloure o d’esplai, que m’havia volat del cap; o, ui, d’aqueix episodi cabdal que he volgut oblidar potser perquè m’era dolorós o em feia tremolar*.

I me n’adon amb això que potser un cos (o un cervell, un magatzem somàtic) mai no es prou emprat, que prou ha calaixos sobrers, calaixos desocupats, i que prou ha capacitat doncs per a més vida, és a dir, per a més capítols de la mateixa vida; capítols diguem-ne alternatius, que tanmateix han de seguir’s, encar que només sigui esbiaixadament, amb els més sòlids, els escaiguts, els no somiats, i han doncs de dur si fa no fa els mateixos personatges, els mateixos paisatges, alterats, això sí, i de vegades espectacularment, i tanmateix, tornem-hi, tan factibles que t’has de convèncer tu mateix que hi has estat, que ho has fet, que hi érets, viu, actiu, present. On és clar que llavors el somni pot haver esdevingut realitat, ço és, quelcom que et forma i informa, i d’ací és comprensible i lògic que, ran d’aqueix somni viscut, se’n puguin desprendre, en acabat, al llarg de les nits, de tant en tant, d’altres somnis que desenvolupen la mateixa memòria del somni “realitzat”.

No et neguitegis. Ambdues són bones, ambdues valen. No dic pas que ambdues es valguin. Mes ambdues valen. Tant l’una com l’altra afegeixen teca a allò que ets.

Te’n recordes? Infant al·lucinat, no saps quina de les dues és veritat: si l’altra realitat o la realitat del somni. I també et

confons, i hi ha moments que no saps si les dues són realitats, o són les dues somni.

Així, certs actes empresos en somnis s’incrusten a la memòria amb més lluminositat i vigoria que no pas certs altres actes vists o fets, i aquells actes onírics, més tard, endurits, arrelats, esdevenen hostes perennes, indesencastables. I de trast en trast, en el batibull dels dies, reapareixen, reforçats, i tan creïbles que dubtar de llur realitat és posar en dubte qualcuns dels autèntics fonaments que et serven la persona. Exacte. Han esdevingudes peces fonamentals a l’estructura de la teua personalitat, de faisó que fora greujant avulsió de voler expurgar-te’n o prescindir’n; en romanies incomplet; o pitjor, inestable. Car a la llarga, et conformaven, ajudaven a fer, a construir, qui ets, qui has esdevingut.

Soc qui soc perquè he fet, és a dir, he viscut, tot això. Inclòs allò que, un cop somiat, és a dir, pel somni convidat a aparèixer, a fer’s present, llavors ha esdevingut part meua, s’ha instal·lat entre les impressions més dignes de recol·lecció memorística — d’assegurada, garantida, commemoració.

(...)

Ballàvem balls de moda a escenaris malfets
Tots hi érem coneguts de vides prèvies.

Als camps enllagostats d’horitzons tarongina
Amb sàvia impunitat ostàvem els eixams.

Trescaven espardenyes per predis amb farnats
Cossos d’antigues guerres recrescuts com bolets.

Intrèpids i limícoles som nimfes i llimacs
Llençàvem als llampúdols lleis insubstancials.

Vianants de penombres per impropis paisatges
La multitud maligna escarnint-hi el coratge
Del soliu desconfit qui soldadet de plom
Amb una sola cama gressori com ocell
Peona persistent vers el foc i la fosa
De son fat imminent alhora que hom vicàriament
En reviu ignomínies i martiris sublims.

Amb alpaques espúries per terrenys submarins
Caricatures sòpites silents obrim ganyims.

(...)

O aquella altra mestra del petit de ca nostra qui, a la taula de les lliçons, hi havia lleixada oberta (perquè l'infant la descobrís i me'n mostrés alguna, *Mira, papa, una foto teua!)* una capsa amb força fotos doncs meues, on pretén ella llavors que fa recerca sobre l'accident d'avió que es veu que vaig sobreviure de ben jove. Li dic que són fotos amb falses perspectives, que aquells automòbils (molts dels quals destarotats) entre els quals rellisc, per exemple, són de joguina, són presos per la càmera en un angle enganyador, ambdós paviments grisos són fotografiats a diferents llivells, aquell paviment autèntic (de carretera) on s'escau que relliscava, i aquell altre, molt més endavant, on els cotxes n'hi havia de drets i d'estavellats, essent només una planxa de fusta grisa que semblava absorbir la mateixa llum, mes ella, amb aire despitat, fa continent de voler tancar la capsa, i m'ha passat pel cap que potser s'enamorava de la meua imatge antiga, veient-la posar tanta de fe en el meu victoriós patiment, i fa que no amb el cap, i diu que no s'ho creu, que no pot creure-ho, que: *Pobrissó, el trauma em devia esborrar l'experiència del terrible accident on tants de morts no aparegueren*. On la seua recerca, doncs, l'ha duta a conclusions sòlides, més sòlides que no la meua realitat, és a dir, la realitat i prou, pobra dona.

Sí ves, ximpleries de mestra curta. Mestres curtes — llurs tanocades, adotzenada situació. Volar en avió és car; volar en avió és horrorós — i més, molt més, menant altri el faduc aparell aeri — més horrorós encar que viatjar en vehicle terraqüi, assassí consuetudinari. Només hi he volat tan poc com he pogut — i només ja de ben gran, per forta obligació, per motius imperatius.

(...)

Un dels meus dos amics havia d'anar cada dimecres a ca les antigues professionals, que una de les dolces vellarres li impartís lliçons de cant i musica. Els tres companys solíem anar-hi junts; així, alhora que ens excitava, l'aventura, bo i plegats, no ens acovardia tant com ens hauria acovardit anant-hi sols. Car hi havia al replà del pis on vivia la granada mestra sempre cadires fora les portes, repenjades sovint a la barana de l'ample ull d'escala, i una de les dones qui hi eren era molt envejosa i dominava la conversa. Sempre que ens veia, maltractava de paraula la mestra de musica, antiga bona prostituta com totes elles. Aquell dimecres, tard al vespre, bo i anant-hi, com sempre, amb por que m'aixafessin els vehicles de la metròpoli, m'havia endarrerit, i no veia els dos amics meus, on cuidava perdre'm per totes aquelles avingudes clafertes de trànsit i de gentota, fins que, alleujat, no trobava el carrer, i ara em calia localitzar la casa, un casal semblant als altres, i per això que anés amb compte per la vorera, bo i sacsant la memòria i esguardant els detalls de cada edifici, i hi havia un homenot, embolicat en una gavardina beix (una London fog com la de mon oncle l'Elèctric), el qual, tot passant, em deia, mentiderament, és clar, a cada casa que passàvem, tot empenyent-me lleugerament amb el muscle, *Aquesta és la casa, aquesta és la casa*... No sé per què volia decebre'm ni sisvol per què se m'adreçava. No li'n feia cap cas. Potser era un homosexual i em trobava assequible, tot i que ell

fotia un paper d'individu sorrut i molt despectiu, enemic de tothom. Al capdavall, trobava tot sol la casa ocre (ocre com totes les del voltant). Pujava fins al pis de la mestra i, efectivament, les arnades putes eren fora al replà, i la repel·lent envejosa no em lleixava passar, allargava la cama i em deia, *Què portes ací? Què portes ací? Ensenya, ensenya!* I em volia prendre els bitllets que eren per a pagar les lliçons mensuals del meu amic.

Em ve llavors a l'esment aquella altra paradigmàtica imatge d'en Xavier Nogués, i em faig el fredolic, i m'arrap i embolic els flascs sacsons, i així, com ara sacsat flascó, una bombolla — vull dir, un cop d'inspiració — desmanega l'embolic, desrenga totalment l'embarassant situació.

I faig: *Ja ho sé que ho diu faceciosament, i per a fer xanxa amical, per amistat, entre els amics. Ha-hà. Sempre dic que que content que estic de poder pujar al replà de les joioses persones, les altes heroiques celebrades aventureres, les qui adés i totjorn fruïren dels millors fruits de la vida; el sublim replà de les actrius i artistes molt emotivament recordades en les cròniques liberals i desvergonyides dels autors més eixerits, moltes de vostès (prou ho he llegit; molt estudioset, pobre de mi) meravelloses ecdisiastes de renom inextingible, les quals amb quina imparal·lelable ni inaparionable elegància no profligaven o llençaven part de terra les diferents exquisides pells o exúvies, mentre es despullaven tan artísticament per al públic ignar i tanmateix aitan apreciatiu, i doncs personatges, vostès, esdevinguts històrics durant tantes d'èpoques ni de temporades immemorials on foren sempre coltes i admirades pels viltenibles badocs qui, bo i bavejant de desig, els llençaven sous ingents que, per exemple un poetastre com jo, mai no veurà ni en pintura; el replà aquest, senyores, dels vers ans actuals (dels autèntics ans veritables) miracles! — i és per això, per respecte, que em veuen sempre amb la gorra a les*

mans, quan, com cal, tan humilment ni cua-abatut, no hi transit...

És clar que en realitat la gorra me la treia perquè, els primers cops que hi pujava, havia de tornat a davallar perquè me la feien volar d'un clatellot ull de l'escalota avall. I allò del replà prodigiós, és clar també que els ho deia sabent prou que tots els veïns dels altres replans en deien, del llur, del de les antigues llibertines, «el replà de les llebroses».

I naturalment, com és sabut, el nom... El nom fa (i sobretot desfà) la cosa.

Un nom pejoratiu, preinculpatori, d'inici destrueix, ja podreix, allò així anomenat. Fica-hi en canvi un nom positiu i, au, tothom amic. On, poeta insignificant mes efectiu, no trobant-me ja boicotat en la meua transaccional comesa, i fent, per irrisori comiat, en la nostra novella intimitat, com ara qui amb crosses camina, com dic, per a acréixer la hilaritat ambient, feliç de no veure'm gens esclofollat ni menys a tesa esbotzat, ans rabejant-me en la incolumitat, ja no trigaria gaire al replà (retitllat amb nom per mi solet molt millorat), i empassant-me definitivament uns pocs mastegalls de gargalls de pànic, ja m'infiltrava, gairebé totalment rescabalat, al piset de la versada musicòloga, la polifacètica envejada, on, proficient, mon amic cantaire molt recargoladament i tot ja cantava.

(...)

Pel fet que m'empegueeixc tan fàcilment, quan haig de viatjar fins la metròpoli a fer-hi certes tasques burocràtiques, això faig: m'abill amb embolcalls lleugerament arnats de dona granada i lletja, i llavors, d'empegueir's com m'empegueeixc, ningú ja no ho troba tan estrany ni se n'aprofita tant. Pobra vella ordinària, ningú

als taulells amb els fastigosos buròcrates o entre els personatges sovint prou animalots a la cua, no se m’acarnissa tant. Doncs bé. Aquest matí, tornant de fer algunes d’aqueixes tasques que dic, paperots a segellar i merdegades així, davallant del metro i pujant cap a ca meua, m’he trobat que queia una pluja fina i per això que anés més de presseta que normalment no faig. I llavors què veig, eh? — vull dir, incrustades al ciment concret del paviment gris i lluent, no pas, ep, a l’asfalt de quitrà, per exemple, on podies haver pensat que per la calor de l’estiu o per recent aplicació era encar tou, i de tota manera tampoc aquest matí mateix no crec que hi fossin, vull dir, les dues sabates de dona empeltades al concret. Allò m’ha fet pensar en les possibilitats de l’avinentesa. Aquelles dues sabates porprades de dona forta, què doncs les havia enfonsades tan indesencastablement, a una distància d’alna, alna i mitja, tot davallant per la carretera, sense haver d’altra banda lleixat d’altra marca abans o després...? Era una dona raptada qui llavors llençaven, o s’escapolia ella sola saltant del bolquet o trabuc o tombarell d’un camió, i això amb un impacte tan gran que les sabates s’inserien al paviment, on llavors ella, descalça, escampava la boira bo i corrent tan durament com podia...? O...? I aleshores me n’adonava que, amb totes aquelles denses cabòries, m’havia desviat del meu carrer i ara era vora el carreró que passa vora el bosquet de les violacions, i àdhuc dels dos o tres estupres amb mort conseqüent d’aqueixos darrers anys, on la por tot de sobte rai. I més que més que veig uns homes rere uns troncs d’arbres gruixuts, i em fa l’efecte que són tres parelles que carden, i llavors, encar llestament passant i esguardant de cua d’ull, veig que no, que són sis homes vestits de blau. Sis homenots alts i forts — i ah, un setè petit i rodanxó vestit de beix — i tot i que soc lletja i granada, no crec pas que desdigui tampoc gaire, i al cap i a la fi, un cony és un cony, i m’he ficat a córrer, amb les sabates a la mà, i ells (ai, que em moriré de l’esglai!),

ramat de bocs lascius, gens impertèrrits davant la temptació d'unes faldilles en lloc apartat fosquet i plujós, han arrencat a córrer darrere meu, i estic perdent el buf i alhora veient-me en tal destret letal que ni en cap simulacre oníric no crec que he patit mai tant, amb els violents estupradors encar més enfurits en descobrir (quan em despullen) molt desencantadament els pebrotets i la titoleta, que m'he aturat en sec i els volia llençar les sabates al cap quan el sis corredors han continuada llur heroica correguda sense ni llençar'm un esguard, i he romasa amb un pam de nas, i ara que al cap d'estoneta veia arribar el rodanxó rebufant, en voler'm tornar a ficar una sabata, he pretès haver'm d'aixecar tant la faldilla que li ensenyava i tot una cuixa blanca i llisa, i ell tampoc ni un xiulet d'apreciació, el malparit, i quin desig llavors de fotre-li cop de genoll als ous, tret que he pensat que per ací si fa no fa hi faig força sovint camí, àdhuc disfressat de jo mateix, és a dir, d'home, homenic, i potser, qualque altre dia, reconegut, llavors malament rai — i que si s'hi tornaven, doncs què, llavors? — oi? — vull dir.

(...)

Pres d'amor per una oca
Qui botzina desdenys i s'aboca
A la bassa ans que mai l'atenyi
No trob enlloc valor que també a mi m'hi empenyi
On sols ara una amor a distància
Albirant-la entre boires etèria
A la barana de pedra la meua presència
Com la seua sense gaire diferència
Es va lentament desdibuixant
I esdevenim cigne de somni ella
I jo de soliu jardí sòpita esnarigada esquerdada estàtua.

(...)

(*Invitació a l’estrangulament*.)

Ho és, estrany.
Tornant de nit al meu recambró, em trobava damunt el llit tres parells de guants nous.
D’on vénen? Ni som a nadal ni celebrem l’aniversari del meu malaurat natalici.
Qui em fa present d’aquesta invitació a l’estrangulament?

(...)

En el sèdul constant despullament i refecció d’escrits en llengües indesxifrables — i és clar que no parl pas de vells grimoris claferts de conjurs i d’eixarms, i de semonces i comoniments, i d’exorcismes i de capdeconyades d’aqueix coll; que parl de signes d’escriptura ur- o ultra- primigènia lleixats pels elements més insospitats, mig orgànics mig inorgànics, en èpoques tan enfugides en llur irrecobrable pregonesa que, si vols de debò enfonsar-t’hi (no pas que puguis, és clar, car com dic és impossible), les cinetosis i, més innòcuament els torns de cap, llavors malament rai — doncs, com dic, en els assidus interminables despullaments i refeccions on ma vida és despesa, cal dir ara la insuperable joia on molt de lluny en lluny no m’ensopeg amb joiells textuals per ningú abans descoberts i àdhuc per cap enteniment humà gens sospitables, on (via fora!) l’empremta indubtable d’en Llebeig pots escunçar-la potser al lloc més amagat ni imperceptible!

I llavors les feinades sobrehumanes per a extreure’n doncs el minúscul diamant, ço és, el mot, o fins i tot la paraula solitària, o encar més difícil, la síl·laba, o la lletra, o l’inici o fragment de lletra, per papirs i òstracons ultratjosament críptics, i a grotescs gargots a grutes brutes, i per glifs i verjures de llivells arqueològics infinitament perduts al fons dels volcans tel·lúrics, i no cal dir munts i munts de jeroglífics, i ideogrames, i trossos de traços i traces, i aups i

grafits esculpits als inferns glacials d'un pol o altre, i mantes ninotades arreu, tot plegat, sols que sàpigues del cert que són indicis que provenen del text únic, és a dir, l'original on tota revelació és exposada, incrustats de la mà molt oracular del prístin coneixement d'en Llebeig Artús. On aleshores, vull dir, quan te n'ensopegues cap, ai, vós, llavors, déu-n'hi-doneret els botets duts a terme per l'assolit triomf momentani, els quals botets, ep, cuiden (això rai, car prou la cosa s'ho val!) desllorigar't apòfisis i epífisis, en fi, qualque símfisi o altra, car els anys, com tothom (fins els més rucs) saben, poc perdonen.

(...)

(*Cançó del pusil·lànime impotent*.)

Mon ànima, flamèl·lula poruga
La veus com s'aixopluga en closca de tortuga.

Per florones pul·lula i alhora ulula
Al seu fur intern, si eruga de lletuga
O samaruga vescosa i moguda
Desconeguda desprevinguda
Tost detinguda i tost compareguda
I esclatada berruga, xaruga malastruga
Com qui anònima viu en fràgil ballaruga
Bota ferrada ve en calguda caiguda
De feixista qui aixafar-la vol i l'afeixuga
Amb vil trepitjada per bota ploguda
D'un cel advers i pudent de peu qui la subjuga.

Feixistes, quin desig, maleïda marfuga
D'assassinar'n tantost cap pels volts encar no se'm belluga!

(...)

(*Noms inoblidables*.)

Pujant vers els Magraners, mon padrí havia, vora unes nogueres, i no gaire lluny d'una séquia antiga, un hortet amb jardí. Li demanava constantment, quan hi anàvem, encuriosit infant sedec de coneixements, els noms de les plantes, sobretot les plantes amb fruits. Mon padrí hagué la pensada de ficar al peu de les plantes més característiques llur nom, escrit en relleu, ratllant amb un ganivet damunt pedres toves. Com havia a casa un llibre amb els noms en grecollatí, ço és, en científic, els afegia, en parèntesi, sota el nom en català.

La ràbia furibunda del feixisme odiós. Maleïts invasors!

No sé pas si amb un martell o amb un roc, un matí assolellat que hi anàvem tot xirois a regar, ens trobem aquells petits quadrats de gres tots trencats. Amb els noms en català esborrats amb un ímpetu extraordinari — i també el nom científic, car els ignorants que ens ho destruïen, pensant-se segurament que allò encar podria ésser català, i no doncs fos cas, hi insistien. A més a més, en llur típica faisó, pel fet que tot allò català calia matar-ho d'arrel, i matar, si podien, qui el parlés i tot, les plantes mateixes, moltes d'elles, es veien fetes malbé, arrencades o trepitjades, sobretot, me n'adonava, petit i tot, les que portaven els noms catalans més bonics.

Mon padrí em deia que no plorés. Que tard o d'hora tothom es troba les tornes; a tothom li arriba el torn. Tranquil de moment, i no assestis, no colpeixis, fins que no arribi l'instant idoni. I llavors ho fas definitivament. Car no hi ha mai perdó per als pestilents del continu flagell.

(...)

I aquell matemàtic excels, aquell home fort, amb un nom de ferro, en Ferreny, n'Enric, ho lleixava meravellosament establert aquell mateix dia, una mica més tard, quan

passava ell caminant per a la salut a un ritme també fort, i va veure la destrossa dels podrits invasors.

Va dir que, envaïts per aquells exèrcits ininterromputs de miserables penjats, els nombres ja no quadraven. Ens fotien en inferioritat, i, majoritàries, aquelles famolenques malignes bèl·lues ja no en tindrien mai més prou. Qui se'ns hi acarnissarien fins a la fi.

Ens volen anorreats. Comprens el mot? Ens volen no res. És a dir, ho pots concebre? Car costa, eh, costa molt de concebre. No volen que de nosaltres en resti ni un zero. És a dir, no en romangui ni el zero de la memòria. La memòria d'un nombre (un nombre qualsevol) desaparegut. Ens volen reduïts a menys de zero. A mai no haver existits. Com si cap de nosaltres, ni cap dels nostres avantpassats, ni els teus padrins, ni els padrins dels teus padrins, ningú, ningú nostre no hagués mai trepitjat món.

(...)

(*Reneixes català/ forçut com un volcà/*)

Això és el que feia aquell altre vespre. Havia anat al teatre produït de franc al parc central. M'havia guaitat l'espectacle banal d'ençà de ben lluny del perímetre on hi havien els seients (que eren cadires soltes acunçades en rengs irregulars, en semicercle). Vigilava el meu bolic, que ningú en la foscor no me'l pispés o m'hi sostragués re de les coses per a manguis tan necessàries, com ara els papers, les ulleres, els llapis, i la roba, i el crostó i el formatge. Quan han sortides a l'escenari unes dones amb faldilla curta qui hi ballaven, m'he atansat, caminant a la gatzoneta i amb els braços enrere, a tall de granota qui avancés de recules, com qui diu, fins al primer reng, aspirant a veure'ls les calces o a tots ops un màxim de cul. Després, quan tornaven els èpics (els carallots, és a dir, els bèl·lics i els armats) amb llurs

declamacions d’imbècil, he tornat a recular fins als límits més foscants, sense peocupar’m ni d’abaixar el cap. En acabat, quan els qui feien la funció ja plegaven, i només restaven asseguts a les cadires alguns enamorats, o vells, o ensopits, he tornat davant de tot, fent veure que havia perdut quelcom, i en realitat només per a palpar part de terra o damunt les cadires a la percaça de re que algú hagués perdut, sobretot ulleres (m’agrada col·leccionar’n perquè això dels ulls prou se sap que afer malparit rai), i m’he trobat un rellotge espatllat, quatre monedes baixes, un mocador que no he agafat, i unes claus que, exemplarment i civilment, he ficades damunt l’escenari perquè aquell qui no les perdia les veiés de lluny i tot. Alguns dels qui romanien asseguts els sentia rondinar i tractar’m de fastigós; no en fotia cap cas, massa acostumat a les injúries dels asseguts.

Quan anava a pirar lluny del parc, veig que no gaire lluny de la reixa de l’entrada hi ha dues dones qui es barallen. Hi ha també en la penombra un home merdetes qui els deia, amb veueta de meuca, de, *Ladies, ladies...* i que no es peguessin tan fort, que es farien mal.

Anava a passar de llarg sense dir re, naturalment, quan una de les dones no sé que s’ha tret de la mànega, i amb allò, alhora, l’altra cau a terra, on la tramposa agressora l’aporrina sobre amb tota mena d’ultratjós insult, on es veu que el pitjor (el pitjor vituperi possible) és, amb l’accent repulsiu que conec dels invasors de la terra d’on em tragueren, de “*Catalana!*”

És a dir, la dona vençuda pel cop traïdor i ara estesa a terra i rebent tota mena de cops i puntades, és una dona qui es mereix, per catalana, per l’odi que la seua condició d’origen no desvetlla en l’enfurida, rabiosa, assassina, acabar esvellegada, macada, ensangonada, i encar rai, car es veu que, si l’altra pot, es mereix així mateix acabar-hi molt

ignominiosament morta i tot. On, jo qui passava silent i com si no hi fos, amb quina embranzida no m'he tombat de cop-sobte, bo i etzibant-li un mastegot demolidor que li tramet parts de la calavera volant a tort i a dret tot al voltant, i, encar sense badar els llavis, bo i continuant, catric-catrac, el meu trànsit vers l'eixida, l'home merdoset també rep de torna un meu cop de puny al ventre que el lleixa estès i rebregat. Llavors, fora del parc, amb pas tranquil, som-hi, nocturn, vers el cau, a clapar-hi, suaument bleixant, dia gairebé complet.

(...)

(*Insectes*.)

Ara ja es pot dir. Jovenet, em trameteren en autobús a un internat embotit entre muntanyes. Els frares qui el regien havien una forta anomenada de severs, i àdhuc, a la faisó dels capellans, de cruels. El color de l'internat entre la neu era verd fosc, i de fet, a l'interior tota era verd fosc — tant els nostres uniformes com els dels frares, i els pupitres, i els llençols, i les parets.

La gent del poble ens deien, amb força raó, d'insectes. Llur catedral era antiga i historiada, amb relleus de temes o motius dels anys de les insuperables supersticions — amb dissenys diguem-ne doncs catedralicis.

Havíem sortit a passejar un després-dinar i el frare de les arts ens en mostrava alguns, dels temes en relleu als murs de la catedral, i fou aleshores on se me'n va clavar al cervell un (de motiu en relleu) que en va dir que es deia «excèlsior», ço és, més amunt, on hi havia un papu penjat al cel, enjòlit entre núvols i astres, vestit amb mortalla i aparentment trempant de content.

Aquella nit, quelcom que havia atrapat a les fredors de la catedral en la nostra excursió, la pell se’m va inflamar pertot arreu, un èczema terrible, una parapsoriasi fastigosa, amb brians carners que se m’obrien com cràters. Veient-me heroic, com qui diu a les últimes, nedant fins a la restinga, vaig aparèixer, nàufrag, rere les cortines que li protegien el llit, fins la presència del frare vigilant nocturn. S’estava amb un dels minyons més tendres, el qual, segons el meu parer, no pas que es lleixés donar pel cul tan fàcilment, atès que, així part damunt, l’alfarrassava força «rectoluctant», nom que havia après al pati d’un altre meu amic (imaginari).

Va anar el frare vigilant a advertir el frare apotecari, i aquest, no gaire de filis, em va sucar rudement el cos de pomades i de potingues d’un color verd fosc. Ara anava despullat, i així i tot gens de fred no tenia, amb la calor produïda a la pell per la inflamació, i sobretot amb la capa de repetides cremes verdes la qual devia fer mig pam i tot.

Em vaig ficar al llit, i l’endemà, oh meravella, un excèlsior perfecte s’havia dibuixat, en relleu, tot sol, a la pomada damunt la meua pell, i això si no era, és clar, damunt la pell mateixa. I allò cridava esbojarradament al miracle, i entre els frarets més vellards i de repapieig més patent, claupassats i moribunds, i per això sentimentals, hom ja deia, quec i estossegant, amb un fil de veueta, i al cap de no gaire, de les possibilitats que esdevingués beat, o sant i tot, d’espetec, amb aquells estigmes que em sortien, i ho dic en plural, car amb les nits que se seguiren, i amb les pomades endurint-se, tanmateix els temes catedralicis s’anaren estenent, i així m’hi apareixien, simptomàtics, resurreccions de papus, i naixements de papus, i anunciacions a papus, i capdeconyades rai d’aquest coll tan empapuat, vull dir, és clar, tan empapuït.

No cal dir que jo em lleixava fer. Hom em tractava a cos de baixà. Només em mancava l’harem. A manca del qual, doncs, el condeixeble meu qui dormia al llitet del costat, un minyó escarransidot, groc com un canari, el frare de les arts se’l venia a cardar secretament cada nit. I això amb el condeixeble, contràriament al «rectoluctant» d’abans, feliç d’allò pus, bé que, potser per això, per la seua enorme felicitat que hom se’l cardés, sovint, més tard, de nits, desertat, el senties sanglotar sovint, segurament en llatí i tot, com na Biblis, «de son frare enamorada i desitjosa tothora d’heure’l entre cames, d’on son sagnós eixidiu emuntori, sa bonera de baix, sens arrest havia ans plorat, com sens arrest en acabat sos ulls ploraven, quan d’heure’l com dic encar freturava.»

Cal afegir ací que tant el condeixeble com el frare eren ambdós forasters. Tots els frares d’aquell maleït internat ho eren, imposats pels invasors. Tothom sap que, a l’inrevés, els joiosos frares catalans, llur molt sana divisa és que: «Som mascles. Només cardem conys. Desdenyem popes i natges. I és clar, vós, sobretot (ecs!) traus culans que treuen merda!»

Al poble hi havia un parell de metges qui anaven contra la teoria general dels estigmes de miracle apareguts a la pell del petit santet tan humil i festejat. Deien que, d’acord amb la ciència omnipotent, hi havien al món una mena de bolets estranys qui transformaven certs insectes en vehicles híbrids que propagaven alhora llurs espores i, en perfecta simbiosi, les dels insectes mateixos. I essent com jo era, al cap i a la fi, com era conegut pertot el poble, un insecte més, que aquella fos, doncs, una solució més lògica no era sinó cosa de seny. I que dels ninots d’església a la pell de l’insectoide carallotet, els artistes casuals (cal al món tot és atzar i xiripa i bolla, i bada, i et trobes que al nas mateix et surt tot de sobte un bony que pot esclatar com supernova i

crear un nou univers), els artistes, dic, per causes naturals, no pas altres que els curiosets bolets òlim per genis científics molt lògicament descoberts.

Hagué de fer cap el bisbe — sempre voltat de baionetes, car, com era sabut, totes les corts i audiències pageses, els diferents tribunals dels avis savis camperols, l'havien condemnat a mort, per la seua crueltat i els seus costosos i ridículs encanteris rituals devers i contra els moixons i altres molt útils ocells (crotòfags o gens), i això en gran detriment de collites i ramats — el qual (vull dir, el bisbe), ximplet protector dels insectes, ell qui havia el costum feixista de passejar carronyes; carronyes dels seus papus sagrats, les quals adobava amb epítets totalment absurds, i així eren «carronyes immarcescibles», «carronyes incorruptes», «carronyes immortals», carronyes al capdavall mig estalviades, sempre d'estranquis eclesial, d'ésser, per verinoses, per devots sapròfags insectes immediatament devorades, declarà (el bisbe, dic), en un sermó extemporani, que allò (el meu cas com un cabàs) era un exemple d'al·lucinació global i ecumènica, un exemple d'imaginació endimoniada i possessa, tots plegats víctimes satàniques de la perversa malaltia a la qual altrament són col·lectivament addictes els més ignars dels pagerols, ergo, la del «no haver vist mai cul en finestra». I, tot seguit, amb ordres segurament del cap podrit més feixista de tots, aquell repulsiu espantall de pobre desgraciat miserable qui es feia dir de «Feixistíssim», davant la riota internacional, car, no pas tan rucs, els europeus prou havien des del començament endevinat que, amb el frare de les arts donant pel cul el condeixeble meu del costat, era evident que era ell mateix (l'artístic) qui, a la crosta de potingues verd fosques damunt la meua pell, hi esculpia, abans de tornar-se'n al seu llit, i per gracieta, un altre dels temes catedralicis que en dic, em féu (el bisbe) netejar ben netejat, i a continuació, ja mai més verd fosc, expulsar

encontinent de l’internat, on el més feliç, jotflic, ni cal dir-ho, ací, man, el tit.

(...)

Entre detritívors i estercoraris
Destriant carronyes
Al cor de qualque víscera
Rere melsa i fel prop ili o jejú
Recòndita em trobava
Una altra arracada d’or.

Deia mercès a l’animeta —
Que llavors m’embutxacava i avant.

(Molt agraït a les animetes —
Les animetes materials —
Hom se’n fa tot un tresor i tot.)

(Gens agraït però amb les altres —
Les que només són trista putriditat.)

(...)

(*Atès que el context és sempre irrepetible, cada lliçó — avinentesa, escaiença, esdeveniment — no pot ésser sinó històrica*.)

Feia estona que veia part del meu costat eixir les flames a l’ala. I ara anuncien que l’avió farà un aterratge d’emergència, on tothom es comença a cagar i pregar, és a dir, es fot a cagar-pregar, car l’activitat s’equival, mentre que eu la pudor ambient se’m fa massa molestosa, de tal faisó que tantost sentia que tocàvem sòlid, he oberta de bat a bat la porta d’emergència, i, fugint del resclosit i no fos cas que encar em taquessin, he fotut ivaçosament el camp, tot i que sentia que pregaven aquest cop pels altaveus que ningú no es mogués dels seients per molt cagats que fossin.

Amb el meu vestit impecablement blanc, m’he ficat a córrer amunt, per la platja blanca, i m’ha sobtat troba’m uns personatges sinistres, abillats molt ridículament i tenebrosa de jutge, feina repulsiva com cap altra mai inventada, i cuidava perbocar només de veure’ls quan me n’adonava que només eren extres de film que hom rodava no gaire lluny, on, més tranquil, m’he atansat a una barca blanca que reposava a la vora de la platja, i m’hi he endinsat i he afluixat el llibant o andarivell que la fermava, i ara em veig lliscant, salpant, i llisament sallant.

Mar, cel, airet, i solitari, què vull més? Gloriós i impolíticament blanc en blanca barca en nítids blaus de cel i mar, salp i sall, i l’avió i tota altra màquina i les caguerades i les pregàries dels enganyats, tot se’n pot anar al carall. En l’oblit em bres, per a mai més tornar.

(...)

(*Nu i cru com en Príap me’n tornava al bordell.*)

Quin espectral cefalòpode, amb el cervell als peus entre tota la trepitjada merda de gos, s’empescà el grotesc invent de la metafísica?

Perquè el cos és tot carn, i la carn tot corrupció, hauríem de renunciar-hi, i martiritzar i sacrificar el cos en nom d’una impossible entitat perduda al firmament qui, damunt, fora tan bajanament repulsiva que tot el que mai fos goig humà ho condemna amb un etern (etern, etern!) (ço és, infinit, de mai no acabar, per sempre pus indefugible) infern?

Au bah. Tota metafísica és merda, home — una merda molt més corrompuda i putrefacta que no ho podria mai ésser cap carn ni cos.

(...)

Amb la mort a l’entrelluu, sempre darrere, ensumant-me el cul, i mon cos carn qui es corromp, es disgrega, es deteriora, s’esborra i s’esvaeix...

Cos qui amb les hores es deleix i s’elideix tot sol, hom capcot què fa?

S’hi esguarda la seua titola de carn.
Som-hi, trempant.
Ens la pelem fins al darrer instant.

(...)

(«*Catric-catrac m’alliberes del drac*.»)

Mort, amb quin esbufec d’alleujament no et dic de benvinguda!
Tu qui esborres en sec i d’espetec tots els malsons, i sobretot el malson del viure.
Tu qui tot patiment anul·les, i anihiles d’un tret el drac dels malsons.
«Catric-catrac m’alliberes del drac.»

(...)

(*Contrafricció = contraficció.)*

Davant la ineluctable futilitat de tanta de peripècia
La inexorabilitat del caos perenne
Esdevens sòlida incommovible contraficció
De tota l’horrorosa ficció, tot el repel·lent muntatge mentider
Tota la fastigosa falsia d’un món totalment inestable
Al·lucinat pels boigs i assassins qui, sense saber què s’empatollen
Tanmateix contínuament no el defineixen.
(...)
Folrat de cops i injúries, espitxa’t cap a l’eixida

I recorda-te’n de no re, car a no re tornes.
(...)
Ferit i clandestí et fingiràs viu i a ton lloc.
Sense mai pertànyer-hi, hi romans quiet i mut.
(...)
De moment pelem’ns-la doncs
I més endavant passarem a millor.

(...)

[*Sempre emprenyat per la màquina, cal doncs ésser-hi (bona lliçó, Thoreau!) contrafricció*.]

Deambulant aquell matí i hores senceres per cues tèrboles, i davant estretes finestrelles per a buròcrates a cop de xerrac badades irregularment en parets de fusta pintada de verd brut, i deambulant-hi doncs sempre sense el “bon” paper a la mà, on em calia aleshores cada camí, abans i tot de no arribar a la finestrella, tornar enrere a cercar el paper que em mancava, justament on ja no era, car tots els que hi havia abans penjats en ganxos a les parets havien ja estats presos per d’altres miserables peticionaris de les cues. I l’hora esdevenia massa tardana, la llum mateixa s’anava esmorteint, la gentada aprimant, l’aire fumegós espesseint...

Llavors me n’adonava d’una finestrella encar més diminuta, polsegosa, sense ningú davant, potser mai usada. Hi havia tanmateix darrere una dona passablement jove, negra, seriosa. Li he explicat el meu cas molt lamentable. M’ha dit que vigilés. Que esguardés sempre amunt, al cel. Que: «Cauen en picat i som carn picada.» I he comprès que es tractava d’aquells bares, proditoris, avions buits de gent i claferts de bombes que hom en deia «borinots mecànics» i que els més traïdors i assassins dels cagats i merdetes, dels obscens, volpells i tifetes, llencen contra les poblacions

inermes. I veig ara que la púdica pítia ofereix de popar a una impecable filleta seua, i que em convida a ca seua, on de mantinent me n’adon que m’ha mig obert, segurament amb el peu, tallada en la fusta verd brut, una gatera, on bo i ajupint-me, a marrameus, he passat secretament a l’altra banda. Ara veig que l’estupenda pítia va nua, així com el meravellós infant, i amb un gest m’indica que em despulli, i que m’hi colli, on el seu cos i el meu, abraçats, amb el de la filleta enmig, una escalfor fem aixecar que embafa encar més el vidre polsegós de la minúscula finestrella i la fa esdevindre, tot i que la llum de la sala també va perdent força, força opaca.

M’ha dit que l’ami, que l’ami amb tota la passió, que li sembla sentir que els borinots mecànics s’atansen, que aviat cauran en picat, que aviat serem tots plegats carn picada.

Pel matí ben de matí he sortit a la boira del carrer per una porta del darrere, amb, encar aletejant-me a la lívida mà, la blanca neta pòlissa pròpiament plena, i segellada i signada. Era un permís per a sobreviure encar una altra quinzeneta.

(...)

(*D’oblit a oblit*.)

«Welcome to nowhere.»

Subjectes tots al mateix metabolisme, objectes qualssevol deglutits pel temps, alhora esdevenint (més o menys lentament) (amb els anys) merda.

Tost oblidada, obliterada, me... e... er.... d....

(...)

Se’n van volant els dies efímers i ventissos

I romanen intactes els cossis estantissos
On adés es rabejaren els cossos
De mants congressistes grassos i grossos.

Larves lluitem pels nostres interessos
Atapeïdes en pudents congressos.

Hi estretim els llaços o exigim redreços
Ens avancem precoços o empegueïm balbuços
Fins que passats els lliços sovint prou feliços
Ens destapem els sessos i ens traiem emboços.

Sense estabeigs i ja gens contumaços
Ni fets a trossos ni a trits i padellassos
Ens omplim paps i butzes i en nodrim els cussos.

Sempre és la justícia el predi dels pallussos
Llurs cervells de la mida dels tramussos.

Amb efectivitat bé que arrufant els nassos
A tard s'enduien botxins morts a cabassos.

(...)

(*Expectar fa de rucs*.)

Abandones, tantost nat, tota esperança.
I au.

(...)

(*Penetracions molt catalèptiques, és a dir, entenedores. On has romàs llavors meravellat, com qui tot d'una descobreix un món d'idees novelles*.)

Per exemple, no sabia pas — perquè no he perdut mai l'estona llegint les ximpleries (patriòtiques, religioses, propagandístiques, d'espectrals capitalismes) als diaris —

que a la regió, i sobretot a la vila nova on era, molt sinistrament no hi batallava, de nits, un estripador de ventres de carones prostitutes, ni sabia tampoc que era un altre molt conyarrí camioner com ara manguis. Per això trobava estrany que en aquell lloc nou hi haguessin de nits, de fet, a triar, tantes de poques putes pel carrer, i, quan te les trobaves, que fossin a tan bon preu, ni que no volguessin pujar a la cambra ni jeure amb tu que no fossin dues més a observar les maniobres de l'entra-i-surt sexual. Atès que cap cardada no valia sinó una lliura, allò que feia era aprofitar la cosa, i amb només tres lliures cardar'm les tres, una darrere l'altra. D'on, no pas que més tard, quan ja havia anat a un altre país i tot, i trobava que les putes hi eren molt més cares, tot i que molt menys cautes, i havent per curiositat llegit en un llibret d'història recent les gestes i els treballs d'aquell boig qui estripava putes a l'altra vila per manguis tan coneguda, no pas, dic, que pensés a agrair-li-ho, agrair-li el fet que me n'hagués pogudes cardar tantes i amb l'amable públic present (per al tit, qui sempre ha estat un pèl exhibicionista, un benifet afegit) i, damunt encar, per tan poc preu. No. No li agraïa re, mes no puc pas dir que la idea (terrible) no m'hagués un instant creuat l'enteniment, aquest enteniment sovint tan malparit que no tinc.

(...)

De vesprada, tornant a casa, a peu pausat, pensant en totes aquelles senyores als despatxos on he perdut pràcticament el jorn, havent-me bellugat amunt i avall debades per tal d'obtenir-hi un permís de mínima construcció, aquelles meravelloses dones tan extremades, d'edats perfectes, entre els quaranta i els seixanta, amb vestits blaus o vermells, i àdhuc grocs i verds, sempre tan cenyits i sovint tan curts, que encar ara (pensant-hi doncs) en trempava, tot i que, per a, com qui diu, consolar'm, em deia alhora que això rai, que quan te n'has cardada una (sense comptar la

“teua”), te les has cardades totes, i d’espetec llavors la sorpresa esbalaïdora de trobar’m amb un paisatge de debò doncs astorador, car el carrer ni el reconec, tot envaït d’estranyes màquines de guerra, palesament desenterrades de fresc, car encar totes aritjolades de rels i de fang, i gairebé no puc ni entrar al garatge de ca nostra, plantat amb tot d’aparells d’aparença letal, i ara veig la dona, tota bruta d’haver treballat el jorn sencer, ella també, desensebollint doncs, i amb quin entusiasme, amb la resta de veïns a llurs respectius jardins i patis, els mateixos ferotges tancs i canons i armes de destrucció generalitzada, bastits tots plegats, em diuen, esbufegant, que de materials, ço és, metalls i aliatges, totalment desconeguts, prova fefaent de quina decisiva batalla no degué haver lloc, avall avall, al mateix indret on les nostres cases no s’aixequen ara, i parlem, doncs, de temps altament reculats, milions i milions d’anys i anys enrere, i procedents de qualque civilització massa avançada, la qual també s’autodestruí i de la qual, com deien, fins ara ni puta il·luminació enlloc, i que potser (no; segur) allò ens durà, a part la fama científica, vós, uns quants de sacs de milions per a tot el veïnatge. Era com si la vel·leïtosa roda de la fortuna hagués volgut somriure’ns ni que fos alhora amb la tristesa concomitant de veure que viure a aquest planeta de boigs només duu a extinció segura i reiterada.

(...)

M’he tornat a esguardar a l’espill i, en veure’m les ganyes blaves de sempre, i tot plegat aqueixa carota de peix, amb les escates a la pell ictiòtica, i aqueixa plana rara prolongació del visatge en vèrtex o cantonada, i llavors obrint els llavis per a albira-hi (amb un ull a cada costat) les sòlides dentetes esmolades i triangulars, he tornat, és clar, a pensar en l’hora on fui nat — a l’atzucac d’en Serra — a la cantonada del qual ma mare hi feia de puta de cantonada, i

força prenyadota de manguis, llavors, aquella nit on em nasqueren, no fui pescat de son ventre pel vit d'un pecador qui se la cardava. Embrionari, i doncs sense gaires coneixements encar, abans de néixer, xanguet de manguis, em devia imaginar que allò (el vit del pecador pescador) era un cuc com un altre de qui l'instint íctic em deia que nodriment rai, i això, és clar, sens imaginar (ben poca experiència la meua) que darrere hi podia mai haver un ham, hi enfonsí les dentetes esmolades i triangulars, i hi serrí les maixelles i aquell home hagué d'extreure, cridant ben esfereït, i amb totes les forces, el seu cuc del cony de ma mare, la vigorosa puta de l'atzucac d'en Serra, i man, vós, darrere, sens mai lleixar presa, es veu que volent-me'l empassar sencer, el meu primer aliment, com dic. Meravellosa memòria, encar ara em fa gràcia tornar-hi.

(...)

Com anar solc pel mateix solc, me'l retrobava sovint. Maniquí gelós de manguis, com a tornajornals gelós jo d'ell; ell de ma mobilitat — de la seua quietud inamovible jo. Li ho veig als trets etèriament canviants del seu semblant, com ell ho percep als trets sempre estàtics del meu, mentre calladament i llonga ens observem vidre intrencable a través. M'aturava davant l'aparador i, així afaiçonats, no hi podíem fer altre; muts i clavats ens adoràvem i execràvem. Ens colíem i avorríem. Cascú com és; inútil voler ésser altre, o cosa altra. Dilema sòlit. Exànimes actors, a la fi no sabíem si triar naufraig i negament, o assajar encar un darrer esquimotatge. Cada camí la mateixa metamorfosi. Dues cariàtides qui s'han jurades per a l'eternitat amor i odi. Ah, vós, fondre'ns! Ens delíem per tombar, enllà de fronteres, a braços recíprocs, gruant ambdós atènyer ensems del no re la glòria! Doncs bé. Aquell vespre, esbalaïts romanguérem com ara arribats cascú, en acabat d'un viatge sideri de milions d'anys, a l'astre de l'altre. Tot venint, m'havia trobat

un barret no gaire esvellegat penjat a un rastà o estarloc i me'l posava, assolint (amb el llostre darrere, em filustrava reflectit al vidre) de bastir'm un posat encar més grotesc que no el que duc d'habitud. Potser no em reconeixeria. I és clar que no volia (gaire) que la bare transformació el nogués excessivament. Mes què hi farem, com dic, no podia estar-me'n. Així afaiçonat, ves; predeterminat, com tothom altri; índole incanviable; i així, de més a més d'imbuït de l'endelèquia amatòria, una certa malignitat (ho reconec) també m'és ingredient. I llavors (massa tard) he comprès el meu crim imperdonable. «No dubtis mai de manguis, et seré sempre fidel, tu per a manguis ets qui ets de per vida, de per de bo, d'empertostemps! Indestructible!» he cridat impassible, sens fer cap gest ni menys badar gens els llavis. M'hi albirí horrorós com en mirall boirós. Només els ulls ablamats em denunciaven. Gàrgola esborronada. Serrí les dents, fermí la llengua, tanquí hermètica la boca. I m'havia cregut llavors que percebia als seus ulls llàgrimes. Proterviós i no gaire perspicu, per què m'anava a imaginar que tant m'estimava també ell? Nauseabund, glopejava pluja metàl·lica. Maniquí vexat, ensenyà llavors ell la seua maldat de bafaner butoni. Còmic conserge taciturn i àdhuc corruixat, flagel·lat tot d'una per quin terratrèmol que les estratificacions fot totes damunt davall, arrencava a ballar carrinclonament i de faisó absolutament homosexual. Quina vergonya. Dels pantalons cenyits la corretja li petava i li havien caiguts, i hom clissava que duia faldilletes de seda, i part dessota encar unes exigües calcetes de blonda negra. Vaixell fins ara apàtic i de sobte mogut i sotragat per les hostilitats d'un oceà enfellonit, com búixola díscola, el seu piuet d'efeb grec assenyalava migjorn. Enlluernat, he romàs gratant-me els ulls, pruents com fregats amb pebres. Com l'innocent xamec qui per primer cop albira indelebles evidències de l'horror on ens rabegem, un mareig gens proficu m'enteranyinava l'enteniment. Malauradament, en un dels meus involuntaris capcineigs, m'enrampava al vidre

que no sabia pas que fos electritzat durant la nit. M'he ensorrat a un toll efervescent. Grasses falenes burelles em voltaven, m'havien preses, crec, per lluminós gripau. La foscor nocturna era altrament total. Pel carrer feia hores que molla ningú no hi transitava.

(...)

(*Accents — car la vida n'és feta, i només compta on s'accentua*.)

Àgoragambant pels grans magatzems, ço és, pausadament passejant-hi, i doncs badant-hi a betzef (car els àgoragambaires, tu ja m'entens, som els filòsofs de més antiga soca, i doncs més adientment pensius i com cal), i ara ves que hi ull un boldró encantadoret de noietes uniformades amb el bufonet uniforme de l'escoleta on van, i totes parlen alhora i sense vergonya, i cascuna en un accent estranger molt pronunciat i que denota de cadascuna el tranc nacional tostemps respectable; hi ha la búlgara, la catalana, la danesa, la normanda... La gent qui passem en romanem (alguns) molt delitosament impressionats. Em ficava a pensar que allò, aquella feliç escena, era com si ara eixia d'una pel·lícula nostra, pròpiament americana, d'aquelles de biaix amatent, suau i rosa, dels anys cinquanta del segle vint, on no hi veies mai cap negre ni mexicà ni cap repulsiu personatge qui no fos còmic, i fàcilment desconfit i fet malbé, ni hi senties cap renec, tothom tan net i mudat, i eixerit i perspicaç, i enraonàvem un americà tan xiroi i guimbaire, i al mateix temps, ep, que me n'adonava que trempava (sempre trempant, jo!), ara que no pas amb les xiquetes sense atributs verament sexuals, vull dir, de popes i natges, i llavis i sabates de taló alt, ans amb les voluptuoses dependentes de trenta i quaranta anys qui atenen els clients i als prestatges i als calaixos i als mostraris i als taulells, les qui, assegudes rere

les taules, fan de secretàries i comptables, totes amb llurs vestits tan cenyits (si molt m'estrebes, extremats!), i de colors llampants, blaus, carmins, verds vius, porpres, i llurs mitges (de niló) (amb costura!), i llurs llavis sucosets i vermells, i llurs cabells flairosos i llurs camalligues i faixes i sostenidors i bragues, els relleus a la roba dels voravius i barnilles i elàstics i clips i crecs dels quals et deien de les glòries que escondien (les glòries terrenals de sentors astoradorament nemoroses!), i ai, fills meus, què em feu pensar ara, atureu-me, atureu-me, que encar m'escorreré.

(...)

Cada primer dissabte de mes, a la "llibreria" nostra, hi fan una venda de llibres a uns preus tan assequibles que, com d'altres caçadors de gangues, sovint m'hi lleix caure. Són llibres descartats per ells mateixos (els de la biblioteca pública), o oferts en capses per lectors més o menys acabalats que fan net a llurs biblioteques, o per veïns més normals qui es troben en els ordinaris neguits del trasllat.

Aqueix matí veieu-me tot d'una animat d'allò més (i nogensmenys, al rerefons del sensori, irritadament ragut per tanta de sort que potser més tard, o segur, em durà, per supersticiosa reversió natural, qualque propera dissort) d'haver trobats dos volums tan rars i valuosos que no em pensava pas mai, no dic pas solament de poder posseir'ls ni comprar'ls a un preu tan llaminer, ans ni tan sols enlloc del món retrobar'ls.

Així, esperona't tanmateix per tanta de bella astrugança, continuava furetejant, quan una bona ànima em deté molt polidament i em demana que si el podria ajudar, vol que li digui quelcom de certa importància sobre un volum tanmateix adotzenat que serva, car impressionat sens dubte per la cara d'entès que dec fer, a qui millor implorar gotes iridescents de sàvia coneixença, i és clar que, complagut, li

vaig dient (delicadament per tal de no deprimir'l) el què sobre el vulgar volum, quan, ara que l'home, una mica bruscament i nogensmenys molt agraït, pren oratge, toca rajola, xala amunt, me n'adon que només feia el papallona, l'enze, i ambtant, molt fi, el seu còmplice no sols m'emblava els dos exemplars raríssims tan durament cercats tota la meua vida de frustrat lletraferit, m'emblava així mateix la resta del material que duia damunt, i sobretot la bossa que havia lleixada a la vora dels meus tresors mentre explanava a dues mans les intricacitats i peculiaritats de l'edició del llibre del company, és a dir, em desapareixien els documents tan importants (bàsics absolutament) que sempre duc damunt, i certs escrits molt llongament elaborats, mes no pas encar finits, i àdhuc el coixinet (i no vull pas dir cap rodament d'engranatge cabdal de cap maquinària vital per a mi, només em referesc al tanmateix imprescindible meu coixinet mascota, el coixinet que sempre que m'assec no em fic sota el cul, no fos cas que les morenes se m'alçuressin), tant se val, i no cal dir, afegim-hi els calers estrènuament estalviats amb els quals pretenia fer les adquisicions d'aquest dissabte.

(...)

Com tot multimilionari, també la impúdica dona es podia permetre tota mena d'impunides disbauxes. Bacanals profuses i polimorfes i perverses, i barrejades i promíscues, i amb prosèlits i pipiolis, amb efebs i odalisques, i amb èczemes i d'altres eròtiques infeccions i afeccions, i amb zens i zels de bruixots i bruixes, i amb sofres i benzines, i amb dolles i endolls lateralment i obliquament entaferrats, i amb qui-sap-les lacrimabundes lleterades.

Llavors, tornant de qualque "orgia", que era com ella apellava qualsevol altra vulgar disbauxa amb un seu amant regular, també, també, li havia de netejar la part íntima de

la carranxa, paracolpi i pòdex, sobretot de les fràcides enrancides sabes del mascle, mes així mateix dels diferents rebuigs excrementicis.

I li havia de desinfectar, com dic, les nafres causades per les agòniques estretes — als genolls, generalment, als colzes, a les galtes, i a les protuberàncies de darrere la pelvis. I fins i tot fissures i diverticles a caus més endinsats.

I rentar, és clar, les calces i la resta de vestits tots llords.

I de vegades (sovint, àdhuc) els vestits, la samarreta, els calçotets, de qui són? De qui vols que siguin, de l'amant, i aqueixos els haig de rentar, lacai, lacai, amb cura encar més extrema, no fos cas que en acabat em fes reptar amb irritació extrema, on em queia per avinentesa així mateix qualque mastegot de gairell i tot.

(...)

Reflectides al Neva, trobaves les fosforescents cariàtides de l'Ermitatge en ebullició pel teu succés. Et deies, «El jurament de la "teua" dona al seu amant, al teu davant, t'ha de dur sort perenne, malparit!» I et semblava ensems oir insistents els primers heroics acords, sublimment victoriosos, de n'Espàrtac d'en Khatxaturian. A l'ombra, a segon grau, impassible la sents comprometre's al seu príncep armeni (tü nikagdà niè dolgen) (il ne faut jamais douter de moi) (sempre seré teua) (ià vsegdà budu veren tibiè), i ah, el goig privat que et sobreïx! Alle meine Blütenträume reiften! A part, vós, que qui vol una dona merdosa... Who wants a shitty wife unwanted by the generality of fuckers out there? Hi érets (com sempre hi ets, testimoni, cronista, còmplice) (i aprofita-ho, glorieja't un instant en la proesa i esplet solitaris del silenci constant!) (d'on se n'evapora tota virulència). Hi érets, dic, sense que hom es dignés reconèixer (ni al rerefons, entre tenebres)

que hi fores. I ambtant ella, efectivament, jurava fidelitat eterna al seu exòtic drut, el qual probablement sabia alhora que cap accés sexual no havies a la dona (ni a cap altra dona, per descomptat!), d'on que belleu més en gaudís. Mes impossible... Impossible, vós, que en gaudís tant com tu llavors no en gaudies, meravellosa avinentesa, tu!

(...)

Hom s'ho creu sovint. «Aquest cop ja hem begut oli.» Mes al cap d'una estona més o menys llarga de turment (unes hores, unes setmanes, uns mesos) hom es refà, torna a veure's les orelles, i reprèn la caminada. «Som-hi, que no ha estat res.» Fins la propera (la darrera aquest cop?) (l'hora de la definitiva escombrada?), la propera que ineluctablement s'atansa.

(...)

Aquella vegada era perdut per lloc escabrós de vora el riu selvàtic i em mossegava al colze la lleona (la qual tant no m'esglaiava mentre se m'atansava que era incapaç de moure'm, esborronat), tret que al mateix instant de la mossada un arbre enorme s'ensorrava tot sol damunt el jeep dels caçadors. No crec que cap en sortís viu. I ara, del tot desorientat, no sabia on enfilar'm, la lleona amb el brogit de l'arbrot tombat havent fugit esgarrifada, i, ah, visió il·luminada, aquella dona de vestit verd, un verd madur, ha eixit del seu vehicle i se m'enduu molt amablement a ca seua, a guarir'm de la mossada.

Em desinfecta el colze a la cuina i m'ofereix un pastís deliciós, i al cap d'una estoneta curta em crec enverinat; tot em roda, i caic. M'he despertat paralitzat damunt una màrfega en indret fosc i tancat. Hi han quatre llibres a un prestatge. Algú canta una òpera (o potser és la ràdio encesa). (Aquells quatre llibres, aquells bocins d'òperes, mai

més no els he poguts veure'ls o sentir-les, ni de lluny, sense que em vingués basca.)

Soc a les golfes, immobilitzat pel verí (o pel virus de la ràbia?) (o per quina altra malaltia esguerradora, conseqüència de la salvatge mossegada?).

I llavors hi entrava la dona de verd madur. Soc el seu esclau sexual. Se'm llença damunt. Se'm carda vuit o deu vegades seguides. Els seus orgasmes són com ara sismes. Els infants seus són a estudi. El marit a la feina. Aquell verí, aquella malaltia, m'afecta el cos de tal faisó que haig la xil·la erta perennement, en la seua màxima potència, sense possibilitat de descarregar ni d'abaixar'n la tensió. Com se'n diu d'allò? Priapisme? Satiriasi? Ara no em ve al cap. No puc pensar recte ni com cal. Quants de jorns ni quantes de nits no m'hi té, totalment incapacitat? Sense que pugui veure la llum, sense que em pugui bellugar. Sense que pugui menjar ni beure re, sense que pugui ni pixar ni cagar. No pot ésser gaire. M'hauria mort, de fam, de set, de la bufeta esclatada, dels budells rebentats... D'antuvi havia pensat que em segrestava al catau insà setmanes i setmanes, mesos, però no, no hauria durat pas. I prou, prou, no és pas que no hi consirés a cada instant. «Som-hi, ja hi som. Ara és hora; hem arribat al final.» Mes no, no n'era l'hora. I apa, em trobava, al cap de la crisi, encar viu. Tret que allò qui ho estirava encar gaire?

Quin pecat he fet ara, com l'he ofesa? Molt emprenyada, aquell dia de pluja m'ha arrossegat fins baix de tot, fins al garatge. Hi arribava segurament tot abonyegat. M'ha ficat, banzim-banzam, al seu vehicle. Se m'ha endut a la carretera, se m'ha endut lluny. Lluny, potser devers el mateix indret on m'havia perdut i havia presenciat la mort dels caçadors. O potser (més probablement) a la riba oposada del mateix riu selvàtic. Sense aturar del tot el

vehicle, m’ha llençat com cap altre rebuig fastigós i vergonyós al riu — o pus tost al costat del riu, que brogia, furiós.

Hi havia pedres blanques al fons de la prístina bassa on era recent cadàver.

(...)

Era a ca d’altri, a muntanya, a lloc aïllat i selvàtic, a guardar-hi en llur absència la torreta.

Els tres fiblons letals em tenien encantat. No podia llevar els ulls de la lluita a ultrança entre els tres contrincants, cascú lluitant contra els altres dos, amb tota l’anorreadora intenció d’enfonsar el fibló passada la cuirassa natural dels altres. La folla batalla entre els tres embriacs (dues aranyes i un escorpí) em recordava un malson amb tres súcubs qui de l’epítasi o bromera urinària d’una adés nacrada crisàlide no s’espellien a tall de bumerangs de qui les òrbites em duien al mareig més dolorós. Em deseixia amb un esglai i amb una cefalea d’una feixugor aital que em creia el crani tornat bola de ferro encadenada als turmells d’un pres qui per l’eternitat roman en tenebrosa hermètica indefugible tàvega.

Una de les dues aranyes letals prou la conec, era n’Hermione, qui una dona intensament sedega de revenja, na Ludmila Fang, parenta nostra, ensinistrà perquè li fes niu al cony i exterminés aquell maleït depravat qui sabia que la primera cosa que fotria en veure-la era ficar-li els dits fufa endins.

Tant se val; som-hi amb l’episodi que tractàvem.

Dues aranyes gegantines, altes, gairebé bessones, de llargues potes i fiblons esmolats, doncs, i un escorpí gegantí

de cua cargolada i amb un fibló de pam.

Per què no fugia ara que els tres se les heien a mort, distrets amb llur comesa de sobrevivença i oblidats de la meua presència d’embruixat? Per què romania a lloc, bo i sabent que el supervivent llavors vindria a clavar’m el fibló que suara havia occits els altres dos? Per què em creia al rerefons de l’enteniment que quelcom encar em protegiria i n’eixiria, malgrat les atziagues aparences, estalvi, il·lès? Confiava que els darrers dos es fiblarien recíprocament i cap d’ells no reeixiria a atènyer’m? No era allò imprudent? Pitjor, temerari? En aquell instant, abans d’escatir’n la fi, un cop sobtat al bescoll em bolca cap endavant. Perdia el coneixement...

I ara què hi distingia? Ah. Tornem-hi. Hi havia pedres blanques al fons de la prístina bassa on era recent cadàver.

(...)

Saurins de groc em remenaven part de ventre. En plena colostomia, amb ulls midriàtics, els percebia ensems, boldró itinerant, adés èpic i seriós, adés inapel·lables, xarrupant xampanys en ambient d’antic prostíbul misteriós; un bordell d’època espúria, arrodonit i amb estoes, a tall de mercadal, on ara un aplec de faunes, de qui els polièdrics pèls esgarrifen i duen a escarafalls, grollers, escombraven rebuigs humans, romanents d’individus mal incinerats, i aplegaven en borrasses sangoses inharmònics bocins d’espectres espantosament amputats amb cisells de llargàries vàries, que barrejaven amb rosegalls de ruminants linxats, o de monstres d’ambigües i luxuriants gruixàries adenoidals. i altres inversemblants afegits.

Em creia banyat en glaçons. Se m’evaporava amb el fred extrem tota mena d’enuig.

Assetjat ideològicament, severa degradació, els omòplats al crematori, em sentia com ara si hom m’havia buidat. Borrell oblidat, sense tap, badat, vessant-se. Taula rasa. I rostant la taula, la terra promesa, de bell nou. Amb tots aquells caòtics solipsismes que se m’escrivien tots sols als palimpsests. Tremolant, petava a riure. Rient. Rient sardònic a l’atans del no re.

Al cresp de la banyera, subrepticis tentacles de crom, en abís funerari, amb oronells balbs, negant-me en angúnia i rancúnia. I distret pels destrets. Ah. Em farceix de vacil·lacions eròtiques la vista llavors de l’acrobàtic iceberg.

(...)

Waking to the birth of a stilted finger in the shape of a white needle, the gastropod, as any othe serious artist perhaps would, hammered at it with a tuning fork.

Equally enthusiastic about the project, was a grinning green lady, with eyes of a burning howling clawed demon.

At twilight, the malicious stirrings of a hideous savage beast gnawig at a cherub, badly cooked, in parts transformed to ashes, in others quite raw still. In turbid clouds he’s whirled downward, his lungs ripped in growing anger.

In a boiling chasm, mycelia are growing very fast and wrestling amongst themselves like astronauts in a leaky vessel where the air is rapidly lacking.

Hands of an old man are fast dislimning the representations of a spent life. Deleted scenes buried long ago resurrect to a recrudescence of the fleeting ununderstood travails of yore.

I felt depleted. Terrified. Lost cause. That’s it. Final genuflection.

Or not. I thrusted then my scant critical faculties upon the headshrinkers.

(...)

Era el comitè de recepció. Tots espies: pops, sípies, calamars. M'esperaven amb flors entre les natges per a retre'm tota mena d'homenatges.

«T'esperem tots amb flors entre les natges
Per a retre't tota mena d'homenatges.»

(...)

Quecs, els meus budells es buidaven ad nàuseam. I llavors l'esglai. Soc cagant serps o cagava en niu de serps? Els estronts es belluguen exactament com serps, i doncs, xiulant-me les orelles, segurament al so de dolçaines i flageolets, tocats per Pan i el vent i els meus enferotgits cabells, fugia llambresc d'aquell rost indret melangiós i fosc on, passats uns andars destarotats, feia molt desaconselladament les feines.

(...)

Mare i filla les recondies, molt protector, en aquell petit oasi de sorra entre roques, no pas gaire lluny de la platja, on, nuetes, s'han esteses bocaterroses; les vols colrades i vigoroses; no les vols pas aflictes de flictenes; per això les embroques amb cremes contra els queixals del Sol.

Ara amb dos lleugers estimets a llurs sengles natges, tombes cua. Saps que les hi tens en seguretat, i vas de trast en trast, tot al voltant, traient el nas, com ocell de son niu o rat de son cau, controlant els mortífers qui et controlarien, com ara aquells mateixos, dins llur carretó estret que, darrere la bicicleta, porta amb prou feines un ciclista en lliurea, el qual, solidari, t'ha fet tanmateix signe

imperceptible que van armats, on li'n tornes un altre, de tant discret com el seu, fent-li avinent que també tu en vas.

(...)

No cauràs mai més al mateix bertrol.

(Hi caic cada vegada.)
(Més em valdria viure-hi.)
(Viure'n del qui hi cau.)
(Why fight it?)
(Merda.)

(...)

(*Seqüència de guariment.*)

1) Geni d'enjondre
2) Arriba al món i
3) Amb un llambrec en té prou.

4) On el meix peix, hom neix, creix, i fineix
5) No phœnix. End of story.

6) Trist, oi?
7) Sí ves, és que tothom, sense excepció, els neixen imbècils.

8) Hom hi és educat, amb els aclucalls calats, en la imbecil·litat de les doctrines proditòries i celerades dels poderosos, ço és, els lladres assassins qui arreu manen, i on cada mestre hi és tartuf, fal·laç, fementit i pèrfid, i, no cal dir, on els capellans de tot dogma imbècil hi menteixen, i els bisbes hi menteixen bisbèticament, i els arquebisbes hi arximenteixen...

9) Al capdavall, mai la societat no permet pas a hom ésser doncs altre que imbècil

10) Hom el circumscriu als límits molt estrictes de la imbecil·litat ambient recomanada per totes les fonts de compel·lida instrucció i
11) El fa romandre emmordassat i relligat, inerme davant l'agressivitat contínua dels sistemes repressius on xauxina (i no pot fer-hi altre que).
12) On tanmateix és evident que només un cos lliure, expressiu, i armat contra la cobejança, pot de debò ésser mai cos de veritat.

13) Carallot, només caldria que...!
14) El geni prou se n'adonava encontinent, observa de mantinent que els imbècils (els de dalt sobretot), llur precípua activitat és cagar.
15) En aquell rerefons missaire, tots els mimètics "grans" personatges, així com llurs "exquisides dames" qui, cagant, ço és, en llurs "exercicis espirituals", caguen i recaguen, i no foten pràcticament altre que cagar a totes hores del dia; només caldria que hom (el carallot de baix) se n'adonés també, i potser (potser, qui sap, car és molt imbècil, i ni llavors potser no se n'adonaria de re), belleu llavors, dic, nogensmenys se n'assabentaria hom, del cert, qui són de debò els qui el manen, o ho pretenen, fotent d'ajudants dels botxins darrere arrepapats — com ara els carrinclons, molt restrets, i frustrats en llur restrenyiment, encar més mòrbids i bestials, i mortridors i cruels, caps bèl·lics, i les escaguissades gosses ferotges de la molt irrisòriament fanàtica moralitat, en fi, tots els innombrables trossos d'estront qui sempre posen traves, i travetes, i entravancs a una vida curtíssima i, per maligna natura, ja prou (molt! molt!) miserable.

16) Sí ves, això rai, ell rai, prou pot; geni d'enjondre aprèn fàcilment (amb un cop d'ull n'ha prou) i comprova que "democràcia" i totalitarisme, tot u; que estatisme i anorreament, tot u; que cretinisme i satanisme, tot u; que

opulència i lladronici, tot u; que canfelipútrids i l'esclavatge de llur càrrega inútil, tot u, ep, som-hi, i tant, així anar fent: etcètera, etcètera.

17) I aprèn a la primera que a cap morro de vaques no li pots fer mai de bo; com un datpelcul li oferiries una flor, i, per a agrair-t'ho, el bòfia robotitzat t'ho tornarà fotent-te la porra (o una granada) (o un rat) recte amunt, així que...
18) Prou!

19) Ultrat, ujat, el geni d'enjondre, tip de fàstic, lleugerament enfellonit, tot i el negligibles que troba que són aquells mesquins subjectes, gira cua i fot el camp
20) Se'n va dient, *Mai més, mai més* i encar
21) *Sí ves, ja s'ho fotran!*

(...)

(*D'expectacions diverses*.)

a) A tothom ens espera el no re.
b) Però no podem pas viure esperant el no re.

c) Cal esperar per força quelcom d'altre.
d) La llibertat. Tot i ventissa, la felicitat. La salut.
e) I anar fent.
d) I au. Fins al darrer qüec.

(...)

Pic que em fic a cap bar de bones putes, sigui on sigui de part del món, em tornen a l'esment els dies joves on els quatre ens trobàvem als bars més animats amb aquelles úniques dones alliberades, anomenades prostitutes, on no pas de sexe, gens, que n'enraonéssim, per molt que ho semblés, ans de sotamà molt subversivament conspiràvem contra l'invasor. Érem el pinyol dur del PUI, el Partit Únic contra l'Invasor, també conegut de vegades com a Partit

Únic per a la Independència, i érem els Únics, i no podíem pas ésser sinó els únics únics i els únics bons, car no es pot ésser independent sense abans fotre fora l'invasor, i no és pot ésser de cap tendència altra que l'única possible, ço és, la de la independència, sense haver assolida abans la independència mateixa, ço és, sense haver abans fotut fora l'invasor. I qui no entenia això, no solament no era encar un Únic Fet i Dret, era un repel·lent imbècil pel fet de no comprendre allò tan indubtablement essencial, i si ho comprenia i no actuava en conseqüència, pitjor, era un maleït traïdor, únicament llavors bo per a la pròpia destrucció (i si doncs no pròpia, ja l'ajudaríem sense que se n'adonés fins al darrer moment).

(...)

Fou llavors que en Janot va dir, *Si no fos que*... (Segur que anava a dir quelcom com ara, *Si no fos que només ens escolten molt ocasionalment quatre putes, algunes de les quals són potser delatores*...)

I tantost que sentia que deia «Si no fos que...» ja sabia que allò que se seguiria fora mentida.
Mentida! — deia, abans no acabés.
I els tres van romandre parats, sobtats, expectants, esguardant-me.

«Aquesta és la utilitat de l'"obstacle" inventat. Esdevé la gran excusa que t'exonera de tota mandra. De tota mancança. De tota manca de voluntat. De tota mala fe.»

Car és palès que qui es fica obstacles no arriba enlloc. Potser perquè en realitat no té enlloc on arribar. O, més segur, perquè de fet, de debò, no hi vol arribar. I prou.

(...)

(*Si hom s’até als mals averanys i s’avé sens por a esbrinar’ls*.)

Convidat a llur torre entre prats, he portades, sense saber-ho i menys voler-ho, greus dissensions a la família de la dona, pel fet que potser no soc prou expressiu. I en realitat, hi visc feliç amb el mínim de contactes; podríem dir que l’únic que hi vull és perdre’m pel camp i observar-hi les lleis de la natura en llur estat doncs natural; meravella contínua. Avui, amb la dona en plors per quelcom de lleig que sa mare (o sa germana) d’afegit li deia encar, entecat en acabat per llur nerviosisme (el de la família sencera), em ficaven a la fi tan nerviós que prenia la falç en fals i m’encetava la mà.

(i...)

I llavors arribà a la torre tot un branc de la família, i tantost feien cap amb el cotxe, i tots sortíem a rebre’ls malgrat el mal carés de l’oratge, tempestuós i brúfol, amb pluges intermitents dutes pels vents, bo i alçant, amb cara de por, embasardit, els ulls al cel, sempre brontòfob, vaig cometre, sobre, el nyap desolador, l’horrible mal pas, de comentar, tantost, dic, els nous familiars de visita així mateix no sortien del vehicle, de comentar, dic, en veu alta, *Quins mals averanys, oi?*

On tothom ara esguardàrem acovardits el cel, on un vòrtex de fi del món s’havia format, pregon, lentament circulatori, un abrupte abís cel endins il·luminat de l’interior amb una llum d’un altre món, o d’ultratomba, i al bell mig del vòrtex, ara més esbojarrat, la ruïna d’un montgolfier accidentat, mantingut tanmateix enjòlit, tot i que només consisteix en l’estructura més escassa, amb el cabasset tot esvellegat i qualsque de les més sòlides barnilles, sense ni parrac doncs de la virolada tela, ni rastres tampoc del cremador, ni de cap mena d’enderivell ni de llibant, i així romanguérem una

estona esborronats, ningú no gosant dir cap facècia ni lleugeresa.

Pensava després que, atemorits davant aquell fat terrible de prospectiva fi, aquella més propera possibilitat de mort horrorosa, potser aquell torb tan brutal, amb aquell cel tan malvolent i quimerut que ens anunciava els orcs expectants, potser, dic, provava al capdavall ésser terapèutic, on esdeveníem, amb la por que allò fos molt probablement el darrer que mai no féssim, tots més amables i amb millor disposició devers els altres.

I així, me'n record que érem a baix, a la gran sala de lleures, amb els tions xiroiament encesos a la llar, i jo, molt més obert i simpàtic, enraonant amb un dels petits qui em deia que, de gran, volia ésser Aquell Qui Anava Rere La Guineu, on li demanava què faria, pobrissó, si llavors la guineu girés cua tot de sobte, on el marrec em responia que sí ves, que llavors, qui fora, fora El Menjat Per La Guineu, on, entre algunes rialles nervioses dels seus parents, l'esmenava dient-li que no, que n'hi havia prou canviant llambrescament de paper i doncs havent esdevingut ara Aquell Qui Va *Davant* La Guineu, un altre ofici i no pas gaire menys decorós que el primer triat. Anar a tot estrop davant, davant el perill, gloriosa tasca.

Ara, en acabat, encar sé veure en la memòria el moment diví on, voltats, als acolorits prestatges, pel miracle constant de totes aquelles meravelloses cuques (insectes els de més; els de menys, lacèrtids i amfisbènids) en formol, sensacional, formidable, col·lecció del sogre naturalista afeccionat, les noies, totes vestides molt escaridament i trempívola de ballarines, ficant-se a assajar, amb la musica del gramòfon (el so del qual les fresques minyonetes afavoreixen i prefereixen en tost del so que els eixiria de llurs sengles ràdios minúscules, aparellets que com dic

desen a les butxaques dels pantalons ara descartats, amb totes les cançons del món de totes les tendències dins emmagatzemades, i que hom pot escollir a lloure, només prement una xifra o una altra en un teclat gairebé microscòpic), doncs això, com dic, assajaven, les gerdes nimfetes, al so declamatori del magnetòfon, delicioses posicions de dansa, i jo ambtant estès de panxa a terra, mig consultant un espès prospecte de propaganda turística, on hi ha sobretot un article sobre un bon ciclista català, de nom Jafà Hernandes, el qual ja ha guanyades es veu que força de corregudetes, i promet esdevindre campió assenyalat i tot, i alhora doncs trempant si de cua d'ull els fit (a les noietes, ep) les carranxetes.

Fou llavors, en la pau ociosa de la felicitat íntima, que sentírem aquell esglaiador espetec. Entre pirotècnies de malson, des les altes pregoneses al cel infernal, cau inexorable un dels esquelets del montgolfier, el qual, estimbat de milles i milles endalt, acceleradament emès, trencava llavors la lluerna de dalt a la cuina, i les dones qui hi cuinaven, ui, els comprensius esgarips de serrall en foc, llur trets d'harpies a mig cremar i tot, i mentrestant, de mantinent, tothom corrent-hi, saps?

Així que ara romaníem erts, en cercle molt acollonit, sense gaire gosar ni bleixar, cauts, al voltant del multicentenari, poliepocal, esquelet tanmateix amb prou feines gens desballestat ni esbalandrat. I hom se n'adonava, potser un dels més petits, *Porta un paper tot brut de caca encastat entre sacre i carpó*.

I era veritat, i el més valent dels oncles l'extreia amb dos dits esgarrifats, i els més impotents i pedants ens atansàvem a llegir'l. Indesxifrable! Belleu que es tractés (ca?) d'un llenguatge d'ultramon? De qui sap quina altra

galàxia, i tot allò de part d’allà dalt enllà enjondre fora d’horitzó imaginable al firmament infinit.

Tret que... Tret que... atura’t. Se n’empara un altre dels xiquets, el meu amic de la guineu, i sense titubar gaire, inventiu i perspicaç, força eloqüent, i amb quina espontaneïtat d’espaviladet, hi llig!

Hi llig, *Fatus, tifes, bafaners, preteníem anar rere el llop dels huracans, i de sobte el llop huracanat tombava cua i ara, encar presumptuosos i cantant, contra els vents i els volers dels déus, hi anàvem tanmateix davant, fins que... com ara polla eixalada... el llop afamegat ens... ens...*

Un dels vèrtexs del paperot hi mancava, havia romàs entre els dos ossos cabdals, i no calia ésser ja més sacrílegs bo i profanant el cul del cadàver de l’home concebut a qui sap quin altre món per a esbrinar quin fatal mot no acabava doncs la confessió del llunyà aeròbata nostre.

I que què en férem de l’esquelet? No pas sopa, això us ho puc assegurar. Ara no ho sé trobar. Em sembla que el sogre el subtilitzava, l’arrossegava d’amagatotis al soterrani; devia, dic jo, ficar’l en acabat en formol. Per a admiració de successives generacions, per poques (o cap!) que pugui haver’n encar, sobretot si ens atenim, ai, als mals averanys. Als mals averanys, no solament d’aquell vespre... De cada collons de fotut dia d’ara endavant, fa?

(...)

(*Somni d’en Rovell, líric estiracordetes*.)

Per amor a una miqueta de companyia extra, havíem, un dia que passejàvem, la dona i jo, anat a la gossera municipal on podies triar un dels gossos condemnats a ésser passats per la pedra l’endemà, per si de cas no el volies adoptar, i vam

haver una mena d’estranya sorpresa, car no pas que ens ho esperéssim, que entre els gossos i gosses, i sobretot entre pler de cadells, s’hi trobés així mateix una noieta d’uns set o vuit anys, tota nueta i roseta, molt bonica, tret que una miqueta salvatge, una rossota de cabell ros, tirant a taronja i tot, i a la dona i a mi ens féu gràcia, i els de la gossera contents de lliurar-nos-la, així estalviant-se un assassinat.

La dúiem a casa i la dona, molt amatent, l’ensinistrava assíduament en els seus deures de gossa de casa. Deures essencials i fonamentals i obligatoris i naturals de tota femella. El d’haver d’obrir el cony quan el mascle ho vol, el de fer neteja contínua, el de cuinar el dia sencer, i de fotre de dida i de mainadera, i de cosir i sargir, i apariar les cagadores, i etcètera. I la noieta no pas que obeís amb tanta de submissió com això. Estranyament, sovint bordava i (si l’enteníem bé) deia, *Repulsiu invasor, parla’m en català*. I no pas que en féssim gaire cas, la vergassejàvem una mica, i au, segur que tard o d’hora aprens i t’hi fas. Ara, sí, de debò, ella, ceballuda, la mateixa mania, per molt que l’atupis, ca? Sempre bordant de la mateixa manera, *Repulsiu invasor, parla’m en català*.

Mes tant se val, els dies s’escolaven, i la rossota ambtant mai no menjant ni bevent re, fotent una vaga completa pel que fa al nodriment diguem-ne corporal, d’on que segur que la inanició total, i doncs letal, no se’n seguís segurament d’ací poc, d’on oimés que una mica preocupats i pensant si no l’hauríem de fotre al carrer amb una puntada al cul d’una vegada, car massa és massa, vós.

Aqueixa gosseta se’ns morirà a casa, i amb la pudor que farà, el fàstic de llençar-la a les escombraries que tindràs, li deia a la dona, i ella em deia que encar una miqueta de paciència, home, que potser...

I un vespre tornava a casa d'haver passat el jorn treballant, ço és, d'haver acompanyat cadàvers d'ajusticiats a l'escorxador, quan bo i entrant a casa un silenci ominós em rep, i amb la mangala alta, no fos cas, vaig encenent un llum ací, un altre enllà, i arribat al menjador l'espectacle. La gossa, vull dir, la noieta, s'havia menjada part de la dona, les veies les dues (dona i gossa) part de terra, la gosseta, urpes retretes, comatosa, dormint el son dels justs, tipa de carn després de tantes de setmanes sense haver menjat re, i encar nogensmenys amb les maixelles arrapades a una cuixa de la dona, i la dona mateixa doncs, sí ves, què hi farem, morta i remorta, què voleu, amb el coll completament devorat.

Collons llavors tanmateix com he corregut, sense fer gens de soroll, al soterrani, a aplegar-hi els maons i el ciment i la paleta, i com he sortit a la terrassa, i hi he tapiada la finestra que s'obria part de dins, al menjador, i com tornava a dins la casa, per la porta del davant, i ara tapiava l'entrada al menjador, i com havia així emparedades dona i rossa. La ràbia que ja abassegava aquella gosseta rosseta, com li sortiria ara de l'esperit — ha-hà, totalment debades!

I amb allò, re; agafava la maleta, i me n'anava a cals sogres, i, degudament, com me'ls planyia llavors que, ai, sí, hò, que feia setmanes que la dona m'abandonava com una puta, que tots aquells dies no havia volgut dir re, perquè esperava, amb el meu bon cor, que se'n desdigués i tornés a casa, i que ves, encar l'esperava, i sospirava, i bleixava, i panteixava de dolor, de neguit, de basarda, de dol. De dol, de dol. De dol molt pregon. I així, entretingut, fotent-me de trast en trast el planyívol com guillotina mal engreixinada, despenia dos mesos molt tranquils i oblidosos d'estiu a cals sogres, ben distret, anant per les fires i les festes majors, tot i fent-hi veure, molt convincent, és clar, que de dol, n'estic, i molt, de dol per la fugida de la dona, de qui ningú al món no

en sap encar donar raó, i així fins que cal tornar a casa, una miqueta refet, consolat, amb la benedicció dels sogres qui em saben tan bo i saben llur filla tan capsigrany, ai, si ves, per voluntat de déu, com totes les dones.

Dos mesos s’escolaven, doncs, i estic segur que de la dona només la merda enrancida cagada per la gossa, així que faig cap, tranquil·lament, d’allò més trempat, al menjador emparedat, i trec a cops d’escarpa un maó i faig un cop d’ull endins i amb una lot faig llum en la foscor i, efectivament, de la dona ni rastre, tota consumida, rostada, ni un os mal rostat que en roman, i la noieta, la rosseta, la gossa, immòbil, enmig del menjador, de qualsevol manera, morta.

Així que, a pleret, xiulant, vaig llevant maons de la meua paret tan ben feta (no havia estat paleta de jove per no re, vós!), i ara vull anar fins la finestra a fer-hi també un forat a la paret que hi entri l’aire net i escombri una miqueta la fortor gairebé irrespirable d’aquell menjador on s’esqueia durant dos mesos llargs la sòpita tragèdia, quan la gossa fot un salt de cop, amb una embranzida de lleona qui ataca, s’aixeca dreta i m’abat, i alhora, tot al mateix temps, amb un índex amb una ungla llarguíssima i duríssima m’eixorba absolutament, em treu els dos ulls, i em talla la caròtida, i em travessa entre costelles el cor. Amb una ungla, no pas amb un punxó ni ganivet que hagués potser trobat a cap calaix del bufet o de l’estatger o damunt la credença, amb una ungla, ho he vist en aquell mateix instant on m’eixorbava i em tallava la caròtida i em travessava entre costelles el cor.

I en acabat? En acabat, res. En acabat, ix.

Ix, lliure, a campar-se-la, qui sap si per la finestra mateixa, o per la porta del davant. Tant se val. És fora.

Fora, doncs. Ai, ai. I quants de pobres piadosos compassius caritatius vers cristians invasors no són encar ara novament en perill de readoptar-la!

(...)

(*A l'espill sincer de la ment m'hi veig clarament*.)

(Forma efímera qui el vent del temps esborra en un no re.)
(Així és com em conceb, perquè no em puc mentir i fer com si fos qui sap què.)
(No soc enlloc, no vaig enlloc, no vinc d'enlloc, forma qui es fon.)
(No hi ha cap realitat.)
(Forma, larva, nyam-nyam, nyam-nyam, nyam-nyam.)
(I prou.)

(...)

(*Larva*.)

(Forma efímera.)
(Amb vocació d'estàtua.)
(No em vull moure més.)

(Ja t'has bellugat prou.)
(Nat de la matèria, rosegares matèria, esdevingueres matèria.)
(Larva qui fou.)

(...)

(*D'antebèl·lum*.)

Soc a un vagó de tercera en un tren de l'any de la quica qui va a pas de tortuga, i vet ací que, imprevist, entra per la finestra un plegamans força tètric i grandet, i qui fa por a tothom; les dues histriòniques dones davant meu, llurs crits

penetrants ara s'intensifiquen feixugament, i per a estalviar'm els espinguets cacofònics i també perquè sempre m'ha abellit de portar la contrària, sobretot si al capdavall tampoc no m'infligeix gaire dolor ni perill, l'engrap d'una xarpada i amb la mà closa pretenc de lliurar'l cruelment als elements, de llençar'l per la finestra mateixa, que llavors ajust una miqueta, mentre d'esquena a les agraïdes dones, la mà closa me la descloc a la sina, i em torn a seure somrient. La cuca, vull dir, el plegamans, davalla i davalla i se'm planta entre els collons, mentre que la bestiola de carn qui duc sempre a la carranxa em puja i puja. El meu somriure esdevé somiós i més ample, i em fic a pensar clàssicament, *Graduellement descend la mante, tandis qu'à l'entrecuisse il y a «la petite bête qui monte monte monte»*, d'on, com més la cigalota no creix, concomitantment, com és sabut, més els ouets no se m'escarranseixen, i ara fins a la quasi desaparició, llur bosseta totalment constreta. Ep, i les tòrrides pessigolletes que et fa! Les dones boges es pensaran que tampoc no hi soc tot perquè de tant en tant em fot a riure per no re. Mos ous embrionaris, microscòpics, rosegadets a pleret per insecte golafre, quina extemporània absurditat! Ja em perdonareu, però el que no veia que s'esdevingués de veritat és que el plegamans pogués cruspir-se-me'ls, els ouets, com si em fes cap favor, com si considerés que em netejava d'un parell de trists tumors paràsits qui m'aritjolaven part de baix. Ai, els cristal·lins esgarips de les dues faves si ara hagués gosat, com si fos entre la plebs mascla en pública latrina, descordar'm i abaixar'm els calçotets per a comprovar-ho! Cosa que tanmateix només faig tantost havent davallat a l'estació. Soc caminant vers el poblet, i m'he desviat, i vora el camí rere uns matolls, en la foscúria naixent, m'he abaixats els pantalons i hi he fotut un cop d'ull. Revera, vós! Emasculació enllestida, punyeteret! Li dic, no gens irritat, pus tost paternal, sens cap recança ni enuig que em mutilés com m'ha mutilat, i amb el somriure

només desitjant-li alhora bon profit i bona barca, pobret, *Au, bah, errant insurrecte, vés! I entre els coneguts no et parangonis tampoc amb cap tigret de Bengala, car al capdavall què? Només et cruspies un parell d'arcaics arronyacats negligibles granets de carn, fa?*

Secretament complagut amb tots els meus mutiladors, em complac a complaure'ls; tants de terribles torts que es pensen que em foten, i què? L'únic que resolen és estalviar'm, a canvi de bufones cicatrius i d'èxodes amb comiats prenys de benevolència i d'esperança, certes rels malaurades de futures malalties i segurs maelstroms de dolor, oceans infectats i boires d'aiguamort on el cos enfollit sovint per força ha d'absentar's.

(...)

Com mai no havia prou calers per a comprar'm menjar, una idea magnífica. Amb la dita incontrovertible de: *El que no mata engreixa*, només em calia intentar el suïcidi a qualsevol lloc ben triat on sempre hi hauria cap emprenyador o altre qui m'ho impediria al darrer instant, on, llavors, en haver fallit l'intent, greixet rai. És a dir, amb l'acte doncs que em matava, per força m'engreixava, sobretot que sovint, d'afegitó, l'ànima piadosa, ço és, l'entremetedor de merda, en saber la raó del suïcidi, m'allargava (tira peixet!) qualsque pistrincs i tot, el desgraciat.

(...)

Sempre dionisíac, àdhuc in the privacy of my own room, a l'internat estricte, amb un estúpid creuclavat a la paret per únic idiota testimoni, dionisíacament m'esbargeixc. Ara, davant l'espill, em pix tot sencer de cap a peus, bo i dutxant-me de pixats just sortits de l'aixeta de la mànega de la meua pixa mateixa. I trempant tràgicament, cigala

umflada enllà d’allò més sublim, aprés la lluita (agònica) amb mi mateix, ah, l’esplet, la uberosa collita d’una gran satisfacció.

(...)

(*Viure és l’autèntic fonamental coit interromput — prou s’escau entre dos estats eterns d’orgasme absolut — orgasme absolut en el silenci, la insensibilitat i la glòria de la interminable quietud de no re.*)

M’hi veig sovint, corrent tan fort com puc, entre els feixucs vehicles verds i carbassa dels anys cinquanta, per a arribar a l’hora dels enterraments.

Què m’impel·leix als cementiris? Quina devoció m’hi vol a l’hora de la inhumació?

No ho escateixes fins molt més tard. Havies sobreviscut, als teus vuit anys, l’accident amb el camió de cabina vermella que s’havia desfrenat tot sol carrer costerut avall, i l’infant aixafat qui veies immediatament després, a la cantonada per on havies fugit, era de la teua edat i anava vestit com tu, i creies ésser ell, i potser alhora ell es pensés ésser tu. Això sempre t’ha rosegada la consciència.

Trista història, cavà? Vies secretes de l’esperit, cada decés per banal que fos et fascinava. A les nits, espiaves per les finestres les cambres mortuòries, on de dol les donotes vetllaven.

(i...)

Tolit mentalment de ben aviat envant, t’afecciones al camí complex.

Car oi que qui tot ho pot fer, no fot re (de bo)? Tots sos ops i entravancs són superflus, autoimposats, artificials?

Allí el tens, banyant-se al tedi, només esperant la servitud d’altri, i badallant, clafert de basca, dient, *Quin fàstic, vós.*

O, *M’estic servant el cap perquè plumbi no se m’estrompi part de terra*.

En canvi, ca? Només l’impedit arriba lluny. L’impedit s’encoratja sol. Els cansats fem la feina. Els disminuïts per la malaltia o les circumstàncies hi anem amb més empenta. Allò que ens és prohibit, és allò que en acabat més volem fer, i allò que, fent-ho, ens duu l’únic plaer de l’acció.

Com més d’obstacles ni de dificultats més collonuda l’aventura. Sols allò quasi impossible (o impassable) val la pena d’assajar d’atènyer (o de sobrar).

(i...)

Casat, la dona em manava, *Ne te montre pas quand je suis avec un nouvel amant; aussitôt que le vrai homme s’aperçoit qui tu es, c’est à dire, une écœurante femmelette; quand il voit ta tête dégoûtante de perdant et de soumis, il perd la plupart de son intérêt à sa nouvelle conquête. Faufile-toi dehors et reste bien caché, jusqu’à que je n’aie besoin de toi*.

I perquè plou, romanc a la caseta del gos absent. Permanentment absent. Mai no ens hem poguts veure. Odi mutu, ens repel·lim recíprocament.

Tot això no treu cap a cap cap. O potser sí.

(i...)

Els conqueridors ens sublimem en l’adversitat. De petitet, en la pobretat extrema, era la còmica admiració dels

sortosos qui em sentien estranyament canalitzar tanmateix paraules de savis.

Fill de drapaire, vivint al fons d'un atzucac tot fosc, remotament utilitzat de canyet pels més rics qui passaven amb automòbil, o moto, o àdhuc caminant de nits, i hi llençaven amb fàstic immens llurs animalots morts, en acabat bo i sentint a hores disperses, lentament i en veu alta, mon pare llegir els diaris d'antany, els més filosòfics i físics i químics i abstrusos, i amb la ràdio trobada oint, i llavors escoltant amb cura, només òperes rares, ben tost, marrec sol, sense mare ni padrines, brut i mocoset, i sense d'altres coneixements que els de la mort dels infectes animals, i les obres selectes de les sàvies summitats, destil·lades en mots memorables i prodigis perennes, canalitzava... Canalitzava, dic, sense comprendre-les, paraules i fórmules insistents d'aquelles ecplèctiques eminències, oidà, per a desmesurat divertiment d'estranys i propis.

(i...)

O meditéssim si us plau en els fetitxes. S'interposen a mig camí devers l'objecte cobejat. El teu desig es troba impedit per qualque obstacle que nogensmenys, un pic ben vist, esdevé acceptat, àdhuc volgut. Hom s'hi fa. El teu cos s'hi abelleix, força satisfet, tot i que expectant pus, mirant endavant, allargant la cosa. Ha trobat que així, amb el deler («momentàniament per sempre») estroncat, ço és, delitosament estireganyat, molt lleugerament ni parcialment atès, tot esdevé molt més excitant; se t'instal·la al cor una ferma promesa d'orgia de celebracions sempre a punt de caure, a caire d'actualitat.

Com els pederastes trempen pels xiquets, ço és, per quelcom només a mig fer, per por d'impotència, és a dir, de no poder atènyer mai allò de debò fet, i doncs com cal. I els

actirastes trempen amb els raigs del Sol, contents amb aquelles miques de baves del déu solar, el qual atènyer'l (ni als parhelis, vós) i llavors contar-ho, no hi ha «impossibilitat més impossible». I així anar fent. Afegim-hi els meravellosos cerasterastes, incapaços de sobrar la castració física o mental, i per contra feliços a frec d'esclat amb les banyes que ens neixen molt orgullosament al front. I ara som-hi ara amb els rinerastes qui en tenen prou ja trempant amb el nas, i els colperastes amb la vagina, i els omfalerastes amb el melic, i els estomerastes amb la boca, o els masterastes amb els pits... Sempre aturats a un replà o a un esglaó del gaudi que duria a la totalitat, tanmateix sempre temuda. Una totalitat que un cop atesa, què? S'haurà acabat tot l'encant, tota la fascinació. Car si hi ha una cosa segura al món és la desil·lusió, el desencant, el descoratge, la frustració, la buidor. La desesperació del «ja ho tinc; ja ho he vist; ja ho conec»; del «ecs, repetit!». Del «tot és sempre el mateix, tot és sempre igual»; del «mai re de nou, mai un nou horitzó ni unes alçades ni un ne plus ultra que m'hegui el cor robat». I al capdavall, doncs, qui (o millor què) duu la il·lusió que et fa tendra i suportable la vida, sinó l'obstacle, l'impediment, l'enjòdol, la grandíssima nosa, que, alegrement ocupadíssim, et basquejaràs per sobrar amb l'esforç i el braó, l'energia, el determini, el destí autocreat...?

(i...)

En un mot, tots els erastes (com tots els fetitxistes, doncs, i els altres erotòmans) vivim en una lògica i raonable (i joiosa!) (conscienciosa!) il·lusió (res a veure amb la il·lògica i forassenyada, amarga i nauseabunda estupiditat dels cretins, ep!), encantats amb allò mai no assolible.

(i...)

Precisament, com un altre carallot sense traça, havia uns anys provat d'escriure (mestrívolament). «Modern drama.» Drama modern, *For a while one sees red, and then nothing. All lost*.

Zup! Ras! Tot esborrat!

Milers de fulls escrits desapareguts a velocitat elèctrica. Escrivia en ordinador, i segons com el tocaves de sobte un curtcircuit t'ho trametia tot a can pistraus; ço és (horrible!), al reialme inexistent del no re. Reialme inexistent d'on naturalment que re no pots recobrar-hi. I allò (aquell esglai corferidor) era alhora com ara si rebies un mastegot tan fort al cap que l'amnèsia se t'instal·lava. I anaves de cul. Érets el cranc posseït per la sacculina, ço és, posseït pel paràsit qui el comanda — i no pas solament que el cranc vagi de cul — és que te'l fa anar de qualsevol manera, i mai a la pròpia voluntat — la qual, com els teus escrits, i doncs els teus pensaments, també on rau? De cop-descuit, buf! Esfumada!

Le fond de l'air est enragé. Mes llavors el cel se t'estimba damunt, i la terra t'embolica, i pertanys a la natura, i quant pot durar el desesper? Dura allò que dura, i prou. Quin remei!

(i...)

Ara us ho diré, *He emprats tots els carners de la contrada. De fet, el meu cadàver a hores d'ara deu raure pràcticament a cadascun dels carners, no pas sols d'aquest territori immediat, de les tres o quatre contrades frontereres*.

En acabat, naturalment, amb cada nou cos, milers de fulls esborrats.

I un incís. Amb els cossos, és com amb tots els escrits de totes les èpoques, de totes les llengües, de totes les humanitats, de tots els mons dispersos pels universos. Pèrdues colossals, textos eclipsats, biblioteques delides, tant de recapte literal fos d'empertostemps. I amb el que roman, les feinades! Com la meua quimèrica empresa de voler-hi trobar el text per antonomàsia. El Text. No pas, és clar, les petites crosses que hom anomena artístiques, ni sisvol les revelacions sumèries més o menys sumàries, ans solament la veritat, la veritat sense cap dissimulació, la veritat terrorífica que mata instantàniament.

Cercant-hi, en un mot, l'escrit cabdal, on tot es revelat, l'escrit secret del sempre resilient n'Artús, en Llebeig.

(i...)

Aleshores (com ara per a guarir'm, què?) m'havia fet pastor. I la vida, de jorns, els estius, prou bucòlica, idíl·lica; ausades, pastoral; em provava, vós; em provava un ou; boiant, famós. Sobretot, ai! Sobretot envist de (o comparat amb) la vida àvol, atroç, que per força em tocava de nits.

Reflectiu, assegut a cap clariana de bultra, a la voreta de qualsevol de les dues Nogueres, amb canya, i llinya, i clau doblegat amb cap cuc al piu esmolat, pastor a sos lleures i esplais, d'esgambi, immers al miralleig de l'aigua, atès de benaurança, la benaurança d'aquells rars instants parentètics on trobes el món perfecte, fluixet xiulant, som-hi, què? Tot i sense gaires apteses halièutiques, reeixies sovint a pescar-hi quelcom, carpes, tenques, barbs, qui prou couries al caliu, mentre el dolç ramadet teu, a l'amorriador, tan reflectiu com tu, sestejant no remugava.

De vegades, un tremolor s'estenia entre els estimats companys de quatre potes. Enyoraven, trobaven a mancar, llavors la vana xerrera del vellard. Les tranquil·litzava.

Desficieu’s-em pas; al contrari, ensulsiéssim ensems la contaminació de la basarda. Prou sabeu que em sacrificava ara mateix (àdhuc davant el tètric teatre del lleopard qui defeca per la gola) perquè re no us nogui.

Els ulls ambres d’un astor d’estoliditat exemplar talaiaven sobergament el panorama. L’apaivagant mormol del seguer semblava haver pausat. Àdhuc la flaire adés embalsamadora de les més feraces abelles, llurs feromones d’en “Bonnàs” Nàçanov, diries que s’enllefernava ara de temença no gaire fragant.

Els animaré. Animaré tothom. Totjorn preparat contra la tragèdia, aixec victoriós ara la gaiata, ara l’escopeta. No ens lleixarem pas sollar per cap dels tràngols habituals. Bleixem, badallem, fem bé de creure’ns cuirassats, atès que anem armats; prou armats perquè cap maligne sotrac no ens vulgui (i hi reïxi) empassats tot d’una per l’abís, ni doncs bruscament exclosos dels vivents, fotudament enduts pel laberíntic clavegueram de l’extinció.

(i...)

Mes llavors la llum comença lentament d’afluixar, de perdre empenta. La foscor guanya els primers graus. Malament rai. I el cos... Se’t ressent; carpeix; claudica, crepitant. Apoptosis en traca, en espetecs de tralles, en reguitzells íntimament sorollosos, batecs funests de cloc de mort, de seny lúgubre i dissortat, et solquen molt aprensivament pertot arreu. Fet. Incontrovertiblement, et deterioraràs ràpidament. Esdevens monstruosament abonyegat, molt lívid, pitjor que no glauc, d’un verd relluent. Caldrà fer via. Som-hi, nois. Les quinze ovelles i xais. Ja sabeu cap on. Cap al camp d’olles més proper.

Receptius a la posta esclatant, d’esquena a l’ou de serp que és el Sol, admireu amb quanta d’idoneïtat no daura les

cases frontereres amb el descampat pedregós que, nogensmenys amb prou calma, transitem.

Passat el noc, encar ullprès pels raigs vermellosos del Sol a mig colgar que espetegaven a les primeres cases, aixecaves alarmat les orelles. Espectacular titella! La silueta atziaga d'un monstre qui se't va acarant a pleret. Un homenot gegantí i sense cap.

Sense cap? El neguit se'ns encomana com cap onada d'irrespirable xafogor.

No. Això rai. Ara te n'adones. El desconegut porta als braços, davant, tres gossets apilats de forma plana, i el de dalt de tot, pelut i negrós, li amaga el cap, on l'homenot segur que guipar, prou hi guipava, tret que a través dels pèls del gosset.

No el conec de re. No pot ésser el meu amic, el vigilant del fossar del poble. On som? Si als Alts del Malpàs, en Jaumet Peix; si als Rasos del Maltemps, en Nèstor Deflaw Laflò.

(Amb en Laflò no em plau gaire d'entendre-m'hi. Massa defectuós en ses apreciacions, pel que fa a les rucadetes diguem-ne metempsicòtiques i semblants. El seu domini de les mitologies de l'Allò Desconegut, deplorable, tot plegat. Li sentia demanar a un ressuscitat l'altra nit, que: *De quin llivell astral no procedeix, si del tercer o el tretzè...?* Si bades gaire al seu costat, t'enfila, de camins, teories de l'ocult pus tost puerils, beneitures místiques, ximpleries dogmàtiques, ortodòxies de boget, cagarrines ja no dic no gaire convincents, de cops verament esgarrifoses i tot, sinistres, simiesques, de psicòtic perillós; més val no fer-hi gaire negoci, no.)

Ara, a part les idiosincràsies i enrònies de cascú, tots els vigilants, això hem en comú, que els gossos no ens poden

veure. Ens tenen massa por. Un cangueli que, en un tres i no res, i tantost no ens ensumen, els tramet, escaguissats i aücant lamentablement, enllà a la quinta forca, a pastar-hi cols, a enfonsar el cap a cap xafeguer o altre.

Amb l'home anònim no ens diem re, un bel de ma part, un encar més tímid lladruc de la seua. I és clar que, ara que hi som, no pas que tots els cementiris hagin vigilant. Només els qui han soferts robatoris i transposicions (descol·locacions, permutes) incomprensibles (*demoníaques...?* es demanen els més pallussos) de cadàvers si fa no fot recents. Tret que vigilant de cementiri se'n ve de mena. Tots són de la meua mateixa nissaga.

A la nit (de totes les nits, la nit que ens toca el canvi) ens metamorfosem, passem de rebordonits a tot botits; ens rebotim, ens abonyeguem, ens estovem, mòrbids, flonjos, fosforescents. Ja ho he dit. I els gossos, supersticiosos, ço és, ignorants, ens copsen tothora com som a la nit, abans, i sobretot immediatament després del bescanvi de cos, i el desconcert els duu a follia i fugen esperitats. Les ovelles, molt més intel·ligents, no; elles prou saben de què va; cada prim temps ressuscitacions, vull dir, resurreccions, palingenètiques en veuen a pilots; és cosa de cada any, res de més adotzenat. Les ovelles, i els perspicaços xais per imitació, sempre em reconeixen, tot i amb nou cos ressuscitat.

(i...)

Amb en Jaumet Peix plomàvem la grua, despullàvem la serp, esporgàvem l'esbarzer, tu ja m'entens, escorxàvem la mòmia, fèiem petar la pagesívola xerradeta abans d'entrar al busil·lis, al cor de la cosa. Entre els del mateix boldró, hom es troba sempre normal. És natural. I al contrari, els estranys sempre trobes que són els altres.

El nostre boldró de canviadors de cos, no som pas gens més estranyets ni estrambòtics que els qui, segons les llunacions, pateixen canvis de tarannà. I no fem pas pitjor paper en aquest aspecte que aquells qui pertanyen als patidors de dispèpsies cícliques, per exemple, ni, com dic, ni de bon tros, que els tocats i els mig tocats, és a dir, entre els qui són víctimes de marees sobtades, aleatòries, de temperament, ep, i tant, ni amb els de les febres intermitents, i les patologies recurrents, i els amenaçats de mort per atacs d’un cos capriciosament imprevisible, i au, bah, som-hi, no em direu que som més fantàstics ni complicats que els mons i les galàxies mateixos, i els astres que roden i desroden, que s’encenen i s’apaguen, que es fan i es desfan, ah, i els volcans, per exemple, i els qui viuen i es moren, ah, i no t’oblidis del cèlebre etern retorn, i què me’n dius d’aquelles partícules guant (o mitjó?) (condó?), qui ara són bones per això i ara per al contrari, eh? I, en fi, tant se val, collons, tot, afegim-hi tota altra cosa... Cada objecte existent te’n forneix proves. Tot s’aprofita i reaprofita, fa? I tot es perd, i re. La fosca vergonya es reflecteix a l’espill del flum del temps que tot s’ho enduu, i es reflecteix enllà, passats els ponts efímers de mantes de vides, en lluminós esplet, en proesa de crònica tardana, en... Lleixem-ho anar; per què m’embolicaré en quelcom de tan planer?

(i...)

Doncs això, tolint la fútil discussió, i com qui li demanés si n’hi ha de potables, li dic, *I com ho tenim, noi?*

Em respon, *N’hi ha un o dos de ben madurets*. Com m’hauria pogut respondre el contrari, amb les mateixes garanties de presta factibilitat, *Dos o tres de prou fresquets*.

I després fot capcinada, i fa, *Vine, et recomanaria aqueix*. I, sempre tractant d’escatar traves, generós, m’hi porta,

potser lleugerament emocionat i tot. L'enamora presenciar en pau i un cop més, i sobretot en cos d'altri, la suprema transacció. La seguretat que allò li ofereix deu trobar (amb raó) que no té preu.

Prou pots, sort que has, cuguç. En Jaumet bonjan et lleixava triar. Amb el benentès que, allò que volies, ho volies preferentment ben senceret; ni gens espatlladot, ni amb gaires vicis ni marfugues ni manies. Car obstacles rai, vós; no pas, però, insuperables, no fos cas que toqués bescanvi l'endemà mateix i tot. Tota aquella feinada no gaire neta feta, doncs, debades; i de mantinent tornem-hi, uf.

Cal dir que sempre, si puc, triaré un home si fa no fa com el qui duc presentment. Mai cap cos de dona, no fotem! Aqueixa cagada, no la tornarem pas a fer! Greu error, jotflic!

Una vegada m'hi trobí, dins aquella massa informe, amorfa, enorme, femella doncs, tota boteruda, amb tot de bonys de carn que glatien desordenadament, caòtics i sense d'altres característiques que aquell detall encès, roent, pruent, de la monstruosa goludíssima boca de baix, pútida boca, mai sadolla, que horrorosament exigeix tothora, *Salsitxes, salsitxes! Salsitxesszzzz!*

Aquell bocassa tota genives, i belleu dentuda i tot, que es badava persistent, i et feia pensar esgarrifat en una altra d'aquelles gegantines flors fètides, obertes com grans pots de mel, perquè al suquet putrefacte que hi rau gairebé a surar s'hi eixameni l'insecte més vil, i, innombrable, el moscam vironer s'hi congriï embruixat. Corria a recanviar-me'l (aquell cos maleït) fos com fos, a qualsevol altre cementiri, d'urgència, el primer trobat, el que em caigués més a tocar de mà.

(i...)

Sense gaires feines amb la llosa, mercès a en Jaumet, i ajudats també de sotamà pel mort, potser mig delerós de reveure els estels després del seu polsegós i estossegós arrest solitari, cap dels tres mica subordinat als altres, com si tothom qui, introduït als secrets del misteri, ha rebut com cal el vaccí de la naturalitat, nus els dos protagonistes, ens hem donat el bes de la concòrdia i som-hi, cascú amb els vestits de l'altre, esdevinguts encontinent els propis.

El resurrecte s'imbueix, s'infon, de mi; jo d'ell. S'havia llevades, sense pena, fustotes, pedres, robotes, i, molt finament, com si fos quelcom que pertoqués, sense sorolls ni escarafalls, ens substituíem, escanviàvem el lloc. El meu antic cos esdevé subterràniament seu; el seu-meu aeròbic novament. *Acotia-me'l bé*, sembla ell fer'm avinent (o hauria de dir encar sembl jo dir'm?) amb un dolç somriure de comiat.

Humilment, com xufanc avesat a la tasca, hom s'adapta llavors a la closca novella. De primer antuvi, un lleuger tremolí electrificat. I apa, prou; som-hi per feina. Hom tentineja, una mica de rovell a les articulacions. Mes prou aviat xocant-la amb en Jaumet, fent-li siau, i gràcies, noi. I en acabat veient-hi clar, aventurant-se a la nit, prest a gomboldar son ramadet, a acotxar-s'hi bleixant, alleugerit, estort d'una antiga, massa opressora, feixugor.

Tret que, és clar, no pas que no restin al teu cos d'ara relíquies, romanents, del seu. Qualsque signes desats massa recònditament al seu antic niu cerebral dels secrets. I això explicaria, en acabat, l'existència de vegades de somnis com si diguéssim aliens, generats doncs, com dic, per les idees que heretaves amb el seu cos. Mes què? Això rai, hom s'hi acostuma; hom sap d'on ve l'estrany teatre, i l'accepta sense més neguit, car al capdavall què voldries fer-hi? És el que és, poc s'hi pot fer altre. La vida, ficció; la

història, què altre? Teatre del bo, teatre del dolent. Titelles, larves. Comèdies, farses. Putxinel·lis, guinyols.

(i...)

Amb la transmigració de l'esperit (ço és, la consciència) cert que perds (com amb cada bugada els llençols proverbials) recapte mental, mes sí ves, sant tornem-hi, què hi vols fer? La qüestió que en romangui prou per a sàpiguer't tu mateix. Amb això pots anar tirant. Les ovelles mateixes et retornen amb llurs bels alliçonadors pler de memòries addicionals. De tota manera, és palès que recordar rai; tothom, sa i malalt, recorda el que vol (àdhuc més que no el que pot).

I el vell cos nou, cos rebut, o pus tost investit (i incumbit i imbuït), qui llavors el teu esperit afaiçona a l'engròs, tot i que prou malmès, servei rai te'n farà. Molt més que l'antic massa usat, esguerrat, estifollat, fet malbé; un cos dut a malbarat i que feia figa, que se n'anava a la merda ivaçosament. I ara fins i tot...

Fins i tot amb el nou cos vell, i fent memòria de passades aventures, o millor d'inicis estroncats, i de desconfites i triomfs d'aventures, saps on tornar i aquest pic com metre-t'hi.

I, de passatge, sense compromisos, amb la diguem-ne mínimament renovellada virior, i cada camí amb una mica més d'experiència, la modestament transgressiva seducció, si calgués (i no pas que calgui gaire; els de més dels cossos reciclats no pas gens disposats tampoc encar vers la bagatel·la), qui sap tanmateix si t'ajuda, si, fent-t'hi, on toca, encar més avinent i amatent, agradable i generós, devers les caramaseres, i les masoveres, i trobant al capdavall que amb més pràctica coneixes de debò millor els punts d'atac, qui sap, dic, si els resultats no esdevenen més tangiblement sonadets.

I val a dir, perquè és una veritat com una casa, que no hi ha dones com les més planeres; sovint, molt sovint, són les qui amaguen el tresor entre cuixes més madur i doncs saborós. Així que... Res, home, res; tu ja m'entens.

Ai pagesetes qui amb amorositat et serveixen en sedós cistellet llurs terapèutiques figuetes! Germans, nyam-nyam!

(...)

(*Arcà episodi tanmateix així mateix xorc*.)

Entre sutzor fluorescent, veia al racó de qualque carreró una altra rampelluda defloració, i ja m'esmava, en caricatural seqüència, la noia d'antuvi embalbida i confosa, més endavant enfonsada en el fangar del prenyat. La confusió conferia als seus trets l'agonia dels daus que són massa lentament en acció de caure. Paquet de vans delers, cabdellat de qualsevol manera, com tothom, la xiqueta, duta a aquella extremitat, com qui diu a l'ombra del volcà leri-leri d'efusió, més bruta de cony encar que una monja, ara pregava, és clar que debades, perquè cap lletja cuca d'ossari, en brutal escaiença, no li desviés, cavalcant, devers la tragèdia, el clotets de l'osset del seu destí que queia i queia... I queia, ai llas, malauradament fins a l'encaure.

Polit com hiena, me'n record que estosseguí sense estar gens ennuegat i que, com qui desaprovés i àdhuc censurés, arrufí molt hipòcritament les celles, i, her bleeding wound be damned, prou vergonya passava la pobrissona, continuí tanmateix a nodrir la meua tafaneria enllà de la crua esdevinença.

Ça com lla, això rai, més endavant esdevinences podria prou ésser que en trobéssim de millors, car és evident que

fins i tot al fons de la més negra nit, d'imbècil i d'agressiu pel carrer, pler.

Per exemple, aquest capdecony abillat totalment de negre, amb capa, barret, vareta i maletí, palesament un altre pseudo-misantrop mag de firetes, un altre carrincló soi-disant mestre de l'ocult, ara mateix ridículament terroritzat per la foscor, fugint, perdut, en àvol delit, sense que els seus molt (auto)vantats dots endevinatoris li serveixquin de re, les seues misèries premonitòries ficades en evidència, no sabent de cap manera com collons fer-s'ho, i per això adreçant-se'm, en un xiuxiueig pràcticament inaudible, tan fluixetament i queca com pot, quelcom que és clar que no entenc. Com dic, com si no fos prou fosca la nit, i ell encar tapant-se el visatge amb un mocador de coll negre, amb això, i amb l'ombra del barret calat, al capdavall, doncs, ni el veig ni l'entenc.

Faig, mentre me li atans i ell alhora recula, *Què dius? Què dius?*

I torna a mormolar quelcom, no sé pas si el mateix d'abans, en tot cas igualment de totalment inintel·ligible, i...

De sobte, re, la desaparició. En una exhalació, quelcom se l'enduu, i a mi, amb l'embranzida mateixa de la proximitat immediata, em fot mig desmanegat part de terra.

Quan encar no he estat capaç, amb l'esglai i la ferotge empenta, ni d'incorporar'm, sentia de més en més reboants, sorolls d'alarmes i sirenes, i decidia que per comptes de fugir, més em valia fer'm el mig mort.

La bòfia i també un parell d'ambulàncies han fets cap, amb tot de lluminàries i rebombori, i és aleshores que, gemegant, una mà als ronyons, he plantades les plantes dels peus, i he dit als infermers que jo rai, que jo re. I és així

com la bòfia m'acorrala. Els dic que no he vist pas gaire, que re, que a matadegolla, i a tota llet, passava, se'ns abatia, inclement com voltor vers la carronya, tret que brunzint terriblement, un automòbil negre, amb els fars apagats. Que tot seguit romania sens esme, aterrit i esterrossat.

—I no has vist res més?
—Home, sí. Només il·luminat pels lleus llumets constants del tauler de comandament davant el volant, he vist el xofer del vehicle, un home escarransidot, vestit tot de blau, amb una estufada perruca rossa; m'aventuraria a dir... que em sembla, diria, mal disfressat i tot... que es tractava del gàngster Tal i Tal, qui de cops surt als diaris i tot.
—N'ets segur?
—Home, moderadament. Potser l'home màgic màgicament li fotia banyes, a l'home blau, amb la rossa meravellosa, és a dir, la seua dona, sabeu?

Els dos bòfies qui m'interroguen, grollers i de gàlibs hipopotàmics, saben de qui parl. I si ho faig amb finesa i idoneïtat manifestes, ells, violons desguitarrats, responen engargullant rialles com balenes mig escanyades.

És que la imatge de la rossa fortota, a qui tothom amb mitja cigala fa bavar; una imatge que no solament per les cuixes musculades, i els pits agressius, i el cul grandiós, ans també, més humilment, pels mels prominents, pels ulls que són prístins estanys, per la cabellera abundosa, duu generalment a trempera instantània, és famosa entre tot mascle de la vila; mascle qui, per merdoset que sigui, sense excloure algú tan desgraciat com un bòfia, per la nit, tant adormit com despert, la deu molt adorablement somiar.

I ara no sé pas si tinc permís d'anar-me'n, i m'estic doncs esmunyint imperceptiblement cap a les ombres, quan part d'arrere m'assalta un dels "bons" inspectors, vestit de

persona, i a cau d’orella, com si em revelés cap secret fort feixuc, em diu que el maletí del mag era ple de la drogueta iagé. O, per a ell, “yage”, que pronuncia incomprensiblement “jeig”, de tal manera que cal que m’ho repeteixi pler de cops... Fins que li dic, *Ah, iagé!*

I li responc que no n’empr, que de drogues mai cap, que només duen a estupidesa, a castració cerebral i a pler de baboiades cretinoides, que ecs, que són decoccions repulsives...

I només me n’adonava després que m’ho deia tan secretament perquè es pensava que potser érem fent cap transacció il·legal, amb el mag — jo comprant-li droga d’estranquis i ell venent-me-la. I és aleshores que li dic, que, ruc, molt ruc! Que ni puta idea, que totalment lluny d’osques, que no n’endevina ni una, que soc un ciutadà exemplar, que quin mal hi ha a passejar’s de nit pel veïnatge si hom, un intel·lectual força ressonant, amb molt bones relacions amb els advocats més eminents de la vila, i àdhuc amic del paer en cap, per cap mal de cap degut a massa estudiar, li cal una mica d’aire fresc, eh? Eh?

Amb allò, me n’he anat sense dissimular que me n’anava.

I soc a casa, repassant una mica aquell cas com un cabàs, on he dit (mentint sense vergonya!) que el cotxe assassí m’ha semblat veure que el menava un home tot de blau amb una perruca rossa, molt probablement un gàngster reconegut, un mec molt nyicris, cuguç dels pocs imbècils qui no volen ésser-ho, ridícul, proverbialment gelós, tret que sé del cert que qui conduïa el maleït vehicle era ella, la dona del blau esquifit i homeier, la preciosa meravellosa beutat qui em permetia, de vegades, de córrer junts si mai ens trobàvem pel mateix trajecte. Venus magnífica qui corr amb una roba de corredora moderna, una roba color de carn, prima i molt elàstica, tota cenyida al seu cos voluptuós,

revelat encar més, amb cada pèl i senyal (el seu cos de nòrdica deessa rossa), quan la roba esdevé transparent i tot amb la suor o el plugim. I els accidents i incidents que causem, jo el cavaller malcarat i ella la princesa nua... tret que qui és prou valent, en ple migdia, d'emprenyar gens amb la dona del drac rabiüt?

Només abans-d'ahir li demanava, bo i passant els dos, tot corrent llambrescament, davant ca meua, si li abelliria un suquet de tomàquet, i amb quin esplèndid somriure no m'ho agraeix, i com entrem a la cuina i com trac de la nevera el suc, i l'en prepar un got alt tot ple, i llavors, fillets, com es taca aquella seductora roba d'esport, i amb quins escarafalls no alç el crit al cel, i li dic, agenollat, que tot és culpa meua, que si us plau em lleixi rentar-l'hi ara mateix, i com es despulla, llavors, doncs, i amb quina naturalitat, son cos enlluernador exposat, em dona la despulla, l'exúvia, aquella segona pell tan flairosa, i me l'enduc a rentar-la amb les mans amb sabonets d'olor, i com ella se'n riu, i com el seu cony em llença raigs solars i llampecs de Júpiter i guspires de Vulcà, i com les banyes del blau es deuen tornar roents com cràters, i com les meues banyes es tornen d'un blau porprat, i el meu cor cuida esclatar, i li fic l'exigua segona pell a eixugar, i torn de genolls cap a ella i, eixarrancadota, em permet de llepar-li la xona, el sota pits, les aixelles, els peus entre els artells... Ella, ella! L'assassina del mag. Prou l'havia vista perfectament aquella nit de foscor quasi absoluta al seu automòbil sobtat. I amb allò, dut a l'èxtasi, exacerbat, tot llepant-la amb tanta d'exuberància potser m'excedia i tot, i se'm pixa i se m'escorr, i xarrupar-hi rai, fins i tot part de terra, que cap gota miraculosa d'aquella deessa suprema no se't perdi, capdecony!

Tant se val, el gust és tot meu. Que bé que dormia aquella nit! I l'endemà s'escau segurament que ha llegit, ell, el blau,

o algú del seu gang, que qui el delatava era un pobre solitari poeta miserable qui anava sovint a fer la copeta a tal taverna, on, eixint del canfelip, em trob que ell fa, amb tot l'estrèpit, cap a la porta, i amb una arma de repetició comença d'omplir de bales el recinte per a fotre-hi al capdavall una enorme matança.

L'home de blau ha assassinat gairebé tothom al bar que freqüent. Soc un dels pocs qui hem sobreviscut, i en el meu cas havent romàs il·lès i tot. Com dic, eixia de l'excusat, i he sentits els primers trets i m'he llençat pla a un dels esglaons de l'escala i, entre les reixes de la barana, allargant els braços, m'he parapetat rere una placa metàl·lica que de les mans d'un cambrer mort em queia volant, i que d'esme, com qui encamelca cap ampla verga, he reforçada part darrere amb un parell de coixins ben dobles que hi havia a prop, i ara, de la planxa, algunes bales reboteixen, tret d'una que penetra, encar que no pas del tot, fins a un pèl del meu nas, on s'atura fent-m'hi pessigolles. On, sí ves, enmig de la mortaldat, com un foll, ningú qui em veiés queia de cul que, amb el nerviosisme afegit, trenqués a riure.

Quan les bales han aturades de ploure, he tret el nas, he vist que re no es bellugava, i, com serpeta sord-i-muda, m'he esllavissat devers la part del darrere, passada la cuina, per aquella porta estreta que he oberta amb una puntada.

(...)

(*Descol·locada d'òrbita, l'esfera, adés penjada per precari fil*
Ara, encar més tremolenca i espetegadissa, anava de dret i de tort, i generalment de cul
I ella i jo, en acabat d'una astorada fascinació per les espectaculars noves manifestacions de bèsties i elements
De cul n'anàvem encar més.)

Es capgiraven les muntanyes i queien en embut
I com si es vessessin de copes monstruoses sondrollades se somorgollaven enjondre les sobtades laves dels volcans
I els oceans solcaven el cel a contracorrent i havent fets cercles perfectes
Impel·lits pel moviment extravagant d'una esfera que no escatia si havia de rodar cap a un costat o l'altre
S'ensulsiaven de mantinent en cataclísmics patatxaps
I ara teníem llepant el finestral ran de peus mateix un oceà vingut potser de les antípodes i de cresp estranyament calm
Amb tot peix tanmateix aparentment desaparegut endut qui sap per quines altres forces a quins altres desolats paratges
Mes on els ocells hi caminaven excitats amb les plomes de la cua que els feien ara de cames
Mentre amb les cames d'abans s'esgrimien com boxadors
Alhora no crec pas que se'n sabessin avenir de tot plegat
Car xerrotejaven esvalotadament com si es discutissin sovint força irritadament i tot
És que aquella cosmologia inèdita ens volia tots transformats en al·lucinats i visionaris
I testimonis incrèduls ens costava d'empassar'ns-ho
Més que més que adés emmagatzemades per a immediat genocidi
La totalitat de les bombes nuclears s'havien disparades ensems
I el món era alhora un caos de foc i d'aigua i ningú ni re no hi trobava el seu lloc
I ella i jo tampoc no sabíem on amagar'ns
Ens arraconàvem al soterrani?
Eixíem al terrat?
Ens colgàvem ben avall en hermètiques closques?
Això darrer fora la millor de les solucions suputàvem
Mes on trobàvem una closca prou adient on arraulir'ns-e i expectar-hi
Eixivernant-hi eternament
L'estabilització

De l’esbojarrada esfera?
I al capdavall per què...?
Per què esforçar’s a sobreviure?
Per a veure-hi encar què? Quina altra còsmica destitució ni universal malastrugança?

(...)

(*Ai, Brigit, on et fiques? Per insolents doctrinaris et solles i sacrifiques!*)

Després de la disbauxa entre amics celebrant l’esdevinença, érem ell i jo al llit de matinada encar tractant de dormir una miqueta quan féu cap na Brigit cridant, *Arqueòlegs, Violins, Aurores!*

Nova arqueòloga com nosaltres, la vèiem, ulls mig clucs, sense aixecar’ns, com trafegava, fent net, no gaire abillada, només amb una lleugera combinació primeta i blava, i de trast en trast aturant-se llarga com era, i extàtica, escultural, banyant-se a la llum, de tant daurada vermellosa, del Sol qui naixia, i s’esmunyia, puteta, per la finestra sense finestrons ni cortines, i el meu amic i jo em sembla que pensàvem el mateix — *Malaguanyada perfecta gerda donzella, maleït el pudent burgès qui se l’endurà, i li farà malbé la beutat, i li estroncarà el doll de ciència!*

I així fou. No gaires mesos més tard, convidats un matí d’estiu a llur retorn de la lluna de mel, érem vora el plàcid estany bo i admirant-ne els arbres i els ocells exòtics, els dos encar sense feina del nostre ram, el meu amic (excel·lent tastabacteris de coves, grutes i soterranis) tornat formatjaire, i jo llavors (fent bon ús de mos dots d’acròbata) instal·lador de baranes de balcó, i na Brigit ens confessa, sense soroll eixint nua de davall el cresp indi de l’aigua, que en quina merda de família no havia acabat caient, i ell i jo només podíem fer-hi cares de circumstàncies, car era

veritat, vèiem a l’altra vora d’estany el pare, la mare, els dos germans del pudent burgès, i als peus ens queien les desolades ànimes.

No havia feta sort, l’excel·lent minyona.

Què s’esdevenia aleshores? Es trencava sense cap mena de conjura tota cohesió. D’antuvi afeblits i sangglaçats, els tres arqueòlegs, constrets (i amb quin deler ni amb quina passió) no pas a cercar on coven encar els impaïts dracs passats, ans (amb quin fàstic, mal-llamp!) a conviure i a signar tàcites adhesions amb carronyes encar vives, de creences cúpides i grolleres, tot d’una, sense ni com va ni com ve, ens ficàrem llavors plegats a córrer, orbs, assajant d’estòrcer’ns d’aquell selvàtic reialme de la por, de l’agror i de la lletjor, empaitats pels gossos dels patrons de qui les insípides embacinades ens enllardissaven com ara de pegunta i d’engrut, i disparats amb intencions letals d’ençà de les espitlleres a les torrelles dels sentinelles.

L’endemà, ella novament empresonada, partint ell i jo amb els esguards abaixats, ens haguérem de fer, amb recances i penediments palesos, els erronis i atmosfèrics, els ebris i desmanegats, els tocats de l’ala i els gens atractius pobletans, i tanmateix, ja bandejats per sempre, i òbviament guarits de per de bo de tota vel·leïtat anarquitzant per les bordades de les bales i les mossegades dels cans, fent alhora com qui s’ofereix a maldar, en les nostres minses aptituds, en el futur, exclusivament per al millorament de la raça, i no cal dir l’apoteòtica exaltació de les essències pàtries, àdhuc, si mai trobàvem feina, esbrinant patèticament i anunciant amb bombos i platerets que en les pregoneses inescrutables de la terra hom s’ensopegava amb la veritat de la ficció de la perenne existència de la immarcescible totalitària unitat i gloriosa intangibilitat del règim.

(...)

(*Firat firaire*.)

Empaitat de bell nou per la maligna bòfia
Escallimpat per mants de trets i coses rares
Firat firaire qui s'ha d'endur a correcuita el bolic
He perduts joiells i robes i sobretot ai el manuscrit il·lustrat
De l'epilèptic depravat, foll perillós alhora ubic i esduït
Ensems riallós i udolaire i qui si se n'assabenta tantost no em veu em mata.

Ara lluny de l'acció encar cal que pari compte
I que cerqui únicament indrets foscs i inhabitats
Altre que pels més safis i abjectes mai presos en compte.

Automòbils qui m'assassinarien em passen fregant
I llavors plogut arreu havent oblidat on vivia ma mare
D'esquitllentes em filtrava a amagar'm a foscors
De tronades universitats dels anys de les picaós:
Molt d'aparat i requincalla, d'escala i de buidor
I de substància gens.

I a hotels sense senderi on pels sorolls als aparells
Et dius que s'hi juguen partits a vida i mort
I sempre n'ignoraràs el resultat car relliscant pla i de gairell
Entre cantons i racons tot ho mig guipes també d'escallimpantes
I tantost les victòries i les desconfites s'escauen i creix el moviment
Cal tornar a filar enfora
Devers ruïnes ara i a d'altres cementiris
On jauràs en jaços de rampoina i tarranc
I quan esclarirà si mai esclareix la roba xopa
L'eixugaràs estesa en lloses i damunt dretes pedres tombals
I el bolic malplè et farà de matalàs i de coixí i de flassada
I hauràs a mà el ganivet i no prendràs cosiment sinó

En encar una nit més sobreviure per a veure l’endemà
Si les garrotades minven i amainen
O com tostemps, sí ves, ben a l’inrevés.

(...)

(*A l’Hostal Xaró*.)

Tots hi érem gent de l’espectacle, i les enveges, hom s’ho pot imaginar, ubèrrimes.

Sens haver dormit ni un segon en cadascuna de les nits que, a l’hostal dels artistes, doncs, hi passava, cal dir que la meua producció en xerrades d’allò més eloqüents i divertides, sempre inspirat, fou tanmateix insuperable. L’enveja del meu adversari, l’escriptor alemany de pell translúcida qui vivia sota meu, i me’n record que quan el Sol espetegava a la meua cambra i em feia mal als ulls, sortia jo al replà, davallava uns quants esglaons, i bo i repenjant els fulls diguem-ne al tercer esglaó començant part de dalt, al replà, on la claror del Sol de la meua cambra era encar força potent, i amb el cul diguem-ne al cinquè i les cames allargades vers els sisè i setè, per la tarja de la porta del meu adversari, l’envejós i malfiat teutó, dic, la seua cambra un pis més avall de la meua, el veia que em veia, i que, ull verd de gairell, no feia gaire bona cara en veure-m’hi, i sobretot en adonar’s que el meu verb lliscava cabalós i que no s’estroncava mai gairebé gens, mentre que el seu patia tota mena d’embòlies i d’infarts, i al capdarrer tot plegat, als fulls, no s’hi plasmaven que fent-hi el trist paperet de lamentables singlots i sanglots, ara carrinclons i xarons, ara sens cap ni centener.

Cert que a la cantina, sovint, els dels oficis destralers, els copdepunyaires i els lluitadors qui es copdepunyeixen o es trameten a trompades pertot arreu dins el cercle designat, assajaven d’enreveixinar’m i d’empoixevolir’m, tot ficant o

burxant per exemple llurs ditots davant el meu fantasmagòric vult de pregon intel·lectual, mes què? No re. Amb quatre mots els tinc enfonsats i en plena crisi existencial, havent-se acabada cada noça ni grimègia en cor-romput gemec, car, desgraciats, què poden llurs mastegots contra el meu verb? De què els serveixen llurs fictes claus de lluita contra el meu genuí geni? Com es defensaran llurs insignificants gests de brut animal contra l'enginy flingant de mes prenyades frases?

I els assistents a llur humiliant vençó com romanen llavors embruixats pel miratge que mon discurs no crea en el tens ambient. N'albires qui cauen asseguts, retuts al poderós enlluernament de mes imatges. I ara prenc la col·lació tranquil i en pau, solitàriament amat i admirat, però de lluny. De cua d'ull, veig tornar a llurs cadires o als taulells, penedits i resipiscents, així mateix els agonals apol·linis combatents i haig de reconèixer nogensmenys, encar que només sigui això, que els envej llur aspecte sa i boiant, i encar pus llur pell rosada i llisa i lluent, contra la meua esgrogueïda i frunzida com si cap cul petaner de cap gras mític teòfan monarca de les lletres s'hi hagués assegut dies sencers. La meua (pell) mancada de son, la llur petant foc, i tanmateix la llur (una consideració marginal), és clar, només assolida per fàrmacs metzinosos i espècimens químics empescats per apotecaris folls i d'instints assassins.

I llavors s'escaigué quelcom de molt estrany. *Lacrimae rerum*. Quina emoció, quin desgrat immens, nat de totes aquelles nits sens somnis, no m'aclaparava i capolava totalment ara...? Innocentment, em rajaven les llàgrimes galtes avall, i tots els tronats troneres, en adonar-se'n, a pleret, inclosos els suara desconfits colossos i els febles i escanyolits agonòtetes qui els mesuraven, els actors de singulars tarannàs i els especialistes de la simitarra, els enigmàtics dramaturgs i els regruats i renocats crítics, de

qui els atributs morals en llurs instants de glòria potser atenyien els llivells més baixos atesos per les mosques vironeres i altrament cagalloneres, trobaven, ensems, en chor frisós, que quin balafi de primitiu adí, d'essencial substància, en un monument vivent com jo, malaguanyat!

I, precisa és la meua memòria que el fet fou com dic, s'eixamenaren plegats al meu voltant, escorcollant-me arreu i alhora fent-m'hi pessigolles, perquè oblidés l'angoixa sobtada, i estronqués la pèrdua contínua, i no fes malbé més aquell cos qui produïa miracles memorables, i ritualment, ço és, de faisó recurrent, a tall de les aloses qui, si enjòlit se't plantaven a la coroneta, la flameta del talent immarcescible com qui diu divinament se t'instal·lava gratis, d'on que la ment més elegant de la planeta (la meua), calia de totes totes, deien, o millor amb llur diteig pianístic significaven, ficar-la a bon recer.

Només l'agreujat alemany em reguardava agrament i odiosa. Fui jo mateix qui, mesos enrere, l'apellava mestre Aranya. *De qui n'eren potes cada pestanya!* I jo qui faceciós compongué la cançoneta que començava, *Cada pèl de pestanya, pota d'aranya, pota d'aranya!*

I ara devia pensar, pobre graforreic frustrat, quelcom com ara si fa no fot això, *Ai, espinosa aranyeta, on t'has ficat? A quin niu de carronyaires rats qui gombolden aquest famèlic farsant nat, qui pon retòriques excuses d'eunuc com pon trivials ouets també un besuc? Si mai me l'ensopeg sol, li fotia un parell de guitzes de ruc que me'l lleixava d'empertostemps xaruc!*

Vet ací, però, doncs, que ara, enmig l'etzigori, m'agafava el cangueli, i era com si per comptes del cervell, fos el gland gringolat del meu balb carallot qui sospesés (per eclipsi dels ouets qui prenien l'ascensor butzam amunt) les suposades tesis sanguinàries de fervor religiosa que li passaven per

l'entecat enteniment al nihilista magiar, vull dir, prussià, il·lús picolador d'inexistents conxorxes hegemòniques que calia rebatre, més que no pas amb buides al·legacions i sorollades de fracàs i trencadissa, amb magmàtica i silent demolició en lloc solitari i nocturnal. Un anorreament roent que no fes sospitar al capdavall sinó còsmica liquidació per esglai mortífer d'angúnia existencial. I jo mateix em xiuxiuava, sens que ningú em sentís, *Ai, ai, tu, es tornarà aquest adotzenadot conte triomfal en cap altra abissal tragèdia de revenja...?*

Tot d'una, no gaire ben pascut, dinar mancat, me n'anava. I em deia, encar, *A despit de tots aqueixos reeiximents efímers, què roman? I on faig cap? I com em trob privadament ni íntima? Sí, ves, com tothom. Si fa no fa igual de malament fins a l'enterrament*.

Rars refilaven pels afores aquells ocells qui ara mateix al magí reveig. I perdut pels encontorns així mateix jo rogallós engolava peans arquitectònics, car déu-n'hi-doneret les casotes i casalots veïns, i quin estils els llurs més clàssics ni senyorials, amb dòriques i jòniques, i capitells i cloquers, i arrabans i carcanyols, i rastells davants les portes, i arcs, vós, arcs vius dels més seriosos ni impressionantets ni agemolidorons... I els frisos frisons...? Cal aixecar l'esguadó i omplir el pitó! Inspirats inspiren! I llavòrens oi que t'acolloneixen també les blanes apoteosis i els trets d'escàndol a les carones d'eixes medusones i hidrones furientones, oh, i d'eixos entranyables efebons amb llurs cigalones tan raquiticòniques? (*I'm feeling silly with envy in front of all this onslaught of bourgeois architectural wonders!*)

Tret que... Ullprès pels cerimoniosos paisatges urbans, dalt la carretera, badava i... On m'he ficat, jo també? Per on davallava? I a quins orcs? Au, tota la il·lusió d'ara mateix a

la comuna. Car es veu que sens adonar-me’n m’esgarriava vers el barri dels indigents indígenes idòlatres. Polseguera i brutícia. Sort que fa mesos que no plou. No vull pensar-hi, quin infecciós aiguamort quan plogui! Bandejats pel cretinisme imperial, ací s’hi arraïmen sectaris i heretgets. I llurs rucades, ai que emfàtiques, fills meus! No faré al·lusió ni als hindús ni als zulus ni a les ètnies més insanes, car al capdavall qui se n’entén...? Només diré que la pudor d’aquells per a qui de rentar’s fora el pitjor pecat, cal ésser valent, o heure les vies nasals ocloses, ca? I la massa estossegosa de clergues aquells qui vestits amb llençols més o menys traucats se santificaven el dia sencer bo i llençant-se mútuament a grapats la pols d’aquella plaça on només dunes de pols blanca hi havien...? Infructuós malaveig, com el de cada adepte a la superstició, sigui cretina, sigui atípica.

Tant se val. Sollat de mil maneres, m’afany de dret, cingle amunt, de bell nou cap a l’alta carretera, on adés somiós m’esguardava ja partint cuitacorrents de l’hostal dels xarons nyeu-nyeus abans el rebuig de l'envejós veí de baix no esdevingués un fet sagnós i material, i no se m’hagués atansat amb àvols intencions, com més inspirat ni doncs concentrat, guixant-hi desesperadament, no estic en les meues composicions, amb qui sap quina arma nòrdica i tedesca, o àdhuc el punyal o ulu de la cuinera inuit, pruent heroïna per als associats, tots càgoles i homosexuals (sobretot els més brutals i adonats al pugilat, com és conegut), i qui entre cruanys i fumalls (la cuinera inuit, doncs), ens coïa les xinxes tan sàviament amanides que ens n’enllepolia — hom en demanava, simiesc, pus i pus, prodigi culinari de la primera magnitud.

I m’hi llucava (novament somiós), entre llinars lilàs i ondulants, i amb benaurats folcs qui paixien plàcids al benastruc horitzó, per la carretera que em duria lluny del

perill, arrossegant part de terra, anant ranc (vulgarment, plantant faves), la bossota negra de plàstic, carregada amb tot el que em pertany, sobretot paperots... Quan em sobta el bòlid verd descapotable del meu avergonyit enemic bo i passant de bòlit, i me n'adon que ni ha gosat esguardar'm, caravermell, i potser és ell qui fuig clafert de basarda, un pic se n'adonava avui, a l'hora de la noïble manduca, quants d'artistes bestials, adés per mi bonament humiliats, no es revelaven en acabat mos amics del cor. I fruïa de l'instant, pensiu, potser somrient, fitant-me els nogensmenys encar impol·luts guants blancs qui masturbatoris sorollaven la mangala, quan cuid caure ferit per letal atac de feridura si la sibil·lina Viviana, una de les poques artistes femelles de l'hostal, d'on, dejuna de cony, és clar, no essent es veia que lesbiana, i els mascles, com deia tots marietes, o fent-s'ho veure, no fos cas que els expulsessin de la sinecúrica gangueta, se n'anava a passejar a les viles veïnes a caçar-hi rudes pagerols amb qui jeure, i ran de vestíbul, passat el pavelló, com m'enrogeix l'orella salivant-me-n'hi, *I com va la weltschmerz...?*

No sé què m'he cregut de sobte amb l'infame germanisme. Segurament, inconscientment, que l'envejós enemic amb el bòlid havia girada cua i el tenia amb l'ulu a l'esquena, i quin tremolor i quina agonia, fins que no he tombat el moribund visatge, i ara volia matar-la, Viviana podrida. Com les de més de les dones primotes, d'espinada fàcilment trencada, em veia en un llampec migpartint-la.

—*Somiant despert, Bobby? I no veient-t'hi de cap ull, tan entotsoladament embegut per l'amor que encar duus fidelment a ton veí, el hanseàtic prohom, el ben cossat adonis, qui nogensmenys (ai, boterut!), de tu ni cas, i amb menyspreu et desnona?*
—*Les més errònies campanes senties tocar, pobrissona!*

Mes la pítica hitita hi insisteix, *Carallot, tu qui podies rai triar a tentipotenti al pom cabalós de llampants atletes; atletes, no sols palesament del múscul, també del mot dit, i de la postura, i del pinzellet, i de l'arpegi. Ah, i entre els més llestets i ruquets, també atletes de les lletres. I te n'anaves a enamorar esmeperdut del més obdurat dels culs estrets!*

I ses paraules em fan bombolles de cremaó, m'enceten la pell de l'ànima com lava de Montgibell, i responc, tort de tant tens, *Catamarga, et dic! Més lluny d'osques, ningú!*

I amb el bastó de tercer peu, acceler i prem, amb ànsies de vol.

Mes la sortillera (na Viviana, nàiada de les galledes amb sabó i baieta, car no crec pas ara — ai el presumit, ai l'esnob! —que de debò sigui a l'hostal altre que dona de les feines) (d'artista, re, tot i que potser amb això encar més punts al seu favor) (and the wit of the charwomen, indoor zoologists, their contiguous vanities, pointing at their nipples, their gentler flesh, is a well-known fact), sos mugrons que em mosseguen darrere (mugrons: mots grossos i rodons qui em premen i pitgen l'esquena amb urgències d'un qui es nega en aigua negra), amb fressa de temptadriu, la sents que fa, *Què hi dius? Tu i jo, el frígid gimnosofista i sa misteriosa menairona. Tornem a caseta de bracet? O estàs cagadet que aquest plaer castament monògam sigui llucat de lluny com guillotinable, i tot, pels fanàtics puritans qui coerceixen el deler natural d'unió eròtica dels enxampats a llur parany a les exhauridores tasques distòpiques de la poliàndria? No vols ni un cop xarrupar-hi micoia, al xarop tuixegós de la monogínia qui vessa vital de l'anap coruscant que puríssima t'ofereixc?*

Què li respondràs? Per què vol que boï? Què li he fet, ondina anèmica, de qui me l'imagín perpetrant-me els pitjors torts? No estava prou bé sense? Com puc boiar si la seua

presència em sorra? *Following a vociferous interrogation, his member passed from the solemnities of a solemn monument to the minimal assumptions of a minimalist*.

Espècimen androgin, com eixit de postal sentimental, amb la fulminant luminescència d'un Ícar robòtic, de la mateixa berma de la carretera on caminaves, et lleixes tortuós tomballar, tanmateix àpter, devers el ventre famolenc d'uns bancals amb cavalls i elms; elms amb abelles i mels, i a les branques que ara et bressen pteranòdons de veus estentòries. Car per què t'embolicaries en (ni t'enjovaves mai amb) l'obesa responsabilitat d'una relació ni eròtica, ni tard o d'hora erotitzadament quotidiana? Tot aquell temps robat, fills meus, penseu-hi!

Sens compassió i amb pler de desdeny, seguint la teua estètica propensió de sempre, allà baix entre esmades hamadríades t'enxarxes fins a la nit epistèmica, on et catapultaràs de bell nou (tu qui evitaries amb urpes i ullals i udols que t'empenyessin a les arrítmiques vicissituds del paracaigudisme) al mateix indret on si fa no fa desaparegueres tampoc no fa gaire davant la senescent depriment visigòtica, amb qui mai més (jura-t'ho!) no en voldràs re sabre-hi.

(...)

(*Heus doncs l'escena que ens fou donat d'observar avui*.)

A escenari la platja amb un fons d'oceà plàcid. Quatre homes estesos damunt la sorra, dos de pròxims, que de tant en tant enraonen, i els altres dos sols. Són homes de mitja edat, molt peluts, tot nus, amb allò que se'n diu els atributs sexuals a la carranxa força infradesenvolupats. Llurs mullers, quatre dones altes i belles, dretes, dempeus, vestides amb vestits d'estiu, airejats i lleugers, d'organdí, de buratí, gens estampats ni florejats, cascun d'una simple

tènue color — blau cel pàl·lid, groc aigualit, verd fluix, rosa cremós.

L'home qui juga amb el seu gos bru de pèl curt o ras, un gos força llarguet, molt amorós, a qui acarona dient-li de bon noi, bon noi, al cap d'una estona, (l'home doncs) li demana a la dona, *No et despulles?*

—*Més tard*, fa ella, la beutat de vestit blau cel pàl·lid que l'airejol fa suaument onejar.

Els dos homes més atansats parlen de futbol.

—Ara que juguem amb vint-i-dos jugadors per banda i en un camp triplicat i unes portes escaientment augmentades, i sobretot amb una esfèrula tan petita i diminuta, renoi com entren els gols per l'escaire, ca, vós?
—I tant, ara el joc fa de debò goig; cal reconèixer-ho.
—Oi que sí? Vau veure l'equip dels grocs safrà l'altre vespre? Quin golafre de golut golet just al vèrtex més prim!
—I els dels ratllats de negre i carmí, l'efecte que duia la bimba abans de fer aquell diabòlic tomb i esmunyir's per on devia fer anys que s'hi feien teranyines!
—Meravellós, meravellós... Però... I tu, noia, escolta, què? Encar no et despulles?
—*Més tard*, respon ella.
—I tu, també, què trigues?
—*Ara mateix, una miqueta més tard*, fa l'altra.

El quart dels homes, escoltant amè jazz en veu molt fluixeta, enraona, molt filosòficament confús, a la seua dona.

—Tot allò no era gens plausible. A despit de les imprecacions de l'avifauna circumdant, qui a la selva atapeïda em volien obliterat, elucidava que si evitava tanmateix els traïdorencs gorgs de guano plantats arreu

com paranys, tota aquella fada distòpia de la natura enemiga mortal, a la qual ja no faria mai més el bus, amorrat ignominiosament als seus marros, colent-la com un gamarús, i per qui no em lleixaria tractar mai més de nefari cosmopolita arribat a noure llur malfadat descordat desenvolupament que tot ho abassegaria per a reduir els nus bípedes a un reducte de derelictes degenerats i residuals obligats a la feina de brossaires i remenadors de femers i aprofitadors del que totes les altres espècies no rebutjaven, vet ací que un escamot de... de... de... Carall, ja ho diré demà!

—Buccel·laris.

—Buccel·laris? No, buccel·laris, no; aquests foren molt nobles soldats. Vull dir, mones menyspreables.

—Aluates.

—Els aluates, sí, els aluates, vestits amb jupetins de seda ocres i burells, d’on treuen amples monedes d’or i me n’apedreguen aücant molt vituperatius, els malparits, d’on ara, doncs, amagant-me rere una ampla bardissa força tofuda de llorers-cirerers, com captaire qui acaptés clorofil·la, sempre esguardant tanmateix enrere, cercant amb ulls inútilment esperançats allò perdut... Tantes de re... de re...

—Recances.

—De recances, i d’innombrables pífies, i mis... mis... mis... Odiant-ne el riure, saps?

—Misogelàstic.

—Misogelàstic rai, exactament. En aquella zona marginal, d’on qui en surt mai viu? I elles, les oprobioses diverses espècies arborícoles, la riota i l’alabeament, la... la...

—L’apedregament.

—L’apedregament que m’adrecen incessant, i jo volent-me, anguniat, angoixat, agònic, a manca de cap paregòric, ai... ai.. ai...

—Eidètica.

—Eidèticament i òntica, existencialment al·lucinat, volent-me... Volent-me, dic, ventallar enan... enan...
—Enantiòdrom.
—Enantiòdrom, com dius, ço és, generant un corrent contrari que anul·lés llurs improperis i llurs intencions àvols i llurs assassines tendències, doncs això, aleshores, vaig... vaig... Tu no et despulles, noia?
—Més tard, més tard.
—Més tard...?

I ara a pleret tot s'enfosqueix. I prou, la peça fineix amb el sorollet de les onades de l'impertèrrit oceà.

(...)

(*Un eunuc, amb un parell d'ous a la reserva, demana, garneu, permís per al suïcidi*.)

La dona, civilitzatriu colossal, reptant-me llavors i molt endenyadament que no he estat prou servicial amb un recent drut seu (i és evident a totes les cultures del món com cal que no hi ha pitjor pecat ni mancament que aquell de no ésser prou servicial devers els druts de la deessa), veieu-me si voleu doncs pregonament penedit (encar dic més, resipiscent), bo i arrossegant-me davant seu, i dient-li, amb prou feines fent-me el somicaire, entre els suposadament molt severs cops que m'endinya, que d'ara endavant tot ho faré millor o, per aquestes que, és clar que amb el seu permís, esdevingut palesament inservible, em suïcidaré.

(...)

(*Sense dir mai piu, evitant tota confrontació, fent fictes acataments sense cap significat, d'esquitllèbit, com qui diu, m'he retrobat als rufagosos cims*.)

Els ignorants som servicials. Inevitable, no hi pots fer altre. Una cosa (ignorància) duu ineluctablement l'altra (vil servilisme). Com dic, res més palès. Ara, un buf; i som-hi, amb aquest petit apunt d'afegitó.

Car tanmateix prou és disfressat de mut innocu lacai (mut, innocu i lliscosament obsequiós, car tot indici de tímida resistència ni de reprimida hostilitat prou faria així mateix que hom notés que existeixes i llavors tot el traç se te'n va en orris)... Ho tornaré a dir, prou és doncs disfressat d'obmutescent objecte útil, abúlic i anencèfal, que t'assabentes dels secrets, i assenyaladament, dels secrets de les fins imminents, inclosos, ni cal dir, els de la fi de l'univers. I els del progrés galopant i inaturable de les infeccions terminals, i, més peremptòriament, els de l'augment abassegador de les aigües que inunden irremeiablement les metròpolis, i és així llavors com esdevens, amb peus de cabirol, espeleòleg, i en acabat, als fons dels fons, molt previsor troglodita, dalt la muntanya més boteruda ni inaccessible, mentre davall, per les valls i les planúries, els policroms gratacels més sobergs comencen infructuosament de voler treure, glopejant angoixosament, boca i nas a la superfície que cruel creix i creix.

(...)

(*En Guifre el Plomegós*.)

Me'n record que l'any noranta-u era, per a d'altres causes i quefers estercoraris al locutori, on en Hughes, català d'adopció, enraonava amb la Rehm al seu programa radiofònic, i va dir si fa no fa allò tan encertat de, «*Since Wilfred the Hairy, whose well-known motto was:* "*Freedom belongs to the strong*"*, and there problably isn't a stronger race in the world than the Catalonian one. Catalonians have*

never ceased to seek and assure their liberty as a whole, and wholly sovereign, nation.»

Amb allò la idea m'esclatava. *Et diré Wilfrid the Feathery*, vaig decidir. Car cert que aquells dies cercava un bon nom per al meu molt intel·ligent psítac anònim, ofert per un mariner algerià moribund qui vivia a la mateixa dispesa (me'l feia heretar perquè sabia que l'ocell i jo érem grans amics).

Li havia ensenyat a dibuixar (al psítac) amb l'urpa esquerra, car me n'havia adonat el primer dia que, com els bons, era esquerrà, i allò que dibuixava, inspirat qui sap per quina sort d'inspiració misteriosa, era exclusivament torres, altes torres que tocaven el cel de l'univers, car això cerquem tots els objectes (orgànics o no), òbviament poder tornar al buit benaurat del cel de l'univers; en fi, eren torres altotes dic, construïdes a tall de zigurats, o bé truncadament còniques, amb carreteres en espiral; tot plegat, si fa no fa, de l'estil meravellós dels Brueghels, o, dit en d'altres mots, allò que hom anomenava, en les ridícules ignorants fantasies de l'avior, torratxes de Babilònia o de Babel, al capdavall tants de camins tanmateix reelaborades en acabat pels millors, ço és, els més pensius, artistes, els quals sens dubte prou sabien o intuïen que, essent com són totes les ximpleries religioses en el fons sexuals, amb rucadetes a doll d'ídoles sàdiques i masoquistes procurant-vos llurs diverses avoleses pseudomiraculoses, se n'adonaven, dic, que aquella era al capdavall una ben palesa representació fàl·lica que simbolitzava l'erecció del cigalot i, en acabat del llampec de l'escorregudeta, l'ensorrament normal; i així anar fent, apocatàsticament i fantàstica, fins a l'erecció novella, i sant tornem-hi. Tant se val. Sabut: tot creix per a esfondrar's. Açò a banda.

I ja, després d'allò, doncs, enraonant catalanesc (i no pas sarraí com fins aleshores amb el mariner), el psítac, vull dir, en Wilfrid the Feathery, es veu que el seu somni d'aleshores era de poder banyar un elefant en banyera. M'ho va dir enrojolant una mica i, assegurant-li que era un desig molt raonable, li vaig prometre que faria el que podria. I un dia de neu i fred on no es veia ningú pel carrer, ben abrigadet, el vaig portar al zoològic. Vam parlar amb un vigilant qui s'escalfava vora una estufa, i al capdavall reeixírem a convèncer'l. El vam esperonar amb certes possibilitats de profit. Li vam dir que podia, si volia, filmar la seqüència, i en acabat podia comercialitzar el film, i amb allò va veure que hi hauria molt de curiós que voldria veure doncs la curiositat, i que guanyar, prou guanyaria qualque pistrinc.

Ens dugué entranyes endins del zoològic pràcticament buit, i ens presentà un elefant gegantí. Es deia Loli, i no era doncs elefant, ans elefanta. I així mateix era, privadament, una elefanta ballarina, i destrada plàcidament fins a l'indret dels banys, aleshores, durant la dutxa sencera, ballà un minuet d'allò pus encantador, i el ballà, fruint-t'hi pler, i no pas sola, amb el tebi raig ballarí que eixia furient d'una mànega que enjòlit servava amb l'urpa esquerra un Wilfrid que hi gaudia ell mateix com un riallós camell. Tant eu com el curador aplaudírem fortament l'exhibició, el curador amb un sola mà que es feia espetegar damunt la cuixa, car amb l'altra mà, l'esquerra, servava un petita càmera de fer cine, i molt engrescat, rodava la dilecta escena de cap a peus.

Li havíem explicat a en Wilfrid que una banyera per a elefants, qui sap on la trobava, i en Wilfrid, molt enraonat, va accedir a imaginar que al cap i a la fi l'esfera terrestre què altre és que una banyera si fa no fot oceànica on tot plegat (tot el que conté) no es rabeja més o menys bressolat (de vegades salvatgement, de vegades suau) per l'incessant moviment de rotació, i això com dic sens arrest

ni descans, sens aturador ni estroncament, sens jugulació ni conclusió, fins que és clar no s'esberlarà i tot es vessarà al cel buit del sempre efímer univers, sí ves.

(...)

Com érem tan francs l'un envers l'altre, li vaig revelar un secret que no havia revelat mai a ningú, tret, és clar, als meus companys de la classe de pàrvuls.

Li explic: Es banyava al riu nua na Mrigitte, i jo amagat rere un revolt, molt més amunt, no tant però que no la veiés de lluny i en trempés rai, me la pelí, i ma semença corregué avall i un dels cuquets de ma potent semença li entrava pel foradet i, què vols, l'emprenyava! La Mrigitte, deessa verge, qui no volgué mai fill de cap de les eminències terràqüies qui sempre li anaven darrere, tothora a les escapces, portà nogensmenys el meu.

Un matinet on la deessa se'n va anar a cagar a l'hort, car tothom sap que «*omnes cacant, etiam deos*», havent enllestit, es va trobar davall amb aquell cagalló extraordinari i extraordinàriament estrany. Li va semblar que havia cagat damunt un llimac gegant, i, a la faisó dels divins, el maleí, i ho lleixà córrer i no hi pensà pus.

I el meu fill quan m'ho va contar, un fill molt estimat (tot i que, en efecte, la seua aparença priàpica, de llimac negre i banyut, amb la seua vèrnix del mateix jorn on nasqué encar i per sempre adherida a la llefiscosa pell, com si pateix de balanitis crònica, sí ves, cert que d'antuvi podria haver fet recular un pare ruc), li vaig dir que, plançó de na Mrigitte, deessa incomparable, i llavors (no pas?) meu, ell rai, que no es neguitegés gens, que, fill doncs de pares diametralment oposats en tota mena de característica (amb les singularitats més elevades provinents de la divinal meravella, i les més repugnants i claveguerenques

peculiaritats derivades de *moi même*), ell l'ideal, tu, per força en perfecte equilibri i adaptat a tot mitjà — una mena d'homeòstat paradigmàtic, qui (oidà i epinicis a raig doncs per a ell!) arxicuguç i ombriu de part meua, i fal·laç bruixot de part d'ella, el veia de seguida clafert dels dons artístics més preuats arreu de l'univers, i segur que, enderiat orfista implicat en oceàniques labors, de qui les celebrades obres persistirien (cap reòtom prou bo per al seu abrivat corrent!) i endurarien fins a l'espetec final (quan el «*panta re*» de debò fa el pet), i que, això rai, ni transformat en estrany fòssil perdut per les atípiques òrbites, la cobejança dels pobladors d'universos contingents en el futur podrà tampoc estar-se'n gens, i així mateix que oimés ja el veig doncs subseqüentment i àdhuc eterna tocat (acaronat) per mans (o rares extremitats) així mateix devotes en excés.

Amb vult receptiu, amb la humida buata que l'envolta una mica més lluent per l'emoció, amb totes aquelles noves estratègiques dades que rep i que transcendeixen tota escuma i bromera negligibles de les que altrament no rep hom jorn rere jorn, en el quotidià trivial de l'espaiament fútil del temps, em conta que recentment, per al seu art, cercava, entre mareses sorres, esquelets de sèrpules, i oh, com se n'adona, immune, com munten llavors les inexorables aigües! On, tostemps anònim amic tant d'avis com de fadrins, per molt que injustificadament el tractin d'alliè inversemblant i evitable, com s'escarrassava llavors a voler salvar tot l'equipatge de la gentada! Li deia la veu interior del seu esment de la qüestió, *T'escarrasses, Bob, debades; pas que et servirà de res haver volgut salvar tot l'equipatge de la gentada qui probablement a hores d'ara on són sinó al fons de l'augmentat oceà*.

I ell, nogensmenys, sens defallir, com penca! Horòscops exacerbats, seriosament fantàstics, apotelesmàtics li mostren, als estesos llençols avinents de la ment, ombres

imminents d’aeroplans, esmolats com raors i yatagans, convençuts a esqueixar la terra agrest del cel rufagós, perquè pels esbudellats esvorancs s’hi descolguin, encar plenes d’humus apegalós, les aguerrides làmies qui, amb cares de conills burletes, feres fissípares, encantadores de serps, teixeixen, incansables, xarxes vives esdevingudes garbuixos de gruixos insubornables, per tal d’estrebar’ls llavors d’ençà dels quatre cantons i l’oceà enfollit aplanar’l com amb maçó, millor, com per mamotrecte o papu monstruós qui tot davant i davall definitivament seu ho allisa i asserveix...

Cal dir (diu) que els aeroplans providencials són apedaçats amb les matèries més diverses, bocins d’instruments oblidats qui avorteixen a l’esfera i de sobte, excelsos, rabits, són expulsats també (més precisament) cap a òrbites inconvencionals d’astres insospitats, i, com el vaixell d’en Teseu mateix, tots es diuen (els aeroplans salvadors), *l’Obsedit.*

En extemporània paràlisi davant el glamur que mon barliqui-barloqui de fillot no irradia — glamur de gladiador obscè, pudint com amorfofal·lus, i de trets genètics i psicològics prou destructius, car desguitarradament caritatius, mes que jo, faldilletes de cor encetat pertot arreu, qui, bon parot, només li vol de bé, i entre blavors i verdors salutíferes de cels i aigües i boscs i màquies, paixent-hi com artista eclogal i bucòlic — i veient-lo, llas, metastatitzat en bleda qui tot s’ho creu, se’m convulsa, garneu, no pas l’ascites (car no parlem ara de peritoneus ans de perineus), no, un altre grumoll serós (al perineu doncs) que ara tampoc no sé com se’n diu, de devers la cripta prostàtica tot d’una pessigollosa, com ara plena d’enjogassats escorpins cuadrets, i episòdic, com en còmica platja, incontrolablement, fisiològica, ai, em fic a trempar.

No sé com amagar’m, mentre en Bob continua, insadollable, explicant la marítima aventura, car man, quina vergonya, vós, trempant davant seu com trempí, llong espai escolat abans, davant sa cèlica, entronitzada, mare.

Sort que vaig si fa no fot vestit, i que així, tot i que no pas menys empegueït, i sobre desrengat com ara per qualque neurogàs (el tabun que put a fruit lloca, per exemple), puc fer creure part de fora que, amb la fosca tenacitat de certs crancs clandestins qui, havent irromput carns endins, hi soscaven i subtolen, mon melangiós esperit segueix, prou pulcrament i gentil, son quall quaix impassable de pec discurs que ix tanmateix com lava de la seua boca de garota — anus mecanitzat, que m’hauria de traure totes les inclinacions d’incestuós uranista.

Així i tot, not, past del vertigen, que trontoll, que la terra no és ferma, que és cresp de massa líquida... I se m’atansen, protoplasmàtics, magí endins, sucres estovats, fums de boïcs, tants d’elements espectrals, que mentre m’hi sojornen es metabolitzarien, si els ho permetés, en rampellada de bogeria.

«Àdhuc na Venus es descompon», dèiem, pler d’anys enrere, els clàssics.

Tota deessa s’ensorra i es dissipa, i esdevé arrugada com carculla d’ostra, i m’estic ficant la mà a la butxaca, no pas per a tocar’m (greu sacrilegi fora la cosa ara) la tita, i em dic que les beutats més divinals esdevenen al capdarrer com el lliri engrunat que fa poc no hi desava, i l’esme se me’n va a sa mare, ídola d’harmonia somàtica imperfectible, qui ara les edats han deguda doncs transformar, sense que el seu estatus de divinitat li fos cap mena de valença, ai, malaguanyada, en anorreada estàtua de contrada conquerida pels bàrbars indefugibles del catastròfic futur.

Esplendorosa migranya, aquesta que cruel t'assetja amb cossers exèrcits d'agressives llampurnetes i babarulles i pampalluguejants lluernes. Cefalòpter, el cap et roda i et vola amb ales feixugues de mareig.

A quin càustic reialme de miscel·lànies sínies que estocàstiques es concatenen com les circumstàncies que em volen incandescent, esporgat, abjecte i al geriàtric no he anat a raure. Oh i espera't. Ara es tornen les sínies esventades en descordats verms de llord sudari qui em llencen, per diputació, i emprant, tanmateix creatius, sacres sarcasmes, insolents lloances, les quals no hec enlloc l'immund coratge, lapidari, de delir.

I pitjor, molt pitjor, assaltat ara, violat, per la visió interior d'enfollidores perfectes figures geomètriques regulars que, simètriques i infinitament pregones, i canviant esbojarradament en inexhauribles variacions sempre harmòniques, únicament en blanc i negre purs i esclets, a tall d'op-art que es bellugués incessant i que et duen alhora i alternativament a l'angoixa i a la inestroncable rialla.

I repapiej, rient, i dic, *Flac floc, burla, moc*.

I el ninot respon, *Pare, treus bromera*. On com li fas comprendre que «Tot treu bromera, la bromera essent el somni de la procel·losa matèria», si no és prou madur per a comprendre'm?

Quan arribaràs a vell també en trauràs tu, li diries, mes t'acontentes advertint-lo tan dolçament com pots que es lleixi de romanços, i s'amaneixi per a l'horror extrem de l'apocalipsi sempre imminent. I alhora ens veig, sense accessoris redundants, fugint, fugint, totjorn fugint.

Guilléssim. Guillàvem. Febrils, a trencabranquetes, ens esconillàvem. Ell i jo, i els nostres, lluny, cada camí més

lluny. Fugíem flagells. Flagells fugíem. Lluny de les oclòtiques morbiditats, de totes les avoleses ambient. Per a fotre'ns on? On capiguéssim, on capiguéssim.

(...)

Entre mareses sorres cerc esquelets de sèrpules
Amb virolla furgant fusaioles i estípules
Com a nius hi esperonen membres lascius de cràpules
No pas gens esquifits ans a amidar amb forcípules.

Ungles punxents o tègules de tití burxa-escròfules
Com qui cavés a músculs que abdueixen escàpules
Platja que si la fenc s'arrufa i lleva pàpules
Fesa i esbufegant com ara immersa en còpules.

Entotsolat i intacte gens espantat per típules
A l'atzucac dels somnis tots els atzurs són cúpules.

I ara som-hi valents extraguéssim aurícules
I aboquem-les en sítules amb altres crancs d'antènules
Ens torquéssim en màpules i oblidéssim camàndules.

Qui especula amb espícules si volem només sèrpules!

(...)

Fou ell, el plomegós Wilfrid, ocell molt llépol d'hàpaxs, i sobretot gran dibuixant, és clar, qui em féu veure aqueixa altra incontrovertible veritat. Em va dir que em desencantés com ell s'havia desencantat. *Que en el fons tots els objectes existents són indibuixables*. I els orgànics encar pitjor que no els inorgànics.

Tots els objectes s'espatllen amb el temps que ineluctablement s'espaia.

Poues i escorcolles al rebost de les idees que duus al cap per tal de trobar-hi, ni que fos de casualitat, o a l'atzar dels somnis, el mot o el traç que t'ajudarà a revelar i a definir l'objecte, i un cop et sembla que n'has trobat cap i vols doncs aplicar'l a l'objecte, ja és massa tard.

L'objecte ha canviat — s'ha espatllat, ha esdevingut una mica (o molt més) desconjuminat, alterat, malmès. I si això doncs no, pitjor, podrit.

(...)

Com la noia de neu, qui tot d'una es fongué, tot és fon. Cada paraula, volva. Cada paràgraf, volves. Cascú, doncs, també, volva, i tot ço que pensà i tot ço que féu i tot ço que digué.

I què hi faig, volva, entre volves?

El meu amic a la botiga, fos. El meu dibuix al museu, fos. La meua enginyosa línia a l'antologia, fosa. Res no és com era; tot hi manca; i la joia i l'embranzida de viure, foses. Amb tots els meus referents esborrats per l'enveja del temps, soc així mateix qui hom esborra, i de mi, què hi roman? La buida carcassa d'allò que emplení.

(...)

Li vaig dir que recordava, d'abans de néixer, l'apaivagador batec del cor regular de l'albatros, i llavors, sempre abans no em parís, el desassossec que em duia el terratrèmol sobtat i sovintejat del seu batec d'amples ales quan volava grandiosament damunt les ones, car, efectivament, sens cap dubte que l'alterós albatros de qui li parlava havia estat ma mare.

I saps on em va parir? Em va lleixar anar, ou que s'esbadella dolçament tot davallant, no pas devers les calmes ones dels

alcions, ans, com volgué mon fat, al coll d'un condemnat a mort. Un condemnat a ésser penjat, i allí, al seu coll embolicat de soga, prest a l'execució, és on vaig anar a fer cap, nadó dissortat, balandrim-balandram, penjat al coll d'un penjat.

No és gens estrany, doncs, em va respondre, que tothom t'hagi dit, d'ençà de nyec i tot, que sembles un penjat.

(...)

(*Ací un altre apunt al meu dietari*.)

Havent de fosca matinada amb els llums de la bicicleta feta llum per a l'accident (una derrapada nocturna qualsevol) que s'esqueia gairebé davant meu. Accident sortosament lleu. Passat l'esglai, l'home el lleixava complanyent-se (xerrameca sense més interès) amb els encuriosits veïns.

Davallant de la bicicleta i ficant-me a relliscar lliurement i adorable (enjogassat com un xiquet) (descordadament apolàustic ara que ningú no em guipa) damunt la neu i el glaç de les vorades.

Del sopar d'ahir, avui de matinet, abans d'esmorzar i tot, repartint-ne amorosament als ocellets les pellucalles.

Al taller de baix, apariava dues claus trencades. Ara tornen a rutllar perfectament.

Admirant aquest despús-dinar l'exuberant tempesta. Meravellosos, memorables, violentament escabellats paisatges.

Durant l'hora on el Sol ha volgut treure el nas, amb quatre adients pinzellades afuava les colors al quadre que tinc a mig fer a la finestra de l'àtic dels mals endreços. Tot estudiant mentalment la continuació de la pintura,

acunçant-ne llavors (vull dir, endreços), endergant-ne, arrengant-ne, arrenglerant-ne. Pensant així mateix en els mots amb cunç (tan divergents: escunç, acunç), i els mots amb derg, i amb reng, rengle, regle. Tothora delicioses combinacions. Qüestions abassegadorament bàsiques per a un pintor (o pintoret, home, pintoret).

Al vespre bona estona prenent cura del drut de la dona caigut malalt. Per ço que és intel·ligent, és agraït. Això veig que escriu al seu dietari a honor meua, *I never really knew a cuckold until I knew him. True cuckolds are the salt of the earth*.

Havent assolint un bri de nirvana en la meua meditació d'avantclapera, me'n vaig a gitar en pau i amb el dolç sentiment d'haver complert.

(...)

Via fora, oi?

Tot el que escric és poètic, és feina mística; millor, de mistagog. Els poetes no admetem correccions, car actuem per inspiració intocable.

(...)

[*Aquest era el col·loqui (entre el reu i els dos botxins)*.]

B—Com creuclavarem ara aquest carallot sense braços ni cames?
R—Amèlic.
B—Pel melic?
R—Amèlic, sense braços ni cames, com els amels.
B—Quines mels? Vols callar?
B—Embolicant la troca, no ens resoldràs pas aquest tribull que ens atribola. Aquest dilema inextricable.
R—Ai sí, pobrissons, dilema, encar em fareu plorar!

B—Jutges imbècils han manat de creuclavar't. I ara?
B—Diu la sentència: *Aquest altre maleït reu d'heretgia també me'l crucifiqueu de matinada. I au*.
R—Ep, i si potser fos així com hom inventava les pròtesis?
B—Les pròtesis, què vols dir?
R—Home, collons, un mica de grec; tothom sap que els botxins sou els més ignars dels bípedes de poc pèl; ara, ep ep ep, no us em sulfuréssiu, només dic allò que sap tothom, i si vosaltres em dieu que no sabíeu ni el que tothom sap, més ignars encar!
B—Jo sí que ho sabia...
B—Em sembla que jo també... Sí, sí, també!
R—Doncs bé, salvant ara els comentaris que no fan al cas... Què me'n dieu si assaj una definició de la paraula?
B—Quina...?
R—Pròtesi!
B—I tant! Som-hi. Tot sigui per al bé de la civilització, on hom (ço és, nosaltres) obeïm ulls clucs l'autoritat. Per merdoses que siguin les imbecil·litats...
B—O imbècils les merdositats...
B i B—Que comandi.
R—Doncs això. Hom anomena pròtesis els elements afegits al lloc on abans mancaven. En el meu cas, això faríeu: m'afegiríeu, braços i cames, i, apa, tot resolt.
B—Bona idea!
R—L'única! La idònia!
B—Mes... Com te'ls endollem? Amb quin engrut ni pega ni reïna?
B—Sempre et cauran part de terra, o millor dit, cauràs tu tot desmanegat abans els afegitons no fotin la feina.
B—Hò, i d'on els traiem? Ni de qui els prenem, els pro...o...? Els braços, les cames? D'un altre condemnat a morir diferent? D'un cadàver? D'un parent teu, d'aquells qui de nit vindran d'esquitllèbit per tal d'assajar de despenjar't... Això sí, havent pagat prou els vigilants qui faran l'orni?

B—I de fer de vigilants ens toca aqueixa nit a nosaltres, així que... Deuen ésser prou rics, els teus?
R—No, no. Ni rics ni rucs. No tinc amics ni família. *Marginat pels marginats i tot*.
B—I calers a la butxaca?
R—Calers a les butxaques? Quines butxaques? Amb quines mans (ni peus) hi escorcollava?
B—I als plecs dels sacsons?
R—Sacsons? Ni pols! I quins sacsons? Jo, el paradigmàtic mort de fam!
B—Paradigmàtic?
R—El més típic del món.
B—Doncs jo el trob grasset...
B—Què deu menjar? Arrossegant-se pertot com un cuc...
R—Arrossegant-me pertot com un cuc, teca, alguna te'n vas trobant.
B—Ho haurem de provar, tu!
B—I tant!
B—Teca gratis!
R—La matinada s'escola i encar no m'heu acabat de crucificar. Cagant-la avui, demà potser encar us crucificaran a vosaltres.
B—Malament rai. Què hi vols fer?
B—Ens trobem davant un envitricoll sense eixida.
R—I si m'embotíssiu els monyons...
B—Uns monyons que no arriben ni a mugró de puta verge de sis anys!
R—Tanmateix!
B—Ha-hà! Bona, tu! Uns monyons... com se'n diu...?
R—Embrionaris?
B—Això!
R—I si me'ls embotíssiu a un tub de fusta, eh? Ben lligats, és clar, això també. I sobretot, si doncs no de fusta, de qualsevol altra matèria que trobéssiu, sempre que no sigui de podrida carn; car només em mancava això, pudir a mort

abans i tot d’hora. Què me’n dieu del ciment? El guix? La pedra tosca? I si ho demanéssiu a un expert en la qüestió?
B—Quina qüestió?
R—La qüestió de les adients matèries.
B—He vistes tot venint unes canyetes...
R—Així no em moriré mai. Canyetes! Amb allò, cap dels claus ni les sogues a les meues extremitats no em foten mica mal! I si em clavéssiu un clau al cor?
B—Impossible! Els molt savis jutges, en llur imbecil·litat inescandallable, manaven execució del reu per creuclavament i prou.
B—Ço és, sense més romanços.
R—I fent una petita equivocació...? Un clau destinat al puny esquerre que nogensmenys s’esmuny i, nyac! Al cor!
B—Una etivocació? Impossible! No ens etivoquem mai!
B—Mai! Molt honorables servidors de l’estat!
R—Doncs fotrem goig! Què haig de fer en acabat? Morir’m de fàstic?
B—Com nosaltres.
B—Esperant que et moris.
R—I si aqueixes pròtesis es trenquessin tantost us en canséssiu i comencés de fer’s fosc, i jo caigués despenjat, i després de l’estrompada, fotés el camp bo i arrossegant-me com el cuc qui soc, mentre vosaltres, és clar, pernoctant de reglament, al peu de la creu, clapeu flatulents com els cucs qui sou? Vosaltres haureu complit, i jo hauré desaparegut; ara bé, qui sap com, qui sap si no he esdevingut un altre triat pels misteriosos taumaturgs qui de trascantó també ascendeix núvols amunt...?
B i B—...
R—Eh? Eh?
B i B—...
B—Oh, quina son...
B—Badallant, badallant...
B—Hi has pensat mai? L’orni? Quin ocell deu ésser?
B—L’orni? Deu fer cara de babau...

B—Doncs em sembla que el sent piular...
B—Oi que piula a l’hora d’anar a clapar...
B—Amic dels bons minyons... La seua cançoneta de bressol d’orni qui piulant et bressola...
B—Amb la seua melodia com se’n diu...?
R—Somnífera...?
B—Em sembla que somiaré en l’horror de les pobrissones bones blanques larves gruixudetes qui es veuen tot de sobte fantasmagòricament engolides, ai, per l’enorme monstre qui amb son ventre repta, un monstre d’aquells com se’n diu...?
R—Gastròpode...?
B—Ai, sí, tu... Les larves, dius... I els cuïcs i borinots de tota sort, i les diverses cuquetes, qui eren aqueferadament i innocentment mig cruspint-se els fruits caiguts, i ara el gastròpode monstruós... nyam-nyam!
B—Nyam... Tot ensems, fruit i cucam. Tots alhora, al pap.
B—Pap... pap...
B—Hum...
B—Roncant, roncant... Bona nit, tu.
B—Bona nit...
B—Uf... uf.

(...)

Marginat pels marginats
Exultava en la solitud
Parlava amb els escarabats
I amb les rels de mant taüt.

(...)

(*Esborranys sense ulterioritat. — Entreu-hi sense trucar.*)

Caminant per on vulguis, sempiternalment sacsant-te els ouets per un foradet a la butxaca, com en Claudi els daus en gobelet esfondrat, pensa que sota terra hi pul·lulen les

presències cata-ctòniques, sobretot les ombres innombrables dels assassinats qui hom interpel·laria demanant-los raons debades, car les ombres són mudes; és clar, car si no ho fossin malament rai, sentiríem veus, i qui sent veus i creu en déus ja sabem que és boig. Quin batibull infinit de veus, quines indesxifrables polsegueres de cridòries i xerreres, no fotéssim, vós!

Prou! prou! — cridaríem, anant de dret a la beneita quietud del suïcidi.

(...)

Què hi faig ací, estaquirot prop de tombar?

Grotescament elegíac, lúgubre, l'arquitecte, perxat a una aresta tallant de l'edifici, es declarava fascinat per l'esclau qui ascendia bastides amunt — era fet, l'esclau, d'aital tenuïtat que aviat l'hauries de suputar desaparegut. I així, com cap altre dramaturg babilònic i obscurantista, gens intel·ligent, l'arquitecte, abandonant-se a les vel·leïtoses metàfores, s'enraonava a si mateix, tret que, condemnat als dolços tabús del monstruós repapieig, es veia, amb raó, com alcavot que repartís tasques a quisvulla envers la consecució d'un fi, en aquell cas, l'últim zigurat.

Ma calda feina d'alcavot transforma cada esclau — ateu i ardit, i doncs assenyaladament complidor — o al contrari, poruc i devot, i doncs molt puerilment violent — indiscriminadament en zelós borinot qui crònic apuja pedres o n'insereix segons les instruccions rebudes, sense més exhibicionismes ni taps, Sísifs de pa sucat amb oli, pobres betzols, i tot, tanta de repetitiva mandanga, devers la meua visió cèlica que aleteja a tall d'àliga dels cims més alzinats, llurs sacrificis triomfals esglaons de la meua glòria postrema i pòstuma, tret que mai no arribaré, és clar, a aquell anònim ocellet qui ara creia recordar haver vist — un humil pardalet

qui, peonant, es passejava per l’avinguda on l’acció no havia lloc — immortalitzat en un film esdevingut al llarg de les edats un clàssic inesborrable, i per això desat en indrets inviolables, no sols nacionalment ni terràqüia, ans així mateix diversament astral i doncs universal.

I amb cada segon que s’escola, envelleix en la tebior i llacor de l’estancat, del consuetudinari, i de la gastada usança, l’adés màgicament colldret arquitecte urbà i municipal, ara esdevingut feble i capvinclat, i amb el seu pervers musell, porta radical de la corrupció del ventre, mastegant remugats renecs, i, coll avall, les venes de neó embruixat que relluen com les de les granotes a les ombres de la incipient foscor, quan la llum de Ra a pleret no es fon, i li davallen de les rels psicòtiques del cervell pels braços i mans, i pel pit, passadís estretet, constret per les boes inscrutables dels lleus a mig rostar per les ferramentes dels estranys íntims rosegadors, empresonats rere l’opacitat del seu cos de col·lapsat boxador, fastiguejat es vol ara, diu, de caires cairats amuntegats sòpitament damunt les superfícies estopenques dels remots deserts, i embafant els vidres de la impotència que l’encaixen irremissiblement, enyora un esdevenidor inassequible i gens permès d’altres formes arquitectòniques on les volutes i les boterudes rotunditats fossin parells o si més no pareguts, als embogidors volums de legions i legions de nues i força grassonetes dones prenys i prop d’encaure, al darrer mes de llur lliurança.

Planteig fantàstic d’ondulacions envernissades, d’urnes cèries, d’escandalosos amnis i umbons, d’emfàtics estigmes d’avantinfantament, d’acumulacions càrnies de castes (i no tan castes) femelles, llurs meravelloses panxes, natges i mamelles, i ja, aprofitant l’avinentesa, afegim-hi tota mena de sinuoses pròtomes, protuberàncies, protrusions, braços, colls, cuixes, cames, arrodonides figues, vull dir, figures,

cascuna a tall de tor segmentat, eructacions apoteòtiques de pedra procreadora, generativa.

Com podria la meua darrera visió ésser altre que eròtica? Tanta de mai vitanda meretriu cismàtica i heretgeta o àdhuc, tant se val, beneitona i crèdula, somorgollant-se i rabejant-se dalt la piscina d'aigua sacrílega al capdamunt del zigurat, on resideixen mon nas per a qui cap flairança prou sexual no és gens impenetrable i mos ulls a les exactes mesures avesats que engoleixen les imperfectibles proporcions del cos femella en la seua màxima esplendor.

I si d'esme es neteja dels aiguacuits i els quitrans els dits al cendrer, i l'esguard encar li cerca l'esvaït esclau, de qui la membrança li torna del darrer cop que el veia, aquell espars jorn colend i doncs de descans, a l'ampla perspectiva central de la capital, frec a frec amb una dona primeta i geperudeta, tan físicament negligible com ell, ambdós invisibilitzats per llur pocacosesa, un parellet de simulacres fisiològics; els escorxàveu, i dins no hi trobàveu re; re altre ambdós que buida pell, i tanmateix, benaurats, fent manetes en llur fatigós periple envers enlloc, i tot d'una, hi cau que potser tot pujant bastida amunt, un moment de distracció, i ell ha caigut i jo l'he mancat, he mancat la seua caiguda piramidal, primordial, inexcusable.

I per això mon objectiu dins la meua darrera (tost la seua primera?) construcció esdevindrà quefer i tasca ineludibles, serpentejant-hi amb la intenció obsedida de cercar'l pertot arreu fins a trobar'l viu o mort, car son fat i el meu és palès que han estats relligats per les lleis de l'estocàstica infusa, i doncs la casualitat de la penetrant idea sobtada, i l'intuïtiu instint vital, i el com se'n diu encar, el llampurneig mental, la il·luminació duta pel flat anímic bàsic. Potser si bescanviàvem papers, les nostres vides reguanyaven cap nova embranzida devers on. Qui sap! Només ens cal

disfressar recíprocament i fàcil. Jo amb el seu escarit amagaculs, ell amb la meua toga, feixuga i entravancadissa, claferta de brodats i amb les ínfules i els sacres penjolls que van amb el càrrec, i ell llavors dirigirà els treballs, i jo simple i ximplet camàlic de quers escairats. Ah, oidà, som-hi! Del malginy més fosc a l’aurora del bell averany! I si esdevinc el seu conseller a cau d’orella i l’enverín amb els volums de les odalisques prenys! Gèrmens de les tosses i els embalums de l’esdevenidor on les descomunals construccions no seran fetes. Tosses seductores, embalums voluptuosos, zones erògenes d’ideals icones qui t’exhorten al pecat més pur i dolç, dilectes, falaguers prenyats, que hom (els selectes propietaris!) retorç a lloure i amb amoroses o rancunioses mans. A tots ops, haurem canviat el curs de la història! Assidus pels veïnats més faiçonables suren com ara magnèticament els harmònics edificis de boterudes carns, globulars, alhora gràvides i ingràvides! Fet!

En biografies molt aproximades els arqueòlegs del futur trobaran els meus ossos als fonaments entre esclatades ceràmiques i especularan si no fui, per la meua edat molt més avançada que no la dels pencaires, qui els crancs inclogué qui es passejaven per les avingudes dels prims sacsons als dissenys de tenses semiesferes. I cercaran la pedra signada de l’edifici, i quin nom hi hauré fet ficar? No pas el meu? El de l’esclau? No crec que els esclaus els sigui permès posseir cap nom. Serà un nom inventat, com els noms que els historiadors donen als historiats. Nom fictes, d’invent, d’idiota inspiració la nit entre coixins. I al capdavall de què em serviria la pòstuma anomenada, i a ells, els tan lluny d’osques biògrafs i arqueòlegs, de què els servirà mai la pega especulació? Putes vanitats sense més esdevenidor que el de la putrefacció general.

Potser cauré, el cap em roda, vós. Turpituds d’embriac avui les meues. Es creia sufocar, esvellegat per la malaltia, i

gosa nogensmenys l’arquitecte esguardar cap avall; hi sovintegen els obstacles. I qui li sembla llucar-hi pels espais nus entre l’intricat jaç de taulons? Tants d’esclaus carregats amunt i avall! I el desaparegut, on? No, no ho era. I tampoc ningú li comunicava, car poc val gens la pena, un esclau més o menys, que qualcun d’ells, bo i pujant per les posts encavallades de la carcassa de la bastida, abraçat al carreu, com ara enamorat de la Pedra (com n’Hipòlit de na Fedra) (ço és, gens), quina pensada també ell llavors, de trepitjar cap cap sord, pensant-se’l d’esme cap fals i ben falcat, i ara, marioneta capada de cordills, titella estimbat, rau a baix de tot entre escairadures? Esdevingut escombraria entre els rebuigs, una minsa nota de color, esclofollat com vòmit.

Enlluernat per l’esplendor del no re, hipnotitzat mussol, com ell, caic roncament fins a espetegar a l’ample llindar, on qualcú (un qualsevol o altre) espletarà la magrana engrunada del meu cap i la vendrà d’amagatotis al mercat negre, qui sap si a preu de bocal per a les confitures, amb l’avantatge que, més endavant, el meu crani descarnat i decoratiu servirà a mans delicades per a ficar-hi de trast en trast un pomet de flors eixutes. Què dic? Esperem-ho!

(...)

(*Primordis de les hores tost lloques s’han tornats*.)

Ineluctablement s’acumulen els anys
Tot el que fou etzigori és ara daltabaix
Peus que volaven s’enfanguen en pegues
Negres calitges t’embromen els ulls.

Llevar rovell era esplet de gimnàstica
Ara és el jull mestretites del blat.
Ton ceptre empenyorat se’t panseix ara
En botiga o xibiu com ambre injuriat.

Cap altre antull t'és permès ni mancança
Tot cal que sigui fèrriament imprès
Si el cap se te n'anés cap a vanes frisances
Ert se't tornava i rebec el cervell.

Innocenta't de cada tort fet ni crim comès
Feliçment re no et reca — mors amb tot inaprès.

(...)

Esdevinguts tots petites peces de rebuig en un planeta que si abans es deia Terra d'ara endavant en direm Cossi de les Escombraries.

Marginat pel burakumin mateixos, ço és, pels marginats qui s'ocupen de morts i les carronyes, o sia, els carnissers, els botxins, els adobers, els enterramorts, ah, i els egipcians qui veig fer, a descampats vora les vies, joiosos àpats amb els guisats de gallines i conills amb la passa, trobats ja morts o encar estòlidament inerts, sens gens d'energia, repenjats a troncs d'arbusts o a l'ombra de les mates, llurs petits cors d'animalet extremunciat bategant ràpidament, mes llurs músculs i ossos privats de tota mena de moviment.

Me'n fot. Soc a l'ànima un altre Hans im Glück, i només estic content nu i lliure com el vent. Com menys hec, més alliberat no em veig. Car posseir és càrrega inútil: és carregar amb qualque o altra feixugor entravancadora, innecessària, fastigosament i neguitosament onerosa.

(...)

Per massa campió, en tot tots els pobles d'aqueixa mísera banyera on les infeccions hi bromeregen folles, hi soc objecte de rebuig.

No hi puc fer altre. Soc com soc. Cosserament excel·lint en tot.

Tot ho faig perfectament, i prou. Com si fos allò darrer que mai no faré. Menjant com si fos el meu darrer tec. Clapant com si fos el darrer camí que al llit no seré. Caminant com si mai pus no passejaré. Llegint com si els ulls se m’haguessin de fondre en acabat. Exactament. I així en tot.

(...)

Pertot arreu rebutjat i exclòs
Per ésser sempre l’as esplendorós
Els sap greu fins que pugui rostar un os
Em prendrien la pell si fos cap os.

De guanyar encar i en tot quasi ni gos
Em tractaven pitjor que no cap gos.

(...)

Si en aquest món tan malparit no hi saps viure, fes com en Fourier (diu en Barthes), escriu-te el teu propi.
Viuràs llavors (si més no mentre l’escrius) en un món com cal.

Reactiu als mastegots de la vida que t’atenyen de pertot sens avís, t’esmunys enrere o al costat, i atès que ets dels qui se la saben (prou) llarga, arraconat t’hi crees (pel que duri) una existència enraonada.

(...)

Amb quina satisfacció de quelcom o altre de justament acomplit no t’allunyes de la finestrella; érets gambant i veies una cua i te n’adonaves, pel que senties dir pel voltant, que allò era una cua de vaccinació pública, és a dir, on les autoritats sanitàries, per tal de lluitar es veu contra un altre d’aquells tan virulents virus vírics i virosos que

t’enverinen, i pitjor enviruseixen fins que, massa rabiüdament envirusit, la dinyes.

Com dic, t’hi ficaves, sense dir re, a la cua, i au, anaves avençant lentament, i llavors te n’has adonat que una mena d’encarregat o altre, amb uniforme i tot, s’ha atansat a l’infermer de rere la finestrella i ha assenyalat cap al mec qui era davant meu i he llegit als llavis que li deia, *Fins aquell, i prou*. Amb allò, amb aquell missatge perspicu i inconfusible, on li deia a l’infermer que per a manguis nyeclis, què podia fer altre que pensar-hi novament, *Sí, ves, ja hi som, tornem-hi: marginat pels marginats, no soc bo ni per a promoure la salut pública*; i potser llavors me n’hauria anat, sinó que re altre no havia a fotre, i doncs hi he romàs, i els qui eren darrere meu, més distrets, i que no crec pas que se n’adonessin de re, tampoc no s’han moguts.

Endavant a pleret, al cap d’estoneta, heus que em toca de ficar el braç per la finestrella i el xeringaire qui no ha fet gens de cas a l’encarregat betzol i ha continuant xeringant el personal, m’esguarda el braç, escauja on dec dur més carn i nyac, m’hi clava la xeringa i em vaccina i au.

I era aleshores doncs on em sentia satisfet i omplert d’un cert sentit d’haver reeixit a qualque força important tasca o altra, com dic. I en acabat, au, m’he distret gambant, i esguardant els aparadors, i en general l’entretingut teatre ciutadà, amb la peculiar fauna de sempre, la canalleta qui juga sense neguits, l’angoixat jovent qui festeja amb més o menys èxit, els perennes tòtils adotzenats qui van de bòlit o es desesperen per rucades, i res, així anar fent, quan me n’adonava que el cel s’enfosqueix, que amenaça diluvi, i he pensat que em caldria trobar aixopluc, i he pensat a ficar’m a un cine, tret que, perdut entre les avingudes ignotes, no sabia com trobar’n cap, i així, anant amunt i avall, ara sí que m’he perdut definitivament per la vila immensa, i acab

deambulant per on? Només em mancava això; pels pitjors indrets, pels més miserables i perillosos carrerons.

I, ara que llampega i trona de valent, i el rerefons és d’horitzó apocalíptic, ves si no faig cap encar a un descampat adjacent, on n’hi ha uns quants qui s’entretenen amb el cap d’un mort; no sé pas si l’han pelat ells mateixos o l’han trobat qui sap on; a tots ops, és el cap d’un mort ric, i doncs lladre, d’aquells de qui la ferramenta és composta de mants de queixals i dents d’or, i ves quina no se n’empesquen, tot enjogassats, els pollosos perdularis: el pengen d’una branca, i troben pels voltants bastons, i s’embenen amb mocadors llords els ulls, i amb el cap penjat hi juguen molt divertits i amb fortes rialles a trencar l’olla.

I el joc esdevé enrioladament violent, i s’entrealleven d’estrafolles els jugadors, i d’espiar part de terra amb el mocador mal lligat, per si cauen els queixals o les dents, els auris claus postissos que adés no feia gaire, impertèrrits, sens mai esgarrifar’s, s’aferrissaven a cruspir’s tiberis de luxe màxim, i acaben els participants naturalment a bastonades, i no sé pas quin de tots de més viu que no els altres se n’ha embutxacats més, d’escàtils o dents avellaneres, ni de quines altres peces més o menys niellades dels queixalers de l’adés fastuós propietari..., quan heus que me n’adon que què hi faig, tan a prop d’aquella escena de teatre de gran guinyol, on potser els grotescs actors se n’adonaran de la meua presència, i rebre, pobre de manguis, llavors, de propina, rai..., amb el meu cap, tot i que mig desdentegat i ni cal dir que sense or enlloc, potser trobant-se seguidament així mateix d’olla per a trencar i tot.

Així que hom s’eixoriveix tot d’una i hom tot d’una s’envola, i fa alhora com si ni hi era, i tost, fugint com dic, i delicadament, com si ni hi és.

I ves que tot d'una esclata, d'allò pus esplendorós, el Sol, i veient-me, feliç, enmig si fa no fot d'un tros extens plantat d'espinacs que tot just capllevaven, m'he ficat, contemplatiu, d'allò més calm, a esguardar, no pas cap confús drama carallot i pollós i desdentegat a cap pantalla ni realitat urbana, ans el drama més penetrant i significatiu de l'exacta acolorida natura.

Benaurat segon acompliment major de la (al capdavall) fort resplendent jornada, vós.

(...)

Part de fora, veig que ja era hora, recony! Que tothom ara era conscient d'una puta vegada que la fi del món se'ns fot inexorablement damunt.

I, entretingut, vaig fotent el nas arreu, i els voldria dir, als desgraciats tan dependents de llurs carrinclones possessions, *Per què collons perdeu el cul empaquetant tan adeleradament? On collons ho dureu? Ara que a la fi som en llibertat màxima, quan re no ens pertany, estorts de tot objecte i empallec...! Altre que el merdós cos, de sempre condemnat de tota manera a podrir's, tret que ara som-hi, de mantinent, encontinent, imminentment, immediata, ara mateix! Hauríeu tots de fruir-hi immensament!*

I llavors em trobava part de terra una bata blanca, i me la cardava damunt, i es veu que ja en fotia l'equànime posat, i tothom em prenia per metge encantador, i em deia de doc i de doctor, i allò m'umflava qui-sap-lo, glabre Samsó omnipotent, a la fi esdevingut jo mateix, és a dir, millor, algú qui ha reeixit de conèixer's totalment, i havent-se conegut, ha esdevingut prenys d'ell mateix, i es pareix tot sol, i soc xamós i collonut, priàpic Pigmalió del meu equable nou jo, i les dones doncs venien a tocar'm, i m'imploraven remeis i consells, i és clar que els recomanava que es

fotessin fortes fregues a les figues, que re com allò no duia guariment ni joia ni pau, i volien i se'n delien les de més que els els fregués jo amb mes mans avesades d'home saberut i de ciència, i, a frec de plecs de fufes, bo i titil·lant-hi, tantalitzaire puteta, els ho feia doncs una miqueta, molt generós, tret que com dic molt ventissament, llas, car la cua esdevenia massa gruixuda, i no volia pas concedir privilegis d'exclusivitat a ningú, i elles agraïdes tanmateix, amb llàgrimes d'amoret a les xonones i als oronellons i als ullons.

I als homes afeblits i cagats per l'acolloniment, què els recomanava? Doncs, per collons, una abraçada molt estreta a l'arbre més vigorós, de qui les arbòries llàgrimes de boirós comiat, segur que, si les tastaven, els apaivagaven els escaguissats esperits.

I als infants? Als ells els hauria recomanat que assassinessin abans no fos massa tard llurs pares, els eixelebrats malparits qui els dugueren al món, i a qui allevava amb raó intencions satàniques i pitjor, tret que els infants, com llur nom assenyala, no sabien parlar, eren com els gossos, i si en sabien micoia, tampoc no comprenien re, i els mancaven conceptes i vocabulari, i tot i que es pensaven, pel que veien, que, Samsó omniscient, ho sabia tot, fins i tot on eren desades les estisores per a l'assassinat, plantejar-ho els costava un ou, i al capdarrer qui collons se'n cura ni té prou temps per als infants de merda, quan hi ha tant de pútid adult recargoladament angoixat pertot arreu, i a qui divertidament recomanar les més esgarrifoses rucades, com els és consubstancial, i consuetudinari, i escaient, i com es mereixen i a dreta llei prou els pertoca, pobrissons?

(...)

No se m'atansava cap repel·lent geront de l'agressiva gerúsia mentidera. Ni cap d'aquells pitjors, molt pitjors elements, vull dir, cap capellà ni mul·là ni rufians missaires

d’aqueixos qui venen cars els verins de les estrafolleries religioses, i us roben, no sols els calers, l’ànima i la raó. Ja em devien veure de lluny, i ara no tenien les bòfies darrere per a defensar llurs sanguinàries depredacions, i la por que tenien que no els pelés, i amb excés de rabiüda violència, no gosaven lleixar’s veure’s.

I no pas que me n’estigués per això de recomanar a dones, homes i infants la mort amb màxima crueltat dels malparits d’aqueixa casta que veiessin pel camí, anessin encar uniformats (disfressats) amb llurs boges irrisòries faramalles o no. Que es desfessin doncs de totes aquelles carrinclones pors apotropaiques, aquelles supersticions atàviques, que els impedien de dir de dolent dels déus torturadors qui els torturen en tortures sens fi. Quina imbecil·litat! De què serveix fer-s’hi el bon noi davant (ni darrere, car es veu que tenen espies pertot arreu) un superior (un collons de déu, no fotis!) qui et condemna a cadena perpètua, on has de menjar de continu merda i patir tota mena d’indignitats, per a la puta eternitat! Com si hi hagués re altre rere l’eternitat, on allò llavors s’acabés i tot recomencés, i les tornes fora hora que tornessin, i aleshores doncs poguessis tornar-te’n davant seu i tornar-t’hi!

I els anomenava, com exemple a seguir, en Prometeu, qui condemnat pel seu déu més gros i fastigós a haver el fetge recurrentment menjat i remenjat per bec d’àliga mentre roman d’empertostemps en escrú quer encadenat, es cagava en aquella cagarrina de déu traïdor, i el llepaculs Oceà, sabent que el cagarrina cruel el sentia i el veia, li deia que no fos carallot, que el cagarrina omnipercipient, qui tot ho veu (omnituent) i tot ho sent (omniaudient), s’emprenyaria, i allí s’alçurava en Prometeu tornat-li al colltort Oceà que de cagar’s en déu amb totes les putades que el déu et fot, és el mínim que hom pot fotre, i això no re, car ves que, si per cap casualitat, no acabava deslliurat i

el podia agafar pel coll, sabria llavors, el maligne déu sense escrúpols ni pietat, què fora patir!

I què me'n dius dels ardits getes de Tràcia, qui, en cas de dura tempesta, l'odi irreparable contra els déus il·legítims dels torbs, entronitzats xaronament rere el núvols, i amb els seus irritants i destructors trons i llamps, els feia, renegant de valent, contraatacar bo i llençant contra el cel llances i viratons per a mirar d'heure'ls i pelar'ls?
(...)

(*I aquell apunt justament em duia a l'esme i a la ment, és a dir, a l'esment, l'episodi on soc qui en desxifra, llamps*.)

Ceraunomàntic, cada cop que la tempesta elèctrica es desfermava, eixia de casa esperitat i pujava al turó més alt i escarit, per a veure'n les lletres de llamp. Els llamps confegien llurs lletres, i ell així, bo i llegint-les, endevinava el seu futur i el de l'ou mateix on era, l'ou, ai llas, on havia, oimés, de compartir l'espai amb tota aquella furibunda multitud qui només enmig la tempesta més boja el lleixaven a son lleure, car llavors els conills com s'amagaven, acollonits que no els caigués cap llamp al cap o se'ls emportés cap huracà a parir definitivament parteres.

Els llamps, arbres eteris, que, de cops, a l'agre del furiós temporal, es lleixaven atalaiar suspesos (qui sap com!) als invisibles varengatges celestials.

Arbres místics, a les rels dels quals rauen les tombes dels herois lunars adés relatades a les cròniques ocultes dels arcans temps dels titans (llibres intangibles que, per irritats que esdevinguin els elements, romanen irrecobrablement enjòlit). Tombes les llurs guardades per dones nues (fort malmeses, és clar, totjorn enmig dels grops pus colpidors), qui nogensmenys excel·leixen en les ventisses manifestacions de llurs freqüentacions fantasmals.

Els breus fruits d’aqueixos arbres de llum, per llur claror arrencats, com qui diu, amb la força procel·losa, dels fulls esbravats de les cròniques que il·luminen les proeses dels lunars titans, es tornen, als ulls totjorn alarmats de l’inspirat intèrpret, laberíntics averanys, previsions selectes, que revelarien, a través d’allò que s’esdevingué, allò que s’esdevindrà.

Cap temença de part meua, ni de la ningú altre al poble, pel que fa a la seguretat del tocadet endevinaire, quan el veus com un estaquirot lla dalt, tan alzinat, i amb tant d’electró caòticament esvalotant al mateix temps per l’emprenyadota atmosfera.

S’escau que fins ara els llamps sempre l’han respectat, profeta, com se’n diu, marmessor, de llurs missatges, els quals, ai pebrots, si n’eren, d’altrament indesxifrables!

Ja des ben jovenetet, principalment un matí vora un migdia d’estiu, que era a la piscina local, plena de gent amb la calor que feia, de sobte, ell qui havia perduts els calçotets de bany i els cercava, servant-se la respiració, part de terra, al fons de tot, de sobte l’aigua esdevingué foc concentrat, com si es tornés l’aigua mateixa flamarada de polsets de licopodi o fos xera o flaix de xenó, o com si bullís esmeperduda, i les parets mateixes del caixot on tothom adés es rabejava tremolaven ara com en avinentesa de terratrèmol o de fi de l’ou, vull dir, del món.

Es demanà què fos aquell rebombori, si provocat per cap estavellat cometa, o per un d’allò que en diuen massiu meteorit, o encar, afegeix-ne pebrots pitjor, si, sota la influència ell de les banals historietes de ninots, no s’esqueia de debò que els extraterrestres havien desembarcat i, és clar, com calia, ho malcardaven tot,

anant-hi a la babalà, fotent-ho tot daltabaix, i damunt davall, i davant darrere, i malament rai, rai.

Al capdavall gosà treure el cap al cresp, a part que als lleus amb prou feines li romania bleix d'oxigen, i se n'adonà molt sorprès de l'estesa immensa de cossos lleugerament carbonitzats que hi suraven. Va veure força allunyat un pagès encar destarotat, mig tarumbeta, i li demanà on eren els alienigenats i llurs letals coets o platets o piramidals pagodes de dellà dellà, enjòlit, surant entre els vents, i de qui la furibunda fuliginositat encar podia hom copsar empastifada als cadàvers dels adotzenats conciutadans adés colpits pel fulgent, gloriós, atac.

I el balbuç respongué, quequejant, que allò tan "exabruptós" no fou sinó cap mal llamp forcat, i que es cagava en tots els déus, i prou.

Així que, desil·lusió, vós. Una merda de llamp de no re. Malparit de mena que tanta de desolació no instaurava girientorn. I nogensmenys només n'he sentides, a baix de tot, les pessigolles, es digué ell.

I ara, nu i trempant, emergí, ultracuidat i clafert d'urc, incòlume, com n'Afrodita, d'entre les lleterades o bromeres oceàniques.

Elet elegit qui amb elació reneix, qui no es creuria diguem-ne superior, vós. Casuista, ivaçosament aboleix les fatigoses baules del raciocini i arriba a la conclusió que el seu cos és temple immarcescible, totèmic, simptomàtic, de geometria imperfectible, i, pebrots, per cap flagell intergalàctic gens assolible.

És natural. Invulnerable a les fulminacions celestes es va creure doncs d'ençà d'aquell sortós migjorn. Com ara si era cap favorit, o millor, el fill predilecte d'en Jou dels Llamps.

Esdevingut, parell de carallots, quaix tant megalòman el fill com el pare.

Tant de poderós poder, per figurat que fos, li pujà fàcilment al cap. Fascinat per la majestat de son pare (putatiu), decidí guanyar-se'n la confiança. Va vindre de carronyaire al nostre abocador, i bo i recacejant-hi automàticament hi trobà un somier rovellat i uns pots foradats, i amb allò es féu, al garatge de cals pares seus, un elm punxut, un cucurull de ferro per a "cridar" els llamps i una cota de malles per a mills conduir'ls, mills embolicar-se'n, mills fer-se'n cuirassa d'heroi invencible pròpiament catafracte.

Llavors, en avinentesa de fulgurant tronada, què feia? Doncs pujava a la teulada i hi convidava el bes paternal ans, pebrots, lluminós d'en Jou. Amb un succés nul, car si anc queia cap llamp pels voltants, eren els pollancres de vora el riu o les xemeneies de les casotes pus altes dels veïns que s'enduien, immerescut, el prèmit.

Era de xiquet molt dolent en esports de tota mena; tantost volia córrer o competir gens, era tremendament ridiculitzat, tractat de carrincló i de tomàquet i de carbassa i de bleda i de meló.

I doncs, pebrots, sap què? Això rai. Si no és bo corrent, en i ho serà volant! Volaria! I si doncs no pas amb el cos, això rai encar, amb l'esperit, vós, i tant. Al capdavall, prou millor, que no fer re (és a dir, qualsevol cosa) en cos, fer-ho en esperit. Esperit superior. Solució típica dels santificadíssims covards de tostemps.

Prengué banys d'arc de sant Martí, aprofità tanta d'especuladora expedició i en prengué pler. I s'esmà que allò l'untava astoradament amb cap cuirassa d'imbatibilitat. I que li conferia una força sobrehumana. Ço que, jotflic, bada, no li serviria pas poc per a pus endavant.

Certes nits d’estiu on la tempesta esdevenia huracanada, i els incisius retrunys dels trons t’allisaven les orelles, eixia espectral, fet un bunyol d’època inquisitorial, com cap clergue maligne doncs, abillat amb robes grotesques, i jeia al jaç del cau de cap llúdria, al peu mateix de l’arbrot pus ambiciós de vora del riu, esperant-hi l’eixordador espetec que ho rostiria tot al voltant, tret d’ell mateix, és clar.

Em volen les abellidores fúries del cel belleu per a millors empreses, es digué. I agafà el cucurull de savi antic o mag alquímic i l’arrodoní a cops de martell i hi plantificà banyes o antenes, i dins hi escopinava i s’hi pixava, i allò era la seua signatura, i trametria aquell missatger dellà les bromes, i el col·locava en òrbita, i així el seu missatge deixondia els poders ultragalàctics. Quelcom si fa no fa.

Ara, de llençar el banyut satèl·lit amb prou força que entrés en òrbita extra-atmosfèrica no era pebrots tan fàcil. Amb tota fogositat, i ni que fos amb el millor mandró del barri, l’impel·lia amunt, i lluny i endalt poc que hi anava gaire. Havia fets musculets debades. Tampoc gitant-lo amb xuclador de cagadora, la càrrega útil a la cassoleta de cautxú i el bastó ben llarg i fet rodar, ben servat, perifèricament, aitantes de vegades com calgui perquè prengui un màxim d’embranzida.

I què? Doncs això. *Plop*. Ou bòtil, buit; aiguapoll.

Quin aparell llançador, quin fonèvol gegantesc, li era ops doncs d’empescar’s per tal de foragitar el cabdal projectil fins als ambients prou estel·lars ni doncs prou remots perquè les mítiques personalitats, al capdavall ateses, es denyessin respondre? Quelcom com ara cap manganell o brigola tan ben parits que llur projectil assolís d’atènyer’ls, ja et dic.

—Saps què? Un segon. Tost t'ho tinc; lleu t'ho duc.
—Som-hi, company, vull dir, *spútnic.* Fes això. Aparell llançador, dius, cavà? Això rai.
—Pren exemple dels molt ardus ni astronòmics herois a les històries de ninotets.
—Ginya-te'n un que sigui, amb tarrancs i estarlocs adients, i pedrotes a la cua de contrapès, el trabuquet molt dramàticament ni espectacularment com cal, vull dir, d'allò pus èpicament idoni, fa? Amb el qual, aitantost com, amb el teu ben esmolat Tió, o Matagelós, o Ascaló (o Excalibur, si vols), n'hauràs tallat el tibat amant, el catúfol llavors bo i fotent un capgirell tan fantàstic que fueteja el meravellós objecte que porta el teu esperit, amb precisió perfecta, per òptimes trajectòries, servant les quals depassa amb escreix els crepuscles metafísics, les cosmografies mitològiques dels babaus barbuts romàntics, i força pus endins encar rai, endavant, vós, peti qui peti.
— I saps que, tot i que no en guipes ni solc ni aup, sallarà com una seda pels fulminis ans sideris espais de les deu o dotze esferes cristal·lines, enllà dels prats llegendaris on els llampecs i llurs ziga-zagues, i els quimèrics focs follets, i els pluriforcats fulgurants jocs pirotècnics de tants d'electrificants meteors, inexplicables altrament que per la divina incomparable dexteritat dels colossals dimonis qui hi juguen, estripadament ni gòtica, llurs òperes wagnerianes, les quals totes plegades jaquides enrere, s'instal·larà finalment a la dreta d'en Jou, de qui el rotund, estentori, retronar, i l'esbarriament espontani pels capriciosament esbotzats laberints planetaris dels seus llamps de coulombs incomptables, àdhuc d'apocalíptics farads, toqui qui toqui, i a qui toqui qui es faci fotre, tirànic tità, tirà titànic, de futris i de filis, a l'atzar, tant se val, tothom tothora molt imminentment precari, si em cau no em cau, a caire d'extinció per electrocució molt enriolada, al capdavall, benastruc, per procuració, com n'exultes, quin benestar de

cal deu, tot el muntatge, tot el tripijoc, trobes, és prodigiós, és estupend.
—De tant de lluny estant, i n’hec el control absolut, et dius, afectuós, si fa no fa extasiat, fumant el calumet...

I allò féu.

I, *niemnoga spustià*, l’spútnic s’enlairà.

S’enlairà per la part dels ous, car, carallot, de ben poc que no se li estavellava al cap i tot.

Li queia allí mateix.

I ara, miracle. Car a la fi avui (els anys s’esmunyien pel colador araneós de les indeturables hores) el cucurull de ferro, promogut a aventurer satèl·lit que escaujaria els ambigus mèdols de l’univers, deia fava, tot esfigassat. I no pas que no n’hagués prou, l’espuri coet singular, la suposada fabulosa nau de les vistoses estratosferes, la pebrots pretesa veloç atzagaia cosmològica, d’aterrar esclafat cop rere cop, ans se li veia d’una hora lluny que no, que la mísera incapaç carraca plegava. Que ja no volaria (ni doncs s’estavellaria) anc pus. Que ara palesament s’establiria de planta, car aquelles banyes seues, totes pansides, prou semblaven al cap d’estoneta que es vinclaven amb intenció, com si llur desig ni pus gros deler fos de colgar’s a la terra per a esdevenir-hi rels fúlcries, i de florir i fruitar qui sap com ni quan ni en quina quimèrica forma.

L’inventor no en féu pus cas. Per comptes de tanta d’inútil feina, aprengué de llegir. Llegir desconfeix tota acció; tot el que aprendries bo i fent, a part l’exhauriment d’un cos gens durador, a cop de lectura ho aprens fort pus ràpidament. A l’ou no hi ha pas atot més important.

Vestit de blaugroc en honor al blau del tro i el groc del llamp, el sever ceraunomant trobava així mateix, en un altre ordre de coses, que era talment una molt greu... Molt greu atzagaiada que l'equip local també s'escaigués d'anar blaugroc. Que la plebs ignara anc pogués esmar's ni ensumar's que ell fos molla afeccionat a aquells impertinents provincials, belleu s'ho prenia massa a la valenta, mes verament el consternava, l'importunava un no dir, li fotia la tremenda guitza, el lleixava al capdavall pus flàccid ni desfet que si, restret amb el neguit, s'havia enfitat amb porrons i porrons de ruans i àdhuc de pitjors purgants.

Eren els blaugrocs un equip de canalleta, portat, com tots els esports i tots els equips del món, per molt carrinclons pedòfils. I ell era naturalment un misopedista convençut, encar més misopedista que no pas misantrop i tot. Car hi ha re pus fleuma ni estúpid que un infant? I com pus menut pus ruc, vós.

Sense recança ni penediment, sense tràgiques pantomimes ni ignominioses mauleries, canalla qui veia, canalla qui hauria gitada encontinent cràter avall del volcà més emprenyat. Sense cap compliment, vós. Car els avorreix amb passió; l'avorrició que els duu, maleïda canalla (oprobioses aberracions, cul-bellugosos esquers d'infern), el perdrien per poc que s'hi abandonés altre que en el seu vellutat fur intern, car prou altra feina ha ell al món, com ara la d'escatir la proximitat de la fi de l'ou.

Tot i que no és gens espieta ni xerreta, ni escopòfil ni sicofant (naturalment, car els bípedes no els pot encobeir ni guipats en satíric diorama), prou que sap com tot com va, com si els llamps no li ho diguessin, vós.

Sap que els blaugrocs són un equip mixt; sap que la canalla qui hi juga, tant xiquetes com xiquets, ronden els set vuit nou anys.

No pas nogensmenys que juguin gaires partits; de fet, enguany tampoc no en jugaven encar cap; rauen els darrers de la taula, amb zero punts, zero gols fets i amb quaranta-vuit de rebuts. Haurien d'haver jugats a hores d'ara setze partits, mes cada cop, tant si és al camp de la pollancreda com al camp dels lledoners, els dos camps de la lliga del barri, s'escau que o hi han arribat massa tard, trobant-se llavors amb el camp buit, o no hi han arribat gens; havent-se perdut no pas ni en el trajecte, ans en l'entrenament mateix d'abans del matx. Car l'entrenament és, per als jugadors, i sobretot per als entrenadors, quelcom de molt pus definitiu que no cap matx. El punt més important, i quaix exclusiu, de l'entrenament, és el d'ensenyar els xiquets de cardar's com cal les xiquetes. És clar que les xiquetes han d'arribar totes verges a la pubertat, a la nubilitat, a l'era sacra del menstru feraç; hi han d'arribar verges, si anc es volen maridar, i cert que llurs pares escanyarien els entrenadors si anc trobaven que llurs filles, hom les desminyonava a l'equip. Per això els xiquets només cardaven les xiquetes per la via del recte. Un recte que a pleret es convertia per a cadascuna de les noietes en molt sensitiva i doncs plaent vagina, amb tots els ets i uts de delitosos esgarrifs a clítoris i parets, i amb tots els adminicles i canalets de bona secreció escaients.

Per sessió, tancats a l'amorós niu de llur pavelló d'entrenament, el circ que hi tenia lloc era d'allò pus amorós; cada minyó es cardava cada minyona, i cada minyona doncs era amb molt de succés ni d'excés cardada per cada lasciu minyó, i totjorn doncs, allò era per força fet, tots plegats ben ensenyats, per la bona via: la del cul. De tal faisó que, arribades verges a la pubertat, com dic, i trobant, per intercessió paterna, nuvi de mantinent, se n'adonava llavors, molt esglaiada, cada verge xiqueta, que allò altre que li volia fer aquell miserable enze de marit era molt

estrany i dolorós, i segurament àvol. Pobrissones verges, aquells degenerats, a quines monstruoses ordalies no volien doblegar-les! Allò que hom volgués anc enforcar-les part de cony! Quin acte pus degradant ni penós! Pus antinatural ni desagradable, pus pervers ni brut ni brutal! Ni fastigós! Ecs ecs ecs!

En la penombra resclosida del dormitori llavors, quin punyent deler, cada ensangonadeta, molt adolorida ni horrorosament sollada, minyona, d’assassinar’l; no sé pas què la detura, màrtir molt meritòria, que ja no l’aboleix amb totes les de la llei amb un cop de martell, que ja no li esbotza la closca, ara que molt indolentment no ronca, reptilià estuprador!

Capa’l, si més no, minyona; cresta’l, sana’l! Tàctils, les desconfites del pecat el vult li desfiguren, que no? Viciós! Belleu expiava així el crim de tant de vici i esdevenia llavors dreturer, obedient, sotmès, aromàtic i obsequiós, com els déus de l’ètica heroica i l’ateromatosa moral altrament no manen!

Sovint, com uns afgans de poques unces, com bàrbars diminuts, els pitjors del món, havia de patir oir’ls cantar llur típic moròleg esportiu, ço és, llur extremadament barroer himne d’animació.

—*Som els blaugrocs/ som els blaugrocs/ som els macats albercocs/ som com de Biterna els bocs/ poc hi anem amb gaires brocs/ fotem puntada a tort i a dret/ i es fica el gol pel forat més estret*.

Escruixit, s’havia de burxar amb irat calafat desfiles d’estopa ben endins dels canons auditius, i llavors no sentia arribar els trons i allò el treia verament de polleguera, el duia totjorn a follia. Mudament vituperatiu, corria al turó

més llunyà ni soliu, i al cim, exhaurit, hi queia, on pensiu ni brontomètric es refermaria en la tasca.

D'antuvi, amb el maüix es desembossava els canons dels bons sorolls naturals; llavors, amb maüix i calafat, en bocins de banya i d'ivori que duia al sarró hi anava tornejant uns massa veraços ulls gegantins, totjorn molt intimidatòriament sotjadors, perquè, lleixats a l'estiribel en acabat, quan ell no hi fos, ni a cap cim, ni encar despert, escaugessin d'elleixos tot girientorn l'horitzó, i l'alarmessin a cau d'orella si la tempesta de les veritats no s'atansava imminent, d'on que, alarmat, encontinent saltés del llit (o d'on fos que ragués ni parés), i llebrenc ni prou llambresc, travessés ordiars i segles, i vernedes i esbarzers, amb llanterna o sense, i hi corregués, i s'arrapés com peu de cabra, perquè ni trombes ni ventades no l'hi arravatessin, al quer de l'alt turó on adés secretament no afaiçonava doncs els ulls de banya i d'ivori, de malaquita i d'obsidiana, els quals ulls, molt més per nets i esclets jocs catòptrics ni esciatèrics, fotoenzimàtics, que no pas per vulgars tripijocs màgics (les llavors dels llamps llunyanament emmirallades llavors en les febrides ninetes convexes dels talismànics ulls de pedra) a llegir-hi i a llegir'ls, els llamps; els llamps de les revelacions pus grosses ni catastròfiques.

Un cop tornava tot pansit i destrempat de cap tempesta borda, xorca (sense llamps), i, bo i aprofitant que anava de blaugroc, pres de rauxa, havia pujat d'esquitllèbit a l'autobús dels blaugrocs que els duia a un barri o poblet veí; s'havia assegut a un racó, part de terra, prop la porta, amb la gorra ben calada, i dementre que la canalla fotien el ximplet i els entrenadors els tocaven els culets, ell, durant el viatge, com si no hi fos, ara que passaven pel pont i tothom si fa no fa esguardava embadalit, finestres enfora, les barquetes i llurs flocs i treus de vessos bigarrats, se'ls havia cruspits tots els pastissets de maduixa que els entrenadors

portaven amanits per a “celebrar” la fi del matx que és clar que anc no hauria lloc, car s’havia d’haver jugat ja abans i tot que l’equip no partís de viatge.

Les dues capses eren allí mateix vora seu, a tocar de mà, sota unes gavardines burelles, i el sofert ceraunomant, massa despitat pel fracàs de la tempesta lloca, i massa zelosament irritat per la janglant cridòria de la vil canalla qui sota la múrria mestria dels idòlatres entrenadors de mans de granota n’escoltaven els matussers panegírics, poc se’n pogué estar, i es torcava el musell amb cap màniga de cap gavardina de la butxaca de la qual, de pus en pus, en pispava un bitllet de loteria que tampoc, ai llas, reeixiria, més tard, gens.

Hi va haver de tornada de l’inútil viatge, un pic descoberta la manca dels pastissets de maduixa, cap rebel·lió dels virginals jugaires? Qui se’n cura? Qui en dona un all? Al canyet els cianòtico-ictèrics, vós. Al canyet les pupil·les i els pupils i els pedòtribs qui totjorn els mauraven. El preclar llegidor de lletres empíries, l’endeví de les sacres escriptures titàniques, ja no hi era; se’n tornava, ell, ensumant els pròdroms, no fos cas que encar li toqués de pescar amb el nas la pólvora dels trons, i reeixís, ell, a ésser testimoni un cop més de cap altra obra mestra dels fúlgids escriptors.

Avui, per exemple, quan ha arribat dalt de tot, ha pogut perfectament llegir les lletres de llamp O, R, i T; bon torsimany, en té prou. Havent arribat una miqueta tard, qui sap quina lletra o lletres hi anaven davant (de l’*ort*).

Ort? Ort?

(...)

Romanc catalèptic, embegut de presagis a l’horitzó fatal.

Hom ulla expectant les negres promissòries nuvolades. El llamp és la flor del tro en cel estroboscòpic. Què voleu fer-hi? Enamoradet de les tempestes, els llamps em fan trempar, literalment, i a la màxima potència, i amb paper de plata hom es fortifica la faveta. Hom trempa sempre a honor de la tempesta, perquè la punta de la fava rebi els llamps, i el mitridaditzi (un altre Nabuc atès pel llamp, hò, mitridatitzant-s'hi) fins que del tot no l'immunitzi. Hom al cap dels mesos s'ha vist colpit o almenys escallimpat per pler de petits llamps diguem-ne mig benignes. O el paper de plata hom el comunicava, part dessota, amb un filet de ferre fins part dessota la sola de la sabata.

I hom després, somiant doncs d'ensinistrar els llamps per a rebre'n els missatges, les secretes consignes dels gegants celestials, perquè belleu caiguin precisament al cercle formant-hi lletres, i hom en pugui llegir, inequívoc, el text, ha fet abans un cercle a terra, desembarassada, i hom enmig s'hi ha plantat, saltamartí itifàl·lic, diabòlic, màgic, i s'ha lleixat bellugar pel grop com astrapomant estilet que dibuixa tot sol, menat pels fils misteriosos de l'astrapí (el llamp), els astrapins (els llamps), que li porten, encantadors, la il·luminació, les il·luminacions indelebles, car d'última veritat xopes.

Llamps, guals aeris per a atènyer rere l'eclipsi. Cada llamp tendrum fos dels tendons de la rampelluda nefelosfera. Llamps llardissosos, filacteris de vent i argent viu, cintes escrites per la serp de foc a la llosarda grisa del cel.

Ensumes vent pluig, pròdrom de tempesta. Has al més alt puig aires de conquesta. Vols domar-hi el llamp. Et tu, ferm i de ferm, tu.

Tu, qui en fores horroritzat testimoni. Romans tancat, i no t'hi poden treure, el vent inic no ho vol. La porta, barrera

impassable. Al bosc del davant, els llamps cauen pertot. Anc pus no en reconeixeré els topants (Tret belleu pels sots tenebrosos de l'insomni.)

Enorme depredadora tempesta, de menudet. Bufa embogit el prester. Tot s'ho enduu, incloses les gàbies de conills. Llurs esgarips esfereïdors. Volen pels aires també els descomunals pedrissos de les vorades de la carretera que puja en grau fort oblic. En Moloc o en Jou (déus dels llamps, ambdós Zeus Astrapaios), tant se val, cada cop on la dona els enganya, els creixen furioses fulminants les banyes al cap; les banyes, els reflexos de les quals es desixen en línies de foc que acoren les nuvolades d'engrony i d'enuig en forma de llamps. I clafert de basarda, prenyat d'idees "llordes", tanmateix t'escorries.

Temptat d'ençà d'aleshores per la tempesta, mai ballarina pus obscena. La tempesta essent el cony badat de la natura. En canvi, l'arc de coloraines, afoll de la unió monstruosa de la impotent plugeta moribunda amb el Sol malvingut, sempre m'ha dut a dol. Hi esdevinc ombra sinistra de claupassada bruixa. Patètica icona.

Reverberen enlluernaments i ressonàncies, flagrants vehicles que circulen per les ominoses comminatòries foscors de les meninges; sísmiques resistents resilients imatges de les línies rere retines i timpans; mentre brontofònic enraona eixordador el tro.

Diu FOOORRRTT, FOOOORRRRTTT... Ecoic, insidiós, corruixat com ronc escurçó de llum.

Llamps, on els positrons creen i destrueixen memòries en col·lidir i anihilar electrons d'àtoms qui connectaven idees, creences, confabulacions, narracions, biografies. Cada cop on positrons et travessen el cervell, esdevens, al teu propi si, un altre. La teua ficció de tu mateix es torna,

lleugerament o feixuga, diferent. No ets totalment qui érets; et reneixes, per l'amor de cada positró suïcida-assassí, altri.

L'antimatèria, creadora doncs de ficció contínua. Tothom i cascú hom de ficció. Cada hom, hom ficcional. Ens ficcionals qui incessants segreguen ficcions.

Llegeix: —*A l'hort de l'esport/re no hi creix sinó tort*.

Els resultats de llurs encontres sempre sabré a la bestreta. Demà perdran per vint-i-un punts. Si volia, guanyava totes les messions.

(...)

De cap còsmica apoteosi novella, prou fora ell qui, únic, en servaria el secret, car qui altre a l'ou covarot de l'univers qui en fos marmessor, de les obres llegendàries dels sobergs herculis de dalt, ni prou premonitori, ni guia intuïtiu, ni llevador dels vels d'allò que les nuus prenys no deslliuren, de lluny en lluny, per als seus ulls solament — lletres triomfals, com si se'n deseixissin a lloure, sense màcula — per a ús propi, au.

Tant se val. I si tot açò tampoc no vol dir re, doncs ni mai! Prou continuaré sabent-ho tot, revelat per les pacientment adondades forces del cel.

(...)

(*Zumzeigs de cortesà capat*.)

Lacai d'un milionari, lloguí quatre-centes putarrones i haguí, a llur davant, de besar'ls a cascuna els ullets del culs. Si no els besava l'ullet del cul a cascuna durant un minut si més no sencer, potser, diguéssim, pel fet que aquella hi duia massa de merda enganxada, o perquè s'havia fotut un pet particularment podrit, em feia el patró tornar a començar. Hi

despenguí, besant culs de bruta putarreta, pel cap baix set horetes seguides. On, en acabat, el patró, qui sap si finalment excitat (impossible d'escatir-ho, car extremadament atelosexuat, mai no sabies si el negligible, quasi invisible, ravenet li trempava o no, em besà el cul fins que tant ell com jo no ens adormírem.

Les putarrotes, esplèndidament pagades, se n'havien anades abans. Ultraseriós, amb el meu visatge més saturn ni culcosit, i amb un tirs d'herbes flairoses a la mà, les acomiadí a la porta amb greus i obsequioses reverències individuals. Les meues sedes escarnien, salades, l'oneig.

(...)

Nat amorrat a un cony, a partir de llavors, malencertat objecte gitat al món, tot havia estat davallada infernal, i li havia dit que per això res no em fora més abellidor que de poder espitxar-la amorrat a un altre cony. Llavors, quan l'amable infermera em veié dificultosament endinsat en la meua darrera ranera, se m'encavallà.

Em moria amorrat a un cony flairosament mullat.

Última felicitat.

(...)

Bo i jugaves, meditabund, amb la teua joguina, rèptil erèctil de qui el joc d'engranatges et fascina, i (perquè sí, i sense esperancetes que ningú de cas te'n fotés pas mai gens gaire) fou llavors que estatuïres aital principi sobre què caldria segurament que tothom altri (a part tu, qui prou ja ho feies) no fes.

Dius: «*Juguéssim amb la joguina a la carranxa i no jutgéssim el proïsme, encar que siguin idiotes datspelcul qui ni de*

jugar amb llurs joguinetes, ai capsdecony, prou saps que gens no saben.»

(...)

Festejant tímidament amb la caixera on he comprada a mig preu una banana massa madura; tot i que sé que tantost hauré tombada l'esquena se'n fotrà de mi amb les companyes, no puc estar-me'n. Me'n vaig, amb les humiliants riallades i comentaris d'estruç i de merdós vellard verd encar retrunyint-me a les orelles, a pleret, devers el parc, a cruspir-m'hi assegudet la dilecta bananeta, quan, davant un aparador a la plaça de la República, veig que hi ha engegat un televisor magnífic on en aquell instant fan el resum de la lliga de futbol alemanya; no m'hi entenc pas gens de coses de la pilota; ara, allò que m'abelleix és veure-hi les meravelloses combinacions de colors de les samarretes de jugadorets; al mateix temps, no sé quin atàvic (avial!) instint em fa inclinar les preferències per l'equip qui va de blau marí i magrana, el qual veig que, amb l'estoneta que hi pas, ha fet i tot una mà de golets; llavors amunt, que els arbres, i les flors i els ocells, em criden, vós.

(...)

Les lleis maritals que t'impòs unilateralment, em diu la dona, *són com taquets encallats en arbre de lleves, com fiadors enferritjats i inamovibles, o si vols, millor, com osques en roda de cadell, osques sense retorn. Un pic t'he prohibit l'accés al sexe, per exemple, reservat exclusivament als vers homes, als mascles alfa legítims, ço és, mos druts molt benparits, la interdicció és de debò i de per debò, ço és, d'empertostemps, fins a mai més. Les lleis doncs només poden anar endavant, cap amunt, i esdevenir més restrictives; mai anar cap enrere, en el sentit de la distensió o relaxació. Cap llei no admet mai cap mena de rèplica ni dubte, i menys d'exempció ni d'empetitiment*

Cada llei que et faig és lliçó de per vida. Tot hi és abassegadorament clar. Raus enjovat eternament a cada llei per mi mai emesa. Sotmès sense fissures a qui t'és sense remei poder absolut. El teu destí fins a la mort és obediència i servei d'eunuc esclau, sense accés a cap cony ni cul, ni a cap centimet extraviat part de terra. Fes-t'hi amb obcecació, obsés en la tasca. I au, prou, torna-te'n; de moment s'ha acabat.

(...)

«Dona, drut i marit — tres cossos en òrbites enxarxades — se'n segueixen normalment segures (mes incalculables) col·lisions per causa d'atraccions gravitacionals sempre encontrades — tret que tu, supèrflua carúncula, hi ets com la mosca a la paret — o com cap escata del gens lepidí, psilodèrmic, congre — o encar com et tercer ull dels tuatares — no hi pintes res — no hi fas ni bonic — ets un marit capat de qui els altres dos quin cas en fotem...? — Cap!»

(...)

Bo i passant uns dies a la vila pairal, i visitant-hi doncs ma mare, aquesta, un bell jorn d'hivern, se m'enduu a l'enorme nou edifici que hom anomena centre comercial, el qual, part de dins, resultarà en acabat ésser un laberint de llivells i corredors on les botigues, generalment de luxe, s'arrenguen, satisfetes i àdhuc per al meu tast un pèl massa sobergues. Tant se val. Som arribant-hi, i ma mare accelera el pas no pas cap a la majestuosa entrada principal, ans cap a una d'un costat a un carreró assolellat. Em diu, abans d'entrar-hi, que vol veure-hi una companya que treballa al magatzem dels empaquetaments i rebudes de camions, i que, si al cap de cinc minuts no torna, vol dir que s'ha ficat a l'edifici a comprar-hi per una de les portes dels

treballadors, i que m’hi fiqui jo també que segurament ens hi trobarem al cap de no gaire.

Així, al cap d’un quart d’horeta, com me n’adonava que no volia sortir, hi he entrat, doncs, i per una escaleta de servei també m’he vist en acabat al bell mig de l’activitat, entre les botigues plenes de lluminàries i d’objectes generalment superflus. Ma mare, entre la gentada, de veure-la, però, enlloc. En canvi me n’he anat fins a un extrem d’un dels llivells, em sembla que el de més amunt de tots, i hi havien els grans mobles, i els pianos, i les andròmines de més embalum, i encar més endins, a un racó sense finestres, hi havien ara uns venedors d’objectes de segona mà, i m’ha semblat reconèixer-hi algú, i a ell li ha degut semblar que em reconeixia, i ens hem saludats, francament, com a vells coneguts, essent com era, l’estrany, al capdavall crec que un dels marrecs amb els quals havia anat a estudi quan era ben petit. I ens hem dites les coses que hom es diu en casos semblants, i llavors m’ha recomanat de no comprar-li re, a ell, ni comprar-hi aitampoc re als altres, car tot el que hi tenien per a vendre, «*No valia re*».

Li he dit, plagueta, mostrant-li els folres capgirats de les butxaques, vull dir, les butxaques en eversió, evaginades, dels pantalons burell que duc, *Si res no val re, tot deu valdre quelcom. Ara, si les coses que els venedors duen, per comptes de no valdre re, valguessin re, llavors sí que els en podria comprar algunes, car com veus això és tot el que port a les butxaques, re.*
—De què fas? Deus fer de mestre d’escola?
—No, no.
—Doncs què has estudiat? Filosofia, ca?
—No he estudiat re.
—Si no has estudiat re, has estudiat quelcom.
—Home, d’aprofitar el que la gent es pensa que no val re.
—I val alguna cosa?

—I tant. Soc escombriaire.
—Prou pots. Bona feina!
—Content de reveure't. Perdona, cal que torni a davallar, estic cercant ma mare i no la trob aumon.

Tornant avall, carranquejant-hi mecànicament i ja una mica marejat, sentint-me, com em sent sovint entre la gent, com un impostor; un impostor qui, si mai obre la boca, només diu justament el que diria un impostor; tot d'una, al revolt d'una cantonada extremament il·luminada, algú se'm tomba i em diu, «*So? What the fuck are you doing here!*»

M'he endut un esglai. Romanc tot parat. La meua molt poderosa dona ací!

Em desfaig en impetracions, i en súpliques, i en penediments, i en precs i imploracions de perdó, i li dic, amb la veueta més filagarsosa ni ploramicaire, com em reca, vós, i com me'n sap, de greu, i àdhuc com em voldria morir ara mateix, de no haver-la rebuda a l'aeroport, ni saber-li fer encar més blana la farineta..., fins que la donassa, amb cara ara de menyspreu, m'impreca, en un lleidatà d'allò més florit, «*Prou, carallot!*»

—Qui...? Qui...? What...? Què...?
—Que no ho veus que soc ta mare? Ruc, més que ruc!

Ma mare, efectivament, la qual, en entrar al com se'n diu, al polimagatzem gegantí, i en acabat que l'havia llongament i angoixosament perduda pels aquells envitricolls, s'havia ficada, puteta, a caus adients, i s'havia feta ficar aquella perruca rossa, i s'havia fet ficar aquell vestit verd molt cenyit, i s'havia feta pintar i maquillar tan suggestivament ni seductora, i s'havia feta calçar amb aquelles sabates tan libidinoses, i havia reeixida al capdavall a donar un rampeu tan exacte a la meua dona que en romania, d'escarransidet que no estava ja parlant amb la qui em pensava que vos la

mestressa, de sobte palplantat i ert, i enfonsat alhora en cabòries, tractant d'escatir, tot volant, que què collons devia voler dir tot allò...

Sense reeixir-hi tampoc gens, és clar.

(...)

Corrent la marató i havent al cap d'estona lleixat totdeu ben enrere, sense guies apostats més lluny qui m'indiquessin vers on anar, m'he vist perdut en contrada exòtica on he trobat tanmateix un conegut. Enraonàvem de la contrada i de la rosàcia i lanuginosa població i de llurs botigues tan delicadament i estranya acunçades i de llur confiança mútua, oblidant les claus a les portes part defora, o àdhuc lleixant les claus de tots els llogaters d'una mateixa casa penjades en claus damunt la porta principal i a l'abast de qualsevol dels passejants, i llavors de l'herba grassa i lluent, d'un verd fosc, i a les clarianetes de la qual, entre pentenills atapeïts, com qui diu, fitant-te, atentes a cap badada teua, segurament per a fuetejar't a cop de dents, les serps; les àglifes serps blaves, sobretot, mes també qualcunes de molt més grosses i brunes, amb ullals retràctils i amb intencions molt àvols i malignes, i aquestes, ai, llur mossada llavors malament rai, i per això, acomiadant-me, he arrencat novament, i ara me n'anava corrent, la por que em feien, com els conys. *Com els conys*, li he dit al company, *els conys que són exactament com caps de serps, o diguem-ne si vols el contrari, les serps amb llurs caps sempre parions als conys de les dones, i de tota manera, ja em perdonaràs, mes prou haig d'acabar la marató; potser amb tantes de distraccions i tot, aquest camí no acabaré tampoc davant totdeu*, *saps?*

(...)

Passejava vora el riu i havia romàs a badar-hi un instant. Havia eixit a treure'm el nerviosisme i cercava als irisats horitzons silenci i solitud, volent-me potser reconciliar a la idea tanmateix inassumible de l'enganyosa existència de les camandulaires constel·lacions en un firmament insegur i fals, totalment fals, quan, per comptes de cap tranquil·litat, heus ací que t'hi ensopegues de cop-sobte l'horrorosa sorollosa aberració de la codolenca, calapetenca, massa segura, voluda idiota.

Per què la cretinada colltorta, la colltortada cretina, amb tant de deler, i amb desficiosos braços, s'ofereixen al religiós xarlatà de torn? I què es deu empatollar ara el cretí predicador davant la ignara cretinitat qui tant devotament no se l'escolta? Quina altra de les ridícules faules espúries dels cretins no els deu anar contant ara que tots foten, com dic, aquell paper d'encantats, ulls com taronges, com si mai no havien vist cul en finestra? Veig que ha fet presentar pels seus grotescament lleigs ajudants un gran cossi blau que deu ésser força feixuc. I ara es fa aparèixer un altre cossi (verd) més petit i menys pesant, el qual un dels assistents prou és prou per a poder-li dur al costat. Ara pararé si fa no fot l'orella i veuré què diu.

Diu, *En aquest cossi blau aquest matí hi he feta cagar la meua dona, i mes catorzes filles, i per a bona mesura la meua anciana mare, de senilitat incontrovertible, la qual tanmateix m'ha comprès i els seus sacres cagallons hi he poguts afegir gràcies a déu. Ara us n'ensenyaré la pudentíssima merda. N'hi ha de bruna, i de negra, i àdhuc de blanca i de groga; podríem dir que és tot plegat un pou de merda multiracial. Tant se val. Som-hi. En aquest altre cossi hi han, en aigua neta i certs còdols amb molsa, setze granotetes en excel·lent salut. Què passarà si aqueixes granotes tan xiroies les llenç sense miraments al cossi*

merdós? Vosaltres mateixos en sou testimonis. Vejats doncs miracle!

I observ, tot i que soc força lluny de l’acció, com, amb carrinclona teatralitat, va ficant les mans al cossi verd i com n’extreu a mans besades verdes granotes bellugoses i com les llença amb fúria al cossi blau. La repulsiva cretinitat qui se l’escolta fa oh i oh. I oh.

Havent ficades totes les granotes al cossi merdós, el predicador cretí adquireix ara un visatge ploramicós d’allò pus. Els seus trets de beneït beneit datpelcul esdevenen marcadament tràgics, i tot el vult seu envermelleix fins assolir una color de menstru, i el seu cos sencer el solquen tremolins de rèptil qui mudés, i cau llavors de genolls i, com cap caragol hostilitzat, treu bromera i alhora invoca la bruixa Medea i en conseqüència qualque déu o altre ressuscitat, i embolica que fa fort, i me n’estic ujant, i ja vull anar-me’n, i potser llavors ha acabat d’embolicar inútilment la troca, i fot un crit endiablat, d’aquells que et glacen el moll, i per això m’he tornat a tombar només per a veure com s’acaba d’empatollar.

I comença a treure del cossi blau llefiscoses granotes inertes, i diu, *Totes mortes! Totes mortes...!! Car hom, un déu o altre, en aquest cas jo mateix, el déu impecable qui soc, les ha llençades al món... Com a nosaltres el déu del cel! El déu del cel ens llençava al merder del món, perquè hi moríssim enverinats de merda...! Car de quina altra faisó creieu que mai podríem esglaonar cap amunt l’escala eterna que ens mena al paròdic paradís sinó relliscant en contínua merda? Amunt, amunt, peti qui peti, som-hi, au, amb prou feines, amb feines i treballs, ací caic, ací m’aixec... Concepció meteòrica...! Vides culpables...!Món redhibitori...! Qui en vol mai l’ús, cossi de merda...! Millor que t’escanyin amb la mateixa puta vidiella...!*

La cretinitat, excitada, l’aplaudien; amb l’escalfor apassionada de llur deler fanàtic, no si se n’adonaven d’allò que els deia.

Continuà, *Caiem llençats al cossi de la merda i quin esforç no fotem ans d’espitxar-la...! Ens hi afirmem quelcom o altre, granotetes ineluctablement cruspides i recruspides per indeturables forces irreals de massives onades incessants...! En realitat, hom s’afirma negant-se...! Es nega en negació...! Es nega a l’oceà absent del no re! I se n’adona palesament que tot hi són falòrnies fètides, pallussades sense cap ni centener... Que hom no va enlloc, que només rodem ritualment com idòlatres missaires al voltant de la pega il·lusió d’allò que hi deu haver ben tancat, clos i reclòs, al pútrid taüt del miracle abominable, de la màgica fructificació del desig vaporós...! Un anhel sense armadura, sense ferro ni fusta, sense foc ni roc, només fet de fem i del fum estossegós d’un cul parat...! Al contrari...! Em diré granota enmig del sidral excrementici...! Abocat al gatxull de la soll...! Clos irrespirablement virós on hom em cloïa, això faig, passejar-m’hi cul-remenós sota ombrel·la rosa...! Sota ombrel·la rosa...!* [Els grotescs acòlits li n’han duta una de molt xaroneta. S’hi exhibeix.] *I ran els barrotets de la cleda, desclòs passejant-m’hi...! Clos en closa, feliçment celebrant-m’hi...! Per a enveja dels escarcellers orbs...!*

Involuntàriament, sense ficar-hi re, la cretinitat hi trempàvem. Ara comprenia l’atractiu de les absurdes prèdiques. Tot hi era, amagadament i palès, sexe. Sexe suegós. Sexe vora el riu rebatejós, el qual, per cert, davallava, no pas gràcies a cap déu altre que els déus malignes de les verinoses industrialitzacions, ple de merda, i de química i peixos morts.

(...)

Anit recol·lecció d’insomnis amb ídoles immaculades qui, tornades urpents harpies clafertes de pruents i llefiscosos intersticis, et conviden tanmateix a plantar tes orelles a llurs sofrages que puden a boc en verriny, i llavors a cop d’ungles al clatell et provoquen que amb tes banyes els burxos els conys que mimen prou acuradament les boques dels repulsius bufons reials abans hom (el fosc botxí) no els tolgo el cap amb un cop de destral. I, escapçat, amb el sagnant meló servat a l’aixella dreta, et perds, espectre de geòmetra qui, bo i escaujant per llocs ignots, adés s’estimbava, i ara reneix, només armat amb erecta arma fumejant i doncs benauradament calda, per negrors infinites de pous de roent infecció. Confrontat a l’abominació propera, buit aberrant que teixeixen fleixos de mòrbids tendrums, ous allí mateix, pels punxents ossets, als laberints del cervell, la veu imperant de Mestra Tortura (de menuda volia ésser mongeta, i ara havia doncs ineluctablement esdevinguda emèrita Incontrovertible Mare Superiora) que t’ordena, *Prem amb prou traça el gallet de la xona fins que no dispari, canó estrepitós, els trets tots molls ans magmàtics de la vaginal lleterada i, emfiteuta embacinat, hauràs aleshores, tret que molt provisionalment, és clar, poquinada la remçó deguda que et rembrà, fins a la propera escala, d’obligat remença pels esglaons eternament repetits d’aquest hipogeu predi mortífer*. On, amb aquell respit, tot fluixament i molt alleujadament bleixant, bo i sentint-la ara roncar com drac exhaust, tot i que sempre a frec de letal recaiguda, tu rai, car la gruada condició fetal interinament prou recobraves.

(...)

Tornant de l’empori de dalt de tot, em veig (imatge memorable per a tots els bolluts qui hauran la fortuna de contemplar’m) al capdamunt de les escales, heroicament retallat de fúcsia al cel turquesa, carregat amb quatre

bosses de prim plàstic blanques (dues per mà) clafertes de policroms queviures. Tret que ara em toca davallar, i, vós, quina por del mareig!

Ridículament, m’haig de seure al replà de dalt de tot, i davallar el primer esglaó així, assegut, com dic, un primer peu, amb les bosses del mateix cantó al mateix esglaó, i llavors el segon peu, amb les bosses que li toquen, i au, fins ara que, bo i mancant-me’n pocs, d’esglaons, gosaré tornar a ficar’m dret.

Assegut al darrer esglaó, hi ha el molt conegut (famosíssim per als educats com jo) ancià pintor. Ens coneixem i ens saludem. Al capdavall, els dos prou som artistes. Em va felicitar el primer jorn que parlàrem. I no sabia de què em felicitava. I em va dir que, collons, de la meua darrera obra de teatre, car prou se n’havia assabentat, que n’escrivia. I li vaig dir que efectivament havia estrenades, cada cop a una vila diferent, d’Europa i Amèrica, quatre peces diferents, mes que, ai, tot en tot, només setze gats hi assistiren, quatre gats per obreta, d’on que quin fracàs més gros, aitant cada vegada, com in toto.

Va passar una noieta cul-remenosa amb un vestidet viola de bruixa que no la tapava gaire, i em va dir, *M’han dit que és ta germana. No li podries dir que em vingués a veure a casa. Em morc per amar poder-la, si m’entens què vull dir*.

Ara comprenia la falsa amistat entre artistes abismalment desiguals. Atès que encar romania encantat amb la noieta, haguí prou lleure per a esguardar-me’l amb porfídia. Era lleig i arronyacat. Corquims raïen part de terra. Eren corquims de corcons qui el corcaven i rostaven. Qui el corcaven i rostaven, i qui rostaven i corcaven els seus pinzells, i la paleta, i el cavallet, i el quadre mateix, i les pròpies colors totes eixarreïdes.

Li vaig dir que ja n'enraonaria amb ma germana. I me n'aní totalment descolorit. Correguí rere la noia, la qual no coneixia de re. Tot esbufegat, li vaig dir que em perdonés.

Sorry, ma'am. Now, as if starvation weren't enough, a malignant pestilence came to perch itself on the eager cantilevers of our worried brows. Know that the ancient painter over there (as of today believe it or not the fucker's still alive) vows to paint you, with your most kind acquiescence, as the new Venus. Gloriously naked. What do I tell him?

Em volia fotre puntada als eixuts collons, mes, havent viu ficades les bosses blanques davant, s'hagué de conformar fotent guitza a les bosses, que s'esbotzaren i es vessaren en abracadabrants distribucions de colors esglaiadament gebrades. Amb prou feines mai cap quadre astorat de cap pintor ancià o novell hi reeixia més admirablement.

(...)

Tal com us ho dic. A part que crec que és més coherent de dir'n l'endemà d'ahir, cavà? Car "avui" no és re, és un col·lapse inestable, és alhora projecte i aspiració, i efímer instant ja transcorregut.

L'endemà d'ahir, doncs, estrany jorn de grogors. Passant per la biblioteca on els de més dels llibres duen etiquetes grogues, i fent un cop d'ull a l'entrenament de bàsquet, on els minyons juguen amb pilota groga, i saludant de lluny els monuments públics a les lletres, a les arts, als salutaris mites pagans, on cada estàtua ha esdevinguda grogota rai. I al capdavall prou m'haig de dir, *Quin jorn més groc!*

I potser, és clar, no cal parlar ni de la boira groga ni de la color del Sol. I em jugava quelcom o altre que faig cap a la platja (de roques i sorres grogues) i el geni qui em surt del

naufragat llum d’oli que vols enlluentir és un geni groc, tot groc. I que llavors, en acabat, me’n torn cap a dins i, sota la marquesina amb un anunci groc, amb dents grogues (de nicotina?) hi ha una paieta qui demana un tast al badall de truita amb ceba al seu company tot abillat de rovell.

Pràcticament tot hi és groc, doncs, i això que les ulleres que duc no són pas de vidre groc; són de vidre incolor. Ara que, home, teniu raó, tot groc, tampoc. Si alcem els ulls a les alçades més sobergues, llavors... Som-hi! I tant! Que hom n’exclogui, doncs, si us plau, certes estàtues de bronze (únicament, com s’escau, sobre subjectes clàssics!) que hi ha al capdamunt dels més gegantescs edificis, ço és, els que contenen les Ciències i la Cultura, que han adquirides (les clàssiques estàtues totes dignes d’ecfràstica peroració) (honor i aürs de llaors a Neró, a Herodes, a Escipió!) han adquirides, dic, llurs colors naturals de bronze a l’estiribel.

I ara (ull viu i orella neta!) que ens passa pel costat mateix l’arrupit marit amb el fel òbviament sobreeixit qui, quan parla amb la gent, es veu que crida massa, i ella, la seua rotunda dona rossa, colrada, i amb samarreta blanca, la qual alhora passeja el gossot ros, sentim (divertits) que l’arruca, *Que crides tant, carallot!*

I a la platja que dèiem les noietes amb biquinet groc? Golden lads and girls all must as chimney-sweepers come to dust, que a hom li ve al cap, sense més ni més, pàmfilament i trista. Tant se val; no et faços cas; no, ni a tu mateix; sovint (massa sovint) desbarres.

Ara, àdhuc. Ja m’ho diràs. Què hi ha a la teua ampolla groga? Un líquid groc, llimonada? I tornem-hi. Quants de vestidets de les xiquetes, totes rossetes (moltes segurament tenyides), tret que, força, muntadetes en formidables cavalls negres (cavalls negres, ah, una altra

excepció!). I les rajoles? Les rajoles dels camins molt propicis que duen pertot; esgrogueïdes, ni cal dir.

I les pometes ben grogues (verdes foren verí, vós!) dels podofils als jardins. I rumiem-hi: *Això ja sembla un d'aquells contefaules que et contaven a la prehistòrica infantesa, fa?* Quan encar vivies a la Torre Llora, on tots els ciutadans havien esdevinguts llors, de mitjana color, groguencs, la benaurada color de tothom, car s'havien acabades les ridícules colors malignament discriminatòries. Prou de negres, prou de blancs i prou de sarraïns! Ara tots vivíem d'una puta vegada feliçment mesclats. I de guerres, en conseqüència, cap. Tret que no fossin amb formatges tous i pomes lloques, és clar.

Car els maleïts patibularis militars, tots arranats d'arrel. Tantost cap infant assenyalava en la seua estúpida personalitat tendències militars, indicis de l'atàvica bestialitat dels dinosaures, neutralitzat i prou, com abans havíem prou sabut neutralitzar el quintacolumnisme del xarnequisme irredempt, i havíem pròpiament instituïda així mateix la implacable eliminació sistemàtica del botiflerisme. Com cal.

I au, en fi, no us ho diré pas dos cops. Endavant. Endavant, i groga, la color vital.

(...)

I llavors, enfilats pel laberint amb ruixes de flors mantegues a les vores, entre els arbres enllaçats amb cintes grogues (per al retorn dels presoners encormats als sofres de l'infern), bo i fent que hi caçàvem no pas bolets (ni sisvol els rossos alzinois a les soques), ans polsims de safrà als safranets, tot d'una l'orella paréssim, car, d'ençà de les llunyàries, potser emergint dels remots agres sepulcres dels exterminats, prou semblaria que s'alcen mendaços

mormols, monçonegueres boniors... O, qui sap... Remors de rems moguts pel corrent... Com ara si... While waking up with yourself... Adrift on a tiny rolling riverboat... O calla, no, encar millor, i si érets enmig de molt pregona tanatopsi, quan d'un foscant rerefons de núvols i boires, els súcubes se't formen, tàctils, tangibles, substancials, acurats, delimitats, detallats, perfectament humans en llur esvelta femenina beutat, i llur irrupció i ton erupció llavors gairebé tot fou u? Una simultaneïtat esveradora...? I ara el rum-rum prové pus tost dels qui no sonen, ço és, de tos batalls muts, per la sortillera insistentment remenats, no pas contenta, tot i el guèiser exorbitant de suara...?

Ça com lla, tothora això hi entens... Veus del destí... I què diu, eh, què dius que diu, el destí?

Diu, ventríloc, en veu poderosa com la dels nans grocs, i lluminosa com la de les nanes grogues, en veu alhora doncs d'en Pompeu Fabra, gloriós, i del seu magnífic àlies, en Dick Tracy, ambdós vestits sempre molt nítidament tot de groc (amb l'excepció és clar que la corbata duu les colors del Barça), diu, dic, el destí, la sort, el fat, t'ho pots imaginar, diu, diu...

Ja ho trobarem. Ja ho trobarem. Tard o d'hora, i segurament sempre abans d'hora que no pas tard, ja ho trobarem.

(...)

(*D'un guaitajorns abandonat*.)

Lleida, 10-III-1970. Avui he visitat al "Lliri Màgic" les cinc meuques. Les cinc meuques qui hi covaven, llobes qui llavors no m'alletaven pas, i així. I així, d'heroi que n'hauria pogut sortir, en surto. En surto esfereït, desolat, i, cos endins, escanyo. Escanyo (bo i esperelligant-me els nítols) la boira prenys qui s'eixampla del més enorme no ningú. Qui

soc? On soc? Ací. Oh. Prop del “Lliri”, a la boira, indesitjat. Evadint-me, talús amunt, aixapeïdament. I demà. Demà, ja estort de l’horda repatània dels invasors nocturns, amarg. Amarg, tolit, sota el mateix fanal de nit on he soferta la pluja corrosiva de la son, sobreviuré. Sobreviuré per als follets cruels de cada cop, i les albes. Les albes expiades d’un sendemà increïble. I prou. Car si al principi fou la llum. Què era la llum sinó un contagi febrós? Ja pots córrer-hi, doncs. Tampoc no vas pas mai enlloc. Com l’escarabat en ampolla tancada i llençada a l’infinit. Hom corre i què. Corre amunt i avall del mateix vagó hermèticament tancat (Terra) del mateix tren esventat (Galàxia) que es belluga boig per la via morta (Univers) que enlloc mai no et durà, ni re.

(...)

En acabat de les hores de jazz al fosc xibiu, assegut entre les donasses suades qui ixen a ballar i en tornen esbufegades, i un pic reprès el buf, hi retornen, posseïdes pel ritme, he eixit al capdavall al carrer desolat de la matinada; un vent pluig no anunciava re de bo, i he anat a amagar’m, enfredorit, al nou museu.

Mira que t’ho diuen ben clar a l’entrada: *Només al pis de baix hi ha re a guipar. Als altres pisos encar hi fem les obres, i hi organitzem la disposició general, i no és gens assenyat de pujar-hi, car re no hi rutlla encar i hi ha perill que hom força mal no s’hi foti, pobrissó*.

I tanmateix, què faig tantost no obren sinó pujar dalt de tot? Hi ha oficines i oficinistes qui hi penquen. I mercès al meu posat d’intel·lectual puc fer veure que hi pertanyc, que, o bé soc un d’ells, o bé un qui fa recerca artística de la més pregona; de tant en tant, plantej de trascantó una qüestió prenyada, i l’home o la dona em diuen, amorfs, de cercar a cap altra cambra o de demanar-ho a cap altre mostatxut mostassaf qui en sàpigui pus.

Quan me n’he cansat, i naturalment no he trobat re del que hi cercava, no sabent-ho de fet ni jo mateix, amb les meues esparses notes escrites als marges d’un diari, i amb la cartera amb tots els carnets que m’acrediten d’intel·lectual amb tots els ets i uts, em disposava doncs ara a davallar, i no era pas l’únic, car carallots com jo, rai.

Hi havia doncs una gentada pujant per les escales normals, de tal faisó que triaré de baixar per les escales metàl·liques automàtiques, tret que és clar, com deien a baix, de funcionar, gens. I així i tot, passant la barrera, assajaré de fotre-m’hi, i què? Doncs que, aixecant les potes i ficant-les a l’espai que separa les escales que haurien de pujar de les que baixen, i escaient-se alhora que hi ha força gent que puja per les escales que no roden, i, amb les empentes, han empetitit l’espai, la qüestió que ara haig les cames clavades, i no em puc bellugar altrament que assenyalant amb els braços que he caigut al parany, on un bon home vell se n’adona i ve, molt caritatiu, crec que a extricar’m, cosa que no pot fer de cap manera, i això que m’ha alleujat (diguem-ne), o alleugerit, de la càrrega, bo i encarregant-se de prendre’m el diari amb les notes i la cartera amb els carnets i els quatre rals, i ara s’ha atansat al públic i va demanant-los si cap d’ells no és pas metge. I vol la meua bona astrugança que un home meravellosament fort digui que ho és, on el vell lladre li diu on soc i què em succeeix, on a força de braços el metge gentil, de tremp tan entenimentat, m’allibera del cep.

I ara després de desfer-me-li en agraïments (metge com cal), m’he trobat nu.

I he cercat pertot el vell, i ver ací que era assegut part de terra en un racó rere la gentada qui encar pujava, i me li he ficat davant i li dic, *No serà pas meu aquest diari que feu veure que llegiu?*

Fa que no, el malparit. *I les notes?* — li dic. I l'hi prenc d'una estrebada. I es fot a cridar, *Lladre! Lladre!*

I qui en fa cas? Per sort, el metge forçut. Ha ficada encontinent pau amb un parell de mastegots, un dels quals (percussió còsmica) (encar ara em dringuen les orelles) és per a manguis. I ara vol que li expliquem el cas.

Els dos carallots diem alhora, cascú els seu plany. *M'ha emblada la cartera! M'ha emblat lo diari!*

Incendiàries impressions, iridescents cristal·litzacions, rampelludes espurnes màgiques als seus ulls de diví saberut, el metge bruscament s'encabrita i s'empara de les crosses d'algú i, com si fóssim (el decrèpit lladre i jo) un parell de llúpies o abscessos que calgués elidir abans la infecció no es propagués, barroer atia la voluda i àdhuc (guillotina folla) en bat integrants a tort i a dret tot al voltant, així que, havent-se tornat, amb aquell parell de rudes batutes, coreògraf de qui tots els dansaires pateixen d'esparveranys, amb el cisell rovellat de mon ganivet de butxaca, egoistament fugint em veig de l'improvisat camp de batalla, obrint, com qui el seu taüt obr, la finestra que em duu, d'un salt, enfora.

Sempre dic el mateix. *Ja s'ho fotran. Mentre adorin, els embordeïts, pútrids cadàvers als trons, prou llavors les esporàdiques espontànies guillotines contínues cauran*.

(...)

Tan bé que hauria estat a casa sense moure'm i heus-me novament sense sàpiguer on fotre'm amb aquest camió totalment desorientat — camió nocturn que sempre es perd i, a peu, aleshores l'haig d'empènyer, desfrenat — l'haig d'arrossegar com ase monstruós qui es nega a continuar —

a part és clar que de nit què hi veig? — enlluernaments angoixadors de malignes sobtades llums i sobtats camins que no van enlloc.

I on collons acab? — a indrets totalment degenerats.

Hi ha, fugaços, homes a cavall qui castiguen, com ara hordes bàrbares, els qui els surten davant o els qui troben enfonyats en indrets malsans. Esquelètiques Melpòmenes entre tràgics estarlocs d’arbres podrits (*zas!*), migpartides daltabaix amb un cop de sabre, talment fusta eixuta.

Avulsos, llavors, qualcuns dels degenerats sobrevivents se m’enganxarien si eu així mateix no me’ls tragués de damunt a fuetades i a cops de gat.

Vetací ara mateix aquest pollós purulent Èdip diminut, amb les cavorques buides i sagnants, i les mans pansides i endenyades lligades darrere seu amb ferros rovellats, i em demana ajut, i me l’haig de treure de prop, horroritzat, a cops de sola de sabata — no voldria pas tocar’l amb re altre.

I on passaré el romanent de la puta nit? — quin desig boig d’embarrancar el vehicle maleït, i assajar el retorn a casa, per a llavors ja no bellugar-m’hi mai pus — si no fos és clar que, sense propietats, les hordes anorreadores em prendrien segurament per un altre degenerat vagant per llocs podrits i inconvenients i em tolien arran en un tres i no res — el camió incomprensible i eu som doncs una mateixa unitat, possessió inalienable cascú de l’altre, i mutus ens salvem, tot i que (com dic) som tan incompatibles que tant l’un com l’altre, si mai trobés cap alternativa, així mateix com si enganxava, vós! — accelerant-hi sense por — no pas pensant-s’hi gens — no s’ho feia pas dir dos camins — prenent la directa — i au — anant, aquest cop sí, fos jorn o nit, tant se val, ardidament i reeixidament directe — directe a l’objectiu calgut.

(...)

Cercant l'arcà dels arcans pels amagatalls més sacres, ara, al capdavall, darrere cap altre altar, n'obries, amb adient eina fèrria, el recòndit tabernacle — n'eixia, estrident, un estol d'escarabatots copròfags, necròfags, estercoraris, deleteris, detritívors, adversos, encar estúpidament absorts, inútils, en l'exasperada tasca.

(...)

Venint del reialme afortunat de Cornellàndia (conegut per d'altres amb el nom més lletjot de Cuckoldom); hi soc, a l'infecta terra dels cobejosos caparruts, enumerat eunuc, qui, als qui molt gamarussament em tracten de banyut, els dic que de banyes gens, que són antenes com ara les dels insectes superiors, coneixedors de les autèntiques realitats per als malaurats humans sempre ignorades.

Són antenes, els dic, *amb les quals el nostre sisè seny entén en un instant molt més que el comú dels moribunds no comprenia per cent cinquanta anys que hagués vanament viscut, mesquí bajà, ximplet datpelcul*.

(...)

Els salvatges no n'eren prou a parer dels cretins — per això anaren a "evangelitzar'ls", ço és, a fer'ls molt més salvatges i ignorants, i malparits i datspelcul, i olímpicament betzols, ço és, crèduls "creients" de les bestieses més porugues i fastigoses, perquè alhora es caguessin, i anihilessin sense recances ni restriccions tots els qui no s'adeien a llur nova, molt més imbècil, imbecil·litat.

(...)

Al diari del matí, hi havia apresa (entomada graciosament) la mort del meu enemic jurat, i sortia en conseqüència al carrer amb més bones impressions que no mai.

I que content de més a més, que, en acabat de la gran mortaldat, els automòbils (aquella repugnant andròmina en rodes) fossin tots abandonats i posseïts per la curiosa gossada qui encar voltava.

I també que, per comptes, les sobrevivents (sobretot nosaltres les dones) féssim ara, d'aquell món adés estúpidament bastit només de cobejança i d'enveja, un món calmament llisquent, ple de bondat i d'apaivagament.

Sense mascles ni gallimarsots, a ningú no li passaria pel meló corcat de cremar petrolis ni de balafiar la llum que pol·lueix vespres i nits.

Soc enmig l'adés letal cruïlla, transformada tranquil·lament ara en plaça per a tothom, i on, assegudes en cadires de boga, fem les nostres delicades feines, les nostres pausades obres manuals, amb ninotets i vestidets, i joiells i petites escultures, que duen, tant a la quitxalla com a la gent gran, grans delectances. I, al costadet nostre, les excel·lents marmanyeres hi venen, sempre a bon preu, gairebé donat, llur deliciós casolà producte, mai enverinat (àdhuc els rebordalls en són, de boníssims), de llurs hortets i els nostres.

El meu enemic era un enemic autoproclamat, *a self-appointed foe*. No sé què es pensava que li havia fet. Crec que el molt ruquet es creia que li volia prendre la seua posició de bufó públic, d'albardà del xumet — de qui els actes i gracietes, ecs, vós. No soc pas sol a dir ben sovint, *vilia miretur vulgus* — que la plebs admiri la merda (i nosaltres, mentrestant, rai, callant i anar fent).

És que no podia anar més lluny d'osques, ximplet! Sempre m'han fet un fàstic insubornable les posicions oficials, i els malaurats miserables qui, voluntàriament i tot, es veuen obligats a fotre-hi el paperet, i no cal dir, aprofitant el càrrec, el malparit i el lladre.

Així que, com en la incòngrua historieta de la grua i el pigmeu, el qual, beüt i cobejós, estruç i fictament viril, bo i plomant-la, la va tornar carcassa d'una esgarrapada, es veu només perquè volia emblar-li el frac que es pensava que la grua portava — un frac que es veu que volia ficar's damunt (amb l'afegitó segurament d'un barret de copa) per tal d'en acabat enfonsar's (així, abillat més típicament, segons les grotesques convencions fílmiques i teatrals) al sofre i al brac roent del volcans, com a bon escurafumerals qui es veu que ja no era (el pigmeu), i així, amb allò, amb aquella proesa de beüt i beneit, acomplir una tasca encar més heroica que no la que ja feia sobri, car és clar que el qui contava la història havia aglutinat, oblidós, els mots "grua" i "pigmeu", per a fer'n el mot "pingüí", i d'ací tot el malentès amb el frac i el brac roent i pruent, i llavors, tant se val, tot i que ningú no li entengué la historieta, l'historiador prou fou prou aplaudit, i com dic, com això, imaginem'ns-e, quants d'altres malentesos pel món, vós!

Malentesos, rai, i en canvi, carallots qui no entenen re, pler.

(...)

Per què no els donem de menjar a les gallines?

Malaguanyats els qui hom llença a les lentes fumoses fastigoses pires; prou engreixarien l'aviram, i els ous foren encara més nutritius.

Tan bé que se n'aprofitaven les putes gallines! Amb la talent que duen, vós, una talent atàvica d'àvid dinosaure mai tip!

(...)

[Un esbart d’ocells negres de belles lluentors
I no me n’estenc més — no vull fer’m tediós.]

(...)

(*Tout coule et le pigeon roucoule*.)

Tout coule, et le pigeon...
Tout roule, et le pigeon...
Tout coule et roule et le pigeon
Pont Mirabeau
Et le pigeon roucoule.

Et maintenant pont Mirabeau
Une ligne suit
Une ligne très longue... longue... longue... très longue...
Une ligne qui coule, et roule, et s’allonge...
Pont Mirabeau
Jusqu’à son dernier roucoulement...
Roucoulement...
De râle.

(...)

(*Re roman*.)

Pourquoi écrivez-vous?
C’est plus facile que de ne rien foutre.
Que era més fàcil d’escriure que de re no fotre — li vaig dir,
sense afegir — : *I encar més fàcil que de fotre re altre*.

(...)

Les velles (totes vídues) se’n foten de tothom
Aquesta és casa meua (ningú no hi porta dol)

Hi vinc vestit vermell i sign amb sang mon nom
Hi cerc per a mes nafres desinfectants i alcohol.

Ara en sents les rialles (coristes en redol)
Llurs conys pudents que canten tonades de renom
A doll t'han dit de foll (i anarquista i betzol)
I et volen terrorista (mants penjaments n'entom).

Voraç de llum falena (sempre ho he dit ben clar)
Només armat et guanyes la cara llibertat.

Ninot bibliòfil (borden) totes tes armes fulls
Que el foc dels assassins aviat devorarà:
Exèrcits de pecs bàrbars sense cervells ni ulls
Esborren de per sempre que mai fores ni nat.

(...)

Quants de camins, massa excitat, empaitant secretament la dona devers les seues reunions amb druts benparits, no caic de corcoll, o m'atrapa i m'escuixa un cotxe o un autobús, o m'enfons en qualque pou, o rellisc cap als inferns de qualque riu glaçat...!

Aquella nit, mig indemne, faig cap tanmateix fins al motel; el meu nas alabatent em mena infal·lible a la finestra on hi cardaria la meua dona — res que m'escalfi tant com veure-la fent (amb sorprenent perfecció) tot allò altre, amb selectes d'altri, que a manguis expressament i sovint molt alçurada li prohibeix...

Mes ai collons que m'errava de finestra. En aquesta un assassinat hi té lloc.

Un assassinat? Hum, això també és excitant, també fa trempar (tot el que és prohibit, furtiu i clandestí, "pecaminós!", fa trempar) — tret que... no tant com veure la dona, és clar! — veure-la cardant i alhora jaquint-los fer tot

allò que a mi em veda amb desdeny... — *Ah, salivetes! Salivetes, vós!*

Mes... tant se val, el cas és que l'endemà m'entrarà a la caseta l'assassí. Anava a dir-li esfereït que no havia en realitat pas vist re, quan me n'adon que no ve a acusar-me de re, que ve a consultar'm en la meua qualitat d'entès en mantes de matèries, com és de general coneixement al barri.

Què faig? Truc encontinent i d'amagat la puta bòfia...? No.

Per comptes, faig l'inspirat i li predic, cretí ell, cretí jo, que aviat l'atraparà la cretina policia per crim comès al motel. Esgarrifat, collons com admira ara la meua ciència! No pensa pas ni a matar'm, tret que la tossa d'una pistola a una de les butxaques és palesa a la seua falda, car no és pas que trempi, no.

Sort que la bòfia no l'ha trucava pas. Segur que (ell) deia als buls què cony de merda es podien mai creure, d'un comediant, algú conegut a tot el barri com l'adust ximplet...? I si els buls han desig de perdre tanmateix l'estoneta i s'atansen a la cambra que xafagosament els deia, i hi troben el mateix material genètic...? Quin material...? A l'escena de l'assassinat...? O a la finestra...? El seu...? O el meu...?

I si trucaven ara mateix i venien a demanar'm cap parer o altre, amb la fama que hec de sàpiguer tants de secrets, i els deia d'estranquis (a cau d'orella en un dels racons) que el qui em consultava suara ha confessat...? Que amb la confiança que inspir s'ha pensat que era confessor i/o metge, i és clar que els metges i confessors han jurat de servar el secret, tret que en realitat només soc un trist carrinclonet màgic de firetes...?

No anirem enlloc. Estalvia't les cabòries. Qui vols que vingui? Massa acollonit.

Per això, de bell nou, sobtadament, nyac, no hi soc; un cop més anònim i desaparegut. Havent fugit per la finestra. Que truqui qui vulgui. No hi soc. No hi soc.

(...)

L'havia vist quan en acabat que sentia trucar lleument a la porta, havia esguardat per la finestra. Havia estat mon amic i company, el poeta de Sabadell, qui amb son germà, ambdós vestits amb granotes verdes, m'havien gicat al llindar un paquetet, i segurament urgits o empesos pels encàrrecs, giraven cua i tornaven a pujar a llur camionet repartidor.

Al paper d'embolicar que embolicava el bell pa hipnagògic que mon amic em regalava, hi deia que, *No hi ha pas millor poema que un pa ben fet i ben bo*. I és clar que tota la raó era seua, vós.

De fet, el pa que llavors m'oferia és quelcom que en acabat he colt tota ma vida.

(...)

El sojorn del greu pencaire al Partenó. Àdhuc les cariàtides al davant hi fotien trempar les pedres. Triboelèctriques beutats — bruixadament enrampat per les xàldigues de llurs ulls.

(...)

Al prostíbul que se'n deia el Partenó (o Casa de les Verges), el frenesí de les noies públiques el tenien encantat. Na Tisífone, n'Al·lecto, na Megera, i les altres, totes plegades,

els ditets de llurs fascinants peuets passaven rosaris de vehement fruïció.

«Car sàpigues que només les empestades aristòcrates han peus de griu!

«I quan se'ls guipen, ai! Com ara, clàssicament, els paons. Prou és conegut que el paó ha paor de sos peus. Per molt d'urc ni de pompa i ufana que no posi a esbaldir sa cua enjoiellada i immensa, tantost de casualitat sos peus no ulla, quin esfereïment i quina vergonya! "*L'horror, l'horror!*" — sents llavors que sa veu tan gutural ni ronyosa no exclama.

«Oh, execració, elles i ells, doncs, pitjor àdhuc (diria hom) que no els egipans! I amb esperons i garfis i urpes d'opinics i cutibuts!

«Mentre que naltres, rai; els tenim alats — com totjorn lleugeríssimes aloges.»

(...)

Al bell bordell era fet rebedor del simbòlic anell, car es casava, durant el seu beneït sojorn, amb totes i cascuna alhora.

La flairosa bafor de forn de llurs fornícules — «Amb ton piuet de formiga, ferm fornica-hi. Fornica-hi!»

(...)

Tot hi eren conys, com segells de filatèlic, i n'havia triats i escodrinyats fins a l'exhaustió.

El seu dilecte calvari, les dones — llurs culs nus — infranquejables glúties serralades.

(...)

Els conys de la noies — un higròmetre qui va com qui diu a repèl — es mulla en temps delitós.

(...)

Entrava al bar i pretenia cercar-hi qualcú qui l'esperés. Mentrestant, d'esquitllèbit, s'anava bevent els culs de les copes i gots de licors i cerveses abandonats a la barra pels qui se n'anaven, tot això és clar un pèl abans el geniüt bàrman, potser ocupat o àdhuc dient-los suaument siau, no se n'adonés que els escurava.

(...)

Esdevé l'únic senyor del seu univers mental i el fa rodar entre boires cataclísmiques fins que no el resol, de sobte aturat, en espectacles sublims de volguda precisió.

(...)

A les forges hipogees de l'esperit artístic, hi neixen hefèstiques flames que al rerefons del magí hi dibuixen formes, iconografies hipnopòmpiques, on la força de la imaginació hi veu relacions de fantàstiques imatges.

(...)

Car els predictors al capdavall no predeien, en força artísticament acolorits plecs o lligalls d'espès paperam, sinó banals aproximacions d'allò que mai s'hauria d'esdevindre.

(...)

Amava tant el tren que quan era a trenc de passar el tren que més amava, sortí a rebre'l. L'abraçada fou èpica. No en restaren, d'ell ni del tren, sinó ruïna i ferralla.

(...)

Hom hauria volgut convertir el gran rapsode en gran cantor, mes les paraules se li censuraven soles — l'home era incapaç de cantar-les — dir-les, recitar-les, rai — mes cantar-les li semblaven (sense cap raó) obscenes.

No hi hagué res a fotre. No en cantà cap.

(...)

L'amic Sànders feia els vuitanta anys, i li dèiem que no es desanimés sobretot pas gens ni mica, que — com prou havíem somiat — davant seu se li estenien encar, pel cap baix, cinquanta anyets d'afegitó.

(...)

Anònimament barrejat, un poeta admirat, guipat al metro atapeït per dues noietes vergonyoses, se sentia estarrufar.

Després, per carrerons estrets i buits, en cases totes fosques, assolia gairebé de fregar-hi els llibres prohibits.

(...)

Com efímeres, fent zeros a l'aire, i fent-hi vuits, i fent-hi llaços, fent-hi nusos, sempre debades, sense cap ni centener... Així ell, enjòlit prop els llibres prohibits. Sempre a l'abast, i tanmateix tan lluny.

(...)

Que la divisa sigui, *Ambire, non ire*, ço és, *Anar de cul, cal, i no pas anar de dret*, car on aniràs sinó enlloc; i doncs, com més de dret vas enlloc, més dejorn et trobes en buidedat.

I, en contrasemble, com més de cul no vas, més trigues a anar enlloc, i doncs més divertit el merdós viatge, vós.

(...)

Aitan accepte ni suau com sap, assistia sovint femelles a sebollir, ben endins entre les més immundes escombraries, els grotescs subproductes de llurs (indiscrecions?) (pecats?) (relliscades?) (nits d'amor?) (oblits passionals?), saps què? De llurs cardades. I prou.

No dic pas que ho fessin amb gaire estil ni lluïssor; pus tost semblaven, amb les presses i esgarrapades, pirates pecs enfonsant a la gola hermètica de la terra ingrata, ineptament rai i amb garfis i pegats per comptes de mans i ulls, i potes de fusta en tost de cames, llurs molt mesquins tresors.

(...)

Tot i no ésser hitita, m'hi mesclava.
El gatet burell fosc n'era, i esdevenia, al començament, el meu introductor, i encar millor, el meu torsimany.
I llavors entrava amb tranquil·litat a un bar hitita, i que bé que m'hi trobava.
Feia el president de l'entitat, *After all, it ain't that different from the bars for whities or even for blackies*.
I el meu llit en acabat esponerós floria d'hitites.
Un llit d'hitites és un llit proveït d'allò millor.
Àdhuc ma tita habitava en cony hitita, de trast en trast.
I esdevingut soldat hitita, en buits llogarrets transfronterers, ombres premonitòries, vós.
Mals senyals ens feien decidir de tornar-nos-en.
Hora de fotre el camp cap enjondre.
Hora de pocs hurres ni aürs.
Hora de tocar el dos lluny, devers esferes més pròpies.
Pròspers hitites, per què bellugar'ns, si ens hi trobàvem tan bé?

(...)

(*Nothing but the dregs*.)

Atès que cada cas possible ha estat viscut en vida o en ficció, només roman (debades rai) anar dient.
Per això em feia escombriaire. (La gran carrera.)

(...)

(*Ai, carallot! Suspèn la teua incredulitat, i ja que hi ets, beu alhora oli; força, força oli*.)

Car comprova-ho, ca?
Prou cal somorgollar's a les més espaordidores ni angoixoses pregoneses per a heure'n la més sublim ni percaçada perla.
I al fons del fons més esglaiador ni fosc, tot hi és cony.
Cony hi és tot.
I prou.

(...)

(*Arrapat a sos peus, mentre sucs de son cony*
El cervell em penetren, em va dient la dona.)

Si entra pertot el drut conqueridor
El conquerit roman amorrat a la gleva
I enlloc entrar no entra, ni d'entrar mai no ha.

(...)

Ets al balcó on rentes samarretes
Tomba l'aigua devers carrers malsans.
Ets al parc hi estalvies els mainatges
Que rebin damunt la pedra vermella.

A la cuina de l'alta dama ara hi occies

Dificultosament els sapròfits aràcnids.
I al cresp oliós hi assassinaves
Els glots menjadors de braços i cames.

A les aigües negres del port hi suren
Encar dits i mans grotescs d'antropòfags
De qui les sangonoses ferramentes
Totes soles se'n riuen hegemòniques.

Vas llavors a raure hores i hores
A la cua de les frustracions.
Inexplicablement hi perds el torn
Mentre sords t'hi rellisquen els sabons.

Tomben dels ambons bavalles mefítiques
En païdors sintètics guaitem les digestions
Hi ha tot de gimnastes collats a les parets
Voltors hi entrevenen els horitzons.

I els flocs de grues dalt els paralitza l'ambre
Mentre t'empoixevoleix l'insistent
Helicòpter del ratador mareig:
Amenaça bubònica t'ha ben umflats tendrums.

Apareguts espectres en vescs verdencs de gàrgoles
Grotescs miracles amb llimacs qui s'esclafeixen
Per les pessigolles dels mocs que els ragen:
Tot esgomats els teguments ja pleguen.

Ànimes càndies d'ennegrits paisatges
Blasmen titelles a arranats hipòdroms
Qui puerils com acròbates Bartlebys es voldrien:
Escrivents exhausts qui ometen la fi.

Falques irrellevants ensaginen la resta
I hem arribats limítrofs al buit qui com colom
Com el no re parrupa colgat en la taronja

Que rebenta el condó que re no protegeix.

Fàl·lica absència estrepitós esclat
Espasmòdica illa enmig del toll
De les serps peremptòries com dreçats olifants:
Que ejaculin que ejaculi totdeu!

Que ejaculi el penjat de qui l'ull es perdé
Esglaiat pels malsons al cataclísmic cel:
Ordalies de la sulfurosa nit
On fètids fetus et rosten sinapsis.

I tot fineix en son etern i en blanc.

(...)

(*Re no fineix*.)

Car tota continuació (factible) es perd en la destrucció (actual).

(...)

Les cases eren com ara daus. Daus blancs, en forma de cubs, doncs, i plantats a frec de cingle, i semblaven de lluny que podrien trontollar, si hom els empenyia amb dits de gegant de part darrere, cap avall. Llavors, mentre esguardàvem dalt la serralada estant, el cel s'enfosqueí tot d'una i una negra tromba d'aigua eixí de la mar com pota de monstre de magnituds esbojarradores, i ho escombrà tot; com ara llençats pel cornet del colós, els daus blancs rodolaren estocàsticament, alguns cap enrere, d'altres cap al costat, un parell cap avall, vessant, com si eren els punts negres dels dau, alhora dones i canalla, de qui els aücs mentre queien, amb la sorollada, eren per a nosaltres muts, com els aücs que llencessin unes formigues caigudes amb els daus mateixos d'un gobelet sacsat i empès com dic per mà de colós o pota salvatge de cap de fibló. Ara, en un tres i

no res, el torb cessà, i novament eixí, esclatant, el Sol, i aleshores vàrem veure el darrer dels daus, mig equilibrat, si caic no caic ran de precipici; un home gras era estès al cap darrer del dau, on hi havia la piscina, i servava amb un braç la seua dona, també grassa, també granada, com ell, la qual penjava a un parell de pams de terra, i així, en aquella posició precària ambdós semblaven tanmateix fer de contrapès, i que si reeixissin a desprendre's alhora del darrere del dau i caure definitivament a terra, el dau bascularia part davant, i de leri-leri que no era, s'estamparia així mateix damunt les roques que brodaven com blanc i verd guipur l'ambre de la platja.

(...)

Petrificat, còdol inconspicu, impassible veig estendre's les edats, on cada catastròfic esdeveniment me'l prenc pel que val — exactament zero.

Presos en llur intrínseca neutralitat, què són doncs sinó molt ventissos ventets innocus, efímers ciclons, vanes onades...?

Passatgeres històries (historietes!) de rucs, enfarfegaments de fades dates, son inútil de reis visigots, taules i taules de nul significat...?

(...)

(*U de maig, bateig de sang*.)

El bon Roc Falcó era un noi qui coneixia de viure a la mateixa dispesa. Mai no m'havia fet la impressió que fos gaire diferent de tothom, és a dir, que no fos sinó qualcú (un de més) qui va fent dins les possibilitats ofertes per l'espai que el circumscriu.

Doncs bé, tant se val. La qüestió que aquella nit, amb la cambra a les fosques, so repenjat a la finestra,

desmenjadament picant a un plat que descansa a l'ampit. Picant-hi, dic, insuls recapte de teca que fa poc m'he feta al pot i al fogonet que tinc amagats a un racó de l'armari. Crònicament frugal, prou hi estic habituat.

I me n'adon que el meu automòbil impedeix, a baix de tot, al carreró estret, que un altre automòbil molt més gros es pugui esmunyir del tot. Per això he baixat tan de pressa com he pogut, abans no me'l fessin malbé, i el frèvol vehicle meu l'he empès a força de braços, perquè l'altre home passés. Ha passat i ha davallat i m'ha demanat on era la festa? Hi havia, a diferents pisos, i fins i tot al terrat de la casota del davant, festes diferents, i li he dit que ell mateix, que triés.

Uns embriacs en sortien (d'una de les festes, suposem) i, bo i aviant renecs i rodant en miscel·lànies circumferències, temia que els arpellots, en llur feble estat de ctòniques, arcaiques, caricatures, no cometessin l'absurditat afegida de voler trencar'm o embrutar'm la pobra màquina. I, amorf i ubic, i amb cara d'enfellonit, amb alacritat m'he ficat a defensar-la, com cigne colossal que la seua valquíria empara. No pas que en sotgés cap, només em feia, cronològicament olímpic, el molt seriosament papu qui, reflectiu, alat o no, reprova, damna i condemna tothom qui sap que s'ho mereix, justament com portentosa estàtua de marbre al cementiri.

Havent salvat el vehicle de moment, he volgut tornar en acabat a pujar a la dispesa i me n'adonava, dinamitat, que no duia la clau. Que amb les presses, l'oblidava dalt. Quin trontoll al cervell. Matusser que so!

I ara? Hauré d'esperar fins al matí que qualcú de la dispesa ixi, o hauré de fer guàrdia vora el vehicle que qualcú torni de matinada, i pugui jo llavors accedir a l'interior, tret que amb quin resultat, atès que també he oblidada la clau del

meu indret autòcton unilocular, o sia, de la meua menuda cel·la? No aniré pas (qui gosaria, vós?) a emprenyar el molt desagradable dispeser a aquelles altes hores de foscor!

Així doncs, resolt. Només cal que m'introdueixi a cap de les festes, d'antuvi, amb aspecte d'enganyosa vulnerabilitat (de qualcú ja a mitja festa, si fa no fa torrat, i qui potser vol tornar-hi), bo i ficant-me repenjat desmanegadament al cancell de cap de les cases que als pisos de dalt en celebren. I així és com he anat pujant escales no gaire darrere d'uns tocatardans qui tanmateix no pujaven, com jo, dalt de tot. S'aturaven a un pis de pel mig. I jo amunt, car m'ha semblat que la festa al terrat oferia menys entravancs de mesclar-s'hi.

Hi feien una pel·lícula i he pensat que amb sort hi sortiria, si, com aquell qui hi passa de casualitat, el director, més tard, en veure la meua prestància, la faisó meravellosa del meu atlètic amblar, com un ver mascle clafert d'urc i alambor, troba que allò ullprendrà manta femella, i doncs no m'extingeix capriciosament, tallat d'empertostemps del cel·luloide (o del que sigui).

Hi era doncs passejant-me immergit en la delusió que hi soc heroic i apitrant com cal, quan, quina por, vós, car me n'adon, aquest camí, que el terrat no el circumda re, ni barana ni mur! I són vint o més pisos avall. Un esfereïdor vertigen em pren de mantinent. Amb el cervell inundat sobtadament de sang, tot ho veig tort, i que es belluga follament, leri-leri d'ensorrar's irremissiblement.

Tret que encontinent haig de fer el cor fort i assajar de tornar el somriure a una rosseta de tènue i esventat gris qui em somriu i és (sense cap mena de por!) molt més a prop del caire a l'infern de baix. Me n'he adonat nogensmenys, vós, que tantost m'ha passada pel costat, el seu somriure

s’ha tornat ganyota de fàstic; ha degut ensumar el meu cagat acolloniment.

Ep, i ara pitjor! Una dona de blau, no sols no mostra tampoc cap mena de por; de fet, la veig (i el cor se’m vol morir d’esglai) passar de pla.

—*Passar de pla? Què cony vull dir?*

La veig continuar caminant com ara si baixés un esglaó, com si la superfície de dalt de tot fos un replà d’una altra superfície que un pèl més avall hom pogués calcigar fàcilment, tret que, amb el mareig que m’ho fa veure tot destarotat, veig tot seguit, sense més solució de continuïtat, la dona de blau caminant amb el mateix ritme part de baix de tot, al carrer estret, il·luminada palesament per un dels fanals.

La suor em xopa. Com ara solcat pels mocs de pler de llimacs, calfreds em volen tremolant. Car puc esguardar girientorn, enlloc no hi veig ni plans ni replans mòbils, ni superfícies alternatives, ni diferents (més o menys translúcids) llivells d’accés avall. No hi veig altre que l’estimbada mortal.

I ara espera’t. Aqueixa xiqueta de groc qui, per comptes d’anar-se’n avall com la dona de blau amb una gambadeta i prou, davalla tanmateix com ara qui davallés molt perillosament per un penya-segat, tot ficant molt cautament, ara un peu a una lleixa de pedra escorredissa, ara un altre peu a un clotet imperceptible, mes també sense cap por, ella, amb l’esquena a la paret del precipitós abís, poquet a poquet, pausadament mes sens arrest. Fins que d’esguardar-la caic de genollons, car el vertigen em vol avall, i m’estic arrapant part de terra com llangardaix.

I aqueix eixelebrat ara? Passa com una exhalació. I fa un bot decidit, com si pren encar més embranzida, abans de llençar's al buit! És qualcú de bru. Ah, el reconec. El meu veí de cau, el bon i molt normal Roc Falcó.

Ha espetegat immediatament baix de tot. Segur que mort. No; no pas del tot; sembla que es vol incorporar. Allò és massa per a manguis. Prou. Ja en tinc prou. El sé totalment trencat, com se'n diu? Esbotifarrat.

Horroritzat, el cor em vol plegar. Cloc els ulls, recul com un cuc espaordit. Bocaterrós, bo i reptant enrere, quin paper dec fer!

I és clar que me n'adon que faig el ridícul. Massa carrinclonament sensitiu. Un conegut qui se'm mor. Sí ves! La gran cosa. Que xaró, oi, pobrissó, qualcú de la vella generació! Un dels antics degenerats!

Car és evident que no so pas l'únic que l'ha vist abocar's, i fer's malbé a baix de tot.

—*Mes els disbauxats, els carnals, els ujats, els artístics, els moderns, els foguejats, els impassibles, els triats, nosaltres, rai. Acostumats als miratges. Als esdeveniments diguem-ne (molt caritativament) rars. Els de més (ecs!) saben molt menys que no sabem els de menys. Bah! I au, tal dia fotrà un any. El mort al clot i el viu on pot*.

Com si el cos bru d'en Roc Falcó no fos sinó un altre cagalló de gos abandonat al carreró estret.

Encar arrossegant-me panxa avall durant un bon tros, em vehiculava lentament cap a l'eixida.

—*Estiguin bonets*, responia amb un filet de veu.

I no ajornava pas l’oprobiosa fugida. M’espolsava la pols i l’estalzí de davant, i davallava tentinejant per les escales. Una despulla ambulant, la meua apergaminada pell de vellard lluint com cos dèbilment fosforescent, cos obsolescent d’un extraterrestre massa antic per a caminar encar per aqueixos innombrables mons fet i fet al capdavall del tot incomprensibles, vós.

(...)

«**D’enyor se li n’hi omplien amb llàgrimes els ulls**.»

A la descàrrega de les andròmines espatllades recobrava una guitarra sense cordes. Quan passava davant les dones d’aspecte molt casolà qui feien cua davant la botiga, n’hi havia qui em deien, «Toca’ns quelcom, toca’ns quelcom», i llavors responia, «No puc; la duc a un amic; no és pas meua; no en sé, no en sé».

Dalles i falçs segaven gramínies al Sol del capvespre. Prop d’una cantonada, una prostituta melangiosa m’esguardava adoloridament. Com tantes de dones amb instint premonitori, ja me la creia potser plorant la meua mort qui sap si imminent. Aprofitant l’avinentesa em sembla que vaig construir un bon vers: *D’enyor se li n’hi omplien amb llàgrimes els ulls*. El qual potser faria seguir (qui sap) amb: *Ull viu doncs car només qui no sembra recull*.

I ara me n’adonava que la porta petita del museu no era tancada. Que a la part pública del museu hi devien haver els còmics qui assajaven llur funció del dissabte en directe a la televisió. No era pas la primera vegada que els hi veia, bo i entrant de puntetes i fent-me a un raconet l’invisible. Avui ja acabaven. I acabaven amb un acudit segurament molt agut sobre banderes i himnes. Els tres o quatre altres convidats de pedra com jo se’n rigueren bon tros i àdhuc aplaudiren escadusserament abans d’aixecar’s de les cadires i anar-

se’n com bons minyons. Els tres actors negres, qui portaven perruques molt llargues de cabells lluents negres i eren darrere una taula com si hi llegissin noves novelles molt candents, també se’n rigueren i comentaren llavors que era un bon gag. Personalment, llas, no podia pas escatir on fos la gràcia; segurament havia mancat la introducció de la meravellosa xanxa, i per això romania amb un pam de nas. Ça com lla, per què capficar-m’hi? Davallava les escales del museu, la part pública, com dic, car les galeries és clar que eren ben closes i segurament plenes d’alarmes, i em sentia tan content que davallava mig cantant i tot. No pas que hi veiés pràcticament gens, davallant les escales. Els llums eren tots apagats i la nit ja havia caiguda. Però cert que, davallar, davallava content com un gínjol. No sé pas per què.

Per les escales, lleument m’he fregat amb algú només notat, car de veure’l gens, com dic, el qual es veu que pujava, i potser ell ha hagut por, però no pas jo, gens, massa content, massa content.

I fora havia plogut una mica i el carrer relluïa i m’he ficat a caminar pel bell mig d’allò que a pleret s’havia convertit, no pas ja més en carrer, en carretera, ara. I si no hi havia gens de trànsit, de sobte veies que sí. Ai, faduc! Tots els vehicles em venien de cara, i per les traces rabents. I, ja mig enlluernat pels cada camí més ferotges fars, m’he ficat enmig on semblava que hi havia una illa que els vehicles farien per evitar. Però no. La illa no existia. I ells, a tot estrop, se’m fotien damunt. I em veia mort, i veia alhora la vident, sibil·lítica, prostituta qui melangiosa m’havia llongament atalaiat mentre amb la meua pansida guitarra sense cordes li havia passat pel costat, i la qual, contrastant amb les caramaseres adotzenades, no m’havia demanat, com les putes, de tocar-li quelcom. Prou veia, ella, que, mesquí, prou anava sense cordes.

El cert en acabat és que, no sé pas com, mes el cas és que encar soc ací. Més o menys sencer. Sense gaires cordes, però prou fi. Mes ella? La duc fixada al cap. Tènue i melangiosa, lligada d'empertostemps a qui sap quina altra cantonada del cervell. I no pas enlloc més. I he pensat, *Quina més trista història d'amor!* I què? Re. D'enyor se me n'hi omplien, amb llàgrimes, els ulls.

(...)

(*Mestra Natura No Conta Mentides*.)

Fuig-me a les neus lluny d'on s'escanya la voluda
Puja'm als cims i atalaia'm les esteses.

Figura't de bell nou estort marrec
Esconillant-te camps a través
No pas trepitjant dreceres tenebroses
Cap a la carrinclona turpitud del repulsiu comú.

Amb entrepà i cervesa fes-me vida bucòlica
I guaita't amb eufòria als miralls del cel
On fuetegen orenetes gavines borinots
Per cap mèdol ni partició mai neguitejats.

Al capvespre se t'encenen els caquis
Vora la runa de la cabana on s'amaguen
Grasses i secardins les serps i els escorpins.

Egregi i de nit llavors davalla'm a la vall
Gaudeix-hi amb tu mateix de lúnules i aigües.

Salvatge i selvós que la pluja hi esclati
I s'aclofin els astres i que estels
Llampecs i ulls de llop l'estona suspenguin.

I l'atans de la llum paladeja epicuri

I assegura’t tranquil que no hi hagi demà
Que tothora sigui ara que tothora sigui ara.

(...)

(*Mercès adés als meus esclatants poemes, adés al meu reguanyat anonimat prosaic, per llurs buides vides així hi deambul*.)

Esdevinc el vantat mercès als meus esclatants poemes, i allò (en realitat, aquelles dones voluptuoses vestides amb vestits estrets que mostren llurs formes trempívoles) m’esperona a millorar’ls. Car poder entrar a cap família convidat (no pas menys!) pel pare criptomarieta, i llavors poder-m’hi cardar tant la mareta com les filletes, jaquint tot despagat el pobre parinyó, car marieta jo gens, i assistint en acabat a les lluites diguem-ne legals de la desavinguda família, no pas entrant per la porta de cal notari, ans per la finestra, car allò és clar que és molt més poètic, i posant-hi, patrici, amb la meua autoritat autorial, pau, jaquint aquest cop despagat el sorrut i molt lleig notari (no sé pas si marieta o el contrari, tant me fot), allò em satisfà de faisó enorme, per a de mantinent, de bell nou, és clar, desaparèixer de llurs històries enrevessades (ara, mercès al meu traçut i bondadós estil, una mica menys desendreçades), i tornar doncs a esdevindre anònim i prosaic, fins a la propera, si mai arriba, ep, i amb un altre nom, de bell nou ben poètic, fins a la propera; fins a la propera, faig.

(...)

(—«**Aür, carona!**»)

—*Aür, carona!* — li dic, amb falsa animació, tanmateix content de la fi de l’amarga buidor (la buida amargor) de les vacances.

Recollíem tots els jocs que havíem pàmfilament cregut com cada any que desempaquetaríem, i que és clar que incòlumes els havíem traginats amunt i avall, com d'empertostemps, i doncs, debades.

La veia pansida, i la filosòfica cançó d'en Dutronc se'm fixava de bell nou al crani. «*El més difícil no és pas de fer-la trempar; el que més costa és de se'n desempallegar (sense fer-li massa mal)*.»

Com qui ou, santament inspirat, els refilets dels pardals al predi vora el xalet del prohom prop d'on ens permetien (pagant!) d'haver-hi la cabana — el prohom, a qui, segons te n'adones per la tortor cada cop més pronunciada del seu bec, no pot trigar-li gaire l'hora del ragnarök — em repenjava, com faig sovint, a l'ampit de la finestreta i m'abandonava al somieig, i m'hi veia lliure, novament, com de jove, anònim i espontani, esporàdicament parlant únicament i molt lleugerament amb estranys, sense obligacions ni interessos personals que vindrien a marejar ma perpètua comunió amb allò que els meus cinc senys perceben sense respit i que prou se m'afetgeguen al meló, ja curull de sensacions, i que doncs rucades d'altri afeixugarien fins a la bogeria, ínfimes tabes o ventisses converses doncs si calia encetades amb noms inventats i oblidats tantost (Bob és sovint el primer pseudònim que em ve a l'esment), i on enraonàvem de coses quotidianes, com ara dels idiotes pasquins (redactats per renocs ideòlegs amb els paltruus altrament repodrits) que serveixen per a orquestrar la pega plebs, totjorn desorientada, o fustigàvem misericordes les misèries ambient, o escorxàvem enrioladament els qui excel·leixen en matèries sense importància, com ara la religió, l'economia, la política, o, més vulgarment, escaujàvem la preciositat dels diferents

espantalls qui copsàvem transitar, o criticàvem el mal ritme dels fars, i ens en fotíem de les banyes del duaner, o...

Un bleix colpidor es descús d'ençà del llit. Amb aplom de beata, amb els trets carregats, visatge tronat i domèstic, m'hi atansava, ximplet peó qui, encapçalat pels dissortats uniformats de torn, comès a l'assassinat, escomet endavant, i, de mantinent, bo i acaronant-li cuixes i plecs del taboll, li mormolava ben a prop més o menys prístines lloances.

Pèrfid, covard, novament trempant, repetia, *Aür, carona, aür, que no ha estat res, veus?*

(...)

«**Vinc amb la dalla i la falç/ No pas a toldre l'aufals**», **o els Països Catalans a sang i fetge**.

Durant l'encesa albada, ajagut al llit, ensumant la flaire del seu cony als dits, romania immers en aquell privilegi dels autèntics dissidents, els qui no ens pleguem mai a cap feina, els qui mengem dels camps salvatges i bevem de fonts i pluges; i cardem sense recances i au amb la primera.

Hi soc, hi soc; escatint-hi els símptomes psicòtics dels cosmos, horitzons ignominiosos de dimensions desconegudes i inescandallables, arbitràries unitats patològiques segurament de totes totes irredimibles, on quelcom d'aitan fabulosament ni fastuosament ni prodigiosament complex com ara un conill blanc, de qui les orelles pots dir que són gonfanons nàutics, els senyals de les quals probablement decideixen en acabat futurs de mants d'estels, i no cal dir de miserables planetes, hi han perfectament cabuda, mes així mateix, bo i llavors juxtaposant a l'adotzenat plebeu paisatge contemporani el de les molt carrinclonament farsants constel·lacions, el vi

glaçat on es rabegen les galàxies i aquells odiós tempestuós darrer replà abans la porta on la morbiditat és absoluta, i això, de més a més, sense esmentar els ocults senils sortillers, de qui els sémens, pencant de faisó totjorn incremental, esdevenen eines calamitoses de corrupció invasiva quan els lucratius actes dels diarreics cirurgians obren nafres al cos social.

I ara que oïc l'aquiló assotar amb vents de justícia d'una puta vegada alhora els mefítics xibius a la platja i els deleteris tuguris al port, és natural que em vegi enllaçant amb els herculis treballs de la descontaminació. Sociòpates a les cantonades, d'aspectes degenerats, dignes successors de les xarones inestètiques hosts dels barbàrics invasors. Emmalanyats per les espiroquetes violades pels promiscus ètics cetacis qui s'esmunyiren per les esquerdes als adés sacres penetrals de çon Sovint.

Xoren i xurimangen pels descosits. Ecs. Me n'emmalalteixen. I m'emmalalteixen la ferum insalubre i l'esfereïdor aixarnecament dels encanfeliputridits, dels infectats pel “morbus canfelipútridum”, erugues en carruatge damunt catifes de carnatge entrellucats als magatzems ara foscs ara policroms de les infinites avingudes delineades fins a trenc de paper blanc, on, ninots esquemàtics, aixafats, ujats, aixapeïts, fent mania, en plena descomposició, maleitament cansats de pensar'ns-en de bones i florides, ja només cal que ens en pensem d'esborronadorament ben dolentes — segur segur que rutllaran millor. Car fes, obsessiu, memòria, ca? Immarcescible: 2017, when the hopes and tropes of millennia seemed so close to fulfillment, that... Mes abans lleixa'm espolsar aqueixa merda seca de simi poixeule a la panxa de la bella dorment, qui bo i adés somiant en el cavaller servent, i mentre el cavall blanc d'aquest esfereït s'irrita fins a l'assassinat a cops de ferradura del brut jocós

antropomorf ninot pelut qui damunt se li caga, tot esdevé panorama xorc, amb pilots i pilots d'infraccions, a tomb i sense; cert, cert; a çon Sovint en sovintegen els casos, inspector; què penseu fotre-hi? A sang i fetge, oi?

És palesament i ordinària sabut que tota fraternitat cova malalties; a la casa d'orats sé que troben eròtics els bubons i els carboncles, i que el paroxisme del foc i el devessall ciclopi dels afusellaments estocàstics i a nòduls afetgegats, o els daltabaixos i tràngols més túrgids, atapeïts, absoluts i barrejats, els duen orbs, i a esmeperduts orgasmes. On se n'ha anat l'oreig que ens portava l'encant plàcid de les escèniques escates? I les senyoretes a l'empait de qualque idiota pels ponts del carrer Avinyó? Ai, ai. Al sòrdid rabeig de l'àcid continu que corroeix el sollat paradís de les nines en flor, encar ensumant la flaire de l'esvaït esquer (a la molsa gebrada havia tret tendre el nas esvelt escurçó), corpodrit d'angoixa (velluts de molsa als raigs del Sol qui es colgava), la vareta de saüc del meu saurí, o la barnilla de faixa, o la virolla d'ombrel·la, o àdhuc, més a propòsit, el capçal de cordill, d'esotèrics assedegats vaivens i amb afal·lerats delers de troballa, allò massa encasellat vol amb enardiment de bat a bat...

Ah bon dia, gràcies.

Enllestit el tec, esguardava tanmateix la piràmide de llevants de tota guisa, i anava a l'empait aquest camí de qualque anòmal capítol per a endrapar de bon matí, quan en aquell món espectral de simulacres irreversibles, les llefiscoses teranyines al cony de l'esportista, les violentes habilitats de la qual, tot i que prou n'estava avesat, i a les de tota la fauna nadiua, i és clar així mateix que a la hilaritat que em provocaven, cada camí que m'assolien, les noves efímeres de llurs ininterromputs simposis d'erudits, cascun dels presents a les pantalles llavors talment un taüt

obtús i pretensiós, amb tots els símptomes de no saber dir altre que badomies, em menaven a l'oblit no sols de les circumstàncies ans a la pròpia subjectivitat, ço és, a la intolerant absència del meu jo propi, i bé, tant se val, doncs això, les teranyines que en trec, repetiré, del cony de l'estoica esportista, tothora estrènuament exacerbada, i la qual ara pretenia, abans la dutxa, d'embolicar's en la tovallola, mes parant molt de compte, ben a prop meu, a fer-s'hi alhora un parèntesi que emmarqués sumptuosament son cony altrament opac i il·lògic, del qual com metzinós escurçó qui tragués higiènic el nas ran l'aterridor dèdal, aitambé treia banyes i foc pels queixals un diminut orfe enigmàtic gland balb i calb qui, amb careta de préssec o millor d'albercoc, devia causar-li qualque caricaturesc pessigolleig o altre, car prou se'l gratava com si li fos epicentre d'allò que més nou i pruu, on noguda i amb prou pruïja, com dic, mecànica i sèdula, amb dits actius tots ensems, qui, en chor discordant, bo i garranyigant-li damunt pentenill i plecs intercrurals, li cercaven solaç, havia instal·lat, neuràlgic, i tanmateix, ai, esdevingut vagament un camí més obscè idiota, els llefres dits de la meua mà, com ara indecent nefròleg qui gorjut, no gaire llefec, i molt llépol de suardes i bromidrosis, de prou hermètic no troba re, els quals m'havia així mateix rucament enllefernats.

Sense cap altra raó fort disgustat, etzibava llavors cap garguirot al vergonyós capciró bo i recitant-li, sense gens d'èmfasi ni vehemència, a tall de disfressa que ocultés aital frustració, la primera implausible lliçó que em passava pel sensori:

—*Em dic «flictena» i soc una entelèquia; ço és, em dic «butllofa a la pell per culpa de manxiula o de cremada» i soc potencialment quelcom que es resoldrà en un pet: duc eternament l'efimereïtat al cor... duc efímerament l'eternitat*

al cor... soc no re bo i essent... ço és, bombolla buida qui esclata en no re.

Vaccí contra la sodomia, la corrupta atleta es tapà el rerefons; els dits del seu invulnerable escut de revulsiu acer escarnien els meus:

—*Us hem ben embacinats, datspelcul! Talossos, sòmines de solemnitat!*

Ensinistrats retroactivament, amb ferotgia se m'eclipsaren; algú m'ha presos els tentacles en ostatge, confabulava, i, esparverat i paranoide, em qüestionava:

—*Qui em desarrelava els peus de cabra qui ans prou duia bellament tasconats als punys? Quina pèrfida ocultació dels meus llambrescs dàtils, els qual adés, col·lectivistes, s'entenien meravellosament, em tramet ara, en successives onades de declivi, a escruixidor enyor? Efímeres ombres, lleugers ectoplasmes, gàrgoles espúries de l'avior fantàstica, en perdia memòria! Us vull renadius! Ganimedes, la plàtera! Xorrèstic! Gemmes! Daus!*

Als clots i xamfrans de les mans, m'hi bullien per les incisures els escamots d'aleatoris ònixs qui crec que tost reeixirien en llur mosaic; passarien de bell nou d'ésser cascun un altre negligible còdol vora mar, absurd i sense objecte, a reviure com fantasmagòrics pops qui, d'ataràctics, letàrgics i taciturns, ensopits al blau camafeu en la son de les eixorques catarsis, entren en òrbites de rancúnia i ixen de polleguera, assedegats de revenja i extermini, si llur artístic esperit, per l'esporàdica musa espontàniament desfermat, malda llavors, com gos nihilista, devers la deficiència, el nyap, el gargall infecciós, el morb elegíac, pol·luït, de la mofa i la derisió perverses, carnisseres, que els tifes peguissers pestífers reparteixen.

Escarràs conreant mentalment les meues obres, amb sal a la llengua, pres per cap vellutada galivança de marítima fal·lera, havia brutalment enxampada la mort (de qui els pebrotets i l'atzeb eren com sengles pansetes) en l'acte inic de voler tondre'm els ressorts interiors, quan, bo i metent en mecanisme l'infal·lible recurs de recobrar, com dic, els íntims ressorts amb l'estratagema gloriós d'un ardit cop de pit sensacional, i encontinent, en un altre dels meus molt sonats gestes i reeiximents, i proeses i esplets, i, ventríloc, alhora bo i a lloure esventant i aviant lletanies de prestigi provat, què volíeu que fotés, Àiax esquinçat qui aitants d'altres camins monarques i eclesiàstics he volguts fotre a forca i guillotina, sinó metre-la en vitrina en formol onejant, amb, a sota, la llegenda següent:

—«*Vinc amb la dalla i la falç/ No pas a toldre l'aufals.*»

I en petitet, en un requadret, dalt a l'esquerra:

—«*Mes (horrorós pas en fals!)/ De l'enemic a l'encalç/ Em desconfeixen bogals/ Sublims cèl·lules glials.*»

I calla, car llavors, interromput en l'ociosa tasca, biògraf anguniosament imaginatiu, submarí pels oceans de sofre on se'm rabegen les cròniques falòrnies, per la finestra que tancaré se m'infiltren, com penjolls d'arracades i joiells portats per monstres dels anys del juràssic, els sorolls d'en Bellsollel, el veí, amb el seu gruixut molt reganyós tractor, industriós i fidel pagès qui sega i tol, com endurits caluixos i d'altres empedreïdes soques viltingudes, els irrellevants tribunals d'espectres disfressats d'espúria mort, els atrofiats integrants dels quals, amb virosa fantasmal roba de seu fastigós, em condemnarien a ordalies la il·lesa virginitat de cada closca dels autòctons encar beneïts per la perla de la autoimmunitat a llurs estúpides, cretines, virulències "pàtries", i al desorbitat esmerç de les malaltes corcades usureres i avares (ço és, carrinclonament àvides) directrius

que ens volen de totes totes definitivament desconfits i àdhuc increats, i a tots ops coralment estimbats pou avall últim, on ensems és clar que a tot el que mai decreten contestéssim, ara que de més a més prou ve a tomb:

—*I els collons d'en Vamba, feixistes de merda!*

I prou. Recolzat a la capçalera que encapçala l'estesa cranial d'on els coets espirituals s'enlairen sobirans com òrgans cromàtics que es resolen en xafardeigs als quals d'antuvi dones autèntica vàlua, i aproves — magnífica conducta, en aquell perfecte reialme de goles descordades, ah meravelloses antigues bugaderes qui (culs i cuixes) rentàveu als safareigs i eixamoràveu llavors la bugada a l'oreig que us aixecava encar pus amuntet les faldilles — com titllen d'allò pitjor els costums fratricides de clergues i camperols, veig que al cap i a la fi prou assoleixes tanmateix de reeixir com un xinès eximi, i que signes amb qualque inconspícua xeix (car de què serveix?) aquesta altra ben fresca obra d'art, on que calgui dir allò d'albíxeres, matinet ben aprofitat, o quelcom de si fa no fa.

(...)

Capiculades cardem les dues papallones amb l'extremada tendresa que ens caracteritza. Llongues hores passat migdia en aquella calor de juliol, sota les fulles de l'ample faig, la femella blau fosc, dalt, de trast en trast ventalla amb ses decorades ales, mentre davall, mascle groc més petit, tot estret, aletes plegades, em solquen sovint espasmes d'orgasme.

Quants de cops no t'escorrs, murriet?

Cul enlaire, la femella tanmateix, tot el tendrament que vulguis, m'aplançona zelosament. Fent-me pagar quina desconeguda relliscada? Duia el virolat mallot (res de massa

cridaner, ep), pobre de manguis, innocentment, de tal faisó que revelava massa de ma ceba a d'altres papallones a la platja? Com em faré ara condonar? Esdevindré mai absolt per un pecat nogensmenys incomès?

En acabat, pròpiament insaculada, quan aquesta nit m'abandonarà in secula seculorum, i m'alliberarà d'aqueix amarg captiveri, tindré encar esme per a cap tiberi? A boca de quina moribunda flor, del tot gastat, no em moriré?

(...)

Esdevingut carronya, qui t'acarona tret les sarcòfagues cuques?

Amb sort (amb sort, dic), potser t'acaronen més perennement ni amable també els dits de les rels de l'arbre on esdevens, nat potser de cap llavor que ans de morir no t'empassaves.

(...)

Tàlem cismàtic, en acabat de certes desavinences al vesper.

Als llençols d'esquitllentes ensuma'n tu ara, i tasta'n, àcides cendres de llurs seguides cardades.

(...)

Se t'atansen imperials les cames engrescadores de l'escarcellera. En la intimitat impenitent, insolent, sense concessions, se t'asseu al cap i t'asfixia. T'hi fa enfonsar la grufa, et fa llepar-li esmeperdudament el cony. Ara, tantost s'escorr, ses cuixes hercúlies et fan petar el cap com un ou.

Les closques del crani crebat, entre les colors cridaneres de l'abrupció, reble i rocalla, àntraxs i col·lapses, escombrats devers les fosques del mai més.

(...)

(*Seeing her & at once falling flat*
Nose agroof upon her twat.)

Cony que albires
cony on et somorgolles
grufant-hi grufant-hi.

Hi vas grufant fotjant
llepant i xarrupant.

Herpes universalis.

(...)

No ha estat pas gaire fàcil d'esdevenir tan humiliat que saps que no vals re. La ment, l'enteniment, ho sap, que no ets sinó cap petita misèria efímerament llençada a l'ésser, la qual, a frec de darrer pas vers la inexistència eterna, desaparèixer, anorreada, no pas que costi gens.

En vana introspecció, el cos, tanmateix, sempre ha servada la mateixa ceba, sempre s'ha pensat qui sap què, l'il·lús.

Cos malaurat, que la mort va rostant, corcat part de dins, vulguis no vulguis, apresta't a fer amb mi aquest darrer pas.

(...)

Humil, immodulat, camandulaire, la saludes pèndul, i, entre doladures madures ondulant a la dula, l'adules i adules, i ella per torna, t'humilia més assíduament ni goluda.

(...)

Allí era, bo i recitant-li de bell nou mentideres meravelles a propòsit la seua única, vull dir, última, creació, ço és,

ximpletament i múrria novament nodrint la seua vanitat, quan...

Prou la conec. Se t’eixarrancarà, ofensiva, perquè la llengua hi mullis, pila baptismal.

She puts out a lot, shows off her pussy’s fine hairs for anyone to take a good sniff at.

(...)

Haig d’agrair de tot cor els qui m’humiliaren. Sobretot, ni cal dir, la dona.

Tota humiliació disminueix l’angoixa.

Car com menys ets (com més a prop d’ésser cuc d’humus, de fang, de terra, confós en l’humus, en el fang, en l’agre), menys por de desaparèixer en l’anorreament, atès que, enfonsat en la terra, què altre ets gairebé que terra, ço és, no pas re particular, ni menys tan particular, ans un altre efímer amàs de partícules que es fonen en el tot, és a dir, el re.

(...)

Per una d’aquelles casualitats, del no re caplleves. Per cap raó, esdevingut llavors si fa no fa organisme, si pots et particularitzes. No dic pas que t’omplis de coloraines. Sobretot, com deia, res de massa cridaner. N’hi ha prou que cometis l’error letal d’imaginar’t mica sencer.

Amb això, malament rai.

Car ai que queies pla al bertrol on tots els organismes qui es particularitzaven mica o gens, prou no queien així mateix!

Car a l’instant mateix on et reconeixies il·lusòriament fora de context, tota mena de neguits, pegats i penes de debò en reguitzell ineluctablement damunt no se t’abaten.

(...)

Enveja envers l’objecte.

Amb quin ressentiment hom es deleix a esdevenir’n — objecte sense sentiments, neutre, observador impassible, molt superior a totes les pobres essències movents, amb desigs i opinions, cabòries i impulsions, pellerofa.

(...)

Què és viure sinó unes xicotetes vacances després del molt cansat ofici de raure en el no ésser durant una eternitat, per a tot seguit haver de tornar-hi, en el no re, una altra eternitat?

Una altra eternitat a no ésser-hi, en el no re infinit. Quin avorriment, vós.

Per això, a la terra, descanséssim-hi. Descanséssim-hi, i prou.

(...)

Els àvids, ço és, els qui es desficien, els qui “treballen”, no saben re, no saben ni que han vingut al món de vacances, malaurats!

Massa curtetes vacances que caldria aprofitar, sobretot no lleixant-se enganyar per tant de desficiós professional de l’engany. (Llur fatxenderia, ecs!)

(...)

Glory be, I’m your exemplary shirker, and proud of it, of course; I find all duty execrable; all tasks deadly; all work putrefactive, as soon as I hear there’s something to do, I get too sick to be able to even think about doing it; or anything else, for that matter; “Hey, look, I can’t lift a finger, work would kill me...” And worse if we are talking about something “fun”; I hate fun more than anything alive, let others have all the fun they can and more; only don’t mix me in it nor (awful!) with them... And the fairs, the amusements, the holidays..., and the trips, the companionable hours of leisure and conversation, the feasts and parties, and dinners, and barbecues... Celebrations, junkets... Plus the wife, hey, ok, fine, let the fuckers fuck her, only not me, couldn’t face that one onus, too fucking heavy... My doctor, let me alone, I say, let others take the silly trouble to be sick and die, too onerous, too much worrying and fretting and bothering; too boring also; let the worriers worry, let the ill-minded get ill; let the dutiful be heroic and die, but soon; the sooner the better, good riddance; let the others, let me, be; let me float with the rocking earth as it takes it easy, just getting round and round, and round, its routine. There will always be crazy pricks dying to amass, to show off, to get ahead; to get ahead, where...? wanting to reach their point of extinction faster, surely.

(...)

Som els capellans qui ens adonàrem, vius de mena, ciència infusa, miracle del cel, llamp injectat de sagacitat sobtada per al xicarronet eixerit, que allò del treball era la pitjor maledicció.

El déu dels cretins mateix descobrí que aquell ninot seu, n’Adam, volia ésser savi, és a dir, viure sense treballar, on el déu dels cretins, cretí i déu, i doncs malparit a collons,

s’emprenyà com un simi amb una fístula roent al recte, i quin súbdit impropi no es trobava doncs, d’on que el condemnés; diu, «A treballar sense descans, fins que, totalment fastiguejat, ja no l’espitxis».

Els creguts, Adams sense respit, *irrespitables*; malauradament ningú anc no els agraciarà, gens.

(...)

Capellà a qui no li cal confessar, mes qui es confessa, en article de mort, per a dir la veritat.

Que al cap i a la fi què altre fou que un home, una totalment insignificant cuqueta anònima més, perduda en el temps etern, i que llavors, veient la cosa, calia viure — i doncs, posats a triar, quina millor vida que enganyant els imbècils?

Gens de pena ni recança ni cap ximpleria d’aqueixes de consciència — d’enganyar imbècils no és cap pecat. Els imbècils hi són per a ésser enganyats. Llei de vida, res més natural.

Els qui es creuen amb ànima immortal i divina, viltenibles vanitosos qui troben místics llurs borborigmes i tot. Quantes d’atzagaiades no es mereixeran?

(...)

Això diem els savis de totes les èpoques. «*Wei wu wei*.» Com el tao, vós. «Fer sens fer.» Això cal, anar fent tot anant fent.

Car som, som-hi!

Només els morts de cervell es poden afegir a les estrambòtiques construccions dels datspelcul qui s’empescaren les sectes per a tindre els ignorants

endogalats, i els boigs boigs, els cagats cagats, i el pobres pobres i inermes. Ni fe ni esperança ni caritat.

És de boig la fe en l'absurd, és de cagat l'esperança en cap carallotada ulterior, és de lladre assassí la caritat... Etc.

(...)

Segons el lavatívic levític, un dels “llibres” més eixelebradament ni datpelculament divertits de la salvatge bíbula, els hebreus (ai, perdó, els llevantins), sempre plens d'eixuta (i somalla) merda, es passaven bona part de la vida fornicant amb dimonis.

Dimonis disfressats en bocs i querrines. Amb les conseqüències que hom es podia esperar: Bona part de la població feta de capricorns, sàtirs, faunes, caprotines i egipans.

El mòmia Moisès, sedec de genocidis, en veure llavors que s'estimaven més, hircins, sollats, no gens higiènics, i això tant les dones com els homes, “comerciar carnalment” amb les sempre lascives cabres, pobrissones, i no cal dir els luxuriosos bocs —les *tragos* i els *aïcs* — s'empescà, diu l'“èxode”, ço és, el boc emissari, per a desacostumar'ls, en veure'ls, tràgicament ans sacrificadament cremats, com els fugia entre les putes flames, el dimoni.

(...)

«Al bon capellà/ No li cal cardar/ Prou es carda sol/ Molt més que no vol/ Duu membre i membrana/ Sota la sotana.»

Malarmat, se sacsa el pistil, el molt migrat suquet del qual llavors es torca a la llorda sotana.

Als «Secrets del Celibat Eclesiàstic», s'hi revela que, originalment, només els hermafrodites esdeveníem

capellans.

No pas com ara, llas, on només ens en foten els pederastes i els feixistes, i els aprofitats.

Sota les faldilles negres, lluents, i pudents de boc, sempre pelant-me-la. Capellà, tu i la dona sou u.

Disbauxes de confessor: avarícia i odi, cobejança i rancúnia.

(...)

I must say there are days when I'm very bobby.
Here. I confess that I find the word "bob" very congenial to my nature. I have a tendency to burp with a certain explosive emphasis where the word "bob" always comes very handy.
I'm everlastingly calling Bob, my presumptive friend, my implied pal, the very one I just need right now. Bob, that's him, the one that's needed, the one who's often called...
As others, also more or less disguising the sound, and for who knows how many reasons, and more or less dire necessities, you hear them all the time, or also often enough, call for the aid of sundry other phantoms of their own imaginations: Be it gods, moms, angels, demons..., as I was saying, sundry monsters sans end...
Me also then, ok? I'm just only always calling Bob, my man, my faithful Bob, saintly fellow he, always so ready to help, though true that nobody else seems ever to see him answer the sudden summons (just as it happens to the others, unless as one suspects they hear voices in their crazy brains).
Which after all it must be slightly odd.

(...)

Ara me n'assabent.

Avui fa vint-i-sis anys que et vas morir i, en sentir-ho per la televisió, corcrebat, les llàgrimes em brollaren, i vaig sortir i vaig córrer per tot el poble de la costa amb el pit tot bategós, cercant-hi la biblioteca municipal, la qual ningú, cap vellard a la plaça ni assegut davant els bars, em va saber dir on parava ni tan sols si n'hi havia cap.

Al capdavall, vaig trobar per comptes una llibreria rònega en un racó d'un carreró, i per sort, entre tot de llibres estranys, en llengües turístiques, en vaig trobar un de teu, tot primet i rebregat.

Quin consol tornar a sentir els teus mots. Llibre talismà que sempre he guardat.

(Pel que fa a aquell poble de plepes, és clar que ja no hi he tornat mai més.)

(...)

Ja ho sé que només comptava tretze anys al món, mes tothom em coneixia pertot per l'home de la gavardina (alternativament, l'home de la gavardina blava).

Havia estat no feia gaire l'únic qui havia reeixit, incòlume i frescal, a travessar, nu i a peu, el desert, i a l'hora del lliurament de l'inútil trofeu, m'hi havia presentat embolicat en l'enorme gavardina blava, i les fotos es dispararen ubiques i la meua imatge anònima aparegué als aparadors dels fotògrafs i als fulls dels diaris i revistes locals, i tot i que ningú no em coneixia de re altre, ni per descomptat pel nom, tothom sabia qui era. *L'home de la gavardina (blava)*.

Els molt deteriorats puretes i antanyassos qui s'asseien pels bancs del sinofòs, finalment guarits de tota estúpida esperança, se'n fotien de tothom. Deien, *Tothom es desficia, tothom anant de cul rere ximpleries de ridícula "vida o*

mort", tret l'home de la gavardina blava. Només ell passa com si no hi fos i com si no vingués ni anés enlloc. Prou sap de ben marrec que re no serveix de re, que ans i en acabat d'això, aquest brevíssim interludi idiota, tot roman en re, en absolut no re, en buidor infinita.

I sovint fotent distretament cap cop d'ull pels cementiris, els qui sebollien llurs morts es demanaven que hi venia a fotre l'home de la gavardina, i es demanaven si l'anònim no hi fos no pas a tafanejar sense ulteriors propòsits ans si no fos cas que voldria en acabat heretar quelcom, qualque misèria material, i tornaven a desficiar's per rucades inexistents, a neguitejar's per banalitats sense cap pes. Car només hi era per casualitat, havent-m'hi dut l'incessant immotivat passeig.

Trens i ascensors inevitables sempre m'han dut arreu, llocs desconeguts que anc no han volgut dir re, car tot lloc desconegut és sempre el mirall exacte de tot altre lloc conegut.

Algú ha gosat mai llençar qualque atemorida admonició a l'home anònim de la gavardina blava? Si ho ha fet, no l'he sentit. I de tota manera, el seu repulsiu insignificant crit de pudent fava s'ha perdut sense cap retorn pels abissos sens fi del buits eterns.

(...)

Morts glutinosos de cementiri amb gàrgoles
D'estranquis n'hi ha qui de nit indistints i fètids
Al cul ens hi encolomen aixarops estranys.

Crec que deu tractar-se del clàssic vell remei
L'adés molt vantada "*Resurrectina!*"

Mes ai que llavors només se'ns aixeca

(Upa-là tanmateix!) vós l’orfeneta tita.

(...)

Me n’adonava tot d’una que cada còdol era un ull. Un ull qui tot ho vigilava. I que no volia re fora de reng. L’ull cada còdol d’un ens autocausat qui viu imaginàriament dirigint l’univers com qui se la pela — ara sacsant-lo sense pietat, ara descarregant-lo, i llavors ben destrempador anihilant-lo, i ara mateix, qui sap al cap de quant, fent-lo renéixer amb un inici, més o menys sobtat, de trempada.

Me n’adonava perfectament. I me n’adonava així mateix que trepitjava ulls.

Què faràs? Lleugerament angoixat. Cal dissimular, cal fer veure que no ens n’adonem, que els trepitjàvem per badoqueria, que continuàvem en la crassa ignorància, pobrissons.

I per això tanmateix, sense fer soroll, com qui no hi és, com qui va amb el cap a tres-quarts de quinze, me n’allunyava discretament.

Per a anar aquest cop a trepitjar, tan falsament ignorant com sempre, els pèls de la bèstia: els irritats brins d’herba.

(...)

Part damunt i part davall
M’endollaven per vies elèctriques
Sémens de cavalls.

I part del mig
Incessant en paria d’enormes:
Cavalls tots blancs
De crines al vent.

(En procés infinit i circular
Hi soc el conducte.)

(...)

Cos que es desmanega, te’n desixes com d’embogit vehicle en marxa, vehicle que creies menar i ara enfollit saps que només vol estavellar’s sense remei.

Partíssim peres, saps?

El cos (el vehicle esbojarrat, l’esventat automòbil beix) cap a una banda. Jo (qui em creia menar’l) (ara davallant-ne perillosament) cap a una altra.

Acomiada-te’n, bah. «Ja t’ho fotràs.»

(...)

Els catalans pel sol fet que no existim, no som; sense existència, no podem ésser, no podem esdevenir re, ni merda.

Esborrats arreu pels ressentits xarnecs, és clar que amb l’assistència inestimable dels xovins de merda.

(...)

Com els ho explicaràs, als forasters nou-arribats. És una miqueta marejador.

Qui són els castelladres? Qui són els xarnecs?

Els castelladres parlen xarnec, com els xarnecs parlen castelladre, els dius. *És fàcil*.

(...)

Els vells, els puretes i antanyassos, escorrialles qui ens escolem pel forat de l'aigüera; més gràfic, cagallons al remolí de la cagadora.

I el moribund d'ençà de néixer i qui no acaba de morir's mai, què? Cagalló sense pes, d'aquells que el remolí de la cagadora es nega a engolir's i que doncs roman surant i surant, i surant.

(...)

(*Del meu «Emili» company qui em fou de cambra*.)

Havia un amic bestial i atlètic
Gran campió dels vuit cents metres tanques
Qui (com tot hom perfectament estètic)
Una por que tant de bellugueig d'anques
Sovint el garfia com puny hermètic:

Que en cap d'aquelles insomnes nits blanques
No fóssim víctimes d'ardat pirètic
Qui ens violés amb vits grossos com branques.

Li deia (poeta sense ressorts
Minso i degenerat i amb els ulls torts)
Que cap escamot patètic no el trauca
Que es fiï de mi qui soc qui escriu l'auca.

I que ningú no el donarà pel cul
(Tret que em vulgui «actiu» com en Catul).

(...)

(*Record de minyoneta eixarrancadeta*.)

M'he volgut un instant estrafent en Catul
Qui tothom si pot donava pel cul
I veig clarament que això no és possible

Altrament que de faisó metafòrica
Car bon proctòleg romanc impassible
Davant cap anus ni roseta eufòrica.

L’única excepció que magnífic taül
Anc davant dels de cap minyona en recul
M’enllamineixen prou i els els adul
I ni de llepar’ls-els soc gens gandul.

Si hi accedien entre frecs de tuls
Ben eixarrancadetes damunt baguls
Potser hi anava gos de llengua sensible
Amb deler animal i intraduïble
Perquè llavors amb joia meteòrica
Indeleble proesa estrambòtica
Se’m marqui etern secret de paradís factible.

(...)

Babuí anorc, i tanmateix delerós de còpula amb femella adient, roman repenjat a l’incert pleixell i, amb ull clínic, i pler d’aplom, el còsmic foc d’encenalls (ço és, el món que el temps podreix) alfarrassa.

Un instant, no sap per què (petita al·lucinació mental a la bromera del consirer), mes, molt carallotament, es vol exempt.

I ep. Rebutja l’anorreament. Es creu alció arriscat enmig dels maremàgnums qui la gelosia de tothom tanmateix no gens no afligeix ni altera.

Termes d’entendriment l’acovardeixen. Sense cap raó, bàlsams fuls d’un pòstum prestigi el gombolden.

I ara? Se sobreïx de fel subreptici, dispèptic misantrop qui pedestre es palpa l’espinada i ja es veu com se li escorren avall, duad avall, els ossets. Separats espòndils, tornats

individus, com ilis i isquis, diguéssim, cascú amb el foll deler d'esdevenir fòssil. Record anònim i si fa no fot perenne en la insoluble nit.

Ossi eixam guerrer endut avall. Esbojarrat mentisme, les imatges cerebrals caòtiques al consirer, entre les quals, impresa, memorable, la representació o imatge al sensori del boig torrent tornat més boja torrentada que tot s'ho emporta. Enlloc, enlloc.

Com cloca que no covés re, ha romàs arraconat i sepulcral, enrampat com fulgòrid barrufell qui, davant el pirotècnic malson de l'espurneig infernal dels llampecs oculars que li fulgeixen amb corruix, de demble obscurament lletraferit, desconfit i avergonyit, es colga encar sota capes de bruts xaragalls, i escabroses clavegueres, i circs esquerdats, la bistre bita amunt, a l'aguait, com esperançat bolet, que l'era del vell mandarinat finalment no es clogui. I li toqui també sucar miqueta a ell.

Al podrimener plutòcrata el greix se'ls enagreix. Afolls virosos, vescosos, vírics. Llurs empelts prepòsters.

Mentre la maleïda precària esfera, tost feta fum, carbonitzada o, si ho vols (tria), bombolleta de sabó que amb cap espeteguet es fon, desapareix de l'univers. Un univers o altre (el qual de tota manera tost desapareixerà, si ho vols com bombolla de sabonet — *paf*).

Se'ls estronquen les galivances (prou n'era hora). Rucs com apofènics coloms. Veuen (i creuen!) el que no hi ha. S'havien cregut que re servava cap lògica. I ara, natura esventrada, n'esbrinen les tripes i brutícies. Tothom cau del ruc. Apocalíptics esborraments. Els monstruosos destruïts, els teratoides trits, i els alienistes barroers, rara facilitat de buida facunditat, encar inanitats bramant. Tothom els

coneix. Vanta't, ruc, que a vendre et duc. (I el babuí, astorat: Per què...? *Per què...?*)

Oh, i tal, no ens n'oblidéssim. I cal jutjar els jutges. Tots rucs, tots *venuts*. I condemnar'ls a mort tots. I tant. Llur propi verí. Morta la bèstia.

(...)

Bombolla, cruany, enjòlit i a trenc de pet. O ou de capellà (aquesta condemnada esfera).

[Ou de capellà. Això ve de l'anècdota del capellà convidat a sopar a cal bisbe. Li ofereixen un ou tot podrit. I el bisbe se n'adona i li demana si ja és prou bo, l'ou. Per por de l'autoritat, el capellà diu que no és pas del tot dolent.]

Aquest món, el pitjor i més tràgic bunyol possible. Parasític infern. Invent atroç del "creador" més maligne imaginable. I els capellans, i els cretins de tota entusiasta mida, dient-ne (apotropaics, per acolloniment supersticiós, no fos cas que encar els caigués vingut d'enlloc un altre llamp al cap) que no, que no, que és cosa d'un mític paio al cel collonut d'allò pus.

Mateixa merda davant el mort pudent en blanca (hipòcrita) mortalla, quan comencen amb les falòrnies i les ximpleries més barroeres: de perdons, de paradisos i de molt penosos, vull dir, gloriosos, déus. Ecs, i encar, ecs.

(...)

Hom s'ho demana.

Què collons hi dec fotre al món si no se m'hi ha perdut re?

Com més hi dures, més el ridícul no hi fots.

(...)

Com ells (per estranyes raons diguem-ne tanmateix aquest cop «llegues»), et fas més minúscul que ja no ets.

I vius en minúscula — la més minúscula de les minúscules més minúscules. Perquè belleu així els déus, ço és, la mort, potser no se n'adonarà ni que (si fa no fa) hi ets, perquè és clar que quan se n'adoni et farà, com a tota altra cosa, de cop sobte no re.

(...)

Vehicles s'estimben i estavellen. Casa de ma mare, on els invasors, com cuques (o gossos) amb la part de darrere esclafada (i que nogensmenys, amb les potetes del davant, encar progressen) (devers l'extinció?). Duen el propi cos com si el pengés, encarcarat afoll, de l'eixorca vidiella.

Trist embalum, funeral sens fi. I llurs laments de fanocs, elegíacs grinyols. Falòrnies de fúnebres èlitres.

S'estripa el vel o conopeu verd que formen les capçades dels arbres vistes (vertiginosament rai) de dalt de tot. Casa buida.

Arribant-hi una mica com el nedador d'en Cheever, amb un pam de nas (molt més tràgic, ells, el llur) de trobar-s'ho tot fet una merda.

No ho sabíem. Capellans, agents feixistes.

Va aparèixer mort del tacó que li foteren. Digueren que va morir ataconat pel fet que era homosexual, però és clar que no n'era.

Fou ma mare qui em va dir que no digués re als capellans, que tot ho revelaven a la bòfia.

(...)

Tot bòfia i uniformat posseeix la mateixa vocació — d'assassí.

Què hi vols fer? — deia la padrina —. *Si el fa feliç!*

(...)

Sí ves, tant se val. Tothom el neixen esguerrat. I ulteriorment amb l'educació l'esguerren pitjor.

Ara, tot el que cregui cap cretí, ha d'ésser per força merda. Qui diu «déu», enraona de rucades.

Tot concepte ni idea que ja ve mastegat (i sovint àdhuc d'allò més malpaït) per altri, ha d'induir encontinent al propi rebuig de preventiu vòmit.

(...)

Era com si digués «Hi soc i no hi soc». Un drap vermell que s'amagava pertot: a la neu, al fang, al bosc.

Al cel? No, al cel no. Era un drap vermell sense ales. Un drap vermell amb l'ànima d'un llangardaix.

No pas que el volgués acaçar ni heure'l (com abans no em fiblés cap malfaent formiga-vespa tancada amb mi a la mateixa hermètica cambra). Només volia que quan jugava al futbol no em distragués, ni quan lúcid trempava al llit no em distragués de l'àrdua tasca tampoc.

Drap vermell sempre escàpol. Només el fixaràs al text. Fora, continuarà amb el seu enganyós bellugueig.

(...)

Si a enfonys arcans incursions de dits
Volen i cacen els musclos de nit...

(...)

Joc d'endevinalles entre la parròquia, on cal endevinar quin animal alat diries que caça la nit?

De mantinent et ve a l'esment, és clar, el mussol, i doncs respons, ans ningú altre, "*mussel!*"

Tothom molt estranyat.

Només tu, en un atac sobtat, t'esclafeixes. Et pixes llargament de riure.

Uix! ("*Ouch!*") T'havia vingut al cap abans el nom català que no el de la parròquia: "*owl!*"

Sort que prou saben que ets mig tocat.

(...)

Tothom s'anava suïcidant
Tothom adormia l'elefant.

Els suïcidats ens anàvem succeint
Seduïts pels qui ho feien més sovint.

Ens suïcidàvem tants de cops com calgués
Amb duresa o embolicats amb papers.

Cantàvem les sòlites cançons dels suïcides blans.

Suïcidats ens suïcidarem de nou
I altra vegada, i altra, i vint-i-nou.
I tant se val som-hi som-hi!
Minyones i minyons cascú la seua nou!

No cal que trinis
Era el nostre un suïcidi a terminis.

Mentrestant els ignoràvem
Els ignoràvem pla
Ignoràvem els elefants
Els quals esdevenien més i més grossos
I grassos
I grans.

(...)

Corrent per la carretera
Ens trobem una pantera.

És una pantera groga
Com el teulat d'una pagoda.

I si fos ara un gat ben groc
Com llimona o albercoc?

Era una pantera o un gat
Allò que corrent ens hem trobat?

(...)

Te'm mullerí amb cara de bacó
Te'm maridares amb cara de truja
Quan el pec qui ens casà diu la cançó
Tempesta cau amb irritada pluja.

Un matrimoni que propici puja:

Encar no jau a la soll el lletó
Marit i muller els fibla l'escurçó
Del cru fastig i cascun ja se n'uja.

Ja et dic que no arribarem gaire lluny

Allò no fou pas plugeta de juny
Fou molt esfereïdor huracà
Que tot l'esdevenidor subratllà
Amb el roent vermell del greu perill.

Hi esgüella el vent com si ens veia a l'espill.

(...)

Perdut com sempre en cabòries, no me n'adonava on parava.

Sota la pluja constant, sort que som a l'estiu, i em dic que reconec la passarel·la damunt la via del tren. El mateix pontet estret, amb forats rodons de trast en trast, on minyons, quan s'esqueia que la locomotriu passava part dessota, no hi ficàvem, molt carallotament, la boca. Eren uns forats fets perquè s'hi escorregués l'aigua de pluja, però per on també pujava el blanc agre evanescent vapor, i un fum burell i dens, amb gust d'estalzins i de cremat, i per als estossegosos pulmons no gens fugitiu ans cancerígenament indeleble.

I hi haig consirat. Vet ací doncs, em deia, que em trobi segurament anant a la botigueta de ma mare.

Tret que no ho faig pel bon camí, que hi vaig per costers i tarters, i canarons marrats, per tàlvegs amb cards i eixordigues i cadells, i sobtats esbarzerams, que qui acobitia ni carda ni penetra...? I tot allò, entre d'altres raons, a causa de les firetes que s'escau que hi fan pel camp que abans prou no travessava bo i fent drecera, ara rere tanques, i amb pler de casetes on quincallaires i regatons voldrien que els compressis llurs galindaines i ximpleries, casetes al capdavall cap de les quals potser per culpa del temps no gens concorregudes.

I bo i ficant-me les mans a les butxaques, encar me n'adonava llavors que eren absolutament buides. No, a les butxaques, ni mocador no hi duc. Calla, només hi sé trobar, arraconats als vèrtexs de la borra, dos minúsculs bocinets de llapis. Els llapis sols, sense el paper que sempre hi duc acompanyant-los; el paper on prenc notes, i creia recordar que aquell jorn precisament n'havia preses no pas poques...

I bo i caminant, feia memòria. Com és que ho perdia tot? Soc tornant d'un llarg viatge per contrada irrisòria, i nogensmenys vet ací que de bagatge, zero.

I m'he vist cagant. L'ops m'impel·leix a entrar en una d'aquelles execrables comunes públiques. Sense cabines ni trons, vull dir, sense les típiques cagadores de ceràmica aixecades i si fa no fot higièniques, embotides en recambrons on serves tanmateix un mínim de privacitat. No pas els llurs; llurs indrets on desembudellar són inadmissibles. Una sèrie de deu o quinze forats pudents on et podries potser asseure si no fos que vessen merda pertot arreu i on tothom caga alhora i com pot.

Assajava de fer-ho massa dret, de tal faisó que el palter en espetegar es fragmenta, i els escatxics m'embruten pertot, amb (pitjor!) bocins llenegosos de cagallons d'altri que rebotent se m'han ficats pels camals!

Quina desesperació! *On hi ha l'aigua, on hi ha l'aixeta, on hi ha l'aigüera, on són els papers?* Res. Enlloc.

Bo i servant-me els pantalons, sense cordar-me'ls, he corregut cap a la font que me'n recordava que hi havia a una cantonada no gaire lluny...

Font estroncada. Ni gota. Algú ha passat, un altre ignar obrer desvagat, aquest presumint molt bajanament que fan «vaga a la japonesa». *Tallem l'aigua, i la merda s'acumula*

arreu, i ningú no es pot rentar re, ni el cul, i hom s'irrita encar pus, i allò esdevé ràpidament inhabitable, i els cleptòcrates amollen una miqueta la bossa, i l'aigua torna i els gossos s'han morts de set, i tothom exulta.

Ara em ve a l'esment com perdia el paper amb les notes. L'havia emprat, és clar, per a torcar'm micoia. I el mocador igualment.

I els documents? Toc, sac i peres, ja ho tinc!

Tot llord i repel·lent, sense saber on tombar, segurament tractant d'ensumar on parés cap esbós de riu, per escarransit que fos, tombava tot d'una una cantonada per aquell barri suburbial moderadament benestant, i què t'hi trobes, feliç? Vora la vorera, al costat d'una casa amb parets blanques i jardinet atapeït, un gibrellet providencial amb força aigua no pas gaire bruta.

Era rentant-m'hi apassionat de valent, i qui tomba la infausta cantonada? Dues xicotelles de quatre o cinc anys qui, tantost em perceben, es foten esglaiades a esgaldinyar esborronadorament.

Qui ve a llur darrere? Llur meravellosa mare, un dona de figura perfecta, magnífica, molt autoritària – tant, que només de guipar-la ja m'he ficat bledament a trempar. Duu, molt cenyit, un vestit verd amb flors liles de gitam i grogues de tanarida. I s'esguarda amb fàstic l'aigua no gens neta.

Sembla que, molt ventissament, s'enfolleix; en tot cas, s'enfelloneix; en re no m'afavoreix; s'enforteix, treu els músculs; quatre mastegots em forneix; he romàs mut i baldat. Durament indignada, diu, *Tota aqueixa aigua preciosa!* I ordena, *Buida això al canaló, i vine al bidó que ho tornaràs a omplir!*

Anava a demanar-li perdó, però no pas que m'ho permet. *Prou! Qui mana ací? La decisió és feta. A obeir, i s'ha acabat, sense romanços ni peròs*. Ah, glòria, nogensmenys. Escoltar-la enraonar era com ara benauradament amorriar's al rabeig de ses salives. M'eixoriveix amb un carxot d'afegitó. Allò em fica oli als molinets i coixinets de les articulacions. Vós direu, l'haig d'obeir orbament, i en tot; no admet discussions ni estossecs.

Documentació? – ha fet ara, i li dones, força empegueït, la cartera. Cartera que ja no veuràs mai més.

En llurs escassos vestidets de bany blaus i negres, a l'estil de les cuques rosalies, les dues petitones, qui ara gosaven atansar-se'm, troben que faig massa de pudor. *Ecs, ecs*!

Cert que, mesquiter qui fui, jo rai, diries, prou avesat a totes les pudors, i tanmateix no puc negar que dec pudir encar pitjor que re de molt putrefacte ja no put normalment.

La dictatriu re no l'ablaneix. Es veu que he incorregut en un pecat encar més gros, car impúdic he provat de treure'm i llençar qualque peça de les més cagades. Les ingènues putetes, llurs rialletes reeixiren a encetar'm calfreds. Contret i contrit, fat, insípid, vaig tornant a replegar les peces descartades, quan una guitza al cul de sa superba majestat em tramet de trompis al canaló.

I ara fot el camp immediatament, s'ha acabat el bròquil, prou, au! No t'hem de veure mai més!

Fugitiu, hidròfan tornat a la realitat opaca, no em vantaré de re, amb un apendicle bategós i umfladet de cua-espès megateri, sinó d'haver borinotejat efímerament en arcàdies estrangeres.

(...)

«Com més esclau, més lliure.» Més lliure per a crebar-ho tot d’espetec.

L’esclau esclata sublim al cor de la malignitat del poder, on tanmateix molt estúpidament hom no li donava accés com a servidor ignorat, com a súbdit negligit, i aporrinat i ataconat.

Humiliat molt mòrbidament i repugnant, els “senyors” pujant-li a lleure a cavall i sotmetent-lo a les crueltats més vils. Omplint-li els voltants de les orelles amb llurs lletanies obscenes que nogensmenys no el penetren pas mai. El tracten a baqueta, sense cap mena d’higiene, i el cobreixen de llurs secrecions més fastigoses, mocs i merda i infecte pus.

I ell es diu, *Això rai!*
Comunes rucadetes de ximplet, no passareu pas pel sever sedàs de la meua orella.
Només paraules i mots prou ardits i doncs prou substancials seran acceptades. Ni tautologies, doncs, ni clixés, ni psitacismes, ni peudebancades. Cap d’aitantes ridícules obvietats. Paraules i mots sense collons.

En canvi, els mots i paraules que vull dubtaran una miqueta al saltador del tragus abans de no llençar’s a la pregona, intimidatòria, foscor de la piscina del timpà, per tal de somorgollar’s aigües tèrboles avall de la consciència, per a finalment inscriure-s’hi.

(...)

(*Copromàntic*.)

Torcar’m el cul amb paper on d’altres en altres temps es torcaren els llurs, i ara la merda seca, mig fossilitzada,

s’escrostona; tret que dessota el crostam hom aprofita el paper doncs ben aprofitat.

Palimpsests de merda.

Ço és, els texts més autèntics, sense les rucadetes dels maleïts moralistes ni sermonejaires de merda qui gosen escriure per a un públic de morts ambulants; llegir i cagar sempre han anat junts en la mentalitat dels qui no hem tingut d’altre paper per a torcar’ns el cul que l’imprès en forma de molt fragmentaris llibres llençats a les escombraries; d’ací els texts escatològics, coprolàlics.

Res més fàcil: «Car tot escrit és merda, tota merda és escrit.»

Només cal veure què diuen els qui llegeixen paperots, amb carota de tres déus botiflers i mig, els fastigosos de tota mena, caps d’estudi, bòfies, polítics, militars, jutges, capellans! Només perboquen merda. Els manaments, els dogmes, la moral benentesa dels collstort, les honors repulsives, les sanes doctrines, l’ordre públic, la propaganda asfixiant de la criminal cúria mercantil en pro dels verins i malignes mecanismes sorollosos.

Els papers adients, hom els subdivideix en dues subdivisions. Els torcaires i els llegibles. Els papers torcaires són els que són si fa no fa verges de merda. Tot i que anc no aprenies de llegir, és clar, no vols pas llegir merda que no és de debò merda, ço és, que és només presumptuosa, ultracuidada, vàcua, fastigosa, xerrameca. En aqueixos, no gaire o gens cagats, doncs, el cul t’hi torques, i àdhuc, cal dir, amb aleteigs i aires de revenja.

En canvi, beatíficament distret, en els que ja t’arriben multicagats, hi llegeixes mentre cagues. Són els papers llegibles, car només llegeixes merda genuïna. No val pas la

pena, món de misèries i esfereïdorament fugaç, de perdre l'estona llegint altre.

(...)

Una meravellosa minyoneta de set o vuit anys.
Em fa la figa, rient. Ai bagasseta! Rient grollerament.
Fa la figuereta, i veig que no porta calcetes.
Ai, quin salt al cor! Li veia la figueta!
Putarreta, putarreta! Li veia la figueta i faig figa.

Una escalfor final.
Tot em fa figa, els genolls em fan figa; el cor em fa figa, embalat fins a la bogeria; el cap em roda; tot roda; i el cervell se m'acomiada...
Ai, que caic; el vertigen, el darrer vertigen, rodant, rodant, definitivament avall, mareig, fins al fons de l'abís sense fi.

Repenjat al mur d'un jardí qualsevol, l'ànima em fuig, vull dir, l'esperit, vull dir, l'alè. Bona nit, s'ha acabat.
Vell pedòfil qui tothom apedrega, i per això quantes de vegades ha de canviar de dispesa, anant de més en més lluny devers els camps que volten la metròpoli.

«Der alte Pädophile wird diesmal nicht ins Gefängnis gehen.» «Le vieux monsieur pédophile n'ira pas cette fois mourir en prison.»

Prou es morirà al carrer mateix.

(...)

Pren-te la vida com el que és — una merda.

Tost tot ho has de perdre.
Pèrdua final, total, imminent, concloent.

Som-hi. Ja hi som.

La por de perdre et fa cínic.
El cinisme atenua la cruesa de la fallida on tantost tanmateix t'estavellaràs.
Per això t'ho va repetint, no pas ressentit, més aviat al contrari, amb delers exorcistes.

Res del que tens ni res del que hi ha no val una merda.
I au.

(...)

Natura sempre malèvola. Per poc que pogués, tothom anorreava tothom.

Car tot hi és menjable — sobretot tu.
Quin mos més suculent no fots per a milions de boques afamegades, salivoses, goludes.

(...)

(*Història de l'eternitat*.)

Fulletó infinit on el passiu Fernand hi és el fat, fadíssim, protagonista únic.

Lliurament rere lliurament, interminablement, per sempre pus, sense fi, el carallotet Fernand hi contempla la malèvola natura i la veu estúpidament bella i contemplable. I s'hi extasia. S'extasia davant un toll, una font, un estany. Un còdol, una flor, la dent d'un peix. Ulls, ulls.

I així anar fent: fulls i fulls; una eternitat de fulls que no et llegiràs al capdavall mai.

Ambtant, a l'altre costat de la cambra, joguina monstruosa, ninotet pelut, qui esdevé posseït de maligna activitat i ara em diu les veritats — que els miracles existeixen i que tot el que percebia fins ara no era sinó la pell peluda, la façana de

joguina rere la qual s’amagava la realitat — m’aüca, restrident i reganyós, fent-me entenent que no he vist encar l’allò cru, la pell pelada, ni la carn sangosa, ni encar menys el cor nu, esclatat d’incompressible terror, que serà la seua imminent confessió on tot serà dut a enderroc irremissible en trau de buidor infinita.

(...)

No hi ha argument en la vida de ningú. Per curta ni llarga que sigui, tota vida no pot embolicar sinó unes poques anècdotes sense il·lació altra que pretesa.

(...)

Ningú, ni el Sol, no pot fer el que vol
Ni el Sol pot sortir quan vol.

(...)

Derivacions de la realitat, i la realitat mateixa derivació de què? D’una casualitat de concatenacions de partícules que arreu i enlloc deriven sense cap ni centener.

(...)

La vida és la noia
Qui amaga la toia.

Sense escarrassar’ns
Que suri el romanç.

Conreada amiga
Ens obre la figa.

Quan pongui el piupiu
Amb l’ou fem l’ull viu.

(...)

Al capdarrer, trobem la casa fosca.
Amb més gust hi romanc fora.
No entraré pas a la casa de la festa.

La festa és al cel, un cel de fina pluja. Llàgrimes de silent rialla.
No afegiré xorc xorrèstic a la insípida xerrameca.

Entre tantes de tan vanes sortides assortides no immisciré pas les molt viltenibles meues.
Fullaraca tost eixuta, tost encesa.

(...)

Algú ha llegit aquest llibre amb desesperació. S'hi arrencava a cada pàgina els fins cabells blancs. *Era un llibre desesperant*.

Que què hi deia el llibre? No hi deia altre sinó que et mors.

I què més? Doncs que et mors. I que et mors, i et mors, i et mors...
No hi deia res més. Que et mors, i mors, i mors.
Indefinidament. Eternament. I prou.

(*Italics mine.*)

(...)

Són totes les mares meucarres?

I pitjor que meucarres. Prou han cardades, i a sobre han gosades cometre el crim capital de parir un altre desgraciat per a nodrir la mai prou sadolla mort.

Són les mares religioses les més meucarres de totes?

Jotfot, i tant! Les més maleïdament criminal de totes. Llurs excuses pèssimes, infectes.

(...)

Us me n'estalvieu. Deseu-vos-ho. Prou de vindre'm esparverats que els capellans només s'obsedeixen, molt impúdics, amb les parts pudendes.

Què voleu que fotin? Sense sexe, no hi hauria relectura del cos, és a dir, no hi hauria religió. Car religió és rellegir's, rellegir's el cos, veure-se'l i tornar-se'l a crear en clau sexual. Transformació cabdal, anagramàtica. On érets home (o dona) (o qualcú ambigu), esdevens en acabat altre, altri, sublimat. Tot ens religiós el veus "sexualitzar" amunt i avall com el monstre on en acabat no es metamorfosava.

(...)

Car et plouen del cel magmes i cendres
Seràs encar entre sogres i gendres
Si fa no fa immortal
A l'oceà abissal.

Esdevingueres roca.
T'has mort com cal: quan toca.

(...)

Baixant les escales verticals de frèjoles baranetes cuidava caure de mareig, i de rodacaps i de vertigen, i ara, glaçat d'esglai, ni em moc — no podré mai més ni pujar ni davallar. L'únic que puc fer és tard o d'hora caure i estavellar'm al terra de ciment del pati interior on, expectants, els pers d'escombraries de la casa i els veïns no rauen.

(...)

Pensa sempre, company, en el vertigen.
Quan caus en vertigen adona-te’n
Que el cos piadós t’enganya
Si et fa creure de cops que re no es mou.

Que re no es mou, tret de tu mateix per la teua voluntat, quan de fet l’univers és rodes dins rodes on re no és mica estable.

Tot és inestabilitat, i bellugueig sense solta ni volta.

Són instants revelats de l’única realitat:
Que tot roda, que tot és rodes dins rodes dins rodes... i que rodis caòtic on tot ensems roda al teu voltant és natural; és l’única veritat.

(...)

Ombra soc qui va passant sempre envant
sense recances ni cues de panses
ombra burella qui passa la rella
trenca el terròs llaura el seu tros
i amb cada escull reflectit a l’ull
sense aclucalls hi guipa els badalls
per on s’esmuny i no gaire lluny
guaita a l’entorn llums de nou jorn
sap que a cap born no hi ha retorn
que en aquest pot de cucs molt rucs
que és el món rovellat no haurà trobat
millor racó que on l’ombra rau
fa dringar la clau i se li obre el cau
pel forat on cau un forat s’escau
que se li obre i com colobra
a clarors emergeix llisquent com peix
ombra burella qui hi passa la rella
nova contrada d’acurada amplada
hi creix arbre furtiu qui per terra escriu

branques d’argent-viu hi fem la viu-viu
muts ocells de nit ja ho tenim tot dit.

(...)

Entre febles fanals amb baixa gonella blanca
amb passos d’elegància finals
com un altre dels millors estoics
despès davallava a la mort.

Davallava d’esme cap al fons darrer
i devers els darrers graons ai com em sabia ara greu
rebut al darrer replà
pels crits enjogassats de les tres venus en flor
avui mateix convidades a casa.

Com em sabia greu ni amb quin cor més feixuc no em recava ara
d’haver fetes malbé tantes de manyagues
com encar potser no estotjava en aqueixes suaus mans.

Mans suaus d’home greu
dut al món a no fer-hi altre a la vida que d’amoixar-hi
joveníssimes venus.

Fadat a fer-ho
acaronar-les acaronar-les
per això
per això m’havia mès hom al món.

Prou llambresc encar
sense carranqueigs ni rellisqueigs
davallava
davallava dic entre febles fanals
i rebut al darrer replà
per les tres enjogassades mai encetades venus
esperonadors eren ara llurs crits de joia

crits de joia que es desfilaven fatalment
fatalment
en fumets de venustes formes.

(...)

(Amb cullera de boix remenes el recapte
Ho tastaràs amb cura ans declarar-ho apte.)

La dona i el drut són al dormitori
Cuguç servent els duc tec supletori.)

Eren en ple simplegma amorós
I no m’havien pas sentit entrar
A l’espona amb peu ben cautelós
Els lleix força estimulant berenar.

(...)

El ros el negre i el bru
Troben de cardar-se-la força escrú.

Vinc d’Evarist Gal·lès
A fer-m’hi avui el sorprès.

Són al llit ella i els tres
Rebregat cascú i empès
Bavós per un sexe encès.

Voldria resoldre’ls l’estrès
Geòmetra inoportú
No gaire astut ni madur
Qui hi entra com un confès.

On ficar el cuc de cascú
A quin trau o cau o fo-
rat la cua no escau dur.

N’eixiré pepet il·lès?
Diré descobert i pres
Sí ves de bou em disfrès
De bou mesell i dejú
Amb banyes de fluix cautxú.

I a dur la pau hom m’ha mès
En aquest món malaprès.

Cal voler tothom distès
És a dir distès i tes
(Ben tes on calgui és clar tu!).

Que hom cardi és ben palès
Que no ho trob lleig ni cru
De cardar tothom n’és remès
I prou d’arguments sobrers.

Hi soc testimoni nu
Ullar cardar és “nombre u”.

Poueu-hi de ferm i fers
Miraculosos plaers
I tots verges o ningú.

(...)

Som qui som per la gràcia dels altres — són els altres qui ens creen com a persones i qui ens menen com a titelles — els altres t’anomenen, et donen un rol, i esperen que, ara que t’han donada una identitat, et captinguis exactament com hom ha decretat que facis, fins a les darreres conseqüències. Desvia-te’n i esdevens buit de contingut. Un no ningú.

Només vull anar passant com si ni he passat, sense aixecar mai la més mínima polseguera, com un airet tan tènue que ni la mort no el nota. Passat per alt àdhuc per la puta Seca.

El teu cos és un bomba que a qualsevol instant pot esclatar en letal malaltia.

El cruix hipnòtic dels fòssils quan s’eixuguen; l’eixarm dut pel mormol episòdic dels fòssils qui nogensmenys pertanyeren a carcasses de qui, bo i vivint, les iniquitats foren descominals, i ara, anòmals, emmetzinen l’aire de l’àrea on abstret romanc de molt burxaires punxeguts patògens. I em veig transportat als atàvics caòtics abans. A l’adés de l’esplèndida horror. Angoixat, desesperadament pul·lulant als malignes eixams dels immediatament extints.

En la foscor, monstres glaucs i enfebrosits es desencasten dels murs, monstres avials, qui a ramalades t’envesteixen, envaeixen, cruspeixen.

(...)

De jovenet, amb vocació llavors de monstre fosc qui es desprèn, plàstic, del mur, m’arronsava tant com sabia a les parets.

Tant arronsat, m’hi volia fondre. Millor fat. Fat preferencial. Me’n record perfectament.

(...)

Mai no m’ha feta cap gràcia l’inframon.
Tot i ésser casat amb el dimoni l’he visitat molt rarament.
Tot m’hi és estrany i malgrat la xafogor la humitat la trob encar més emprenyadora.

Mes m’ha vingut a veure un fill meu d’un previ matrimoni.
Un noi molt entenimentat i molt intel·ligent i molt assabentat havent anat a les millors universitats.

L’ha volgut veure i aprofitant que com sempre el banyut de dalt es trobés molt enfeinat entretenint molt repel·lent gent important l’hi he menat.
Té un ull d’arquitecte i ha anat sospesant com si l’entengués gaire l’estranya distribució de tot allò.
Vastes cambres i interminables corredors i ubiques i sobtades escales que qui sap on duen en aquell fosc laberint que m’alça calfreds només de reveure’l en imaginació.
Les sorollades hi eren màximes.
Allò era encar pitjor que la xafogor i la humitat.

L’infern sempre hi fa fer reparacions de tota mena i d’ací l’estrèpit continu que n’emergeix i potser per això així mateix el tràfec i les recepcions inútils als pisos de dalt.
El dimoni mai content amb el que hi té.
La vanitat el rosega.

Li he dit al fill que tot ho trob estrany que no hi reconec re que no hi vinc mai que prou feina tinc dalt amagant-me pels racons més tranquils.
Que em fan fàstic les novetats.
Que tot el que hom fa que no sigui l’essencial per a anar fent és en efecte molt repulsiva i fútil vanitat.

Per exemple per què serveix això?
I he premut una espècie de lluent botó quadrat tot vermell roent que sobresortia d’un mur a mig fer.
I amb allò havia apagats tots els focs de l’infern.
He fet sí ves mig aixecant l’espatlla.
I pugem pugem empenyent-lo li he dit que el capdecony si ens hi veu es tornarà a ficar com una histèrica.

(...)

Havent perdut algú, o quelcom, o àdhuc, com suara, ai, un manuscrit on has anat treballant-hi tots aqueixos darrers

dos anys, això rai. Tard o d’hora te n’adones que...

Perdre, perds molt; mes mai no ho perds tot.

Fins que et mors.

(...)

Érets a la clínica malalt i s’escaigué, aprés qualsque jorns, que vingués nadal, i un migdia passada l’hora de dinar, quin esfereïdor desastre no veus que se t’atansa molt amenaçador? Un parell d’odioses monges qui van repartint una ampolleta de xampany dolent i mitja rajoleta de torrons merdosos per cap, i comprens de mantinent que per a rebre aital miserable teca, et caldrà abans petonejar els peus d’un ídol que porten damunt, un ninotet fastigós que en diuen, en xarnec, és clar, car les fastigoses feixistes naturalment n’eren, “Khetsutsito”. Veig que els malalts jaguts als llits previs tots s’hi han avinguts, i ara t’arriba a tu decidir, i quina idea més higiènica fotre els llavis on els altres repulsius malalts no vénen pas de fotre els llurs, ca? I tanmateix què fots? Fas veure que també t’hi sotmets, car de bursada què has pensat?

Que si *París prou valia una podrida missa*...

Uns torrons i un xampany ínfims també valen potser prou (de fer continent de fer) (amb el subtil estratagema d’un copet de mentó) un petonet a un ídol per a cretins, sostingut per les mans d’una cretina monja de qui els dits puden, és clar, a cul maltorcat.

Humiliació, humiliació. De mínimes autobausies el món n’és fet.

(...)

Era la moda per al si fa no fot mascle jovent d'anar pel carrer fent bellugar un dit per la bragueta. Hom ficava el braç sots el cinyell i els pantalons i hi treia com dic un dit. I amb allò érem d'allò més elegants ni dandis patorrats.

Tret que, encar més audaç que no ningú en la teua timidesa, treies no pas el dit, ans la titoleta.

Per exhibicionista fastigoset, et duien davant justícia.

Vejam, ens l'ensenyes, feia la geperuda ans molt mentidera jutgessa.

Ningú se n'esgarrifa gens. Per comptes comenta la repel·lent paia togada, *Ens fots el camp i no ho fas mai més. Com diu el límerick, "de minimis non curat lex". Amb aqueix tan minúscul òrgan de "sex", qui gosa anar enlloc? Mills amagar'l d'empertostemp.*

Prou feina hem. No es fica la llei en coses sense importància.

(...)

Vit abreujat, esperit capat.

(...)

Com la dona del cuguç, l'artista fa el que vol amb el seu cony, vull dir, amb el seu art.

Els qui anem vestits de pell de bou riem i cacem pels paisatges verges on tot animal és alhora amic i enemic, segons les circumstàncies, i riu o caça com nosaltres, els aventurers dels temps on l'aire encar era respirable.

Ara, llas, les màquines tot ho han dut a la merda, i sobretot l'aire enverinat, fosc, deleteri, putrefacte.

(...)

El cony de sor Desiderata
És el proverbial casalot del pirata
I el casalot del pirata
Una desclosa flor escarlata
Que cull a cops de gaiata
La meua cua de rata.

(...)

N'Hug Al-padrí, llegidor de mans.

No pas que fos quiròleg, que en llegís de les mans les incisures a les voles, les faitisses trajectòries als palmells.

Era, però, això sí, intèrpret per a sord-muts, i, quan somiava, el seu teatre oníric era recitat només per mans.

(...)

—Li fa mal el maluc a n'Hug
Caquètic indocte caduc.

(...)

Arriba "*ekhpana*"*!* — s'esgargamellava, bavós, el pobre xarnec.

I tothom pensàvem, *On vols que arribi? Ni a la sola de la sabata — una altra merda de gos*.

(...)

N'Aristarc Verdura, cap de guerrers, cardava quan volia i amb qui volia.

Els guerrers sempre ho fotérem així.

Romanços de bardaixí cosó, carrinclonades de pàmfiles femelles, xaronades de ximplets romàntics i de cagats trobadors, no és pas mai cosa nostra.

«Així que a la merda les lleterades. Cuixes en V de victòria i som-hi, la truja, que prou haig després molt millor a fotre.»

(...)

Havíem guanyat i exultants ejaculàvem, *Aür! Aür! Aür! Som els campions d'ara, d'ahir i del futur!*

I, ennuegats i rogallosos, encorcobits, els verinosos enemics nostres expectoraven, tolits i a la fosca, un seguit molt inharmònic de juraments d'odi.

En allò que tu penses, hom s'hi caga — havíem dit. *Et vessa santòrum pels intersticis de la carcanada. Oi que m'entens, talòs? Per les esquerdes de l'espatllada carcassa, llords regalims de sang, merda i lleterada, barrejats amb gelees lubricants, bo i reglotant, et brollen a llefres glops que en llur horrorosa fastigositat tothom esglaien*.

Inics enemics col·lidien llavors ells amb ells entre els enderrocs.

(...)

Distorsions de l'ofici, es veu que dius *merda* "massa sovint" i n'hi ha qui t'ho retreu: «Monòtona matèria fecal!»

Home vergonyós, i de classe ínfima, saps que el millor que pots fer quan hom et repta és callar. Tanmateix, barrines: *La matèria fecal no és mai monòtona. N'hi ha de totes colors, odors, sabors, textures i musicals aventures*.

Demaneu-li-ho sinó als peixos del Carib.

(...)

Sobtat un cop de fibló s’enduu el iot a tres quarts de quinze i romanc a mercè dels taurons.

Per a distreure’m me’n record que un moment àdhuc sanglotava d’emoció estudiant a lloc la complexa química de les matèries fecals en contacte alhora amb els llavis dels peixos goluts qui les tastaven enderiats, i adelitats les consumien, i per la segurament miraculosa substància aquàtica que embolicava el Carib.

Salvat doncs pel caixot providencial.

Una de mes principals comeses al iot hi és cada migjorn de buidar’n el caixot, i això ben lluny rere els aups o ròssecs del vaixell.

Allò em duu estranyament a l’esment...

També providencialment salvats per cap fustota enduts per l’esbojarrada marea enmig d’enlloc, i l’abundosa barba de mon oncle l’elèctric (qui aquells dies feia teatre d’afeccionats) iridescent als raigs del Sol despietat.

Amb veu greu i estossegada i escanyada em diu que s’ha cruspit el besnet qui duia a la panxota.

Ens hem adormits cremats i a mercè dels corrents marítims d’un oceà estúpidament exaltat.

En estrany lloc i en estranya contrada hom pren conhort que el món no és sinó escorça bé que en els de més dels indrets tristament massa mullada.

Estultífera nau vaixell dels folls entre trontolls de fulletó i abominacions diverses, quina embranzida no prens vel·leïtós devers aquells llimbs d’aspecte d’encenall?

Era un pla pla — pla com l'oceà calm és pla — mes qui es fia del monstre qui es pretén adormit?

(...)

Era un llogarret que es veu que en deien Ca la Rossa, i llavors demanant-me que de quina dona rossa avial no volien dir, quan bo i adonant-me on parava, al capdavall d'un espadat remot, ara hi caic, i em dic segur que antigament ho empraven de canyet, i la rossa (encar es devia escriure amb accent: *ròssa*) no fou sinó cadàver de més o menys coneguda mula qui s'hi podrí a pleret.

(...)

Canyet que fou...
Quina rossa avial...?
Tret que no fos fa cadàver de mula.

I aquell ros llarguerut i prim qui s'entenia amb ma mare?
Venia de Cal Ros
La botigueta al peu del penya-segat tallat dret i en sec per l'espasa d'un tità prehistòric.

Tot daltabaix
Davallen llordes catifes mobles esquerdats màquines espatllades
Descarregant d'estranquis
Anells de diamants d'amants o de casades histèriques
Els brètols hi llencen torxes i d'altres objectes incandescents
Tota mena d'endergues i rebuigs i immundícies
Folcs sencers de bens
Penya-segat avall
Intensament malodorós.

Ton pare ataconat i lleixat per mort
Somera al gorg.

Feien córrer que hom l’havia ataconat i mort per homosexual
Com era la moda de fer entre els invasors feixistes
Quan eren ells la bòfia invasora els qui n’eren de debò d’homosexuals.

Una galdosa...
Una galant...
Bella persona ta mare.

Recitant bestieses al capellà
Car qui en rebia la penitència més forta aquell guanyava.

Mon oncle l’elèctric i jo
Adormits panxotes amunt fent el mort
Ens allunyem de la platja
Quatre o cinc jorns i nits a alta mar
Meravellós per al sistema digestiu.

Em diu que s’ha menjat el besnet
Una fustota ens permet descansar drets dins l’aigua.

M’havia anat alliçonant
Entre els 21 i els 25 les noies veuen el futur molt problemàtic
Cerquen posicions i amb això es volen arrapar on puguin
S’arrapen a tot i confien que aquell ham serà el bo.

A la platja mon oncle l’elèctric ensenyava de nedar xiquetes
Jo massa vergonyós aprenia a estar-me’n per sempre més.

Les ensenyava a nedar tot i que veies que prou n’hi havia que en sabien pler.

Ses dues mans fan feina alhora — la dels pits i la del cony
Aqueixa es desprèn un instant per a amb un polze aixecat dir “òptim!”

Mentre aquesta els dits maseguen sots el mallot de bany de l'aprenent.

Per sant Joan l'hora de la revetlla l'oncle n'havia trobades dues qui volien cardar
Nit del jorn on tot és permès
Mes com ara pres de fàstic fugia esgarrifat i el lleixava sol.

Al bar un vespre havia pensat reconèixer una amiga d'estudi en dues dones qui assegudes xerraven
Me'ls atansava barroerament i se'm trauen de damunt
On l'elèctric llavors els diu totes les veritats ben clares
On en el meu empegueïment elles ho reconeixen.
Hi són per a veure quin calet ni quin altre peix ben carallot no prenen fent el bol.

Em diu *Què impel·leix les dones a voler cardar sense arrest?*

Respon *Un cuquet maligne i insolent qui se'ls mig amaga al cau encès, i, com culet en finestra, hi trau tostemps el nas amb esbojarrada curiositat i desfermada fam*.

Empegueïdora reacció
Magí el meu descordat
L'oncle esguarda polze aixecat dient "òptim!" la tosseta que em fa el titot
«*He's risen!*».

(...)

(*Mai no sabrem com s'acaba cap història*.)

Hi ha arreu escamots de canalla fanàticament esbojarrada qui esborren finals. En neixen i en neixen sense aturall. I tallen i retallen, i pots despatxar'n tants com vulguis, sempre n'hi haurà tants o més; és com ara si l'aire mateix portés semen que prenyés incessantment les femelles, i

enllà d’ara mateix jamai no sabrem com s’acaba cap història.

Reesdevinguts tots perennement prehistòria, i prehistòria de quin altre univers? De quin altre planeta inhabitat perdut a les pregoneses sempre escapçades de l’espai?

Romandrem sempre ignorants, desrengats, desequilibrats...

Mai omplerts ni acomplerts. No, mai no guarirem, ara. Zero catarsi. La pau de l’esperit és inassolible. Tot roman agressivament ambigu.

Cap fi de film. Cap acabament d’obra al món, ni d’art ni de filosofia ni de física, química, enginyeria...

Qui ho endevinarà? Mai no reeixim a escatir’n el desenllaç.

Les acaballes desaparegudes per sempre més; tractats i documents de tota mena, tot allò digitalitzat, malignes, maleïts, assidus, monomaniàtics, n’esporgaven fàcilment i eternament la fi.

Els més eixerits (desperts) prou ens n’hem adonat fa mesos. Aquestes darreres generacions de nounats semblen construïts d’origen per a eliminar els acabaments, els finals, les soltes i resolucions...

De les novel·les...

Les pel·lícules...

Les històries...

Les vides...

Semblen programats perquè el nombre vint sigui llur nombre clau.

Bé el 20% de quelcom, bé el nombre 20 pelat.

Tallen, estripen, i cremen, el vint per cent darrer de cada llibre, o en tenen prou fent-ne malbé irrecobrablement els darrers vint fulls...

I els darrers vint minuts dels films...

I esborren sense retorn el darrer 20% de les obres virtuals...

No podem fer-hi res més, són legions que no foten altre al món que destruir finals.

Aviat què hi haurà? Prou tost tot haurà estat definitivament escurçat, i justament pel cantó més revelatori. Cada relat escuat. Cada solució crestada. Tots banyuts.

I les vides. Vint anys de menys tothom.

Si havies de viure 50 anys, només en vius 30.

Si havies de viure'n 70 en vius 50.
Si havies de viure'n 90 en vius 70.

Si havies de viure'n 30 (com ells!) només en vius 10 (com ells!).

Ens tallen la vida i tallen tota vida.

Cap vida ni obra no arriba a terme, i re ara no assoleix dur'ns a cap sentiment d'acompliment, a cap plenitud.

I és clar que decidíem d'anorrear'ls per a assajar de conèixer el final de cada novel·la...

Llibre...

Història...

Film...

Vida...

Volíem apagar'ls ans no sortissin del cony, o tantost ho fessin, abans no fossin capaços d'anar estripant, tallant, esborrant, tots els finals. Abans el maleït afoll no comencés de retallar-ho i fer-ho malbé tot. Contínuament ratant la fi i les fins, totes les fins, que és com dir els fins mateixos de la nostra existència (car per què altre hi som que per a contar'ns què hi fotem?). I ells, llur fi, només el llur, ells prou l'acompleixen, sistemàtics, no hi són pas per a fotre altre.

I pelar'ls tots abans d'hora — galivances!

Prou ho voldríem, com dic, prou hi ens esdernegàvem com folls, tret que...

Ens és impossible. No donem mai l'abast. Tot el nostre molt noble esforç assassí, debades! Car tants com en matem, tants (o més!) que no en neixen.

Gestació ivaçosa, les femelles; disparen pel cony com amb metralladora. Llurs conys, cuques merderes, etern retorn, excrement-rebrot-excrement-rebrot, renovellament vertiginós.

És tan depriment! I hom es diu, ens diem...

I al capdarrer, per què lleixar-hi una ànima d'arrel condemnada? Esguarda l'espai. Qualsevol astre qui ans fulgeix, ara es decandeix, i de cadascun dels seus planetes quina història en romandrà ni mica mai llegible?

Fotuts del tot. Fetus fallits. Pleguéssim. Esgarriats en la confusió total, sense re de debò explicat, la mort, gola badada, s'amaneix a empassar-se'ns, nets.

(...)

(*Vampiritzat pels descendents*.)

La saba que perdies ha tornada letífera
T'entortolliga venes en ranera pestífera.

Mors podrit — tota llavor és verinosa
Malvolent occeix l'arbre — diu *Prou oldana nosa*.

(...)

Crisàlides constretes a fendre's — ens ara a tornajornals tan verinosos — ixen mortificats per l'esperit de revenja.

(...)

(*Corcons*.)

Si és innegable que (també) «allò que et nodreix et destrueix», per què t'admiraries que allò que nodreixes et destrueixi?

(...)

Mos ulls que més s'estimen d'esguardar cap endins, de sobte horroritzats, es veuen compel·lits a esguardar enfora.

Al mirall te n'adones. Nafres palesament letals em brollen arreu del cos — el procés d'autodestrucció s'és engegat.

Cert que... El cos i eu — mai no fórem gaire amics.

(...)

(*Simultaneïtat de certs miracles*.)

(1)

La vida és una mena d’idiota concurs on miraculosament tens a l’abast per a tu sol certs mots escaients, molt convenients, que et caldria saber usar amb endevinatòria ciència, car són mots que un cop emprats no pots reprendre, i quan de vegades et toca de respondre a qüestions de “vida o mort”, o si més no cabdals, sovint te n’adones que no te’n romanen de prou bons, que per miracle cap dels mots adients no són ja d’empre, no n’has facultat d’ús, i llavors, és clar, allò que respons és erroni, mentider, o esfereïdorament perillós, i al capdavall, és clar, de totes totes fatal.

(...)

(2)

«Per miracle, contra les forces del destí nefari, el nostre exèrcit ha romàs al camp de batalla totalment desconfit, desaparegut, cap integrant dempeus, ni, ni cal dir, mica viu.

Hem de trametre-hi ara doncs, senyor, contra les forces del destí nefari — *diu l’estrateg al príncep guerrer* — tots els buròcrates ni cortesans ni aprofitats, i àdhuc, en una primera onada, tots els hospitalitzats ni prebendats i ensinecurats; enviem-hi, som-hi, i amb les darreres armes, tots els terminals, tots els rancs i amb crosses, i amb rodes, i els extremunciats, i els diferentment capats, i els boigs adés oblidats del primer exèrcit tan gloriosament ni absolutament desfet, en fi, senyor, totdeu qui miraculosament hagi romàs darrere, car per miracle, contra les forces del destí nefari, revertirem això; som-hi doncs, com dic, tothom al camp, ningú clavat al llit ni al cul de la cadira, cap dels desvalguts qui han perduda qualque cama, braç, coll, cap, i els qui hagin perdudes les dues, o el dos, o l’u, o l’altre, i el seny, i àdhuc els més vàlids cadàvers, vull dir, les més movibles, les encar més o menys senceres, de les carronyes als cementiris.

Molt bé, ja ho veieu, senyor, per miracle, totes dues onades complementàries, de palatins i d’inútils claupassats, han estades també exterminades contra les forces del destí nefari; ja em direu doncs què faríem, ca? — *diu l’estrateg al príncep guerrer* —. Sabeu què? Hi anirem àdhuc nosaltres! Miraculosament, contra les forces del destí nefari, serem el gra vós o jo que el curull fa vessar, i el vaixell de la proditòria malastrugança no fa capgirar.

Capgirar els resultats, ve-li per on! D’això es tracta, cavà?»

[Tret que per miracle aquell tan bèl·lic príncep i aquell estrateg tan estrateg també foren molt miraculosament anorreats.]

(...)

(3)

Som-hi anafòrics i recontéssim ara que...

Per miracle, un sant infant molt virtuós es passejava angèlicament per un parc i fou raptat per tot un escamot de bàrbars soldats qui ensems el violaren repetidament i massiva fins que, per miracle, amb violents dolors, pertot arreu trencat, el molt exemplar minyó no es morí.

Feren els barroers armats, tot sencer el miraculosament molt nombrós salvatge escamot de meravellosos soldats, molt divertits, de qualsevol manera, allí mateix un forat no gaire pregon i l’hi sebolliren, miraculosament rient i enjogassats, llençant-se xanxes i fang, car s’hi pixaven abans, i, en pic si fa no fa, riallers, la tant enrioladora tasca enllestida, ja se n’anaren a festejar tan marcialment enjondre.

Doncs bé, miraculosament, s’escaigué que els espasmes abans no s’imposés definitivament al cos del benauradíssim mort la sòlita rigiditat feren que l’infant bellugués involuntàriament el braç; allò irrità un talp qui per miracle en aquell instant veié el seu magnífic projecte de galeria abruptament interromput, i per miracle la força del seu musell enfellonit, empenyent empenyent, féu que el braç del minyonet suara a tesa torturat es desplacés una miqueta més amunt i que la mateixa mà del mort doncs ensopegués ara amb una pistola carregada, la qual havia estada al seu torn miraculosament sebollida per un gàngster el qual volgué el miracle que tot just, no devia fer pas tres o quatre horetes, hagués avui ben dejorn reeixit a assassinar totes les designades víctimes qui li romanien a l’agenda aquell dia gloriós; entretant, l’ardit musell de l’insistent talpet no pas gens que hagués flectit, i doncs per miracle, encar una empenteta al colze del braç de l’ara perit virtuós minyó, n’impel·lí la mà morta devers on raïa la pistoleta i, en un dels penúltims espasmes ans la definitiva rigiditat al seu cos no s’instal·lés, miraculosament s’hi clogué; s’hi cloïa al voltant de la no gaire pregonament, a corre-cuita, adés sebollida pistola, d’aital faisó que el canó, com brot d’exòtic arbre metàl·lic, àdhuc capllevés lleugerament, i heus llavors que encar en un altre espasme més endarrerit volgué el miracle que un dit, com dic, miraculosament convulsiu, espasmòdic, en premés, tret que encar no pas completament, el gallet, i en aquell instant per miracle una neneta, una minyoneta adorable qui corria pel prat plena de floretes, plena de colors, plena de vitalitat, la qual tot just no feia gens s’havia deseixit de la maneta del seu paret per a anar a recollir encar més floretes entre l’herbei, per miracle en aquell instant, com dic, la mà de l’infant virtuós, ara sí, en el darrer espasme de la programada rigiditat definitiva, es clogué tensament en la pistola, el canó de la qual capllevava, i n’eixí una lluent baleta que per miracle anà a espetegar al crani de la joiosa

enjoliuada florida minyoneta qui miraculosament, cap esclatat, caigué morta entre les policromes floretes.

(...)

(*Assumeix-te mort.*)

Més et val. Ara mateix. Tothora. Assumeix-te mort. Feny-te si pots ja anorreat.

Llavors, això rai, re del que romangui no serà sinó calm navegar.

(...)

(*Procedeix larvat.*)

La vida serveix per a viure-la — i la mort per a no viure-la.

Fes-te doncs inconspicu, i no emprenyaràs ningú. Cap soroll, cap pudor, re de cridaner damunt. Silent, humil, frugal, abstinent. Inconspicu, podràs anar fent la viu-viu a qualsevol racó.

(...)

Al capdavall, hauràs lleixada enrere, tot seguit i tot, ans no hagin transcorreguts cap de les trilions i trilions d'èpoques venidores, la mateixa empremta que cap altre enfeinadet pardal de rumbós uropigi, com aqueix que ara ulles — ço és, nul·la.

Ara t'ho dic, d'ençà de nat davalles vers la duad, tu com tothom, d'antuvi camejant si fa no fa, més tardet (no gaire) enduts pel furient corrent, bens morts.

La duad que duu de bell nou al vell sòlit enlloc.

(...)

“There was a time, a very short time, when suddenly, delusionally, I thought I might become a human like any other of those simple humans you see around, but no, false alarm — too incompatible, unfit, odd piece, no place.”

(...)

Car m’esfereeix i escandalitza la brutícia, sempre m’empatoll enraonant de brutícia, sordiditat, corrupció, degenerescència, putrescència, malaltia, virons, pàtines, femtes, malignitat, podrimener i mort.

Neurastènicament net, pràcticament no sabent fer re més, esdevinc àdhuc escombriaire per a netejar-ho, sense mai reeixir-hi mica, tot.

(...)

(*La veritat amagada*.)

Terapèutic clavegueram.
M’hi passejava, salvat.

(...)

(*Afegint a la farfutalla*.)

Disciplinat aprenent, com sempre, els misteriosos nombres m’esguardava sense escatir’n cap significat. Els nombres eren minúsculs i segurament tampoc no volien dir re — una fórmula o altra per a qualque cosa, qui sap, i al capdavall tant se valia, car, em dic, amb tota la raó, no pas que cregui ja en re, ni en els somnis i llurs sorprenents (emperò falsos) deslloriigadors; som en un univers on no hi ha de debò solució a re. I els nombres misteriosos, aquella altra fórmula màgica (una més!), els emmagatzemava, obedient i amb condícia, entre tants d’altres milions i milions ja

emmagatzemats, que esperessin així mateix, coberts de la pàtina llorda de la pols i les cagarulletes dels insectes, la conflagració propvinent.

Vulpí querubí, llavors, en aquell taüt tan falaguer que sovint emprava de latrina, hi desembudellí.

Ben descansat, vaig voler fer un cop d'ull fora. Per l'espiell de l'espirall, m'encantí una estoneta distret amb les peripècies de l'estàtic bidell cruspit pels corcs; palplantat davant l'hermètica porta, semblava un món si fa no fot antropomòrfic sacsat constantment pels terratrèmols.

Hora d'anar a clapar, d'anar a matar l'araig, com deia fa qui sap els segles el pare.

Grosses pàl·lides escolopendres solquen el mur on em rau la capçalera del llit. Ni que jo hagués volgut, no crec pas que ningú hauria mai volgut jeure amb mi.

(...)

Som ventissament existents qui tot seguit serem ineluctablement no sols inexistents, ans mai existits.

En potència tots som morts ja fa una pila estratosfèrica d'eons. Bona nit.

(...)

(*A trenc de desencant*.)

«Els somnis i nosaltres som fets de la mateixa matèria, i de fet aquesta curta vida de no re un son sens fi se l'empassa», mots de l'actor que ara amb tenacitat se m'adherien al magí.

Durant un instant eufòric, tornava del somni magnífic on hom m’acomiadava, nadó, amb mots inspirats. «Tant de bo us sigui donat de viure en un món rescabalat.»

Me n’adonava. Per les farfolles del comú execrable llongament engalipat, de cops mos somnis es desenvolupaven encar en contrades aproximadament paradisíaques. Mes, despert, mon cervell finalment ja no gens crèdul, deia prou. Els meus jocs mentals, abans prou il·lusòriament descabestrats, ara s’havien establerts, i si coruscaven, si reflectien cap brillantor, eren com les tímides xàldigues de les escates del xanguet perdut al corrent del torrent que se l’enduu devers la fi, devers l’abís anorreador.

My thoughts, once flitting, now fixed, shone like scales on a minnow lost in a current always running faster and faster to its doom.

(...)

Petit dèspota, el cap dels arqueòlegs — qui nodreix tota la trepa d’aprenents, mes insisteix (per a “amanir-la com cal”, diu) de pixar’s a l’enorme olla, una caldera fosca, on fa coure fesols negres i un os de pernil, recapte que deu ésser deliciós segons tothom qui l’ha tastat, mes que rebel em refús de prendre’n mica, d’on que desnodrit rai, tot i els meus coneixements botànics — em neguiteja qui-sap-lo.

Molt presumptuós, fot el nas brut pertot arreu, i així, tantost veig que s’atansa vers on amb d’altres no soc, furtivament, subreptici, m’escapoleixc, me’n vaig a part, amb el meu platet de padellassos, a l’altra banda de forat, i enllà en remèn a mon lleure, lluny del seu fètid aflat, per a ensopegar-hi epígrafs en llengües mortes i de diferents èpoques, sovint distants rai.

Ans de lliurar'ls, cap dels padellassos epigrafiats, i encar millor els opistografiats, sempre en faig una còpia per a consum i gaudi personal. Els desxifr llavors, i els interpret, i els tradueixc, i llavors els barreig i sovint hi trob texts espaterrants, encar que segurament no gens exactes.

I alhora el dèspota és tan matusser que, voldràs-t'ho creure, tot de sobte l'altre dia, el forat on excavàvem es transformà en abís sens fons que en un tres i no res s'empassava no pas solament totes les troballes encar per trobar ans els de més dels súbdits i sobretot (victòria!) el fastigoset reietó.

(...)

Ara t'ho dic; érem hipogeus, dos homenets molt seriosos, two tiny men quite serious, bo i esperant tot drets el metro, en aquella tardana hora tan llangorós, quan ell i jo ens reconeguérem. Ens reconeguérem per la insígnia que mutus dúiem al trau. Les sengles insígnies representen una "u" d'ample cul, amb els dos pollegons respectivament coronats per puntes de fletxa. És una "u" com ara una caldera, com ara el contorns esquemàtics de la caldera d'en Banyeta, diguéssim, de més a més prou essent, el dimoni, com és sabut, i per causes òbvies, el sant patró dels cuguços i dels crestats.

Trencat el glaç, ens somrèiem, i ben naturalment llavors caiem en confidències. A part que segurament ja no ens veuríem mai més.

De bursada, me li declar expert tastaire en llets de drut de la dona. Li dic:

—«Pretty late, many an evening, upon the wife arriving home, before she's going to toss her worn panties into the hamper, very discriminatory jism-taster and -connoisseur

me, I often go, *Wait, wait, let me guess, let me guess, please!*

«And there, snakelike goes my tongue, so earnestly trying to taste of which one of her many current lovers the still wetly, gently stuck, jism at the narrow bottom of her dainty panties perchance could it have, not so long ago, belonged.

«And so very often do I get it right, it's a miracle!»

Em diu:

—«T'enamores, mentalment i doncs freda, d'una calda noia qui t'és veïna de cambra i qui sembla d'allò més alliberada, perquè parla lliurement, i saps qui ama les arts, i has vist que, per tota biblioteca, posseeix, vora el matalàs, una vintena de llibrets de poesia de la més closa, i qui sents sovint com presumeix, en la seua conversa amb els homes i els nois estudiants del seu cercle ample de coneguts, de llibertat sexual absoluta, i qui regularment (collonut!) fa tremolar, amb els embats amorosos del seu cardar, amb el camioner qui la visita, la paret a l'altre costat de la qual no rac esmeperdudament interessat.

«S'esqueia que com dic vivíem (per sort per a mi!) en cambres adjacents en aquella casa de construcció banal i pobra, una casa promoguda pel consell metropolità de la ciutat universitària, i doncs condemnada a la destrucció periòdica per a fer'n tot al voltant de noves i de tan dolentes i de magres murs, la qual el patró rellogava peça per peça als estudiants.

«El camioner l'ha coneguda no fa gaire fent auto-stop. Era la noia tard de nit al costat de la carretera perpendicularment tibant el tènar cap endavant, i el camioner (el seu ajudant clapava darrere) se li aturava i la convidava amunt, i al cap de ben poc s'aturen a un lloc de repòs i de

reembenzinament de l’autovia, i en un revolt fosc, amb el vell ajudant tramès fora a fer un cafetó, carden i s’escorren feliçment. Amb allò la relació ben encetada, i d’ací les visites de llavors on escoltant-me’ls molt emocionadament no soc.

«Tota aquella acció ja t’enamora, però alhora saps també, car no pas que se n’amagui gens i n’has sentit a parlar sovint quan conversa amb els seus amics, que el seu amant principal, o diguéssim de debò, és un important escriptor de rere el teló d’acer, un personatge vigilat per l’estat i doncs no pas gens lliure de desplaçar’s a agres indrets de llogrers i d’adelerats garrepes i de cobejosament molt destructors capitalistes.

«I així, anant fent, s’escau que un dia sortós quelcom se t’obre a l’ànima i, enlluernat, davant seu que no ets, tot sol, te li declares. I te’n declares per sempre pus devot, i al capdavall troba raons amagades, a part del convenient de la posició de veïnatge, i t’accepta. I t’accepta és clar que amb tota mena de condicions ineludibles. Diu que et continuarà ficant banyes a pler, allò inevitable i comprès, atès que prou és allò que se’n diu (i és allò que més t’enlluerna que sigui) una dona lliure.

«Mes ai que amb els anys que s’escolen, dilecte amic, com s’espatllen les coses! On ha anat a parar aquell esperit seu lliure i ferotge? A poc a poc esdevé una altra burgesa capficada a collons en les bestieses d’ètica reaccionària: la nefasta institució de la família, els deures tan repulsivament fats de la societat, el fàstic quotidià del comcalerisme més merdós.

«I com et sents llavors atrapat, com et sents enxampat (estafat!), i com te n’adones que se t’ha cruspit i se t’ha empassat, com el gat enganyador l’enganyada rateta, i que ja no ets sinó excrement sense vàlua.

«I et lamentes amb tants de companys de la nostra Sacra Fraternitat dels Cuguços [allò dit colpint apassionadament al pit la insígnia], *On ha anada a parar aquella musa única, aquella venus sublim a la qual se li'n fotia un all tot allò que podien dir els repugnants ciutadans de seny?*

«*Where indeed? How far from where she's been!*

«*Her erst lily feet now all soiled in filth! That earlier mystic tongue of hers now crumbling. And alas ready for disposal in the waste-bin!*

«Prou ho veieu, tot se'n va en orris. Amb els anys certes deesses es descomponen, ja no relluen, s'escrostonen, van esdevenint pols, el daurat vernís els tomba, tornen al fang, i es pleguen al que diran els escanyadors del fecal cervell, a tota aquella brutícia mental que la llibertat malmet, a les falòrnies exterminadores de la maleïda moral de l'asfixiant eixut burgès.»

En acabat d'aquell conte tan trist, poc acostumat a les reunions de la fraternitat, no sabia pas com consolar'l, i quèiem llavors en fètida melangia. Sort que part de terra tot trontollava. Feia cap el metro i hi pujàvem, cadascú a un vagó diferent i amb el cap ben cot.

(...)

Li sobreeixien d'altri les sabes a l'esquerda
Rostava el bestiar al camp veces i userda.

Serenor que el llamp trenca amb fúria espontània
Esquerda espetegada per pluja repatània.

Saba d'altri a la seua sacra esberla
Crida crits d'esfereïment la merla.

S’esllangueix el tro i cessa la folla cerimònia
La nit duu estels al cel — dorm tauró sense enrònia.

(...)

Per la finestra gemega la nit tota negra com si l’espessa nit fos un infant qui s’ha cagat al llit, i els gemecs de la cagada nit m’estronca el malson justament on, com tantes de vegades, es troba a trenc d’irresolubilitat, afetgegat en qualque atzucac d’on no en surts, si en surts, sinó amb violència extrema contra tu mateix, o contra l’allò, o l’altre.

Només l’absurditat de l’invent nocturn duu a situacions tan angoixoses, i només les al·lucinacions auditives te’n trauen, si te’n trauen, i finalment no hi romans, d’una puta vegadeta boig o mort.

La punta molt penetrant del ganivet que la meua mà dreta molt tensament no serva gratava la gola del presoner que el meu braç esquerre doblega esquena avall. I ara qui decideix? L’hi enfons gola avall o què faig...?

Era la gola de l’impostor. La gola del carter nou, qui de primer no me n’adonava que pogués ésser un carter fals. Trucava a baix, guaitava per la terrassa i li deia que què volia? I em diu «documents a signar». I davallava i l’obria i el convidava dins, i es declarava ujat, i tota l’estona no li podies descobrir el vult de tot, se l’amagava acotant el cap i lleixant que la gorra ampla i baldera l’hi amagués, i m’ha demanat abans de voler’m donar els papers o les lletres a signar que li fes un entrepà de mantega i formatge, i s’ha assegut esbufegant, i li he dit que no mengem mantega, «et faré un entrepà de brie», i m’he tombat cap a l’aigüera de la cuina a rentar’m les mans abans de fer-li el tec, i he sentit que s’aixecava d’una revolada, com una serp qui ataqués, i he vist de cua d’ull que arrabassava de damunt el taulell rere meu un ganivet punxegut, i m’he tombat esborronat,

ara cap a ell, «porta!», i li he arrabassat el ganivet que volia amagar a l’esquena, i amb el mateix braç de la mà amb què li prenia el ganivet el doblegava pel coll cap enrere, i he pres llavors el ganivet amb la dreta, i l’he apuntat a la seua gola, ell el servava de gairell i no podia fotre’m genollada als collons ni re, i ara la punta molt esmolada del ganivet li gratava la gola tota exposada, i llavors el gemec empudegador de l’infant de la cagada nit, m’ha tret de l’envitricoll i m’ha estalviada la repugnant realització de la matança.

(...)

Un blau al cor record del nostre amor
És verd encar el temps que ens retrobem
Blava l’estona on parlàvem de lletres
Verda la llum que entrava al paranimf.

Negres els hàbits dels filosofants
Blanques paraules dels desesperats
Mormols vermells de pesta retrunyen dels carrers
Grocs palimpsests mai es resolen en re.

(...)

Ací soc: com el crustaci Procust
Qui sempre dorm a un llit fet a la seua mida.

(...)

Tot allò que s’esdevé
Tot allò que s’esdevingué
Tot allò que s’esdevindrà
És fals.

Així mateix soc allò que esdevinc
I no puc doncs esdevindre altre que
Fals.

(...)

Si cap idea fixa se t’arrapa, i comença despietada de rosegar, i roman i hi rau, i rau i rata, et cal ras una altra idea, car només una idea pot treure’n una altra.

Les idees, prou ho saps, són virus mentals — àvidament sapròfags d’afegitó.

(...)

Contra la corrua diarreica d’automòbils totalitaris, maleïdes columnes de formigues feixistes, malson putrefacte, no travessaré avui mai devers l’entretinguda llum i les avinents o cridaneres colors, i les portes que llisquen o grinyolen, i els bastons dels orbs, i els petons de les conegudes, i els mots dels psitacistes setciències, i els llorers a les fornícules, i arreu en adients monticles les escombraries sovint ben vàlides, i els parrups dels valetudinaris, i els esguards de gairell dels repulsius envejosos, i les sonores histèriques rialles i riallades del ximples..., no travessaré doncs devers les diversions que em duen de cops les interaccions humanes, els distrets i distraients humans qui, sense rodes, amb dues cames, fan les mil i una en ridículs entreactes.

(...)

(*Qüestió d’incomprensibles aixetes en exòtiques sales de bany de contrades llunyanes*.)

Indonèsia, 1984. Som a un hotelet escarransit, i els homes hi han de clapar a una banda i les dones a una altra; on eu hi tinc el llitet (un llitet estretet), n’hi ha un altre de força ample ocupat per un altre home; a les primes hores de la matinada, quan la dona d’estranquis em ve a veure a ordenar’m qui sap quina tasca, se n’adona al llit del costat

de l’home a l’altre llit i decideix seduir’l; és un home fort, no gaire més alt que jo (només d’un pam o dos) (mateixa alçada ell si fa no fa que ella), i força més vell (deu tindre vint anys més que no tinc; cap als cinquanta, cinquanta-cinc, doncs); aleshores, com la cosa sembla surar, per resguardar llur intimitat, m’enfil silentment fora.

Fora, pels corredors, hi cerc la sala de banys; he provades qualsque portes i per l’escletxa la foscor de dins cada vegada m’ha intimidat, i llavors heus-les doncs, les latrines, amb rajoletes blaves, i sorolls d’aigua, i llums fosforescents que fan pampallugues; tot i que amb les pudors un vague desig de desembudellar em pren, no hi gosaré pas, amb la por que algú altre no em sorprengui en la humiliant posició, i allò pitjor encar serà ara de desembullar com rutllen les aixetes, car he volgut rentar’m i no sé pas com fer’n anar els mànecs, el raig sempre ix on menys t’ho esperes.

Al capdavall, havent suputat que potser prou d’estona no s’escolava, tornava cautament a la meua cambra; he vist amb un cop d’ull ran de porta que la dona i el nou drut són molt estretets al meu llitet; no pas que cardin, mes el vell veia que li deia al coll mots d’amor; tot i que tant l’un com l’altre han degut veure que espiava, cap dels dos no en fot cap cas; al contrari, veig que el mascle, sota el llençol, la munta i pitja, i ella comença amb els bleixos duts per la penetració, on, és clar, em faig fonedís de bell nou i tant inconspícuament com abans.

Quina por ara que els guardians de la moral no apareguin de cop-sobte i amb la gracieta n’acabem tots torturats! Vigilaré els voltants, i si cap guardià apareix, diré que m’he aixecat amb còlic i si no em podrien adreçar devers cap cagadora amb aixetes, si us plau, no pas tan complicades, car soc estranger desgraciat turista, i no gaire perspicaç, i si alhora no vigilarien que ningú no m’espiés bo i doncs duent a

terme la vergonyosa besunya, que n'Al·lah o qui fos els ho reconeixeria bontròs, a part la generosa propineta, és clar.

Tornant a les latrines i no fent-hi llavors altre, tot sol soleret, que d'aixecar una rajoleta fluixa, i a sota, caut, escriure-hi un vers escaient, per a en acabat tornar'l a tapar, tan curosament, amb la rajoleta ben falcada.

«Qui qui com Homer sempre arribés primer
I omplís qualque paper ans qui en pren el merder
No fes cap sense fre a endur's el caixot ple a pler.»

(...)

Genocidi rere genocidi — només així rutlla el món. Cada genocidi una roda per al carro del progrés. Progrés cap on...? Cap a l'última, la total, destrucció.

(...)

A la piscina, des baix de tot on faig que llegeixc en Conrad (el seu sòpit *Secret Agent*), em plau qui-sap-lo d'esguardar, cap amunt i de biaix, la salvatriu a la trona com s'ha d'estireganyar de trast en trast a la carranxa el vestit de bany, i llavors (excel·lent situació la meua!) li veig, un cop i altre, el cony.

Mes ara, carallot, encar quelcom de més interessant que no el llibre ni els conys de les pudentetes puel·les, ca?

És palès (i estrany que ningú altre no se n'adoni!) que hi ha joc d'espies al terreny.

No sé pas en quin exòtic idioma* ni encar menys en quin codi tan críptic com els que solen gastar els espies de preu, mes és palès, com dic, que el nedador aquell enraona (de ben lluny i sense dir re) amb aqueix pseudo-poeta assegut vora la dona qui fa que llegeix el diari, mentre ell compon

vers rere vers, bo i esguardant, com qui no ho fes (com jo i el meu conyet), d’on li ve la inspiració, és a dir, li ve directa de la seua musa (no pas a la trona, la seua) a l’aigua.

[*Quina obscura llengua indeed dels milions que es deuen parlar a la piscina amb tanta de genteta i gentota de tot carès? Espies i espietes, ecs! Sempre he trobada llur bare, traïdora, fastigosa, tasca d'allò pus innoble i menyspreable. Si de cas, és clar, només ens salvem de la deguda crema els molts nobles i elegants espietes de comcalerets conyets.]

Saps què et dic? És evident, salta als ulls, collons. Adona-te’n, gamarús. Cada camí que el nedador es fot panxa enlaire, el versaire ha enllestit un vers. I cada camí que el nedador torna a nedar, al full estès del poeta un vers novell pren forma. Cap braçada ha de representar la ratlla, una ratlla, i cap cabussada un punt.

Personalment, no pas que en sàpigui gens (pobre de manguis, prou d’altra feina tinc que d’aprendre’n), de morse, vull dir, el llenguatge dels espies, es veu, llevat potser allò de les tres llargues, tres curtes, tres llargues, que vol dir, em sembla, «*Som Ofegant-z-ens, Sòmines!*», mes oi que qui dubtés del ben trobada que no tinc la situació, fora un sapastre i un barrut i un curt de vista...? I tant!

(...)

Somriu — Toquen a la ràdio la segona simfonia d’en Txaikovskiï.
Somriu — Trobes finalment el nom no sols del teu hotel aquesta nit, també el nombre de pis i de cambra!
Somriu — Nom i nombres eren gravats a la clau que duus a la butxaca!
Somriu — Ara ja ho saps. Tot secret rau en l’escrit.

Somriu — Et rabeges amb esparsa gent de la teua nació a la plàcida bassa i ningú s’hi ofega.
Somriu — Amunt i avall per rasos i comes l’estany us rep entre xerrics de cigales.
Somriu — Ca vostra no hi entraran mai més lladres si sou fora o de nits dormint. Darrerement instal·làveu molt intel·ligentment reixes cadenes forrellats que asseguren fermament finestres i portes.

Somriu — Compres amb la família a l’assolellat mercat els queviures per al cap de setmana entre cares amigues. El qui toca el saxo una mosca li mossega la galta.
Somriu — Finor de netes mans de qui els dits alçats es belluguen com tubs d’ardits cnidaris.
Somriu — Toquen ara la quarta simfonia d’en Schumann. Tots quatre moviments incessantment coordinats.
Somriu — Somriu — La nit és productiva i el jorn promet claror.

(...)

Infant molt humil, modest, la seua esqueneta una mica doblegada cap endavant, assegudet a la taula dels deixebles. Dos altres deixebles de la mateixa classe i amb el mateix uniforme escolar, se li atansen i se li asseuen, molt més alts i forts i bandarres, un a cada costat. Els tres, els brutals i el sotmès, els veig d’esquena. Em fa por que li’n faran alguna de molt lletja. I tanmateix no. Sorprenentment, els dos brètols grandolassos, per comptes de pessigar’l o punxar’l o masegar’l, el comencen a petonejar, i hi continuen, cada cop més assíduament. Un clar somriure m’aflora, i llavors l’infant modest se’m tomba a fitar’m, i l’esglai...! Sangoses esfèrules fora d’òrbita, els seus dos ulls sobresurten de la carn crua de la seua cara mig menjada, i ara s’han tombats els dos infants monstres i m’esguarden, i

llurs boques que masteguen, i potser alhora somriuen, són clafertes de la carn de l’altre.

(...)

Saps què am?

Am un colló persuadir’m furtivament que la meua tènue teranyina de matèria serva una certa densitat, és a dir, am doncs sentir’m fet d’una peça i pus tost intel·ligent, tot i que (part darrere) (rosec de tothora) (insuperable) prou sàpigui que no soc sinó un altre efímer idiota.

(...)

Am així mateix (i potser en conseqüència) la lectura.

Allí soc, entre pams, i alnes, i piramidals piràmides de fems i femta, jagut a la xamberga, i, per l’assídua lectura, vivint per procuració les vides i aventures més encantadores.

Vides i aventures d’ens ambiciosos qui es neguitegen (debades, ai!), pobrissons, a fer pler de cosetes.

Ai que divertits, sovint, tanmateix, aquells ridículs biografiats sempre fotent les mil i una. I tot al capdavall no treu a re.

(...)

Per energia cel·lular enfollida, som menats.

Sotmès et veus tothora i sense remei a la força estranya que impel·leix el cos ara a podrir’s, on ans li fotia creure qui sap què de tanoca i datpelcul.

(...)

—*Confessi’s! Confessi’s!* — insisteixen els repulsius feixistes de tot pèl i de tot barret mongívol.

I dius, *De què? Cap pecat, datspelsés!*

Tot allò que el meu cos fa, ha fet i fotrà (pel que romangui) és inextricablement relacionat a l’instant on s’escau, s’escaigué o s’escaurà (toca ferro) que es faci — és la resposta calguda a una excitació, a un estímul o altre.

Re que un cos fa no és inadequat. On li pruu es grata. I au.

(...)

Has passat de centre de l’univers, i doncs de tot allò cognoscible, a, un cop desaparegut, fer’l desaparèixer amb tota altra aparent realitat.

(...)

No ets sinó una taqueta que s’esborra tota sola.
Et vols anul·lat. Nul.

Qui es vol anul·lat i es diu, *Em vull anul·lat*, i anul·lat, nul, alliberat, llavors, on viu encar...? Als mèdols entre ésser i no ésser, als llimbs entre arreu i enlloc. Taqueta incerta.

Taqueta que s’esborra tota sola, es fon. No re en el no re.

(...)

Sadolla’t de no re i confon-te al tot.

Abnegat, ab-nega’t.

Bub! Essència absent.

(...)

Fantàsticament reprimit, t’imagines immergit en les situacions més inversemblants.

(...)

Cardar, com tothom sap, és una merda, i tanmateix, hom hi insisteix, dominat per pulsions robòtiques sense raó d’ésser altre que en un món alliè, invasiu, contra el qual cal resistir, no pas amb l’objectiu teleològic d’anorrear’l (tot i que és cert que és antinatural de morir o matar o morfondre’s per cap tan merdosa rucadeta — llefiscosa activitat, entortolligaments d’anguiles que només duen sucs de fàstic), i tothom llavors millor, no pas, mes solament per a considerar’l pel que val — ço és, au bah, no gaire.

(...)

Saps què? És tot culpa dels microscòpics dimonis qui et pessigollegen la tita.

(...)

El ciri se t’encén
Un altre ciri per a sant Vicent

Erèctil vergançó
Portem-lo a la processó.

(...)

Apella’m vaixell que et port molt recapte
Malsons sobretot mes també paisatges
On tot es desfà com visió fantàstica
I l’escombra roplega residus d’esglai.

Cingles agònics en llangoroses orgies
Borborigmes volcànics de cacofònics garfis
Renats sobtadament a cossos endurits

On tot era tendre en harmònics dits.

Arriba el boquer a escorxar-ho tot
Aquesta boira és fum de maltractada carn.
Banyada de sang s'eixoriveix la fusta
I es refà del fang amb ciència vetusta.

Escaiences caòtiques es resolen en ploms
Que espeteguen trencats com catedrals per llamps
Vanitats faraòniques emportades pel temps

(...)

Somies paradís
I el meu dit assassí
T'hi duu instantani.

(...)

S'admira narcís i el cel s'estavella
Damunt l'aigua tèrbola on els peixos se'l mengen.

(...)

Neixes a la mort amb usat caftà negre
I fulleges les antigues mortes revistes
Dels milions d'anys d'adés amb els meravellosos
Sovint il·lustrats oblidats articles.

(...)

Lluitaven l'helvètic i el magiar
A mort per vastes platges
Havia l'helvètic un punxegut directe
Mes havia el magiar amples espatlles.

(...)

Em diu en Xi Boöm: «Soc el malaurat voltor qui perd, per vell, totes les plomes.»

I que: «Quan t’has fet vell, totes les malalties són com la teua canalla — tots volen de tu.»
«Ai, i aviat tots volen que et moris. Prou et toca.»

(...)

No la vagis espitxant a graus.
Declara’t ara mateix cadàver, i en paus.

(...)

«Pensar fa de rucs.»

I ara que hi pens, pens que només reeixiren a concebre’m quan, puta de mi, sense saber com la cagava, em vaig infiltrar, tort i tot, per camí fals, pels esfereïdors laberints ultravaginals, no pas menys analfabet ara que llavors, per la ruta ultravaginal per on tanmateix hi deia: «Inconcebible».

I en acabat, és clar, així sempre m’ha anat, com una merda.

(...)

Només qui, sol, pensa lliure és lliure — tothom qui pensi amb pensaments d’altri viu endogalat, enjovat — a qui..? — al datpelcul qui el mena.

(...)

En néixer, em vaig dir: «*Jo ja he fet collons el més difícil — passar de mort a vida*.»

I, savi, afegia: «*Pel romanent, me n’estic*.»

(...)

Massa d’interessos dispersos et duen, gos adés benaurat, a mareigs sens fi.

Ocupa’t del teu nas, i ja faràs prou.

(...)

(*Interrogat al soterrani*.) (*Terrorisme burocràtic dels jutges canfelipútrids*.) (*Llur budellam, clavegueram*.) (*No hi ha animal més animal*.)

Entre les espesses ombres del soterrani, l’àvol ull de l’inquisidor et fita. Ull d’irrisòria maledicció, desgraciat! Es deu creure segurament un altre datpelcul culdemeuca capdecony trosdequòniam de jutge xarnec, d’aquells qui pensen fotre un ull imbècil de babaua gorgona que t’hauria de petrificar, i en canvi saps que el carallot no és sinó un malaurat titella, un quasi esquelet amb miques de carnús rosegat per larves famèliques; fastigós moribund.

Això sí, al pregon rerefons, no fos cas, sempre voltat i assistit per l’angèlic escamot d’ineptes repel·lents saigs armats i boigs.

Els saigs t’estoven (és llur comesa) abans cada (fracassada!) funció.

Cada camí cada dia, de mastegots, un raig els saigs te’n foten.

Ara, l’interrogatori és tan ridícul! El brètol assumeix com a veres bajanades puerils esdevingudes doncs al seu cervell podrit dogmes intocables.

I et dius, vet ací collons un altre ressonant episodi d’atac a tot allò que és net i natural — atac com sempre molt violent, mes únicament provocat per qualsevol mítica, molt merdoseta, noció, és a dir, per quelcom d’eteri i vaporós, i

coprolíticament fossilitzat i esdevingut, com se’n diu, legítim, propi, ritualment pur, i com si fos quelcom degut — com cal — regit pel fat — ep!

Un fat que mai no ha existit sinó com a idea al cap podrit dels atacants.

Cuc! La idea del fat és un cuc mort en un cervell podrit.

Els qui en fats creuen, ja saps qui dic, els betzols de monges i els tifetes il·luminats qui, amb carallotades de capellà, o capdecollonades de filosop feixista, lliguen atzaroses fantasies estúpides i en fan “realitats”, ço és, els fanàtics apofènics de la religió, i de l’imperialisme i la colonització, ja em direu quina altra definició de foll fora millor — els escau perfectament — el nom del foll paradigmàtic — el foll alhora molt ridícul i molt perillós.

Tot d’una, atura’t! L’inquisidor a les tenebres, ha perdut el cap? Car...

On el duu? Duu belleu una caputxa negra i dins l’espessa foscor la testa no l’hi endevín...?

Em permetré una qüestió. Li dic:

—On collons us para el cap, femtós togat...?

Respon amb una veu tota propera:

—Tu el duus, a les mans.

Esglai. Cert. Efectivament, heus-lo per on surt, repugnantment llefiscós entre les meues mans, el seu cap de cony de ridícula Medusa de qualitat ínfima. Un jutge xarnec, imagina’t! Res més infame; de quina qualitat vols que sigui...?

I ara...? Em trob en quina estranya situació. Com si soc cap altre astorat Perseu, qui, d’això, què cony en fotré...?

No pas gaire heroic. I encar menys creient en ximpleries de bruixeries. Amb això no petrificaré pas ningú. Tothom qui volgués petrificar de tota manera, ja n’és prou, pobrissó, petrificat per la seua intrínseca, inherent, com se’n diu, enduridament encastada, inarrencable, estupiditat de creient en bajanades.

Sort tanmateix que soc escombriaire.

Un cap inútil d’inquisidor a les mans. El llençaré als fems.

O calla, soterrani fosc, ca? A cap racó o altre hi deuen criar bolets. Al negre, tou, tou de l’agre on creixen, sebollim-l’hi; potser més tard, qui sap, vós, i qualcuns dels bolets seran i tot màgics!

Màgics? Ressona el meu riure, i acolloneix els saigs; vull dir, empitjora encar pus el pec acolloniment dels molt enzes saigs.

(...)

Bo i deixondint-me em veia surant, immens, i etèriament immers entre gegantins edificis en forma de fus de filosa prenys i prest a encaure, els quals de fet eren fets d’aquells traus tan acollidors de carn flairosa i calda, ço és, doncs, eren fets, efectivament, de conys — de conys superposats, lleugerament imbricats, com en cap pinya de magnoli abans no fes el gra, i és clar que em creia — què altre podia creure? — en paradís — en paradís de debò — l’únic possible i veritable, i que no fos ja miserable falòrnia d’humà infinitament il·lús.

(...)

(*Xereca xarneca*.) (*Son marit un altre torturador buròcrata a l'orb servei de l'avarícia canfelipútrida?) (Probablement!*)

«Més val que l'amaguis, el menyspreu», si fa no fa recomana en Xopi, un dels clàssics més clàssics. «Car el menyspreu que adreces a altri, dins seu es va covant encontinent en odi.»

Del teu vilteniment, tantost el viltingut se n'assabenta, l'odi l'infecta sense remei.

I d'ací, ep, l'odi dels canfelipútrids vers nosaltres.

Car els catalans mai no ens hem amagat que viltenim els castellufes.

Pobres castelladregots venen bonament a anorrear'ns, i és clar que volen, ai sí, benaventurats albats, santets, angelets, que els estimem, que els estiméssim força, i incondicionalment, molt agraïts, com si fóssim "indiets" o "negrets" (aquest és llur vocabulari, vós!), com si fóssim colonitzats molt agraïts per haver rebudes llurs (és clar que aprovadíssimes per llur església!) atrocitats, violacions, invasions, i esclavatges, i genocidis, i en canvi es troben que no dissimulem gens ni mica el fet que els tenim per la darrera merda, per la més pútrida de les estranyes espècies d'aparença quasi humana.

És clar que els canfelipútrids potser sempre ens han enviada la brivalla, la bretolalla, vull dir, els castellanuts més abominables, i s'han guardats i desats per a ells la crema de la castellardufada; no ho sé; en tot cas, pel que veiem, no sembla pas que n'hagin de millors, és a dir, qui no hi pertanyin, a aqueixa purrialla execrable; purrialla canfelipútrida, doncs, i invasiva, aversiva, repulsiva, brutalment ignorant i negada, barbàrica, borbònica, cretina, fanoca, xerraire, llagotera, papissota... Papissotegen arreu i

pels descosits. La llur la xerrameca més lletja de l'univers, pobrissons! Perpetus estúpids, és clar (monolingües i amb prou feines).

(Malauradament, vós, on sojornàrem, ens fou ofert per casualitat de presenciar-hi llongament mantes d'atrocitats. Manta vegada, el rapaç xarnec hi tornava, a l'assalt. Ep, ep. Ja ho saps. Finestra avall... Atrocitat... Tantost sents mai xerrar en cagalló, tanca. Tanca i prou. Tanca, tanca. I au.)

I no cal dir ara, en acabat, que quan l'odiós esdevé de debò odiós, aquell qui rep l'odi d'una manera tan palesa com el rebem, atès que ens volen, i tampoc gens no se n'amaguen, inexistents, anorreats, esborrats d'arreu, l'odi a tornajornals se'ns fa nostre, i un odi de debò, com dic, cal per força que sigui orb, ço és, injust. També el nostre.

Així que malament rai en totes direccions. Només ens roman el suïcidi generalitzat. O tornar-s'hi amb totes les forces, car... *O els anorreem o ens anorreen*.

O, encar millor, trencar definitivament; ells a llur corralina, nosaltres a la nostra. I en paus. I prou.

Totes aqueixes ximpleries (vull dir, naturalment, acurades i intel·ligents observacions) em neixen de l'episodi d'avui.

Som-hi.

En estació hipogea, anava a prendre el tren fantasma cap al Gaió, quan això s'escau.

Davant meu, quan soc a la cua per a comprar el bitllet del tren, un home i el seu fill d'uns cinc o sis anys, i em fa que els dos es diuen Alfred, car així és com s'adrecen l'un a l'altre, enraonen d'afers força interessants, sobretot per al minyó, molt curiós de saber com explicar científicament tant de recapte incomprensible en aquest món absurd.

De sobte una donota prima, escarransidota, sorollosa, i molt lletja la pobra, carregada amb dues bosses plenes de queviures que acaba de prendre d'entre els tenderols de marmanyers de l'altra banda, on hi ha una mena de mercat amb, al capdavall, la seua pròpia cua per a pagar i eixir, passa esbufegada part dessota la corda vermella que marca al costat exterior els límits de la nostra cua, i es fica davant l'home, el qual no diu re, i els de darrere tampoc, i tothom com si re, assumint bonament que l'Alfred li guardava el lloc.

La xarneca, de sentor cal dir no gens aromàtica, extremadament perfumada per a ocultar la pudor de merda i podrit que fot (mes el perfum ofenós és clar que la pudor només accentua) (i estic pensant que potser quan aquell altre clàssic digué que "cada dona, sac de pets", devia haver conegut un sòsia d'aquesta miserable paia), sembla ara mateix qui es fot força nerviosa.

I tot d'una, ep, ai, l'empatollament de la funesta papissota! Facunda arroplegada, amb típica rapacitat cretinopútrida, com una altra tenebrosa monja xarneca, desencadenant-se en penjaments envers el parellet de darrere seu.

Car, quan els Alfreds davant meu continuaven enraonant, i em semblava que ho feien més mesuradament, amb una veueta apagada potser per a no ofendre les orelles de la nouvinguda, aquesta, com dic, d'espetec, amb fúria espurnejant, se'ls tomba i, en el seu llenguatge ofensiu, aliè, aversiu, repta l'Alfred pel fet que parli al seu fill en català! El tracta molt injuriosament d'"Alfred-oh!", com si el conegués, i veus que l'Alfred, gens "al freddo", el carallot, més aviat "al caldo", car es fot tot vermell, com a subordinat de la dona fastigosa i repel·lent, o potser, encar més segur, estiracordetes sotmès al seu marit, diguem-ne quelcom com ara saig o batlliu de barri, o buròcrata d'oficina d'invasor

assassí, o, què ho sé, potser és la meuca “vídua de guerra” de ferotge feixista... A tots ops tant se val, l’escaguissat se li desfà en excuses, i, oh escàndol bestial, comença de garlar, fluixet i sense dir re, amb el seu fill en el patuès horrorós, l’algaraví fastigós, el llenguatge putrefacte de la xereca xarneca! Quina vergonya per al fill d’haver un pare tan esgarrifosament merdetes!

Com els ridiculitzem (de faisó prou fina, sense estridències) els de darrere la cua, ambdós, tant la “patriòtica” bledarra com el concagat botifler! I la repugnant es regira com escurçó i, en el seu castellefiscós més tancat, llavors com ens tracta, vós! Em sembla que ens diu d’antipatriòtics i de traïdors a l’imperi, i que ens denunciarà tots a l’autoritat competent. I és aleshores que li toca demanar bitllet a l’impertorbable home qui els lliura, tret és clar que l’horrible marcolfa no va enlloc, que el que vol és que hom li compti el que ha comprat, que ara espargeix banzim-banzam, molt matusserament, damunt el taulell. Hi veus estesos a la babalà peixos i verdures que vilipendia amb noms esborronadors, de grinyolant castellufosa lletjor.

L’home, immutable, li diu, ferm, que s’ha errat de cua. Que és a la cua dolenta. Que ací lliuren bitllets per al tren. Comentaris darrere meu: «Que li donin, collons, de franc i tot, un bitllet cap al seu pútrid “imperi” i que se’ns tregui de damunt d’una puta vegada.»

La vella bruixa, tornada mòmia vivent, avia un raig de mots abjectes, amanits amb copròlits i escíbals que li tomben de la tràgica astoradora destruïda boca i ressonen part de terra amb pudors metàl·liques.

Com segurament tothom altri, li volia fotre puntada al cul, o potser cridar-li qui soc. «Ep, amb els vituperis, tros de pútrid estront. Que tens ací davant un bon blennòfob mesquiter patriòtic. Patriòtic, car tota la merda és patriòtica, i serveix

per a déu-n'hi-do, per a bastir pàtria (terreny patri i petri peti qui peti), i per a fer créixer els enciams, per exemple!» Tret que per què...? A part que del que dius, car mai no t'has disminuït a xerrar en l'irrisòriament xafallós castellefiscós, la fètida escarransida tampoc no en pescava borrall.

Mes és clar que si cal reptar algú és el botifler; els castellordíssims són irredimibles; en acabat de tants de segles sorrats, llastats, castellastats amb aquest molt feixuc pes de tanta de merdosa atrocitat, quan no podíem anar enlloc sinó al naufraig i a la desaparició; segles i segles impetrant debades, debatent-nos infructuosament en aquella fosca ultratjosa teranyina d'indesarrelable feixisme, sempiternament aürtats, ujats, rancuniosos, a tesa noguts pels constants torts rebuts, emmanillats, sense possibilitat de poder-nos-hi tornar, prou n'hem degut aprendre, prou n'hem après, no sols a viltindre'ls més astutament i d'estimar'ls encar en més pregona aversió, com cal, ans també a trobar que, esborrats, inexistents, mentalment elidits, no emprenyen tant, tret quan apunten i disparen o amb el garrot et volen trencar el crani; llavors t'hi tornes a ultrança, com se'n diu, ja m'entens. Altrament, repulsius, abjecta nosa innecessària, com si no hi fossin. Llur llengua tan lletja, cul de barrastral, caguerada de botxí; llurs mots podrits, qui els sent? Reacció zero. Absència absoluta. Invisibles. En zona opaca. On els veus? On són? Ni ací ni enlloc. Si de cas, només la pudor els denuncia. Pudor de merda, ja ho he dit. Pudor de socarrim i de sangassa. Només cal tapar-se'n el nas de tant en tant.

Davant, inacabable discussió de sorns i sords; veu escardalenca i oprobiosa de la putrefacta i veu encar del tot indiferent de l'home dels bitllets.

L'home: *Cua equivocada*.

La torracollons repel·lent: *Estic en el meu dret! Soc cagallònica! Vull servei! Som a can Cagalló!*

Part darrere, s'ha acabada la riota i s'ha acabada la paciència. Empentes ferotges de darrere la cua, cada camí més atapeïda, fins que, és clar, la pudent part de terra, replegant-se a bocins, ajudada pel botifler escaguissat.

Espectacle infernal cada camí més sovintejat.

I amb tot el trist xivarri mancaré de bell nou el tren fantasma al Gaió...? Fora cas, recony. Tip de tanta de merdegada, saps?

(...)

(*Això va a la fi imminent — d'aquesta boïga irreparable*.)

Me'n vaig de la vida més ruc que no hi entrava.

M'escap com un pet d'aquest cul de món.

Sencer, sublim vermina se'm cruspeix.

(...)

Sigueu amables — lleixeu-me morir.
No remenéssiu si us plau en aquest cos irremeiable.

(...)

Tant no haver sabut dir mai re, al capdavall, morint, exorcitzava al pou estantís de la gola un altre irrellevant lloc comú.

(...)

(*Els dhissutes*.)

Quan en Xi Boöm, el mai-mort sempre-morent, el perennement deteriorant-se Xi Boöm, bon conegut meu, és va voler associar a la secta dels dissoluts dhissutes, se n'adonà al cap de poc que aquells ens onírics, aquelles entitats somiades, eren massa fugitius per a aprehendre; tostemps se li esmunyien entre dits; totjorn romania mà buit, anc no els servava prou estona presents. I és clar que va abandonar l'ociós cosiment.

Una cosa havia après sobre els dhissutes. Que no sols eren uns dissoluts i uns assassins. Que els dhissutes, aquells molt ventissos (i ventolans) autòmats de carn, eren així mateix, més que fungibles, extremadament làbils, fàcilment dissolvents. Dissolts en un tres i no res.

Es dissolen de cop i volta en llurs àtoms del moment, i enjondre, qui sap on, es recomponen, es reconfiguren en d'altres formes, havent en el procés capturats pler dels àtoms de llurs víctimes assassinades d'espetec, com ara per llamp vingut d'enlloc.

Si escac per roc havia desaparegut, escac per roc, oidà, sac i peres, enllà, lluny o prop, el tens ara! Eixit de l'aire inconstant, ventolà i capriciós, un altre antic dhissuta qui s'acaba d'estrenar, novell de trinca, tu, i, après i tot que ja no surt, on, bo i prenent encontinent la iniciativa, heus-lo just ja encetant-se en sa demolidora besunya. Amb el cap a tres quarts de quinze, mes fix en l'objectiu, ara mateix fent malbé totalment el primer trobat.

Tothom sap que la vida ix de la no vida. Abiogènesi. Doncs bé, els dhissutes originalment naixien dels ambuts. Els ambuts, com és generalment sabut, són aquells cadàvers magnífics part de fora i part de dins absolutament podrits. I els dhissutes cal dir que què altre són sinó assassins escervellats. No solament escervellats, ans amb tots els òrgans podrits, i nogensmenys oi que prou són, d'arrencada,

d’allò més bonics de veure? Corpentes i carcasses de superherois, vós, i químicament i electromagnètica, cibernètica, atòmica, regenerats, amb al començament pler de vestigis de l’ambut original, mes prou de pressa, per espontànies regeneracions d’àtoms alhora momentàniament llurs i d’altri, totalment diferents.

El dhissuta quan encar era ambut duia el paltruu, com dic, totalment podrit, i tanmateix llavors, injectat sobtadament amb formol i qui sap quines altres químiques de facultats glaçants, envidreïdores, cristal·litzadores, definitivament petrificants, vet-lo refet, ressuscitat, com es veu que ressusciten periòdicament tots els tirans més maleïts. Inestroncables. Món condemnat.

Llei de vida del dhissuta inaugural: no s’admeten retorns, ni per vici redhibitori. L’ambut esdevé dhissuta, i el dhissuta esdevé allò que els àtoms (els àtoms qui s’escauen doncs d’integrar’l durant aquell precís instant), en dissoldre’s i reconformar’s, volen i voldran, in sècula seculòrum, vós. Fes-te fotre, saps? Cada porc son sant Martí. Àdhuc per als dhissutes, hoc, àdhuc per a ells i per a llurs parents directes, els dictadors i assassins més fatxendes ni genocídics ni destructors de mons. Som-hi.

En Xi Boöm, últimament molt truculentament caquèctic, cadavèric, entrevingut el seu desnodrit enteniment tothora per brucolacs i d’altres zombis i no cal dir, com dic, per ambuts vampírics, aquests dies de deterioració accelerada, de més en més sovint, entra repetidament en nimfosi, i esguarda llavors enrere, i amb feixugues recances es ressegueix les cicatrius d’antanyasses. Escaientment elegíac, no veu inconvenient en enfonsar’s en clavegueres bo i cercant-hi ambuts tendres on caure-hi de corcoll, com assedegat en cristal·lina cadolla, i esdevenir-hi aleshores sobtat dhissuta.

De moment, tampoc ell, com jo, en aquesta tasca, sí ves, gens de sort. El nas ple de putrefacció, això també, garantit.

(...)

Els quatre estadis de la fugaç, nugatòria, vida dels dhissutes: *Solució. Il·lusió. Desil·lusió. Dissolució*.

Ep, i ara! Què dius? Quina casualitat! Llur vida doncs com la vida de qualsevol altre ens nascut enlloc!

I tant. Si fem abstracció que els dhissutes són assassins de rauxa irreprimible, i que d’una revolada et pelen quisvulla i sense cap raó... O ni això, vós, car tothom som assassins d’una cosa o altra.

Així que...

D’aquell desori extrem, la sopa caòtica d’àtoms de l’univers, heus-ne, tu, s’escau tot d’una que una certa combinació o solució pren forma sòlida, i apareix un nou-vell dhissuta, o apareix un nou-vell tu. Monstres a doll.

(...)

Vinc, li dic, ésser suspecte,
Prim com un espectre,
A canviar d’aspecte
Com qui amb el mateix plectre
Cap nou arpegi selecte
No toca amb dits d’electre
I amb instrument predilecte.

(...)

Els insectes són el cor de la nit
Ésser viu cada dia és més bonic
I si hi ha el neguit de qualque embolic

Que et vol treure la il·lusió del pit
[O pretén desmanegar-te l’esperit]

Pensa que lleu serà l’hora del llit
Faràs empre d’un cony jove o antic
I et sabràs llavors somiar a l’abric:
No et pot el fat atziac burxar l’ull amb un dit
[Ans tramets tot neguit vers el diable guit.]

(...)

Idea al cap et neix qui ara creix com zigot
Embrió reesdevens no pas millor que ou cloc.

T’albires xutant cranis pel camp desconegut
Àrbitre se t’agulla amb son trabuc.

Llangardaix al guaret serps t’hi donen xanguet
Ve l’ocell secretari a fotre-se’n un tec.

Quan tot ha espetegat surts il·lès del bugat
Com poliquet just nat treus el nas a l’alfac.

(...)

[*Disfressat es vol (em vull) de clàssic instantani*.]

De lluny en lluny el retruc retruny —
Crec que hi ha un homenic dins mon crani —
Si li dic “qui hi ha?” el cervell em funy
I vergonyós son truc mor espontani.

Ara tantost l’ignor creix repatani
Com si de fer’s conèixer té un insistent besuny
I crec que trepitja fort el supedani
Creuclavat massa vanitós qui l’afer muny
Perquè tothom de prop i de lluny s’hi aplani simultani.

Homenic pastat a manguis... a mi mateix...
Sol·licitat es panseix
I gens volgut trempat s'erigeix.

És ell qui em dicta mots i fulls
I qui sovint em neteja els ulls.

Homenic o cuc clafert de fosc orgull
Amb delers de descloure's enllà del soterrani
Com policrom plomall del màgic cucurull.

Passat el metamorfitzant tribull
Ixent doncs sa i estalvi disfressat...
Disfressat de clàssic instantani.

(...)

(*El llibret de les vuit taronges de la mort*.)

Una vellarda de cabells tots blancs i nets, la qual cal dir que m'aprecia, segons diu, per la meua seriositat i gentilesa, l'altre dia em veu i em diu que em regala un Alpha-Romeo, que li ha tocada la loteria i que ha ingressada una fortuna amb la qual no sap què fer'n. Li dic que molt agraït, és clar, mes què en faré, no sé conduir, i no crec pas gens que em calgui per a re un automòbil, i li hauria afegit que sempre he considerat els automòbils pel que són realment rere llur façana, màquines infernals en tots els conceptes, tret que això darrer no li ho dic, per gentilesa, per a no ofendre-la ni treure-li la vana il·lusió que fent regalets és com s'agraeix la bonhomia dels amics, quan és clar que l'únic que això fot és engreixar les butxaques dels maleïts pol·luents productors de fòtils emprenyadors i d'andròmines destructores, encar que, una cosa que sí que afegeixc és demanar-li si de debò encar en fan, d'Alpha-Romeos, i em respon que prou que en deuen fer, que aquest meu és el tercer que ha hagut l'immens plaer d'oferir, i els altres dos prou li fa l'efecte, ara

que hi pensa, que ja els ha vists que els menen pels carrers ben cofois. Diu, *Saps què? Si vols, et faig ara mateix un xec que hi digui pagueu al portador l'equivalent del que deu valdre un Alpha-Romeo*, i li dic que no sé si això serà un xec vàlid, que em sembla (no ho sé pas de segur) que als xecs hi cal una xifra concreta o altra, em diu que quin món més complicat, renoi, i li dic que ací concorrem de totes totes en les nostres opinions, i que pel que fa a l'automòbil que no crec pas que valgui gaire, posem-hi quatre rals i au, tots contents, i a córrer.

La lleixava rient, mes tot és que, bo i arribant a casa, davant la porta hi ha un Alpha-Romeo (o pus tost un Beta-Juliet, vermell i lluent, i que sembla tot nou, siguem exactes) potser darrer model i tot. Musclejava, dient-me quina casualitat, i entrava a casa i, rere la porta, part de terra, llençades per l'escletxa de la bústia a la porta, hi havia les claus de l'automòbil del davant. Hi he pujat i l'he menat, a tot estrop, esbojarrat, d'una esgarrapada, tot avall del mapa, tant avall com he pogut, ja recorrent la costa, fins a Tampa.

A Tampa, o ben a prop, amb la calor apegalosa que feia, m'he aturat davant una platja, o pus tost davant allò que havia estat una platja, car, ara, amb l'augment dels llivells dels oceans la platja era tota sebollida i la gent prenia el Sol i s'esplaiava entre els clots de les roques. Allí, en acabat d'un petit remull, mentre també jeia, un xiquet se m'ha atansat i se m'ha fet tot seguit amic i m'ha volgut ensenyar com llençar i fer tornar un bumerang de joguina, i m'he aixecat i ho he intentat diverses vegades i hem rigut força, i aviat, amb l'aquiescència dels pares, ses dues soretes i àdhuc el fraret menut, encar nadó, i qui he hagut de prendre als braços, també s'han afegit a l'estret boldró amistós i hem davallat a l'aigua no gens pregona i ens hem somorgollats fins als genolls jo (arregussant-me el camals) i

fins a la cintureta ells, i ens hem escatxigats ben escatxigats, i hem enraonat d'afers naturals i que concernien sobretot la natura. Tots molt amics, i al capdavall la mare també ha fet cap i m'ha ensenyada l'esgarrifosa umflaó produïda per unes picades al voltant del genoll dret i i m'ha mostrat, al cau d'una mà, els culpables, ben vius, i eren allò que en la terminologia dels tampins, ço és, segons el llenguatge dels locals, es veu que se'n diuen "cranquets", tot i que una mica més amunt, cap a sant Agustí, em diu que es veu que en diuen "xufanquets" (potser perquè els abelleix d'amagar's a les sofrages de la gent?). Doncs bé, els cranquets són crancs minúsculs, gairebé transparents, mes de malèfiques fiblades. Li he dit si s'hi ficava hidrocortisona o millor qualque esteroide adient, o si s'ho faria mirar, i m'ha dit que prou, i llavors li he demanat per què no els esclafava, aquells tres o quatre malignes cranquets qui em mostrava, i m'ha contestat que si veia aquells ulls encesos de fanatisme d'aquella gent asseguda allà dalt, que eren de l'associació per a la protecció de la fauna local, i que si fes allò la creuclavaven sense romanços, i li dic doncs fotrem goig, malament rai, hi ha estúpids integristes arreu i per a tot, no solament per a les extravagants ximpleries dels creguts crèduls "creients" cretins i d'altres il·luminats, obsedits i trastocats (baixúrria amb ànimes de caimans qui es rabegen en les penoses engrunes dels "pensadors " més vils, de qui s'empassen senceres les boles més estúpidament fantàstiques), ara que sí ves, què voleu fer-hi, entomar amb prou ataràxia i circumspecció, i apa, que es feia tard, i calia guillar i fer's esmunyedís, i per això, d'allò més afable, i esquitllant-me difícilment de l'agafatosa canalleta, altrament suau m'he acomiadat de l'excel·lent família tampina, i au, amunt cap a l'automòbil, tret que m'he repensat i he decidit lleixar el Beta-Juliet enrere, i fer cap al centre de la vila preferiblement caminant, ara que anava fresquet, tot i que trobant-me tot enganxifós de braços i mans per causa de la

canalleta, i sobretot del nadó qui havia dut prou estona als braços, bo i passant llavors davant un prou important edifici on semblaven fer-hi una festa, he aprofitat que les portes hi eren obertes i m'hi he ficat a rentar'm, i, abans de trobar cap sala de banys, havent de passar entre els notables locals i entre les taules amb tota mena de llepolia i de recapte, els convidats (jo inclòs, bé que força fatigat), tots drets, i força xirois (ells), i una bona proporció un pèl pitofs i tot, com si celebressin quelcom o altre de prou upa i prestigi, algú s'ha ficat a enraonar amb mi, pel que semblava força respectat, segurament una figura de l'espectacle o de l'esport, i al cap d'una estona em diu que em troba l'únic personatge intel·ligent de tota la trepa, i volia encaixar-la i que dic que no puc, que vaig tot enganxifós i m'ha passat un tovalló gros com un llençol i m'ha dit que m'hi torqués a cor què vols i ha vessat, de més a més, damunt una cassola de vidre buida tot un tou d'aigua d'un pitxer verd i m'hi he netejades les mans i netejats els braços, i en acabat de torcar'm he somrigut i li que he dit que ara no se m'enganxava tot com si fos un magnet per a brutícies, i he volgut quelcom entre tanta de teca, i m'ha agafada basca, i ho he lleixat anar.

Quan m'he tombat, l'altre no sé què s'empatollava amb una altra figura qui també era retratat a les revistes que corrien per les taules, i, estort, he tornat a sortir.

A un aparador del centre de Tampa, al carrer diguéssim de les arts, hi he vists un parell de quadres que m'han semblats familiars. I efectivament, anaven signats al vèrtex de baix a la dreta amb el nom del meu collogater d'antanyasses, n'Oskar Kozka. Eren quadres cars. I he pensat que a les golfes de casa encar en dec tindre sis o set dels que va lleixar en morir's. Són quadres sempre nocturns, amb verds i vermells, tot i que ennegrits, ben vius i relluents, inconfusibles, i és clar que em creia que no valien

pas gran cosa, mes ara veig que, com a l’amable vellarda dels blancs cabells impol·luts, també m’ha tocada la loteria.

Com ho celebrarem? I pensava a ficar’m a beure quelcom d’alcohòlic (un estomacal, per exemple) per a treure’m la basca a qualsevol indret obert, i aquell patètic intent es veia estroncat d’arrel, car, reflectit al vidre del bar, l’home qui hi voldria entrar veig que és el mateix qui no es mereix mai més perdre la basca. És l’home qui no fa pas cinc anys o sis anys era al balcó, arrambat a la paret on espetegava el Sol, a escalfar-s’hi cofoiament l’esquena, quan va veure, a baix, al carrer, una vella ronyosa qui arrossegava un carretó molt llarg, negre, carregat fins al caramull de sacs carbassa també ben llargs, lligats els colls dels sacs amb cordes negres, i devien ésser feixucs car la vella arronyacada malament rai estrebant tot allò. Em demanava què traginava. Potser cadàvers, havia pensat. O llibres, potser en recollia de les mestresses. Les dones llur dèria de neteja sempre les duu a llençar els llibres, no les conec prou! Tret dels llibres de decoració, ep! Tots els altres, fora, donats, o llençats a les escombraries, o cremats.

I en aquell instant el nen també sortí al balcó. Vuit anyets havia llavors el bon marrec. I de primer se’n va adonar dels gossos al carrer, mesells, mandrosos, presos de nàusea, i també del bacó negre qui semblava llepar o grufar llangorosament qualque mena d’aixarop fastigós a l’asfalt, i ara a la vella raquítica i mal engiponada li cauen tres o quatre sacs de dalt de tot del munt, i com ens esguarda, amb dolorosos ulls, als del balcó, i com ens fa un petit signe amb la mà, com si ens implorés, i ara el fill quina pressa li agafa d’anar-la a ajudar, i jo esfereït al seu darrere dient que no, que de cap manera, que ho té prohibit de faisó terminal, vull dir, terminant, vull dir... Que bruixes d’aquelles qui sap les malalties, mes encar l’estic alliçonant i ja he sentida la porta de baix, i he tornat corrents al balcó, i veig que baix hi

ha els gossos i el bacó i qualque altre animal d'espècie desconeguda, desmenjat i ensopit, narcotitzat (quelcom de podrit a l'aigua?), i hi ha, al carrer, damunt l'asfalt, més avall, molt més avall, abans de la cantonada, tres o quatre dels sacs llargueruts, abandonats, mes ni la vella ni el carretó ni l'infant enlloc. Enlloc. I sé que l'he perdut. Sé que l'he perdut per a l'eternitat.

I ara, atàctic, em roda el cap, i durant una estona no sé qui soc ni on. Ni si vaig enlloc on en vinc. I em dic, *Als llimbs, vet ací, soc als llimbs*. I els llimbs puden a florit, i a resclum, i a bernat pudent esclafat... Nas ozenós, gola de lleixiu... Rots agres... I a esvaït... Esvaït. I belleu m'aniria collonut un raig d'aigua freda, mes hom no hi troba per aquí una font ni per remei, i, a un altre aparador, el meu reflex, o, asíncron*, el reflex de l'home estrany, em duu a dubtar. I em dic, *A veure, noi, si ens aclarim*. I m'he tombat, despagat, enrere i he revisat el panorama. I ara, aplicant l'art combinatòria que solc emprar amb goig infinit, aquell tou de flors carbasses que m'he trobat als peus, no sé pas per què però m'ha trets del cap els sacs carbasses claferts de cadàvers i n'he preses, de flors, un grapat i me n'he fregades les temples.

[Asíncron, sempre asíncron, l'home reflectit a vidres i espills. O sempre fa tard, o ja hi és abans que jo no faci del tot cap. És clar que el mal sincronitzat reflex es deu pensar que l'asíncron, pitjor, l'asincronòtic, i el gnomònicament trastocat, l'horoptèricament deficient, i per epactes malmès, i amb els pius d'escapament segurament guerxats, soc jo. Aquest, però, és exclusivament el seu problema, no em fotrà pas. (...) Home! Jo tan simpàtic, i el meu mec reflectit, quin malaurat malapte! Sense cap mena d'empatia. Veus caure morts en sec els moixons quan els esguarda, i les màquines totes s'espatllen. I sovint pitjor, la cara de peix pla que em presenta, un escàndol! No l'he amenaçat prou vegades, tip

de les seues constants crueltats, *Encar em faré catoptrofòbic, datpelcul!* Car és un visatge que esgarrifa, de debò, un visatge que, vist del davant, no fa pas més d'un centímetre d'ample, amb les orelles totes collades als costats, a tall de ganyes, i amb els ulls de peix un a cada cantó, i que només t'ensenya (te n'ensenya només un cada vegada) si mai es digna tombar el seu cap vagament triangular uns tres quarts cap a dreta o esquerra. Espantós. Inesborrable, tristament inesborrable.]

Tant se val, intercalat novament al present, no em podia creure els ulls inflamats per les flors de jusquiam. M'era tornat gegant o era que els animals gegantins s'empetitien? La confusió em volia abjecta desferra. Cloc els ulls i em dic, amb un ròssec o romanent de fermetat, *Hi lluitaré... Hi lluitaré, o caure em cal sinó víctima dels estralls d'aital desminyonament: un cap que, esfigassat, fa figa. Prou és palès*.

S'escau que anava a travessar el carrer i, rere la columna dels porxos, a la dreta, veig que també s'amaneixen a travessar'l hipopòtams i rinoceronts vairs i no pas més grossos que gossos faldillers.

I ara, d'afegitó, no em calia re més, em trobava que també certes (diguem-ne caritativament) persones havien esdevingudes vilteniblement esquifides. Per exemple, aquells maleïts nans empudegadors i pruents, i amb verins, els quals, ara que em fotia, a l'altre cantó de carrer, en foscs estrets atzucacs, fan cap tot d'una, quan menys te'ls esperaves, i els quals doncs havies d'escanyar o d'esclafar altrament, fins que, ara tombant una cantonada, què hi veig sinó l'ombra gegantina d'un altre nan qui perplexament sé doncs gegantí, i el qual sé que no el podré occir altre que a cops de mànec de paraigua, i sort que em diu, *No, no, tu, que soc en Çonllop, el guia!*, i que llavors doncs me n'estic, i

allò li estalvia la vida, pobre gegant borrut i amorf. Ho fa sovint, això que fa ara que em surt de trascantó (no valc per a esglais), en Çonllop, aquest guia meu, espàstic, de tics prostètics, com si ha sofertes mantes d'intervencions ortopèdiques, i d'aspecte revera brutal, mes prou inofensiu (si més no per a manguis: em sosvé ara mateix que àdhuc em vol de gendre, vós!). Ses celles, que les cavorques dels ulls suara s'havien empassades, de sobte esdevenien allò que se'n diu ressuscitades. Banyut com en Lambert, com el depravat Lambert, de qui l'espinada, la pròstata, el cigalot i el cor, tots plegats, i d'altres òrgans que ara em no em volen vindre a l'esment, presentaven indicis de quitina, sinó, tot simplement i plana, àdhuc de queratina, en forma d'ungles ben fetes, sobretot una d'enorme al bec del cigalot, també ell, com prou dic, tot això. I llavors el veus adenoidal, limfàtic, esplenètic, hoc, i et dius, *Aquest energumen, saps què, que de força, gens*, i nogensmenys si t'atrapés, ja havies begut oli; una força, al contrari, com dic, colossal, vós. Ses mans grassonetes, vull dir, millor, sos dits grassonets i greixosos, de pedòfil, prou acostumats a acaronar panxetes i culets (sobretot els dels seus fills), en un tres i no res esdevenien cacoètics, i, orgiàstics, amb l'afegitó segurament del desdeny i la derisió, com si no re t'escanyaven. Així que, com dic, jo, ara, vigilar rai.

I, *Venia*, em diu, *a advertir't que bo i encaminant-te per on t'encamines veuràs molta de canalla als llits esmerçant-se de valent en jocs de pornografia infantil, i que no te'n curis pas, car, al cap d'això, et trobaràs, per escales i corredors estrets ineludibles, al llit amb tres negresses de molt bell veure, joliues; més: formoses, de debò, àdhuc autèntiques beutats, les quals llavors molt tendrament et convidaran al llit. Pots ficar-t'hi i assajar d'enforcar'n cap, si ho vols o et vaga; ara, tingues molt en compte que una de les beutats no és pas femella, i que s'hi pot tornar quan menys t'ho esperaràs, amb perill no pas solament per al teu instrument*

més o menys trempat, ans per a la teua vida i tot, car duu ben escondit xi esmolat o raor primet així com estilet; tant se val; ara ja ho saps; per a això hi som.

Ara, com prou sé que allò que en diuen el futur només existeix en potència, i que doncs com més plans te'n fots (de viure-hi), més de seguida no et pelen els déus naturals: un aneurisma al cervell, cap altra dissort, un accident qualsevol, i au, al pot... On és llavors el teu futur potencial? Més val doncs prendre'n ferma consciència i fer com si el futur, l'esdevenidor, anc no existirà; i encar, de tota manera, per molt de futur que et romangui, què? Quatre putes dies, no re. Tant se val. D'una revolada, ja ho veus tu, tombava enrere. Com dic sovint, ja s'ho fotran.

Així, bo i girant cua, el futur potencial (àdhuc predit) no s'esdevindrà; en realitat, àdhuc si de bellugar't tampoc gens, s'esdevé molt, molt, rarament (segurament mai), és a dir, ja em faré entendre, romans estàtic, i el futur erra el fitó.

Llençant un instant l'esguard enrere, veia la tossa imponent del guia Çonllop minvar fins a límits d'invisibilitat, i allò, irònicament regraciant alhora els déus de l'enveja de bell nou romasos en porreta, m'omplia d'una certa joia.

Ara, amb els senys esmolats que em percebien alhora sentors d'artemísies i tasts de meló, i això amb, al rerefons, un minuet molt compassadet que em circulava mig d'amagatotis per les avingudes cerebrals, anava divertidament a estavellar'm màgicament a novells paranys ni novelles dissorts, quan de cop i volta qualque moviment espectral (un embalum irresistible d'atmosfèric ectoplasma) em fot un revés gairebé anorreador. Tot trontolla quan trontoll. Caic del tron i tot foren greuges imperatius, si no fos que, amb allò, tòrrid se'm sebolleix de bell nou a foscors sens fons el sotragat enteniment.

Algú o quelcom m’ha llençat (o potser queia tot sol?) de qualque vehicle esventat, i ara romanc paralitzat i nu damunt la densa neu al costat de la carretera, i només tinc esme d’aixecar l’esguard per a adonar’m que ve davant meu tot un exèrcit d’immensos camions blau fosc. Prou voldria bellugar’m cap a l’esquerra, on potser les rodes gegantesques només em fregaven, mes no puc de cap manera, clavat a la neu com si la neu fos ciment.

Ja em veia doncs esclafat com escarabat (o aranya bruna o peixet d’argent) damunt els llençols blancs, quan quelcom m’estreba la cama (quina?) i em treu lluny de les feixuguíssimes rodes que em volien puré.

Atuït, un altre camí bocaterrosa damunt la neu, mes ara entre reguitzells i reguitzells de gripaus grocvermells qui semblen no pas nedar en vigoria ans si fa no fa apregonats en àvol delit, és a dir, malalts de penes i dolors nombroses rai, i m’he trobat al costat de la carretera amb el mateix pom de flors carbasses d’autumne. I me n’he adonat per què les duia encar. Per a posar-les damunt la llosa del mort.

Un mort, qui, tantost les flors d’homenatge col·locades s’ha eixorivit. Ha ressuscitat. *Sou vós...? Ets tu, Çonllop...?* I el mort que no em respon, que continua creixent, enjòlit, translúcid, i veig, al capdarrer, que era el nen, el meu fill adés perdut eternitat avall!

—Oh que t’has fet gros i monstruós! Obscè! Grotesc! — que li dic —. *És clar, en acabat de tots aqueixos anys. Els anys furiosament traïdors...*

—Papa tinc molt mal, papa em trob malament, la panxa, el pit, tot em fa mal — em diu.

Li dic, *Encar la mateixa cançó, nen; cruel! M'omples esborronadorament d'angoixosa culpabilitat! Anc no aturaràs de tornar-t'hi? Anc no hauré pagat el meu pecat? Pequí, ok...? Ho reconec, i prou saps com em reca, prou saps si em sap greu, i com duc el pes feixuc a l'ànima, l'ànima als peus, un pes que re mai no mitigarà, ferri, roent, promiscu, obsés, insistent, ratador. Per haver permès que la vella pellaire dels pollosos parracs se t'endugués, i encar no sé pas com, amb tots els seus xancres i xacres; d'on treia la força, per a empènyer el carro immens, per a endur's tots aquells sacs amb cadàvers i ferros rovellats, per a prendre minyons i vendre'ls enjondre no gens cars! I potser els venia de sucosa teca per a cap molt gloriós tec d'aquells que fan els aristòcrates, els bilionaris, la gent molt important!*

—La vella pellaire no existeix, la vella pellaire mai no ha existit; ho somiaves aquella nit, papa. La nit del pou, la nit tètrica de les taronges, la nit del vestit de pallasso.

—Calla, vols! — i assajava com ara d'esquitllèbit de sebollir'm a l'humus del costat; no planyia pas els grapats de terra que excavava amb nues ensagnades mans per a apregonar-m'hi fins a mai més. Fangant amb urpes nafrades, desesperat. No em faig pas pregar. Som-hi, com talp esparverat. Com qui per un excés insobrable de por vol engorgar's a cap cau sense fons, per galeries hipogees infinites, laberint inescandallable, insoluble. Com qui s'hi abandona, com qui caòtic cau de cap a cap cau de cacofònica iniquitat... I llavors bona nit, bona nit viola, la pau del no re. Finalment.

I al capdavall què. He fet un míser muntet semblant a un formiguer despès, fet cendres, i hi soc tanmateix volent-m'hi endinsar amb les banyes davant, quan tot em torna si fa no fa a cient. Ara hi caic.

El pou, el pou. El nen vestit de pallasso en tornar de la festa d'aniversari d'un amiguet d'estudi. El llibret. Les taronges letals. L'aigua infecta. El tifus, la febre oclòtica.

Havíem tornat a ca nostra venint de la del xiquet qui vivia no pas gaire lluny. El nen encar portava la mateixa disfressa, i es planyia que es trobava tan malament. I li deia que no fora re, home, que el pastís li havia fet mal, que a casa, tot tranquil, es trobaria millor, i és que m'havia agafat por d'anar la nit a trobar el metge. No hi veig gens bé, la nit, els fars m'enlluernen, com l'element més agressiu, allò que no hi ha, el Sol, el Sol sempre traïdor, ullferidor, i tant se val, amb Sol o amb fars, el cotxe malament rai, el men, el duc, el port, tan malament...! Tan malament, i no em costa gens de perdre'm pels carrers i carreteres, i l'angoixa llavors, d'haver'm perdut, i d'haver perdut el vehicle, que mai no sé on para després que tan alleujat no en davalles... I de no portar mai un ral a la butxaca per a treure't de destret.

I he confiat que potser era jo qui tenia raó, que allò era una petita indigestió, i li he dit al nen que jagués al llit, i que jo ja jauria al meu, i llegiríem cascú els nostres llibrets i la pau imperaria i tots ens trobaríem al capdavall collonudament.

Excuses de covard; excuses d'astènic, d'abúlic, d'acollonit, de volpell.

I el llibret que li donava per a llegir era el gran clàssic de les vuit tarongetes de la mort. Era un llibret tan horriblement fastigós que calia (era obligatori, per a no agafar nàusea, segons la coberta del llibre mateix, amb els gallons de taronja ben fresca fent d'antídot, de triaga), calia, dic, llegir'l, capítol per capítol, bo i menjant una taronja per capítol, i pel fet que consistia en vuit capítols, calia haver abans vuit taronges si hom el volia llegir tot d'un cop, cosa que no era gens recomanada (de fet, hom se'n desentenia de les conseqüències, si hom no era obeït!); valia molt més

llegir'l en petites dosis, només un capítol de cop; normalment hom en tenia prou i trop, prou i massa: massa disgustat i alhora massa content d'haver poguda menjar una taronja tan miraculosa! I l'endemà això rai, ja hi tornaríem.

Em gitava al meu llit, i l'estoneta s'escolava i el nen de sobte, *Papa, papa!* I jo, d'ençà de la meua cambra, *No re, home, no re*... I continuava llegint, i el nen d'ençà d'aleshores un silenci sepulcral. Sepulcral.

No sé pas (ningú no ho ha sabut ni sabrà mai) si s'escanyava amb la taronja o la pell de la taronja, o si hom l'havia enverinat a la festa, o qui sap, quina altra malaltia salvatgement brutal no l'anorreava, potser havia forçada la portella del pou condemnat i n'havia presa aigua, esbrinar-ho impossible, mes, tant se val, abans d'anar a clapar, m'atansava a la seua cambra i anava a apagar el llum, i me n'he adonat. El nen no respira!

Embogit, amb un cervell que se m'inunda de sang roent, no sé què fer. Amunt i avall, tremolant, ensopegant amb portes i mobles i parets, com ara eixorbat, amb les antenes trencades.

I llavors, hores escolades, passada mitjanit, hi he tornat a pensar. El pou. El pou de rere casa. Ara condemnat per les aigües enverinades a causa de les fàbriques i el gasogen que els malparits han anat construint al voltant. Un pou adés d'aigua frescal, meravellosa. Un pou d'aquells que hom tancava d'antic amb una mena d'estreta cúpula de fusta forta, de qui el cercle de baix s'encastava, part davall doncs, damunt el coll o l'ampit del pou, amb una portella prop l'ampit per on sortia la galleda, una portella ara ben closa i assegurada amb cadenat. Clau que he pescada de rere la porta de darrere ca nostra, clau amb què he oberta la portella, portella per on he embotit enmig de la nit tot fosca

el cos mort del desmanegat pallasset, pallasset que he assolit al capdavall de penjar dalt al vèrtex de l'estreta cúpula, al ganxo que serva la politja.

Nit que despenc en malsons. Un dels malsons, vívid, lúcid, viu, vivíssim, gravat, com ara amb esmolada xifla, al cervell — el de la bruixa drapaire. Tot mentides. Tu i els teus somnis, sempre te'n fas un embolic! Mentider, xaquiós. Estrafolla, camanduler. Tot nyepes, guatlles, monçònegues. Dites amb tanta de facúndia, d'eloqüència, de facilitat per a la falòrnia, i amb tant de patetisme, d'epidèictica, de dramatisme; hom es pretén més o menys reeixidament la gran xarona carrinclona adotzenada tràgica, els seus tòpics i típics ritus i rictus, i excèntrics bleixos, i vellutats esguards. Tanta de gallofa i farfalla tot plegat, que la dona, tornant de viatge, s'ho ha hagut de creure, i els padrins, i la bòfia, i tothom. Un nen raptat. No era pas el primer ni fora el darrer. Quelcom que s'esdevé tan sovint. I més tard, indeturablement, tot el procés, la separació, l'ostracisme, el continu viciós virulent vituperi veïnal, i els malsons, i els anys escolats, i el somni que es referma al caparró com "veritat" esculpida, amb mèrdics babaus angelets i tot, en llosa de cenotafi per a l'"heroic" mort.

Em cal tornar. Algú potser obrirà la portella, la forçarà. Se n'adonarà prop la rovellada galleda de les ridícules sabates acolorides del pallasset penjat, ara a mitges despenjat per la corrupció, se n'adonarà dels seus massa balderots pantalonots carbassa, i gosarà guaitar amunt i l'esglai, i el fàstic, i l'horror... Em cal tornar, reconèixer públicament el meu crim, la meua culpa. La meua culpa irredimible. Confessar... Fer bugada d'una puta vegada... Reconèixer que... Covard... Culpable... Patint... Penitent... Traumatitzat... I la basca, la basca obstinada, la basca que m'escanya, inestroncable... Perenne tast de runa... Amanida amb

vòmit... Gatxull... Gargalls... Sucs d'escombraries... Païdor polsegós, tossegós, de sobte inundat... La revolta dels mocs.

Tret que com hi tornaré. Excuses... On para l'automòbil? On he anat a raure? A quina contrada sense retorn? I estimbat tan avall, com m'aixecaré? Tinc prou esme? Al fons d'un cràter mut, d'un avenc, d'un pou sense horitzons. I tota embranzida m'esbufega.

Tota embranzida... m'esbufega... I segur que... Confessar... Per què...? Qui en treu cap benefici...?

Escanyat... Astènic... Covard...

A misses dites em convides... Sempre és tard, trop tard.

No faré re. Potser em despertaré tot nou, tot blanc, en blanc... La neu... La neu... Taronges... Títols... Capítols... Vuit... Flors d'autumne... Carbassa... Sacs carbassa... Cadàvers... Els sabatots policroms del pallasset... Esglai.

(...)

—Ah sí, en Çonllop, el guia d'atletes de competició qui s'escauen d'ésser orbs, de no veure-hi de cap ull. I, crec que era ahir, quan havia tornat a casa, s'havia trobat al llit matrimonial els dos homosexuals amics de la dona. I els nens a la sala de jocs qui es planyien que la ràdio no rutllava, i els havia de prometre de vindre-hi a reparar-la d'ací un instant. I la por que li escanyava els budells quan pensava que aviat tornaria la dona de la feina, tota meravellosa, amb sabates altes, mitges lluents, faldilla estreta, flor al trau, llavis pintats, i tot ho trobaria a mig fer. I per això, sense fer cap cas dels dos homosexuals al llit, un dels quals, el qui sempre feia de femella, ploriquejava molt més que no pas de normal, i és que, pobre, havia après recentment que un càncer terminal a l'estómac se l'enduria

aviat, i volia jugar a rols, i, entre sanglots incoherents, afirmava, somrient, que volia ésser na Maria Antonieta, pobrissona, segura que l’escapçaven l’endemà, sempre l’endemà, *I tu seràs el marquès qui em consolarà, i em prometrà d’enfarinar’m bé la perruca, i les galtes, i afegir-hi coloret a l’hora de la veritat, que el meu cap presentat al públic sigui una sensació de beutat, un molt elegant memento mori inesborrable per a totes les generacions*, i, ambtant, en Çonllop tot ocupat traient la pols a la capçalera del llit, i trobant-hi un tub antic de greix ranci que no sap per què pot haver mai servit (ni de lubricant rectal), i se l’ha ficat a la butxaca, i, bo i acabant de fer ben neta (com déu mana, amb el benentès que déu és evident que es disfressa de la seua dona) la fusta de cirerer fosc del llit matrimonial, corria corrents cap a fora a enlluentir també el vehicle, i en aquell moment, sortien els fastigosos petitburgesos sempre tips, i àdhuc tips de missa, suposem-ho, i una parella de vells panxuts, home i dona casats durant cinquanta anys, se li aturaven davant el vehicle, que trobaven que era una magnífica relíquia, un Mercury de l’any de la picaó, i l’homenot fotent-se a increpar en Çonllop (el qual amb el tub ranci ha engreixinat amb tot un gruix de greix el parabrisa i ara no sap pas com desengreixinar’l, i pensava ell ara mateix tornar a casa a cercar-hi els detergents), amb veu ronca, *Aquest greix és explosiu, aquest vehicle esclatarà com una bomba tantost el Sol s’hi fiqui; més val que ho aprofiti, abans no sigui desferra tramesa als quatre vents, per a arrencar els escrits de ferro de decoració i d’anunci, que hi diuen, en elegant cursiva, “Mercury”, i que són collons els cars al mercat per als afeccionats als records antics*, i alhora l’homenot missaire s’havia tret de la butxaca un tornavís i, animat i defensat per la donota, es ficava a robar-li descaradament els dos “Mercury”, i el pobre Çonllop incapaç de lluitar contra aquell colós armat, cretí, i hipòcrita com tots els cretins, i, de lluny, li diu de tot, de lladre, de malparit, de gens higiènic, de nazi, i a la seua dona de falsa

i de verinosa, i de més emmerdissada sempre que no pas un esclop de corralina... Etcètera. I quin cas et penses així mateix que li'n foten? Gens, no cap.

(...)

(*Jorn alhora gloriós i atziac on en Ciril, vull dir, en Camil, finalment estort, decideix que es vol decés.*)

Engegava el televisor tot just arribar. Hi havia en Clemens, el seriós anunciant, i adverteix el públic que les escenes que se segueixen són molt crues. I de debò. Es veia, copsat per una càmera a un racó, un home geperut i emmascarat, vestit amb un vestit fosc, i el veies despenjar del trebol una destral de bomber, de mànec vermell, i el veies, tu, extremadament esgarrifat, començar llavors de toldre caps, cares, braços, cames, troncs, de gent inerme i paralitzada qui es trobaven a un local de festa. I tot seguit, la imatge es glaçava un instant abans de desaparèixer com el corrent mateix. La imatge glaçada havia estat la d'una mà enguantada de negre que recollia un cap escapçat. La veu d'en Clemens m'havia dit, amb les imatges esborronadores, que el geperut era el cap de l'escamot, que hom l'anomenava el Ranc car prou n'anava, ranc. Mes que no en sabien pas re més. Un "terrorista" incògnit, fins ara totalment desconegut.

En Clemens, l'únic anunciant de noves novelles a la televisió qui crec que mig em crec. Abans de desaparèixer d'empertostemps amb la mateix electricitat, en Clemens havia dit així mateix que l'aeroport havia volat. Que arreu volaven tots els edificis, que la gent es moria crebada pertot o amb ofecs incontrolables...

Justament era avui on era tornat a Çon Qiqu, ço és, a Çon Crisantem, on hi ha ca meua. Tornava de la vila nòrdica on ella viu, d'enllestir-hi definitivament els papers amb la dona.

Separació total. Massa ràbies de boja, insuportables. Sempre he pensat, amb la dita, que «gent de ràbia, gent de gàbia». Els rabiosos, els fanàtics, al manicòmic, vull dir, al manicomi.

La dona, sobretot no li diguis mai la veritat. Sentir cap veritat la torna boja. Només vol que hom li sigui sotmès i sempre aquiescent, i que li digui que tota la raó és seua, sempre vantant-la, afalagant-la fadament.

Les seues exacerbacions espontànies, el seu tarannà salvatge, monstruós, com tanta de fementida femna, t'ha tingut tots aquests darrers anys restringit, esclavitzat.

Crec que les dones solen haver por de les malaurades aranyetes perquè creuen que, agressives, els pujaran cames i cuixes amunt, i se'ls enfonyaran al cony, i penetraran qualque òvul o altre i les prenyaran d'un altre organisme teratogènic, d'aquells qui míticament entrevenen molt sinistrament i angoixosa els malsons. Viure amb dona, doncs, és al capdavall com viure amb cap altra maleïda família, és doncs letal per a la intel·ligència. No cal dir res més. Qüestió resolta, vós.

Al vestíbul de l'hotelot on havia volgut que ens trobéssim per a signar els papers definitius, en acabat que sense cap discussió li donava la raó en tot, i que fossin per a ella cada atifell i vacu objecte, i cada il·lusòria propietat de cap vàlua, tret de la negligible barraqueta a Çon Qiqu (és a dir, més correctament i convencional, menys vernacular, la caseta escarransideta a Çon Crisantem), que em romania com a atot únic, t'havia dit que volia que te la cardessis un darrer pic, que et feia aquell immens favor, i que au, que pugessis al seu darrere cap a la cambra de dalt que havia reservada per a la cabdal avinentesa, i perquè amb aquell darrer gloriós ensopec amorós l'amarg enyor, més tard, i segurament la recança i el penediment insofribles pel que et

romania de vida, no et rosegués molt cruelment el cor, mes, sí ves, tot pujant darrere seu, s'escau que te n'adonaves que, com solia, no s'havia aquell jorn tampoc torcat gens bé el cul, i no solament el cul i les natges li pudien massa, també una de les mans amb les qual belleu (qui sap) m'acaronaria la cara a tall (segons ella) de massa memorable, parasitari, comiat.

Cal dir que, per passatgera ventissa amor, anys ha, durant el que la malaltia durà, reneguí del català i em fiquí a garlar gavatx. (No pas cap gran treball, ep, el gavatx essent al capdavall no re altre que una mena de cosí pobre del català.) Llavors, més tardet, la cosa (la dèria conymaniàtica) es refredà i torní, estort, com dic, aquell jorn encar clar, a casa per a mai pus no moure-m'hi; mai més casat, mai més esclau, mai més traïdor a mi mateix.

Érets dalt i ara que se't despullava i et despullaves, et demanaves si és que s'havia torcada massa a la babalà, com tant sovint, o si aquell pic havia oblidada de torcar's gens. Tant se valia, és clar, car la fortor de merda era avui excessiva.

S'havia gitada al llit, i repetia, *Au, au, una darrera clavadeta a tall de comiat definitiu; prou pots, punyeteret*.

No em fotràs pas, jo mateix que em deia.

Car prou n'era acostumat i escamnat, al cap de tants de pics ultratjosament escarnit i humiliat. Car sempre que s'havia escaigut que m'havia mai trobat en màxima erecció, ple de verriny, submergit en arreçó, boig d'estre, amb la tita tota estarrufadeta doncs, la cigaleta erta, vibrant i bategant a tot estrop, i això, ep, com dic, d'ençà de la primera nit, tostemps, indefugiblement, ella aleshores rient-se'n molt injuriosament, m'havia tancada, amb cuixes hermètiques, la

porta de vori i banya del seu cony anc per manguis ni molla foradat.

Aquest pic, però, rai; ajudat per la intensa pudor de merda, poc que hom gens no trempa, de cap manera, per molt que hi insisteixi. No m’escalfaràs pas mai més, prou, s’ha acabat; fred, gerd, eternament. Rosses monumentals i apassionades brunes, totes amb corbes i volums lascius, podran continuar a voler que els aconselli molt sàviament sobre els secrets del bon viure, i és clar que, com sempre, jo glacial, savi, això sí, però glacial, et dic que ni mica d’efecte, que cap no m’escalfarà pas. Punt final. Prou i amunt. Benauradament ací hem arribat. No hi ha més via crucis. Impàvid, impassible, marbrat.

Li mostr la tita morta.

—*Mais tu es impotent, mon ami!*
—*Hélas... tu vois bien...*
—*Mais ça doit t’agacer grave, mon p’tit Cyrille! Euh... que dis-je? Camille, mon p’tit Camille, plutôt, bien sûr, n’est-ce pas?*
—*Camille, Camille...*
—*Mon pauvre saint C., oui! Mais t’es donc baisé, saint C.! C’est la mort, ça; c’est l’imminence de la mort, ça!*
—*Euh... ben... disons...*
—*Quelle horreur! Quel gâchis!*
—*Et alors...?*
—*Et alors, mais c’est horrible! Aucun de mes hommes... Mais c’est humiliant...! Cache-moi ça, cache-moi ça, bah! C’est afreux!*
—*Comme tout dans la vie... Faut bien s’y faire...* [musclejant].
—*Non! Si...! Si...! C’est déjà criminel pour moi... mais pour un homme, ça doit être gros pour un homme, même pour un p’tit presqu’homme comme toi, sacré putain, saint C.!**

[*Ull viu que en aquest “*saint C.*” hi ha truc amagat; la gent es pensa que sent “*sant C.*”, per “*sant Camil*”, però és clar que es tracta (sona exactament igual) de “*cinq c.*”, i aquestes cinc “*c*” amaguen a llur torn la meua descripció (segons ella), ço és, “*Camille le Cochon Châtré et Cocu bien Content*”.]

—Non, figure toi, pas du tout...
—Quoi! Tu m’étonnes, là!
—Au fait, j’suis bien tranquille; ça ne me turlipine ni la pine ni la glande pinéal!

I amb aquesta darrera frase en gavatx (frase memorable, verament!), agafava la porta i fotia, lliure, el camp.

—Arrivederla! Agur!

Davallava les escales de l’hotel rient part dessota el nas, i amb l’ànima aerostàtica; car quin inoblidable desembaràs, vós!

L’avió em tornava aquell mateix vespre a Çon Qiqu.

Sortit de l’aeroport, te la trobes, nevada espessa, on tant no t’abelleix, soliu i de nits, de relliscar-hi a lleure, sense demanar’n comiat a ningú, la blancor essent com ara full en blanc on tot t’és llegut de fer-hi, escriure-hi, dibuixar-hi, patinar-hi. Taral·leges el Capritx Italià i et creus l’aïllat soldat sinistre qui erra, extraviat, alhora dubtós i decidit, per les inhospitalàries taigàs, entre llops en doina i gegantines pícees, i amb pins i avets alzinats a alçades on a l’aguait deuen ésser-hi, terriblement xerecs i sarcòfils, els ossos diabòlicament famolencs, i això fins a ensopegar amb les restes de l’heroic, desconfit, repetidament delmat, regiment teu qui passa, suïcida, al darrer postrem joiós esbojarrat atac, i, a l’acaç amb tos companys de caç, i cridant tots alhora, amb les vostres darreres forces, *Som-hi, aür, oidà*,

sense gens pànic, amb les urpes esgarrapant, púgils, un horitzó d'anorreament, amb els darrers acords del furiós atac, el mareig et fa ensopegar i caure a la tova neu, i t'incorpores i passes a melodies més bucòliques i tranquil·les, i ets ara entre els cims enneguitats de rònegues estepes piemonteses, amb els arços florits, els gatsaules, els trèmols, els àlbers, els bedolls, o, aixeca els ulls al cel vermell, i ets ara per tundres sens fi, amb el goig o l'astorat esglai de clissar-hi potser, rere cap tanca de tuies, noies (puel·les camperoles d'una certa gerdor) qui munyen escarransides cabres, o, inversament, escarransides depredades pageroles rosegant, afamegades, rels de regalèssia, o qui barriguen com truges rere tòfones grosses com collons d'africà collonut...

Tant se val, soliu i independent, damunt el full en blanc de la neu on ton alliberat magí ara mateix epopeies hi ha escrit, cosac català qui mai no es ret, resistent, estoic, decidit, feies finalment cap a ca teua*.

[*Eu, i tant. El català mai no es ret; el català, estoic, resistent, tenaç, persevera, sempre endavant, a través de les eres, persevera sempre rere la vera veritat de la independència, sempre la independència, la independència de l'estoic, resistent, català, aquell qui, tenaç, irrefragable, mai no es ret, mai. Jo mateix, en tots els meus moments pel fort inhospitalari món, soc el català, soc l'individu individual qui resisteix, qui ho travessa tot, únic, incòlume, impertèrrit, duratiu, obdurat, constant, tens — un nervi viu, indoblegable; soc qui anc no amollarà en la seua irrefrangible lleialtat a la idea d'ésser independent, ço és, lliure, i arribar en acabat doncs com cal on cal.]

Nogensmenys, ai, desencant sobtat, car ai qui nyap, pany trencat, i dins tot damunt davall! Caseta un cop més envaïda en la meua absència!

Què hi farem, sòlita esdevinença, ves! Tant se val. La qüestió que ets lliure, que cap contratemps ambient ni dany possessor addicional no pot enterbolir la teua hodierna benaurança. Feliçment separat amb la dona, albíxeres, tira peixet, rumfa rumfa, sac i peres! Res a redir de part meua, muts i a la gàbia, pel que fa a cap qüestió ni detall jurídic ni financer, resolts ja a la bestreta per ella i el seu advocat. Tot s'ho ha guardat per a ella, ben desadet, pots ensumar-hi. Bon profit li foti. Tot és seu, tot, tot, tret la meua mísera barraqueta als més llunyans suburbis. Només et toca (ep i content) (prou pots, brivall!) aquesta deliciosa caseta on vius nogensmenys (qui és plany!) força a prop (només cal caminar uns quants de quilometrets de no re) de la gran vila de Çon Crisantem, on la multitud quin espectacle.

Ara a la penombra, car els llums s'apagaven tots alhora, amb el corrent elèctric doncs de sobte aturat, igualment com el corrent de tota mena d'aigua per les canonades, després de sentir l'ominós, ultra-seriós, Clemens (tot d'una tolt d'emissió), no sé pas què pensar.

Ni aigua ni llum. Potser sí que les coses s'han espatllades mentre, entre patinatges de fantasia, somiaves truites damunt la neu. Soc a la cuina. Ans sempre era jo qui netejava la vaixella bruta en acabat de les repel·lents festes i festetes de la dona i els seus incomptables amants i familiars. Una vegada en vaig tastar el cafè. Encar n'orxeg ara. D'ençà de llavors ja no he tastat mai més re d'allò que trobava per la cuina al meu retorn.

I avui, sense aigua doncs ni a l'aigüera ni enlloc de casa, no pas que tingui oportunitat de fer net; dels invasors, quina brutícia monumental no n'he heretada!

Vora l'aigüera, però, una pols blanca, llunàtica, misteriosa, que, malfiat, no tocaré pas. La pols blanca em duu a

l’esment un instant les “sals litíniques” que durant uns anys mon pare afeccionava molt ritualment de transformar a taula en meravellosa i segurament panaceica aigua carbonada.*

[*Em sembla que hom en deia, telepàticament instruït el públic per la fina pronúncia dels més o menys il·lustrats apotecaris (com del purgant Leroy, prou feren que hom acabés dient-ne “la ruà”), i bo i adaptant l’original “sels lithinés” (que, venint en majúscules, a l’estil gavatx d’aleshores no s’accentuaven), en dèiem, dic, els “cels litins”, i encar més vulgarment “cels litrins”, car prou servia cada sobret per a fer’n un litre, d’aigua de bombolles — i les bombolles prou pugen al cel, ep.]

Abans de davallar al soterrani, he regirat pel calaix de la cuina fins que he trobada la lot. Hi soc, al soterrani, a roplegar-hi una ampolla d’aigua, i immediatament me n’adon de quelcom de nou que hi put fortament a sofre i valeriana; altrament, amb la llum de la lot veig que tot hi és daltabaix, gairebé impassable, amb quelcom de molt palès afegit, amuntegat, afetgegat, un emmagatzematge ultratjosament sospitós, i és clar que vull dir tots aquells sacs i sacs de qualque farina dolenta o altra. Sort que no he tastada la pols blanca. Aquests sacs en deuen anar plens, i segons m’ha semblat comprendre que en Clemens ha dit, aquesta precisament és la pols explosiva i letal que ha causada les destruccions i els enverinaments generalitzats.

Cert que els reconsagrats mals sorolls semblen darrerement haver esdevinguts més retrunyents, d’arreu t’arriben rebomboris de volcà enfollit, lluentors d’incendis, de focs, sobtades esbojarrades fogueres, i en la foscor ubiqua malgrat la neu, amb un cel tot ennuegat de fum, els nervis de la gent deuen trobar’s així mateix a frec d’esclat. És evident que tothom mig cuejant encar hauria tot d’una

d’evacuar la zona. No crec que cap edifici pugui sobreviure, caldria que fossin edificis minúsculs i isolats per tal d’encabir’ls en cuirassades ampolles eixutes ficades cap per avall i degudament proporcionades. Mes em fa que desvariej...

I ara apaguéssim la lot de sobte, que em sembla haver sentit... Sí, ja hi som! Ja tornen! Per la finestreta del soterrani els veig arribar amb llur potent furgoneta negra, venen segurament a carregar una nova càrrega de llur letífer polsim. On? En aquella feixuga caixa reforçada, una mena de bagul potser de ferro o de quin metall encar més dur i tancat hermèticament, on, però, potser hi duen d’altres explosius encar més definitius; tret que, com ja he suputat, explosius i polsim en realitat no vagin doncs plegats, és a dir, amb cada esclat molt destructor, alhora, de necessitat, la pols mortífera s’esbarria pertot.

No sé ara pas si entraran al soterrani i tot. Segurament! Atès que els clis de baix a dalt, peus amunt damunt la neu, mentre s’atansen, encar em semblen més enormes, simiescs, pitjor, goril·lins. A què? A recollir-hi el romanent de matèria purulenta blanca que, com dic, veig que hi han estotjada, com avares garses (gralles? cornelles? el cap em roda entre còrvides pampallugues). I potser després, anant-se’n ara mateix, faran esclatar la caseta. I jo dins. Malament rai! Saps què? M’enfilaré fora, esmunyint-me per la finestreta damunt la neu, com un llangardaix de sang freda, calla, millor, esconillant-m’hi silent i inconspicu com el ptarmigà d’hivern, la invisible perdiu alpina. Eh? O potser... Potser t’esporugueixes massa, Ciril, vull dir, Camil! Asserena’t. Saps què? Potser els Ranc fan de forners...? I aquella assassina pols ensacada és de debò debò farina...?

No; els forners no fotem aqueixes carotes! Els maleïts invasors els he vists perfectament. Evidentment, es tracta

del Ranc, tan ben descrit per en Clemens, escortat per dos dels seus esfereïdors sequaços. De tornada. A fer més mal encar. No n'han fet prou. Volen acabar la feina de destrucció total. Són lleigs, ferals! Sobretot el Ranc, guerxat, irredreçablement guerxat. Un esguerrat grotesc, monstruós, i alhora força ranc, doncs, i tot embolicat de negre, i "blaupell", com n'ha dit en Clemens, "grocpell part dessota", n'ha dit, però negrós, emblavit, segurament mascarat a propòsit, i amb gorra de ferroviari, blau fosca, enfonsada, i una màscara negra que li cobreix tostemps la meitat de baix del visatge, sorn, vull dir, no gens sorn ni esplenètic ni putifeina ni melsut, al contrari, sorrut, ronc, lacònic, irascible, insistint a fer anar tothom ben recte, i només bordant o grunyint certes curtes ordres molt directes.

Vindran a treure-hi la farina explosiva, els sacs i sacs atapeïts, i m'hi trobaran tot arronsadet, fet un paquetet de pors. No, no, massa cruels, fotéssim el camp. Ben lluny!

Esgarrapat pels bocins de vidre encastats als galzes, macat per l'extrema estretor de la finestreta, i tanmateix, au, al capdavallet, fora. I efectivament, crec que, bo i esbufegadament reptant, soc prou lluny... I ara em vaga de tombar els ulls i... La veig, ma caseta, ui! A can pistraus per a l'eternitat. Quin espetec, pobrissona, nogensmenys, vós! Valenteta fins a la fi. Catalana. La catalana mai no es ret; sempre endavant, a despit de tot obstacle, fins a la fi.

Pels carrers, ningú absolutament. Hi deu només haver, molt de lluny en lluny (tot i que només n'he vist un), escarits equips d'emergència, tractant de recuperar o de fer recomençar generadors o d'altres aparells elèctrics estratègics... De fet no sé pas què fan, i de tota manera no m'hi atansaré pas. Que no em confonguin per un dels anarquistes, dels dretans, dels destructors.

Ho he somiat? Per la finestreta, he presenciat que un cop el Ranc s’apujava la gorra. Llavors he apercebuda la seua aranya de companyia, negra i enorme — li n’habitava, dalt de tot al cap, el suc. Ben nodrida, les potes de l’aranya li pentinaven llavors, sèdulament i sedosa, els quatre pèls boigs que portava, segurament postissos, a la clepsa… Més tard, en un instant també gloriós seré qui l’identificarà mundialment (glòria instantània); això, és clar, si…

Pel fet que no conec la fi d’en Clemens, tampoc no conec la meua, llas, segurament imminent. Mentre agonitz, prou hi veig visions estranyes, només mancaria, jotfot.

Així va el món. Arrenques de jorn excel·lent, de succés meravellós, de reeiximent il·limitat, i en un tres i no res, unes horetes de vol, t’estavelles al jorn atziac, el fort fracàs, la màxima desfeta. Buidat de tot. Sense barraqueta, sense Çon Qiqu, sense freixures altrament que malmeses a mort per aquest fum assassí de letífera farina explosiva… Fotrem doncs goig, et retreus; noi, quin paperet!

Saps què? Escriu-ho damunt la neu amb un ditet tot tremoloset i xetigós, incapaç de cap garguirot a cap cap de mosca balba, gens robust ni tendinós, amb menys força que un mosquit relinquit i infernat…

I àdhuc la neu crema. Tot crema. Peu amunt, m’encenc. Si caic, m’encenc tot.

Hora d’anar-se’n, existència… Escriu-los-ho… Què…? A qui…?

Passi-ho bé…? Arrivederla…? Bon vent…? Bon vent sideri per a aquesta altra fi de món…? Res, res. Signa els papers… Això rai… La teua llibertat…

(…)

Qui s’arrisca mai a néixer ja sap a què s’exposa.
Havent signada la pròpia condemna a mort, l’horitzó d’existència tothora l’esclafa.

(...)

(*Cada cop més ponts i neus sovintegen als somnis*.)

Pont al mai més
Sota sobtada nevada —
Full en blanc on s’inscriu la mort.

(...)

Tantost neix — l’ànima se li enfosqueix
Són els pecats que vénen a tort i a dret
I se li pengen com trofeus de cacera a la paret.

Vol deseixir-se’n i canviar de pell
Mes se n’adona massa tard que pell i ell era tot u.

Que dins de dins no hi ha ningú
Un odre buit asclat arnat escoixengut i escorxat.

Que qui de pecat no n’és ple
Es fon com veixiga de bou
Punxada amb un darrer esglai tot nou.

(...)

Llevat dels peixos, cap animal no reeixia a conquerir l’aire.
Surant enjòlit, entre dos llivells eteris, ens mantenim dies sencers tranquils i estables, sols bellugant lleugerament les aletes.
Davall, miserablement, rutinàriament, alhora devorant-se i acoblant-se rabiosament i desesperada, els homes i els rats compartien la bruta terra.

Dues races s'hi feien qui combatien sense repòs, la raça dels homes-rats i la dels rats-homes.
Dalt, els peixos tot ho compreníem.
Paradís per als falsaris.
De cada fulla d'arbre n'havíem fet full escrit on tot s'hi revelava, àdhuc l'efímer — la relació diària del canvi monetari, per exemple.
I, atès que no enraonem entre nosaltres gaire, car som més aviat contemplatius, és tanmateix cert que ens bescanviem, no pas sovint, mes per estacions, de temps en temps, bones receptes per a la cuina i la salut.
Quelcom que també escrivim als fulls són certs afers molt importants, segurament cabdals, és a dir, les efemèrides somiades.

(...)

(*Habitant el somni*.)

Ciutat portuària, 1950. Després de passar pel carrer estret amb tristes botigues, on tanmateix assolia el Sol de fer-hi mitja presència, de tal faisó que els bonics vestits de les dones qui hi tafanejaven, com flairoses i acolorides amples flors, hi relluïen, feia cap a l'esplanada del port, esplanada de llambordins atapeïts, deserta, i, llavors, com ara alliberat, em posava a patinar a tot espetec damunt els llambordins argentats pel rellent marítim, i en acabat, molt més pansits, hem anat, el fill i jo, a les dues oficines pintades de verd clar, amb baranes de fusta pintades de blanc a les escales, i allí, xiulant fluixet, i xiuxiuejant dubtosos, davallàvem i pujàvem sols i debades pels pisos, d'oficina a oficina, a haver-hi de fer és clar encar qualque paper que ens mancava, i els buròcrates enlloc, i el fill, massa enjogassat, tot davallant, aquest cop cap per avall, bocaterrosa, bo i relliscant pels vèrtex dels esglaons, i ensems havent-se de repenjar de trast en trast a les

brèndoles del costat, n’ha fetes malbé tres o quatre (vull dir, d’entre les brèndoles mig corcades a la barana), i li he dit que parés compte, que potser hi havia càmeres amagades, i que fes l’homenet i no pas l’heretget, i les brèndoles espatllades, doncs, prou m’he afanyat llavors a tornar-les a col·locar ben acunçades, tot i que n’hi havia d’asclades, com dic, i tant se val, car allò millor encar vindria en acabat, quan, sortint de l’oficina, el fill ha tornat solet a casa i jo, mudadet i amb la cartera de buròcrata, m’he enfilat per una carretera, decidit a portar aquells papers on calgués, a instàncies més altes, al centre de la vila i tot, a l’imponent bastió del poder, i, feina feta, amb una eficiència exemplar, ara mateix, conformista, vestit de blau fosc, tot i l’estiu, tornant per carretera polsegosa, la mateixa d’abans, he vist alguns noiets embadocats pel guaret, sacsant ridículament el cul, dirigits per un sergent rabassut i glabre, vestit no pas de militar, de paisà, de civil, qui els deia malcarat que no ho fotien prou bé, que allò dels exercicis militars sagrat rai, i que quins soldats hauria el pobre dictador feixista xarnec de torn, i he passat enmig com si no re, amb la meua cartera ara, tot tornant doncs de l’oficina central, més feixuga, la cartera, com ara més plena de papers, com si els papers oficials fossin fecunds d’allò més i en generessin incessants al covador de la cartera oficial, i aleshores què, me n’adonava que, tanmateix distret, esguardant i alhora evitant aquells ximplets exercicis militars, m’he degut desviar, car ara la carretera no mena pas cap on tornava, ans devers la vila del costat, l’altra, on es veu que s’escau que hi celebrin qualque festa forta, car tot i que només hi soc als encontorns, prou me n’arriben els xirois signes, amb els carrers i els arbres tots decorats, i hom hi ensuma força d’ensucrada confecció, i se sent molta de joia, una joia suau, no pas debades som a 1950, en una ciutat portuària fort pròspera, i els cotxes, quina meravella, tot lluents, amb les delicades colors d’aleshores, i els vestits de les xalestes femelles, com dic, uà, amples i airosos, faldilles lleugeretes

amb colors i estampats de joguines, quin plaer de veure tot plegat, i si el ventijol s'hi posa encar millor, cuixes fines i carnoses, i la gent en general amable, agradable, i àdhuc algú, un negret ancià, molt mudat, impol·luta camisa de batista, corbatí bru, jupetí ajustat d'impecable tern verd d'herba gerda i durable, qui anava a pujar al seu cotxet minúscul, potser perquè li semblava que anava una mica extraviat, i ben cert que no trobava pas novament les oficines, encar que no pas que fos gens angoixat pel fet d'haver-les perdudes, m'indicava tanmateix que endavant, endavant, que cap al centre de l'ou de la ciutat hi trobaria el rovell que em calia i cercava.

Abans, però, arribem-hi. Car si ens hem perdut, què hi venim a fer, en vila desconeguda? Serà aquesta diferent? Per què creure-ho? El perill sempre és imminent i potencialment letal. Car a cada vila on mai fiu cap, quan deien "festa", fins ara només hi havia vists bòfies, militars, espies, bisbes i jutges en horrorosos aplecs feixistes. Església i sabre i llei de l'embut. I cada cop, tan sovint, un salt al cor. Els jutges, amb els bisbes i militars, són el cor del feixisme inquisitorial, segur que entre els papers que duc a la cartera en trobaran, bo i ells regirant-hi i escorcollant-hi i plantant-ne de furiosament clandestins, dignes de dur'm a tortura, com tanta de gent ara morta o tornada harpia o nan esguerrat pertot arreu. I jo pobre de mi, zero, gens versat en arcontologia, i cap desig d'aprendre'n. Uixer, veguer, batlle, bidell, i àdhuc "brigadier general" d'aquells qui et torquen el cul als canfelips, per mi tot és u, tot el mateix. Qui se n'entén ni vol mica entendre-se-n'hi! Tot és la mateixa merda, tot el merder i el femer de la jerarquia repressora, la mort podrida; tota la brutícia militar, clerical, bofienca, tot el mateix. Tot u, tot el mateix, ja ho he dit. No em cansaré mai de tornar-ho a dir.

Tant se val. A tomb de full, què fem? Tornem doncs enrere...? Ara que hi som, potser...

M'encaterinen les orelles les harmonies llunyanes; són musiques fortetes, però intel·ligents, no pas estúpides repulsives marxes de criminals... Certs viaranys, sota les jacarandes, damunt l'herba pelada del massa trescar-hi, menen a enormes cases privades i és clar que haig de tornar enrere lentament, amb precaució, no fos cas que ningú vigilant a cap finestra es pensés que vaig fugint i em fotés un tret al clatell... No he fet pas cap a la meua edat sense saber on peon. Mes adona-te'n, atura un instant, obre els ulls. Aquelles propietats i aquells casalots de ric dels afores prou han badades avui les barreres de ferro, el pas hi sembla excepcionalment franc, crec que pots tornar a emprendre el camí entre les herbes fressades, i així faràs drecera i et trobaràs al bell mig d'aquell poble que es vol tan atractiu. Eixarmat (això suputes) pels estranys eixarms de l'allò més plausiblement previsible bon i dolç acolliment i les mels de la dianoètica musica, t'hi enfiles, doncs, decidit. A les finestres dels baobabs, hi ha, traient el nas, epicaris nans i follets, millor, gnoms amb barretina i barbuts fins als turmells, i espontanis i subversius gombutzins imberbes i espatotxins, qui, tots plegats deferents, et somriuen, animant-t'hi.

Hi soc immers llongament, amb lentitud, m'ho prenc amb calma. Jorn de festa grossa (quina?) (qui sap!) (la llur, típica), calm enrenou, xivarri i rebombori, amb tothom al carrer, festejant, incipientment ballant, amb musica com cal que ix per les cantonades, no pas d'orquestra apocalíptica i cacofònica com en dècades més tardanes, deliciosa, “Són els sapients enderiats del ritme”, em diu una altra persona erasme, boniqueta i coinde, i hom, com dic, amb aire de benaurat, imitant tothom, passejant-hi a pleret, a lloure, amb pler de lleure, lliures rai, gens apressats, tots plegats

mudadets, fent bona cara, admirant-se mútuament; i hi ha molt de benemèrit; i gairebé ningú no es creu gens nogut (és aparent) per la meua presència, i n'hi ha, al contrari, qui m'observen amb bondat, i àdhuc qualcun o altre se'l veu obert a ajudar'm; per exemple, passejant davant seu, aquell negret avançat d'edat i ja doncs no gaire cosa, abans de pujar al seu cotxet groc, s'atura i se m'ofereix, i sense que li demani, em comença de donar adequades indicacions d'on creu (encertadament) que vaig, i més o menys diàfanes informacions que fan al cas, el seu tern verd enciam de xeviot (és massa aviat per al tergal), la seua camisa de seda blanca en faldilleta, a tall d'efod, i amb el coll ample i obert, el seu capell beix també de seda, la grossa sivella lluent a l'empenya de la sabateta xarolada, el qual doncs tan polidet bonjan, incòngruament, em diu, a part...

Però m'he ficat a badar. És que una de les cases d'allí mateix duia una placa lluent. «Aquest fou el mas d'En Flix, N'Anatol.» Sota la placa els dos aparadors d'una botiga. I hi romania una estoneta aturat, oblidant el bonànima. I potser li hauria d'haver demanat, mes ja no hi és. El seu cotxet groguet, un fumet perfumat. I en romanc a les escapces. Car cap idea qui fos el conegut n'Anatol Flix.

Allò, es tractava d'una sabateria, els de dins de la qual s'anunciaven com a "especialistes de la pell tosa d'or". I tot (o gairebé) hi eren als aparadors botes de ramader, i selles i xurriaques, i regnes i corretjam, i em demanava si el cèlebre Anatol no hagués doncs estat qualque glòria local dedicada al cuir i ses derivacions, quan un altre esperit cirenaic, caritatiu em diu, sense que tampoc li demanés re, *No, no, mossèn, us equivoqueu; En Flix, N'Anatol, fou un pastisser internacionalment conegut, les seues construccions monumentals, amb murs i teules i taules de torrons blanquinosos, i xocolates barrejades amb confitures de colors porprats per als contorns dels seus castells,*

reproduïen, a magnífica, gegantesca, escala, els més importants palaus de les diferents contrades de l'univers; la seua Seu de Lleida, per exemple, molt merescudament, guanyà tots els premis imaginables del gremi dels flequers, pastissers i d'altres esclets ínclits preclars afaiçonadors de mones. On en romans d'allò més agraït. Tret que ara no recordes de què t'avisava l'altre company, segurament de quelcom molt més important.

Ça com lla, t'hi esplaies. Les enjoliuades dones, fines sentors de flors i espècies, de macís, i clau, i grana del paradís. No puden a avui a apotecària ni a desinfectant, ecs. I tan benvolents, les dones; tant que si fos marcolfa o fembra comuna part d'allí mateix, per les voreres o en aquella mateixa cantonada fort concorreguda, me'n planyia, que les dones no pas putanes són massa amoroses ni suaus ni caldes rai, i de pus en pus tostemps encantades amb la bagatel·la! Hum, ni llurs ensibornadors sabons d'olor no poden amagar les meravelloses fortoretes de tafarra, i d'arreçó i marmanya, de delit de cardera. Mes maregem'ns-n'hi, gaudents, fruents, seduïts. Som de festa, de festa. I les dones, mai no t'hi havies escunçat. Novetat, tu! T'acullen amb familiaritat. I tots els bons ciutadans, bons moltons qui moltonegen afeccionadament a benvolents intercanviables boldrons. I els de més d'entre ells, si et clissen, et somriuen!

O embadoca't ara davant l'aparador amb tevés en blanc i negre que ensenyen a fer sopa amb tots els ingredients ben acunçats i titllats en petits atuells davant part davant. Tastívol. Encantador. Per enyorar-te'n interminablement.

Nota discordant de cop i volta, ep! Potser el propici negret t'advertia d'això. Ara que t'ho podies haver temut. Un món on hi ha tant d'avar i cobejós, de malfactor pertot, lladres, robadors, invasors, assaltants, piròmans, enverinadors, bòfies, jutges, botxins... I oidà, benaurada utopia, avui

àdhuc ells són de festa, quin sant s’ha penjat! Un geperut amèlic, afoll monstruós de gep sortós, vestit fantàsticament, com el foll Rigolet, reparteix magistral i amb la boca bitllets de la loteria als seus, als del seu ram, els farsants oficialment condecorats, els dignitaris disfressats de dignitari, els únics qui es poden permetre el luxe — cada botxí reblert de vàcua prosàpia, cada sever areopagita del gens jurisprudent areòpag, li’n compra ostensiblement uns quants. Car àdhuc els repressors, jorn excepcional, jorn del bisbetó, són de festa i es poden permetre públicament tota caparrada. Aqueixos (et dius, meravellat) no són avui a llur desgraciada feina. Ni ells! S’han àdhuc tret el fastigós uniforme d’escarabat enervat, encar que el cervell d’escarabat el duran fins que no fotran el darrer pet, els malparits, i van, tibats com mestres-tites, plens d’urc, amb trets encarcarats, menyspreant a tort i a dret, fets cascun tot tres déus i mig, en llurs millors robes i decoracions, uniformats, i els qui els guarden embogits rai, car qui gosarà aprofitar l’avinentesa. Cal allunyar-se’n immediatament. On aqueixos bruts són, segur que tot de sobte s’hi escapen bales.

Torna-te’n entre les dones, únic port prou salubre, torna-te-n’hi, au, entre les gerdes glorioses refulgents regines, entre les belles blanes bledanes plebees... Entre les afectuoses negresses de generoses carns... T’accepten com ets... Prou pots, prou pots! Novament agraciat per llur divinal afabilitat... Dones de somni on això: l’afabilitat... L’afabilitat generalitzada comanda, triomfa damunt qualsevol altra vicissitud, és l’atot indiscutible que imposa una felicitat còsmica...

Dones... Amazones al·legoritzades, angelitzades — exòtics zumzeigs de músculs dins l’atzur... Voluptuoses vestals de venustat invencible clàssicament comeses a cardar devotament... Impúdiques, i doncs més que pures —

puríssimes... O millor, ja dees... Dees, deesses... Deesses, doncs... Inexpugnable fascinació eròtica... Màgics volums...

Proficient, esmerçat-t’hi de valent... Somni, ara que hi ets, aprofita-te’n, no et saltis l’escaiença... I doncs, som-hi, fet... Com si m’han crescudes etèries ales, m’hi trob, hi err... Em veig pel cald tebi esponjós cosmos, rabejant-m’hi, enjòlit, immergit entre les sobergues rodonors de pilots i pilots de dones supersòniques.

Onades incessants de sòlides deesses sense blasme, de fermes femnes, de braves beutats, d’aitantes i aitantes d’avinents venus, i de toves afrodites escumoses, d’òptimes dames de formositat immarcescible, de fimbroses creacions contínues de perfecció inexhaurible... Brollen i pugen d’ençà de les eres més avials i reculades, per cràters d’umflaós delicadament erèctils com mugrons i clítoris, i justament a embolicar’t, i a molt manyagament somorgollar’t i sorollar’t, només perquè, així eternament bressolat, infinitament hi galvanegis... Benaurança!

Habitant del somni doncs qui, ara trobant-te (molt insòlitament!) habitant un somni tan suau, segur que penses seriosament que potser fora bo i potser de debò fora hora d’aprofitar-ho i morir-s’hi... Morir-s’hi dolçament, morir-s’hi en pau i felicitat... Som-hi, som-hi... Abans la cosa no s’espatlli del tot, abans no es faci malbé, abans no torni a ésser massa tard i l’endemà traïdor... L’endemà traïdor no s’hagi tornat a instal·lar, amb la seua tràgica consueta desil·lusió, i amb els mals, els sempre erronis, formularis i papers formals que et sobreïxen acusatòriament de la faduga malastruga cartera paraoficial. No demoris, no. (La veritat odia la demora. Ara que l’has trobada...) Mor-te, bah. Encar un petit esforç...

(...)

Davant l’uadi al-Aiguat, per la fosa de les neus força revingut, a l’indret apellat Gual dels Dos Verns, esperàvem el del camell, que ens ajudés a transferir nostres cossos i nostres bagatges, i en el cas del soldà també, en acabat, el seu feixuc bocí cul-bellugós de serrall que per dignitat ha de dur, el pobre, sempre sobre.

Entre els magraners a l’escarida mitjana, odalisques i hurís combatien cuïcs, els pulvills dels quals pessigolletes rai. Bromalls subtils de fins vels policroms els acompanyen sorolls somorts de carns tot gerdes.

Fou llavors on, bo i aprofitant que l’hec doncs a la voreta, li deman, “jornalístic”, com qui diu, al soldà, qüestions de geopolítica bàsica, i ell, vanitós, prou se n’ompl la boca, i en romanc fictament transfigurat, tret que em deu enxampar fotent cop d’ull al tou delitós de femelles, on la peroració rellisca llavors per cantons més emboirats i s’escau, un moment, que belleu per distracció o per bravata em confessa (confidències de vora uadi, vós — tot butllofes, i no sols les dels marfulls), em confessa, dic, també coses íntimes d’aquelles que hom diu i de les quals hom (l’altre) no se’n creu anc sinó en quantitats mínimes; així, tot d’una et revela que, *A esbotzar himnes, vull dir, hímens, ningú no em bat.* I tu què hi dius? Fas*, Ah!* I romans a l’expectativa. Segons ell mateix, es veu que, a hores d’ara, n’ha esbotzats trenta-tres mil. On, fingint curiositat i per murrieria, li demanes que quants de tendres prepucis, a tornajornals, la soldana no ha deguts destruir. Poc s’immuta gens, em diu que pel cap baix, amb les dents, uns catorze mil. *Doncs quina parelleta que feu, renoi*, dic, com si me n’admirés, i afegeixc que, *Potser sou singulars!*

Entre moros, diu, *segur que sí. Ara, entre gent d’església, emperò, ni de lluny.*

On, *Guaita per on ens surt — un altre Ramonet Llull,* mormolí.

Deies quelcom, féu el soldà.

M'espolsava el nas; si no són llagosts, se t'hi arraïmen tàvecs. És clar, amb les haveries amb bocatge i la propinqüitat de l'aigua... S'ho devia creure.

I llavors re. Pensiu silenci. Fins que el xiulet del cameller no ens tragué de l'ensonyament on ambdós no havíem tombat.

(...)

Diuen les filòsofes de més profund consir (i a puta fe que tenen tota la raó!) que, *Un cony és un cony*.

I que et trobes, oimés, que les meuques qui ofereixen llur cony de franc (o si fa no fa) no són malauradament gens apreciades per ningú (tret potser, i sovint només fugisserament i temporal, pels qui a la butxaca ni ral).

En contrasemble, sostenen amb totes les de la llei les pregones filòsofes que les meuques cares (i com més cares, pitjor), les qui es casen amb els més fanocs fastigosos espècimens, els avars voraços malparits de merda, com ara els banquers i d'altres absurdament cobejosos vampirs i sangoneres, i els plutòcrates i oligarques, i els patriarques i monarques, i en fi cada altre ridícul, molt sanguinari, dictador, són bandarres preses en alta consideració pels llepaculs de la premsa i pel públic pec.

I creuen les filòsofes, com creu tothom amb dos dits de xolla, que no s'ha vist mai enlloc que cap dels conys de les bandarres més cares i estúpidament cobejoses sigui pas millor que el cony de cap de les més humils, molt generoses, meuques.

«Al contrari,» diu una la de les filòsofes més versades en la qüestió. «Si em guiava pel nas, diria pus tost que els conys de les generoses i humils és d'una qualitat infinitament superior.»

I, força més memorablement (crec), deia així mateix una altra gran entesa en l'afer que ens ocupa, *Les figues d'aquelles figues d'alt preu qui amb els monstres voraços repugnantment es mariden... Tornem-hi... Les figues fades, sonses, d'aquelles sonses, fades, figues són fades sonses insípides sòpites ensopides eixutes bordes fètides brutes llordes tèrboles sollades i impròpies figotes, ecs; ecs, vós, ecs! — figotes fungoses, descarnades, corcades, escarxofadotes, no pas solament disgustades, ni lloques, semes, sabateres — pitjor, molt pitjor — metzinoses, letals, mefítiques, deletèries cent per cent!*

Així que ja ho sabem.

I millor doncs que ningú no la cagui encar, i que s'atengui doncs en canvi als fondament fonamentals, molt erudits, ensenyaments suara curosament exposats. Au.

(...)

(*Tron a l'abís*.)

Érem la noia blau cel i jo encaminant-nos a l'ascensor i teníem davant dues dones no gens elegants, i grassonetes i madures, qui xerraven pels descosits, i de sobte dues noietes molt ruquetes, i amb els cabells bufats i brillantment vermells, passen corrent i s'hi fiquen primeres, i les vellardes del davant nostre s'aturen en sec i xiuxiuegen, «*No hi pujarem pas! Fugim-les, bandegem-les, car ai quina por, la malastrugança que duen! Les atziagues pèl-roges, tothom ho sap, del primer déu-vos-guard fins al darrer adeu-siau, el perill mortal que porten amb llur presència sempre*

serà present. Sobretot no facis re aeri. Re aeri, no, no; si cap bruixa, per molt disfressada que vagi (tret dels cabells flamígers del dimoni, que això no poden amagar-s'ho), veus que hi és o hi puja... Porten un mal giny horrorós! Si ets a un avió, ja has begut oli, fadugament, fatal, l'aparell condemnat en ple vol i quan és més alt... Ja de bon principi tituba l'avió, i aviat s'estavellarà! Si ets baló i la pèl-roja es treu el capell i apareix el signe del diable, ja saps que immediatament el baló es desumflarà quan és dalt de tot i au, bona nit viola, espetec monumental. O àdhuc ascendint puigs alts, vés-hi amb pèl-roja i ja et veig al fons del penya-segat car per descomptat que t'estimbaràs...»

La noieta blau cel em qüestiona amb l'esguard i potser s'estimaria més agafar un altre ascensor. Mes jo, carallot, fent-me el valent, amb un dur mormol li dic, «*Re, dona!* "*Txipukhà!*" *Bestieses! Supersticions de ximpleta vellarda, pugem, pugem...!*»

I llavors allà som, amb les dues noietes molt ruquetes, tan enjogassadates, divertidetes, i rient de no res, i és clar, fent bellugar enrioladament llurs malèfics encesos cabells, fúlgids i bombats.

També amb un parell d'homes aparentment molt (massa) comcals — muts (de moment) i àdhuc potser furiosament empudegats per qualque fosca raó.

Que qui és la noia blau cel? Home, una estudiant qui m'assignen de companya perquè n'aprengui. N'aprengui de jo, d'un com si diguéssim, mestre. Mestre sàviament hipersensibilitzat devers els moviments anímics i emocionals dels individus i boldrons, i sobre les subtileses que calen doncs per a escatir què duu realment al carbassot la balba blana baldera plebs — i això així: bo i badant de bat a bat tant els oronells, com les ben escurades orelles, com els ulls de ben nets llagrimalls, sense lleganyes, i amb

múrries palpebres i amb garneues pestanyes esdevingudes cortinetes o vels rere els quals allò que no mires prou ho veus, ca?

Simpàtic pel món, i evidentment amb pler de bon do de gents, hom es barreja per on les multituds vulguin eixamenar’s, i perspicaç hi escateix i i hi esbrina quines foren les alhora bigarrades i embolicades, i fades i ingènues, opinions de la gent pedestre. I ella, què? Doncs al meu costadet, fixant-s’hi molt, assídua aprenenteta del tit, ardit campió, i encantada, és clar. Encantada, l’avinent noieta del vestidet blau cel, ample i lleuger. Vestidet prometedor. Per això, abans de dur-la al *Ultrahipersupermagatzem*, de tants de pisos i andròmines i tant de públic a ensumar, sentir i clissar, li he volgut ensenyar una altra de les meravelles acomplides pels designis del nostre partit. El partit liberal, per descomptat.

La duc al Pol Expansiu del nostre Polígon Contemporani, a l’indret que hom en diu *Ciutat de les Antenes*. A la Ciutat de les Antenes, on cal dir que les antenes són fetes de xapes o càpsules d’ampolles de begudes transformades per fusió i recomposició (demostrant alhora amb això, li dic a la pubilla, que són incomparables la superior enginyeria, i el geni, i la originalitat, i la indústria i diligència, dels catalans), s’hi congrien els vents. Els vents, vós. Les antenes magnètiques creen llivells encontrats de pressions atmosfèriques que provoquen caòtics vents llavors aprofitats per a generar electricitat i d’altres potències energètiques. La duc, ara que la tinc extasiada amb la vasta operació científica, on, dins la Ciutat, hi conec el passatge cobert que en dic el *Túnel dels Vents*.

Els vents hi bufen de pertot amb força huracanada. Ai, xiquets! Com se m’abraça llavors. El vestit se li envola pertot arreu, i ella mateixa no vol ésser enduta pels bojals

vents barrejats. Amb inescrutables ulls d'astor, la tinc d'esquitllèbit ben estudiada. La pupil·la al cau popliti, i és clar que no hi roman, que se li clava ben més amunt, a d'altres secretes cavorques encar pus prometedores, nemoroses, de sentors emboscades. De tal faisó que, ben agullat, li puc, amb l'enrenou, àdhuc ficar subreptici els sedecs dits d'una mà al conyet tot sedós i rosset i tot. I alhora com riem! Com riem, vós, com riem, encar ara me n'enyor, tot i el seu desagraïment ulterior.

Tant se val. Tot d'una, doncs, som a l'ascensor, que pujàvem a un altre pis, xafarderets inconspicus, a trobar-hi què hi mastegaven els de per allí, quan un dels dos homes sorruts, el vell degenerat, artrític i escorbútic, es fot, desesperat, a fotre crits i a pegar cops als botons de l'ascensor amb una bolleta de cautxú d'aquelles que de cop empren els artrítics per a exercitar els artells.

Diu el pureta fastigós que és senador republicà, i efectivament em sembla reconèixer'l de veure'l retratat als diaris. Un d'aquells repulsius de l'ala encar més podrida del podrit partit republicà. Un diguem-ne enemic meu jurat, jo qui pertanyc, com déu mana, i com dic, i amb molta d'honra, a l'ala progressiva del partit liberal.

I s'exclama, «*Collons de merda, era enmig del meu discurs, i m'ha vingut caguera i m'he excusat un segon, i he sortit de la sala de conferències, i he anat fins a les cagadores, i eren totes plenes, segurament d'aquelles perennes dones qui es passen el jorn sencer cagant i xerrant a les cagadores, i he hagut de pujar a pisos superiors fins que no he trobada cap cagadora desocupada i, després de cagar-hi la meua copiosa contribució a la caguerada universal, ara que tornava de pressa a baix, a acabar-hi el meu molt cabdal, molt cretí, discurs, em trob que aquest maleït ascensor no vol baixar! Baixa, maleït, baixa! Soc un senador essencial*

per a la pàtria! Baixa, em cag en déu! Soc senador republicà! Tinc sempre prioritat!»

I amb mans enterques (o més aviat, com dic, amb la piloteta de goma amb la qual feia exercicis per als ossets atrofiats) es fotia a copejar doncs els botons; debades, és clar. Hom li explicava amb bones maneres que allò era un ascensor automàtic, que pujava fins on el primer piu havia estat pitjat, i que servava a la memòria tots els pius pitjats i que era de molt idiota i de datpelcul de confondre'l (l'aparell automàtic, l'ascensor intel·ligent) amb tanta de pitjamenta de pius, que ara, aquell ascensor particular, es passaria el jorn i la nit davallant i només davallant, fins que qualque dia algú (un excavador del futur remot) no se'l trobaria a l'infern.

I així, de sobte, ai! L'ascensor malaurat accelera embogit cap amunt. Tots caiem els uns damunt els altres, les paies i jo cridant esfereïdament, el noi seriós i de "ferma moral" no dient re, i el moribund senador repugnant traient encar foc pels queixals. Quin guirigall, quin batibull, abans de la molt segura mort!

Esborronadorament embalat cap al terrat, l'ascensor irromp i trenca la caseta de dalt de tot, i ara s'esllavissa vers l'abís; caurà segur avall avall, cinquanta pisos avall pel cap baix! De moment, però, només qualsque cables que espeteguen i espurnegen ominosament en serven la gàbia...

«Tron a l'abís, vós! Ja ho havien predit les fetilleres sibel·lines vellardes! Pujàvem gloriosos al cel, només per a fotre'ns de trompis de cap a l'avern d'una faisó encar més demolidorament espectacular! Merda, doncs!»

De més a més hom elucubrava que ens electrocutàvem. I aleshores, sort. Providencialment, l'homenàs qui pren cura dels helicòpters que aterren al terrat, amb un ferre tort, ens

obre la porta i ens diu, amb perfecta claredat, que sortim d'un en un i sense bellugar'ns altrament gens, i que desfiléssim cap a la porta esbotzada de la caseta i que prenguéssim les escales avall, que allò anava a fotre un pet ara, dins qualsevol propvinent segon.

Fervents i trontollant, vagament acrobàtics, el senador escaguissat i el noiàs petri ixen, i llavors la blau cel i jo, i…

No. No, ni ombra.

Pel que fa a les maleïdes pèl-roges, te n'adones finalment que no són enlloc — s'han esfumades com dimoniets malignes. A veure, vós, doncs, oi...? Si encar serà veritat que...

Tant se val. Som als pisos de baix, i (per tal de dir-ho a les hienes de la televisió qui, sens dubte, havent ensumada sang, de seguida fotran cap) vull convéncer alhora la “meua” blau cel i el malapedaçat penca llarg i fort, ultraseriós, amb carota de peix impassible, amb uns cabells blancs als polsos que diries que porta teranyines a les ganyes, que tot ha estat culpa del degenerat vellard republicà, malalt, molt iracund, que colpia els pius de l'aparell, no pas amb cap piloteta de goma, ans amb una clau anglesa! Car al capdavall tot s'hi deu valdre contra la instauració del feixisme cretí.

Mes res a fotre-hi.

El gegant marmori m'ho retreu emprenyat. Diu que troba repel·lent que cerqui un tan innoble avantatge polític de rel d'un mer accident (d'un “acte de déu”, diu), imprevisible, aleatori, i dissortat.

«*Mentre aquesta noble senyoreta no es rebaixaria mai a tal llivell d'iniquitat; al contrari, ho denunciaria públicament i*

molt heroïca!»

Etcètera. I pas que som ruc, vós. Prou me n’havia adonat que a poc a poc la noieta s’havia anada atansant a aquell “sòlid ciutadà”, aquell “home recte”, estopenc i disgustat, sense gràcia i sense empatia envers ningú, amb la seua carota de miserable jutge xarnec, sense unça de seny de l’humor i menys de la ironia*, ni perspicàcia estratègica, i amb ànima falsa, de botifler... Aquella mena de tòtem, d’estaquirot. D’estaquirot sense suc ni bruc, fanàtic, qui, ambtant, em continuava arrucant, reptant, aporrinant, objurgant, i bescantant...

[*Tot, per als curts de gambals i d’esperit, és a dir, per als dretans, és molt seriosa merda. Quan és clar que en realitat re no hi ha de més irònic que la merda, i car tot al capdarrer (llei d’escatologia) és merda, se segueix que tot cal ésser doncs pres amb una bona (sana) mesura d’ironia.]

Veig que el mec altrament enrampat es belluga alhora estranyament, robust melòman dansarí, com si li pruís el cul, segurament de servar’l massa hores i hores massa estretet i rebregadet, per culpa d’haver d’anar tan recte ni pensar tan correcte, pobre capdecony.

«*Véns? Som-hi, anem?*» Li dic a la Felixa, la noia blau cel. I què em respon? La traïdora em respon no, que roman amb ell. I no cal endevinar qui roman llavors absolutament tallat.

Els guip, els fil, els filustr aleshores anar-se’n de bracet, i em lleixen amb la cueta tota vermelleta i escarransideta, i altrament ridículament empegueïdet.

D’emètic a nemètic (del fel a la revenja, com qui diu), mon esperit es compon sense gaires entravancs més. Això rai, que em dic, i bon profit, noia, au, per a tu fotràs.

Car segur que no sap quina li n’ha tocada, pobrissona. No hi ha dubte que, la tita, ell deu fer-la fa llarga i forta, i que allò la Felixa la farà feliç unes quantes setmanes, hoc, però en acabat què...? Ajuntada amb un tros de fusta (corcada amb corcs molt moralistes), al capdavall, oi? Fotrà goget, galdosa, malament rai!

I ben merescut, tu, per haver’t passat a l’enemic.

(...)

(*Lluna rodona que cau al forat quadrat*.)

Era dalt del puig on hi ha l’ermita, i avui devia ésser la festa del desgraciat fantasma honorat per l’ermita, i molts de pelegrins (em sembla que se’n diu) hi pujaven, panteixant i repapiejant entre ells, i jo, qui no m’ha calgut mai coldre, i qui doncs mai no he colguts, vull dir, colts, ni morts (“que els morts entèrron els morts”, com deia aquell barbut revolucionari lleidatà tan conegut) ni fantasmes ni màrtirs ni merdes d’aqueixes, havent ascendit de bon matí, com de costum, ja em disposava a davallar, com faig sempre, no pas per les escaletes que emprava tothom, ans pel molt inclinadot tarter, i unes vellardes, unes bruixes cretines, vaticinen en veu alta que m’estromparé, que les pedres són avui molt relliscoses i que em faré mal, i que potser, en estrompar’m, en faré a la pobra gent, i els he dit que se la desin i se la confitin (la llengua inútil?), que no sé pas si veuen aquella barraqueta al peu de la muntanya, aquella amb la teulada plena de molsa i un fumeral extint? Doncs allò és ca meua, i fa trenta anys que, plogui o troni, nevi o no nevi, he pujat al capdamunt del puig i tot seguit, després de respirar l’aire pur del capdamunt, he davallat corrent a tot estrop exclusivament pel tarter, i que el tarter és el meu amic, i que ens coneixem perfectament, i que davallant tan esmeperdudament com puc mai no he caigut ni cauré.

I he partit esperitat i d’allò pus atlètic, i de sobte, les bruixes havien raó, un forat imprevist, si fa no fa quadrat, d’uns cinc o sis metres de perímetre, i que mai no havia vist, ha aparegut enmig del tarter, i tantost l’he vist, massa tard, hi he caigut, i queia i queia (i hi queia tot dret, carregat de peus per les feixugues botes de muntanya), i ambtant allò no s’acabava mai, i calibrava que o bé em desfeia en estavellar’m al fons, amb una quarantena d’ossets trencats, o... O potser, com això semblava pou de mai no acabar’s, milles i milles avall, potser espetegava en líquid, tret que fora liquid roent, lava, vós, i amb allò la fi (molt millor) fora immediata, fregit de cop.

I no pas. De debò que espetegava en líquid, mes era líquid fred, era aigua, i m’hi mantenia, com qui hi caminés, i he esguardat amunt amunt i he vist al cel un foc, i n’he romàs encantat, i el foc s’ha resolt i era la lluna, una lluna immensa que s’atansava ràpidament, i dic, la lluna ens cau al cap, i sort que soc al fons del pou, car efectivament la lluna espetega damunt la terra i tot es belluga bestialment, com si és la fi, i tota llum que venia de dalt es fon.

I és clar que no sé pas si la còsmica ensopegada ha tramès la terra a parir parteres enjondre, prop del Sol o qui sap si molt més lluny, i tant se val; el cas, tanmateix, és que visc en terreny hipogeu, i encar rai, amb certes llums fosforescents, certes lluors glauques (fluorescents?), com ara les de les vàrgules, aquells luminescents (lluminosos?) ostracodes, que veig a la superfície de qualsque coves que volten l’estany on he anat a raure, car, altrament, em creia orb, ço que, ep, només empitjorava momentàniament la prou greu situació.

I què deuen dir part de dalt els qui han sobreviscut l’espetec determinant, això, és clar, suposant que ningú hagi pogut fer-ho, sobreviure, car la destrucció ha degut ésser absoluta.

I doncs, encar que encar hi hagi algú mig cuejant, d’altres problemes i neguits prou els deuen entravancar les idees per a balafiar’n cap pensant en l’il·lustre vidu de la barraqueta al peu de la muntanya qui sempre exhibeix els remeis més ambiciosos, i entre ells el de l’extraordinària dinàmica interna duta per la marató quotidiana amunt i avall del puig de l’ermita.

Més val que dels de dalt me n’oblidi definitivament. De moment, rai. Respirem a pler! Subversiu per ningú ara amenaçat, i doncs lliure de raure hores i hores al rabeig de l’idil·li ombrívol i temperat que jo i les meues projeccions no ens sabem menar al paradisíac reialme d’un inframon sense fantasmes.

Tota la meua vida he pensat que només tres coses són essencials. Les tres “t”, que en deia. Heus-les: *Teulada, Teca, i Text*. I ara, fet: Teulada, assegurada. Vivint subterràniament, no hi ha teulada més ferma. Teca, tots aqueixos peixets i cucs albins qui volten mig part de terra mig part d’aigua, amanits amb bolets, i aquàtics enciams emblanquits. L’únic que em manca, ai, és el Text. Abans, el Text me’l trobava pertot arreu, diaris que la gent llençava, llibres que recobrava de les escombraries, de cops biblioteques senceres de lletraferits morts que els pecs hereus llençaven com si fos brutícia. I doncs, què voleu, em veig compel·lit, agradablement, això també, a fer’m el Text jo mateix. Amb una pedra llarguerudeta hi escric damunt la sorra i, rupestre i neoprimitiu, hi dibuix, amb molt adients llegendes apodíctiques sota, als murs mig escrostonats i bonyeguts de les grutes més pregones, les quals passats els anys, a pas tranquil, tornaré a visitar per a admirar’n la ingènua ans meravellosa tècnica, i, dels Texts, com dic, la freda equilibrada sàvia sensata harmònica sofrosínica, gens grotesca, veracitat — sempre fabre de perfectes frases, eu.

Aristòcrata prosa sens erra la meua, mai no sotmesa a les depredacions (constant infernal verema de malsons) dels desafortunats correctors ni crítics, garlaires sofrents, com tothom sap, de les pitjors privacions intel·lectuals i emotives.

Apa, i amb la benastrugança afegida que segur que ara ningú no m'esmenarà doncs la plana durant pel cap baix milions i milions d'anys; som-hi!

(...)

(*Interrompem la corrent emissió per a*...)

Àdhuc en Clemens, sempre tan seriós i digne, ningú a les ones més creïble ni clafert de credibilitat, àdhuc ell es permet, per un cop, trencar la seua proverbial equanimitat amb un somriure d'immensa satisfacció. La novella nova que ara mateix ens impartirà deu ésser meravellosament bona, la millor del món!

I efectivament, diu:

«Com és a bastament sabut pertot arreu tot borbó put a merda i corrupció, a sangassa i carronya, a podrimener i mort. Sempre la mateixa repulsiva trepa, degenerada nissaga d'ingent malignitat, llur fastigosa història, incessant sobredosi d'horror; cadascun dels seus abjectes integrants, de balbuceig a repapieig, del cuc verinós acabat de néixer al més senil dels podrits monstres ancians...

«Doncs bé, tant se val, albíxeres! Felicitats!

«No en roman cap!

«Els maleïts darrers borbons, llurs caps grotescs i infectes, en altes piques han estats aquest vespre mateix al

capdavall (i ja era redeu hora!) públicament passejats per a l'extrema joia de tothom al món!

«Els cloquers exulten, ciutadans!

Escolteu-ne els eufòrics retrucs!»

(...)

«Per un dia soc na Nèmesi», es deu dir en Clemens; «heroi irònic, només hi soc per a restablir la justa situació.»

(...)

(*Hom diu prou.*) (*Interpretant en Northrop Frye, filòsof acomplit.*)

(Tot i que na Nèmesi sempre actua neutralment i només vol el reequilibri de la situació, perquè re no faci tombar el món...)

(Hom l'invoca sense cansar-se'n mai. Hom invoca na Nèmesi, car qui l'ajuda s'ajuda.)

(Car qui s'ajuda l'ajuda, i tant.)

(Car... Quan ens n'haurem atipat que ens atupin sense tornar-nos-hi...?)

(Prou!) (Que aquest cop — i cap altre cop jamai — no hi hagi perdó per als botiflers i cinquena-columnistes, és a dir, els xarnecs i els aixarnegats.)

(Que collons de fer'ls la farina blana...! Qui recony s'ajup perquè el botxí acabi d'anorrear'l a flingantades...?)

(Cal anar-hi tostemps amb la pitjor malallet. Que jamai més la malallet constant no vingui cap a nosaltres només de llur podrida part...! Que en rebin pel cap baix tanta com ens en

foten entomar...! I amb una mica més de força que en rebin setze mil cops més...!)

(Sempre ens hem disminuïts per a millor atacar en acabat. I en acabat ens n'estàvem. Ridículament.)

(Cal mai no estar-se'n. Cal assestar el cop mortal quan l'ocasió es presenta. Ara és hora d'atacar i prou. Incansablement, per sempre més, debò debò. La disminució s'ha acabat.)

(La disminució s'ha acabat.)

(...)

(*Castigat per quines ignotes potències del mai més*.)

Per un sobtat defecte mental, m'he ficat a papissotejar com si soc cap altre xarnec! Ai la puta, vós! I doncs quina vergonya! Quina vergonya si badava boca!

En conseqüència, he esdevingut, de cop i volta, sobri, tàcit, auster, més que lacònic ni telegràfic, retret, circumspecte, taciturn; àdhuc mut de totes totes, si puc! De tal faisó que pràcticament només em faig entendre (no costa tampoc gaire!) molt superficialment amb signes si fa no fot escaients. I si mai cal dir imperiosament re, curt de mots i reticent rai.

(...)

[*Reminiscències del pec immatur de qui, a tanta d'estòlida vanitat, massa tardanament presentava, de gran (quasi senescent), ara dolgudes esmenes*.]

En efecte! Com el pedant pretensiós petulant cagallonet qui de jove era sovint, per a més tard, ai, patir solet a un raconet fosc absolutament rosegat de recança, ara encar

me’n record que solia fanàticament voler esmenar algú o altre, sempre un “inferior”, i de bell nou, és clar, no era pas jo qui tenia cap raó, i no me n’adonava fins al capdavall, al cap de mesos, i mai més ja no esmenava ningú, massa escamnat, collons, i tant, vós.

M’haig de menjar trist i soliu les amargues impaïbles paraules que en la meua estúpida rauxa expel·lí.

Pensa-t’ho (sospesa-ho) bé abans de dir-ho. Sigues lent en respondre (i sovint més val no dir re de re).

Qui no parla, escriu. I és clar que val molt més més escriure que no parlar. “*Escrivint hom s’entén*”, com remarcà fa segles l’axiomàtic filòsof Carlets Carlinga, psicofísic.

(...)

I, a tomb amb tot això, afegeix l’eximi psicofísic Carlets C.:

«Per què balafiar estona volent convèncer una ànima ja concreta, solidificada, és a dir, inconvertible?

«Als qui no se saben crear una justificació d’allò que són (d’allò que han esdevingut sotmesos a les circumstàncies), no els roman sinó el suïcidi.

«Per això tothom (qui resta) rau convençut que té raó, que la pintura que es fa d’ell mateix és la bona, que fa el que fa perquè és lògic (per a ell), que en sentir’s i voler’s viu, no és pas raonable altrament que de viure com ha acabat vivint — i doncs, al capdavall, si no vol autodeclarar’s boig, és algú, com tothom qui ha arribat a la conclusió que és com és perquè ésser com és és la sola opció, és algú, dic, inconvencible — la seua opinió d’ell mateix creada pel seu interès (a continuar essent, a sobreviure), és a dir, la seua aposta precisament per a allò que ha esdevingut, el seu si

mateix justificat, no pot ésser canviada per cap raonament aliè, és a dir, presentat per altri.

«Hi ha tot un espectre d’opinions, cert, mes cascú s’agafa a un sol color i hi roman fins a la fi.

«Només un cop al cap, un bon trep, un trep dels bons, i en conseqüència un cervell trastocat, pot fer que ningú enfoqui el món amb una vista diferent.

«Car de què serveix el joc retòric? La retòrica, no hi ha activitat més inútil, només convenç els convençuts.»

(...)

I encar féu en C. Carlinga, qui estudià la psicofísica.

«Els efectes de les sensacions creades pels senys en els cervells són passatgers.

«Les melodies oníriques d’en Muçorgskiï, en Rimskiï, en Txaikovskiï, en Schubert... et poden tranquil·litzar, com poden (per exemple) fer dolçament somiar àdhuc les bèsties més bèsties.

«O els diferents llums estocàstics que insistents bateguen a ritmes compassats, i que quan ets jagut et percudeixen ulls o palpebres, et poden dur a la rialla i al goig, àdhuc a l’exaltació, els instants que duren, fent-hi veure infinites perfectes incessant variacions geomètriques en blanc i negre, que per força entusiasmen certs centres del cervell...

«Són, però, efectes que no duraran gaire enllà. El cervell a poc a poc tornarà a mare.

«Quan surts de l’embruix ets de bell nou tu mateix. En acabat del delitós episodi, tota idea fixa fixa roman.

«Res a fer-hi. Tots els qui sou al món abandoneu tota esperança. No hi ha esmena ni redreç possibles.

«Arbres torts. Arbres torts pel que us resta, vós!»

(...)

(*Cascú sos neguits*.)

Els neguits d’altri només poden ésser ventissos, passatgers. Mentre que els propis s’encasten i estanquen als plecs de l’ànima, i constantment hi rauten, i t’obsedeixen i t’angoixen i t’ofeguen.

Massa ocupar’s dels neguits d’altri fora massa ficar el nas en merda aliena.

Així, ocupar-se’n gaire més enllà que per a distreure’t una mica de la fortor de la teua, no solament és distracció irresponsable, és obstacle per a resoldre’n, dels teus neguits, tampoc cap.

(...)

(*I’m a satirist, sir*.)

El seu vit de pedra com arbre en carlinga
S’insereix a l’estret conyet
Ah ma hamadríada!

Arbre en carlinga, Carlets.

Com ase qui carda carda en Carlets
Tot solet en l’onírica intimitat
Com ase carda amb el seu vit de pedra
Miracle de l’enginyeria personal.

Arbre en carlinga, Carlets.

Vit de pedra en l’edat de pedra
Obelisc obelisc
Antena antena
Tòtem tòtem menhir menhir
Amb palps o esperons atàvics de l’enfonsat ahir
Gruixuts trempats com arbres
O dits o caralls muntanyencs.

Arbre en carlinga, Carlets.

La seua pusil·lanimitat
La seua timiditat
En l’onírica intimitat
Cauen transitòriament en oblit i en hostilitat.

Arbre en carlinga, Carlets.

Fiblades de llongament enyorats esperons
Vinguts de la dura carn d’avantpassats furtius
Se li desperten i els interpreta erts i penetrants.

Arbre en carlinga, Carlets.

Sucumbeix com ells al llivell dels goril·les
En segments brutals de públiques matances
Carxenes escèniques amb òrfenes dòcils.

Arbre en carlinga, Carlets.

Perdut en laberint
Per esvoranc obert instantàniament
Per sortós meteorit amb idea de lleterada
Ix de confusió finalment l’humil peó.

Ni arbre ni carlinga, Carlets.

Roncs ara de pregona clapada
I endavant que no ha estat res.

(I que sigui aquest doncs
Un altre peà ben merescut al bon peó Carlets.)

(...)

(*No cal que cap mestre merda m'ensenyi de renegar; prou aprenguí tots els renecs a dida*.)

La meua dona, llas! La meua dona, no hi podem fer res més, un esperit de bona monja la té presa (posseïda, llas!) irremissiblement pels ous.

Cada filldeputa repulsivament necessitós la volta perquè sap que hi sucarà. (I com més repulsiu, amb més possibilitats encar! Quin panorama, vós!)

Africans pidolaires i poixeules, i no cal dir d'altres supersticiosos primitius, que n'hi ha de totes les putes races, la volen encontinent de capellana, de sacerdotessa, de grotesca productora del ritual malson retributiu.

I ella, per descomptat, sempre avinent per a les cerimònies més ridícules i doncs idiotament escaients. Cantarà les lloances dels morts, siguin els qui siguin, per malparits que hagin estats, no fos cas que els peguíssims celebrants rebessin llur visita, la visita fantasmal del morts revenjaires, nemètics, venjatius, ai quina por! Que no fos cas que els vinguessin a emprenyar (o a posseir i tot també) durant la perillosa nit, i es llevessin l'endemà, si mai es llevaven, tots fets malbé, amb els ulls putejats, els òrgans malmesos, damnats i condemnats a una mort propera molt dolorosa —ep, merdegades d'aqueixes —i així anar fent...

Qui creu en totes les increïbles cretinades dels creients? Cal ésser lamentablement curt de gambals!

No crec pas que hi cregui molla, mes el seu bon cor (un cor pàmfil, ai, ai, ai!) (un cor pàmfil de dona pàmfila), sí, hò, hoc, el seu cor lacrimabund, no, no, no hi pot fer altre. Totes les cretinades religioses s’hi avé. Les troba prou innòcues! Esfereïdor! Greu cagada! Car... No hi ha re més abominable al món que permetre les cretinades religioses, els idòlatres de les necrosis, d’existir enlloc!

I no cal dir, alhora, vós (en un apartat més lleuger, no fotem, és clar)... Així mateix... Cada paiet qui arribi, i qui amb ullets prou trists li digui que se la vol cardar, mai no rebrà cap no! Ella rai, se li obrirà molt monjament ans favament de cuixes tantost o de mantinent, només que trobem un raconet prou amagadet, perquè el bútxara s’hi esplaï a cor què vols i hi burxi doncs de grat i tan fort com pot, i així, benaurat, s’assuaugi l’aitan neguitejada ànima, pobrissó. Una santa de cloquer capgiradot.

Puc afirmar-ho taxativament. Greu error...! Greu error ningú de casar’s amb dona d’ànima mongetera, jotflic!

(...)

(*Tres gotetes d’aigua escleta en molleta*.)

Quan vivíem, força aïllats, al remot poblet de Petauixnoc, era sol a casa amb el petit, i me n’adonava que el pobrissó queia malaltet.

Li vaig dir, tot amorosament, que per a la seua malaltia hi havia un impecable remei. Tres gotetes d’aigua escleta en molleta.

Ara únicament ens calia trobar aquella aigüeta impol·luta i pura, i cercàvem la solució quan, màgicament, fora, la pluja aparegué. Vaig llavors apujar l’ala de dalt de la finestra de guillotina de ca nostra a Petauixnoc i vaig empènyer-hi el

braç. Amb el revers de la mà, car és evident que el revers és acostumadament més net que no la vola o l'anvers, vaig lleixar-hi tombar la bentrobada pluja. Llavors, de damunt la taula vaig arrencar amb l'altra mà, d'un pessic, una molla del pa, i, amb molta de cura i de lentitud, inclinant lleugerament la mà benauradament ploguda, hi vaig fer davallar tres (una... dues... tres... i prou!), tres gotes damunt la molla. Perfecte! No va caldre repetir el subtil joc de mans. Car si no eixien (les gotes) ben distintes i clares, prou caldria haver-ho fet tantes de vegades com calgués, atès que aleshores el resultat no hauria valgut, la medecina no fora eficaç.

En acabat d'haver-hi reeixit, nogensmenys, rai, només calia llavors que la molleta, degudament embeguda, el petit se la prengués, ço que va fer aitant esperançat com eu mateix.

I doncs, i tant: màgica metgia feta de màgica pluja i de màgic pa, i crec que, providencialment, és a dir, de bolla (de xiripa) (per sort), rutllà. El menut, al cap de ben poc, es trobà millor. I sovint, en conseqüència, empràrem la mateixa metgia, que ell més tard emprà amb els seus fills petits (i qui sap àdhuc, vós, si la tradició s'estendrà mica encar en el tostemps dubtós molt pelut esdevenidor).

(...)

(*Cada jutge d'un jutjat de setze jutges sargeix els seus mitjons*.)

(1) Amb el cotxet damunt la neu, si n'he presos, de revolts, abans no he encertat el bon camí estret! I aleshores m'he vist obligat d'haver de passar, amb cura extrema, tot un ramadet de femelles. I la més granada (la mare, segurament), quan l'he passada, s'ha llençada damunt la neu i s'ha agafada al paraxocs de darrere el petit vehicle,

com ara si m’implorés que em detingués, ço que és clar que feia, compadit.

Tantost detingut, com s’ho fan, poc ho sé pas!

La mare ha oberta la porta del cotxet, un cotxet la porta del qual s’obre part davant, enduent-te el parabrises i la reixeta del carburador amunt i tot, i, sense romanços, la seua mà se m’adreça al coll, on m’obre la tràquea fàcilment, com ara si fos finestra, o encar millor porta, i llavors, encar més estrany, tant la mare com les onze filles, dels sis als disset anys, se m’han ficades dins! Cos avall!

L’orgia, doncs, ara rai, som-hi, vós... Serà sempre constant.

(...)

(2) Al capdavall autodestructiu, un corc em va corcant. És com si el conec íntimament. Desorientat, gens pràctic, paràsit. És un corc com el corc qui so si mai, trobant-lo prou gustós, començ de rostar cap altre llibre, entre els fulls del qual, assidu i curós, els queixals no enfons.

(...)

(3) Les passejants ens amagàvem del Sol amb les ombrel·les, i els barrets d’ales amples, i les ulleres fosques. Dues vianants aparentment banals, caminàvem vora els meandres, quan, rere un bosquet de verns, qualsque pollosos (cinc o sis) feren acte de voler’ns violar.

Greu espifiada de llur part! Quin fat malfadat i maleït el llur que condemnava llur ja trontollant òrbita malaurada, malastruga i faduga, a estavellar’s en la soliditat immòbil i incommovible de les bessones supernoves qui érem? Ignorants com són, no deuen ésser pas capaços ni d’imaginar que les burgeses colombianes totes prou duem automàtiques a les escarcelles.

En un tancar i obrir el ulls, encar entre els mateixos meandres, cinc o sis pollosos morts hi ragueren estesos de mantinent.

(...)

(4) Era a la cuina amb les cols, els enciams, els espinacs, les bledes-rave, tot el bededeu de verd damunt les taules, i la patrona ha fet cap, com fa sovint, de bon matí, a donar’m instruccions, i m’ha volgut mostrar, com fa també sovint, atès el meu bon gust, les calces noves que s’ha comprades, i són d’aquelles molt ajustades al cul, molt elegants, de color que en diuen nu, és a dir, un color que s’adapta al de la pell, de tal faisó que la dona és com si no en portés, i li dic tot allò que li dic sovint, que que boniques, i que que bé li escauen, i que quina elegància, vós, i que és cert que tot li escau tan bé amunt i avall del meravellós cos seu, mes que, per la quasi transparència del fi teixit, i la transparència total un pic suï gaire de la carranxa, o es mulli gens, les fa no gaire útils per a passejar’s per casa i encar menys és clar pel jardí, o a la platja, i m’ha dit que efectivament, que tenia tota la raó, que calia que s’hi posés pantalonets, avui, carall, que volia sortir al jardí només amb unes faldilles amples, i amb el ventijol que fa, i que ara no podrà doncs mostrar-les als convidats de la manera que té de fer-ho, és a dir, com si no ho volgués, per descuit, car no té els pantalonets adients, i li he suggerit que potser uns pantalonets dels de banyar del patró, i m’ha dit amb raó que amb tot l’espai balder per a acomodar-hi els collons segurament serien absolutament ridículs, a part que li caurien, vols-t’hi jugar, i és cert que el patró és fort i gegantí i els collons li deuen pesar un colló, i aleshores he pensat que potser encar tinc aquells pantalonets que emprava per a banyar’m fa uns trenta anys, i els he anat a cercar a la meua capsa dels vestits que tinc desada sota el llit a la meua cambra de

domèstic dalt les golfes, i li he dit que potser trobava la solució, i he corregut dalt, i he trobats els pantalonets i, en lliurar-li'ls, immediatament s'ha tretes les calces i s'ha ficats els pantalonets i li anaven collonuts, jo essent encar més petit que ella, qui és allò que se'n diu esculturalment bella i ben feta, i jo escarransidet, amb els collonets minúsculs, i amb allò no arreglàvem tanmateix re, car el propòsit era de poder ensenyar les calces noves sense que hom no se n'adonés que les ensenyava, per tal de fer trempar els homes i de fer envejar les dones, però, així i tot m'ha dit que gràcies pels pantalonets i que ja trobaria mètode alhora de portar'ls i de mostrar les calces noves, i se n'ha anat remenant el cul, i abans d'ocupar'm novament de les magnífiques verdures damunt les taules de la cuina, me n'he anat un instant al vàter a pelar-me-la una mica.

(...)

(5) Em diu, «Què, cardem gaire?» («*Hey, fucking much?*» — that's how Catalonians of all ages habitually greet each other).

Li dic, «Com saps, a ca nostra, les vetlles hom les empra sobretot per a cardar. Per a cardar en aplec de noces. Cardar nós amb nós: el nostre selecte, exquisit, boldró de filòsofs nus. Nus, ço és, entenedors. Entenedors, i acomplerts àrbitres del bon tast sexual (entre d'altres que no fan al cas).

«Fluïditat i limpiditat, sense retencions ni reticències, així és com ens explanem, tant jovent iracund com iracunda gent gran. Amb integèrrim estoïcisme davant la ubiqua horror. Descendint anímicament sencers, bé que somàticament prou esguerrats, al darrer clot sobtat. Per això així mateix trobeu que aitan equànimes no som.»

(...)

(6) A Eivissa, en lluna macabra, l’egregi plany la follia del cel, plora l’abdicació dels estel nàquissos, és a dir, escassos. Tot hi és, als seus ulls com més anem més eclipsats, un pretast, un amarg tastet, una tràgica provocació... Bordant als núvols, es condol a propòsit de la (co)incidència de tants de signes que acumulats l’aculen, les crueltats, els esclavatges, els cementiris, cada lloc esdevingut aversiu, pecaminós, del qual hom doncs fuig amb rebuig, excoriant-lo, pres de pànic, sense altre fosc desig que d’obviar’l, car ja es veu, amb tota la raó al rabeig de còsmiques tortures aprés la total catàstrofe.

Qui és l’egregi? L’egregi soc jo, l’exclòs, el cast.

L’egregi, introspectiu, inquireix com monòtona fòrmica font, al safir tastat de la luciditat, per què cada branca eixuta hi escriu, vaporosament lapidària, un missatge tan tètric, un epitafi tan espaordidor, apocalíptic...?

Bo i caminant, un adhesiu el sobta, l’atura, l’esfereeix, el desarrela, el fot a parir...

Què hi diu a l’adhesiu rodó? Hi diu “Saint Ann”, mes amb l’obnubilació hi llegeix “Shaitan”! I d’arrel ja hi troba la creu (d’una color groga merdosa) molt suspecta, bequeruda, amb borles als costats dels quatre becs, i se l’esma naturalment satànica, i doncs, orb iconoclasta, percudeix, colpeix, destrueix, sense més romanços, l’automòbil fosc vermell (robí o més tost color pirop) del rèprobe.

On aniré ara...? Enlloc, car dormir mai més ja no puc; encar doncs una nit més a despendre les hores maleint l’oceà que ens dugué les malignes columnes, les pompes, els balafiaments, les pèrdues, els símptomes unànimes de la condemnació.

(...)

(7) Només us dic que cal desenganyar's. Que l'única eternitat que (amb prou feines) existeix és l'efimeríssima eternitat de l'ara mateix.

I prou. Les altres eternitats són nul·les — ara us ho dic — pura falòrnia.

Hom assoleix potser temporalment de reeixir en el determini que hom s'ha fet enguany de veure atansar's, horitzó ençà, totjorn el mateix resplendent vaixell equivocat, ço és, la rosada imatge del món tinguda pels sapastres ignorants, esmant-se segurament que així haurà viscut un any feliç, i nogensmenys, ai, nogensmenys, dia rere dia, l'endemà, en llevar's, se n'adona que durant la nit li ha caiguda la mateixa pedregada, el mateix diluvi d'àcid que tot li ho ha cremat. Car la nit no pot ésser mai ensinistrada. Tota idioteta il·lusió de teleologia hi és estripada, l'estreta esfera d'experiència es veu constantment fesa per la neutral autoesquediàstica adaptació mecànica duta per cada nou esdeveniment que et cau damunt, i si esguardes llavors l'horitzó, veus que el vaixell és alhora de pirates i fantasma, i que el teu cap de mort hi és pintat al gomfanó sobrevivent, parrac tanmateix sollat de sang, de merda, i malaltia.

(...)

(8) Les vides qui s'encenen i comencen de fer flama fins al més viu, això engatja mon interès, això em revifa. Ara, no em revifa gens, al contrari, m'esmorteix i deprimeix, quan les flames foten figa i les vides s'apaguen i desfan d'empertostemps.

Veig en somnis una mena de pel·lícula de tall highsmithià on els tripijocs de tres anònims amics, amb cartes de crèdit

suposadament robades, i amb complicats barreigs d'identitats, assoleixen molt reeixidament de cometre, en remot motel, el necessari assassinat de la dona d'un d'ells, el qual era aquells dies tan lluny com a l'altra banda d'esfera. Somni inútil, m'he dit, i he provat d'heure'n cap de més potable, tret que insistent se m'insinuava novament, com si soc culpable de qualque (ara volgudament oblidat) tripijoc semblant. Tripijocs de crematori, o d'hospital, o de vaixell d'esclaus i pirates, o de bordell, o de govern de guerra. Collons, recargolat cosmos el de l'excitat cervellot, que amolla, sense ni com va ni com ve, ara anul·lades permissions, ara llevades restriccions...

Així que, sense son, neguitós, he encetada una nova biografia. Fulls de renaixença. Aires nous, esclets, de vida estrenada.

(...)

(9) Un instant, ara t'ho dic: és això: als vells tot ens atueix. Misantrop, hiperventil, amb espoderaments arquetípics. Titànic sollament, aposemàtica roentor furiosa al vult sencer: la ira em deforma, i em vol desconfit, pitjor, anorreat.

Unremembered dreams. Ullprès inconscientment pels remots llambralls de somnis inremembrats. Sovintejades, violentes, mutacions: semblants a bojals tempestes internes. I t'has de tornar a demanar: «Quin altre dels meus sobtats al·lòtrops se m'hi empelten, sovint amb ximples pantomimes de lacai...? I hi guixa ara al palimpsest novelles rucades...?»

(...)

(10) Repel·lent joc el de viure – qui hi juga, perd. Vinc, els dic avui, a sincerar'm. Hom en general es plany que ni urbà

ni pulcre no en soc gens. Car anc ni hi risc ni hi pisc.

Els dic, què altre voldrien?

D'antropòleg a misantrop, pas natural, car com més coneixes els homes més fàstic no et foten.

Del jorn on hom el neixen fins al jorn on l'espitxa, l'habitual camí és anar de pàmfil novici a aviciat viciós.

Signes i resignes cada matí el tàcit contracte que et vol sobrevivent. I no sents (no vols sentir) els cassàndrics mormols de la fatalitat:

«Si t'autodeclaraves recipiendari de la donació, et reinsereixes al cercle dels pecs i babaus donataris qui puden al cel i empestiferen girientorn.»

«Si t'autodeclaraves recipiendari de la donació, et reinsereixes al cercle dels comuns donataris, sempre àvols, bruts i bestials.»

(...)

(11) El carrer era ple de putarrones joves ensenyant el cul. *Culs de dones*, anava dient, en un to d'infatuació preludi de mes ben tost prou descordades fantasies...

D'això, de culs exposats, és de l'únic que podem dir que n'hi ha avui més que no mai abans.

Ans suràrem pròspers i resplendents, ans rai, ans hem set magnífics, hem set com ara ardits i estudiosos voltors i hem volats meteòrics i sense mordasses... Mes ara què...? No som sinó com ara acòlits i estrangers, obsolets escatòlegs de languiditats plúmbies, dels qui signem tothora fútils armisticis.

En un mot, adés fórem mecs oceànics i excessius, i ara sols som com els orats d’adés, quan els metges et medicaven a tentipotenti, i doncs els més plàcids i mudats dels orats, vull dir, els més elegants en llurs capteniments, i prou.

Sabeu què? No es pot ésser honest. L’honestedat oi que no paga? Gens.

Aquest matí havia fet un cop d’ull al rebost, hi pengen sols magra mangosta, qualsque pots amb tritons confitats, qualsque crisàlides, res, no gaire, poca teca... Com enyorava aleshores el rebost de mos pares, totes aquelles llaunes de popets, aquells pernils penjant, aquelles muntanyes de xocolates de totes les menes...!

(...)

(12) L’ordinari a l’alba ens lliura un immaculat paisatge bellament arcàdic, encar tènuement nocturn, amb escanyapolls, bontròs dels quals encar romanen arraïmats al fanal, i les notes de llurs flonges banyades, cromàticament no gens extravagants, ens duen a l’esment (en mode fos) els motets i les gavotes dels moixons matinals, qui, entre els ranuncles, amb flors que diries petits perfectes ous ferrats: el demig tot groc de la flor, el rovell, i amb els pètals blancs del voltant fent la clara, lleu seran a xiular’ns, tret que ells amb llurs rondalles melòdicament més picades.

I tanmateix, si ens aixequem somnàmbuls i anem a rentar’ns, i les aixetes de les fonts ragen sangs i fangs, naltres, què altre faríem que, acusar’ns de decrepitud, amb les foscúries depriments calcificades dins el crani, bo i amb això tractant d’exonerar la realitat, quan de fet la realitat segurament (probablement) és encar pitjor, molt pitjor.

Tret que és clar que, malauradament afligits (o sortosament beneïts!) amb cervells pornogràfics, ens estimem molt més

de veure-hi, al paisatge, arcàdies i gerds culs, coreografiats en avinent escenari.

I per això oblidem, ens ho esborrem del cos amb una somnolent sacsada, les sangs i els fangs, i tornem al teatre.

(...)

(13) Això em recorda... Al teatre, ai, com m'ho faré...? Gens promiscu ni gregari (al contrari, fort primmirat i lligamosques), trobeu-me esfereït i en pregona aversió afetgegat i encaixonat, davant aquelles gentades coll-llarguerudotes qui s'eixamenen entre els vellutats cortinatges de les entrades tant a l'amfiteatre com a platea, cascú adeleradament enfeinat a assajar de copsar les meravelles a l'escenari, de pispar un petit ventís esguard del que s'hi esdevé de tant terpsicòriament extraordinari. Tothom petrificats per l'espectacle, pel treball encantador del "meu" molt maniàtic coreògraf, al qual li duc, exprés, tot aquest paquetot de carn de boc que se'm farà malbé a les mans si encar trig gaire a lliurar-l'hi, molt acomplit vespral ordinari.

Un excels personatge, el cèlebre coreògraf, un geni tanmateix sorrut i ceballut, cal reconèixer, qui només se'n fia al món de quatre gats, i, dels quatre, pel que a la distribució de la "seua" carn, únicament de servidor, per ell personalment no ha gaire encar afermat. En menja quotidianament, de carn de boc, com si per a ell, com per a la tia Pepa, cada dia fos sant Roc. On deu parar...? Ha de raure ara al prosceni, on em cal de totes totes infiltrar'm, perquè, encar darrere, entre bastidors, a la improvisada cuineta, tot seguit hi faci coure la seua necessària, tota fresca, carn de boc, com prou dic.

Ah, quina enveja! Qui pogués ésser el cambrer superheroi, aquell qui, enigmàtic, presumit, tibat i encarcarat, altiu, amb

força urc, passa de pressa (*Passing through! Passing through!*), imperiosament, per ningú impedit, amb una safata duta ben alta, damunt tots els caps, amb sos èpics atots, una ampolla daurada de xampany i qualsque copes de cristal·lins reflexos!

Ambtant, com me'ls trec del davant, em dic, anguniós, els petrificats...? Els inamovibles, com els mous...? Car d'heroi, tu, gens, no riguem! A quin desdentegat xantatge no et veus constret a sotmetre'ls perquè escampin la boira, si més no uns quants durant l'instant de fer'm un caminet...?

Caricatural, gòtic, grotesc, amb el meu farcell de carn ben aixecat, hom exprimeix, amb veu bategosament (trepidantment!) ferma, aqueixa certitud inapel·lable: *Obrin pas, secrets oficials! Aqueixa cartera és claferta de secrets escrits que corregiran tots els nyaps de la presentació! Perfecció, senyors, perfecció!*

I en el meu mareig portat per l'emoció d'ésser capaç de consolidar'm per un cop a la vida, em sembla que l'eixam que triava, tots ells, com insectes, cuïc o cucs, vespes, borinots, llagosts, èmuls i trèmuls, corregudes en joli rai. I m'hi enfilava, estalvi, fins als esmorteïts fanals dels costats que em guien fins a l'orquestra i la porteta de sota. No crec que hagi interromput la funció ni menys empudegat els ballarins o esguerrades cap de llurs subtilitats sublims.

Aquell triomf llunyà roman belleu el pic més alt atès en la meua victoriosa vital projecció.

(...)

(14) Anit m'he transformat en ens quimèric, meitat euga, meitat eruga. L'euga-eruga veig que esguarda un horitzó que se li ompl de llacunes. El far tenebrós de l'eclipsi l'esbalaeix: se li acarnissa rizomàticament i a l'escorça tota

esborronada. L’euga-eruga entrelluca llavors el col·lapse de l’individu, i allò el corprèn, i es consumeix i s’encén i s’esquinça, i sap que lleu de la seua quimera re no en romandrà, ni pell lluent ni metzinoses fibril·les. Aquell despullament que altri potser hauria enllepolit, l’empoixevoleix qui-sap-lo, i alhora l’entristeix.

Car en la foscor del sepulcre qui els sentirà ni respirar...? Tot i que et pots imaginar les rucades. Honoraran l’euga-eruga amb una altra cerimònia inútil.

Honorem el nostre mitòleg qui sense noses ni recances, amb nimbe o gambuix aurat i làuric, sempre animf, individu intrencable, mai sotmès a d’altre voler doncs coercitiu, còmplice inequívoc de les reencarnacions tostemps estètiques, sabem que tot sol, com fou capaç de tant fer i desfer ran de terra, es dessebolleix enigmàtic i qui sap llavors la gloriosa manifestació. No el donéssim sobretot pas per mort! La seua meitat eruga esdevindrà segurament lleument alada...

Ensems els muts assistents al tabernacle (tots saberuts erudits d’alta volada) mosseguen amb ulls com taronges l’esplendorós esquer i (ah batzac espiritual com cap altre) n’esdevenen creients en escreix. Car l’hipnòtic C.M., papilionaci mec, son imatge ara banyada en l’ambre del projectors, estén, sota llur majúscul microscopi, els ventalls sospitosament il·lustrats de les seues amples quimèriques ales. Els professors i jurisprudents, bo i abandonant ara els arcans teoremes que els proliferaven caòtics pels rònecs, xorcs, environs, on com pòstums bolets es podrien, sense servar jerarquies ni irrisoris vernissos, plegats alhora exultaven i es blasmaven d’opacs, d’obtusos, d’opípars, en llur inòpia.

Ah, tot i a deshora, tanmateix pel palès miracle ens hi estrompem! Quina pèrdua de vida molt malaguanyada fins

ara on no te'ns crèiem, sublimíssim C.! Dissortats, maleïts, a quin atzucac de malson no ens érem fins ara sinistrament embrancats, com bernats pudents angoixadament presos tots fastigosament alhora en flascó hermèticament clos? Ens suïcidaríem com ens pertoca si no fóssim al mateix temps tan volpells! Coratjós home papallona, mercès per obrir'ns sensori i esperit a l'entortolligada inspiració que dinàmicament ens recorr com nova sang, a onades on pipiolis voguem a glops vivificants, que ens retorna doncs al fanàtic ramat dels conversos urgents! Som teus. Som teus com freturats llambordins d'empedrat revelatori, d'hermenèutic mosaic, que a tot secret respon amb molt acurat veredicte. Ja ens diràs com ens formem! Car els científics, com saps, ànima mal·leable, rai a collons.

Ni que hagués volgut no hauria sabut contestar. Car com renillem les erugues?

(...)

(15) Moribund, no diré gaire, estalviaré les paraules. Hom no té l'espai infinit de les onades litorals qui, en llur aparentment sempre idèntic ritme llunàtic, balafien i fan malbé llurs pleonàstiques i sòpites digressions. Orquestres adormides, per sobtats malsons només momentàniament eixorivides, esperaré el meu esglai entre coixins fúnebres com negre matalàs darrer, fatigat atleta, esquena-romput atlant. Només us diré, lapidari, bona nit.

(...)

(16) Aleshores, prou. He aixecat el cap i enfora he guaitat per la finestra.

Quin goig fotia veure'ls! Com ara duts per potes innombrables de legions i legions de formigues, milions i

milions (i milions i milions i milions) de volums qui tornaven al bosc!

Les biblioteques d'arreu es buidaven soles. I sola es restaurava la balança!

A la merda tants de mots mots mots, maligne degoteig d'obstacles, xacres que trenquen la balança, i abans el balanç prou el veies: tractant de destruir d'empertostemps la natura, la qual ara, tota sola, es rescabala! Prou mots! Prou volums! Prou allaus de bestieses contra la veritat de l'única realitat: sense idees!

(...)

(*El reialme de la pedra part damunt els diferents reialmes*.)

Dalt, des d'un punt màgic, esguardava admirat les meravelles arquitectòniques de mon veïnatge, quan quelcom vingué un instant a espatllar'm la imatge.

Al capdamunt d'una de les cuculles espiraliformes de cap a la dreta d'un bell ans majestuós edifici, una insolent lluita aèria com ara em corroïa el cel·luloide al cos vitri de l'ull. Tres voltors i una gallina molt ferotgement hi anaven. Tot seguit s'hi afegia una àliga amb un gos negre a les urpes; llas, sempre havia cregut que els animals qui conquerien l'aire, ocells, muricecs, insectes, per llur ambient, vull dir, pel mitjà on evoluïen, ja eren més dignificats, significats, insignes, que no els altres, i tanmateix, allò, aquella guerra, és ara extremadament bruta. Les gallines, car ara se n'han afegides, a la brutal contesa, no solament cavalcaven imperials els gossos, sempre van amb llurs becs molt feridors vers els ulls de llurs enemics els voltors, alhora que les adelerades cobejances d'exclusivitat d'aligots i àligues, amb ales esteses que ombren sinistrament bona part de

l’acció, em desagraden talment que em fic a reconsiderar mon parer.

I com si allò no fos prou, és així com, encontinent com qui diu, al punt alzinat on soc, no fan cap uns quants dels guerrers aeris, i una bossa argentada cau llavors, potser a propòsit, del bec d’un desastrós aligot, allí mateix davant meu, com si l’aligot, sobri, silent, complidor, més que no pas voler agreujar’m amb aquell ultratge, se’n desatengués totalment d’un mer bípede terrícola, i ho fes en canvi més noblement perquè el gos agonitzant que hi ha dintre, més tard, en acabar de perir, fos consumit zoroastrianament, com cal; mes, llas, la pudor del quasi cadàver és irresistible i he volgut anar-me’n, disgustat, i encar tanmateix he hagut de presenciar de massa a prop la guerra bruta on els gossos, desgraciats ens atrapats sempre al vil terrós, han de dur totjorn les de perdre i les aspres ardides gallines totjorn les de guanyar, amb voltors i àligues de comparses aparentment i estranyament (car qui ho hauria dit?) disputant-se les escorrialles.

Tant se val, el cas que ara sempre apostaré doncs pel món de la pedra arquitectural davant el món animal, ni que fos, àdhuc, el món, només al capdavall un pèl millorat, dels ens tanmateix tan astoradorament voladors.

(...)

(*Mon company, el pintor, m’abelleix bontròs ficar-la tota histèrica*.)

Ujat, em pengí al bastigi, i féu el bastigi figa i cuidí estrompar’m, i el pintor, sovint oblidant-se d’ésser, com voldria, sublimment subtil, caient llavors ell mateix en deliris d’eixelebrament, amb quina desil·lusió, i en quin alt grau ressentit, em bescanta, et titlla àdhuc d’embarassant, i m’ompl oimés d’insalubres moralines.

Li havia dit tot entrant, *Quin dia, tu! Perllongat malson, jotflic! Destrets episòdics a balquena. Ara, no pas que el jorn de bon matí hagi començat gens malament. Albíxeres, car, si més no, llavors, tot això ja teníem de guanyat. De l'hortet n'he arrencades tres bleda-raves de mesures considerables. Les he dutes a la cuina, les he rentades, les he ficades a la nevereta. He passat pel teatre còmic on de cops em compren gags i esquetxos, i acabaven un esquetx (no pas dels meus) per a la televisió, i m'ho he guaitat, i quan han acabat, feien una festeta de celebració i m'he atansat a una de les actrius principals, la qual, en aquell instant es trobava sola, repenjada al marc de la porta, i li he dic que no n'havia entès re, de l'esquetx, i que si d'allò que es tractava era que la minyona havia regades les plantes del jardí amb benzina, o com s'entén, si doncs no, car quan ha sortit la mestressa, tota fina, ella, i ha encès un cigarret amb filtre i ha llençat el llumí a les flors, les flors s'han enceses, i tothom s'ha ficat a riure, per a mi totalment d'una faisó totalment incoherent, és a dir, incomprensible... i re... l'actriu no em fot cap cas, no em vol ni contestar, aixeca lleugerament els muscles i es fon entre els amics; he romàs trist i pansit, empegueït com un gosset faldiller qui hom ha reptat per massa poca-vergonyeta. He sortit del teatret i, humiliadet rai, he anat a fer les coses que havia sortit a fer, sobretot comprar pa. Mes, badant badant, on m'he ficat a passar...? Per mal tresc de debò, aquest camí. Pels afores boteruts, i me n'adonava que els bonys al terreny eren gairebé tots ocupats al capdamunt per pipiolis posadors, fent-se, com qui no ho vol, mes volent-ho massa, com dictatorial, molt rebec, nenet japonès qui vol les joguines geomètricament de faiçó exacta a com les vol, fins que pare i mare s'han de suïcidar, doncs així, fent-se, els arrogants pipiolis, desesperadament el model qui es passeja televisiu per la passarel·la de les fantàstiques exclamacions, entre neons i neocons (neocons molt capsdecony), entre ximplets presumits molt*

empudentits i alcofollats, mostrant massa palesament alhora doncs la misèria llur, pensant-se, pobres desgraciats, que anaven al capdavall també d'allò més ruquetament mudadets, i llurs figures potser podrien aleshores enamorar agents teatrals o cinematogràfics o de la molt presumptuosa i fútil alta costura i tot, quan en realitat, com dic, la pena, tu. Te n'esmes el panorama? En romania tot aturat un bon moment. Com ara paròdics, al tros dels múltiples geps de reble, calçobre i runa, de cada cometa a cada petit cim de turonet, amunt i avall, per torns, ocupant ara un monticle, ara un altre, lents i posats, els desnerits o amorfs cagallonets engiponats, els impúdics postulants, els petulants posadors qui posen perniciosament, xarons, xerecs, xarnecs (hi ha re més repulsivament ridícul que un torer?), com si es veuen, a instants estatuaris, on creuen doncs potser esdevenir estàtua o monument, com carrinclons ninotots, titelles i espantalls de fang o guix a les esglésies, amb suplicants aires carismàtics, pobrissons, patint suplicis, amb sòrdids drapots damunt, de colors melodramàtiques i obscenes, i us modelen irrisoris modelets dissenyats i cosits, amb dits balbs, per ells mateixos, o per llurs sacrificades àvies, amb el mateix estil imaginat que modelarien models de bigarrada roba dissenyats pels primers tisores del fastigós negoci de l'alta costura, com dic... Mes tant se val, segurament, en faig un gra de massa. «Mènip menopàusic,» em reny, esbufegant rere les velles, «capdecony, què fas, de satiritzar tant, i a tort i a dret, i per tant poca teca, mesquí, més que mesquí! Abstín-te'n, collons, no siguis tan ordinari!» Car sort que caminant davant meu, com dic, dues vellardes de més de noranta anys anaven fent, i jo content, pensant que si elles arribaven a aquella edat, i anaven al pas que anaven, potser encar em romanien qualsque anys de corda i de camí. I ara m'he ficat pel viarany que duu al mercat, vora el delta del riu, prop l'indret on adés, no en fa pocs, d'anys, els meus condeixebles l'Esquerra i la Roca s'amagaven als vespres

foscs a cardar-hi, ep, i admirablement només tenien tretze anys, i m'havia d'arrambar de valent, car pel camí de sirga avui eixamplat em trobava amb els camions dels canons que tornaven del camp de Mart i veia que els soldats em saludaven com si creien que era un superior, fins que me n'he adonat que no, que probablement saludaven uns militars qui caminaven darrere meu. Els he lleixats sobrepassar'm i he continuat darrere d'ells, a una considerable distància, i llavors un soldat ras darrere meu, molt descarat, ha començat, com si volgués comprometre'm, a crits ben forts, a demanar'm raons, per exemple, que per què volia anar al quarter general a inscriure'm, si em pensava que fer la guerra era tan fàcil, li he dit que se n'anés a pastar fang, que faria allò que més em convindria, que s'ocupés del seu moc, que ja ho sabia que era massa vell per a fer'm soldat, que no calia que em desrespectés, i m'he desviat perquè em lleixés en pau, i on m'he ficat ara? Pitjor. Era el barri dels mig morts prostituts, tots malalts de malalties venèries, quin fàstic, la basca, tu! I hi havia una banda de tres o quatre prostituts antropòfags qui havien improvisada una taula damunt un bidó, i empraven la llorda taula de taula de dissecció, i hi disseccionaven un mort qui no sé d'on l'havien tret, i n'havien un altre part de terra, a la vora, ja força disseccionat, i me n'adonava que triaven fetges i ronyons com a bocins exquisits per a, amb greix humà, fregir'ls de mantinent a la paella rovellada damunt una foguereta que havien mig preparada, i he pensat quina sort de trobar'm una taronja part de terra, bo i suputant, tu, que l'àcid de la taronja potser anorrearia uns quants dels microbis que exhalen els prostituts, i l'he pelada amb els dits i l'he tastada, i ecs, car havia un gust de podrit insuportable, i ara no sabia on escopinar-la i on llençar-la i me n'he adonat que era darrere el magatzem on anava a comprar el pa, i hi tenien al voltant de la gran porta del darrere els vins amuntegats en caixes, i he pensat que no podia escopinar ni

llençar la taronja podrida davant les càmeres que hi devia haver, i quina angoixa fins que no he trobat un cossi d'escombraries no pas del tot clafert part davant el magatzem.

A cal pintor, aquell qui ha la cabreta fermada en bastó (un bastó provisionalment plantat ci i lla), a baix al jardí, perquè, a cercles, li vagi assídua segant l'herba, la manyaga cabreta qui és amiga meua i sempre em plau bontròs d'acariciar, tot just, com dic, en acabat d'haver tornat de l'atrafegada peripècia nova, on el pa s'acabava al magatzem i tanmateix n'he hagut, per la commiserativa bondat d'un dels qui tancaven, un parell (de pans eixuts) i, tot sortint, en acabat del diluvi i la inundació, he hagut de salvar dels peixos llisos, aparentment còmics, mes voraços d'allò més, els dos innocents infantons bruts i mocosos (tret que aquell seguit d'incidents i avinenteses, invertit, era ròssec d'un somni semblant i diferent, no me n'adonava fins més tard) i, amb tot allò només havent perduda una de les tres bosses dels diners que llavors (les dues salvades) ingressava reeixidament al banc, passant llavors per la farmàcia, on per comptes de la medecina bona, he hagut de satisfer'm amb un succedani, me li manifestava retut, i em repenjava al bastigi, amb conseqüències nefastes, com és conegut, i ell em reprenia fort i sec, amb força indigests penjaments; taxonòmicament, es veu que li esdevinc quimera grotesca, degenerada... O terrífica gàrgola. Gàrgola teratoide, atroç, clitoromegàlica.

En Peret, m'abelleix ficar-la histèrica. Llavors en copii d'amagatotis les esbojarrades exclamacions (cal dir, de més a més, que és un pintor gairebé exclusivament d'indignacions i ramalades; la indignació l'inspira i es fot de mantinent a fer ballar els pinzells diries que a la babalà, i com més felló ell, més collonut el resultat). Tothom hi surt guanyant. Ell reïx a pintar quelcom aprofitable i eu — de

molt complaguda “víctima”, ferotgement invectivada — més tard, del seu terratrèmol d’imprecacions, què en faig? En destil, com dic, tot solet, sumptuosos versots.

Pintor molt abstracte ell, en Peret Manet-Monet. Escriptor clos i reclòs eu, en Mènip Lanòmal. Ja em coneixeu, autor de l’immortalíssim recull «**Problemàtica** (*poemàtica selecta d’en Mènip Lanòmal, ínclit, inclòs son clítoris*). (*Tot allò que el ver artista escriu ho escriu com cal, és a dir, en Catalanot Total, i amb Llibertat Absoluta i prou, i sense més Ostietes*.)» Títol llarguerudet, mes incontestable.

Dos artistes únics, és a dir, prou adotzenats. Una exposició de futilitats, recíprocament, doncs, cal esperar-se-la. Esdevinguda la civilització tan esmolada, sovint insolents i llampeguejants (o si això no, desmoralitzats i miserables), els intel·lectuals, magres i grassos a batzegades doncs, sempre albardats per eixorques anècdotes, i teories vanitoses, i crítiques banals, ens afigurem esbotzar atzucacs enmig d’un desert ofegador o un àrtic tot pla, sense parets, ni laberints, ni tanques, on el vent, a trompades, se t’enduu el paraigua a parir parteres. Eròtiques parteres, dic, de qui l’higiènic vessant et cuina tot un ventall de reflexos mil·limètrics fins que atenys, en certes parts estratègiques que em guard prou d’esmentar, gruixos i fluxos estel·lars. Niell de front impassible, entomes llavors, sense cap mena de frustració aristotèlica, els fiblons verinosos que apareguts arreu al llarg del recorregut, tanmateix la teua lànguida carn, amb el vaccí de l’experiència, i la corretja i la retenció, sap combatre prou i batallar-hi, de tal faisó que l’exèrcit avortat de la paràlisi, roman amb cara d’albercoc, desfet per la ficció.

Li dic, *Ara que me’n record, amb el pa tot mullat que he hagut de llençar als gossos, i amb les mans a les butxaques, sense idees, dia remaleït, m’he trobat tanmateix al port. Ah*

meravella. La blava mar llisa sembla cridar'm, i entre els blaus (blaus d'un gris metàl·lic pus tost) destructors i portaavions aparcats (com se'n diu? recalats, ancorats), hi ha una barca claupassada, antiga, de l'any del GEE, el Gros Espetegós Espetec, i veig que, a l'asclada coberta, s'hi rebolquen, entre el cordam esvellegat i esfilagarsat, i un munt de molt gastats bossells de fusta dels d'abans, d'una color vermella terrosa o fosa, una atlètica anciana, d'uns vuitanta anys, i el seu negret (un minyó d'uns set o vuit anys tot nu, com ella, i amb la titoleta dreta), i m'he animat, i m'he dit, si a ells els és llegut, per què no pas a manguis? I hi havia entre els enormes portaavions una barqueta blava (gairebé una joguineta) que semblava fer'm l'ullet i m'hi he ficat i, bo i remant amb les mans com aletes de peix, volia perdre'm a l'horitzó tot blau i llis... I ara merda, com sempre, dalt les monstruoses carraques, uns militars m'amenaçaven amb llurs canons... Calia desistir-hi, he tornat tot seguit al moll, i amunt, tu, que no ha estat res...

Pretén en Peret que darrerament, en el seu molt colt exercici pictòric, ha hagudes troballes catedralícies.

Em diu, *Si sabessis, Mènip! Com qui sotja dins les intricades pregoneses del somni just ara mateix visitat.. Somrient cargol qui fa equilibris damunt l'esmolada fulla del raor. Els tothora babaus observadors: nassos de cera arreu — una nuvolada. I a l'estrada, fent ganyotes, guaitant el sostre, amb cariàtides com atlants qui duen a l'esquena les bigues, bigues on pengen capolls i crisàlides, de papallons qui eixiran ensems, en eixams, amb cranis i ossos nus a les ales, l'ignorant profeta, l'antic obscur arqueòleg qui escorcollà sarcòfags als abissos submarins dels reialmes llongament negats... Tothom sap que no costa gaire en aquest món de fotre l'endevinaire datpelcul... N'hi ha un, aquest qui dic, molt lleig, qui presagia el caos que s'atansa, les tombes obertes de bat a bat, els cadàvers torts i drets,*

qui fenyen o fingeixen molt escardalencament plànyer's. Rapsòdies d'embrions. L'enterramorts en canvi troba que de caos enlloc gens. Que només cal ésser una mica educat i conèixer la història de l'univers tostemps desequilibrat. El caos exhilarant permet la realitat. Sense caos, sobtada extinció de la matèria. I nogensmenys, darrere ells dos, el fosser i el nigromant, sinistre paisatge entre la fastuosa neu. Relluu la prístina iridescent destral del predador tremend: amb somriure de psicòpata esporugueix mant de fava. Al bosquet, no gaires arbres verges de penjat. Holocaust sense recances, àdhuc el majordom de l'astrònom qui menjava tan sovint com podia tipes sangoneres crues l'ha palmada, i no cal dir el tèrbol eunuc, i les fins ara il·lustres llumeneres de totes les adjacents especialitats. Els escassos pòtols als peus de les creus heus qui s'hi embenen, amb parracs bruts, brutes plagues. "Tot mundi principes, tanta potentia, in ictu oculi clauduntur omnia." *Tot aquest món de prínceps tan potents, en un cop d'ull, au, tots a la merda. Una constel·lació de cofins salpebrats amb cadàvers tot avariats d'aristòcrates dins. Qui les escolta...? Les extravagants ximpleries dels capellans de totes les peguíssimes supersticions apellades religions, aparentment cregudes per vastes multituds d'imbècils, pels adotzenats betzols de pertot. Aquelles hordes carnívores als extrems qui rabentment escurcen les distàncies... Per a caure'ls damunt imminents. Onades de brètoles voludes, de vàndals folls. Més ençà, els capellans i els ben apresos escolans. Amb careta d'innocents ens foten de bocadents...*

Davant aquella vívida distòpia, on àdhuc els distrets qui passàvem per allí esdevenim ferals, prenc aixopluc, a manca de carxofes a la planxa, en la poesia. Per exemple... De l'excels poeta Lanòmal, Mènip, el famós dístic que (que jo sàpiga) ha estat publicat pel cap baix a tres publicacions. I (sobretot!) ja a una llosa. «*Hom ens engabia / I els caòtics*

electrons per les anfractuoses circumval·lacions de nostre cervell fan via.»

T'he parlat, li deman llavors, *de la nina qui salmodia, convulsiva i bòrnia, davant els peixos esbalaïts...? Extingeix en tothom tot apetit la seua perversa virginitat. Hi xiulava vora el riu un gris esmolat com flingantada. M'hi esmava en matins assolellats d'estiu vaivens d'hams enlairats. Son germà, un bri més gran, també anava a caure-hi. Els peixos, amb senys ultrasensibles, mostraven salivosos llurs queixals. Explicació, no n'hec ara mateix de millor: altruista de mena, m'hi he llençat a salvar'ls. De la milionada que anava a ficar al banc, producte del premi literari que et volia dir que he guanyat, una tercera part el riu furiós se l'ha enduta enjondre, enllà de múltiples vicissituds, devers horitzons d'empertostemps inaccessibles*.

Jaquint-los enrere, havent insistit a dir'ls que tornessin a casa si n'havien, reveig la meua figura enfredorida. S'escarrassa entre esbarzers, argelacs, galzerans, gatoses, i cards i arços (esgardís rai!), i amb trets grotescs i sangosos, llavors ja no en surt sinó per un trau tot rovellat. La inquietud del foraster se li traça als trets. Ha entrat a un magatzem a eixugar-s'hi. També a comprar-hi pa. La tovallola hi era com aquells mocadors de la seua remota jovenesa, amb tantes de lleterades més tard tornades tendrums, et raïen el nas i tot. Si de jove et volies antic i vell i posat, per a no haver de perdre tanta de preciosa estona capficat només en la cosa del cardar (un deler sempre infructuós), ara agraeixes el rampell de la carn quan se solleva tota sola i seriosament s'enrigideix. Amb salacitat d'estalagmita, saludes els espectres, el negret a la barqueta, els soldadets al camí de sirga, els canoners als portaavions... Guaites el llum solar al trebol. Durant el zenit, els sàtirs, amb ferramenta de marraix o de solraig, hi mosseguem soques bo i cardant...

Sense adonar-me’n, la tita se m’esmuny defora. *Ai, tu, guaita, què en faig! On la ficaré, ara que me l’he treta?*

Per tota contesta, ell, en orrupte, *zap, zas, zap!* Me la pinta de vermell amb el pinzell, de faisó que ara sembl gos cercant esmeperdudament gossa.

Aquesta deu ésser la teua obra mestra, Peret...! Escolta, això es treu amb alcohol de fer fregues?

L’he degut tornar a punxar. Incoherent, amolla ple d’epítets oprobiosos. Me n’apunt bontròs, i hi rebl. *O pinta’m això, Peret,* bo i esborifant-me els quatre cabellots. *Guru vaginal hilarantment voltat d’hidres com en cap altre prou degradat purgatori...*

Abans no em llenci la paleta al cap, prou isnell me n’acomiadava. *Estaràs bonet. Ens veurem demà mateix, o qui sap, un d’aqueixos jorns... Fa?*

(...)

«I ara que ets fora, ja has pres comiat de la cabreta d’en Peret?» — em dic, ventríloc.

Em responc, «Tens raó, perdona’m.»

I m’he agenollat davant l’estimada mamífera meua i em trac el guant, i veus que li acaron barbeta i panxeta i engonals i carranxeta, alhora que li canviava el bastó d’indret, i, bo i rosegant i remugant, i arrufant un nasset tot envernissat, he cregut que, potser agraïda, i a tots ops molt loquaç, quelcom em deia.

I m’assec a l’herba, admirat qui-sap-lo, astorat i tot. Car em dic. Què és allò? Quelcom em diu...?

Mite! Miracle! Ventrilòquia!

O se m’ha engegada tota sola la ràdio a la butxaca...?

No! No!

És ella, qui em diu: «Mènip Lanòmal, llegendari poeta de nom immortal! (Immortal pel poc que el món duri, oi que sí? I tant! Prou pots!) Tu qui creares triomfals poemes com aquell del GEE!»

Creia somiar. Se’n recordava doncs del meu instant de glòria imperfectible? El meu perínclit poema del GEE! Que fou àdhuc traduït internacionalment en evanescent revisteta, l’únic exemplar que en guardava, en ensenyar-li tot cofoi i ple d’urc, ella, d’una mossada, se’l cruspí. Creia somiar, ja ho he dit. Car... Oi que era normal que hom ho trobés gairebé inversemblant i tot?

Ara era eu l’immensament agraït. La petonejava i tot.

(...)

(*Tot es tornà ull del cul*.)

Gros fou l’espetegós espetec!
Sencer llavors llur univers...
Es tornava ull del cul:
Un estront de gruix mai vist.

(...)

(*Everything went asshole*.)

What a big bang we heard!
Their whole universe...
Everything went asshole.
Biggest turd anyone ever saw.

(...)

(*El monument avui aparegut enmig de l'avinguda*.)

Enmig de l'Avinguda dels Herois Qui Prou Trigaren De Morir, m'hi trob amb estupor un monument a algú qui es deia, es veu, com em dic. Havia estat, es veu, científic i poeta ensems, i en romanc, com dic, palplantat. Qui l'hi ha col·locat de tranuita? Car ahir aquest monument ací no hi era. Segur que anit anava una mica trompa, i que, a marrameus, resseguia les llambordes a les palpentes, i que a la Font dels Innocents*, a l'inici de l'avinguda, l'enigmàtica intuïció m'escometia que potser hi havien rere els tamariscs ombrívols emmascarats qui cacoètics monejaven pels encontorns.

[La Font dels Innocents, on antanyasses hi havia ragut (petit constret joiell arquitectònic) aquell curós delicat templet (prou mereixeria, en descriure'l, un sublim peà ecfràstic, el qual malauradament ja no soc capaç de fer), més tard covardament bombardejat pels inquisidors de torn. Te'n recordes de la nàiada? Surt sinuosa de la mosquea i concupiscent se t'insinua...? Encar en tremparies ara, si no fos que tots som morts, i fa cosa per aquest altre costat rumiar-hi.]

Me n'adon, bo i esmeperdudament ara fent tombs al voltant del monument, que ja hi ha nogensmenys qui, amb maldestres grafits d'estranquis, l'acusa (el meu homònim, per no dir'n el meu sòsia) de diguem-ne crims fort peluts, com hom me n'ha acusat ben sovint a mi de semblants i pitjors. Hom el tracta (i ben pla; no cal ésser pas torsimany de grafits ni d'altres criptogramàtiques idiotades per a entendre-ho), hom el titlla, doncs, de rufià, de luètic, de sodomita... L'estàtua dedicada a l'heroi qui morí vell me n'adon, així mateix, que potser és si fa no fot simbòlica. Qui

sap. Hom l’esculpia representat amb un capell antic amb glicines a la cinta i amb un mocador sollat mig caigut a una butxaca de darrere els pantalons. I amb un ample i llarguerut cogombre a la mà dreta (no pas cap mena d’artefacte electroquímic o de laboratori ni de ploma o palma d’escriptor, remarquéssim), una mà dreta que descansa part dessota el melic i que serva doncs un cogombre que li arriba al genoll i tot. Veig així mateix que és lleugerament geperut i que a l’aixella esquerra hi serva, ben arrapats, allò que en diries que són trofeus de dissecció en forma d’afolls apilotats, no sols afolls humans, sinó també de certes espècies estranyotes de saures i ocells.

Llegint la inscripció al peu de l’estàtua (tot plegat, com sempre, un enfilall de ximpleries), te n’assabentes oimés que la seua infantesa, com la meua, fou d’allò pus infraprivilegiada, i que (ara eixarcolant per certes vegetacions genealògiques qui-sap-lo avials) podria haver estat que, per via borda, hagués pogut descendir de qualque invasor nòrdic arribat tot de sobte en horrorós drakkar, i d’ací, doncs, hom suposa, l’àncora prou defectuosa damunt la qual la seua sabata esquerra recolza (per cert, vós, les sabates, ambdues amb esperons, malgrat que no parlem ni pensaments de re eqüestre, car de cavall ni molla).

Ses muses, diu la llegenda, foren batallons de dones mogudes, car fou pujat a un piset, on tot al voltant hi eren modistetes, gerdes beutats brodant lúgubrement i sovint esplenètica el dia sencer, i de qui les sentors vulvars i vaginals eren ofegadores, llurs calfats organismes només somiant taujanament d’eixir d’aquella feina tan pareguda a la dels galiots (elles les galiotes!), per als ben merescuts instantanis moments de lleure (d’oci i respit), i trobar-hi mascle amb qui astronòmicament cardar, com deia, es veu, un dels “seus” més celebrats versets (de fet escrits

d’amagatotis pel tit — i afegiréací que modestament crec que, de totes les “seues” composicions, les més reeixides sempre han estades les meues).

Torturat per una deformació de l’espinada, xicarró feble, sempre amenaçat de veure’s violat per les xardoroses femelles dels voltants, afeixugat pel sexe d’altri, doncs, se li esvaeixen a poc a poc les freixures, i hom (potser el mateix fosc anònim espectador qui a l’immediat replà de dalt tant en gaudeix) argüeix ara (fictament auster) que és així com l’heroi esdevé asmàtic, i com una paüra i un desdeny feral devers totes les dones no se li instaura, amb raó, d’empertostemps, a l’enteniment. Per les estretes tenebroses escales ombres el sedueixen, i li llepen (i alhora, ai, asclen!) els sempre prou nàquissos ous o nous, i això fins que l’ingenu no reïx a posar fi al seu turment amb l’atroç elefantí procediment de ventar a les assaltants un tanmateix prou hàbil joc de ganivetades. Aquell ben besunyós punitiu carnatge ocasionava la següent paroxismal causació, ço és, els incontinents col·lapses simultanis (car qui sospitaria un xicarronet de no re, cinc o sis anyets i tan viciós i conseqüentment escanyolit?) alhora de casa seua i la de les modistetes. Car on tothom és sospitós, més val fer net. El maleït casull dels pecats, hom (qui?), amb qualque embriònica autoritat o altra, pretensiosament justicier, sense més provocació, manava que fos enderrocat de mantinent. Ço que, és clar, ben sol·lícits, gens erístics ni doncs amics de la controvèrsia, els destructors professionals (innombrables arreu), i amb forta eufòria, no feren de mantinent amb quatre càrregues de dinamita més o menys ben instal·lades.

A la porta de la catedral, tibava l’arnat escarransidet petitó el tènar, i una comtessa tropical i poca-substància per baterola se n’afal·lera i mana al lacai que al carruatge, amb ella, el meti. Se l’enduu més tard, com dic, a la seua

virolada contrada, on els graus atenyen constantment xifres tòrrides i, a cops de bastó cald com tió encès, robust tirà tutor el coreografiarà fins que se n'aprengui, enllà de les beceroles, totes les espècies d'infelicitat que endenyen el mesquí fat de cada primat (humà o no).

Així, sobrades tantes de benaurades maltempsades, acabarà, de grat o per força, el reduït ans fort primet deixeble, rude i quasi grasset acadèmic, l'excel·lència del qual d'antuvi només servirà per a fer resplendir encar pus els bigarrats flocs mai gens desembullats de la també (i cada dia pus) raquítica aristòcrata, mes que més tard, ceballut ell, mercès a la revolució a l'illa i a la guerra, i a unes noces faustes (per a ell) amb la (tost fort desencantada) neboda de la protectora, de qui n'hereta allò que se'n diu un feix, les circumstàncies (inspirades modistetes de la deessa Fortuna!) cusen i teixeixen per a ell un passeig tot encatifat de triomfs científics, amanits també, adesiara, amb l'ajut incidental d'uns quants negres com ara jo*, amb triomfs poètics de caire o tall prou ximplet — és a dir, com els meus, macarrònics i ridículament nostradàmics.

[*Jo disfressat doncs de molt líric negre seu. Ara es pot dir: Sense avantconsir, ço és, gens cerebral... (Cerebral...? Com prou n'és testimoni en Berlioz, el cervell també pot servir d'argamassa — encertada metàfora: el cervell, morter de la mort — morter per a mantenir més o menys sencer — molt temporalment ni ventissa, això igualment — si doncs no l'esquelet, si més no el cos del mort.) Diguem-ne gens deliberat, doncs, li construïa qualcuns dels "seus" poemes, bo i escoltant alhora volums i volums d'harmònics swings i blues — belles cantúries, vós! — que em donaven gratis (gairebé automàtic) el ritme i el reble de la rima.]

Alhora teratòleg i quiromàntic, entre d'altres fenòmens, estudià profundament, el nostre monumentalitzat prohom, el moblatge intestinal i la seua, diguem-ne, estructura estructural, i, amb això, la funció dels diverticles als diferents budells del païdor dels monstres diferentment afollats per mantes d'espècies humanes i sàuries, i volàtils, i etcètera. Els eutanitza i els metamorfosa en acabat en espècimens meravellosament muntats qui fan la glòria de qualsque museus, on els badocs aprés s'hi xalen bontròs.

Als diverticles s'hi amaguen (volcàniques, a l'aguait) les llavors que enverinen i fan malbé les semences que eventualment crearan teratosis, monstruositats. Hom ejacula una semença tota aigualida i ben breu, distorsionada, degenerada, que per força haurà de generar, no pas cap querubí si fa no fa afrodisíac, ans quelcom d'astoradorament abstrús, un híbrid despòtic, patològic, macular... Màcules roents, ulls flamífers... Un esborronador híbrid, salaç i colossal, demoníac, qui hauràs de destruir sense més collonades abans no faci més mal. Car sovint t'ha morta i tot la pobra dona. Fot-l'hi, jotfloc! No cal pas ponderar-hi gens; el llegat del maligne canviot, de l'embrió embruixat, és altrament horror contínua!

Sempre he anat curt de coratge, sempre he fet naquis pel que fa a l'estoïcisme (l'estoïcisme és clar més o menys ostentós). I tanmateix coratge i estoïcisme és el que (a la vida) més cal. No he gosat, doncs, assajar de corregir o si més no de millorar miqueta ni llegenda ni grafits.

En acabat, bona nit. Partia capficat. Ragut per un dubte, sobretot.

Car no crec pas que aquell fos un monument, no pas a un homònim qualsevol, ans que fos realment un monument en honor meua, un monument dedicat a mi personalment. Ja

ho dic que no ho crec pas, mes al capdavall qui sap. Qui en pot estar segur...?

N’hi ha qui triguem un colló a espitxar-la. Trigues a espitxar-la i, si tot és prou possible a la vida (una vida, com tota vida, feta exclusivament d’accidents), encar amb més raó si vius gaire enllà d’un colló i tot, no fotem. Així que...

Si me’n record, hi tornaré a passar demà, potser tindré les idees més clares.

Tret que és clar que l’endemà l’estàtua enmig de l’avinguda haurà tornada a desaparèixer. Monument itinerant. Un altre somni. Car què altre, si hi penses molla, són els somnis...? Què altre poden ésser que monuments itinerants...?

(...)

(*No ens n’enduguérem ni les angúnies*.)

(Endegat el sostingut daltabaix planetari l’extinció fou quasi general.)
(Abans no fos total, els esguerros qui romanguérem ens escorreguérem vers pregones esplugues.)
(Hipogeus, desapareguts, hi romanguérem generacions.)
(Intervinguérem durant llongs sojorns a diferents caus en les tènues existències dels petits dolguts ens subterranis.)
(De cap mitjà d’adaptació no ens en desdiguérem.)
(En terregallers ultramàfics, basses efervescents bogals ens sostingueren.)
(Rònecs organismes els nostres de qui l’orb mecanisme evolutiu volgué que nogensmenys al capdavall prou ens ho maneguéssim.)
(Com mags molt polítrops hi esdevinguérem a la llarga lànguides larves.)
(Larves de diferents constitucions segons l’espluga on cascú havia ragut.)

(Esdevinguts larves, larvàtics, al cresp i endins, en aigües ferruginoses, agrumollats hi ciavoguem.)
(Amb ulls com boïgues i cervells escarransits, avui doncs definitivament benaurats — tira peixet! — encar bateguem.)

(...)

(*Em dic Voltor i so filòsof*.)

El filòsof Voltor fa interminables somioses filosòfiques voltes pel mateix tram de tresc per ell sol lleument calcigat, al voltant doncs si fa no fa del seu niu dalt el bon turó que rau entre dos boscs.

Em diu, *Hores de lleure i esgambi, al bo i a l'agre de l'escleta llum, els voltors anem a esplaiar'ns entre les oníriques capes d'aire, bo i fent dins el cel blau, entre els flocs de cotó dels petits núvols benèvols, molt fàcils (amb qualque lleugera inflexió d'ala n'hi ha sempre prou), innombrables, cercles meditatius. Ni inútils i complicats arabescs ni banals fioritures. Contemplativament, en sacre estàtic moviment, fent cercles d'entotsolat recolliment, dolçament bressolats pels vents adients, ens lleixem endur pel lúcid idoni plaer vital. Dalt i solius, perduts en somieigs, els nostres vàgils mentismes llavors fan com ara deliciosa festa de grat espectacle lent i tranquil, i ens és dat llavors doncs de visitar els llocs més fantàstics, hipnopòmpics, hipnagògics, en un estat de tot harmoniosa pau.*

Em diu, *Són cercles perfectes, voltes sublims; en un mot, voltes de voltor. Me'ls esguard imponents, enjòlit, somnàmbuls gairebé i això tant ells com jo, abandonats en airoses vagueries, abandonat jo mateix, com us dic, en vagueries altrament ponderoses, ells i jo pregonament doncs meditatius, lleixant nostres sengles intel·lectes vaguejar a lloure, somieig aleshores immensament productiu, acomplerts filòsofs tots plegats, els divinals*

voltors al cel, jo llur menys envolada ombra al més tangible cresp humilment, molt humilment, llas, terrenal.

(...)

(*Mentre eutrapèlics soparíem*
Tocava el violí la mort.)

Els massa decents convidats, mes sobretot els desvergonyits intrusos, els cacoètics autoconvidats, hom se'ls ensumava amb fam, i per això sense permís havien començat de parar la taula, quan he fet cap al menjador, i amb bones paraules, els he dit que malament, vós, que calia fer-ho com ma mare d'antuvi, i llavors la dona, m'havien prou dit de fer. Que les dones en saben més, de tot, però sobretot d'organitzar el món econòmic, i que sota les estovalles hi anava, de primer, l'encerat, i, humilment, davant la carota desplaguda sobretot dels datspelcul intrusius autoconvidats, he tret tot el que havien instal·lat d'ençà de l'estatger, el bufet i la credença, i he col·locat l'encerat, i damunt hi he recol·locades les estovalles, i ara de cua d'ull, mentre ho feia, me n'adonava que un filldeputa intrús autoconvidat estampava, d'esquitllèbit i rient part dessota el nas, la bota damunt el meu pastís de xocolata, i hi refregava la sola de la bota, i m'he tombat, emprenyat, probablement més emprenyat que mai no he estat, i li estroncava la repel·lent rialleta, i cridava, estentori, *Fora, fora de casa meua! Fora, malparit, fora! No vull escoltar raons! Fora, que et dic que fora, osta, fot el camp, arruix, ara mateix!*

I he agafat el pastís trepitjat, un pastís de xocolata meravellós, que m'havia costat hores i hores a la cuina per a acabar de perfer i del qual doncs orgullós rai, i l'he estavellat damunt la taula. *Prou!* — continuava cridant, senyor novament a casa meua —. *No hi ha àpat, no hi ha convit; tothom als collons, tot a la merda; s'ha acabat!*

I alguns dels intrusos autoconvidats, ara impressionats, no tan tifes ni desgraciats, i amb menys putes penques, ara veient que potser calia respectar'm més que no s'havien imaginat, que hi anava potser amb molt justificada violència, s'han atansat i han volgut disculpar llur amic, segurament el més graciós de la contemptible colleta, és a dir, el més repugnant; un datpelcul força musculós, i, sobre, abillat a la bofiesca, o uniformat a la militaroide o nazi.

Disculpeu-lo, mestre, ho ha degut fer de per riure, sense mala intenció, és molt plagueta quan...
Les seues pítimes de pitof típic...
El duen a les bestieses tòpiques...

Res! A la merda, he dit! Fora de casa meua, fora, fora!
Quantes vegades ho hauré de dir? Fora!

Al capdavall, els convidats de debò, veient la meua resolució inesberlable, s'han animat a fer'm costat, han oberta la porta, han començat d'armar's amb ganivets curts i llargs, i forques i forquilles, i amb bocins de plats i vidres de gots trencats, i els intrusos han començat de desfilar, el primer el meu hostilitzat, el qual ha vist que, una mica més, i l'hauria matat, tan emprenyat i vehement no hi anava, vós, i tant, com us ho dic, encar ara pensar-hi m'esborrona d'odi i em fa cremar la sang.

(...)

(*Botiflers mentals*.)

Ai no, collons, mala sort! Tombava una cantonada i m'ensopegava amb l'horror de la manifestació d'una ingènua bonhomiosa voluda policroma, qui, amb aires d'esperança, il·lusió i festeta, és a dir, com ara inermes ximplets titelles, perfectes fats objectes per al sobtat

desencant, i per a la més esbojarrada agressió del despietat secular xarnec enemic, anaven cantant, compassadets, favetes, «*No som violents, no no no! Només hi som per a rebre i a entomar, bah bah bah!*»

Reculava repel·lit, malalt de fàstic, per llur inútil sacrifici i llur pudent estupiditat infinita, pobres botiflers mentals!

Mentre la brutalitat genocida dels canfelipútrids no se n'amaga gens, i els fot, a tort i a dret, amb extrema violència, sense que els calgui ni dissimular, i és clar que d'allò pus impunement, els fot, dic, tota mena de garrotades i de mastegots, i els encoloma afusellaments i bombes a balquena, i pler de coltellades a l'esquena, i a doll descordat tot de raigs d'abominable criminalitat, els botiflers mentals continuen somiant truites, i, això sí, armats de floretes, d'això discuteixen bonament, de quines altres encar millors maneres d'amorosir'ls, i es fiquen a conjuminar ensems i molt perversament quines altres floretes potser no foren al capdavall més de llur gust per a llavors, molt humilment, oferir-los-les.

Assassinats i escarnufats, directes a l'extinció, maleïts innocents il·lusos qui il·lusoris, cada camí que els esbocinen a cops de baionetes, sospiren que, «*Ai quina pega la nostra, oi, tu, aquest camí!*» I que segurament el camí vinent els invasors pararan més de compte a foradar'ls i a exterminar'ls tant i tant.

Mentre els botxins els martiritzen, i ataconen i anorreen, car... «*Oi que fa l'efecte* — discuteixen — *que es veu que no els fa prou patxoqueta, als canfelipútrids, pobrissons, ni els clavellets ni les rosetes, i que potser s'estimaven més asafètides i porrasses, o purpuris amarants, o créixens o gladiols... Les possibilitats és clar que són ben amples, car hi ha una immensitat de floretes existents, n'hi ha per a tots els tasts, i mentre siguem vius, car amb cada intent de*

genocidi menys esdevenim, com es natural, tant se val, mentre encar que només siguem quatre o cinc, potser algun dia l'endevinarem! Cal que continuem oferint-los-en, floretes, floretes, fins que no en trobem cap que no els faci força goig, i vegin així si som bons noiets, i com en conseqüència ens mereixem molt bonament l'immens regalet de la independència! Som-hi, som-hi, triem, triem, floretes, floretes! Més floretes, això cal! Encar hi som a temps. No és veritat...? Al·lò? Al·lò? Quants som? On som? Qui hi ha...? Ja ens han eliminat...? Del tot...? Doncs sí que farem goig! Malaguanyat!»

(...)

(*«Catalonia infelix», com deia aquell.*)

I de la petita, què en fem, senyor metge?
I què té, ara?
Home, xe, el conyet, que diu que tant li pruu.
I se'l grata?
Home, xe, se'l grata, però menys.
Què voleu dir?
Que és molt mandrosa, xe, i s'estimaria més que l'hi gratessin els altres.
I no hi ha voluntaris...?
Doncs no. Ni sos germanets, ni els oncles, ni els padrins... Xe, ningú de la família!
És greu, això.
Xe, i tant.
Doncs quin drama, vós, quina tragèdia! És gros, xe, és gros! Oi, doctor? Prou li ho deia a aquesta. Veuràs què diu el doctor, veuràs. Car aquesta l'objurgueix, vull dir, objurga, i àdhuc li fot qualque clatellot, i li dic, xe, així no, així la faràs créixer tota torta.
No és un bon remei, no; cal anar-hi amb suavitat, això dels conyets és molt... Molt delicat. Digueu-me, i cap dels

llogaters ocasionals no...?
Ni un! Xe, és desesperant.
O dels convidats a les festes...? I els parents de visita...? Cap d'ells no es prestaria a...?
Tampoc, tampoc. Insolidaris, ni un no vol plevir-s'hi!
Fa mesos que me n'adon. Per dissort, no sou pas els únics. L'enyorada tradició local, l'obsequiosa, molt manyaga, mecànica nostrada del bon gratar conyets de minyonetes, s'està perdent pertot; a can pistraus la sacra perpètua memòria de la dolça grata trigonomètrica titil·lació dels tendres pruents conyets! Ai, ai, farem goig! Pobre poble nostre!
Xe, és el que li dic a aquesta! Quina degeneració les noves generacions!
Malament, malament; quina tristor!
I així doncs no li recepteu...?
Què voleu que li recepti! Si no se'l vol gratar com cal! I els altres fem tots plegats l'orni!
Em sembla que es diu el sorn.
Mani?
Fer el sorn.
El pagès?
Això. Sort que encar ens entenem, xe.
Sort, ves, potser, si voleu dir-ne així...
Esteu tot deprimit, doctor! Hauríeu de prendre alguna coseta... Voleu que aquesta us porti qualque concocció seua, d'aquelles de les bones? Fan miracles, com a medecina, vós!
Xe, no cal, no cal.

(...)

(*El quadre de l'amorós indret.*)

No sabia pas que la dona tingués una bessona idèntica. No crec que d'antuvi, quan ens casàrem, ho sabés ni ella. Fou

més tard que se n'assabentà. No puc dir com ni quan, si gaire en acabat que ens caséssim, o al cap d'uns quants anys. Jo no me n'assabentí fins al cap de més de quatre decennis. Ahir, com qui diu.

Me'n recordava aquell cop fa tants d'anys quan vaig sentir ma mare que deia a la família. *Tants de romanços per a aconseguir la independència i aquest Domènec nostre ell rai, qui s'ha independitzat tot sol*. Em sentia orgullós rere la porta. Això era abans d'anar-me'n; ja m'havia acomiadat de tothom; segurament que la mama creia que ja havia partit. I orgullós n'estava perquè em pensava que la mama es referia al fet que m'havia molt reeixidament exiliat, i que així no em calia neguitejar, i que m'era encar més fàcil de no haver mai de consumir ni llegir ni guaitar ni sentir mai re que vingués del fastigós forat del cul que era la maleïda contrada dels invasors, ni d'haver de veure ni sentir mai re que estigués escrit o dit en el repulsiu papissot algaraví dels invasors.

Ara, més tard, al tren, és que clar me n'adonava que no, que ma mare volia dir que ara era lliure del pes onerós de la dona, és a dir, que ara era vidu. Cert que, en vida de la dona, ella i ma mare mai no s'entengueren, una animadversió mútua.

Vidu, però. Això. I llavors m'havia ficat a capficar-m'hi. Tornat a casa, el fet em neguitejava.

La dona va morir en circumstàncies ben estranyes. La dona tenia un cotxet vermell i l'aparcava sempre a l'indret al costat de ca nostra que ella sovint en deia "l'amorós indret". Era un lloc bonic pel paisatge que s'hi veia i pel local a través d'on aquest paisatge d'horitzó deliciós no es veia. Era una mena de sòlid edicle o quiosc ran de l'estimball, restes segurament d'una antiga veranda d'una luxosa propietat ara ensorrada, i hi albiraves les muntanyes al cap d'arrere, i

davant hi veies tota aquella esponerosa estesa vall d’arbres sempre verds.

Doncs bé; s’escaigué que, una nit, la dona, tornant d’una de les seues enigmàtiques aventures, per comptes d’aparcar el seu cotxet a l’indret amorós, l’aparcà al costat, on no hi havia el parapet del quiosc, ni és clar que el parell de belles clàssiques columnes, entre les quals, quan t’aparcaves al bon lloc, t’era gloriosament donat de poder esguardar el meravellós paisatge davant teu; meravellós àdhuc (o encar més) quan les negres ominoses nuvolades, i llavors llurs procel·loses activitats, no eren a llur més espaordidor i tumultuós.

Els anys s’escolaren, la mare havia noranta-quatre anys, i ben xiroia, jo ja havia fets els setanta-tres, no gaire sereny, i un vespre esguardava la televisió, i qui hi veig? La dona! La dona a la seua residència exemplar, de multimilionària (en dòlars), casada, ull viu, car deia el periodista, que casada amb l’eximi polític, de feia gairebé cinquanta anys! Vaig pensar, impossible! Si fos viva, hauria estat casada amb mi tots aquest anys que aquest boig diu. I llavors he pensat que devia ésser que veia una doble de la dona, car al capdavall, si llegeixes la literatura del món, te n’adones que de dobles n’hi ha haguts sempre, i àdhuc a mi m’ha passat que gent s’ha confosa i m’han pres (sense encertar-la mai), ara per un intel·lectual o un llibreter, ara per un malfactor qui caldria penjar, ara per un repel·lent espieta de la secreta i tot. I ho anava a lleixar córrer. Car, al capdavall, oi que havia vist el cadàver de la dona, qui la policia m’havia demanat d’identificar, l’endemà, en acabat de l’accident nocturn, el cotxe tot fet malbé al cul del pronunciat esbalçader, però sense incendiar’s, i la dona dins, amb el ventre i el pit enfonsats, mes amb el cap gairebé intacte...?

Tret que llavors la càmera del periodista ha enfocada una paret d'aquella mansió tan magnífica de l'excels polític multimilionari (amb molt de diamant i de gemma arreu de la propietària, i de seda i domàs pels voltants i seients, i de marbre i ambre...), i, entre els quadres, segurament signats pels noms més cars, hi havia, inconfusible, el quadre de l'amorós indret! El quiosc nostre, amb les columnes clàssiques, amb el paisatge sublim! (La dona el devia haver fet pintar ran de cap fotografia seua privada, car se l'estimava tant, l'indret, i l'enyor fa fer coses... L'estrany que, amb les seues males arts, no hagués, durant tots aquells lustres, assajat de fotre'm fora la caseta, per a recobrar l'indret.)

Llavors ho comprenia. La dona, havent descoberta (qui sap com) l'existència de la seua bessona (adoptada d'infant per una família diferent de la qui degué adoptar-la a ella), i havent-se adonat que la seua bessona era casada amb un rucàs, vull dir, un ricàs, tan poderós, ell, tan fot-l'hi-fot-l'hi, tan què ho sé, tan tant, i tan grasset i rossot i boiant, vós! (Res a veure amb servidoret, tirant a humil i pobret, i a anònim, i a cadavèric i a negret, i per descomptat tant d'allò que en deien "sense futur".) Doncs de debò, això, qui sap, tot ben comptat i debatut, un bon dia precís, de fictes compres, es feia la trobadissa, feia veure que s'estranyava immensament en veure's emmirallada, s'identificava, donava l'edat, cridava quina casualitat, som bessones, se n'anaven a enraonar a una xocolateria, la convidava a visitar ca seua i el seu marit (el marit de la bessona trobant-se "providencialment" de molt important viatge diplomàtic a l'estranger), rodava força per camins extraviats bo i esperant que es fes de nit, i llavors, arribada l'hora fosca, potser pretenent patir de nictalopia o quelcom així, dient-li a la bessona si li faria re de conduir ara que arribarien, car l'enlluernaven massa els llums dels cotxes contraris, i que la dirigiria sense erra, i l'altra, encar il·lusionada amb la

trobada, no sé si una miqueta beguda i tot,* és clar que molt volentera...

[*Tot i que el de l'autòpsia (qui ara que hi pens em va tornar uns anells que mai no havia vists abans, tret que amb joiells i andròmines insignificants mai no m'hi havia interessat), a part que no va trobar re de sospitós, tampoc no va pas dir que la morta anés diguem-ne alcoholitzada.]

Molt volentera, dic, doncs, la bessona, i pren el volant, i la dona s'asseu al seient de la vora, amb les dues bosses a la falda, i ja, bo i arribant, a l'hora d'aparcar, la dona l'adreça, no pas al quiosc parapetat, ep, ans al lloc sense mur ni defensa, i li diu, *No, a la caseta, no! Al costat, al costat! Fica'l ací, fort, ara, no hi ha perill*, i un instant abans el vehicle no s'estimbi, agafant la bossa de l'altra i lleixant-hi la seua, i obrint la porta i saltant a terra, i girant cua, i corrent avall, cap al centre, i cap a cap cabina de telèfons, i telefonant un taxi, i fent-se dur al lloc on l'altra havia dit que havia lleixat el seu cotxe, no gaire lluny del centre comercial, i agafant el cotxe, i presentant-se a casa de l'altra, i dient al servei bona nit, i assabentant-se'n de tot com rutllava a la mansió durant uns quants de molt sortosos dies, i esperant el retorn del seu marit, el qual de sospitar, ella ja força familiaritzada amb les circumstàncies, i ell amb els mareigs de l'ofici, i badoc de natural, massa ocupat amb el tripijocs polítics, és a dir, avariciosos i abassegadors, doncs re. Mentre jo, com un gamarús, la plorava al cementiri.

M'he ficat a riure. Car, oi! Com som, els humans! Hi ha re més ridícul que la comèdia humana? Res a fer-hi, vós. Les incessants dolenteries que ens cardem els uns als altres. I en acabat tan tranquils. Anant fent. Fins que, abans de tocar el dos de per de bo, no ens vagi tocant de rebre'n de

novelles, o de no poder estar-nos-en d’etzibar’n de les nostres a d’altri. Quin desastre!

(...)

(*Els temps ardus són per als ardits de viure’ls.*)

De botigaire en veïnatge rude, s’ha fotut a ploure fort, i dos advocats joves del barri s’han refugiats dintre la botiga. En Nicolau Corcó i en Quim Gros i Prim, un amb visatge de negre, l’altre amb visatge de xarnec; de sobte, la pluja forta, motivada per cap rauxa de vent, s’obliqua i esbiaixa i espetega als vidres, i entra pels forats al vidre suposadament intrencable de la botiga, són forats força grossets, arrodonits, fets per matacans i per bales llençats per la taülalla del barri, la típica vandàlica bretolalla de gueto traït. En Nicolau, el negre, ruixat de pluja, com en Quim, ambdós reculant; i en Nicolau, doncs, ara, bo i parlant dels forats, i espolsant-se la pluja del seu elegant complet blau fosc, ves que diu, *Això és cosa dels negres*, i en Quim, amb el seu accent xarnec, afegeix, *I dels xarnecs*, i, de darrere el taulell estant, jo, n’Argeric Urlac, aprofitant el meu visatge de moro — esdevingut moro doncs, car són coses sabudes per tothom que «Qui N’ha El Visatge, N’És» o «Si en tens els trets, re no t’ho trau» — allí hi soc, ficant-hi la cullera, *I dels moros*, ben ferm dic. I som-hi, ells i jo ja hi som, amb tota la raó, elucubrant-hi, dient, *Els negres, els xarnecs i els moros, la ignorància els mena a l’autodestrucció i a l’autoodi; tot el que fan, per ignorància supina, ho fan contra ells mateixos; per comptes d’amassar forces i d’organitzar’s a fi de bé i de progrés, tot ho foten malbé, i sobretot, és clar, on s’escauen, precisament, que viuen*, *els ninots!*

La nostra disquisició es veu interrompuda per la irrupció a la botiga d’una vella escarransida qui sacsa salvatgement el paraigua. És una clienta virtual, i l’atenc, com a totes, amb

innombrables mostres de gentilesa i cortesia. Breument, em llev el fes i tot, per a exposar-li el meu cap degudament xollat a la xinxola.

Em demana llavors un pa que no duc. Li dic si s'ha llegit el títol de la botiga, «Queviures essencials», essencials, és a dir, re que sigui luxós, ni doncs insalubre, sucrós i verinós. Ni greixós ni enganxifós. El pa que duc és un pa natural, complet, i tot el que venc és bo per a la salut i a preu de cost, en benefici de la comunitat, per això doncs que tot el meu profit sigui el plaer i la satisfacció d'ajudar el barri, i d'ací que, mercès a la generositat de la bona batllessa, el local no el pagui, sigui cedit per la municipalitat, ni que jo, és clar, no cobri per la meua feina ni un ral. Encar que és cert que la teca, sempre natural, subvencionada. Li dic que els temps ardus són per als ardits de viure'ls.

Em diu que en realitat només compra a ca meua per caritat. Li dic que mal fet. Que la caritat se l'ha de fer ella mateix, menjant només cosa sana, és a dir, queviures essencials. I ara la pluja minva i els advocats se'n van, no pas abans d'haver'm comprat un pa cascú que llavors regalen a la vella, la qual fuig més contenta que un gínjol.

I llavors no hi ha ningú a la botiga, i trec rere el taulell el llibre que llegia i ho faig, assegut, esperant clients o bales i matacans.

(...)

(*Colofó amb petxines i angelets*.)

Trobada prop l'estadi amb n'Urlac, n'Argeric, bru polimat, i molt respectat agonòteta en temps de pugilats. Àrbitre molt seriós qui judica amb tota justícia (en les seues conteses no havent-hi mai frau!), vigilant de molt a prop que se les fotin com déu mana cap parell de llampants espantalls: esplet de

sangs i mocs damunt la lona. Fa el bru, gratant-se la clepsa glabra: «Prou ben pagat, vós; tot fa brou.»

Els orelluts de la flota omplen l'arena, es deleixen per ensumar carronyes. Els braus, llurs banyes no gens esmolades, ja ixen arruïnats. «Òspita, vull dir, òspima, tu! Àdhuc l'horitzó ens surt avui tot reeixit. Lligams de sang i carnús entre els lleganys de ponent.»

En plena atonida tauroctonia, unànime crit de goig, el tauròbol atès enmig del ventrell, llombrígol amunt. «La seua supervivència en tèrbol embornal!»

D'altres, qui ho llegirem potser l'endemà, exalçarem les virtuts dels datspelcul, en cantarem Sursums Cordes amb fort sarcasme.

Se m'entén la dona sobretot amb economistes i planificadors, gent d'upa en les finances mundials, benefactors universals, i jo què voleu? Més content que no un xaiet amb picarols nous de trinca. Si tingués diners (els té tots ella, com correspon, i cal, i prou ops és), prou sabria on ficar'ls!

Vós i jo rai, qui hem encertant casant'ns-ens amb excelses dones excel·lentment banyaficaires, no fa? I tant. Nats amb la flor al cul, els cuguços, ja us dic; els altres, és a dir, els PPCs (els Pobres Pleonèxics Cardadors), ens fan la feina més dura, i més bruta, i fastigosa, ecs, i amb allò, en acabat, som els qui tenim les dones més tranquil·les i menys emprenyadores.

Eixarmat connubi, vós, no digueu.

La meua la tinc tan plàcida i agraïda que m'agombola i amanyaga com si soc un infantó. Evitant el meu nom potser

massa rebec, m’anomena a variats hipocorístics, cohipònims (la majoria) de “cor” o d’“estimat”.

Ho diu a virolades entortolligades cintes de ritmes oblics. Fa:

«Banyera Nevera *Baldric!*
Espasa Samarra *Melic*!
Pipioli! Amb un raor! *El perill!*
Es rabeja! Tan lletget! *A l’espill!*
Opsimàtic Coprostàtic *Eixidiu!*
Eubiòtic Dacriorreic *Eixabuït!*
Cusc Quitze *Onocoets!*
Afracte Efedre *Gripauets!**»

Oi? No fa? No digueu que no són noms simpàtics!

[**Pleonèxics*: Cobejosos; *Opsimàtic*: tardà a aprendre; *Coprostàtic*: en bassiot de merda; *Eubiòtic*: viu bé; *Dacriorreic*: de llàgrima fàcil; *Eixabuït*: atabuixat; *Cusc*: tímid; *Quitze*: ronsejaire; *Onocoets*: els qui són mig ase mig bacó; *Afracte*: indefens; *Efedre*: un reserva en un equip.]

Per airoses lluents marbrades mosquees, per pedregosos viaranys longilinis, de perspectives que es fonen als fons, colcant com capità tronat en cavall vell o bicicleta atrotinada, o ja arribat a humils platges familiars, o a petitons enyorats interiors íntims, entre l’escalforeta dels estimats..., el meu trajecte, sempre soliu i per força concentrat en la meua sola ipseïtat, no és gens diferent del d’aqueixa gralla qui diries idèntica a les altres de l’esbart garlaire damunt el prat i a les branques dels arbres nus d’hivern, i tanmateix no pas, no, no és idèntica a ningú; ella és única, com jo, no hi pot (ni puc) fer altre, alhora civilitzada, ço és, social, i alhora separada, ço és, individualitzada, perduda en ella mateixa, exacte a la faisó com jo mateix doncs soc sempre perdut en mi mateix,

essent qui soc, i prou, vulguis no vulguis, sense possibilitat de fugir'm, condemnat a conviure'm, i així fins a la fi.

Fotent què? Re. Filant la meua ficció. Car oi que tot n'és? Ficció del passat. Del futur. Ficció de tota història. De tota vida. Ficció, ço és, invent, i justificació un cop el fet és fet. Només (ep, i encar!) el present de l'ara mateix val re, i al capdavall què val? No re.

Tota concepció del món només pot ésser solipsista. Àdhuc, tot i reconeixent la presència d'altri, el seu món és de fet inaccessible. Tu al teu món, jo al meu. No hi ha — no hi pot haver — intercanvi de gàbies. Gàbia de son cos, cascú, feta de vidre si fa no fa opac. Cascú doncs tancat a la seua (gàbia), on, un a un, tots morirem (ens morim), mai estorts.

Tant se val. Anéssim fent, cavà? Car què altre resta? Gralla de grallera vós i jo, peça cascú de vast trencaclosques, cascú col·locant-se a lloc, sense creure-s'ho, només per a fer-ho, car com romans sense fer re...? T'hi veus. Mort d'inanició al cap d'encar menys que no et toca de viure i de veure el paisatge. Així que...

Per exemple, ai, vós, ara us ho dic. Tot d'una, sense solta ni volta, tot allò ligni esdevé lúcid (lluminós) i igni. Qui hi perd els temps escàs?

Una bona tasca on esdevenia mestre. Em sentiu encar?

Li dic, «Com em plau, de cops, fitar't el cony hores i hores!» Li dic, quasi plorós, «Soc un gat; puc romandre hores senceres sense moure'm guaitant el trau, bo i esperant, coratjós, pas a pas, quin ratolinet no hi surt.»

I ella, parrupant (fent ronc-ronc) com moixa acaronada.

Acomodant-nos-hi, no pas? Un cop trobat l'indret de menys atac forà, on fórem millor?

Ni per què re de nou, si encontinent el nou ja és vell? En canvi, el vell, com més vell, més durador, i doncs útil. Fa el pes.

La impressió del vernís vellutat de l’ocre automòbil de l’amada a la pell de la meua mà, quan tancava la porta i li deia adeu, era tan dolça que ara em feia l’efecte que acaronava l’aire fresc d’aquell matí preciós d’estiu.

Llarg trajecte (ho sembla), i el meu (el seu!) cotxe sempre darrere, ben a tocar del precedent, fins que tothom sembla haver frenat. Tothom aturat, doncs, i pler qui s’han ficats a la vora i davallen de llurs vehicles (policroms) i es fiquen a badar, cap alt, vers les platges del cel.

Tot i que no crec que vaig enlloc, he triat de no aturar’m ni badar. Per què? A la meua edat, ja ho he vist tot. He continuat conduint, doncs, tret que molt més lentament, tanmateix temorós (qui sap) que allò que la gentada observa no sigui la fosa definitiva del Solell, car cert que el cel, encar més blau (morat) que no mai, prou sembli tremolar amb llum incerta. Volia, dubtós, potser aturar’m finalment, mes me n’adon que em trob davant els jardins que rauen davant el palau dels odiats “veterans”, i compte infinit, doncs, i no gos pas aparcar-hi, no fos cas que pensessin que hi duc (al vehicle) cap bomba o altra.

Sabeu? Sovint encar em pessigollegen la consciència (estranya imaginada entitat!) les sospitoses circumstàncies de la mort de la meua dona.

Tots els seus druts, massa cansats de cardar-se-la com estellons espletats a mort. Tanta de virior, tanta de meravella, i au, allò sòlit: tot s’esvaeix en un buf. Tant que semblava haver-hi arreu, i, rere, no hi ha re de re.

Hipèrbatons, ficar’n un ou m’agrada. A vós no?

Què creieu que guaitaven, coll amunt? Una conspiració al cel, entre divins, diguéssim, amb un mafiós en cap i tota la seua fastigosa capelleta de datspelcul, meretrius mercenàries, àngels merdacaners, estiracordetes santificats, pecs botxins, llords profetes, ensotanats escarabats, tot de dimonis i follets, aparicions miraculoses, calaixos i calaixos d’aqueixa mateixa pútida buidarada, llurs palpebres solcades pels llamps que deuen néixer’ls dels ulls nebulosos. Traus d’encesa carn, en guanya la pira flama.

Rere els murs escrostonats, on les pobres pedòfiles romanem llargues hores, dies, mesos, dècades, centúries, a l’aguait, amb les ungles que ens creixen fins que esgarrapem fútilment — harpies maculades, fins als queixals corcats prenys d’insatisfaccions — els encar pus gruixuts murs escrostonats dels gens higiènics taüts.

Sots cel advers, mentre em cau el moc, i em pix a la sabata, i no m’hi veig de cap ull, i repapiej, i carranquej, tanmateix (què hi fa? som-hi!), així i tot, au, bah, amunt, i envant, i apa, que vaig (no pas?) (encar més) lluny.

Caminava, amb amble d’ànec, doncs sots la pluja degudament emparaïguat, quan a l’espotzim (la virolla) m’hi espetega un llamp; l’esclat que féu, collons, m’esterrossa i em duu a tres quarts de quinze.

Remembra, li dic, el jorn on, llavors, em vas trobar. Semblava un gos totalment perdut, sense collar (ambdós sentits), sense sentit de l’orientació, sense parla, sense enteniment, sense saviesa ni coratge, i em vas dir, «*Oi que t’ho ha fet un boldró salvatge d’amorfs belgues? És quelcom que m’esdevingué adés a mi aitambé, em violaren els tretze o catorze*.»

Tret que al tit només (llas!) només l’havia violat un llamp.

Si “viure és cavalcar la pròpia mort” — com digué fa centúries un molt romàntic poeta de disset anys (és deia Jo i era exactament, és a dir, en tots els aspectes, físics i mentals, com fui) — aleshores rai, que “hom la cavalqui amb esperons o sense” només depèn del tarannà del viu qui sa mort cavalca, i l’espai llavors que li sembla que “vol potser recórrer”.

Tots aqueixos dissortats amunt i avall. Quins poixeules cucs al cul pateixen, els quals els neguitegen tant i tan incessants que no es plauen mai al lloc on són, i han el boig deler de sempre ésser enjondre, com ara al Nepal*, o a cap altre cau merdós del món, quan en realitat som sempre a la mateixa gàbia (us en recordeu?), i si, on som, no sabem fer-nos-hi un raconet, malament rai, enlloc no trobarem pas altre que la mateixa rosegadora horror.

[*Al Nepal, o a cap altre cau merdós del món, amb religions, és a dir, nocions falses, tan imbècils les unes com les altres — la metempsicosi, vós? la resurrecció? l’ànima? déus al cel? els inferns? els paradisos...? — quines bestieses! Quin cap pot concebre perversitats tan greus que no estigui ja fet malbé pels cucs de l’estupiditat terminal...?]

Llavors, pels volts de les antigues festes agràries (pageses) que ara en diuen per exemple nadal, cada bon minyó rep, com a joguineta, un ben esmoladot escalpel perquè dissequin (viviseccionin!) llavors, de cop-sobte, llurs mòrbides padrines, qui, als braços dels angelets del cel, els dormien i els roncaven a la vora. Quin quadre a cada caseta de molt brètol burgès! Molts virolats llits d’incipients boquers (maellers) ja pròpiament mèdics i antropofagòfils!

Sangloten les sangs arterials que els ixen a glops dels molt precisos talls del començament. Una mica més tard, els talls

són fets a la babalà.

Per què no aprofites l'avinentesa i te la peles ara mateix, bon minyó? Solució a tot neguit! Tota avinentesa escau!

Meteòric raspall t'estrijola a repèl.

Li dic, «*La ciència moderna, Manela, hom ens decep, hom vol fer-nos-ho passar per art. Quina enganyifa, Manela! Em trob avui, com veus, molt satíric amb la inexistent veritat empescada pels falorniaires qui se n'empesquen, amb pijames, entre fumets, tot somiant truites*.»

«*Qui fam ha, truites somia*», diràs.

Enllà de mèdols i peirons, per un instant em retrobava al desert.

L'ull negre qui relluu com planeta misteriós de gaig blau tot estès bocaterrosa al Sol et fita, no fos cas que tot de sobte no esdevinguessis també esparver. Instantanis joiells, els ulls del mussol dissecat tocats pels raigs del Sol (morent).

Ocellets canors qui venen a suïcidar's als vidres llambrants de les meus finestres trufaires, enganyoses i bares, que mostren doncs falsos cels amb esclatants Solells.

Els dos Sols paral·lels, les catastròfiques abraçades dels estels. Com si ara un Sol roman tot quiet a l'aigua, i l'altre es belluga al cel tot nerviós, mogut per un oneig tot anguniat.

Retrunyen encar, pertot el desert, els renecs a l'oasi enverinat.

En esguard d'u qui escunça de què llangueix, mai defallí. Us ho deia? Perseverí.

«Mentre érem a ca nostra, on érets tu?» Quantes de vegades us ho sentíeu de petit?

Em sap greu si, encertat, ja ho encetava adés. Bandoleret érets qui pels diferents llivells de la terra emprens aquest precís viatge, en el confort de l'abundància, amarat d'amarant i de joia, alleujat que totes les teues necessitats (tos ops!) eren només d'aire net i de visurat episodi, anècdota.

Vespre fosc, monja i capellà, amb tanta de roba negra, ja es tocaven tanmateix molt lúbricament. Llavors, de matinada, anaren a frec de penya-segat i s'agafaven de la maneta i es volgueren suïcidar, car quin remei. Adotzenats martiris, tal com la doctrina mana. Els guipava de no gaire lluny, i no m'esperava pas que al capdavall ho fessin, mes ho feren, i tanmateix, miratge, vós! (o gratulls, vós!) (o més escaientment: miracle, vós!), les innombrables, lúbriques i sinistres robotes negres se'ls umflaren ans eixeixamplaren enormement, i els esmorteïen la doble caiguda, fins que aterraren amb no pas tampoc gaire espetec, les cuixes i el cony pelut de la monja exposats, car és clar que no portava calces, i el capellà tampoc.

Cada cigala (la del capellà encar pus) és un comediant amb un ull (que es pot tornar alhora boca!), i prou que ens abelleix bontròs, ens abelleix un ou i pus, de veure els entra-i-surts dels comediants a l'escena del viure. No hi ha espectacle més sublim, vós.

Cardaven el mort i la morta, tret que la morta era la mort, i la mort (tothom ho sap) li saben greu els orgasmes: i els propis encar més greu li saben, i de cap que en té en surten les grans mortaldats que ens prepara, ai pobrets!

(...)

Immòbil no anant enlloc
Enfeinat a no fer re
M’he trobat un arbre ple
De pruna nous i albercoc.

(...)

Quan era a frec de mort, la dona em féu un present que em tornà a vida. Se’m ficà a cardar amb un seu amant molt poderós just a la voreta on em moria...

Collons, allò com em ressuscità! Allò em desembussava les essències energètiques, la vitalitat ectoplasmàtica se’m disparava amb força inaturable. Descàrregues involuntàries a borbolls!

De debò! Viratons de mercuri isqueren inversemblantment repetitius ençà del massiu llançador de curare que de sobte duia a la carranxa, i els visatges de vint-i-tantes femelles es veien esclatadorament banyats i alhora astoradorament duts enrere pel maleït impacte dels impulsius viratons, llurs ardents grumolls d’argent viu, com ara fluids tramesos a molt altes velocitats, les feien recular fins que s’estavellaven al mur de darrere i tot. Què us diré? Calia ésser-hi!

Orgasmes els llurs i els meus que ens metamorfosaven en colossals mítics hiperherois de l’antigor! El resultat, industrialment fantàstic!

D’ençà d’aleshores, el present molt altruista que aquell jorn no em féu la dona, me l’ha fet i fotut en acabat sovint, àdhuc quan de malalt no n’estic gaire (o molt i molt rarament gens i tot!), i no cal dir sempre amb druts seus extremadament potents, mentre alhora, pel meu encès magí, les evocacions gloriosament pornogràfiques suren esponeroses — escaient contrapunt als crits d’orgasme de

la molt forçudament cardada, generosíssima, dona meua — qui els déus d'amunt i d'avall conservin eternament — car revera que això no s'hauria d'acabar mai — ella cardant al meu costat amb meravellosos mascles esdevinguts naturalment els únics legítims...

I jo, sobreïxent de briu i braó, virior i vim, efervescents, i és clar que bombant-ne el pit, el més sortós i benaurat dels cuguços de l'immens, bensenes infinit, univers cuguç.

(...)

Per desert xafogós de perduda cinglera
Espitregat i amb urc, sens boterut bastó
Amb ciri encès com qui és en processó
Nuosa nuesa que l'ara espera
Duc el coll al piló, perquè l'executor
Amb ull boirós i cor tot polseguera
Un nas sagnós i queixals de tauró
Tan bé com sap: de faisó barroera
El sacrifici faci obscè autòmat
Qui el capellà obeeix, ço és, l'axiòmat.

Estimball avall roda el meu meló
Banyut i derisori i embruta l'episodi
L'aüc del pelicà i ja som a l'exodi
On no hi cap cap desori tornant a la presó.

(...)

(*Ullprès pel greu col·loqui entre llamprees, no m'era llegut d'extraviar l'esguard*.)

Els tramvies de Brussel·les, tothom ho sap, són minúsculs; màxim tres pams d'alt; són d'un color vermell encès, i dins només hi poden pujar gnoms; els gnoms són com llimones, mateixa mida, mateixa color (això quan són joves; quan són

vells, la color se'ls ha tornada glauca, lletosa); el terra per on les vies del tramvia no corren, com el terra de pertot a Brussel·les, i el cel mateix, i els murs de tots els edificis, és ocre, un ocre viu; el Sol, si mai vol treure el nas, hi és rovellat; els llibres tots corruptes i robats; els gàngsters i els ocupants als panteons; als xibius xampanys; les noies truges; els nois budells mal escurats; als bars apòzemes d'estranquis; als llits orquestres de pets; als rònecs bressols maragdines maduixes; cols, porros, escurçoneres, llurs llefiscositats com les llefiscoses noses mai no gens propícies que hom ni s'avergonyeix d'haver i que encontinent engoleix; les gimnastes de vult histèric i trets tintats de brut; les lleis ni cal dir de l'embut; tot plegat, joc brut; re al capdavall ni vist ni conegut...

Amb tiquets invàlids, amb els escrúpols d'un orangutan, als tramvies hi he pujat ben arrupidet sovint; les mateixes malalties hi pateixes com quan hom et fica en presó, on és clar que t'injecten, a tall de patriòtic vaccí, amb el pitjor militarístic gatxull i religiós vòmit; i t'hi és donat de sentir-hi de tot, les víctimes i llurs fàtues declaracions d'ultratomba, per exemple, i així, contínuament, doncs, quelcom de molt idiota, com cada mite mai empescat; ah, i a part de les cacofòniques recances individuals, l'eudemònica dialèctica dels agònics desdentegats, on a cada cau buit a les genives hi resideix un altre gnom ressentit, escarit, esmerlit, apoplèctic, ferit, i estentòriament escarnidor de son veí, i de cops, és divertit, n'hi ha cap qui, moribund, entra en trànsit, i s'escridassa dient pler d'heretgies antinazis i renecs, en correcta rebel·lió contra els infectes jerarques i podrits patriarques.

Amb un clatell ben coent i colpit, hom ens manava que abjuréssim l'eixut al camp, i la fam a casa, i l'infanticidi i el genocidi i d'altres malures semblants, mes que mai no ho

féssim amb l'enveja i la revenja, car eren els motors de la prosperitat.

A l'altre bec de l'espectre, el bec pèssim, on als profits fenomenals de les verges més promíscues, s'afegeixen, de cada clan clandestí, les proliferacions expeditives, i dels irrellevant pollosos pallussos llurs epifàniques obscenes frenètiques melodramàtiques estentòries bèl·liques abruptes titàniques opinions.

Car a cada iconoclasta cal canviar-li massa sovint els bolquers.

Al rerefons de l'ancià i irracional univers, una bastida infinitament enfonsada s'aixeca on, serè, davant totes les còsmiques calamitats, un rellotge al puny, un altre al cor, no s'hi ens inhibeix n'Appi, ara transformada en n'Agneseta. De virtuós llop aïllat a conca i poetessa, i ens diu, en discurs reialment artificiós, que ja participava en xocolatades d'ençà de l'úter estant, que fou nada ran l'odi d'un pastisser pel cony d'una desequilibrada al manicomi municipal, qui posava incessants qüestions, com cap nen massa carallotet, i que com amb tots els altres infants merdosos, qüestions i respostes, tot plegat eren bestieses.

Parlant de perles, llegeixc a qualque lloc, encar assegut al tramvia, que afeblits individus de qualque col·lectivitat fòssil o altra rebutjaven, indignes, alhora ofensius i ofenosos, d'estar-se'n per sempre pus, verinós heretatge, de les inútils urnes, per les autoritats esporàdiques clafertes per llei de calç viva; triaven per comptes de cremar's les esberlades urpes bo i volent extreure'n píndoles incògnites.

Amb sana espontaneïtat de punyal de capolador, els saigs i batllius corresponents, avui despullats de llurs plomalls de circ apoplècticament distòpic, contundents i ben d'hora, malden insomnes per a aplicar robustes letals batusses que

sedueixin més tard, d’amagatotis, els bavosos abjectes epipleròtics espectadors nocturns, ara desvetllats, i imaginant-se coratjosos, només mancaria, com els mateixos punxuts agressors, als quals hom amb tota justícia en garanteix, per descomptat i des de la direcció, depènyer’n cada musell propi a estelats monuments d’esbombat futur.

Notòriament sanguinari malson ultratjós que cap anecdòtic remordiment tampoc no despertarà als magins desfermats de cap dels excel·lents depravats, obtusa gossamenta qui llavors en llepen, furients, a les pantalles, els escurims.

Al bogatell entre dos badalls de dissipació, sis gnoms enxocolatats, un altre enllordat Silè cascú vist en escorç, els sis diferentment encauats a sengles melangiosos músculs gingivals, abassega, marsupial, pirotècnics xiulets. Cap d’ells qui no posseeixi un tarannà raspós, aspriu, i qui no llenci a tot instant, sibilant, dràstics ultimàtums, o proposi fosques estratègies d’imminències indecents, amb pler d’incoherències doncs de mag afamegat, tot plegat uns i altres totalment ablamats amb il·lusions d’abominació emblemàtica. Mentre els cofois passatgers, arraconats a les golfes del son, absents idòlatres sense blasme, habituats a les sublims banalitats de la benaurança, han perduda tota intuïció que els duria belleu al bessó de la cosa.

Amb això, tombats en una orgia de fantasies... Espera, cop de colze: Bandarra, m’interromps; a tu ningú no t’interromp quan dorms.

Enmig de la plaça on les cerveses sobreïxen, el Pou dels Desigs gruava nostres pistrincs. Davallant del tramvia, hom hi llençava per comptes, ben sovint, sense amagar-se’n gaire, la pistola de l’assassí; ensems, d’altres, un pèl abans de no esdevindre assassins d’ells mateixos, hi llençaven ara mateix llurs besnets panxa amunt, és clar que parcialment rosegats (un tastet o dos).

Glop rere glop, sense ofec, el pou tot s'ho empassa; absurdament estridents, flors i cors hi espeteguen, en caure, com obusos de ferro forjat; peons de dol inquiets malden, alats, i vehements com oracles, d'abocar-hi contemporànies i pretèrites odissees massa aviat tornades cendres vestigials, formes nebuloses paregudes als paquiderms; allò aparentment embussaria els aqüeductes.

Tothom qui, guiats llavors per aitals portents, potinegessin per les resclosides clavegueres s'endurien, però, vívids esgarips i fugirien com espantalls orats, grillats, abrandats, apocalíptics, davant les col·lisions i els sotracs d'aquell macrocosmos espatllat; hi veien, carranquejant i a tentines, succedanis impertèrrits, aplecs d'asteriscs que aporten nul·les explanacions, lloses inapel·lables, ocioses magnituds d'enfangats col·lapses, eixos a tort i a dret, maquinotes abandonades al pànic, i no trobaven altre embó que el de la instantània espontània explosió de tots els gasos nocius.

Per a tornat al carrer, és clar que mai no pas totalment sencer.

(...)

(*Mestre segur d'enyorades banderes, persistiré a l'alou.*)

Érem sis, i fets cap a la cruïlla (on si la cruïlla hagués tingudes tres branques, és clar que ens hauríem distribuïts per parells i la història no hauria segurament estat gaire diferent), tombàrem tres per tres a costat i costat, en estètica simetria, vaccinant-nos així contra cap conclusió errònia; sabíem que quelcom de fosc i repulsiu aguaitava d'amagat a una de les dues branques que el reveléssim per a fotre'ns l'esglai letal que ens dugués al sot. Sabut és (car qui us parla us parla) que el nostre grupuscle afortunat arriba a la fi sense més ensurts. Mes, i l'altre...?

Érem tres i insidiosament ens rosegaven, individualment i col·lectiva, els teguments cerebrals i digestius les recances. Ens armàrem llavors amb ciències i filosofies; rebutjàrem tota passió per la por, i ens adjuntàrem per comptes amb el desdeny envers tota màgia; som vius perquè som vius, i ells morts perquè moriren; toca a qui toca, hom diu, i té collons raó.

A part que prou podien ells, qui havien descobert el molt sinistre quelcom letal i esborronador; nosaltres només ens l'imaginàvem; les nostres imaginacions, si més no la meua, afavorien l'arcaic, l'arcà arcaic, qualque bestiota cosina nostra, matemàticament hermafrodítica, amb alhora un enorme penis serpentí i metzinós i una pronunciada vulva famèlica amb queixals de tauró; amb pell d'hipopòtam o belleu de cocodril, i, pitjor, molt pitjor, un discurs sacerdotal.

Dels tres babuïns qui restàrem, s'escau que sigui l'únic amb avantpassats capaços d'afigurar's que els perversos calzes peluts a l'entrecuix de certes espècies s'ho cruspeixen tot i cru; així que, mai no m'he atansat ni de lluny a beure el màgic raget que regala de certs calzes, tot i que hi ha trastocats babuïns qui en cantin les lloances; malatraçats rai, pobrissons; te'ls trobes sovint fets un carnús mig devorat a cap sulla llunyana cantonada.

No em plau de plànyer'm; ara, és cert que em refrega a repèl un dels tres veïns; és un perniciós saurí massa arrogant qui troba sang on no hi ha cap nafra, i rels (en realitat, tret que ho ignora, micelis) on no hi rau cap planta; creu així mateix que l'esplèndid esport del mastegar cal esguardar'l amb lent (o monocle, o ullera) moblada per una cascada de mètodes empírics, quan jo crec que l'important és pair; el desconfeix veure'm ensumar flors que floreixen als marges del meu hortet, quan ell treballa a millorar's, diu, l'organisme; un organisme millorat és clar que desentonaria

al fons del paisatge; només triomfa l'organisme fos al rerefons; exemple, el meu.

Amb trets establerts en temps remots, em confonc al diorama; trobar-m'hi és tan difícil que els de més dels predadors opten per millors (més vistoses!) víctimes. I de rere estant, en recacej les mandíbules: són barres fluorescents adaptades a empassar's poblacions senceres; atansar-s'hi, ni amb vareta màgica de saurí, fora suïcida.

Ara som dos i, mutatis mutandis, et ceteris paribus, la inexorabilitat de l'obliteració personal fa que veure'ns recíprocament sigui ara sempre òpticament atzarós. Si ell és viu, soc mort? Si és mort, soc viu? Pel fet que només ens veiem molt de lluny en lluny i sempre de molt lluny, qui sap.

Em sembla que un d'aqueixos dies, m'atansaré a la vella cruïlla i prendré la branca que prengueren els tres qui mai no tornaren enlloc. Desapareixeré llavors per cap porta deliciosament paradisíaca? No és pas solament que ho dubti, és que n'estic segur que cap porta no és solament mai paradisíaca, és que no duu mai tampoc sinó al mateix atzucac on cal triar entre dues portes. La porta del progrés devers el no re del no re i la porta del progrés devers el no re del re. La convergència de les dues branques de la cruïlla es troba doncs a qualque punt de l'infinit. Tot això pensat per un babuí qui somia despert a l'ombra d'un roure de tronc gruixut com el coll de n'Atles.

Mes ara els perceb en la llunyària, ramats d'innombrables bestiotes amb budells degenerats i violents engonals i illades. Sobiranament camuflat, passaran de llarg...? No crec pas. Ja m'ho deia que, al capdavall, tostemps coincideixen les dues branques de la mateixa cruïlla. Car babuí, bona nit.

(...)

(*Pretensiós babuí, pouant al seu rebost de respostes aptes, et dirà ara per què cony existeixes*.)

—Per què existim?
—No t'hi capfiquis, capdecony. L'única raó per què existim és perquè existim.
—Però... però... per què...?
—Perquè existim.
—Però per què! Per què!
—Perquè cua, és clar!

(...)

(*Hola, bon dia, soc en Bis Bos, un babuí qualsevol*.)

Festejava amb una babuïneta qui es deia Bis Bas i es va tornar boja, pobrissona, i jo gairebé me'n vaig tornar, o potser me n'he tornat i tot, i un cineasta volgué filmar el seu cas i es tornà boig, i tothom qui mai ha vist el seu film s'ha tornat boig; no n'hi havia, tot comptat i debatut, per a menys; vós direu, un film on tant el bo com el dolent, com el jutge qui llavors els va haver de jutjar i decidir qui fos qui, eren idèntics — els tres eren idèntics babuïns, vós — idèntics en tot, inclòs el codi genètic — i es deien amb el mateix nom — els tres es deien o es feien dir (car l'impostor, fos qui fos, potser al començament es deia quelcom d'altre), es deien, doncs, dic, Gros Bis, i els tres personatges en acabat eren interpretats pel mateix actor, el qual acabà així mateix boig. (A propòsit, com hom podia suposar, a la fi el film ha esdevingut un film maleït, i roman ara hermèticament desat qui sap on per manament de les més bròfegues i ferotges autoritats.)

Tots els personatges del film, com els de la nostra diguem-ne realitat, què altre que pàries espaordits, i tothora desesperats per la magnitud de certs fenòmens aparentment només explicables per insinuacions

al·legòriques que tanmateix els desconcerten, i les potències intel·lectuals i àdhuc respiratòries, incloses la de saber flairar d'on ve el nou mastegot que malda per a caure'ns tantost, a tomb mateix de revolt, ens duen de corcoll, bo i tractant al mateix temps de recordar què deia de prou consolatori cap bon filòsof, el bon d'en Xopi, per exemple, quelcom com ara que el trencaclosques del viure és irresoluble; que tota qüestió de pes rau a l'aire, que cascú ni re és cap objecte impossible de conèixer d'una faisó prou intel·ligible; per exemple, l'escurçó perennement reblant la seua arcaica panòplia de flagrants proeses, com te l'expliques si ni ell mateix no se sabria explicar? La seua posició idèntica a la teua; llençat al món i amb un enteniment determinat que el duu a fer el que fot, i prou. I al capdavall, oi, tant se val, car re no explica de debò re. I què hi fa que tot sigui idèntic a si mateix? Una idea és quelcom que es forma imaginàriament al cervell*; no té cap existència en la realitat; la seua sola realitat és imaginària; qui doncs es lleixa guiar per la idea, si és pròpia, s'enganya tot sol, i si és la d'altri, ço és, la de qualsevol totalitari massa segur del que creu que diu, encar pitjor, és clar, car llavors esdevé qualque mena o altre d'esclau ple d'injectada malignitat aliena. I tot friable, d'una fragilitat moribunda.

[**Idea* (grec) i *Forma* (llatí) són el mateix.]

Sí ves, vós. Som-hi.

S'escau doncs que na Bis Bas digué adeu-siau a son pare, qui llegia vora la finestra. *Pare, me'n vaig a la ferreteria a comprar, segons el que tinguin, claus o bitocs, car me n'adonava que els meus ara no s'avenen prou a les prestatgeries que em faig a un racó de la cambra*.

Ara, quan na Bis Bas era dins la ferreteria, cercant bitocs o claus escaients, es trobà son pare. *Pare! Què fas! Com t'ho feies? Has fet cap tan ràpid! Què compres?*

Ah filla, respon son pare, *un... un... un tallaungles, el meu és tot esmussat*.

Paga la filla, i tornen a casa amb el cotxet d'ella, i arribant a casa veuen un home a l'hort de son pare. Fa el pare del cotxet: *Qui és aquest impostor a l'hort?*

Mana? Qui? Ah!
Saps què, filla? Potser és un monstre assassí qui es fa passar per mi mateix! Tapa't la piga íntima i demana-li si ho sap, ell, on és!
Quina piga?
Com, quina? La més íntima, aquella que només un pare pot saber on rau!
Vols dir la que tinc al llavi dret del dallò?
I és clar, és clar!

Tret que la filla només se n'adonarà al cap de tres o quatre dies, quan era torcant-se al vàter, que la piga de debò era ara al llavi esquerre del dallonses. Massa tard. Car ara no sap quin dels dos homes és son pare. I jo encar menys que ningú. Els veig els dos, i sé que un és acusat d'haver assassinat, fent-se el metge, tot un vilatge de vint-i-tres habitants, i l'altre és un pobre babuí burgès, assidu treballador, sempre complidor de les lleis.

L'epicaricac, el reconsagrat criminal qui féu de metge al vilatge, guanyant-se amb falsedats la confiança dels vilatans, els emmalaltia tots i, un per un, els escanyava amb nues mans, molt cruelment, al llit. L'epicari, en canvi, el bon pare, un home afable i patidor, sempre es sacrificà pel bé de la família i del poble en general.

Em roda el cap quan els veig. Quin dels dos homes és l'impostor? Em diu la Bis Bas, tota magra i nerviosa, i

plorosa i desesperada: *Cada vegada que mon pare m'abraça, quina esgarrifaó, Bis Bos!*

Quin dels dos pares?
No ho sé! No ho sé! Pararé boja.

Protagonistes i extres, comparses i tècnics, tothom, irresoluts davant la insolubilitat de tot plegat, tard o d'hora, ens abandonàvem, com dic, a la darrera desesperació de la bogeria. Car re no hi ha de mai resolt als vitals enigmes, reconeguem-ho. Misteris sense solució. Cap solta ni volta possible als envitricolls de l'existència. Tot resultat sempre inconclusiu. Hom s'embolicava; el cap, fervent, se li entortolligava. Quan hom s'aturava a rumiar-hi, n'hi havia per a allò i per a molt pitjor.

Crec que no pas solament jo, crec que tots els homes de bé al film de la vida ens hauríem sentits usurpadors del pare ideal, legítim, d'allò que en diuen "platònic", i que, posats en aquell trencacolls, hauríem abdicat encontinent, si haguéssim només sabut com i on. Només el monstre assassí, el més fals dels homes, part de fora tan "normal", mes a l'interior bullint de ressentiments i greuges sense cap mena de base, no se'l veia que sentís cap remordiment, ni rosec, ni recança.

Oh, i ara ve allò del jutge, el jutge Gros Bis, idèntic tant al monstre com al bon jan. És evident que fer de jutge és el treball més maleït de tots els mai inventats.

Quan, i cal dir que en acabat de bestials tortures, havent-lo repulsius rufians estiracordetes escaldat, socarrimat, escalivat, i dut nu i sense guants per infinits deserts de gebre i glaç, i enllaminit-lo llavors amb apàtics simpàtics oasis, els quals, tantost hi arribava, eren esborrats... Quan un dels dos Grossos Bisos s'ha vist doncs condemnat, na Bis Bas ja ha perduda la xaveta completament. I tanmateix ha

volguda assistir a l'execució. L'hi acompanyava, al primer reng.

Cau la destral del botxí i del piló rodola el cap d'en Gros Bis fins no pas gaire lluny dels peus de na Bis Bas. Els ulls del mort se li claven als ulls. I llavors, ai, els llavis del cap escapçat vet ací que diuen, roncs, amb un to de lleuger retret, el nom de petiteta de na Bis Bas: *Bixet!*

Un nom, ull viu, que l'altre no devia haver sentit mai. I allò, conèixer que segurament ha dut son pare a la mort més injusta i injuriosa, li fa el rodar el cap a ella, tret que l'altre, qui amb visatge immensament satisfet ha assistit a la nostra vora a la vil execució, ha sentit el nom, i ara el sap, i com provarà ella que ell, el monstre qui l'esgarrifa, no és qui diu ésser...? El cap em rodava a mi. Vaig caure esvaït. No sé si encar m'he recuperat; els infermers del manicomi em guaiten sovint amb una tangible agror, ara anguniosos, ara escèptics; i si m'esguard a l'espill, no m'hi veig, hi veig encar un altre Gros Bis, emfàtic, pessigollejat a l'aixella com ara per cap altra aranyeta menèmora, joiosament saltaire, i alhora insinuant-se'm, el monstre reflectit, tan adepte a l'enganyifa, el malparit.

(...)

(*Res no és re en esguard de l'eternitat*.)

La seua gosseta es deia Mol·li i era una gosseta qui, tantost no em veia, venia a saludar'm molt afectuosament, i ella, una noia d'encar no pas els vint anys, de vult fresc com gerdó, i alçada força elevada, i forma sublim, llavors la volia reptar (la gosseta) i alhora volia excusar-se'm, i jo li deia que *No re, no re*, i només pensava a poder-me-la cardar, mes com li ho diria?

Al capdavall, filla, només ens portem uns cinquanta-quatre anys; què són cinquanta-quatre anyets en esguard de l'eternitat?

I llavors la Mol·li, aquell altre dia, més tard, tot i que la cridava, ni cas.

Confús, m'havia confós de gosseta.

Li deia doncs de *Mol·li, Mol·li*, i qui em va contestar fou una vella molt vella, i li dic *Com és que la gosseta no em fa gens de cas, avui, tan amics que som sempre*. La vella de més de noranta anys em diu no es diu pas Mol·li...

Es diu Glòria, la gosseta; en canvi, la Mol·li soc jo.
Ah vós us dieu Mol·li i la vostra gosseta es diu Glòria; em deman ara si la noieta de vint anys qui té la gosseta qui es diu Mol·li es diu ella Glòria, faria gràcia.
No sé què us empatolleu, mes què són vint anyets de diferència en esguard de l'eternitat?

I em feia l'ullet, i se m'insinuava clarament, i diu *Som-hi?* I m'obre la porta de casa, i hi entrem, la Glòria i jo, i ella, i ei, ja hi fórem.

Meravellós.

(...)

(*Visitant amarg*.)

En acabat de rentar'm el cap, havia pujat al terrat a eixugar'm els cabells al Sol, quan me n'adon que a un altre terrat, cinc cases més avall, hi ha una dida jove jugant amb un marrec; sense pensar-m'ho mica, enfilant-me per teulades i terrats, hi vaig i em faig conèixer a la dideta, i s'escau de sobte que el seu funest infant, qui en vida prèvia fou gos, se'm llença damunt a llepar'm fastigosament, i la

dideda el renya, i li dic que sí ves. I llavors ja no fem cap cas del marrec emprenyador, i ens fiquem a festejar d’una faisó és clar que molt mòdica.

Me li declar meravellat. I em diu meravellat de què. I li dic de tot. D’aquest Sol tan lluent, d’aquest cel tan blau, d’aquesta frescor seua, del món en general, dels miracles de la polifacètica tot-creadora natura, de la nostra dolça llengua, encar més dolça, llas, antany, no trobeu? I dels viatges a la lluna, i que cal dar a en Llucià el que és d’en Llucià, qui viatjà arreu abans no ningú, i amb més fantasia, i doncs amb més de veritat. I a l’infern, vós, cal no oblidar-ho. Curiós indret. Millors meravelles que en aquest, segons sembla. Ho sé perquè hi dugué el meu amic en Mènip Lanòmal a fer un volt (i un bol), per l’infern, vull dir, i en tornà meravellat. Sabeu què altre apuntà en Llucià, i hi tocà net, al blanc de la rodella, i es pot aplicar a tota autoritat actual per merdoseta que sigui? Va dir que què és un ric (o un poderós, un suprem sacerdot, per exemple) (o un altre fill de déu, no em féssiu riure) sense els seus sicaris aplegapets...? Un pobre home sense llustre; li cal més al ric aquell qui el raspalla que no al raspallaire el sempre efímerament poderós, car a aquest darrer (l’aplegapets) només li cal fotre un cop d’ull al voltant, i sempre en trobarà, un altre nou ric, o nou dictador o redemptor o cap de tropa (amb els seus malastrucs vel·leïtosos armats addictes del moment) disposat i sedegós que hom el raspalli i llepaculegi a tentipotenti i pus.

I parlem llavors dels aldarulls a Berlín el cinquanta-tres, i que sempre és tanmateix bo de cantar les meravelles, i l’emmeravellament d’un mateix, no trobeu? I que com digué el gran Brecht, sempre és temps per a cantar, i sobretot és en els temps foscs i maleïts on cal cantar encar més fort.

I li dic que ai, que se m’havia escapada justament ara una noció encar més meravellosa que li volia dir, i em diu, que no em capfiqui, que quan menys hi pensi, em tornarà, i li dic que ai, llas, mai més no tornen pas tan meravellosament com hom les havia concebudes al començament, les meravelloses nocions, i que de tota faisó si aqueixa em tornés, segurament l’eixarm del moment s’hauria perdut, i al mateix temps, on fóreu, vós, oh, visió meravellosa, oh miracle, oh aparició, oh al·lucinació mai més tan perfecta, i li dic si sap el mot d’en Berlioz, conqueridor simfònic, qui diu que quin suplici i quin desesper, vós, els causats per la pèrdua de l’encadenament màgic de certes idees que per distracció i sobretot per manca de temps se’ns escapoleixen d’empertostemps.

I li dic que quin immens invent, el de les cadires, no trobeu? Trons, trones, cadires de braços, cadires d’esguerrat, cadires portàtils, cadires cagadora... Cadires per a cada ús i per a cada cul! I potser he dit “cul” massa de cops, que veig que fa ara un vult de consternació, i vull reptar’m durament davant seu, tractant-me belleu de colossalment ingrat, i que soc com el vell entomòleg qui es plany, ara, d’haver estat tan maleït de més jove, i doncs pervertit, anormal, obscè, obsés i atuït, i se sincera amargament i diu recony, si sabessis com em reca ara, a les últimes, d’haver estat en vida prèvia un tan imbècil assassí de falenes i papallons, i oceànic em somorgoll en un engranatge aberrantment arquitectural de punyents injúries, i que malaguanyada cilindropúntia que no tenim a l’abast, car altrament m’hi llençava sobre, castigat; castigat per les apotropaiques pertinaces punxes de la cilindropúntia, punxant-me als indrets més essencials, talismà molt calgut que prou m’havia mancat suara, no trobeu?

I, bo i veient-la cada cop més fosca i lletjota, vull canviar de segment de viatge, botant, transient, cap a un de més

propici i rialler, i li dic si se’n recorda dels clàssics infeliços còmics personatges de l’històric tràgic passat immediat? El Pecetes i la Campanera? El Paer en Cap i la Mercera de les Sederies, tan semblant, ella, a la Sofia Lorèn: li donava un rampeu perfecte i parlava un romà, vull dir, un barceloní encantador, no trobeu? I féssim pujar a l’escenari l’home o la dona amb el vit de ruc, l’incombustible Tirèsies, el Clitoromègal, o al contrari, na Clitoromegàlica Tirèsies, qui es veu que va dir a Lanòmal, segons he sentit, que no hi ha com ésser normalet i sense més ambicions depravades i al capdavall inservibles en una vida tan curta i esclava, i com l’encertava per a nosaltres, no creieu? Gent de bé i moderadament instruïda i amb perspectives o expectatives salubres i prou assenyades, oi?

I fou aleshores, quan li anava a dir el meu nom, em dic n’Ícar Òbiter, per cert, i a mi també m’abelleix pler de parar l’orella a les lloses, escoltant els morts com desbarren; els heu sentit, a tall d’en Tirèsies mateix, el bon lesbià, ell, d’exclamar’s ep, esborra’m les borres que em barren els ulls! Poètic. Ah, i, de fet, el vostre, de nom, si fóssiu tan amable, senyoreta... Fou aleshores, dic, que, de cop i volta, l’oblidat marrec llefiscós se m’ha llençat tot de sobte molt repulsivament damunt; damunt l’astoradot visatge!

Al mateix temps, la dideda s’ha tornada horrorosa làmia, i amb esgaldinys esborronadors, dona exuberantment moguda, se’ns atansa! Ajut, socors, vaig dient, el repulsiu llepaire m’ofega! m’escanya! se m’ha ficat gorja endins! És com si ara hec una serp pitó a la tràquea, una monstruosa mosca fastigosa qui no em deixar bleixar, cap figa borda qui em creix i creix a l’esòfag, al pit, ara a frec d’esclatar!

I la làmia, enorme nu cuc enfigassós, ens empeny parapet avall, un parapet ben sòlid, digne del benigne meravellós arquitecte, en Neró, qui reféu la capital, i els lladres

aristòcrates (allò que en diuen els maleïts elets de les maleïdes “elits”) tanmateix no volgueren pagar el renovellament meravellós, i molt malignament el feren caure, i la idea em fascina un instant, tret que encar em transfixa més alhora l’esguard penetrant de la quimèrica marraca, i esmeperdut també davant la vaginal violència, bo emulant l’alosa, l’alosa tocada de l’ala (i em dic Ícar, Ícar, que caus, que caus), romanc enjòlit un instant ans d’estimbar’ns, ans no ens enfonsem a l’abís, jo i el repugnant paràsit, i caiem...

Caiem, la vescosa gàrgola infantil i, doncs, jo, qui (del mocós titella) en vaig violat i prenys, i així, oi vós, ja ho veieu, de quina meravellosa manera no s’haurà trobada llavors de retop protagonista ella, la làmia, la dideta transformada en gorgona furient, l’heroïna d’aquell cas fortuït, catastròfic, luctuós, on el criminal és clar que seré jo, el nou boig, i no pas la làmia, oh no, no, la làmia no, pobrissona, patidora, banyada de llagrimetes tan avinents, llagrimetes de verge trepitjadeta a l’ull de poll, per si fora poc. Un fet divers normal i corrent, un més dels negligibles fets que no haurien de durar tampoc gaire, o gens, però que per la beutat, la formosor, de la gerda noieta, potser esdevé vàlid per a ésser reportat en publicacions i pantalles durant un parell de dies, ella santament llagrimejant, com dic, tan estoica, tan ardida, tan tafarrera (sexy) àdhuc, vós!

Pel que fa al meu cos tombant banzim-banzam, ara ja no sé si al capdarrer espetegava damunt l’asfalt o els asfòdels; el cas és que soc portador d’una babèlica piràmide de commocions cerebrals. (Del llefiscós marrec no en dic re; belleu, qui sap, paït, fou convertit en femta, o el confongueren per fetus afollat quan m’operaren, i fou llençat a les escombraries. Sic transit els emprenyadors.)

Tant se val, i ara? Araací em veieu. Em trob i no em trob per corredors i escales tot blancs, amb estranyes perennes banyes que em pengen de l'occípit, balandrim-balandram, com elèctrodes, vós, o quelcom semblant. I on puc anar que hom no em vigili amb ulls de medusa irada? Ara us ho dic. Enlloc.

Ja puc voler escapolir'm, sicaris rai, sicaris m'enxampen i m'etziben metzines a tort i a dret; són sàfiques (sàdiques) infermeres múrries qui van armades amb gotejants xeringues, i bútxares bardaixos infermers, forçuts i rabassuts, amb dobles (gruixudes) corretges a les urpes. Tot de bates blanques qui sempre m'espien, sempre darrere meu, sotjant, fitant. Transfixió que m'ancora com papalló o falena assassinat.

I si davallava furtivament les escales? Inútil conat, tu. Dalt de tot, rere la cantonada, allà són, expectants, sempre avinents a saltar'm de cop-descuit sobre. Ja faig ben goig. Sí ves.

(...)

(*N'Evarist només usa l'aorist*.)

Sòlita escena. Temps enigmàtic. Abassegadora mort.

Com deia, a mitjans segle, les construccions de n'Evarist Çapollancreda, erèctils vespers que eren trofeus de la més refinada retòrica arquitectònica, es veien en acabat destruïdes per qualque trepa de carallots inflamats per qualque demagog palesament obtús i incendiari, i de qui l'opacitat mental i el despit s'injectaven, a través els execrables mitjans de comunicació, a les pútides i pútrides xavetes dels seus repulsius seguidors, sovint acrobàtics i suïcidaris vàndals, sempre pertanyents, com dic, a qualque voluda esbojarrada o altra, formada al carrer, i alhora

esperonada i ensarronada per les directius rebudes directament pels provocadors tramesos pel gallinaci dictador, ço és, en Futilet Masdovelles, veterà de tantes de guerres, pobrissó (vull dir, guerres de despatx, és clar, guerres d'arengues i d'incitacions a la violència, fent anar la llengua a tall de verinós cagalló, d'estront plàstic i serpentí), qui, amb els trontolls rebuts, el seu crani tan batzegat, les idees acromàtiques, totes en blanc i negre, i molt simples, de ximplet (o de polític), que hi covava, hauria calgut extreure-les, de tan empedreïdes, i ridículament enquistades, més que no pas amb qualque trepà corrent, amb una bona barrina de barrinar forats de fèrria, molt armada, claveguera.

S'escaigué llavors que la dona de n'Evarist mateix, na Pepa Sacsa-Sacsa, molt creguda i sacsonuda, i, presumidota, la qual, si mai es bellugava gens, tots els sacsons se li sacsaven: plecs i plecs de pell i greix que li eclipsaven el plec principal del cony i tot, de tal manera que hauríeu dit, si per dissort vostra la vèieu a pèl, que era, ja no dic d'allò pus anafrodítica, vull dir, anafrodisíaca, ans igualment àdhuc “acònyica”, se n'assabentà, desvagada, a través els irrisoris, molt covards, escataineigs i cloqueigs dels assidus “valents” als indrets pseudo-informatius, enganxats com mosques mortes molt virulents a les teranyines del món virtual de les comunicacions per a imbècils, se n'assabentà, dic, dels ideals i tiferies del demagog incendiari qui en dèiem, ço és, tornem-hi, en Futilet fastigós i i la seua àvol, malalta, bordissalla, i es féu, la tenebrosa Sax, també, destructora.

Fotrem goig. Assistí na Pepa, d'incògnit, a un dels aplecs, i la indeleble empremta que, si més no un, tot i que, més probablement, tot un pilot, dels aromàtics, gargantuescs, captaires presents no li lleixà a la natja dreta, mossegant-la-hi de valent, alertà, crec, n'Evarist.

Les mahònies florien en ple hivern, i les infàmies dels destructors no trobaven enlloc obstacle. Et sortien de trascantó arreu, com si anaven a cavall de cap infinita reversible (homeomorfa) cinta d'en Moebius. Immers en confitures molt llefiscoses de xafogors asfixiants, en Çapollancreda prengué llavors l'asmàtica cismàtica cacofònica desmanegada Sacsa-Sacsa, com si fos ell son perenne pare, i l'alliçonà dolçament, bo i volent, pobre, fer-li veure que de destruir re no era pas de valents, ans, o bé de cagats, o bé de boigs.

En foté cap cas la Sacsa bis? No crec pas. De sàvia, gens, ni cal dir. Què volíeu d'algú qui s'aliava amb els estúpids anarquistes (els anarquistes essent com és palès els més estúpids de tots els sectaris)?

I ara, com li demostrà llavors son amor paternal n'Evarist? De la manera més bàsica, és clar; vencé amb força de voluntat l'aversió natural, i assajà de cardar-se-la, ficant-hi de més a més tota la tendresa del món. Tret que, tants de sacsons pertot, s'equivocava de sacsó (de plec!), i la faveta, el minúscul pern (escarransidet el seu com el meu mateix) l'hi enfilava, endinyava, enfonsava, doncs, al melic, no pas menys ple de patògens que cap altre dels sacsons, encar que tampoc no tant com el cony-cony, de patògens el campió.

És clar nogensmenys que amb el melic en tingué prou; de debò, vós, mida perfecta per al seu naquis aparell d'arquitecte genial. Tots els inventors, enginyers, arquitectes, constructors, "creadors", la fem així, o encar més inconspícua, negligible, indetectable. Car per què en voldríem cap, d'òrgan, que ens fes competició amb el principal, que és (com sabem els savis, i ignora la ignara plebs) el cervell.

Tothom pel món es fa fòllega com pot i on pot, és a dir, tothom fot el que pot, i s’obre doncs pas on cap escletxa (per petitona que sigui) no s’escau de raure. I així fou i és i segurament serà (pel que la cosa duri) pel que fa així mateix quant als elegits per la natura (com nosaltres!). La natura mateixa, la qual l’intrencable seu himen tanmateix permet que els seus elegits (en ardit assaig) sovint lleugerament puguin pessigollejar-li.

Tant se val. Lleixarem ara la mòrbida Sax, i aquell merdetes d’en Fútil tifeta, amb el seu sofre asfixiant de mefítica litúrgia, i ens (con)centrarem en el protagonista, en Varist Çapoll.

En Varist n’aprèn ja de petit, d’anar pels soterranis, de voler copsar els fonaments de les coses, i no cal dir les construccions, els edificis. Pels soterranis de cals pares, qui viuen en pis d’un altíssim gratacels enmig de l’urbs, hi ha, passant per un fosc corredor entre dues portes, milers de diaris i de revistes, i àdhuc no pas pocs llibres de trast en trast, descartats pels propietaris d’adés, i ara esperant, amuntegats en capses, d’ésser descarregat al camió del reciclatge, que s’atansa cada divendres.

Nedar entre aquells papers en la quasi total foscor, el fa alhora saberut (car si en llegeix, de recapte, allà baix, amb una lot de butxaca!) i atlètic (car oi la força de braços que cal per a fer-hi fòllega, com dic, esbotzar-s’hi camí!).

Com d’altres savis ens passegem sèdulament per viaranys oxigenats o ascendim ardus turons, ell, per a esbandir’s el cap, i aïllar (per a millor distingir’ls i llavors dominar’ls) els neguits i les perplexitats motivats alhora ran les construccions reeixides i les consegüents destruccions sofertes, neda i neda. Neda i neda assíduament i obsessa.

Riu amunt, riu avall, fins que, tardà, un vespre portentós, esdevé nedador de galeries subaquàtiques. S'escau que, seguint uns esquals amics seus, uns peixos mulars, crec, troba, vora el fons, un forat tot fosc. S'hi fica sense por, com qui davalla al celler de baix de tot, el més inferior, el més tenebrós i pestilencial, el que rau a les pregoneses més insondables, abismals, afòtiques, heroi resolt, neptú resolut.

Es tracta d'una branca oculta del riu, dissimulada doncs per un llarguíssim istme de terra, diguem-ne, per cap mena de molt estesa llenca de terra, vigorós corrent que transcorr part dessota prats i masos, i ramats i conreus, i puigs i planes. Doncs això, i enmig si fa no fa d'aqueix riu submergit, un riu que eixirà molt més lluny amb un nom àdhuc diferent, hi troba la cova.

Més que cova submarina, cova subterrània. I enmig la cova, l'illa.

No hi ha re d'estrany. Com hi ha ocells-peix, és clar que hi ha homes-peix. I ell, nedant amb els esquals, seguint els millors peixos, de qui n'adquireix àdhuc un simulacre de ganyes a les seues galtes tanmateix d'home, és capaç, magnífic home-peix, de travessar viu, tot i que és clar que escarificat pel tur al tub, o, si ho voleu, la vidiella, la interminable canonada, la inexhaurible gola de claveguera, d'aquella infinita galeria, la qual hi ha un moment que es tem i tot que no dugui, milers de quilòmetres enllà, al metzinós oceà de la perenne mala maror. Metzinós, dic, per a un home-peix d'aigua de riu, és clar, no fotem.

En aquesta illa subaquàtica, es diu, som-hi, hom pot, si ho vol, construir-hi cap estructura permanent i indestructible, i amb els inavaluables mitjans de bord. De moment indestructible, doncs, car cap baixúrria ni bretolalla anarquista, dretana, destructiva, no hi farà mai cap. Massa incapaços de seguir les palades dels atlètics aritmètics

fluvials. Paradís escabrós privat. Nostre. Només els electes entre els descobridors dels secrets essencials que deslIorigarien un bri de l’univers més astorador, esbalaïdor, aclaparador, destarotador, atordidor, hi serem mai presents (o no). Som-hi, tant se val. Ja ho he dit, es diu, només qui, d’acord amb la natura ambient, construeix amb material concret, toca allò sòlid. Car qui vol mai usurpar-la (la natura) pereix inajornable i sense traça.

La prodigiosa, providencial, preternatural, cova, oasi pretensiós, és el niu on d’ençà de llavors en Varist no hi niua. I amb el seu intel·lecte espasmòdic, d’artista, com el meu, d’enginyer, d’arquitecte, de constructor, d’inventor, de taràntula, d’ocell, de peix, d’insecte, de cranc, serà capaç d’aixecar-hi les set noves ecplèctiques meravelles, escatològicament definidores del cresp (la crema!) monumental entre els espècimens d’aqueixa espècie (els humans) tan malastrugament abocada (per trista, carrinclona, fal·lera destructora) al ridícul anorreament propi.

Les seues fantàstiques torretes, tan subtils, ultrasensibles, que s’alcen a l’atri de la galeria que duu a la seua hipogea gran cambra nupcial, maternal i digerent (païdora!), menes d’intricades garites de guaita, o tendinosos colls de sentinella, fetes amb sedosos grànuls (o amb llavors, o amb homeòmers), segons que hom veu, octogonals, com ara toves pastades amb bastonets i brins d’herba secs, i closques de mol·luscs (grotesc idil·li: en Çapoll i les petxines), i tot allò que t’hi ensopegues... Sangglacen anagògiques, torratxes que garanteixen al vailet sempre renovellat un espai tot vellutat, inviolable, on cap enze ni titella ofegant-se de virosa suor, no vindrà, amb pics, o amb excavadores, o amb explosius, vòmits paranoides de la industrialització, a pair-li, entre mecàniques maixelles, la seua, com dic, progressiva carcassa sempre tendent al

millorament, precària vindicació que es fa victoriosament contagiosa i encoratja la vocació dels qui, avinents, ens hi voldríem afegir. I d'ací que (ombres dins l'ombra, perfectament sediciosos, avançant egregis, també sedosos, per galeries subaquàtiques) féssim (tanmateix prou humils) tostemps mèrits.

Doncs com deia, tant se val, a mitjans segle... — quin? — ja em perdonareu; si vós no ho sabeu, man tampoc — boirós, n'Evarist només usa l'aorist — es vol intemporal, i amb això, immarcescible, sempre vigent, i si doncs no ell mateix, ses darreres per aventura menys efímeres construccions.

Sòlita escena. Temps enigmàtic. Abassegadora mort. Enriquides esplugues potser indescobribles.

Espeluncaire mai erroni, domina l'aigua, domina la terra, domina l'aire. Instal·lat a ca seua. Oracle transgressiu votat a fer de tot allò irrisòriament tabuesc miracle irrepetible. Encadenat doncs a produir la més esplèndida art cavernícola. Sabent nogensmenys (crec que ho sap com ho sé) que al capdavall tot triomf és enganyifa.

Em sembla que trauré el cap, es deia, un bon matí (o vespre? o què?), pres d'insidiosa pruïja. Lleixava enrere un dels darrers trencalls que hi devien menar, i s'atansava, a frec d'onadetes sinuoses, d'ondulacions a la sorra, al litoral on l'illa pel riu subterrani era llepada. Entre les roques, pler de fecaloides escombraries, pudents records de la fàtua civilització d'allà dalt, d'enjondre, de qui sap (on?).

Afolls mal rostats, i derelictes, i desferres rai, entre la consistent policroma arcaica perenne primordial flora i fauna rupestres. Metàl·liques horrors, arruïnats mecanismes, tot de rovellats fragments de tantes de sempre fútils màquines de destrucció i de castració, d'anorreament...
D'anorreament mai reeixit contra la verament punida, mes

mai no pas reduïda natura, sempre insubornable, inusurpable, sempre indòmita, sempre rediviva, sempre resistent, renitent, restaurada... Mai trita, mai desconfita... I a la fi, tot esponerosa, sencera, invicta. I quants de banals, superflus, humils, estercoraris qui hi som, damunt, a fer-hi, molt transitòriament, bonic? I, ambtant, però, a lloc només per a menjar'ns, nos amb nos? Car oi que prou tothom es cruspeix tothom i llavors l'expel·leix (ja no us dic en quin altre estat). Prou la vida d'hom (de qualsevol) depèn de la mort d'altri, de les matances contínues, de les toltes vides d'innombrables altres...

Més amunt, esbarts milionaris d'estornells s'eixamenen i torniolen zelosament pel cel. Boirós, imprecís, en Çapoll. Boirós, imprecís, tot plegat. Tot roda al voltant d'enlloc i re no pots acorar amb cap agulla, com et creuries que feies amb el malastruc papalló. Oi que només certes construccions molt lògiques se sostenen? Se sostenen qualque fugaç ventís instant (sempre indeterminat) (a tots ops, qui sap si gaire curt o més llarguet) (oi que tot deu dependre de qui, vull dir, de què, o d'allò que, o qui, en serva el rellotge, l'aparell que escauja, alfarrassa, mesura?). Re, tret d'allò que es concretitza durant un instant, no és pas gens aprehensible. Místics misteris i d'altres misèries semblants, com se'n fot i refot, sempre incòlume, intocable, la natura!

Saps què? Ens tornarem a cabussar. Acabarem (l'acabarem?) la feina.

(...)

[*Com jo recordava aquest matí mateix aquell petit episodi on, durant els meus anys d'aferrissat bagasser, era a la mateixa cambreta amb tres bagasses de bon preu, doncs, tot i que només n'havia pagades dues (tres lliures de preu*

cascuna, la rosseta prenyadeta i la bruna conyvermella, la tercera essent una intrusa qui només entra sense trucar per a indicar, i amb quina il·lusió, a les altres dues que el gran senyor ha arribat, i com es vesteixen les tres de de presseta, totes farcides de goig, i com em lleixen amb la titeta enlaire, i com em diuen d'afanyar'm fora, tret que he volgut veure llur gran alcavot, i era un merdetes negret de les illes carnívores, ell i el seu àvol assistent, un altre maligne fastigoset a ell molt semblant, i jo planyent-me'ls, en realitat planyent-me al principal, el qual ja s'ha tret el ferro, i em mostra impàvid les dents d'or i diamants, i m'amenaça de mort, és clar, i què altre puc fotre que anar-me'n emprenyat i remugant, i dient que no hi tornaria mai més, de parroquià de les seues bledes afillades, i que, a manca de cony, prou ficaria per comptes mon magnífic con fàl·lic a cap boca de rap vermell tampoc no gaire car; al capdavall, cony i boca de rap, la mateixa qualitat de la carn i la mateixa fortor, així que au, així mateix, doncs, recordava avui, a la seua illa submarina, en Varist Çapoll, el petit episodi dels seus anys d'estudiant.]

Es diu que veia les tres o quatre estudiants a l'Institut de les Arts Clàssiques dels escarits suburbis, les quals es volien rentar, a l'aigua de l'aiguaneix vora el camí, la fruita que suara s'havien comprada, i els deia que prou vivia ben a prop, en aquell casalot, dalt de tot, i que al replà de l'entrada, sota les escales, hi havia un safareig, l'aixeta del qual rajava sense descans amb una aigua d'allò més neta, i que doncs, si mai volien beure'n o rentar-hi re, que hi eren les benvingudes, que segurament ningú no (i encar menys jo mateix) els ho retrauria.

Amb allò, les estudiantetes, es veu que van fer córrer que en aquella casa, hom hi donava beguda de franc, i una mica més tard era, en Varistet, a casa seua, dalt de tot, a les seues golfes d'arquitectet en flor, i sense trucar ni re, de

sobte va veure que hi entraven tot de gent ben mudada, de tal manera que, lleu, ni s’hi cap, i es veia que es tractava llavors dels professors de les classes de pintura i dibuix, els quals es veu que havien sentit a dir que hi havia reunió ací, on hom serviria begudes abans de l’examen.

Els dic que això és tot el que hi tinc, una ampolla grossa de vi (com més grossa, més bon preu per litre, és clar), i que hi deu haver una equivocació, i tanmateix, els vint o trenta professors, tant se val, xumen de l’ampolla fins que no en lleixen ni gota, i ara se’n tornen cap a l’Institut. I jo rere ells.

Es veia perfectament que era el dia immens del darrer examen de l’any. Hi havia fora una orquestra i tot. Un aire de festa portat pels familiars dels tendres artistes. Em vaig introduir a l’edifici amb unes noietes d’encar no prou edat, mes molt i molt curioses.

I vam veure llavors com, part de dins, tot era ple a petar d’estudiants oficials i d’estudiants lliures o informals (només per a aprendre’n, sense dret al títol). Els oficials s’examinaven dins el vast paranimf, els informals omplien les classes altrament inocupades, i àdhuc el rebedor de baix, i pràcticament tots els esglaons de les escales; cadascú amb la seua taula portàtil i el seu full gros i les seues tintes, i pinzells i plomes i colors.

Aleshores s’escaigué nogensmenys que un parell d’estudiantetes una mica endarrerides no es veiessin obligades a trucar a la porta del paranimf, i que qui els obrís la porta fos un dels models, un bell home tot nu, i les noietes més pipioletes qui ho presenciàrem, les dels sis a nou anyets, com li fitàrem el membre, el carallet, amb quina emoció ni atenció, i en acabat ens dèiem que si pansit ja era tan gros i gruixudet, esma’t, noia, com se li deu tornar quan se li aixeca ben aixecat, i de mantinent ens adonàvem que, a totes, els conyets ens ploraven llàgrimes de joia.

Fora, la petita cobla ens inspirava i encoratjava, i ens corrobava tot alhora, amb precioses sardanes, i veure ensems tots aquells dibuixos de tants d'estils i de tantes de menes ni trencs ni tirades, i foscs i clars, i de colors sens fi, i en blanc i negre, i còmics i sinistres, i així i aixà, com ens hi xalàvem, vós, formals i informals, opsímates i novelles, totes plegades!

I els models ni les models, això rai, cap ni un gens indecent, ningú entre els mascles trempant, ningú entre les femelles rajant. No pas que calguessin, és clar, mes hi havia inspectors qui ens ullaven i sotjaven, discretament i no tant, les carranxetes, i si ens sorprenien massa inflamadetes, ens haurien tolta tota anuència d'estada, i ens haurien convidat a garfir els trastets i tocar el dos.

Els i les artistes, envides ujats, i ja s'havien escolades hores sens nombre, i quants de deus ni deesses no havíem estel·lificats ni estel·lificades damunt els rics papers, els ulls ens començaven de fer pampallugues, els i les models estranyament tornats enlluernadorament coruscants; per a enfortir'ns, me'n record que les del nostre cercle xarrupàrem, clandestinetes, cascalls.

Flairant tòfones, un dels inspectorassos se'ns atansà, garrí concupiscent; l'havíem d'antuvi confós per un dels barroers uixers de l'uix principal, car duia el lúgubre uniforme dels conserges i bidells, i el convidàvem i tot, mes ell, llavors (ojats quines summitats les seues, d'albardà infaust!), per comptes d'acceptar l'ofert innocu opiet, garfeix, mòrbid, sinistre, macabre, per les trenetes, una de les cusques, impúbers, noietes, qui, precoç tanmateix, dibuixava collonets de model ben escaigut, d'estelló insolent.

Tot i que com Aquil·les anava disfressat mentalment de noieta sense pelets al cony encar, com l'Aquil·les emprenyat

per la injustícia dels déus, qui se n’anà tot furiós a reprendre arnès i espasota, i en aquell instant, providencial nogensmenys, blanca alcandora estesa al fil d’eixugar la bugada, entre d’altres robes d’infant, el vent rabiós la despenjava, i l’hi duia, on, en posar-se-la més en derg, només li mancaven barba i turbant, per a ésser el moro més moro i ferotge (conqueridor) del món, així jo mateix, es diu en Varist, lleixant enrere les angúnies d’erudit no gaire entès encar en gaire re, cella-ominós i abominable, amb el meu àvol somriure íntim, car prou rere la meua màsquera de sorrut qui mai no somriu, el fet és que sempre somric, i com qui se’l treu del baldric, em trac un pinzell que, a tall de burxanc o àdhuc de cisell, introduïa llavors al budell culà, i qui sap si a la mateixa rúptil bufeta, i a la resta de budells vòlvuls a manta, de l’injust, injuntiu, bidell, qui amb furor de furot, de burot, voluptuós i sepulcral, la meua amigueta volia apagada.

Quíties les companyes, vagament apaivagada la nostra ràbia, entre els prefracassats artistes, on, si suara baldament cascun d’ells estenia, com un altre fava, la tenda més o menys bigarrada de la seua pretensió, de sobte tots els escarafalls i el pànic, i la xereca i el tumult, i els sanglots que avien, com si es temien que algú se’ls volia menjar cruets i tot, no ens és tan difícil de tombar, hàbils i llambrescs com els mateixos capgirells de la fortuna, solc rere solc, rere el portaestendard impertèrrit qui els so, amb tanta de velocitat i larvàtics, ajupidets, entre les cames de tothom, que esdevenim invisibles als tifes inspectors, grassators infames, vassalls bavosencs de l’opressiva autoritat acadèmica, i, il·lesament, heus-nos, som al carrer.

(...)

(*Tothom traïts per la intimitat*.)

Trobava que l’horitzó presentava mal carés, uns agalius tètrics, era segur que s’atansava el torb, els núvols eren immensos grotescs grops de fum negre; sort que era a punt de fer cap.

Al capdavall, en arribar, he ficat la camioneta al garatge i he pujat al pis de dalt de tot. He obert la meua cambra i hi havia la dispesera en la mateixa posició on te la trobes sovint, estesa al meu llit, amb el cul suportat per un coixí (el coixí on anirà més tard el meu cap), amb les cuixes amunt i les cames avall, genolls enlaire, completament oberta, ingerint la seua banana matinal pel forat del cul, com insisteixen (es veu) certes escoles de “ioguis” que és quelcom de tan bo per a la meditació, i no cal dir, la higiene i la salut en general.

He lleixada la camioneta a cobert, com m’havíeu encarregat, he dit. *Les taronges, miríﬁques*.
Molt bé, ha respost, *i ara moixoni*.
Perdó.

M’havia tramès a comprar-li (amb els seus calers, els meus eren escassos, gairebé inexistents) una altra camionada de taronges a l’engròs. Ella llavors els ven més tard a lloure. D’altres cops han estat d’altres fruits i llegums i verdures, segons la cronologia, diguem-ne, i l’estació de l’any i les collites. És quelcom que m’encomana de fer-li perquè potser no soc bo per a re més, però per a menar la seua camioneta no en troba de moment cap, de millor lacai.

Llavors, xarrupant un te ben cald, i esperant que la dispesera enllestís la seua meditació sacrosanta, m’he ficat a pensar que no hi ha res a fer, que les dones sempre m’han pres per castrat. Les poques qui han intentat de fer’m caure en la temptació (en temptacions nogensmenys impossiblement clares i meridianes), no han trobat tanmateix mai cap resposta de caràcter sexual de part

meua. És clar que mentrestant la processó anava per dintre i que, sense fer cap paper, m’escorria i tot als calçotets o al pijama, tret que d’assaltar-les, de gosar allargar la mà, de muntar-les (que potser era allò que volien veure si era capaç de fer), gens.

La dispesera rossa del setè (i darrer) pis qui aquell dia es menjava la banana pel forat del cul no era pas la primera que se m’havia ficada al llit per a veure de quin metall soc fet. Troben sempre que el metall és plom. Que soc plumbi, vós; plumbi en tot, també en la conversa. I, quant al sexe, encar pitjor, de mercuri, d’argentviu, quelcom d’esmunyedís, gairebé d’intangible. Res de bronze ni de coure, i menys de ferro o d’acer. Res d’home, en un mot.

La rossa granada (grassa i alta, de cony flairós i pelut) qui, bona bricallaire, revenia marmanya, també, tot i que fos pràcticament analfabeta, havia reeixit a publicar més que no jo i tot. Direu que sí ves, a revistetes de mala mort. Entesos, però és que jo ni això. Doncs bé, era ella qui, un cop, no feia pas gaire, havent capit com anaven les coses del meu costat, m’havia encomanat d’escriure un petit tractat sobre certa secta de castrats (n’hi ha a la història de les religions un fotimer, tret que els d’aqueixa secta no és castraven sols, eren castrats per sacerdotesses, qui llavors els empraven d’esclaus). Vaig fer-hi la recerca adient i li vaig lliurar els paperets al cap d’una setmaneta i mitja, o menys. Ho va signar sense ni mirar-s’ho, ho trameté a una altra deplorable revisteta feminista i li ho publicaren de mantinent.

Tu qui saps tants d’idiomes, fes-me’n un tractat de tres o quatre fulls, més la documentació, vull dir, les fonts? Veure’m si t’ho aprovaré. Se m’havia ficada al llit, com avui, tret que aquella era la primera vegada, i m’havia temptat un migdia, parlant-me del seu fill, i de les guerres als diaris,

i d’altre recapte psitacista, sense importància ni interès. I llavors, tot d’una, hi anà encar més fort. Portava una banana gegantesca i em va contar que certes sectes de ioguis, etc... I em va demostrar de quina manera anus i recte s’empassaven la banana, i jo cap reacció extemporània, pobrissó, trempamenta nul·la, aqueix cop, i allò la va convèncer. Útil segons per què.

Útil per a la camioneta, per exemple. Útil també per a anar a clapar — clapar-hi i viure-hi, car cert que, durant el jorn, vivia al llit, escrivint i llegint fins la nit. Fins la nit, que, primet i petit, ombreta inapreciable, imperceptible, esmunyint-me pertot, sense aviar mai cap sorollet, com qui diu invisible, mai present altre doncs que en ombreta boirosa, sortia a espiar els costums i a oir-hi el vocabulari del públic desfermat, el públic qui se sentia segur, i on tot s’hi valia, batusses, aporrinaments, cardades, confabulacions, enverinament, coltellades. Tota mena de gent, tothom, amb uniforme o sense, morals o amorals, traïts (revelats) per la intimitat, falsament aïllats, falsament closos i hermèticament parapetats, traïts per aquell sentiment que els murs de llurs trists habitacles eren impenetrables, inviolables.

Doncs això. Que anés a viure uns mesos, doncs, volia, la superlativa dispesera (havent copsat perfectament que era un innocent inofensiu), no pas ja a la seua dispesa d’ací, amb una cambra bona doncs que la meua absència alliberaria per a llogar-la a un mascle més eficient (també en les tasques sexuals, potser?), ans a una altra dispesa de no gaire lluny on els seus pares (molt ancians) no hi feien (amb la seua supervisió sovintejada) mentrestant de mestres d’operacions. Era un piset molt miserable, amb tres treballadoretes qui només hi venien a dormir, tres minyones sense cap mena d’instrucció, immigrades, qui estalviaven assíduament per a poder més tard portar llurs famílies dels

territoris salvatges d’on elles mateixes no procedien. I hi havia encar doncs una cambreta dels mals endreços, estreteta, on amb prou feines si hi cabia el minso matalàs, i sense finestra, altra que un badall a l’envà, un badall que s’obria a la cambra de dues de les treballadoretes, i la dispesera rossa havia pensat que ningú altre no s’avindria a clapar-hi tret del castrat pràcticament esclavitzat, l’inofensiu innocent qui n’he dit, en aquell piset altrament tan perillós, ple de florents noietes i d’incapaços vellards.

Amb allò s’acabava per a mi d’escriure al llit. Havia d’escriure al menjadoret mai no utilitzat per ningú per a res més. I no gaires dies més tard, les dues noietes qui compartien cambreta es barallaren davant meu furiosament. Quin acolloniment. Després, una d’elles, la més esgarrapada, foté el camp. Tornà l’endemà, en absència de l’altra, a prendre-hi (amb l’ajuda d’un company seu, qui sap si l’origen de la disputa), en dues o tres capses, les seues pertinences, i així un llit romangué vacant. Vacant durant menys d’una setmana.

Al cap de poc, arribava una altra noia de més edat. Grassa, fastigosa, adiposa. La dispesera volia que clapés amb la treballadoreta de la meua cambra del costat. La treballadoreta s’hi negà. Tragué la farta apàtica a puntades. La dispesera li digué que dormiria doncs amb mi. En aquell llitet impossiblement estret.

Aquella nit ho vaig comprendre. Abans no eixia, ombreta qui s’escorr com airet fi, la treballadoreta veïna nostra tornava tard de la feina (o de festejar?), i, ella pujava les escales, i, ensopegats a un replà, m’ho va dir. La meua companya de cambra havia sortida just del manicomi. Era un boja perillosa. Ja havia, en vida prèvia, mig tallat la gola a algú mentre dormia.

La dispesera era palès (les meues utilitats de sobte esfumades per causes majors) que em volia mort. Mort, deia jo, no fos cas que potser cap bon dia no gosés, tocat qui sap per quina fleuma idea, havent llegit quelcom de verinós a un llibre estrany, de reclamar (a qui?) els meus escrits per ella signats.

Abans no s'escolés la mateixa nit, ombreta inoïble, només vaig tornar al piset per a prendre la meua maquineta d'escriure i el meu diccionari, amb les carpetes dels fulls escrits i en blanc. Res d'altre, ni el joc de llapis ni el raspall de raspallar els queixals.

(...)

(*Tol-te'n, tol-te'n.*)

Tants d'anys a dispesa, lliçons de logística, rai. Dures etapes de la vida que calia trampejar. Les complicacions contínues. Les connexions irrealitzables. Els cables esporgats com branquillons. Tota rel segada arran. Fuig-ne, fuig-ne. Tol-te'n, tol-te'n. Tants qui arreu t'empaiten amb intencions assassines, amb tisores, ganivets, simitarres, yatagans. L'autoritat sempre millor armada, més assassina encar. Els llums sacrificats. Foscors preconitzades. Les execucions als degenerats. Els ostatges sebollits. Els rellotges tòxics. Les aigües brutes. Les aixetes amb limonita. Els fums espessos. Els aires enverinats. I tu que els diries mira que em trac el trabuc de la butxaca. I a la butxaca, ni un ral. Amb quatre rals, una arengada; amb dos rals, un panet; de franc, una font amb aigua aspra. I el contacte casual, un mer toc lleuger de la mà al braç, quan passeu paral·lels pel pontet estret. I l'homenot de groc mortalment ultratjat pel frec de no re. Els accidents sobtats que tot ho canvien. Els canvis de personalitat que tanmateix re no eviten. Els desastres s'encadenen. Toques l'ase i si se te n'escaroten! Com si els haguessis injuriats amb els penjaments més blasfems.

Flastomies que fan tornar folls els altrament embacinats pels malèfics qui desvergonyidament els venen (a preu de foc i sang, i damunt escurant-los les butxaques) inferns on hom et vulcanitza non-stop, i glòries on hom et mareja amb orgies i trompes monumentals, quan, ple d'enuig i fastig, potser t'estimaves més descansar. Monstres de mal esquerar, agambar. Ramat sense molla de cohesió que se't tira damunt. Éreu tu i, darrere teu, el de groc, volent-te assassinar per no re, just ran el camí ral on es revolucionaven els motors dels impacients vehicles, fumant, enrabiats, bavejant, no pas susceptibles de cap amortallament (amb capa de mag), de cap mena d'amortiment, d'apaivagament, i el semàfor havia tombat al vermell, i tu hom suposava que llavors t'agemoleixes, i et lleixes fer, i tanmateix què fots? Travesses, travesses. I l'homenot de groc, darrere teu, nyec, vull dir, nyac, cau endut per les rodes del camió esventat. Sang damunt el llord asfalt, teca més tard, entre tandes esbufegades de monstres desfermats, per a llambrescs gossos i intel·ligents corbs.

(...)

(*Tornava la bella lletja*.)

Cony roent, ardent, comburent
De donota dement
Melangiosa malaltissa depriment.

Tan bonic com era abans el bosc
Alhora eixorivit i dorment!

I ara aqueixa meuca...
Ja ho he dit, vituperablement
Carregosa, fangosa, fastigosa
Fraudulent...
M'ompl de ressentiment.

Delerosament fugim-ne
Car quin acolloniment de romandre-hi
Quin desgrat, quin descontentament
Ara que ens infectava el bosc... la pestilent.

(...)

(*Per femna fementida abocat n'Aristarc al suïcidi.*)

Prou li deia a n'Aristarc Verdura, mon amic del cor, conegut de quan érem marrecs a estudi, que no, home, que no s'ho prengués collons tan a la valenta, que tot tenia solució, que dones qui el voldrien fer cuguç, rai... Doncs res, vós, cap dels meus arguments no valgueren mica. Es suïcidà.

Car la seua il·lusió és clar que havia estat sempre d'esdevindre el cuguç més cuguç, sinó de l'univers (car qui sap, amb tants d'individus possibles a l'univers, amb tants de modes de viure als diferents indrets de les innombrables galàxies...), d'esdevindre doncs el més cuguç, si més no, entre la rosada rodonor de l'espai per ell (per nosaltres) conegut.

I la seua dona, per a fer'l content, l'"enganyava", el "trompava" (deia ella, volent dir que li fotia el salt) amb tants i tants (mascles alfa de secrecions fàl·liques que foren l'enveja de cap cascadeta de no re, com ara la del Niàgara o la de l'Iguaçú) (bruns i rossos, i de tot altre tint, tostemps estòlidament erectes, i anant-hi incansables, prenent son cony mirrat per fit inestroncablement atès), que ell doncs, cofoi, rai; convençut que a cuguç ningú no el guanyava.

I llavors no sé com ho descobrí; si sorprengué la seua dona disfressant-se de dona profusament cardada, o en llegí el diari secret; o un vespre atziac on es barallaren, ella li revelà l'horrible veritat; el cas és que la seua dona l'havia

enganyat tots aquells trenta anys i escaig. Ni un sol amant no se l’havia de debò cardada. Quan deia que se n’anava a cardar amb un o amb un altre, se n’anava a estudiar a la biblioteca, o aprenia de fer mitja, o era al club de lectores; o feia vacances (soleta!) a Jamaica; i, de tornada de l’aventura, la llet que duia al cony tot vermell i gastat qui sap quin barreig de confitura no era, potser llet condensada i tot, mesclada amb vesc, amb mucílag, i les zones de fricció fetes suposadament per les catifes als hotels, o les barbes de matinada dels molt mascles (sovint assats i massa!) druts, o als genolls quan hom l’havia donada, segons ella, llongament pel ses, tot era fet amb paper esmeril, de vidre, o amb fregaments de llima, o aneu a saber.

La qüestió que, ara que ho sabia, n’Aristarc se n’adonava que no era re. Car si no podia ni esdevenir un cuguç de renom i molt notable i famós, i conegut internacionalment i tot, per la generalitat de la població degudament aclamat, què podia ésser? A aquella tasca i empresa i comesa, hi havia dedicada tota la seua vida. Tota la seua vida despesa en fer el camí bla a la seua dona perquè li fotés banya rere banya; com més, millor! Cuguç de cuguços, cuguç de referència!

I la seua dona ambtant enganyant-lo vilment. I explicant-li com ho feia, no pas allò d’enganyar’l, ans allò de cardar amb tants de mascles herculis, goril·lins, mastodòntics, inversemblants, amb instruments tan hàbils i rajadors, i d’absurdes magnituds.

D’ésser casat amb ella, quina cornucòpia de felicitat! A còpia de corns, com més li’n posava, més dolçament, deliciosament, benaurat ell!

I ara? I ara! Ara, desfet, desconfit, fet malbé. Esvaït. Mès en vençó definitiva. Els greuges se li amunteguen

esfereïdorament. Tots aqueixos anys perduts! Mai viscuts! Ara és massa tard per a tot; per a viure, sobretot.

Com pot cap dona vessar, d'un crani tan aparentment intel·ligent, tanta de malícia? Tots aquells amants tan vívids i adàmics, apol·lonis i brutals! Enzes, de tan perfectes, imperfectibles! Perfectament triats. I de tot tipus i tarannà. Monsènyer en Gastó Descrancs, arquitecte, i qui només se'n curava, directe, d'estuprar-la anus amunt; monsènyer en Jac Lesauvage, qui la maltractava davant tothom i pertot arreu, i qui la feia vestir de prostituta, i de qui en tornava doncs plena de molts llepívols blaus; monsènyer en Cristòfor Tudó, l'aimador de la gentilesa, qui només se la cardava a l'aire lliure i net, per platges i boscs, molt maniàtic en el bon sentit, i... Prou! No n'acabaríem mai. Monsènyers a uf. Còpia d'aleatoris personatges empescats d'enlloc, eixits de son magí, o belleu extrets d'obscures novel·lotes. On són? Quin enyor, quina buidor, com en reques ara la presència, com et punxa i dol llur absència, llur desaparició total, llur nul·litat històrica! Car inexistents. Inexistents altre que a la meua tan mal empeltada fantasia. Plena dels palters pudents de la seua, maleïda! Mil vegades maleïda.

Ep, i els diners malaguanyats a Jamaica, per exemple.

L'animava, encoratjava. No, home, no. Encar et deuen raure quatre rals. Què és un viatge a Jamaica? Hauràs llençada la dona. La divorciarem. Establirem el precedent de "crueltat paradoxal". Faràs un gran bé a la humanitat enganyada per les fementides dones de gèlid cony. A l'illa dels cardaires, t'hi trobes una jamaicaneta ben jove, ben bruna i ben calda, i t'hi cases amb permís de la seua adelerada, molt aprofitada, mama, i au, fet! Molt llépola de carn d'altri! Com et coronarà llavors immensament, la jove teua bruneta, tu tan vellet i bavoset! Constantment, insistentment, trompat

de veritat! Construccions frontals, babèliques. Delitós paradís! Ageràsic! Una vellúria verament daurada!

Res a fer-hi. Mes paraules, fumets imperceptibles. Incapaç d'emmarcar'n cap. I només allò emmarcat, es distingeix, i hom ho remarca. Però ell... Esme per a re. Què vols que emmarqui? Si es veu al mirall i veu un esquelet. Macabre. Tan primot. Ni menja ni beu. Massa desesperat, massa desesperat, massa.

No pogué suportar l'horror de la fidelitat. S'hi obsedeix. I tant. Amb raó. Amb la pèrfida fidelitat (sense el meravellós cardar arreu de la seua deessa adorada), tot esdevé estàtic, somort, anquilosat, apàtic, eixorc... Fidelitat (deia ell, amb odi extrem)! Hi ha re de més fat, insípid? Quina vergonya de portar un front tot rònec i escarit, broix i xoll, sense cap magnificent adorn! I quina merda de dona qui amb ningú no us carda! Dissortat, nebulós, extraviat!

Desencant mortal; totes les fantasies foses... Tot allò que t'havia contat. Cardant damunt les maletes... A l'avió mateix... Prenent la dutxa tèbia i ensabonant hores i hores els molt collonuts collons... Anant sense calces per manament del drut... Etcètera, etcètera... Tot buit! Tot inexistent! Ja ho he dit! Vida inútil! Somni esfumat!

Que hom l'enganyés d'aquella manera tan continuada; no trobà lloc on agafar's; tot al món era mentida.

Comprengué massa tard (una vida bontròs ja despesa) allò que tots els savis hem nogensmenys comprès d'arrencada. Que: «**Tota explicació és enganyifa**.»

I que: «**Com més explicat, més enganyat**.» Que només els sentits (els senys) no enganyen. Que si no ho presencies, que si no ho toques, tot fum. Un estossec i au.

I en fi... Per a ell, aquella veritat fou, tot de sobte, després de (com dic) tants i tants d’anys, pobrissonet, tan il·lusionat i enganyat, fou un espetec massa gros. I es pelà; lògicament.

Sí ves.

(...)

(*Impassible a la capçalera*.)

Impassible a la capçalera, a l’hora de la darrera agonia, un extraterraqüi molt lleig esguarda (supòs que per a aprendre’n) com m’ho faig.

L’agonia (barbàrica invenció) aixecava llavors el braç per a fotre’m (ja era hora) el cop de gràcia, i l’extraterraqüi adust i lletjot l’agafà pel puny del braç assassí i l’hi trencà (a tall de branquillonet sec). L’agonia patí una agonia de dolor, i allò la féu injuriar esborronadorament l’extraterraqüi.

En sentir’s dir de “lleig”, l’extraterraqüi, sempre impertèrrit, esdevingué estel·lar: ple d’encant, estil i beutat; és a dir, es tornà serp (serp de quines enlluernadores escates! i amb quina inescandallable gracilitat, quina inalfarrassable xamor, extraterràqüies!), i badà llavors la boca (desencaixà les astoradores maixelles) i s’empassà d’un sol mos la seduïda agonia, la qual, cal dir que ella, al seu torn, s’havia de mantinent transformada en mil milions de crancs amuntegats (llurs doloroses pinces semblaven cantar en chor les beceroles, les quals, un pic la policèfala bestiota empassada, foren molt agraïdament ofegades, toltes, subtilitzades, en sec).

Crec, vaig dir llavors, que romandré a lloc i a l’aguait, esperant doncs què en surt ni què se’n fa, de la repel·lent agonia, un pic ben païda; és a dir, un pic ben “editada” pels

sucs gàstrics, les secrecions digestives, de l'ara sublimment bell (meravellosament ocre i serpentí) extraterraqüi.

Supòs, vaig afegir, que com tot allò altre "editat" (els de més dels llibres, per exemple), és a dir, tot allò "merdificat" per cap destraler editor — o (pitjor!) per cap editor i, de més a més, l'afegitó desastrós d'un altre exèrcit pantacorrosiu de pseudoeditors (ço és, censors de tot pèl) — i és clar, el cercle d'amics i familiars, entre els quals innombrables "experts", i és clar així mateix que, si pots, certs especialistes coneguts, i, com dic, coneguts no especialitzats en re (altre que en la xerrameca), ep, i la pesta dels correctors (tothom fotent-hi cullerada!) (milers!) — ja em direu que n'ha de sortir. No en sortirà sinó una altra sòlita, sòpita, balba, banal, fastigosa, molt fètida defecació qualsevol.

(...)

(*Perdularis als capcers/ Paquiderms als aqüeductes*.)

Paquiderms als aqüeductes
I sota els aqüeductes l'oceà
I al fons de l'oceà els amuntegats cadàvers mutilats
Tots aquells caòtics munts de morts per violència.

El conspecte dels espectres ens glaçava la sang.

Ens hi havíem somorgollat per a escatir entre l'horror si hi trobàvem cap dels culpables.

Sense èxit eixírem i eixuts començàrem d'ascendir el perillós espadat
Dalt de tot arribats a nit colgada ens assaltaven de cop-sobte els perdularis qui hi niaven
Maleïts perdularis als capcers on la vida és molt cruel.

Sort que duc a la corretja el piolet

I a cops de piolet m'he defensat i he defensat els sobrevivents entre nosaltres.

Pler de cranis han romasos que amb el piolet asclava i esberlava.

Ara descendits he estatuït que el capdamunt del precari pedregós espadat
On les neus i les fonts prou rauen
Calia que fossin totalment netejats de perdularis de vida primitiva
Per tal que entre nosaltres tornés la benaurada absència de sovintejats carnatges
I el transport de l'aigua pura de les fonts a les esquenes dels fidels paquiderms
Continués ininterrompuda.

Obviades les odiades interrupcions
Caminàrem ara (quatre potes compassades) sempre serenament.

(...)

(*Sots la influència*.)

Fumà mon moix mon opi i ara clapa pregon
Prenguí mon macroscopi i en sotgí l'altre món.

Potser allò era impropi mentre la flama es fon
Vull un moix que quan sopi torni de qui sap on.

Me li ensopeixo sòmines rac assegut al tron
Ensems ens envolàrem cascú de l'altre clon.

(...)

(*Aquest Gustau oi que tendeix a dir-les sense engaltar*.)

Vivíem a La Grevoleda, just al centre-vila, i cada nit (cada nit potser no, però gairebé) la dona s'aixecava del llit, baixava al carrer, anava tres o quatre portes més avall on hi havia un bar nocturn i hi escaujava la clientela, i si li feia patxoca cap mascle, se li atansava, persuasiva, i li exposava exhibicionista bon tros de la seua beutat, i és clar que el seduïa, i el feia pujar encontinent, i au, es ficaven al llit, i els senties cardar, i potser te la pelaves la primera vegada, tu, el seu "home", o en tot cas el seu marit, jagut a un raconet de la cambra en un bressol per a infant crescudet (fent-hi d'amagatotis, o potser vull dir d'incògnit, de goril·leta o de guardaespatlletes per si de cas cap dels abusius esdevenia massa exuberant en les seues manifestacions cardaires).

Sovint folla de verriny, la senties neguitosament bellugar's al seu llit, i sabies que preparava reunions amb amants, i en rumiava constantment disbauxes. Llavors em demanava (de cops, ep, molt rarament) com em podia haver dit en Gustau que les dones eren incapaces (trist i pobre el magí llur!) d'imaginar situacions d'alta lubricitat, car només atretes, no pas per la possibilitat, ans per la factualitat de la cosa; és a dir, cardar i pler, rai; ara planejar-ho, incapaces; curtes de fantasia.

Així doncs, segons ell, no pas doncs que no hi participin, en disbauxes; al contrari, re no els escalfa més el cony. *Cony calent, magí fred*. Els manca (a les dones en general) el magí màgic (per exemple!) dels bons jolius joiosos pornògrafs com eu.

Al costat de la meua hiperactiva dona, la dita del començament (que les paies incapaces d'amanir disbauxes) la trobava ruc, un altre mot seu llençat capriciosament al món, sense calcular els inescrutables capgirells que agafarien (els seus "savis" mots) més tard en els

enteniments de certs lectors massa immaturs, influenciables.

Sigui com sigui, allà rac, al meu bressol, clapant com l'angelet qui so, i de sobte els xisclets insolents, els deliris turbulents, els tèrbols insults. *Tu aimes ça, eh? Salope! Putain!* I, esporàdics, els carxots que ressonen, i els mastegots esclatants que el drut li etziba a les natges mentre la cavalca bo i donant-la assidu pel cul. Crònica pirotècnia. Ai els esglais!

I eu ara despert, pres de pànic. L'ull no em veu sinó xeixs. Es tracta d'un homicida boig qui vol fer'm la pell?

Ah no, uf! *Her! Them! At it again*. Sant tornem-hi, vós! *Alles in Ordnung. Vciò pariadka*. Acotxa't bé, hom s'hi amoroseix.

Comprès. Cardant ella amb un home nou, el qual no havia sentit pas ni pujar. Car de cops baixa al bar de la vora quatre o cinc cops, i es passa la puta nit sense aturar, com si mai no en tingués prou. El seu cony constantment amarat de saba aliena. Un cony que en acabat, al matí (o pus tost al migdia) li haig d'anar apariant. Cansat, fatigat, esfreixurat, enfeixuguit, embarassat, retut. Sabeu què? Fotut. A les últimes. Traient la llengua. I llavors no n'endevín ni una durant tot allò que roman de jorn. Per més d'esmerç que no hi foti, per més d'esforç que no hi esmerci, tot em fa llufa. Allò no pot anar. Fugir de La Grevoleda i trobar la pau, tot u.

Car quines nits, vós. Tret que… No pas que les enyori gens.

Ep, no pas que no em serveixin per a pelar-me-la de tant en tant. Sant tornem-hi, hahà. At it again. A part d'això, però, re. Una nit tranquil·la val molt més que totes les molt heroiques accions d'una dona tan catastròficament excessiva. Cregui'm, cavà?

(...)

Els tres jutges qui llavors em jutgen per exhibicionisme i escopofília (per espieta i mostraire de titeta), abans de condemnar'm, em demanaven si tinc doncs mai gaires calers, amics, ocasions de cardar...

La jutgessa en cap posa les qüestions, el reu (jo) respon.

Moneys?
Nope, your lordship, I mean, your ladyship, none. Only my wife's got hold of these.

Friends?
Again, only she has those. And quite a lot, saving your honour, yeah, indeed, your highness, ma'am, yeah.

Sex?
Only she... Only she does that... That thing, ma'am, your worship, your honour, yes, yes; only she, and often, you bet.

Does she? With whom? Not with you?
Oh no, never. She's got plenty of friends, as I was telling your highness, your worship, your ladyship, ma'am, your honour, yes, indeed, indeed.

Els tres jutges (ella i els dos pàmfils assistents) fan veure, lívids, que es consulten ells amb ells sobre qui sap quines altres bestieses de les llurs.

Pitiful, appalling, pathetic, van dient no prou fluixet, tot brandant tristament el carbassot. *Verily, a poor no-good silly worthless little helpless punk*.

M'endinyen una multa nominal, cinc o deu lliures, a pagar de la butxaca de la dona, qui, no fotem, prou s'encarregarà més tard de rescabalar-se'n d'altres faisons més

categòriques, ep, no patíssiu pas, això rai, ella rai, rescabalar-se’n, rai, això rai. I tant.

(...)

(*Conec la clau que clou la boca dels caimans.*)

Entrevingut per constants premonicions de destrucció
Soc l’exclòs de totes les nits.

Si de casualitat em trob davant els xibius
On prenen lloc els molt insatisfactoris etzigoris
I n’ix un boig boldró de brètols
Que per a fer’m la pell m’empaita fins als foscs aiguamolls
Poc saben on s’han ficat.

Car conec la clau que clou la boca dels caimans
I puc penetrar sense esgardís el més dens dels esbarzerams
I sé esclafar al dur cuir de la meua intacta pell
Amb gros fibrallut carbassó bord tota classe de vermina.

Prou crec tot convençut que morts n’hi haurà
(N’hi haurà a uf)
Ara cap d’ells serà qui fuig pel tresc que li pertoca.

(...)

(*Festí infinit.*)

Festí infinit. Psitacismes, és clar. I pleonasmes a betzef. Quelcom bontròs de tall platònic. Pler de xerrameca per a tan poca substància, vós.

Molt despendre saliva bo i repetint trivials rucades per comptes de fer-ho bo i mastegant la bona teca del tec desaprofitat. El païment te l’assegures dolent. Balafies l’estona. De què t’ha servit?

Disgustat. Amb vult de prunes agres, fas rots i pets, i les torçons llavors déu-n'hi-doneret.

No.

L'àpat curt i silent, això cal. I prou.

(...)

(*Tot allò aeri no pas natural empastifa letalment l'aire*.)

M'havia adormit amb la llengua al cony; al cony de la morta; una morta que no n'era pas quan havia començat a llepar-li el cony; mes ara m'eixorivia i la llengua la trobava eixuta i plena de bonys; m'esguardí al primer mirall, i era la llengua plena de pústules, de com se'n diu, de pàpules; pàpules no pas purulents; fetes nafres totes de crosta.

Me'n recordava llavors que aquell matí em tocava prendre l'avió. Eixit al carrer, estranyament no hi reconeixia re. Demanava a un bon home vestit absurdament si em volia dir on parava l'aeroport. I diu, *Aeroquè? De quin planeta dius que tornes? Magre, pelut, i carrinclonament disfressat de primitiu? I xerrant de coses impossibles. Això que dius no és a cap vocabulari civilitzat, home, o és que repapieges esfereïdorament!*

Que em tutegés ho trobava fastigosament rude. *Què voleu dir? Només us deman si sabeu on rau l'aeroport,* diguí.

L'aeroporc? On abruptament verros i verres es trameten, estruts, a estratosferes lúbriques, i, sufocats d'esgarrifós verriny, s'averreixen esmeperdudament i pels descosits, et refereixes? Quin poc senderi, noi, quin enteniment més espantosament obscè el teu!

Bah, vós, prou cagarel·la, si us plau. Prou ho sabeu. Aeroport. L'indret pla d'on parteixen i on arriben els avions.

Els avions, respongué, escandalitzat, *Ecs, tu! Pecat, pecat! No en fa pocs, d'anys, que d'això benauradament no n'hi ha!*

Què voleu dir? torní a dir.

D'ençà que s'estavellaren tots plegats, home! Coses de la gran variació en el magnetisme terrestre, saps? Oh, deu fer quinze vint trenta anys; com podies no haver-te'n assabentat! Ara t'ho dic, i s'esguardà al puny un rellotge que hi duia; un aparell a tall del rellotge d'en Pompeu Fabra, l'home qui sempre es vestia de groc i era el més savi (per ben informat) del món...

Ara t'ho dic, féu, doncs, i de seguida rebé resposta. *Això va passar fa exactament vint-i-vuit anys. Tal dia com avui tots els vols caigueren, una mortaldat de cal déu. D'ençà de llavors, d'aquelles màquines fastigoses, que feien tant de soroll i trametien tanta de brutícia a l'atmosfera i pertot, ningú no n'ha vist aup ni pas que en vol veure, tu, no et fot!*

Una mena de vertigen pòstum, com qui diu, em prenia llavors. Tot allò què volia dir?

Continuava perorant el molt psofofòbic mal empolainat, *Les noves generacions molt sortosament ni n'han sentit a parlar, d'aquelles voladores andròmines deletèries i mefítiques; saps que portaven els pitjors microbis, els més malignes i virulents, d'una cantó del món a l'altre en un tres i no res? De tal faisó, és clar, que la humanitat mateixa se n'anava directament al darrer femer de l'extinció sobtada i sense cap més remei. Providencial magnetisme, tu! Abans, com ara amortallats per un erroni, pruriginós, magnetisme, es veu que els humans anàvem somnàmbuls, rancallosos, amb els senys esmussats, rajant sense avís tota mena de secrecions patològiques, i tot ens pruïa, és clar, i ens fèiem*

brutícies els uns als altres, ens assassinàvem per nimietats, ens intercanviàvem fluids, mocs, ficàvem la llengua a tots els infectes forats, i els sexes, tu, oi, quin fàstic immens! Les passions, les obsessions, els fanatismes! Tots tocats, tots tacats! Pecat, pecat! Oh i què et diré? No sé d'on collons vens, però si doncs no saps per què servien aquells aparells infernals, ara t'ho dic. Per a afavorir les invasions. Espontànies! I tota la tresca i la verdesca de la mòrbida activitat militar, llurs repulsives buidarades bèl·liques? Maleïda casta! Has sentit a dir d'una cosa gairebé inimaginativament horripilant que es deia bomba atòmica? Quina ignomínia per als àtoms! No, home, no, tot mecanisme que vagi per l'aire als collons: estavellat encontinent! De tal faisó, tu, que tothom qui llença cap bomba li cau ara al seu propi cap de filldeputa datpelcul, com es mereix! A part que... Tot va lligat, home, tot va lligat. Contra cada verí, vaccí! La crisi fa aparèixer la tisi; l'halitosi, la psicosi; la cirrosi, la necrosi; la psitacosi, l'apoptosi; tota lisi, l'afanisi; i la plebs analfabeta, què vols d'altre que el profeta? I cada secta, gent dejecta. I el dogmàtic i el fanàtic, l'hepàtic i l'asmàtic... I el desfici, el malefici... Cal atacar la rel. I la rel és la superpoblació. No hi ha mal pitjor. Massa barreja, és a dir, desequilibri, adulteració. Antinatural. Tot el que desequilibra la natura és malèfic, verinós, urbà. Cal respectar de totes totes cada bestioleta i matollet, cada ens qui viu, i sobretot doncs accentuar l'amor a allò rural, ço és, sa. Tots votem per l'única amor, per la puritat de l'amor bestial, ço és, antisexual. Orquestració, volem, natural; rítmica, harmònica, melòdica, contrapuntística, tu! Prístin ambient! Tothom sa caseta i son jardí! Somni del meravellós, perfecte, atlètic, apol·loni, Cesc Macià fet realitat. Font de tota felicitat. Ideal. Tot a to amb la resta; exemplarment i al llivell terraqüi, és clar. Car tot allò que puja no pot sinó caure. Natural. Gratacels, coets, i dolenteries i brutícies d'aqueixes. Els atziacs resultats de les ambicions, les vanitats. L'horror dels megalòmans, les

generalíssimes cagarrines, els dictadors, els tirans, els còbeus i, excepcionalment, les còbees. Dels piramidals, dels macroestructurals, dels exacerbadament industrials. Dels qui ens manarien com si encar romanguessin al món imbècils, és a dir, sectaris, ja ho he dit, comunistes, feixistes, socialistes, tots els àvids de popar de la podrida màquina. Púrria inhumana. Palingenèsia, ressuscitació, rancis afolls incessantment reinsuflats. A la fi ens ficaren de mala jeia. Els qui, antropòfags, amb fals instint indígena, tot ho erotitzen, occípits, mugrons, úvules, jugulars, ocells, elefants... Ens exhaureixen amb llurs disruptius tripijocs. Hom decideix, asèptic, de trametre'ls de mantinent a la merdaó final, la gallinassa harmagedònica, l'apocalíptic femer. Cal ésser ortodox, tu, o tret al clatell i a la cuneta, ca? I prou. Car mals camins sortosament d'adés vers ara, d'haver'n, ja no cap! Defès, interdit! I endavant! Meravellós.

Romania astorat davant la possible significació de tot el que deia. Un rodament de cap m'impedia de seguir fil per randa tots els seus raonaments. La condemna als infausts nefaris aviadors. D'enterramorts de tots els estavellats. Perquè n'aprenguin. I de tots els milions i milions de morts per les pandèmies repetides. Un virus nou successivament delmant, cada tres o quatre anyets, la totalitat de la població. De tal faisó, que ara la humanitat alleugerida, i la natura respirant espontàniament la gruada llibertat. I llur feina feta (els enterramorts aviadors romanents potser llavors subtilment eliminats, com tants de vells, car oi que de vells enlloc?).

En quin món he anat a parar? En quin món m'he ficat, alhora collonut i nefast. Hom s'amorra al cony d'una mòmia, i qui sap a quina altra òrbita no fa cap?

Derelicte enmig de la satisfeta gentada. Tota jove, com dic, tota meravellosa.

Hi dec fer un paperot horrible. Tret que ningú altre no sembla voler veure'm. Desolació, buidor i pànic els meus segurament idèntics als de l'infant perdut enmig de la indiferent voluda, o pitjor, la del vell qui es perd hores i hores sense saber què fer, sense reconèixer cap dels topants, sense saber on anar, immòbil, veient passar milions i milions de visatges estranys, d'éssers totalment desinteressats per la seua presència.

Hi soc de més. Ningú no em vol viu. Estic sentint un perill, una mortal amenaça imminent. Què m'ha dit l'home?

La felicitat hi és de rigor. Per força. De reglament. Qui no és feliç és inhumà. Tots els gens del codi genètic identificats. Un parell de generacions obligades a romandre broixes, xorques, infèrtils, sense descendència. Tothom qui hauria en acabat nascut amb el gen bèl·lic, o el gen "místic", o cap tret violent o agressiu, o odiós, o foll, i sobretot amb un d'aquells molt defectuosos gens qui et menarien a no respectar com cal l'equilibri de la natura, no solament retuts d'arrel impotents; ja són generalment eliminats sense contemplacions, com els qui esdevindrien homicides, és a dir, els tendents, per embrió mal triat, a l'homicidi.

I ara, reprengué el meu instructor, esdevingut, amb la foscor del capvespre, d'exòtic que semblava, a sinistre i intimidant, *au, estigues bonet, home, que haig de pirar. Xino-xanet, això sí. Mai cap pressa, tu! Això de les presses, ridículament antic, obsolet, dels temps atziacs de la picaó. Avui portava aquestes estisoretes a ca l'esmolet. Quin home més xiroi i rialler, ell i la seua roda d'esmolar, i vigorós tanmateix, no et pensis! Bicentenari gairebé! I en acabat, cap al parc, que jugarem a daus damunt la molsa. Sense sorolls ni fums ni amenaces de bombes o de virus, ja ho veus quina bona vida, no fa?*

Impàvid, estoic, com tots els altres nous ciutadans, foté el camp tranquil·lament, sense cap trontoll, l'home aparentment inofensiu de conducta impecable.

I eu demanant-me, plantat com un estaquirot enmig d'una carretera sense maleïts vehicles, per quina nutació senil, la terra (com a eixolescent, senescent, planeta), feia doncs vint-i-vuit anys, havia canviada d'orientació, no solament magnèticament, mes, com a conseqüència d'això, en tots els altres sentits? I, com a premi, havia esdevinguda assenyada, i doncs feliç?

O era, encar més probablement, que fa ara mateix vint-i-vuit anys que soc mort? No, no! Això no és més probable! Quina rucada! Això és totalment impossible! No he cregut mai en cap de les bestieses de què els humans d'ara semblen, si més no, molt afortunadament, haver's també immunitzat. Un món sense cretins ni cap altra mena de "religiós", vós! Albíxeres! Radiants llivells pertot de benaurança utòpica! Content d'haver clapat amb la llengua al cony màgic! ("Màgic" en un sentit figurat, és clar, car qui creu, com dic, en ximpleries metafísiques, ecs, ecs, ecs!)

Veig que em fonc en la nit. I que si em bellug soc mort. Havent descarrilat entre dos llocs altrament inaccessibles. Un precipici davant, darrere un mur espès i altíssim. Calamitat exuberant. I en la furor canicular, la ferum de carn no gens fresca. Una porta al mur. És ca l'adroguer. Segurament hi haurà qualque mena o altra de queviures. La fam, gens ambigua, aprés vint-i-tants anys dejú, se'm significa, amb una certa provocació. Els pocs pistrincs que me n'adon que dec dur, que duc, doncs... (I com em dic? Sense papers, qui sap! Em puc dir de tot...) Els pocs pistrincs, els mísers escaigs, que per prudència i avantconsir duc amagadets entre l'arcaica borra de l'infern, dic, aprés els decennis, al cap i a la fi què deuen valdre? Aprés tants

d’anyots d’inquiet repòs (pretast de l’etern), prou deuen ésser invàlids, o a tots ops gairebé sense cap vàlua. I la sentor que en surt tampoc no és gaire falaguera, enllaminidora. Fètida, nauseabunda. Aturem’ns-hi un instant.

Hi entraré...? Ca! Per què voldria caure-hi...? Bertrol!

Me n’estic. No em bellugaré fins de matí. Si hi arrib viu.

Hi ha finestres al mur? Hi ha rere els durs vidres envejoses esquelètiques caretes qui em sotgen i fiten àvidament? Soc llur futur nodriment? Febles dits cartilaginosos hi timbalegen lleugerament. Rèpliques tots plegats, cascú un altre colèric satèl·lit del veí. Rèmores atapeïdes en petits reductes. Presoners com puces entre substrats de previs elements desmembrats. Vivint de femtes. De carronyes de fa gairebé una trentena d’anys?

Quines coses de pensar! Saviesa, home, seriositat! Fuig d’aqueixes cabòries ni dilemes abstractes i envescats! Segurament pateixes les típiques al·lucinacions famèliques. Totes les incògnites seran escletament explanades. Tard o d’hora. Paciència.

Ha llençat qualcú rere meu amb cap bassetja un projectil? Qui? No pas la meua ombra. Avui no en duc. Sorprès per la trencadissa, el camp d’extermini també s’ha esvalotat.

Lluny, precipici avall, a frec de golafre horitzó, el simulacre d’un vaixell sembla baldament atansar’s. M’hi afegiran? Són els àpats dels maniàtics indígenes reencarnats, prismes fet de tendrums i ossada. Els enlluernem, els encaterinem, els fascinem. Es balancegen fantasiejant com en som, de bons, de saborosos, d’excel·lents. Ens en tasten a la bestreta les pelleringues que hom els llançarà com ara a tall d’obsequi a la fidel gossada. Hom ens escorxa en calda imaginació a

ones minúscules. Els botxins els fan vindre l'aigüeta a la boca. Enfilen, pornògrafs, el piu dels ganivets als traus carnis, com qui enjogassat al bilboquet juga. Amb gola mig tallada o només amb un segment tolt, l'oscil·lació no gens estètica de llambrots, galtes, barballeres, maixelles. Les poques dents se'ns esmolen soles. En temps de dol, rampes, escabrositats, xivarri.

Altrament el carnatge prou apàtic. Hom s'hi acarnissa, mesell, on la fètida pudor més es regolfa, per a escarn de totes les apocastàtiques saturnàlies. Al vaixell, delerada vitrina dels ornats potatges, hom hi mortreix a tort i a dret.

O només hi soc covant idees. Em sosvenen a l'esment escenes de la vida prèvia. Hipnòtics precedents que se m'empenyen al primer pla de l'escenari que se m'asseu al digressiu sensori. Nits boreals sense condó per foscs carrerons farcits d'ètniques, caquètiques, meuques. Sense cangueli, optimista rai, davant el risc inclòs. Malgrat les sarcàstiques llebroses amb llurs prostètics i cosmètic emmeravellaments que tampoc no deceben ningú, ni a la llum somorta i sangosa i malvolent. I les hostilitats i els sabotatges sobtats. I les esmolades armes dels irrisoris arlots. I els hegemònics, colossals, profusos, esllavissosos, barrufs que hom creu que hi veu.

Víctimes trivials de l'escotomització tots plegats: en situacions extremes, al capdavall hom ja veu el que vol.

Ara doncs marfós per la buidor imminent, vull lleixar-ho anar, tornar a l'enlloc recomanat. Aïllat, sempre sol davant l'inconegut fatal, hom es deleix per què altre? Floreix ran quin remordiment orgàsmic? O és que li floreixen a les retines gangrenoses, polidament delirós, les postremes imatges? Clafert tothora d'aporètiques cobejances. I de continu aflicte i conflicte no sap pas si riure o sanglotar. Llimbs impermanents, va passant-hi, intolerablement delat,

nu, blanc de tot atac físic i psíquic. Dins i fora, llúpies a betzef. La seua carcanada joguina (per què? per a qui?) (quin ignar negligit jerarca?) (quin burlesc monstre de claveguera?) (quins ramats de paràsits íntims, interns, intestinals, anímics...?) (quin absurd, apòcrif, enemic encar...?) (quina altra incopsable irracionalitat...?).

Prou.

(...)

(*Escotomització va amb apofènia*.)

No solament veus el que vols (i tampoc no veus el que no vols!) en situacions extremes; també ho veus (i no ho veus) tostemps.

Tens un cervell apofènic. Per força apofènic. Per a sobreviure en un univers absurd.

Tot cervell és apofènic, és a dir, troba lligams pertot. Lligams (connexions, concatenacions, embaulaments) que no hi són altre que en el cervell que els troba. Els troba per necessitat.

Per això, de fet, l’únic mai de debò comprensible és la brevetat rutilant del somni.

Els moments més pregonament significatius d’algú són de certs somnis, efectivament. Tot hi és clar, molt més clar, marcat, viu, enlluernador, que no en l’altra “realitat”, la dels senys desperts. Car, en la realitat dels senys (o sentits), re no hi és mai prou íntimament copsat, enfocat, après. Si hom s’hi atura una mica, tot, rere la façana, sembla vindre sense il·lació, dat a la babalà, mal concatenat.

Cal un cervell apofènic, un cervell que vegi, sense manies ni obsessions, fines relacions on tanmateix és clar que no n’hi

ha, si més no per tal de comprendre (és a dir, prendre com a entès) allò que només és coincidència, atzar, casualitat.

Així, per a trobar-hi enlloc cap sentit, tot allò que veus (o gairebé) ho lligues. Altrament no trobaves mai re de prou pregon, significatiu, important. Cal trobar-hi sentit on gens no n'hi ha, t'has d'autodecebre, o potser no podries continuar vivint, món massa advers, traïdor. Car (para-t'hi un segon i, epifànicament, revelatòria, ho perceps!) oi que tot hi és de debò caòtic, estocàstic, aleatori...? Sobtades bombolles de sensacions... Sense cap ni peus... Solt i espars... Sense cap raó... Aparegut perquè sí...

Perquè sí, aparegut perquè sí. No pas per a tu, no pas per a fer de tu "quelcom", algú, autèntic, acomplit, "real".

No, home, no. Car al capdavall què ets, en tota aqueixa grotescament confusa samfaina? Un efímer, negligible, insignificant, ingredient més.

Un ingredient nugatori. Aviat consumit, aviat oblidat, aviat per sempre pus inexistent. I au.

(...)

(*Hom s'assumeix*.)

Hom s'assumeix quelcom, i comença, eruptiu, de decebre's que ho és (quelcom), i ara que se n'ha convençut, va acumulant decepcions (enganys), mentismes, mentides (butllofes), delusions, i es fa bombolla de pretensions, que, escolada l'efímera estoneta de la seua existència, esclatarà talment com les de la pluja (bombolletes). *Puf!*

(...)

(*Violat en escamot*.)

Un escamot descordat de brètoles molt roentment escalfades, heus vós que, sense provocació (o a tots ops no gaire), se’m llencen sobre i em violen absolutament. Mes mans i peus (i nas i llengua i titoleta i mentó i genolls, i tot altre gep per poc prominent, pobrissó) vescosament invaginen i evaginen, febrilment i sense repòs, i no cal dir que, si les brètoles em lleixen en acabat viu, de debò només que amb prou feines.

Paralitzat pels esperons de llurs conys. Com més em cavalquen i esperonen, els esperons de llurs conys em percudeixen el benaurat nervi de la mandra, i em lleix anar com ninotet de drap.

Conys a desdir m’ataquen pertot arreu. Són conys molt irats de filles serpetes totes, he filosofat en acabat, al cap d’èpoques de com qui diu frare ermità.

Sap tota mare prou ensenyada que tantost li surt pel forat cap filla serpeta, el millor que pot fer (i generalment, per instint femella, prou fa) és tallar’n encontinent la vidiella, i oblidar-se’n d’empertostemps, bo i fent rodolar la serpeta baixada avall de qualsevol carreró estret i fosc i despoblat, mentre ella agafa, rabent, el flux contrari. I heus d’on deuen brollar les esgarrifoses brètoles qui prou semblen surar profusament tot al llarg del món.

Tant se val, què hi fotrem. Llavors, en aquella avinentesa, tot fet malbé, feia cap a l’estació de les policies. Hi denunciava l’escamot esbojarrat de brètoles, i les policies, les brètoles bòfies de l’estació nocturna, qualcunes m’han tractat de tot, d’altres se n’han fotut bontròs.

Prou pots! (esclafint-se).
Què més voldries, desgraciat! (a desgrat).

Me’n tornava, ranquejant, borni, estossegós, espantall lloca, massa madur, i de qui tota fortitud, òlim o pretèritament prou substancial, ara li havia fotut definitivament el camp... Sí ves.

És ran d’aquella luctuosa (o ben mirat agredolça) escaiença, potser, que esdevenia sotjador de conys.

El sotjador de conys només pot filosofar sotjant allò que en Courbet (em sembla) en digué (molt perspicaçment) l’origen del món (o de l’univers i tot?), ço és, el cony (preferentment pelut).

Un nombre indeterminat de conys (un nombre que depèn de les circumstàncies i dels mitjans — de tota mena — a l’abast) és allò que cal. No soc pas un home de manies. Això vol dir que d’un sol cony a quinze o vint o trenta (un bon escamot de conys), tot s’hi val. La producció filosòfica potser variarà, això sí, segons el nombre. Variarà en qualitat i quantitat, depèn del grau d’excitació (mental!) provocat pels conys i llurs (més o menys encaterinadores) característiques. Tant se val. La qüestió que els conys ho valen tot; i les especulacions al capdarrer molt més encertades no es desixen com més curosament no són (els conys) sotjats.

La meua admiració extraordinària envers els conys em deu vindre, dic jo, de quan era petitet, i mon oncle i padrinet coneixia les dansarines de tots els teatres de la vila, i llurs jocs i premis del gremi, i era ell, el misteriós nou coreògraf, qui sabia tots els secrets de l’accés als apoditeris, i no cal dir, a les cambretes on les artistes i models (i les ballarines) es canviaven de les lleugeres robetes.

Beneïda amicícia, la seua, qui em duia de la maneta, de nyec amunt, a ensumar, com qui ensuma la pluja al prat, o la bona tinta al full blanc, els conys corprenedors (ah les

marejadores sentors!) de les actrius sempre superbament meravelloses, vós.

Crec que si connectar lletjors i d'altres atrocitats (metafísiques o de les altres) és cosa de sociòpata o de tocat sense remei, connectar conys (l'obra mestra més fascinant de totes les existents fins ara a la natura) és alhora enigmàtic i programàtic, i el resultat és simptomàtic; simptomàtic del grau de mirífica brillantor atès per l'enteniment de cada bon sotjador filòsof.

(...)

(*Quina il·lusió no m'impel·leix vers el carter?*)

Soc corrent, mocosa impotència, pels estrets carrerons de l'apagada urbs, rere la fosca silueta del carter. L'estic empaitant només a per a mostrar-li ingènuament, amb urc ximplet, com em rebaixen els de la central de correus l'import dels segells, mercès a l'ús excessivament sovintejat que no faig de llurs serveis, bo i rebent contínuament les darreres novetats (a més a més, segons calgui, és clar, dels reverits clàssics d'antanyasses) de les sacres obres de la pornografia universal, car cert i prou que, d'addicte, en soc d'una manera extravagant, i ara que finalment l'he atès, el meu carter primot, abillat tot de blau molt fosc, me n'adon que a qui vull, carallot, revelar, vescós bleixar i tot, la meravellosa nova, si prou és ell qui ho sap més que no jo; si és ell precisament qui, ull fos, em lliura diàriament la gruada pornografia, i ell doncs qui veu i s'encerteix de l'adreça, i de la nota addicional, afegida pels bons jans de la central mateixa, amb lletres de pam, perquè a ningú, ni al més badoc, no li passi per alt: IMPORT DELS SEGELLS REBAIXAT DE DEU CÈNTIMS I TOT, EN AGRAÏMENT A L'ÚS DESPROPORCIONAT DELS NOSTRES ESFETGEGATS SERVEIS. I me n'estic. I freno d'espetec ran d'ell mateix. I faig veure llavors que vaig (a)caçant quelcom d'altre (o altri) que no

pas ell. “*Heu pas vista passar la guineu de la cua ratada? M’ha pispat un dels vostres molt preuats paquetets amb paies dintre qui, inspirades beutats, tan efusivament ni cony-esbatanades no carden, no fa?*” M’ignora olímpicament, i, tombant pel laberint, impassiblement, maleït tibat, tan abrupte i senyorial, continua de lliurar arreu son altrament tan fastigós recapte. Car crec que només a mi (home com cal, sortós i benaurat) em deu, barri de morts, lliurar la sola bona (boníssima!) teca.

(...)

(*Només quan et mors guanyes de debò re*.)

Tota pèrdua és il·lusòria, car mai no hem guanyat re.
Tantost nats (on algú ens ha donat el “premi gratuït” de la vida), tot allò que hem guanyat és no re: un horitzó de mort, com més anem més restringit.
Un camí atès l’horitzó, és llavors que guanyem quelcom: el lloc benaurat que els “gratuïts” ens havien arrabassat fotent-nos néixer, els malparits.
Només quan et mors guanyes doncs de debò re.
Ço és, l’altre no re. El de veritat.
Per a mai més (confiéssim) no poder ésser impunement robat.

(...)

(*Episodi rere episodi fins al darrer episodi*.)

Tants d’episodis en cap vida!
Episodi rere episodi fins al darrer episodi.
Hom en fa un muntet més o menys alt, i prou.
Heteròclita compilació.
Cap il·lació sinó il·lusòria.
O en tot cas, entre episodis, il·lació no pas gaire:
I llavors sempre fugitiva, amb garranyics, mal collada.

(...)

(*Episodi*.)

Al jardí capvespre de tardor, recollint fulles a mà, amb el rasclet i un cossi, pacíficament i harmònic amb l'admirada natura, quan me n'adoní dels veïns, furiosament armats amb llurs hòrrides màquines bufafulles, empastifant de soroll i odiosa corrupció la pobra atmosfera, i sortia a aixoplugar'm cap al caminet de canyes i m'atansava tranquil al pintoresc estany i era l'hora on els oficinistes eixien de la feina i s'aturaven una estoneta a esguardar amb bonhomia els qui s'hi banyaven, potser envejant-los tendrament la llibertat, o potser enyorant millors dies somiats, i me n'adonava content que els de més dels oficinistes del gènere diguem-ne masculí m'imitaven o m'emulaven en el fet d'haver sàviament tornat a la moda més elegant, la dels cinquanta. I fou aleshores que s'escaigueren de passar prop l'estany també les dues molt venustes bessones daneses, i com ens abraçàrem llavors molt dolçament, i al cap de desitjar'ns recíprocs sort, ja ens diguérem molt afeccionadament arreveure, on aquell oficinista inquisitiu, lleuger conegut qui de cops saludava, se m'atansa i inquireix aquesta vegada si les conec. Em diu que, en copsar la nostra familiaritat, havia romangut (volia dir romàs) molt agradablement tot astorat, i que l'esverava albirar tanta de beutat, de magnificència, de gràcia, en relació tan propera, és a dir, amb algú conegut, i com es fa, i què se sent, de tocar de tan a prop la divinitat. Afegeix que són perfectes i que prou dec saber que atrauen multituds de devots, i àdhuc que ell mateix, qui és clar que de lluny, sempre les havia adorades, i que les havia observades sovint dansar meravellosament al palau i al conservatori. Li responc la veritat. De més jovenetes, qui havia set sinó jo qui les ensinistrava en llurs més sublims moviments

coreogràfics? I que era qui aprofitava, hores de lleure, per a jeure amb les dues alhora, a les quals doncs fiu sengles infants, els quals llavors qui sap on, pràctiques, desaren. L'home partí fent-se'n creus. I fou llavors, vist l'hora, on torní a casa a agafar el gavell de peces teatrals pendents d'aprovació, i per a revisar-les, i si s'esqueia llavors renyar els autorets perquè s'esmenessin i, si eren prou vius, les esmenessin, i au, enfilí per això vers la biblioteca, la qual era plena com un ou i, en no trobar seient, m'haig de ficar a la rebotiga, com qui diu, rere el taulell, passat les bibliotecàries qui em somriuen, assidu gat vell, i allí, indret ben calm, on les noies massa fatigades del davant de tant en tant no s'estableixen uns instants a descansar, prenent-se un te, i mastegant o fumant quelcom d'apaivagador, prou amplament m'hi establia jo mateix al meu torn, sabent prou elles que soc el fiable agent qui encamina els millors nous dramaturgs del nostre moment històric, així que això rai, tot en reng.

(...)

(*Episodis*.)

Volia llegir quelcom d'heroic, ço és, tarzanesc, i aleshores vaig pensar que quina vida més collons heroica al capdavall que no pas la meua? Au bah, tu!

Expert en l'art de l'anar-se'n a la merda. I què és morir sinó (de més a més d'ésser la merda) anar-se-n'hi?

Tantes d'hores vacants de perplexitat inconsolable. Ocasionalment usurpades pel dol.

El guru casolà qui es deleix inajornable a furetejar'm els oronells; en acabat, amb un mastegot ben cardat, un directe al nas, en deleix (vòmer i tendrum a parir parteres), del seu tan impropi fureteig, tota prova.

Rèptils es rabegen al gatxull. Caporals prismàtics, per elms els cranis de gelosos bucèfals, amb fregaments incestuosos, t’esbotzen ara els atzucacs de gola i nas. Malvolents m’envaeixen el vulnerable iglú. Hom m’instiga amb ferros roents el renòs, com si em volen fer màrtir de cap causa.

Pou avall, hi ha el pòlip qui m’estrangula. Catàrtic paó (femella), hebdomadària et sedueix amb afrodisíaques tasques. La seua dissortada carn esguarda de gairell l’exhauridora virulència de la mortalitat.

Miríades de perifèrics macacs saltem fogueres arrebossats amb metàl·lics robusts cossis d’escombraries i esdevenim ígnies estàtues en capgirats vaixells. L’atlètica aritmètica que només s’acorda amb la pols rigorosament immaculada d’hirsutes dèries revela el reialme dels taüts, de qui les maleïdes rels fúngiques tanyen.

Camps de civada suaument pentinats pel vent són solcats adesiara per beutats incandescents qui alteren fugaçment els meus punts de vista, i així, un moment remut, molt temporalment redimit, forassenyadament encès, inversemblantment fascinat, em declar mereixent de dessagnament. Llavors, tot allò pensat ni escrit no vol dir re: el meu cap és pútida carbassa. De tot, hom se’n trufa, fa peans en honor als esborranys, se’n fot de totes les sòrdides semblances, dels calzes lignis, dels lactis sorolls. Dels herculis déus. Llurs megacoets d’empertostemps esdevinguts trits.

El bútxara, gegant truculent, de qui l’animadversió s’acreix com més tot sol no s’aclapara, amenaçant de perforació els fitons als cors irredimibles, lliurava condemnes amb les dents garrotades. Vol que el teu pletge sigui el mateix que ja no és el de tot l’espremut eixam, la congregació de fanàtics excavadors d’hipotètiques salsitxes amb abjectes

vestigis d'abstractes artificials destins, ço és, de zelós coratge en defensa de les delusions prostètiques. Un exèrcit d'esgarrifosos afolls, amb apoteòtiques insígnies, degenerats estercoraris, potes en rebel·lió, amb apetit esgarrifós, catastròfics, amb dards penetrants i clatellots esclatants, estupendament malentesos, susciten suïcidis. En conseqüència, estómacs delicats, s'empassen cianurs. Gens escèptics, i en pletòriques plàteres.

Amb impuls d'ultramar, barbàric inquireixes per què les atrocitats i les obstruccions no et foren pas altre que bàlsam? Trastoques les vàlues. Tots els ensenyaments vols falsos. D'enzes, palters. Tip de fondre't amb comptagotes, omets nous paranys, t'estalvies tota esperança. Qui et traís, tot això que s'ha guanyat: medalla a la banalitat. Car qui és encar prou innocent que ignora que tothom només va pel món cometent torts a tort i a dret?

Contemporanis peus discordants, totjorn amb la força i la virulència de l'escamot, premsen borrasses clafertes de garotes, de glans, de garbes i garbes de pròsperes nues botifarres cisellades en doble façana. El fluid bufó que no n'ix és fecaloide sinòvia. Ara vas ranc. I de cap ull no hi guipes.

(...)

(*Sosvinença*.) (*Hi hagueren conseqüències?*)

La noieta qui teníem a casa — la nostra minyona — era molt afeccionada a cardar. Aprofitava els diumenges, quan en acabat de dinar els meus pares se n'anaven al cine, i al cap de no res, arribava un dels seus més o menys ben plantats amants, i es ficaven, gairebé immediatament, a cardar molt efusivament. De la fauna casolana, jo n'era l'únic qui romania altrament a casa, a "estudiar-hi", sempre retardat, sempre amb assignatures penjades, i aquell primer cop on

fui conscient que la minyona cardava, i una estoneta més tard, em trobava a la sala de banys bo i netejant-me la pixa després de pelar-me-la, vet ací que qui hi fes cap, vós? Ella mateixa! Arribava corrent amb les mitges als garrons, les calces als genolls, les faldilles arregussades amunt, fins al coll, els pitets enlaire, el conyet tot empastifadot de lleterada, i féu ah! i s'excusava, i jo em feia al cantó, tot avergonyidet, i li deia que no, que el carallot qui havia de demanar perdó era servidor, i que es rentés sense empatxament, que era obligació meua de lleixar-la tranquil·la, que pogués fer les seues delicades ablucions, i em digué que no calia que me n'anés, i tot roent vaig veure com s'esbaldia l'escletxeta peludeta, i alhora que ho feia aixecava el cap de trast en trast i em somreia dolçament. El seu drut del dia dormia com un soc a la seua cambreta, veïna de la meua, i més tard, de mantinent me n'adonaria del fet sociològic que és típic dels druts proletaris (prou cansats van!) d'adormir's pregonament tantost no han descarregat, pobrissons. I amb allò, aquell passat-migdia, començaven les confidències i la bona entesa entre ella i jo. I era una noieta, amb la qual, si les posicions respectives i, encar pitjor, les edats, ho haguessen permès, m'hauria agradat un ou de mullerar-m'hi. Tanmateix, allò durà el que durà, i lleixà, crec, que força seqüeles al meu tendre esperit. Desaparegué un bon dia per a maridar's amb un pagès de casa bona, i no la vaig veure mai més. No pas, però, que sovint i menut no l'hagi somiada (com si me n'enyorés). Potser, em dic ara, en hores de somieigs i fantasies, que el meu enamorament pregon i vergonyós amb la noieta cardadoreta, al capdavall no m'influís més que no podria en acabat intuir qualcú qui no em llegís de gens a prop els secrets que duc de llonga data escrits a l'ànima. Estic segur que la dona que, quan calgué, trií (ajudat per les circumstàncies, és clar, com tothom), molt més tard, per a mullerar-m'hi de debò no fos sinó un emmirallament de l'eixerideta minyona qui tant no m'encaterinava durant els

anys formatius que hom en diu. Una dona, la meua, qui, com amb la noieta llavors (ambdues les mateixes o semblants matrius motrius que incuben a la baldor erotismes), poguéssim ara enraonar confidencialment i lliure, simètrica, harmònica, simbiòtica, i de tot, i àdhuc, mancaria pus, és clar, i potser sobretot, de les qualitats làcties de les lleterades dels seus diferents, consecutius, sovint indelebles, amants.

(...)

(*Tragèdies, dius, a cabassos. Te n'esperen pertot amb candeletes*.)

N'Èdip Reig, mon parent d'Artesa, ni provocà la mort de la merdosa esfinx — la prova: sos fastigosos acòlits, vull dir, els capellans, els esgarrifosament repugnants nyèbits i aplegapets de la tètrica esfinx, ah, malaurança, vós! n'hi ha encar de vius pertot arreu! — ni matà (n'Èdip) son pare (morí a la guerra abans ell no fos ni nat), ni es cardà sa mare (segons les enraonies, se la cardaren a betzef d'altres, i bon profit que els fotés) (o potser, si voleu, pol·luint el concepte, se la cardà ell el cop únic on fou nat, quan sortí del cony matern amb el meló davant).

Tampoc no esdevingué orb sense ulls, ni fou captaire ni escombriaire (això darrer pus tost es refereix a manguis), ni fou mai gens bo a resoldre cap problema, ni li tocaven tostemps els estúpids déus els collons (i com els els haurien pogut tocar, si doncs no hi creia, ni en déus ni en bestieses d'aqueixa mena, home de seny, ell, de seny del bo, vull dir, no pas de l'infame seny dels babaus i i molt malignes burgesos).

Així que n'Èdip, tant se val, no essent, ell, ni rei ni aristòcrata, ni de naixement noble i excels i especial, ni cal dir diví, ni heroi, ni destinat ni ungit, ni punyetes, no és pas

que portés cap número de la loteria del protagonisme ni de la notabilitat ni de la teatralitat.

I tanmateix, les putades del món no s'aturen tampoc per re. Badaràs mica, i te'n plouen a cabassos.

Feia poc que s'havia casat (amb la seua cosina Montserrat, una noia de molta vàlua, segons les comares de part d'allà), i la dona ara li esperava un hereu i tot, i aquell matí, un matí qualsevol, després d'haver's llevat de matinada i haver preparades les classes de ball (era coreògraf a una escola per a senyoretes fines), i haver pres l'esmorzar, i engegat el petit automòbil blau, al mateix carrer seu, no pas deu cases més avall, s'escaigué que, al moment que passava amb el seu automòbil petit i blau, dues germanetes, filles d'una veïna, sortien esbojarradetes de la casa a l'altre costat, on havien visitada una amigueta amb la qual anaven els matins a esperar l'autobús que les duria les tres plegadetes a estudi, i les dues carallotetes, massa excitades i capdetrons, sense pensar què feien, aparegudes d'enlloc, se li havien fotudes davant. Frenà d'esme, i nogensmenys inútilment. L'ensopec el lleixà buit. Va veure els dos petits cossos estesos enmig del carrer. Davallà, i romangué ert, glaçat. I els crits d'horror i els sanglots patètics de les dones se seguiren, ininterromputs, malson durador, i uns homes enrabiats l'ataconaren, i l'ambulància s'endugué els cossets, i la policia se l'endugué, i al cap d'uns pocs dies, hom l'havia clos a la garjola.

De sobte, el meu parent d'Artesa havia esdevingut un altre heroi tràgic. Anònim, ell, com n'hi ha milions i milions, no pas rei, ni important, ni significatiu, ni teatral, ni carregat de símbols i de temes inexhauribles per a cossos acadèmics i si fa no fot filosòfics. Molt xerraires, això sí.

No cal dir que, tot i que romangués com ara catatònic, impassible sempre, com si havia perdut, si doncs no pas la

raó, si més no l’ús de mant de sentit, i sobretot el de l’oïda i, com se’n diu, el talent o l’aptitud de la llengua, de l’elocució, car mai no digué re ni per a justificar’s ni per a demanar el que fos, re tampoc no li estalvià que fos silentment sotmès ara i adés als perversos sermons de tota aquella deletèria excrementícia brutícia habitual, capellans, jutges, polítics i militars, els qui pol·lueixen l’harmonia vers la qual cal sempre tendir, a despit de tot horror concomitant. Car cert que haver mai sortit viu del cony de sa mare, és ja d’haver pecat de voler viure, i doncs veure’s condemnat a patir durant una estona, sempre curta, i sempre aparentment tan inacabable, d’allò que hom en diu vida. La seua, en acabat de l’accident, del sobtat daltabaix, es pot resumir dient que sí, ves, una altra tragèdia adotzenada.

La Montserrat, malmirrosa car mal mirada per l’urbs i l’orbe i tot, la gran depressió. I alhora, el xoc emocional (la recança infinita), la féu afollar. Mai més no es parlaren. Bandejats als ulls de tots els coneguts. Culpa per associació. Els parents d’ella iniciaren el ràpid procés d’un divorci indiscutible, i, la cosa feta, la família sencera foté el camp.

Ell, a la presó, fou maltractat com tothom, potser una miqueta més. Cert que si les germanetes les havia matades a la guerra, tothom en canvi l’hauria preat, i àdhuc li donaven qualcuns d’aquells infames medallots que es donen entre ells els uniformats assassins.

Ja he dit que es veu que mai més no féu anar la llengua per a pronunciar mot. Els qui callem tenim sempre raó. I tothom assumeix que som d’acord amb ells, i ens lleixen tranquils. Ell es feia entendre, el poquíssim que havia a dir, amb breus signes, i ocasionalment amb escrits molt curts. Res a explicar. Res a explicar, home de seny, ja ho he dit. I quina sort, excepcionalment, per als qui hagueren de conviure-hi,

car, tantes de malastrugues vicissituds, potser hi havia el “clàssic” perill que se’ns hagués convertit en un altre profeta, en un altre, doncs, d’aquells repulsius inspirats, o “infusos” en “ciències” inexistents. Ja que hi som, en un altre camandulaire brut i pudent com en Tirèsies, qui, perquè, monstruós, l’havien nascut amb els ulls al clatell, es pensava, molt fatigosament sentenciós, que veia el futur.

I a qui li calen Tirèsies ni Cassandres? Tots tenim prou un ull al cul, amb el qual veiem que l’esdevenidor sempre ve carregat de merda.

Doncs res, som-hi. Es declarà, per escrit, és clar, davant el capellà, d’haver’s “convertit” a la seua molt cretina superstició, i pogué entrar, en sortir de la presó, a un monestir d’aquells on els monjos no diuen ni ai la puta. I allí què hi féu? A mi què m’expliqueu. No soc dels qui filen mai gaire prim. Qui fila prim, sovint en fa un gra massa, i fila massa prim, i se li trenca el fil. Your guess is as good as mine. Potser ensenyava de dansar als àngels (pus tost, les àngeles! entre les quals les dues germanetes esbojarradetes, vuit i sis anys). Al tam-tam suau del llagrimeig.

El so soliu que sents sensible, i t’esperona vers sorprenents sortides. Escolta’l. M’entens? Massa sensitiu, dissortat n’Èdip, quines menes de congues ni masurques bisbètiques, llunàtiques, no els ensenyes, eloqüent, al clos fosc del teu racó de cel·la, lluny d’empertostemps dels flagells del malviure quotidià?

Car al capdavall... Per què serveix un cos (fes-lo ballar mentre camegi!) sinó perquè es malmeti? Perquè sigui malmès lentament o de cop?

Tot plegat (cervell claudicant, que ranqueja i carranqueja), malament rai.

(...)

(*Salamandra a l’alabastre*.)

Les dues germanetes, na Petúnia i na Gessamí, fosos per sempre llurs incipients desigs ni fal·leres inconfessables.

Féssim un fugaç llambrec a llurs lloses, encar febrides, lluents, llambrants, enlluernadores si el Sol hi espetega, amb les osques de llurs dates de vida tan clarament inscrites! Unes vides de sis i vuit anyets, i prou. No duraren gaire. Ausades, fugitiu instant el llur, esborrat sobtadament en nefast terrabastall.

I al cap de tants d’anys qui en duu memòria? Qui és aqueix home en faldilles qui, molt lleugerament, sense fer cap fressa ni aviar mormol, mima danses ordinàries? Valsos, minuets, rigodons. I la salamandra groga i negra qui, llampant de rosada, sembla mimar’l al seu torn damunt l’alabastre? O és l’ombra del rovellat pantomim que pessigolleja l’altrament estàtica assolellada del virolat amfibi...?

L’inepte ballarí sembla avui més afectat que no mai per la deterioració del seu cos evidentment claupassat. Li cauen faldilles avall coriacis, codolencs, bocins de carn o d’os. Un testicle miniaturitzat, tot nuós i dur com borda avellana, rebot al paviment enquitranat. La sardònica dansa del petit colló.

Hi ha neptes i marcides o corgelades camèlies on adés, deu fer segles, cresqueren gessamins i petúnies. Irrealitat. Les lloses s’omplen de pàtines. Simultàniament, el Solell esclata al cel, vella carcassa que es crema en atiada foguera. Pròdroms de la fi imminent. A la immediata carronya se li ericen els escassos pèls com cordes d’arpa fetes vibrar per

ungles de rèprobes i dimonis. Íntims acords, arpegis xerricants, apresos al boirós bressol o a l'incestuós bertrol, deflectits per estranyes absències. Chors iridescents marruquegen rèquiems. Se li emancipen, bo i brunzint escatològics, els eixams de paràsits; instintius, amb grinyols de rat agredit i esgarips de babuí enferritjat, s'esmunyen lluny, vers els aprimadament estesos laberints babilònics. Escorços oscil·lants, perspectives greument distorsionades. Tothom hi fa net. I ara que el silenci volia fer intrusió, amb el moc sinovial esdevingut arreu eixut, el so planyívol de les articulacions atueix els darrers pampallugueigs dels músculs, que, oblidats, s'enfonsen com antenes de mirmidons desconfits.

Se li gangrenen els tendrums. Les estiòmenes queixalades dels embriònics, larvàtics, atroços, goluts, àtoms del caos no lleixen re per verd. Orfe, no puc encomanar'm a cap altra farsa ni especulació. Vàcues melodies de mortes sirenes. Paper blanc encès pel vent embogit dins un cel esclatat.

Cadavèric, macabre, què ballaré? Espasmòdic, el ball d'una ranera muda.

(...)

Un altre adorador de tombes? Doncs potser sí que era veritat que se'ns havia tornat un fetitxista. Un altre fetitxista empeltat, emmalaltit, pel putrefacte, corrupte, més nefari, negoci de la religió.

Ai la pena, algú de la família! Car oi que els crèduls són la plaga? Com més crèduls romanguin al món, més virulent encar la pesta de l'estupiditat que fa que tot hi sigui mal fet. I només pot la cosa empitjorar's. Sense l'anorreament dels crèduls, no hi ha progrés vers cap mena de benaurança ni harmonia.

Mentrestant, escèptic absolut, de cap culte adepte, gens cultaire, gens sectarista, doncs, ni irracional, ni crèdul, ni creient, ni supersticiós, ni cretí; en un mot, estort; a l'alt illot, enmig del riu atorrentat de les bestieses, enmig de la molt avorrible duad de les rucades, del fragorós corrent indeturable i sense guals per on davallen totes les imbecil·litats, les barbaritats, les veritats inútils, que els humans s'han dites sense engaltar i pel broc gros durant totes aqueixes mortíferes centúries, per cap escatxic mai tocat, romanc... Romanc fredament a l'espera que tot collons no peti.

(...)

(*Més fàcil dit que no fet. Un altre tu.*)

No et fotis nerviós. Pensa't a una altra època.

A una altra època, com t'hi trobes? D'altres dones, d'altra canalla, d'altres preocupacions, neguits, frisances. D'altres enemics. D'altres socis, i vicissituds. D'altres dèries, enrònies, cobermòrums, fal·leres. D'altres curolles. D'altre vocabulari, indeed!

I, sobretot, qualcú totalment diferent. Ço és, *un altre tu!*

Un altre tu. I què cony hi deu fotre, aquell, perdut allà baix? Oh, i en quines irrisòries rucades no se't capfica, el carallot! Cavà? Encaparrat en ridícules preocupacions. És clar! Les preocupacions d'altri!

Res a fer-hi. Prou som productes de l'època. L'època que ens toca, i som-hi, au, fes-te fotre. Hom (la sort, la sort) te l'endolla. Pel cul, per la gola. Empassa.

Tot allò que ens capfica ara, no ens capficaria pas en d'altres èpoques. Per inexistents. Perquè no hi foren, no hi

existirien. Tot allò que existeix ara, no ha existit mai abans ni existirà mai després.

Temps esborrats, irrecobrables (palimpsèstics, fa?).

Contingents (hahà). Sempre atrapats en flagrant (amb cara de ruc) per l'entrecàs, la fortuïtat del moment.

Atès que fóssim si fa no fa com som (impossible!), prou aniríem capficats en capdeconyades diferents. A mercè de les malalties, de les maltempsades, de les inquisicions, contemporànies (fossin les que fossin). Moguts, motivats, pels esdeveniments d'aleshores. (Moguts poc o molt, depèn de com hem sortit aqueix cop, de com trencàvem l'ou ni amb quina mena de disposició.) Menats pels absurds esdeveniments de l'hora. Esdeveniments sempre estocàstics, aleatoris, casuals. Esporàdicament formats. Espontàniament caiguts d'enlloc.

Res no és inoït. Acostuma-t'hi. Transporta-t'hi. Les dimensions oceàniques del possible. Èxtasis infinitesimals. Infinitesimals malaurances. Estances. Bombolles. Abjectes. Delirants. Collonudes. I llavors... *Puf*. Testimoni escapçat. Adeu fenòmens.

Així que què? Tant se val, amunt. Com qui ascendeix caralls trempats (a Montserrat) (o on?). Tornem-hi: hà.

(...)

(*Tot romanç m'hi és de massa*.)

Sinestèsic, ix el xinès qui associa sensacions, simultàniament amb el mesquiter qui neteja pous cecs i fosses sèptiques. L'ensopegada és inevitable. El xinès primmirat, pulcre i fi, i el brut massís proletari, tanmateix hauran el cor travessat alhora, ço és, s'enamoren a lloc, vós, instantanis.

La resta, vós, és una llarga història d’amor que, llas, sí ves, tampoc no m’interessa gens.

(...)

(*Encar qualsque extractes sense importància*.)

Li deia que no, que no el reconeixia de re, que no me’n recordava pas d’haver’l mai vist abans, ni de lluny, i, poixeule, ell hi insistia; volia ésser reconegut caigui qui caigui, i m’assegurava que m’errava, que me n’oblidava, que fes un esforç de memòria, que ell era ell, home, ell era aquell quídam qui...

Llavors, tip, l’interrompia, Prou!

I es metamorfosava en gàrgola, sobreïxent grotescament d’odi.

Què altre calia? El matava abans no em matés. Instint de supervivència. Sort de l’arbre amic sota el qual ens trobàvem. Un arbre de justícia, de la vera. Lleixà caure una branca enorme. Eixuta, morta. El maleït desconegut ragué esclafat.

Tustava afectuosament mon amic l’arbre, n’acaronava l’epidermis, les seues joioses decoracions tot al voltant del tronc, les crostes de seriosa escorça ametista i carmí que allotjaven, generoses, simbiòtics líquens i molses, i els clotets cosmètics, com ara coquetes pigues, que són els cops de bec dels ocells passavolants, com ara picots, pica-soques i raspinells (alguns dels quals prou jovenets i encar amb no gaire traça, pobrissons).

(...)

I ara vaccinaven contra la imbecil·litat (tant la nadiua com l’adquirida) i encontinent és clar que em ficava a la cua. Mai no lleixaria passar una avinentesa com aquella!

Per dissort, alhora, com sempre, els més imbècils eren contraris als vaccins i a les vaccinacions. Anem de mal borràs, i sempre n’anirem. Car la imbecil·litat, no hi ha re més resistent a l’esmena.

(...)

Val a dirací i ara que aleshores posseïa encar les claus per a ficar’m a lloure, i sobretot d’incògnit, i de més a més invisibilitzat per la meua humilitat radical, la meua insignificança i negligibilitat intrínseques a la meua esborradissa persona, que em feien inapercebut, o millor, inútil de despendre-hi la pena o l’estona de fer cap cas del tit, per a ficar’m, dic, a lloure, i d’amagatotis, al palau on vivia la meua mare, un palau d’allò més modern i voluptuós, entre jardins versallescs, i no gaire lluny de la mar escleta, puríssima, i verda; un palau, tornem-hi, amb enormes estances dins les quals, en un racó estratègic, totes hi lluïen un esplendorós televisor gegantesc on només s’hi veien, de continu, excel·lents, sublims, films pornogràfics; essent aquells dies un noiet jove, i alhora un gloriós trempaire, cal dir així mateix que m’abellia un ou, quan era sol, amb els lacais i els senyors a les corregudes de cavall per a gent qui fa goig, o a qualque altre acte aristocràtic per a pixavins i per a cosons tifetes, m’abellia a uf, dic, d’anar-me-la pelant, ample com jo sol, d’estança a estança, jagut en llits sensacionals, i amb la dolça perversitat afegida de mai no descarregar-hi cap lleterada. Car què altre de millor perllonga el plaer de poder veure film rere film que estalviar’t la despesa de vim i de moll d’os concomitants, jotfot, i tant! Ara, però, per a acabar la descripció del palau on vivia aleshores ma mare, diré, tot passant, que exhibia

(en annex, com qui diu) un supermercat al soterrani, curullat de teca de tota mena, inclosa la més cara i rara; pels corredors sobreïxents àdhuc t'hi perdies, els ulls nodrits de marques i productes exòtics fins a l'enfit. I no me n'estaré pas de dir (encar menys) que, dalt les vastes esplèndides golfes, el palau ostentava així mateix una universitat decisiva, un centre d'erudició incomparable, car què millor que la ciència*, i com t'alliberaries altrament de totes les supersticions d'esperits i de déus malignes qui et tenallen i t'angoixen i et fan veure arreu conspiracions còsmiques de les quals ets predeterminada joguina de titellaires reconsagrats, a la bestreta condemnada a rebre de valent, i a fer's malbé de seguida, per molt que s'escarrassi a implorar'n pietat? En fi, una universitat totalment restringida, només adequada per a genis, per als llumeners de cada ram, i per tant la de més anomenada (entre els justament afalagats quatre gats escollits qui en coneixen el secret) de tot l'univers, amb els millors acadèmics, ja ho he dit, estratosfèrics, i (a part que et servissis, vull dir, que empressis, d'estranquis, i com qui diu subversiu, furtiu, amb coratge i fortitud — com ací el tit feia sovint — un tit qui mai no ha rebuda cap altra educació que la que li ha ploguda del cel o la que ha anat ensopegant llençada pels descampats — un tit així mateix transformat per a l'avinentesa en un altre mític xeic espia, i encar millor, xeic espieta — grimpant llavors ell aquella escaleta ascendent, una escaleta precària, retràctil, de fusta mig corcada, trobada en un racó quasi inaccessible, i llavors molt estreta, fosca, i del tot oculta als ulls dels no pas assabentats), doncs això... que a aqueixa excel·lentíssima universitat (com sap el tit, qui s'hi perd, subreptici i infiltrat, manta vegada), cal dir, d'essencial afegitó, que només s'hi podia accedir altrament en un tren especial, privat i exclusiu, i molt luxós (també molt vigilat per bidells molt agressius amb els qui es pretendrien intrusius), un tren obert i permès només a individus degudament ormejats

amb pler de “gràvitas”, de ponderació, de soberg cervell, de superlativa categoria i distinció, a part, és clar, com dic, que sabent de lletra a bastament i amb un colló curull de seriositat científica, és clar, no fotéssim, mancaria pus, vós; ara, un pic dins, vull dir, llavors què? Doncs què vols fer-hi? Naturalment, com dic, irremissiblement t’hi perds, allà dalt, massa lluny, un lloc tan reservat i alzinat, extraordinari, noble, supernal, apocatàstic; t’hi perds com et perdies a baix entre els excessius aliments i els tan innecessàriament luxuriants objectes (i tu, espellifat, no podent, és clar, sortir-n’hi sinó mà-buit); ningú, de tu, doncs, enlloc volent-ne saber pet; negant-se rodonament a fer-hi ni el cas més mínim... Un tu esdevingut nul. El tibat, massa primfilat, bafaner, dilecte i oligolèctic personal, ignorant-lo absolutament (car prou tenim feines i tasques molt més substancials ni dignes, vós!), ni albirant-lo (tret que, temerari, el capdecony es volgués mai endur re), com si no hi és, espectral, un buf fètid qui passa fútilment de llarg, qualcú que al capdavall què pinta? Un zero. Del tot invisible, negligible, sense cap interès... Tot això prou que ho deia més amunt; no cal així mateix poc doncs que ens hi rabegéssim fins a aquest punt... Ara, és que hom se n’atipa, de dir-ho, i llavors que se’l creguin mica? Doncs no, gens; no se’l creu nideu. Ara que a hom rai. Els qui no se’l vulguin creure per ells fotran. Tornaré als televisors, i en paus. I m’aventuraré als reialmes de dalt i de baix? Doncs no ho sé, segurament cada cop més escadusserament. Fins que no n’enyor gens les visites d’antanyasses. Fumets esvaïts. Escumes, sensacions ventisses, impressions fugaces, que et farien creure en una cadena sòlida d’allò pus... Una cadena inexistent que t’encadenava al no res. La vida, sí ves!

(...)

[**Uns granets màgics*.]

Els imbècils, abassegats per estranys presagis, per acollonidores providències, per diverses falòrnies d'aquest coll tan tort, i sobretot per les repel·lents insinuacions a cau d'orella del mormolaire mut qui (regi d'allò pus, podrit antropòfag), es veu que viu molt amunt, entre núvols llunyans, i tanmateix assoleix d'implantar-t'hi idees implacables de basarda escanyadora i de pansidor i desesperançador automenyspreu, els imbècils, dic, els idòlatres de fantasmes, els cretins, és a dir, els qui no es fien de la ciència, encar es troben a les èpoques fosques i idiotes, encar creuen en esperits malignes, i en déus doncs encar pus brètols ni destructors, i en ectoplasmàtiques presències arbitràries i en forces amagades, i en apofèniques conspiracions còsquimes, vull dir, còsmiques, i prenen els esdeveniments més vulgars i naturals pel mal cantó, pel cantó supersticiós, com si fossin avisos per a ells tot sols, signes reguardosos, portentosos, reprensius, amenaçadors, de la part dels poders malignes del cel, qui cal assuaujar amb els més bèsties remeis apotropaics, amb sacrificis, amb encanteris, amb eixarms i xivarris i amb pregàries, processons, guerres, genocidis... amb tota mena d'odi i d'assassinat... tot s'hi val contra les intencions sempre maleïdes i tortuoses dels monstres celestials... quan, ull viu! Quan, amb uns granets de ciència, oidà, inscrutable no longer, baby! Se'ls esfumava de cop i volta la ruca presumpció d'inescrutabilitat; tant de misteri bord, tant de misteri sense misteri! Amb unes gotetes màgiques de ciència, ausades, prou en tindrien prou per a alliberar's de tanta d'estúpida, il·lògica, angoixa... i en conseqüència de tantes de seqüencials tortures, injustícies, homeis.

(...)

(«*Diu el cadàver: Manduqueu*
Cada lleial ocell maniqueu:
Àliga voltor trencalòs:

Visca qui se n’enduu el tros més gros!»)

Malgirbat, espentolat, com un aligot esplomatgegat, amb el mateix posat de desconfit indefugible, adquirit ja només haver nascut... Quan ara què dec tindre? Ja cap als quaranta anys. I fora es fa fosc, i veus-me al carrer davant el gruix (tots plegats fent força goig, sobretot les altes i rosses, deu ésser diumenge, mudades amb vestits negres molt elegants), el gruix del veïnatge esguardant-me amb vults disgustats; en boldrons separats, les renegrides portafarcells xiuxiuejant entre elles amb llavis de fàstic. I em fa l’efecte que soc la fita única de llurs malignes ulls fits. Em deuen veure, tothom, com em veig. Cassigall baldragues, afeblit físicament, un ninotet flasc i anèmic, blanquet, finet, i psíquicament pitjor, molt pitjor, un pusil·lànime emblemàtic, sempre dubtant a frec del pou encès de la depressió final que duu al reeixit suïcidi. Ningú per qui no apostaves que fos encar viu l’endemà mateix.

Hi som tota la família, mon pare, ma mare, els meus germans (tots més petits que no jo, i ja molt més escarrabillats, amb oficis i beneficis, ells), i jo, ecs, poètic, i doncs inútil per a la societat. Som davant el cotxe, carregant quelcom de molt feixuc. És una caixa de morts. I ara hem reeixit a carregar-la darrere, i mos pares són prests a partir, tret que ma mare se n’adona que el seu cel·lular no funciona, i vol el meu, i quan soc traient-me’l de la butxaca em cau a terra, i veig que un cantó s’ha ratllat o enllordat i el vull netejar i me n’adon que se’m desfà com rajola de xocolata massa escalfada pels meus dits enfebrosits, i li dic a ma mare, perdó, però se m’ha trencat tot, potser s’ha espatllat, desolat; diu, emprenyada, porta, encar s’hi veu prou (vol dir a través el vidre tot esquerdat), i soc amb la maneta dient adeu a mos germans, i me n’adon que, ara que han closa la porta de darrere, hi he romàs, darrere, carregat al costat de l’immens taüt. I que per això

m’acomiadava d’ells, qui romanien rient-se’n, de la putada que em feien, una més.

Hem arribat al castell, i ma mare a l’esplanada de baix hi ha muntada la taula desplegable i hi ha col·locats plats i gots per al petit obscè repàs de l’en acabat de l’enterrament, supòs. I li vaig darrere, ara que travessa el corredor que mena al restaurant del castell, i s’ha aturada perquè l’agafi, i es veu que ha ficat el peu en lloc prohibit, en el replà d’unes escaletes laterals, i un cambrer li diu que el lloc on reposa el peu és lloc que pertany al restaurant i els qui vénen al castell a menjar-hi per llur compte no hi són permesos. Ma mare, tot retirant el peu, li diu que se la fiqui al lloc que ell ja sap (la llengua? on li càpigo?), que no li ha de vindre pas a reptar, a ella, tota una senyora, un pobre no ningú com ell, i ara ja he fet cap a la seua alçada, i caminem pel corredor públic, i el cambrer arrucat es revenja o assuauja la seua ràbia bo i etzibant-me una puntada al cul sense que ma mare, la qual va davant, se n’adoni. I ara pugem a la torre més alta del castell. Em sembla que hem (la família) subornat el senyor Jeroni, qui en guarda l’accés. Dalt de tot de la torre més alta, doncs, ara que ja hi he arribat tot marejat pels incomptables (sis mil tres cents!) esglaons, gairebé no s’hi cap, i tanmateix hi ha el fèretre enmig, cobert no pas amb cap senyera ni estelada, ans amb una vànova immensa i sense altre detall o dibuix que quelcom com ara un atauric banal (banal per a aquell qui no sàpigui llegir’l, car qui sap què hi diu, de secret, de fet). De sobte, ja hi som, em pren de bell nou un vertigen insuperable. Estic segur que cauré. Caic, caic, mama, mama. Quin cadàver més lleig no faré, tot esclafat part de terra i tot escabelladot pels vents dels dalts!

Veig ambtant mon pare i ma mare qui, tot i que més vells (naturalment!), hi són tan tranquils, a frec d’octogonal precipici, i sense immutar’s. No sols això. Veig que no es

repengen enlloc, ni als merlets, ni al taüt, com jo faig, tot acollonit, de tal faisó que mon pare m'ho retreu, repugnat. Encar faràs caure el cofí i tot!

I veig que criden, fent-li signes, a un nou-arribat, un altre vigorós vell com ells. Li diuen que s'atansi, que en Lleial és dins. Qui és en Lleial? Tampoc no ho sé. Calcul que un conegut de la guerra. Tots són coneguts de la guerra. Sobrevivents. Gent dura, qui em veuen tan afeblit i merdetes que els faig vindre basca. Em sembla que si gosessin em fotrien ells mateixos daltabaix. Good riddance. Bon desembaràs, collons. El que no comprenc és per què el taüt tot amunt. Impossible de sebollir'l ací. El terra no és de terra, és de ciment, amb un bony al bell mig. Un bony (ara tapat per la caixa i d'ací que tremoli si t'hi repenges), un bony, dic, amb un foradet enmig (és la segona vegada que hi puj; la primera havia fet el sis anys i portava pantalonets de golf i mon oncle Jofre celebrava dalt de tot les seues noces, vull dir, es mullerava amb n'Iris Punxet, a qui mostrava la plana feraç, dient-li diabòlic, si fas prou bonda potser qualque jorn això serà tot teu).

I el foradet, però? Per què serveix? Doncs no ho sé. Per a falcar-hi millor un canó (rotatori?)? Qui sap. Durant el jorn (ara som a l'espessa foscor de la nit), record que, com dic, hom hi pot veure d'ací estant l'estesa incomparable de la benaurada plana, les muntanyes nevades, els meandres dels rius, i recs i canals. Les línies més dretes de les vies fèrries. Les casetes de joguina. Els bancals amb acolorits conreus. I el foradet, hom hi deu clavar qualque instrument de mesurament, o d'observació, o, com dic, qui sap.

Potser mos pares, els quals crec saber tanmateix que no són pas cretins ni de cap altra superstició, al capdavall, per motius de germanor de guerra, s'inclinen a honorar els desigs del mort, aquell Lleial Dallonses, de qui abans d'avui

no n’he sabut borrall. Un Lleial mesopotàmic, com se’n diu, d’aquells d’un parell de déus (qui diu pus!), un de bo i un de dolent, els quals es barallen durant l’eternitat, i els morts (una mania com una altra) millor exposats als elements al capdamunt de la torre més alta dels encontorns, menjats pels alats rapinyaires i carronyaires, no pas enlloc podrits. Zoroastrians, crec que en diuen. Maniqueus. Whatever.

El vòmit em puja a la gola. Orxegant com un ocell qui s’escanya amb els pèls o les pues d’un mos rebec, el vent fuetejant com doble gonfanó la sàvena vermella (amb què per respecte al mort en l’hora del seu estrany sebolliment ma mare s’ha embolicats els cabells), fent-me veure d’altres pampallugues, i el fèretre que cuida estimbar-se’m als peus...

Algú (potser l’amic nou arribat dalt de tot) m’ha agafat pel bescoll, o per la pell més flonja de darrere el coll, pessigant-me-la, com si fos cap gatet tinyós. I m’ha dut mig penjat fins a les escales, i m’hi ha empès, i he anat caient, i rebotent als murs de la torre, i tanmateix rai, car conscient (i parcialment content) que tocava sòlid, que al capdavall no he caigut a l’infinit amb el feixuguíssim taüt d’en Lleial damunt.

I ara, arrossegant-me, fent-me tan imperceptible com puc, ran de terra, en la foscor, evitant, si puc, el nerviós Joaquim, el cambrer insultat, davallaré, serpeta, fins al riu, a envejar-hi les rates d’aigua, poètics ens, qui no crec pas que em vulguin, tampoc, de company.

Mes, i si em prenen, al cap dels anys i les centúries, per un element del paisatge? Immòbil. Incòlume. Invulnerable. Codolenc. Petrificat...? Lapidari? Adamantí? Fragós? Rubefacte? Epilític? Litogen? Saxàtil... ? Totalment empedreït, exacte. Amb els meus ullets de porc fragments

de lamel·libranquis a la lumaquel·la que esdevinc...? Ah llavors! Tira peixet, oidà, prou puc!

Instal·lat definitivament ran corrent, indistingible, gens diferent (roqueta anònima) a la resta del rupestre litoral. Ben arreladet al terra inassetjable.

Arreladet, arreladet. A prova de terratrèmol.

Igni, però salamandrí, a prova de fi del món.

(...)

(*No hi reconec re*.)

De bon matí, quan només començava de clarejar, m'he deixondit, tot enfredorit. Pel fet que no havia reeixit a esdevenir cap mena de roca, per modesta que fos, i pel fet que els tremolins de fred per si sols no m'escalfaven gaire, m'he aixecat, he fet un riuet al riu, i m'he ficat a caminar per la voreta, camí de sirga amunt. He vist, tot anant amunt, pler de cases esfondrades. I llavors, més tard, només he vists camps i ocells, i llebrots i guineus, i m'he ensopegat amb un altre riu, un aiguabarreig, i he agafat la voreta del riu afluent, menys forçut que el principal, és clar, i he continuat amunt. Conec algunes herbes i alguns bolets i plantes. Així, essent com soc un homenet molt estudiós, sempre amb el nas entre fulls, un homenet qui, davant cada entravanc trobat, qüestiona mentalment no sols les eminències de la ciència, ans també, és clar, els mestres de la lletra dura, i sovint, si doncs no uns, els altres, prou que em responen bo i oferint-me solucions, és clar, genials, un homenet, doncs, en fi, qui aprèn teòricament molt de recapte als llibres, recapte que qui sap quan pot esdevenir útil... Com avui, ara mateix... Tot això per a dir que amb allò, aquelles fulles i rels, i aquell bolet gros, un carlet sensacional, es pot dir que fam no gaire. Amb l'aigua del riu,

set, gens. Si de cas la fam em prengués de debò més tard, això rai, ja m'endinsaria a cap terreny amb arbres fruiters o a cap camp amb qualsevol mastegós gra o farratge que hi cresqués o s'hi fes.

Ara, però, he trobat un pont intacte, i m'he reposat sota, i damunt hi passaven trens. Un sol tren, en realitat. En tota l'estona només ha passat un tren, un tren molt llarg i molt lent. I llavors, havent el tren passat completament, he emergit i he guaitat de dalt estant el panorama. No reconeixia re. Si tombaves els ulls tot als voltants, hi havia, ran d'horitzó, fums de diverses fogueres, o focs, volguts o no.

I llavors caminava i he vist encar la llera d'un altre riu, tot avall, entre boteruts espadats. Més que no pas la llera d'un riu, doncs, era la d'un torrent, car d'aigua no en duia. He pensat que allò duria també amunt i vers un indret o altre. I amb molt de compte, he reeixit a arribar sencer a baix de tot. I m'he ficat a caminar, esguardant les petjades (no gaires) de quins animals. I amb tot allò, no me n'havia adonat que hi havien vies colgades pels fangs gairebé eixuts. Dues veus d'homes qui passaven part de dalt me n'alertaven sense que sabessin que m'hi trobava. Per aquest baixant els trens hi passen sobtadament esvalotats d'allò més, havia dit si fa no fa l'home qui enraonava, explicant-li-ho a l'altre.

En aquell instant, com ara convocat per l'home, un tren feia cap i m'arrambava pla a l'espadat boterut. Era un tren llarguíssim, de color vermell brut, amb un pilot de vagons, i que tenia la particularitat que podia, amb un canvi de cop de mànec a la màquina locomotriu, fer's sortir rodes, i així estar-se'n de les vies. Allò el feia extremadament perillós. Com si m'hagués llegida la por al pensament, tot d'una s'ha desviat. I s'ha fotut a serpentejar esfereïdorament. Em

fregava de molt a prop. Els darrers vagons sens dubte m'esclafarien. Així que, arrapant-me als bonys de l'espadat, fent peu pels caus i relleixos, he grimpat esmeperdudament fins la berma de dalt de tot. El tren embogit encar passava part de baix, estrepitós i interminable.

El cor em feia figa. La terra s'esquerda tota, els trens s'esbojarren sols... Cal fugir enjondre, a qualsevol lloc i ben solitari. Tanta de por passada suara a la gola del llop. Atrapat pel tren famolenc dels empestats cadàvers. Car, segons havia pogut entendre d'un altre bocí de la conversa dels dos homes d'abans, es veu que hi havia hagut durant la nit un terratrèmol devastador. S'ensulsiaven indiscriminadament no pas solament els blocs dels crims, com ara bancs, palaus i gratacels, ans així mateix els edificis més nobles i les torres mestres dels castells. I així, que tothom, en arraïmar's hores i hores lluny de les construccions, a poc a poc, els malalts empestaven els altres, i la femta i el morb ho envaïen tot, i els assassinats rabiosos sovintejaven, i era llavors que els complotats feixistes, ço és, els militars, sempre preparats a fotre el cop d'estat, a aprofitar tota eventualitat per a imposar llur fèrria llei del malparit radical, la coneguda llei dels armats, car per això s'entrenen de continu, i és l'únic que mai foten, entrenar's a assassinar i destruir millor. Car ja em direu, oimés, qui són els qui creuen sempre en complots i conspiracions i conxorxes, sovint implicant-hi forces màgiques, diabòliques, divines, satàniques, bíbliques, i d'altres vòmics texts d'aqueix coll tortíssim... Qui són, dic, aqueixos pobres deplorables mesquins sinó solament els qui ja comploten i conxorxen de faisó natural, perquè són de natura feixista, és a dir, conxorxaire, complotista, militar, crèdula, poruga, cretina, acollonida, i només desitgen la pau i la seguretat dels cementiris, doncs això... Els militars, dic, segons els dos homes de dalt, havien pres el poder absolut i ho organitzaven tot a llur faisó; ja se sap doncs com, a cop

de fusell, de metralladora, de bomba, de mort generalitzada, de desastre absolut, de puta infecció total. Rauen els concentrats, els amuntegats, per força, vigilats pels saigs i botxins uniformats, rauen, dic, en sangassa i podrimener fins a la coroneta. Què se’n pot esperar d’altre?

M’havia d’amagar fins que aquesta nova nit, que duraria qui sap els segles, no finís i tot tornés a l’altre ordre sempre inestable de quan els feixistes, ço és, els militars i els qui rumien a la faisó militar, ço és, els nihilistes, els anorreadors, els capitalistes, els imperialistes, els colonitzadors, es pansissin o s’escarransissin lleugerament, fins a la nova rebrotada on podrien tornar a imposar llur fúria assassina i tot-destructora. Cicle conegut, habitual, indispensable. Món esguerrat, ara asclat i fes pertot arreu, i amb els trens, damunt, arranant-t’ho tot a llur pas. I pitjor, com tostemps en les mateixes circumstàncies, els espectres del mal, els ectoplasmes armats, manant-hi pertot.

Quan retut de tant endinsar’m a la part àrida, s’esdevingué que em lleixés caure a un clot d’un roquissar i m’hi adormís, i tot d’una s’escaigués que tornava a obrir els ulls, tot hi era totalment fosc, negra nit sense lluna ni celístia. Em temia orb i tot. Ara bé, sentia trepigs i m’hi atansava. Eren segurament trescaires amatents, delerosos de trobar aixopluc, gent menuda qui com jo fugien els assassinats massius de la merda armada. Tots semblaven anar al mateix lloc. Jo, per comptes, caminava contra corrent. Deia perdó, perdó... tot caminant, perquè ningú no se m’ensopegués, i si se m’ensopegava que se n’adonés que no era enemic, que era algú perdut, totalment perdut, i que era algú qui potser cercava algú estimat de part d’arrere, i llavors, una dona, al capdavall, només una dona de tota la gernació silent, compadida, segurament, se m’ha adreçat, amb un mormol.

On aneu? m’ha dit, què heu perdut?

No hi reconec re. Quin indret més estrany, oi? Som on?

Ets a çon Carlet.

I és gaire lluny?

Depèn d'on.

Volia tornar a ciutat.

Quina? Totes són en estat de setge. Amb camps de concentració pertot.

No puc sobreviure amb el que duc. Em calen llibres, em calen murs, em cal escalfor de ciència. Soc un noiet poeta. Sense llibres no visc.

A ciutat és ple de soldats qui maten sense cap mena de raó, a llur estil de sempre, com sabeu. Per què morir per quatre llibres, per quatre lletres, per quatre coneixements?

Sense coneixements no em reconec. Soc buit. Una buidor angoixosa, anguniosa, escanyadora, letal. Què és un ésser buit? Un soldat, un feixista. Tinc por que aviat em faria dels seus.

Et convidaria a la torreta, però em fas por. Massa tocat del bolet. Vine amb mi, tanmateix, et donaré una ampolla de conyac. I un rosegó de pa i un bon bocí de formatge. Tot allò t'aixecarà els esperits.

Ara vinc, li deia, fluixet, ara vinc.

Però feia el contrari, em fonia en la foscor tan lluny com podia de la pobra dona compassiva.

On sou? On sou? sentia al començament que ella xiuxiuejava.

I en acabat no re. M’havia mesclat entre la gent. Tret que pudien massa. I me’n separava com si era ombra dins l’ombra. M’esmunyia del caminet estret i llavors tan fressat. I a les palpentes, entre les pedres, m’endinsava al camp, on qui sap si parant l’orella, al capdavall, tard o d’hora, hi sentiria la remor de l’aigua. I l’escoltaria encantat. Car ara enyorava el riu. M’enyorava novament roca a la vora de l’aigua. A la vora d’un corrent que transportés fragments o llavors de vida, en forma de llavors, de peixos, d’aus aquàtiques, de reg per als sembrats...

Encar que ara, tot ben debatut, què transportaria? Què transportaria ara...? Sinó cadàvers...? Cadàvers sens fi...?

De sobte, sorolls de ràfegues de metralladores prop. Han descobert els maleïts soldats el tresc dels evadits? És encar en vida l’egoista dona qui em volia reanimar?

Qui es lliga al desesper?

(...)

(*Vint-i-quatre hores de la vida d’un cuguç*.)

Na Castratriu, quan sos druts em veuen crestat d’aquella manera tan extrema, començaven es veu de dubtar. I llur dubte, molt natural, era el següent: *I si na Castratriu em castra també a mi...?*

Per això la dona l’altre dia em bandejava: *Quan soc amb cap amant, que no t’ensuméssim ni a tres quilòmetres i mig, em sents!*

Sí, Deessa, és clar! Perdó!

Avui rebia (ella!) un drut qui feia mesos que es veu que no veia, i l’enyor i el desig, imaginables, i tant se val, tantost

he vist que el seu taxi s’atansava, a mig esmorzar, ja he fugit esperitat, amb foc a la cua.

Se m’obr la perspectiva d’un altre dia bord. Vint-i-quatre hores (pel cap baix!) a la intempèrie. I segur (més segur que figues seques!) d’altra banda que seran unes vint-i-quatre hores molt nàquisses d’aventures. No em dic ni Ulisses ni Odisseu, ni re. Em dic Dídac de la Carpineda, i au, ni ocell matiner qui endrapa el cuc, ni el cuc (antonomàstic) mai gens ben nodrit, ni gaire gras i estirat.

Així que, aventures, no cal que n’esperi gaires (gens!). No cal que ningú es forneixi contra la son amb cap mena de blefaròstat per a poder no pas perdre’s l’aventura màxima que deslloriga el dia únic. Si hi hec cap aventura serà segur, com sempre, tímida i casolana, cusca, dèbil, negligible i sense importància... A menys, ep, a menys que... el pol magnètic no decideixi de fer cap sobtada capitomba, o cap sot devers els inferns hipogeus, i espectrals i catatòcnics, d’ultrason i d’inframon, als peus tot d’una no se’m badi, èpic badall de mort molt pirotècnica, per tal, d’heroic, engolir-m’hi.

Cert que al carrer, i lluny de casa, no sabia llavors pas on anar. Sense ni virolla a la butxaca, encar menys possibilitats de passar l’estona, a part que fa un dia massa bonic per a despendre’l a la biblioteca. A la biblioteca només m’hi adreçaré avui si mai em cal cagar. *Els covards som covards sobretot perquè ens veiem afligits per un païdor feble*. Apunta-te’l, adagi axiomàtic, d’allò més sòlid, infrangible. Hi pots pujar a cavall.

I ara que hi caic, millor. Tasca acomplerta per endavant. Et sents de més a més d’allò pus virtuós. Satisfet de tu, cofoi, prou pots. Si et diuen (els savis de la història) que et caldrà restrènyer les avinenteses de pecat, anar pel món pelat és

un bon començament de solució per a reeixir en la (no gens àrdua) comesa.

En canvi, somiar no costa sinó l'estona que hi perds. I et dius que: *Qui pogués fer com l'arquitecte Çapont!* Com n'hi ha qui despenen mitja vida a la cangrí, ell rai, despèn mitja vida al bordell, i feliç i content, no cal dir, eufòric. Ell, qui totes les hores que no treballa les viu al bordell, per força li calen calers a la butxaca i, amb les begudes que hi consumeix, li cal així mateix un bon païdor. I uns oronells fins com la seda, per a absorbir-hi les feromones! Poder immortal de les femelles i llurs feromones, vós! Vidiella amunt, qui en fos capaç! Per a residir-hi d'empertostemps, paradís. Ah, delícies de cony actiu, de qui la flairosa elasticitat enlloc altre, a l'univers, no és ensopegable! I generós com la mateixa terra! Delícies doncs de sines i culs, i d'engonals i d'aixelles, i de melics i de peus de putarres ben- i malhumorades! Això rai, totes (llurs ferums, d'eixauc!) (i tu, nyam-nyam, nyam-nyam) (aire trèptic, nodrisser!) (empapussa-te'n!).

Podria haver eixit de casa si més no lleugerament begut. Podria dir, poètic: *Pels corrents del món pet va mon vaixell*. Tret que tampoc no soc en, com se'n diu, aquell xiquet amic meu, en Rimbau. L'africà, l'amazònic, el piromàntic, Rimbau, expert en jocs de tòtems i culs. Juet (joguina) de les ones i els eclipsis. Què em sé?

O me n'hauria anat al cine. Memòria d'infància: *Nen de pit. Marrec encar mamerri. Ma mare se m'enduu al cine. S'ha barallada amb mon pare, i mon pare se n'ha anat tot sol. I ara som al cine i veus que deman popar. L'home de davant nostre es tomba. Què hi foteu, ací? Era mon pare. No havia tampoc sabut on ficar's. Tret que ell pencava i duia andoles a la butxaca, saps?*

I llavors (marrucant, parrupant, rauc-raucant, corruquejant, entre cabòries) un pensament gens ingrat m'ha violada la ja ben asclada ni corcada ni esquerdada conquilla del cervell. *Si no pot ésser bordell, què me'n dius del cementiri?* Com diu, metafòric, en Donne: *Una tomba és un cony*. Ambdós prou s'obren de continu i donen la benvinguda al nou arribat. L'única minúscula diferència: *El cony rep, no pas vits, morts*.

Així que, ben mirat, som-hi, palès que un cementiri equival si fa no fa a un bordell; amb tot de conys tancats qui tanmateix prou es baden de bat a bat, si certes condicions són acomplertes, per a rebre nous vits ben trempats, o nous morts ben fets (ben podrits?) (ben cuinats?) (ben acabats?) (ben a punt de caramel?); una cosa o altra d'aqueixes.

I ara què fem? Les inscripcions a les tombes gens no inspiren; són ridícules, repel·lents, cretines; fan cagar. Què hi aniria escaient...? Uns bons rims (remotament) rimbaldians, com dic. Precisament en portava, crec, a un lloc o altre. On els he ficats? Pistrincs, cap; ara, versots, rai. Cert que no deuen ésser gran cosa. Jo essent jo. No pas aquell. Lleugers, mínims: *Nimietats*.

Tot un món de coloms impregnaven el cel
Tot un món de cornelles impregnaven les ones.
D'hordes de brètols, n'hem de tastar el fel
Ans no perdem les darreres estones.

Tot un vol d'ebris vaixells vers l'estel
Ales avancen, com les papallones
Vers flors de matallops i belladones
I de julivertasses, o com la infidel
Vers les tiges tan túrgides de què sempre enraones.

Immòbil foc qui mai no mor, beu-te'l
Atipa-te'n, i idòlatra t'hi afones.

Lluerna calidoscòpica, vel
Guspirejant on ton vult s'esborrona
Com rere finestres els vults s'esborronen
Dels qui us creieu regenerats com rèptils
I ara anacrònics hom us diu: accepti'ls
Els fatídics flamareigs, fútil corruix
D'un Ull envejós qui us romp en escruix.

I ara callaré, car veig que s'atansa no pas gaire lluny d'on rac, la vídua patètica. Oh, la conec. N'Èdipa Mas, la marmanyera d'antany. Famosa al barri veí. Filustrava arreu banyes. Son malaguanyat marit, en Masllorenç de l'Ontocom, feia de carter. I n'Èdipa, com digué en Pynchon, com més banyes, més corns no veia; i els corns prou representen correus, i correus, tothom ho sap, són l'enemic, monopoli d'estat, controlen la vida dels qui es comunicarien, i ho fan sota el sotjar incessant dels censors, els imaginats i autèntics censors, els podrits del darrere, i el seu home, qui sap, duent a les caramaseres missives d'amor, a part d'ésser un maleït col·laborador del règim, quantes de banyes no li fot, pobra immaculada verdulaire. Els corns (cu-cut! cu-cut!) prou són la insígnia dels banyuts. N'Èdipa, apofènica, a la fi confon banyuts i banyegaires. Els banyuts els qui en foten pus, de banyes? Escandallava a les revistes de dones faves, sexuals escàndols. El pusil·lànime carter qui enlletgeix ses il·lusions, el veu herculi i casanòvic. I ara quin greu no li sap. Potser ha comprès que tot era rucada. Que per què donar tanta d'importància a idiotades del cul? Sanglota com sangloten les balenes qui peixen pels arxipèlags enjoiellats d'harmònics emmirallaments. I ara, fluixet, s'ha ficada a cantar. There's a lull in my life (is a void and empty space when you are not in my embrace; the moment that you go away, there's no light, there's no day...). Ha davallada al born i la descavalca la foscor del jorn. Moltes de vídues, llas, esdevenim folles. I les

penedides, pitjor. Voldries estalviar-li a la dona, ara que et mors, tanta de ruc contrició. Qui sap. Morta la cuca, tot és possible. Mor-te doncs anònimament. Fica't al trau tu mateix, d'esquitllèbit, imperceptible, sense fer soroll, cony de la terra qui s'obr magnànimament per a tothom. I es tanca dolçament i elàstica. I au.

Cal no capficar's en banyes antigues. Al contrari, si hi penses, les assaboreixes com ossos de vell pernil. Si hagués estudiat una miqueta d'història xinesa (com eu fiu quan era a la botiga rere el taulell i lleure, pler, car clientes sovint no gaires), se'n recordava (i aprenia), n'Èdipa, la pobra, d'en Zhang Jue (o Jiao), i els seus adeptes clandestins guerrers dels mocadors groc al cap. El nom del jerarca (Jiao) els era interdit de pronunciar'l (massa diví). Jiao es tradueix en corn (de caça, de correus). Un corn és una banya, originalment. *Mot tabú*. Un *xibolet*. Un *Setze Jutges d'un Jutjat* denunciador de camuflats invasors nyeu-nyeus. I els lacais de l'emperador els feien dir banya, i com si negaven a dir-ho, o s'empescaven pseudònims, es veien enxampats i ajusticiats.

Sí ves, tant se val. De savi gens, em dic, bo i assegut, damunt qualque llosa ben espolsada, i ensumant l'humus amorós i aromàtic. Ara, àdhuc eu, un no ningú, podria, si qualcú m'escoltava (no pas mon cunyat, de qui els vilipendis que de sofrir n'haig si mai ens guipem, tret que ell ben poc, amb les seues ulleres glauques i lletoses, de cul d'ampolla, i damunt sollades tothora amb els excrements de la quadra), podria, dic, a aqueix hipotètic, molt improbable, qualcú, donar-li cuscs consells, la saviesa dels quals ve guanyada únicament per l'experiència.

Si soc sol, a qui dic re? Ficcions, fantasies, de mig mort. Potser atesos pels borborigmes, les remors, de ma apagada veu, pararan mica l'orella. No crec pas! Gamarús!

Si mai us caseu, companys (dic, com qui enraona amb els enterrats) (cal dir que els sebollits, efectivament, són de debò marcolfes aquiescents, molt més amables, crec, que les encar animades amb el – diguem-ne – esperit vital).

Si mai cometíeu la nupcial relliscada, i si mai llavors volíeu tanmateix tindre bones relacions amb la dona, recordeu-vos-en de donar-li sempre la raó (per molta de bestiesa que sostingui), vull dir, la raó en qüestions sense importància (mes a les quals ella tanta en dona), com ara les opinions. Les opinions (servar'n de qualsevol color) és clar que només serveixen per a decebre el servador que sap re. Quan en realitat opinar de re que tracti de política, de moral, de filosofia, d'economia, de temes pàmfils i xarons com aquests, és balafiar energia i adquirir migranyes. La dona la raó sempre per a ella, i prou, i au, la tindreu contenta, i vosaltres de debò, al vostre fur, rai, anireu fent, i creureu el que voldreu.

Nogensmenys, what! Em respon, ronc, ventríloc, rere meu, qui no havia vist ni ensumat. Tan espectral, i de so així mateix atuït, esmorteït. Quelcom que bonia qui sap on. Una bonior sorda. Cuïcs despenjats, els sents qui canten rèquiems barrocs espigolant entre flors mortes. O ho confonia amb el meu tinnit habitual, els acúfens del moribund, la vella tintinabulació companya del repapieig.

Em pensava que no fos un mort. I gairebé, vós. Car resulta que és un altre carallot català. Ha comprès per aventura allò de què m'empatollava: *Banalitats, ximpleries; bobanys, catralls, meus*. Catalans no en romanem pas gaires. A dying breed. On our last legs. Nèxia evanescent; pitjor: *Putrescent, obsolescent*.

Soc l'antic hieròdul Coriolà, diu, si fa no fa. Sotmès adés a un poder aliè, nyeu-nyeu, i de totes totes criminal.

Transformat pels anys i les penalitats. I ara doncs fet una desfeta, com veieu. Massa obeir, massa rebre, això fan d'hom.

Fanàtics xarnecs malalts d'odi ens volen anorrear i res no els aturarà. Decisió final. Fal·lera esbojarrada, secular. Dogmàtics, llurs ignars genocidis només duien, duen i duran dolor. Cal desenganyar-se'n. L'avarícia dels invasors és un pou de merda i gatxull sens fi. Ja hem begut oli. No els donéssim pas aquest plaer! Només caldria! Només mancaria això! Satisfer'ls la còbea dèria assassina! Abans ens suïcidem. I au. Fet. Tothom feliç. Tertium non datur. No hi ha altre. No hi ha ops tercer. Decebem-nos-en definitivament! Morim perquè volem. No pas perquè ens maten amb tortura.

Direu, què hi faig? Vull dir, viu. Encar no m'he suïcidat? Predicant al desert?

No. Hec el cos enverinat, desconfit, desastrat, defenestrat, fet un femer. Massa disgusts. I ací soc: *Esperant la mort, mai desesperat que no farà cap, pobrissona. Hom no es declara pas vençut. Hom confia, nemètic, en la victòria final! I espera, hom espera, espera... Solament, que, massa cansat, massa sense esme, hom l'espera assegut. Tampoc no la voldria hom insultar proixolant-la, empoixevolint-la, amb sos fútils, superflus, insignífics, precs. I al capdavall, esperar, a quin millor lloc que al cementiri?*

Perdoneu el badall. Esvaït.

Car ara s'atansa la nit, i què he menjat? Si me'n record bé, només sentors. Sentors de bordell imaginat per un esme estrut i cald. I prou. Feromones de serrall. I eu d'eunuc. La sort! A totes els ponc. Servidoret. Prou puc! Tret que potser és poc. Pel que fa a l'energia somàtica, a l'embranzida corporal. Entès.

Així que caldrà de tota manera anar a joc abans no es faci gaire tard. A clapar amb els morts. Ells sí qui no emprenyen ningú mai. Faig continent d'anar-me'n a gitar. El meu amic català, el suïcida pausat, damunt una tomba no pas gaire llunyana, ha vingut carranquejant a portar'm una flassada pollosa i esvellegada. Agraït, li dic, i bontròs. I ara, tant se val, som-hi, a roncar. Roncarem fins a l'alba novella on no crec (cel de celístia clara), mentrestant, que plogut gens abans no hagi.

Finalment, ben acotxadet, m'ajec a la llosa. Benaurat, somiaré, delirós, sinestètic, que oïc els mormols molt interessants de les converses dels morts. Els morts ebris de terra i cendres.

Lluna romàntica rere els lleugers lleganys, desdentegats, esmaixellats, que poc podrien, ni que ho volguessin, cruspir-se'ns-la. Firmament, avui toll somnolent on el tro infant es cova, flasc, a qualque trau fosc, per fer's gran, i, esquerat, vindre, sorollós i sorollant, al nostre penible, petitó, món esglaiat.

Rítmica, la neu de la son em cau a les parpelles i m'asserena els ulls; tènues floretes, mannà; ennuegats, se'm neguen de dolcíssims prolèptics plors. Quin mort vetlles? A hores d'ara (saps?) tants!

No soc reu de cap crim. De cap crim gros. Comunicant, combregant, amb allò que hi ha. No havent-hi fet malbé re. Tot virtualment intocat. Com si mai no hi era, ni hi soc. Com no hi seré. Pels segles dels segles.

Homenet calm, accepte, conformat. Consentit. Consentit, no hi ha heroi més bla ni com cal. Exemplar. Pau. De pau, en pau. Acadèmic. Ortodox. Ni cavernícola ni malcarat. No havent manyuclada cap connexió. Moltó. Llanut i tos. Com

m’hi pos? Com m’hi voleu? Posat així? Aixà? Foteu-me’n una altra; no ve d’aquesta.

Se n’adonarà la dona (com en deia? na Castratriu!) de la meua absència? M’hauré mort, i quantes de setmanes hauran d’escolar’s perquè es desinflami de corruix i ràbia per la meua deserció, i reconegui que m’he degut haver mort de veritat?

Aviat, hom s’ensopeix, i clapa. Dormint, ens enfonsem lentament i suau. I ja som a l’altre costat de l’aspre cresp, delicadament pedregós, del cementiri. Tots els morts hi cabem, això rai. De bell nou, cony endins de la mare, la mare terra.

L’aspre cresp, prim trespol que ens separa temporalment, una molt curta estona, veïns íntims, morts corals. Uns al replà de baix, eu al de dalt. O al contrari. El vostre sostre mon soler, o a la inversa, mon sostre vostre soler. Germanor última, fratria establerta d’empertostemps. Que bé ens coneixem ara! Ens reconeixem definitivament No ens sabíem pas tan idèntics, cavà?

Agradable companyia. Mentrestant, no discutim pas de re. Tots totalment d’acord. Ens entenem perfectament. Tot tan clar. Única utopia factible. Plegats fem un arbre. Un sol arbre, vosaltres les rels, jo tronc i capçana. O a l’inrevés. Car què és, aquest sord meu deler d’esdevenir rel? Rel, rel, rel...

I així anar fent. Ja en parlarem demà si hi arribem (si fa no fot encar intactes).

(...)

(*Savi català, vull dir, maleït*.)

Nictalop com tots els somiadors, i com totes les noctiluques (les prostitutes de cementiri), el savi maleït, jagut a la seua tomba, no gaire lluny de la meua, em deia, inspirat: *Caguem el que mengem*.

Vaig demanar: *Això vol dir que mengem merda?*

Digué: *Exacte*.

(...)

Féu aleshores el savi maleït: *Tot el que ocupa lloc existeix. Re no pot ocupar el mateix lloc que un altre existent. Allò que re no ocupa no existeix. Qui ho ocupés tot no ocuparia re, ço és, fóra inexistent, ço és, no fóra sinó re. I, ara que hi somii, com m'hi rabeig novament! En la meua millor vida. Quan ocupava fermament l'indret a tot altre objecte prohibit! Que fou, sens dubte (lleixant a part l'estació benaurada on fui bri; efímer bri d'herba vulgar i corrent, vora mar, escoltant els gemecs que nodreixen el malastruc oceà, i rient-me'n dels vertígens del vent sempre carrinclonament ofès), fou l'època, dic, enormement perllongada, on so sòlida llamborda. Millor vida que no cap altra. Cairat, com cal, perfectament situat al món. Era llambordí entre llambordins. Milers i milers d'idèntics llambordins entapissant el paviment de la interminable avinguda. I com relluíem sots la pluja, adornats pels fanals escadussers i els fars dels infames automòbils nocturns! Érem idèntics, érem anònims, érem inconspicus. I tanmateix era personalment conscient que, pel que la condició durés, era únic llambordí qui ocupava el seu únic indret. Meravellosa sensació!*

De vegades aixecava els ulls plens de purificadora pluja i hi clissava (i els planyia!), rere els vidres de les finestres, a contrallum, els glaucs ulls envejosos de gent solitària qui, enmig de la fada clamor i el vulgar xivarri, i les patètiques

desesperades rialles disparades a la babalà, de les festes on rucament s'arraïmaven i eixamenaven els humans sempre desarrelats, pitjor, sense rels, i enyorosos, delerosos de col·locació segura, indestructible i definitiva, es delien per a gosar d'esbatanar els finestrons i llençar-se'm damunt, esclafats, abraçant-se'm, havent volguts àdhuc fondre-se'm, esdevenir un amb el meu solidíssim jo.

(...)

Ens mancava, a l'exagerat pati o quadrangle central, un llambordí, i davant el boldró d'amics qui eren, com jo, no re altre que aprenents de teòrics de la ciència (un boldró per cert molt atapeït, on mai no m'han volgut, per petaner, per empedalec, per pudent), al buit lleixat pel llambordí (jo) hi havia colgada una taronja.

Què fots? — la sòlita riota ja començava, i en Witty Guerstany, el cap del boldró dels sis companys, asseguts, molt afetgegats, com figues en cofí, dins llur carretó vermell de vora el pati, em demanava en un to carregat de derisió.

Els dic la veritat, que mai no som al cap del camí, com tots els teòrics de la ciència prou sabem. Que l'instant on descobríssim el darrer bri d'enigma universal, l'univers mateix fotria així mateix el darrer pet (per descomptat així mateix pudent a mort). I que qui sap per quin motiu, de moment inescrutable, els aparentment immutables llambordins, tan estretament i acunçadament ficats en reng pels quatre cantons, nogensmenys així mateix era palès que podien absentar's sense cap raó temporalment escatible. I doncs que pel fet que un dels llambordins havia fugit (tret que qualque bare enemic nocturn ens l'hagués pispat), i pel fet addicional que ara doncs hi havia un clotet lleig que trencava l'harmonia de l'escaquer, i el defecte en la regularitat i atapeïment del pla paviment es veia

compromesa, personalment ho aprofitava per a plantar-hi una taronja.

I que, qui sap, potser en l'ignot futur d'altres llambordes triarien de fugir (o lladres espectrals ens les emblaven), i nosaltres, plantant- hi d'altres taronges, podríem al capdavall obtenir, per a la nostra colta facultat, un altre mític adorable pati dels tarongers.

Com se'n reien tots plegats! Llurs jutipiris espaordidors!

Llavors els dic que sí ves, home, que què hi havia de tan estrany. Personalment havia pogut veure, com segurament tothom altri, adés no feia gaire, que tant en Brett com en Matt, ací presents, havien també plantades taronges pelades.

Que ets ruc! — em diu en Witty —. *Les taronges colgades pels eminents condeixebles, en Brett Lyppynsbby i en Matt Guersbaix, eren per a assajar de canviar el règim alimentari dels estranys cucs dels substrats. Els cucs dels substrats, qui viuen doncs sots els paviments enllambordits i qui altrament es nodreixen de sang de suïcides i d'infants qui cauen dels pisos de dalt dels autobusos, i dels alums repulsius i les brutícies horripilants de gossos i vehicles, i de les revoltants perbocades dels embriacs. En Lyppynsbby i en Guersbaix, molt científicament ni filosòfica, s'esqueien d'estudiar, molt sèdulament aquells dies, els cucs singulars. I una taronja colgada sense més objectiu, l'únic que fot és podrir's, desgraciat!*

Doncs vet ací, tot això que aprenc — els dic —. *Moltes gràcies, molt brillants i amables condeixebles meus* — si els dic de condeixebles, allò els irrita qui-sap-lo; era com si em ficava a llur mateix llivell —. *M'havia captingut com un estruç: No ho faré pas pus! M'havia captingut com un cabàs: No ho faré pus pas!*

I afegia, per a atiar llur desig de veure’m mort no pas menys colgat que la podrida taronja: *Llambordí escàpol. Llambordí desrengat i fugitiu. Llambordí estort i desertor. Llambordí qui ix, relliscós com peix. Aniré a consultar el professor patidoret com jo, mestre Cagonlou, i serenament i assuaujada, assajarem d’atènyer, molt humils davant els misteris, la raó de la sobtada perversió*.

(...)

Havent arribat tard a la meua cambra de la dispesa per a estudiants, em sorprenc lleugerament en veure’m que ja soc gitat al llit. Collons. La confusió em fa pensar, per descomptat, un munt de coses estranyes; si ja era a casa, què fotia encar fora?

I què faig ara? Torn enrere? Al carrer de bell nou? Soc un espectre? Ho és ell? Faig un vaitot i em fonc, no sé pas com, amb el qui jeu? De debò, no sabia pas què fotre, repenjat com un perplex estaquirot a la porta mig badada. Per sort, fou llavors que, del llit estant, em fiquí a parlar: *T’he vingut a veure, i m’he trobat malalt i m’he ficat al llit*.

I llavors em (el!) reconeixia: *Ah, ets tu!* — vaig dir.
—*Qui vols que sigui? Ja m’aixecaré, si vols; encar que estic tan feble, avui, que m’estimaria més passar-hi la nit.*
—*És clar, és clar! T’hi estàs, t’hi estàs; no et mogos, això rai; de fet, tinc d’altres coses a fer fora; tornaré al matí. Vols abans una aspirina o que passi per la farmàcia?*

L’explicació de tot això, és clar, és que mon germà i eu fotem la mateixa cara.

Anant-me’n, he lleixada la porta de la meua (ara, de moment seua) cambra oberta a propòsit; entre la llum del corredor i la llum de la finestra, car tot i que era tard,

tanmateix encar s’hi veia, i qualsevol qui passés davant, pel corredor, per a anar a pixar o pel que fos, em veuria jagut al llit, repenjat als coixins i llegint...

Tots són testimonis que he despesa l’entera nit al llit amb raneres al pit.

Ideal tot plegat allò per a aprofitar-ho i assassinar algú; lleixant entre les pistes per als recacejaires d’en acabat, un rellotge o qualsevol altre aparell aturat, bo i assenyalant l’hora de la mort del mort.

L’únic problema, llas, que no trobava, per molt que cerqués meló endins, cap enemic qui volgués (i encar menys que pogués) matar. Els qui voldria de debò pelar, segur que de càmeres al voltant i saigs criminals carregats de metralladores, rai. I dels altres, doncs no, res. No n’hi havia cap que el volia fos. I allò de l’assassinat gratuït, quina ximpleria.

Així que, me’n vaig agraïdament deambulant pel barri de les meuques. Sempre m’hi complac. Sempre m’hi he complagut. Sempre m’hi complauré. Enlloc no soc millor al món. Cel groc amb finestres vermelles.

I de mantinent pensava facetes de la conversa amb mon germà que haurien potser pogut fer més gràcia a cap impossible lector. Per exemple...

—*Malalt*... — diu mon germà.
—W*hat’s new? Life’s a crock of shit* — responc.

I l’endemà de bon matí, cansat d’anar amunt i avall debades tota la nit, t’hi presentes, i què et diu, d’allò més xiroi?

—Malalt, m’he dit, i en acabat d’haver’m empassat el got d’aigua calda amb vinagre, me n’he anat a desembudellar,

tu. I llavors esguardava allò dipositat... I ah gloriosa merda! I m’he dit: Sick? Are you kidding me? This is the shit of a healthy man!
—Prou pots!
—I ja em veus. Was ich scheisse ist immer noch besser als was du je gedacht.
—Campió cagaire, veus-me’n fort envejós.
—M’he guaitat al mirall, i he aprovat i acceptat l’autoretret amb un optimisme gairebé perniciós... Car ara, com no pots mancar d’adonar-te’n, tot i els ulls de son, clafert d’il·lusions, bye, bye, em llenç del cap al jorn.
—Espera’t, carallot, encar no m’has dit per què em venies a veure!
—Ja t’ho diré un altre dia. Clapa, clapa, deus estar retut!

Letàrgic com el cavall de tornada de cap cromàtica ràtzia contra uns bàrbars, qui, no gens anicònics, crònicament s’acarnissaven a encendre eròtiques parpelles en ambigus teatres, constret oimés per una anatomia singular, m’ajec, bleixant d’extenuació, amb les quatre potes magnèticament orbitant enlaire. Bona nit. Bon jorn, perdó. Tant se val. Tornem-hi. Whatever.

(...)

(*Retrats íntims: En Silvestrell i en Coromines*.)

De visita a una cambreta a les golfes, rònega, freda, ronyosa. A cal poeta maleït. Tan jove i tan pelacanyes. I tan ingenu.

—Em dius quants d’anys has?
—Onze.
—Vols que col·laborem, doncs...? Tu onze, jo vuitanta-onze. Què són vuitanta anyets de no re? Una diferència mínima. Quan en faràs vuitanta-onze, jo n’hauré què? Només quatre i quatre, vuit; vuit i vuit, setze. Setze-vuit. Un buf. La major

part l’haurem passada a la mateixa centúria i tot. Contemporanis molt propers. No parlem de mil·lennis, ni d’eres, ni d’èpoques, ni d’allò, de glaciacions, i d’eons. Rucades. El temps és infinit. Tot compta merda. Tota hora és alhora present i no mai. Re no existeix de debò, altre que com a transició envers el no re pròxim. Cadena amb cada baula feta de no re. Venint del no re, i justament anant-hi. Davallada ineluctable. Ascensió simultània i concomitant. En realitat, re no es mou. Il·lusió.*

—Els poemes...

—Saps que als vuitanta-vuit anys encar no havia vist mai un cony viu i feral, ço és, com cal, i diguéssim així com el de na Pereta mateixa. L’eixerida, llegendària, Pereta Perera, de can Çafont (la conec, la conec). Bo i aixecant-se les faldilles i ensenyant l’esborronadora, natural, púbica, plaga a la carn (no dic pas que alhora no sagnés amb el menstru horrorós), i és clar, féu llavors una por cervina al mateix diable. Doncs com a en Peret de les Calderes mateix, a mi, en guipar’l (el primer cony), em féu tornar salvatge babuí. Babuí, tal com ho sents. Car, com devia esdevindre-li al pipioli diabló pregonament esborronat, prou m’havia de demanar (eu), angoixosament, quin podia haver estat el sanguinari — pitjor, i més fastigós — sanguinolent — carnífex qui cardà al sotaventre de la pobra minyona aquella esgarrifosa nafrota. I encar rai, t’ho dic, que cap fetus monstruós no s’escaigués aleshores d’eixir’n!

—(?)

—L’avinentesa fou aquesta. Ja em perdonaràs. El tuf de tofa! Algú em fotia de cop sobte un cony execrat al nas! Em trobava a l’hospital, mig mort, i la infermerota, veient-me bleixar el darrer bleix, se’m va fotre a coll-i-be damunt la pobra tarota, vull dir, amb l’uniforme arregussat fins a la barbeta... Se’m fot a la gatzoneta damunt el vult asmàtic, cul ras a l’ull, segurament, dic, per a escanyar’m del tot. I astorat... Seductriu caníbal de bell antuvi ja m’havia prou sorprès que s’esmolés la ferramenta vaginal davant meu... I

atabalat, i balb d'estupefacció... Com volies belleu que em captingués... Glaçat... L'esglai! Car què era allò tan espantós? M'esmava a trenc d'ésser engolit per afamegada bestiota! I l'olor, la flaire, la sentor, l'estrany aroma, alhora fètid i no pas, sublim i pèssim, la confusió... Si allò no em reviscolava, malament rai! I sobre, manoi, què és això! No sabia pas que els clítoris haguessin un cap de tse-tse, de tàvec, de gegantina vespa-xana… I què m'hi fot…? Insistent rossegar! Em rosta! Em rosta el nas! Em rostarà els ulls! Insofrible! Quin esfereïment! Esborronat per aquell descosit de carn roent, oidà, perdia l'oremus, anava de cul… Doblement agonitzant, lluitava doncs ara, no pas contra la natural, ans contra l'altra mort: la mort qui se't cruspeix de viu en viu. I quines forces no em venien tanmateix! Renaixia babuí... Esplèndid, rapsòdic, babuí! Amb unes forces de déu-n'hi-doneret! Amb el ceptre renat i tot. Amb en peret de baix ressuscitat! Com em dic, creu-t'ho! El pollegó a l'entreforc esdevingut columnari, monolític, ja no pas gens escarransit! Me l'esguardava, emmedusadet, vull dir, tot encantat: *Tu qui érets l'enfonsat, fill meu, quin llevat t'ha revifat? Lletovaris de figa! Màgics vescs de xona! Sucs essencials de fufa! Panacees de cotxó! Del parruf opopònacs! Benjuïns de petxina!*

—(?)

—Son cony s'obria ausades com ocell qui esponerós ales desplega. Solemne cony al·lucinogènic! Ominós abís! Mes si la titola em reneix, rai, això vol dir que no estic tan malalt! Amunt i fora! D'espetec, el perillós opinic me'l treia del damunt, i amb tanta d'embranzida — ai, harpia! ai, pecadriu! — que la fosca ocella al capdavall ens queia finestra avall. Una sensació d'ales minerals, pobra dona, abans no s'estavellés al paviment de baix (damunt la llamborda més faduga, condemnada, predestinada, a rebre morts) i es convertís (la infermera diabòlica), cornucòpia rompuda, en mil bocins... Al contrari, les meues ales de babuí alat, les meues fantàstiques, imaginades, ales,

semblants a les del muricec, amb golfos i pollegueres no pas de metall, de tendrum (de tendrum millor que no pas amfiartròtic, flonjo, lleuger, espectral i ultraelàstic), ja em duien enjòlit, a frec de sostre, com qui diu, i pensava escapolir'm i tot per la tarja de la cambra a l'hospital, quan, babuí adés camforat i plàcid, i ara fort engronyat i rascanyós, ni em cal. N'eixia, bo i fent abstracció de noses rai: bromes i calitges, i tentacles i titelles, i consternades, desdentegades, erugues qui ans es volgueren afamegades tènies i se'm rabejaren a l'ànima, consumint-me-la com budells; n'eixia, dic, papu enigmàtic, fent por a totdeu qui-sap-la, només caminant a quatre potes...

—(?)

—Si poguessis escatir, escaujar, apamar, els mecanismes de l'envitricollat itinerari babuïnesc, enllà d'ultratges a ultrança, d'experiències ciclòpies, de tants de repetits mil·lennis espontanis que ens cauen al carbassot i obsessius ens volen la pell...

—Les meues poesies... Ja em perdonareu. Això de les fantasies... Només escric sobre subjectes transcendentals.

—Com qualsevol sòmines qui no sap re del món. Carallot, només la fantasia assaja de mig abolir la desolació hegemònica, d'estalviar engrunes de sanitat, del que fora altrament l'absoluta malastrugança, la total malaurança, d'heure un cervell pensant. Sense fantasia, tot és impossibilitat de continuar, tot és impossibilitat de poder ni voler encar anar, anar-hi, anar fent. Creus que hauria ateses aqueixes exaltades edats fotent-me el realista, el remenador de merda i malaltia? Ni fotent-me de més a més el tifeta i el carrinclonet valent i decidit, l'andròbol, i mascle, i viril, i baronívol... I entreprenedor, progressista, surant... Esperançat amb el fum cofoi del miratge... Crèdul, pitregós, heroic... El ciutadà exemplar? Les forces malèfiques qui regeixen el món et volen brau, et volen valent. Prest al martiri, al sacrifici, al patiment, al condol i al consol. A produir profit, capital. Capital que anirà a parar on anirà a

parar. On va a parar sempre. A la butxaca dels malèfics cleptòcrates, els del tron i la trona, els jerarques, els aprofitats, els qui la saben llarga (l'han sabuda d'ençà dels neanderthals), els qui paren no pas la mà, el sac, què dic, l'abís sens fons sencer de la corporació dels antropòfags anorreadors. El guardó et farà cap, això segur. Tard o d'hora. Sens dubte. Creu-t'ho. Litúrgies, lletanies, llanternes, vull dir, màgies: Plens de "fe" (els de la merdosa "fe", fastigosos egoistes qui volen "salvar" llur "ànima", per així, en estranya quàntica vida futura, poder-se'n fotre dels infernats, qui de fe només en l'anar fent i no embrutar gaire re), i plens de "fe", dic, ells, els cretinitzats, en qualsevol capdeconyada, místiques cagarrines: Religious shit. Deliris metafísics. Cobejances dels rics. Bestieses pseudofilosòfiques. Política fanàtica. Enfangats en teories assassines. Cal de mantinent que siguis patriòtic, religiós, moral, virtuós. Fanoc, embogit, ardu, frenètic... ardit. I tu, qui ets viu, i un viu, et vols covard. Et volen home, ecs! I ets dona, no; molt pitjor (vull dir, molt millor), ets doneta. El desig d'odiar és humà, les forces malignes se n'adonen perfectament. No són tan rucs. I què foten? Per tots els mitjans (i els posseeixen tots, els mitjans de comunicació) atien aquest desig d'odi, de fàstic, de menyspreu. I tu què fots? Et lleixaràs endur, com un altre ximplet ninot més? Et fas el propòsit d'odiar el desig. Saps què em passa cada cop que vaig a qualque indret ple de gent? Les firetes? Els circs si són gratis? Els estadis? Els mercats? Se m'eixoriveix un desig, és veritat. El mateix desig. Un desig boig de cagar! I on ho faré? Enlloc no és prou bo. D'antuvi cal trobar-lo, el lloc permès, i en acabat quina pudor, quin fàstic, quina manca de privacitat, de tranquil·litat. Més val no moure's d'enlloc. Sempre és millor romandre a lloc. Mai no hi seràs tan feliç. Amb una bona cagadora a la vora. Una bona comuna. Un bon forat per a tu sol on deposar el teu producte. El teu poema de merda.
—No; els meus...

—Falòrnies! Creu-t'ho, hà, els teus... Tot el que faràs, quants de cops ha estat fet? Et repeteixes, ens repetim, debades.
—No; original, únic, epistocràtic, soc... Quan l'estre em viola el sensori i m'envaeix doncs la inspiració, genial, soc, tot i que ningú no ho vol reconèixer, no sé pas per què.
—Lloa't ruc que a vendre et duc. Tots som repetits nombroses vegades (quantes? on?) a través de les eres i els espais. Quants de "jos" no em precedeixen? Quants de "tus" no et precediren? Com es deien? Havien tan sols, tots ells, noms? I ara, vull dir, en aquest precís moment, tots els teus "tus"? Anònims. Com tothom. Formigues de formiguer. La terra, solament (no res altre que) un formiguer. I cada formiga, sempre la mateixa, a desgrat de les insignificants esmenes somàtiques, psíquiques, maniàtiques, d'adés i ara. De qui te'n recordes? Tots aquells avantpassats d'on fas cap? De cap. O de tres o quatre. No re. I de tu? Qui se'n recordarà mai? Inapercebut. Com si mai no has nascut. De què serveix? De què serveix re? Cercle viciós. Viciós. Cercle. Mai no s'acaba. On es podreix es despodreix, i on s'ha despodrit, s'ha podrit. Viciós.
—Quina perversitat us impel·leix a descoratjar'm així? Ja ho sé que la perplexitat davant la inescandallable existència és teca poètica, com ho és la damnació mateixa, i la follia, no cal dir, o què ho sé, les bisbètiques cebes de les glàndules pineals en els diferents personatges, mes... Potser, home, potser... Podríeu...
—Per què vols que et decebi? Ja ets prou grandet! Gloriós poeta, hà! Saps què? Tots somiem. Les bèsties erròniament dites inferiors també. No et pensis pas! I cada somni, què? Decepció, enganyifa. Delusió passatgera i generalitzada. I al capdavall qui somia? Somies tu? jo? ells? (estranya sil·lepsi!) en Coromines? en Silvestrell? I què? Què somia hom? I qui el somia? És el meu somni, el teu, el d'altri? Els somnis van d'un cap a l'altre, fan escales al port d'aquest cervell, o d'aqueix, o de l'altre... A la babalà... Va com va. I com el liró més betzol troba avellanes, així el poeta. En troba, i content,

i endavant, tant se val. Vanitosos conreadors d'arbitràries lletres, meaningless signs... I llavors els interpretadors de texts, de les banalitats interminables als texts. Texts triats així com així, caigui com caigui, a la mercè del vocabulari... I triats per qui? Per borinots desvagats i al·lucinats, emmetzinats per la fantàstica il·lusió que cap estocàstica col·lisió neuronal o altra és divinalment inspirada... Casualitats de la somàtica abocada irremissiblement a la destrucció.

—Soc jove, escolteu; no em convencereu pas mai que perquè sou un fracassat, també jo hi estic abocat, com si tot fos matemà...

—Res, home. En pic nat, ja hi ets. Pou avall. Degradació del cos.

—...tic. M'hi dedic de ferm. Hi vaig aferrissadament. M'hi lleix la vida. M'hi mat.

—I escac. Carallot, no et lleixis vendre el món, tret de tal com és: tal qual, as is.

—Del vell el consell, diuen els vells.

—Més val espitxar-la amb un cos tot despès que no voler's poeta maleït per a morir jovenet (als dotze, tretze anys?) amb tots els cabells al cap. Saps què? Quan vaig emprendre el meu darrer viatge, el meu definitiu viatge, l'últim, perquè ja no en faré mai més cap més, tret, ben aviat, és clar, el de la mort, me n'anava d'allò més lleuger...

—Això de morir-vos aviat és inconsistent (potser és el contrari i tot), amb el que m'heu dit adés, ara no fa gaire.

—Adés? Qui se'n recorda? Tot s'escola i res no val re al cap de no re. No em facis cas. Com deia, doncs... De tots els milions de llibres abassegats, me n'enduia a la butxaca dos o tres, i de les meravelloses plantes, quina, cap altra que un petit plançó de cactus. Res més. Els llibres qui sap qui me'ls cremarà per darrera vegada? Les plantes, potser les més emprenedores, lleixades a la vorera, s'escapoleixen, com jo; potser la pluja salvadora se'ls torna torrentada i es lleixen endur també cap a camps de llibertat, enjondre, lluny dels

destructors. Tot el que fem és letal. Fer poemes és letal. Tres minuts despesos amb un sonet, i au, tres minuts que has perdut de vida. Tota activitat duu a la mort. Si t'estàs tres hores assegut preparant un poema, tres hores que ets més a prop de la mort. Fessis el que fessis, l'activitat de jeure, l'activitat d'ésser assegut, tot això mata. Només qui ja és mort no es mor.
—Hi ha la immortalitat del poeta fonamental, patriòtic, sempre ho he sentit a dir; àdhuc de cops n'anomenen un carrer, com si el poeta fos fins i tot un bisbe, un beat, un general...
—Quin paperet! Et vols amb bisbes, amb generals, amb púrria, amb xurma així...? A l'inrevés, home, a l'inrevés. No pas fer-te de la colla dels malignes, ans... Ara que... Hm... On vaig...? Hi ha res més imbècil que voler's oposar a una força major o a un ésser superior? Prou cal sotmetre's si hom vol sobreviure, car només havent sobreviscut podria hom (qui sap, eventualment), acabar damunt. Espera't, calla! Hm... Tens raó... Ara que ho he dit, tot fent córrer a lloure l'enteniment... M'ho deman jo mateix: Això que vol dir? Que cal vèncer la mort? Quines bestieses penses quan t'hi fiques! Encar que no ho vulguis, soles s'imposen. Bacinades, badomies.
—Consoleu-vos, oi? Res no és definitiu fins que ho corregeixes. Esborranys...
—Em diràs que qui no es consola sol és perquè no ho vol. Mentida! Inconsolables! Tots patim sols (ningú no pot patir per tu!) entre la irrespirable pudor i el continu eixordador esclat del cos qui una altra vegada sense remei es destrueix. Com li pertoca. Ineludible. Quan fou? Abans-d'ahir? L'altre? Em tornen a l'esment. Els revenedors de nous, d'avellanes, d'ametlles. Lirons*. Les portaven al remolcador. Anaven de porta en porta. Quan els he vists, els he reconeguts. Eren els mateixos, sí! Les dues parelles qui tanta d'enveja abans no volien provocar en tothom pel carrer, i a la platja encar pus. Gairebé despulladots. Tots

quatre rossos i colrats; alts i esvelts i asalts. Gloriosos. Ells autèntics Apol·los, Adonis... Veres Venus, com se'n diu, Afrodites, elles... I què. Es creien, amb força raó aparent, angèlics, divins, tan ben parits... De guipar'ls ja era humiliació per als ulls, insultant miratge. Llur presumpció, llur vanitat i tafarreria, galls de panses, amb crestes alzinades, supèrflues, roents. I ara? Ara que s'han escolats uns quants d'anyets...? On cony ha anada a parar tanta d'idiota beutat? Molt d'insà culat. Insaculant, reensacant, avellanes, ametlles, nous... Qualsevol truc de ruc per a anar sobrevivint, bufant cullera... I tan envellits! Esfereïdor! Desconfits, destarotats. Elles, les rosses, adés tan sobergues, ara totes arrugadotes. Quantes de vegades abans, calladament, somiant somnis impossibles, no m'havia somiat, espectre transformat en heroic cardador, cardar-me-les, acotxadet al llit, sacsant-me el trist adminicle (i apendicle, és clar). I ara...? Qui se les cardaria...? Qui se les carda ara? A part servidor, hà! Servidor, qui gràcies precisament als llibres (car, assidu llegidor, com saps, molta de teòrica, eu, i gens de pràctica, pel que fa al cardar... pel que fa al cardar, i per que fa al viure en general), gràcies als llibres, dic, aprenc que, tot i que el cos es descompon naturalment, pateix una descomposició general i horrorosa, les figues, nogensmenys, rai, car romanen sempre figues fresques! Qui sap si és veritat. Els llibres monçònegues, rai, puja-hi a cavall, t'ho dic, experiència de vuitanta anys afegits. Amb vuitanta anys més de molta de pena i poca de joia, tot això que vas ficant al calaix dels desenganys. Calaix curull, sobreïxent. I no et dic pas que no hi ha haguts períodes que de cardar, m'hauria cardat la qui fos. Per provar-ho una vegada, ca...? O potser no. Potser estic millor així. Somiant que val mica la pena. Mes... Et veig melangiós. Pateixes ara per les vulves obsolescents, o és fascinació pels meus ullets de rèptil maliciós mentre t'enraon de l'arcaica roda del temps on tot és breu repetició, suor, eufòria, disbauxa, naufraig, i daltabaix?

—No, de fet fa estona que ni us escoltava. Crec que m’he ensopit i tot.
—Ben fet! Així és com s’aprèn dels vells. Som-hi. Després d’aqueix colossal preàmbul, podem entrar en matèria, com se’n diu, anar al gra, fer net, trametre tret al fitó, gens catamargs. Si hom no transgredeix, enfolleix, és conegut. A la teua edat... No; molt més tard, fa quatre dies, com qui diu... Decidia esdevenir, com n’has dit? Pervers. Deia a tothom (sense dir re, és clar): *Quan penseu “viciós”, penseu en muà: El maniàtic més enjòdol ni estaquirot del món*. Soc el viciós qui no se n’amaga, car... Res com el vici per a experimentar l’ésser. Altrament, això... Quan no perd l’estona pelant-se-la al llit, hom s’esclafeix. Hom s’esclafeix davant l’absurditat merdosa de tot plegat. I hom només troba sentit a fer el contrari d’allò que els maleïts conformistes proclamen què cal fotre. La coneixes...?

M’ajec, cos mort, desconfit,
I a feinejar em fic
Amb el meu mànec escollit.

—Això de qui és...?
—Eh...? Mon pare fou científic i veia doncs el món com és, sense il·lusions ni fantasies, i d’ací que quan es morí, ara fa no re, es morís content. En canvi jo, wrong choice, als onze anys esdevinguí decidit poeta. Poeta! Poeta maleït, el pitjor del món. Pensant-me com tu qui sap què. I ja ho veus: ni content ni sabent merda. Al contrari, cínic, amarg, guanyant-me les minses garrofes fent d’escombrariaire i vivint exiliat al cementiri, amb els exquisits cadàvers. Els exquisits cadàvers, mai millor, ni més agradable, companyia, però, això també. Els dermèstids i els íncoles habituals, en sentim de bones.
—Virolais dels voltors? Harmonies d’hienes? Cançonetes ni romanços de quines menes de detritívors ni estercoraris?

—Converses, converses. Platòniques i de les altres. De debò. Cal parar l’orella i haver un enteniment prou dispost, absorbent, receptiu. Hom n’aprèn encar força, al cementiri, de la interessant xerrameca entre cadàvers veïns (diem-ne, entre col·legues duradors), veïns de fa anys i panys, també (com jo mateix) morts i ben morts. Sovint els sents plànyer’s dels catius, roïns, ínfims lladregots, els ridículs sapastres Coromines i Silvestrell, trencant-los la tranquil·litat i envaint-los el territori, i escorcollant-hi i violant-hi foscament i barroera, no prou avesats tanmateix a tasques dures...

—(?)

—Com deia mon pare: Els científics tothora asimptòticament atansant-nos-hi, i això fins que la colléssim d’una puta vegada, la vera realitat. Els supersticiosos, davant el terratrèmol intel·lectual assolit en esfondrar la soca del nucli dur, se’ls van fonent alhora els fonaments i les cosmètiques crosses de la grollera indecència de la credulitat, i, presos de pànic, veuen com, mil·límetre a mil·límetre, se’ls esfuma, se’ls anul·la, la parcel·la que els separa de l’abís. Com al cel una constel·lació en desallotja una altra, al bordell saba novella ens desallotja la massa potinejada. De les idees gastades hom se’n desempallega amb colpidora rauxa i en lloc d’esdevenir orfes, trobem que un estrany orgull se’ns instal·la, joiós. I així, on abans els supersticiosos s’esplaiaven en els espais caòtics plens de pol·lució i d’enrenou, nosaltres fem la viu-viu, o millor, ens rabegem o si més no ens plaem bo i esplaiant-nos en espais infal·liblement harmònics i geomètrics. T’he contat que mon pare i eu érem de la mateixa edat? Nats el mateix dia i any, a només minuts, o a tots ops menys d’una hora de diferència. Mon pare fa poques setmanes qui es rabeja al ventre de la nostra mare i la seua cigaleta embrionària* li passa pels ouets d’ejacular llavors un únic espermatozou. Un espermatozou amb pressa, precursor, molt determinat a batre rècords i a imposar’s en la lluita a mort per

l’existència... I nyac! Un òvul perdut, extraviat, pràcticament obsolet, mes ronsejaire, mandrós, inhàbil a espitxar-la i a ésser despatxat, darrera resta de sèrie d’una àmplia producció de la nostra mare, esdevingué fertilitzat, per bolla estupenda, per casualitat bestial, per quin entortolligament de quarks, quina cosa rara, i au, una altra de tantes particularitats de la sempre grotesca natura a afegir a la nòmina. I així ací som. Mon pare, al cap dels mesos que calgui, ix del trau. I hom se n’encarrega. I re. I en acabat de l’afterbirth, la bufa placentària, i totes les altres merdegades que ixen del trau, com una mena d’afegitó impensat, d’un afterthought, un puixconsir, un escarransit penjoll encar els apareix, els fa cap. Era jo, com aquell qui tampoc no ho vol, allí plantat, naixent com un altre carallot datpelcul.
—I...?
—Oh... Potser no veus de quin bordell enraon. Enraon del bordell on nasquí.
—Ah...
—Hi faig de fútil marmitó, a la cuina, i m’hi trobava una fulla de col desmesuradament colossal, d’allò que se’n diu o se n’hauria de dir patufètica — Patufet? on soc? — ets a la cuina, com un coquí* — la duc (la fulla) al menjador per a mostrar-la faceciosament a la neneta (adormida, ai) — i doncs a sa mare o a sa tia — una altra puta com ma mare, gegantesca negressa de molt mal gènit (si més no envers mi, faldilletes ximplet) — l’he volguda tocar molt lleugerament al muscle mentre xafardeja amb la resta de dominants mestresses, i com s’emprenya! — per a fregar-la o tustar-la tan suaument és clar que no gosava emprar mes mans indignes, havia per comptes plegat un ganivet i el servava pel tall i la tocava molt finament amb el mànec, només per a fer-li avinent que la neneta dormia i volia mostrar-li per a fer-li gracieta aquella fullota de col immensa, molt més grossa que no pas ella, mes la mare (o la tia) m’ulla dogmàtica i superlativa, amb ulls enrabiats que em cremen i em fan, a l’esperit meu tan pusil·lànime,

indelebles boïgues, i no pas que es digni mica respondre’m, com si soc arna o insignificant insecte qui, amb aquell terrible esguard seu, en té prou per a cagar’s als calçotets o espontàniament consumir’s en instantània combustió o conflagració efímera, i amb allò, amb la cua encesa, fotia el camp cap a la cuina, com el faldilletes no ningú qui so, com dic, a fer-hi un entrepà de truita sucosa, i hi veig mon pare qui hi treu el nas, a la cuina, i l’hi vull oferir, però no em fot tampoc cap cas, i lleix el segurament deliciós entrepà menyspreat per tothom a la voreta del taulell i em fic a esgranar carrolls de raïm ben rentats per si algú altre, més tard, vagament vol picar-hi... Em trobava de sobte tan buit... Sensació recurrent... Sí, home! Et penses que no ho sé, que no serveixc de re. Mai no he servit de re... Doncs... Amb això, doncs, mon pare... sempre hem tinguda la mateixa edat... Nats alhora... Quan érem al ventre de la mare, un òvul perdut rebé la seua primera molt primerenca llavor i d’allò, començava a formar’m... Un fill i un pare al capdavall nats ensems, bestieses de la bisbètica natura.
—Tornem-hi!
—Eh…? Ah, m’estic repetint. Sòlit repapieig distret i deliciós, els anys s’ho porten. Sorry, entschuldigung. Però és que... Els abominables miops de cervell no volen comprendre que mon pare sigui no sols mon germà, mon bessó. Mon pare, sa mare, és ma mare i ma padrina alhora, tret que mon pare es mullerava, d’on que la seua muller sigui la meua altra mare, la mare jove, mentre la mare de debò és a hores d’ara, què hi farem, la vella. La vella abillada ara, no pas com abans, en tons foscs, com ara el lila ratllat de les flors de verònica. Abans, quan mon pare i eu érem petits, era força voraç sexualment i mental (la nostra mare vera, no pas la meua adquirida). Qualsevol vespre tornant de classes de musica, te la trobaves molt capficadament cercant patològiques etimologies per a les nimfes de son cony. Mes ara sos ulls espurnegen oint (*sos ulls oint?* tanmateix meravella!), oint clandestines arengues de pàmfils predicadors qui

escorcollen les escletxes entre les morenes als budells culans bo i cercant-hi doncs cap altre déu adient. No sols ens degenerem de cos. De cervell també, tret que què és el cervell sinó cos? No em facis cas. Mon pare, hà. Ell, amb el seu carall moby-dickenc (el meu pipinet, en canvi, sí, ha romàs molt sortosament embrionari*). I ara no sé pas per quina raó, una esdevinença com una altra. Soc al llit de mon pare, m'hi he degut gitar i m'hi he adormit, i ara mon pare, en la penombra s'hi ha ficat, car deu ésser hora d'anar a clapar, i al seu llit ma mare (la dona amb la qual s'ha casat, la qual dorm a l'altre llit) tanmateix s'hi arriba només quan vol cardar o vol consols i carícies, i ara no vull pas doncs que en adonar-se'n de la meua presència no es pensi que és la seua dona (ma mare, l'altra, que en diem) i què faig, m'esmuny avall... Em lleix caure com catalèptic escarabat i romanc, fent-me encar el mort, a l'espona fins que no el sentiré roncar, tret que llavors arriba la seua (nostra?) dona (no, ma mare de mentides) i m'empra d'escambell (d'escó, d'estrep) sense pensar-hi, i se li fica al llit i li comença a masegar l'aparell magnífic i esperaré que facin els sorolls del cardar per a lliscar com cap altra freda serp sense cascavells vers a la porta ajustada... Per què et parlava del pare...?

—Indeed, per què?

—Potser volia dir... Ja em veus tu ara. On han acabats els somnis poètics. Com abans mon pare... i els mestres... i els patrons... també la dona... La seua dona... M'ha fotut fora de casa.* I au. Al cementiri hi manques, company, amb la bona gent qui ningú no vol. I t'hi rabeges. Collonut. Enlloc com allí no hi ha aixopluc. Si mai plogués, llavors, com rat o muricec, som-hi, anguilejant, viperins, cercant recer a cap cenotafi, o cripta, o mausoleu. Te n'he parlat, oi? Te'n recordes? Com en Burke i en Hare (tan ben retratats per en Schwob), sovint, mentre hi ets, al cementiri, t'apareixen fantasmalment en la foscor, gairebé tan inapercebuts, vull dir, inapercebibles, com hom mateix. O com qui altre? Com tu. I com el savi

català de qui t'enraon (li'n dic Doctor Llamborda) (ara mateix n'oblidava la raó per què), ells dos també tan bons emuladors del nostre perenne: *Hom hi és, mes com si mai no hi fos* — divisa, emblema, com se'n diu, ensenya, dels qui hom vol llençats a la claveguera del maipús.

—Si endevinés a qui us referíeu, encar...

—Mani? No em facis cas! Tornem-hi. Pensava (pensar fa de rucs) que te n'havia parlat. D'en Silvestrell i en Coromines, home, no fotem! Casolans lladres de cementiri (cada episodi d'allò que et dic que fui i d'allò que et dic que fou a la meua panxa del bou, viu sempre molt precàriament instal·lat en l'estoneta esvaívola de l'endemà casolà), ja ho saps qui vull dir, ells (els lladres) típics robatombes; àdhuc necròfags, em fa; en tot cas, segur, somacleptòmans (lladres de cossos), sarcolèptics (posseïts pel desig de carn). Aixequen les tombes i... Les tombes, vull dir, les lloses dels sepulcres, són de granit i no pas de marbre, prou deus saber per què. Perquè el marbre és més fràgil, i els qui venim al cementiri a fer-hi benauradament les berenades, els humils entrepans, o ganyips, o petits àpats, i hi amanim els enciams i ens hi cau el vinagre, el marbre es taca, i el granit no; i hi ha els qui encenem brases per a escalfar el cafè o torrar-hi castanyes, oh, i pitjor, molt pitjor, els qui sobre les lloses (els bruts, les donotes vulgars, els matussers analfabets, els vitracs — els nyecs i vailets — nyafegosos) s'hi pixen i hi descarreguen menstrus, i s'hi caguen — dejeccions de vegades massa càustiques, o àcides, corrosives, de malvat, i qui vol alabastres ni marbres tots tacats, tot vestit (diguéssim) d'eternitat? En canvi, el granit, rai; amb la pluja net, i au. Doncs bé, tant se val, la diferència entre en Burke i en Hare, d'en Schwob, i els desgraciats Silvestrell i Coromines nostres, eren que els clàssics robaven cadàvers per a vendre'ls als metges (tret que els metges d'ara, cadàvers els en surten per tot trau i descosit), i els nostres sangonosos, pestilents, successors els cadàvers els roben de re que hagin, segons ells, de cap vàlua. Misèries.

Degeneració de la societat, entre rics i pobres, entre els maleïts exhibicionistes de la respectabilitat, i els qui només podem exhibir, ecoics, les nafres.
—Potser que pleguem... Es fa tard...
—Com les dones sempre m’han bandejat d’accés a llurs multifacètics conys, la mare terra me n’obr arreu, perquè hi caigui, àdhuc si cal mort — *orgasme definitiu*.
—I tant...
—Mort de fresc, acabat d’arribar-hi pel teu propi molt ranc peu, què altre pots fotre-hi sinó entaforar’t barroerament al primer forat buit, o mig buit, que trobes? Afer d’infern: A quin t’emboteixes?
—Bé...
—Al cementiri...
—Ja ho trobarem. Bona nit.

Grinyola la porta de la pollosa cambreta a les golfes, i sobtadament, encar amb el mot moll i vescós a la boca, a l’altre cantó ja n’ets.

—Al cementiri...

(Oh... i ara me n’adon... Estertidament... Tot plegat... ni te n’he pogut assabentar encar, sobre els esquena-romputs, els anca-rossegants... En Silvestrell... I en Coromines... Llurs escuixades, aberrants... Vides imaginàries...)

(...)

[**Xil·la embrionària — De minimis non curat lex — L’altra versió*.]

Saps que aquell cop on m’enxamparen i em dugueren al jutjat, recony, noi, com se’n foté la jutgessa qui al capdavall em sentencià per exhibicionisme al parc de les nenes! Diu: *Et condemnem a la multa mínima (o ni això), car... «the item exhibited is also minimal, not to say microscopic; actually,*

you should even go scot-free, as what you got there and nothing at all is all one and the same».

L’imbècil matusser gegantesc bòfia de sempre, el qui aquest cop se m’enduia a pagar la (no-)multa, se’n fotia creus: *Galdós! Fotrem goig! The little loathsome fart walks away scot-free from his fascinating crime! Que malparit que ets! Prou pots; no ho havia mai vist! Que et lleixessin sortir així, com si re! Com collons t’ho fots? Com te la fas desaparèixer tan completament?*

No se’n sabia avenir. No comprenia (no essent català, i encar menys savi, el talòs), no comprenia, dic, que d’on no n’hi ha no en pot rajar.

(...)

[**Anagnòrisis a balquena*.]

Davant els auto-evidents científics dels quanta, hom, qui malauradament el nasqueren curt, ximplet i fantasiós, se n’adona tants de cops, de certes amagades clarors, i astoradament, enlluernada, hi cau de cul, i, encar cruelment mastegotejat mentalment, badabadoc hi bada. Xoc rere xoc. Anagnòrisis a manta.

Batibull en batibull, reconec on rac. Agnició sobtada. Em retrobava? Sí, hi soc. I no. Soc ell? És jo? Imatge plena i buida alhora. Joc de miralls fuls, asclats, sens fons, inexistents. Soc pertot i enlloc. Tot és ara i mai. Batibull en batibull. Reconec on rac. Sí, sí... O no. No hi rac. Projecció. Hi rac sense raure-hi. Ficte. Ficta moció.

Potser que em saludés. Potser em retornaré el salut. I què...?

Em reconec? Sí. No. Quants de cops?

Anagnòrisis a balquena. Agnicions a manta.

I en acabat? Son.

(...)

(*Lirons.*)

Ara que som a l'estiu del liró
I toca la lireta el pastor
Rere l'esponerosa troanella
Veus que es carda el faune la pastorella.

(...)

(**N'Ip l'entomòleg més fi*
I amb fur propi el coquí.)

Ixc de casa ben coquet
Amb salacot i salabret
A la percaça de les cuquetes
Tant les adotzenadotes
Com les més singularetes.

Se me'n foten unes donotes
Com em veuen tan mudat.

Amb el salabret els he demostrat
Que també sé caçar un muricec
El qual un cop capgirat
Sots llurs estampades faldilles d'estiu
S'escapoleix amb gran desassossec
I els puja a amar'ls el tendre voraviu.

Recoi quin noiet més malparit!
Diuen que hom m'ha degut parir a Pratdip
Que no soc sinó un altre dimoni — o ip.

El faraó u fou n’Ip el Maleït
També els vampirs de Pratdip
Són fills del primer vampir caní — n’Ip.

Dic som-hi doncs i que Ip Ip... Aür!
Car amb la unicitat de mon genotip
Prou em toca el premi d’un propi fur.

(...)

[**Expulsat sense em calguin les paraules*.]

Era com aquell matí, on, després de passar-hi una nit estranya, sense somnis ni memòries, com si m’he gitat drogat per qualque verí administrat d’estranquis, en voler’m aixecar, trobava que els peus i les cames es resistien, com si quelcom de vescós els servés a lloc.

Amb un esforç, al capdavall podia desbloquejar’ls. Durant la nit el llit havia estat sabotejat. Era ara emmerdissat, ple d’escombraries; algú hi havia abocats els orinals, o les merdes dels gossos, i els cossis de les brutícies... I ara que treia els peus i els cames veia horroritzat que em regalaven tota mena de femtes i detritus; i em fregava, orxegós, amb els llençols i les flassades, amb llurs indrets menys tacats ni infecciosos, i així i tot, anava fet un cagalló, pudint terriblement, regalimant vèrnixs i tota mena d’escorrialles fastigoses.

Havia ficades totes mes aponeurosis en moviment constant. I correguí cap a la dutxa. Si hagués plogut fora m’hauria llençat per la finestra. I ara sota el raig cridava, Got the hint, got the hint! Car quina indirecta més directa!

Si allò no volia dir, Fot el camp i no tornis!, no sabia pas què.

Mig net, recollia a la babalà quatre coses meues, i au, cap al camp d’olles hi mancava gent!

(...)

La pluja hom l'espera delerós
L'eixut ofega el camp
La bassa toca fons, cap peix no hi lluita amb l'ham
Al cel l'ull odiós
S'ho menjaria tot, i ens vol famèlics
Rostant ossos solsits
O bevent el fum màgic de vells fongs psicodèlics
I a la pols sebollits.

(...)

Em cau el moc i em pix a la sabata...
(*Potser fora hora de plegar del món*)

...no puc anar enlloc sense crossa o gaiata
(Hò, potser és hora de plegar del món.)

Mes am encar arbres, ocells i flors...
(*Potser no em toca encar plegar del món*)

... i vaig, davant cap cony, trempant com un talòs
(*Qui vol llavors encar plegar del món...?*)

(...)

(*El divuit de setembre, C.A.D.*)

El divuit de setembre, *Cunt Appreciation Day*
És de tots els jorns el meu preferit.

Com tothom sap, és quan, manat per dreta llei
Totes les femelles, ja eixint del llit
El conyet es destapen i surten de servei:

Obren carranxes perquè jo eixerit
Els faci que l'han millor que no OK

Bé dient-los txipèn, o aixecant el gros dit.

El divuit de setembre, jorn on faig els anys
Mos ulls se'm maregen com voltors i aufranys.

Soc-hi arreu preant, de gerdes minyones
El present que em fan, oferint bufones
Llurs figues flairoses, pessigolles al nas:

Si això no és el cel, no em vull morir pas.

(...)

(*Havent somiat sobre el neguit, el neguiteja el somni.*)

Hom s'acotxa de neguits clafert
Hom en somia fins a l'esglai
Hom es diu que cal restar en pau
Hom fa això i res de bo no en trau.

El cel ras se li ompl de gnoms irisats:
Apòstols tòfols gallòfols proixòvols xipòtols
Molt necròfils, transgressors:
Simforofílicament trempen fort
Davant accidents de proporcions
Èpiques, hipotàctics ejaculen
Voris elèctricament helicoides
Fins que, com les casetes dels petits
Crancs-bombolla, se li ensorra el cel ras
Al plomall i reneix, del tot dessonillat.

Vehicles efervescents encar romanen
En glòria asfixiant rere les retines.

Coincidentalment, el bon Beelzebub
Qui sinecdòquic representa tots els gnoms
Avui va molt mogut i amb brevetat sobirana
Apareix i escombra sencer el quadre

Amb son cataclísmic corrent espermàtic.

Cada espermatozou palleja i doncs el llenç
Esdevingut canyella, par ara estany balsàmic
On l’ombra s’emmiralla del vol furtiu al cel
De l’àngel fosc amb ales de muriac acrobàtic.

La nit i sos brums irrellevants
Hom se’ls pren com facècia de tort tast.

On cadires etèries hauria llogades
Ara hom se n’absté, tret que troba el sostre
Esfondrat i gens ambigu el pixum
De la insalubre pluja que a crus trets rep al cap.

Tamborinat, hom amb il·lusió exulta:
Ha retrobats els molt menys angoixants
Llufes, noses i neguits del nou jorn.

(...)

(*A la recerca de les caquetes de les odalisques*.)

Mesquiter, amb mon caixot em present a l’harem del baixà a recollir-hi les aromàtiques caquetes de les hurís meravelloses. Químicament castrat per crims molt greus que de jovencell (on condicionat per les desastroses vicissituds ambients es veu que esdevinc damnat) cometí llavors contra la castedat, i ara doncs totalment inofensiu, soc benauradament l’únic mesquiter de la vila amb permís de ficar-m’hi, vós, acanéssiu si us plau la bondat que no em fan!

Amb quina il·lusió no m’atansava llavors a la terra promesa! I que m’ho feia escaure, ca? Car sabia l’estona on tenia lloc l’espectacle celestial. Efectivament, hi vaig, murriet de manguis, a l’horeta que sé que foten el ioga, tot just abans dinar. Sota la pèrgola areòstila d’un pati sense boga a cap

horitzó, entre una munió de carrolls de flors de càssies, glicines, lilàs i buguenvíl·lies, tots doncs delitosament florits, elles com s'hi posen... i com ens posen!

Car sovint hi esguardàvem (personalment, és clar, sempre que puc, amb companyia o — encar més d'estranquis — sense). Hi érem doncs ahir mateix, badant, bavejant, "extasiats", jo i dos altres efeminadets eunucs al gineceu del palau, fetillats davant el conys oberts en posicions adients, com dic, de ioga, que les superlatives hurís del serrall feien amb fam i nuetes, a les ordres d'un faquir qui em donava un rampeu gairebé exacte, car també era prim, lleig, capat i renegrit com jo, i, ai, vós, baiaderes sempre verges (el ioga reforçant llurs músculs vaginals i anals), femelles models, dones precioses mostrant llurs esquers, llurs furioses vagines, bufa, sap què...? Què altre! Que hi has de coldre! Que t'hi has d'agenollar, tocat per la "gloriosa gràcia"!

Com aquell, cap temple més adequat, amb sos soldanes sublims qui són vivífiques deesses verament sempiternament verges — mes, ep, vós, verges de debò — no pas de mena merdosa, com les faves cretines de falsos temples repel·lentment burocratitzats, les quals, de verges, vós, re: flasques, bledes, fades, com sabem, prou sovint no representant sinó les amants de l'artista (pintor, escultor) qui les concep.

Encantadores, ullpresos per llurs coruscants eixarms, resplendents encisos, i els tres delerosos de cardar (només de faisó abstracta, vós! Car qui hi gosaria! No pas naltres, no fotem!). La disbauxa (sempre imaginària) dels devots!

Morosos i amorosos, amb nyonya i conya, marabuts partenòfils, aquells conys foramidats, esvorancs per on, "extàtics", rabits, no espiàvem, otacusts de paradís, les veritats últimes de la benaurança definitiva, de cops, com

ara, histèrics, rient a cor què vols (de felicitat!), com dic, per molt capats que fóssim, re no ens impedia que, bo i admirant com dic tanta de beutat irrefragable, no ens trobéssim amb els ravenets, de l'emmeravellament, tots dretets. A despit de l'anorquisme, es manegaven, els putetes maneguets, d'aixecar-se'ns prou... (Fenomen per al qual aitampoc no cal tampoc capficar-se-n'hi ara tant; és com el fet que no cal pas ésser pintor de quadres per a admirar'n ans apreciar'n i gaudir'n tants com vulguis al museu, ni cal ésser cap gallina ponedora per a admirar i fruir del tast d'una bona truita de recapte, no fotem! Cert que sense ous no podem fer cap mena de diguem-ne truita, però prou que amb la nostra glabra i molt poc desenvolupada coseta sempre podem, efusivament i emfàtica rai, trempar d'admiració!) A part que trobàvem els tres, estetes com cal, que cap obra d'art al món no és pas comparable, en pura i escleta (i esclatant!) sublimitat, als conys de les deesses!

Allí érem ara, lil·liputencs, aspirant fins a l'ascensió (en ascensor sense fils, espectral, màgic, veient-nos "raptats", com els quatre fastigosos il·lusos egoistes gats, "elets" o escollits entre les milionades incomptables altrament — fes-te fotre! — irredemptament destinades a l'infern etern), a mig aire suspesos, en joli, aspirant, dic, les sacres emanacions de llurs fonts d'etern goig i de joia persistent. De més a més ecfràstics, els cantàvem mudament les gaubances on ens sumia l'acte cabdal d'esguardar'ls els bells conys, els més selectes, "excelsos", del món! Engir o girientorn de 400,000 conys tots badats i llurs corresponents 400,000 pocavergonyetes coprodeus, o foradets de les caquetes, alhora picant-nos l'ullet, ah delícies inassumibles! Miracle dels conys multiplicats! Allò que no hi ha! El més singular dels miracles! És clar que hom en frueix pregonament... Els conys de les quatre-centes mil

més caldes paies de l'islam... i enjondre... núbies i circassianes i tot, jotfot!

Si allò... si allò no era incomparable, supereminent, visió miraculosa mai millorable enlloc a l'efímer univers present ni a cap altre! No fotem, escolteu, vós, impossible!

Al capdavall, enlluernats i àdhuc eixorbats pels Sols dels conys, pels conys solars, romaníem aterrats, part de terra, runa i calçobre d'enderroc, totalment desconfits, bo i reptant, palpejant, orbs i balbs, rajoles i catifes, i no pas que ens en planyéssim ni ens en penedíssim gens; al contrari, sense veure'ns-hi de cap ull, joiosament ab òculus i tot, què altre podíem tots tres gruar que d'ésser cruspits, sencers, com cuquets, pels conys sensacionals... I allò fins que el baixà no s'escaigués de baixar tot d'una i no ens eixorivia tots tres plegats a guitzes i mastegots. Baixà el baixà i el sortilegi xemicà. Drac onanista amb aspecte i maneres de gallimarsot tostemps molt despagat, tots li fotérem encontinent les catorze reverències de rigor, mes ell, nogensmenys, el baixà, ni cas. Duríssim:

—*A la feina, a la feina, gossos, quitzes, gotzons! Inútils, taral·lirots, bandarres, rebuigs!*

Així que escarrabilladets rai, ja ens veus de dret i amatents cascú a la tasqueta, eu devers les delitosament flairoses defecacionetes de les princesetes, ells cap a fotre allò que es veu que collons deuen fotre els molt sortosos eunucs residents. Ai llas, doncs, glòria no pas gens infinita, vós, ans passatgera, ventissa, fugaç, transitòria... impermanent... com tot.

Pensava un instant de maleir el malparit... (*Ah, baixà qui ens tols la visió suprema! Així qualque jorn no gaire llunyà et trobis tu també jugant al futbol amb tos ulls extraviats pels fangars d'un oasi infecte on entre les verinoses herbes*

les orbes serps verinoses mosseguen sens arrest!) Mes, si hi pares esment, demana't per què serveixen les malediccions...? Per què sinó perquè se't podreixi doncs una miqueta més el fetge, fa?

Com deia en Proust (en un altre paràgraf censurat — la imbecil·litat dels censors, és conegut, no hi ha imbecil·litat més imbecil — de la cabdal "Recerca", que tanmateix em féu llegir per amistat, sabent-me humil lletraferit, a despit d'ésser alhora no re altre que molt baix escombriaire), deia, en Proust, l'altre, mon amic molt encertat ni perceptiu, vull dir, perspicaç, allò de: *Esguardàvem conys ací baix amb el mateix* "*entusiasme*" *que els doxòpates cretins al cel no diuen que esguardaran el cony encar pus superlatiu ni tothora relluent de llur* "*déu*".

Mentrestant, els tres benaurats, com adés fórem i hi fórem, sabíem tanmateix que tornaríem i hi tornaríem. Car no hi ha re més addictiu, com sabeu!

Fent la feina, vaig cavil·lant... Personalment, gloriós, només vull no voler re... en presència del cony sempitern. Car si (com bé diu en Xopi), *Qui mata es mata*, i *Qui odia s'odia*, és palès que *Qui contempla es contempla!* I doncs, tot i eunuc impotent, qui se sap al seu lloc, no pas (com tothora altrament) perdut, bo i contemplant, albirant l'obra mestra de la creació, felicet rai!

Val a dir, en efecte, que el que cal és no voler i prou. Cal no voler i au. Cal tot just (i prou) afluixar-ho tot (nervis, músculs, cobejances, desigs, rucades d'aqueixes) i trametre ulls i ment endavant... Què altre pots fotre un pic ja ets al paradís! Acte de contemplació sense contemplacions. I apa! Tot tira cap envant, i re cap enrere. Un pic has vist el cony, ideal estètic, saps que cap idea (o forma) més ideal (ni doncs formosa) no pot al món existir. D'ací el plaer intel·lectual de, fascinat, ullar ulls de conys! Embegut en la

contemplació, tota pena ni dolor de sobte se't declaren absents!

Hom s'autodeclara ple d'un urc tanmateix modest, capdecony! Capdecony de referència, el més gros de l'univers, àdhuc més que no el capdecony més gros de Lleida, ço és, el qui duu la geganta, la dona d'en Solimà, el soldà, ço és, ella, na soldana Rocçolana...

En aquelles llunyanes (remotes!) belles saons de ma infantesa, si fem memòria, el capdecony més gros de Lleida, el qui portava la geganta, es deia Esteve Lluïseta, i sos ullets rere el tul tenyit i reixat davant el cony de la geganta ardentment ho penetraven tot. De tal faisó que, quan les dones el vèiem desfilar pels carrers, dies cèlebres i potser coledors, acompanyat del mal recós Marraco i dels Nans del cap gros, amb d'altres enfaldillats dignitaris pareguts, les dones, dic, no podíem evitar de gratar'ns efusivament els conys; és que teníem la impressió indomtable que també, tot volent veure millor l'altre món, un follet maliciós ens anava badant les cortinetes roses dels conys i filustrava enfora, com qui diu per la molt escaient finestra del cony, quin fora ara l'estat (segurament cada dia més fastigós) del (nostre) món.

Potser hauré d'aclarir que l'altre Proust és el qui ara mateix escriu “naútxnaia fantàstika”. En Dionís Proust de la Capçalera, de qui l'obra més potent, i per ara única feta pública, és, com tothom prou deu sabre, «A la Recerca d'Allò Pus Collonut».

Tal volta més conegut encar que no ell, ara que ve a tomb, caldria qui sap si esmentar son germà de mare, en Joanet Pedres de la Capçalera, el qual, amb un nom predestinat, un nom benastruc, de bons presagis i averanys, esdevingué l'ínclit inventor qui immortalitzà el capçal llamborda. El capçal llamborda, sí. Per comptes de cap coixí per

capçalera, imposà, per als més místics i estoics i espartans, com nosaltres, bufs il·lusoris claferts de gas (un gas molt semblant a la llufa), i obstinadament impotents, als quals doncs no ens llegué (no ens fou llegut) (i contents i feliços que re altre no ens fos llevent) altre que contemplar... I què cony vols contemplar millor que cap vastíssim serrall ple de gimnastes càrnies i nues i atlètiques, carallot...? Imposà, dic, en Pedres de la Capçalera, la llamborda lleugerament encoixinada per capçal, amb la qual nocturnament cofat, rai si collonudament no dorms i somies.

I ara tant se val, plegarem d'aquest coloret. Car ens hi esteníem qui sap si debadetes... I qui molt abassega esdevé bagassa cardada per tots. Qui molt acunça poc escunça. Qui molt abraça poc estreny. Qui molt deleja es mor d'enveja. Qui molt diu (com qui ompl massa pap i niu) poc viu. *Etc. Etc. Uf*.

(...)

(*Endurança caldrà fins la imminent desfeta on del tot desfets no som*.)

Intrusiva, se'ns entremet una llamborda forastera qui sobre volia cantar en xerec! Pudia massa, i totes les llambordes del voltant patíem per a treure'ns-la i treure'ns-la... fins que, amb els anys i panys, ens n'acostumàrem. Sí ves. Què podíem altre fotre-hi...? Potser fer'ns escàpols per via de mort — única vera eixida a tota l'estranyesa que ens envaeix i ens nou... i (quin remei...!) ens nourà de continu... i pel que ens resti... com és d'altra banda a hores d'ara totalment i irrebatiblement palès.

(...)

Viarany de retorn al no re, vaig fressant-lo sense fressa ni pressa, mes seguret; això sí, això també, seguret, seguret;

sense desviaments ni distraccions, seguret, cap endavant, a trenc ja d'arribar-hi, de fer-hi cap, i fer-hi festa. Quina festa...? La festa de la paradisíaca insensibilitat en el silenci sens fi, de la clara ataràxia definitivament atesa; pura bafarada que es fongué, petit buf que s'esfumà. Per sempre més. D'empertostemps. I au.

(...)

I amb la samarreta suada arribes a Samarra, on saps que la mort amb candeletes i bavejant no t'esperava.

Ací em tens, trosdemerda, li dius.

I ella què fa? Diu, *What? Saps què? Per què no n'emprenyes una altra? Prou sé que tu no duus ni un pèmpim a la butxaca*.

La mort, doncs, una altra puta qualsevol — de bon preu, si vols — mes d'allò pus lletja i infecta.

Ja s'ho fotran. Que no m'hi comptin (entre els pustulosos postulants) (qui se la cardarien).

(...)

(*Nistagmàtics retrets*.)

Monja o bruixa de les fosques Espanyes
Jo qui soc savi i metge amb cucurull
Em gita llambregades d'àvol ull
I li faig la figa i li faig les banyes

Molt assíduament i apotropaica
I de més a més de la llei hebraica
N'extrec malediccions per al futur
D'antiga collita i d'impossible atur.

Car com et bats contra el misòleg i obscur
Sinó amb lògica claredat pirenaica
Que la ignara desèrtica duu a embull?

Li endinyes traçut enmig les lletges ganyes
A tornajornals tot un bon recull
De pecs dogmes o afegides buanyes.

(...)

(*Certes sensacionals accions de n'Anastasi — de malnom Tanasi — Verderol*.)

Tothom al món, com és collons sabut, han el gust al cul. Xarons i carrinclons, només compren allò que és anunciat, propaganditzat, és a dir, allò que és una merda, sense cap qualitat, i que doncs per a vendre-ho cal que sigui esbombat i martellejat pels repel·lents mitjans (d'arrucament general), car és clar que (no fotem, vós) que si fos bo, en un món com cal, el producte, la idea, l'objecte, es vendria sol.

Així veus, doncs, que els desgraciats (els enganyats, els decebuts pels camandulaires "periodístics") compren només els pitjors productes, els productes més xerecs i excrementicis, els més dolents, els que no valen re i són molt cars, els que s'espatllen de seguida, i només foten nosa, els que no serveixen sinó per a maldecaps i per a l'enfonsament moral i el tedi, i el deler imbecil (autodestructiu) d'heure'n de nous!

No cal dir que la cosa també s'aplica als productes anomenats culturals. Pel que fa als llibres, als quadres, a la musica, a totes les arts, quins són els llibres més venuts, els pintors més exalçats, les cançonetes i simfonies més repulsivament escoltats? Els més merdes, és clar! És a dir, els més venuts. Guaita't les llistes. Els més dolents sempre

els veus amunt, suren i suren, desesperadament, com els cagallons buits, vacus, que són.

Es com si els tirànics, despòtics, “salvadors” qui dicten les modes i maneres de “consumir(-se)”, s’han llegida la merdegosa “abúlia”. Prou hom diu que hi diu, es veu, que els dolents seran els bons, els pitjors els millors, els pèssims els òptims. És doncs com si tots plegats, segons l’abúlia, ja som al cel. Tothom content.

Tant se val.

Així que ja ho saps, es digué, inspirat, en Tanasi, de sobte tan bon agnotòleg, ell. Això rai. La qüestió: si vols vendre re, ven merda. Això cal.

I això féu, jotfot. Se n’anà a Mèxic, on la gent, a part d’ésser tan tanàsia com pertot, és d’allò més supersticiosa; cal comptar’ls entre els campions mundials de la superstició. En Verderol, abans d’anar-hi cal dir que, un vespre fosc, per casualitat, en acabat de cagar i torcar’s, en guaitar quin carés ni quins agalius no presentaven la seua caguerada aquell dia, se n’adonà que el dibuix merdós al paper, hom podia fàcilment interpretar’l com la carota d’algú. És conegut que els humans hem aquest instint, una altra mania cerebral que ara no sé com se’n diu (antropoquelcom? prosopoquisap?), una facultat gairebé universal de reconèixer fesomies, i anguiformes perills i felines temptacions, en formes determinades; un instint, doncs, de veure-hi pertot arreu, als núvols, per exemple, a les goteres al sostre, a les taques d’oli, o de cafè, o del que sigui, a les ombres, a les estranyes siluetes aombrades o entre tenebres, als conglomerats enigmàtics, heteròclits, qualssevol, de guipar-hi, dic, volums entenedors, i sobretot vults, figures, visatges, carotes, com en dic, d’humans i de monstres.

A Mèxic, i a pler d'altres indrets si fa no fot víctimes de l'horrorós adoctrinament canfelipútrid, es veu que hom veu les carotes de llurs ídols pertot arreu (cal suposar que a cada indret on adoren ídols, els ídols que el cervell embacinat els fa veure són els ídols de l'indret, no fotem, és clar). Tant se val. La qüestió que, llavors, allò ho troben miraculós a collons, i ho honoren i ho colen, i ho duen en processons i ho paguen carot, els carallots.

Amb mans i dits traçuts, fent pressió ací i fent relliscar el paper (i més tard el mocador) aixà, n'Anastasi lleu aprengué a reproduir la carota del rei dels cretins tantost torcar's la merda al cul. A tall veroniquesc, llavors aprengué davant l'espill d'exhibir el mocador amb la merdosa obra d'art.

I se'n va anar a vendre la seua merda als mexicans. Es féu així milions. Es torcava el cul amb tanta d'habilitat que el vult estult del barbat "crist" apareixia inconfusible. On «Miracle», cridava tothom, hieròduls, i estabornits, esborneiats, esbalaïts, petrificats. De genolls. I ep, vós, com volien llavors tots pagar pel mocador miraculós! Tots llurs estalvis, els del poblet sencer, despesos per a adquirir la peça màgica (el mocador cagat) per a fotre'n una sacrosanta, molt reverenda, relíquia a l'altar de llur templet.

I així, de poblet en poblet, escurant les butxaques de tots els datspelcul. I sense donar garses per perdius, sense escamotejar, ni fer veure visions. Car no pas que fotés com d'altres mags, amb trucs idiotes, prepreparats, no, no pas, gens. En Tanasi cagava davant tothom, despullat de pèl a pèl (anava capat per al negoci, per a l'avinentesa — de missió evangelitzadora, com qui diu — i, això rai, ja es faria remetre, reficar, l'aparell cardaire quan fos ric, i es pogués permetre tanta de femella i tant de luxe — i anava al mateix temps vestit només de jesuïta fastigós, i sols li calia llevar's l'uniforme de monjo ximplet, i amb no re entrecuixes, no

escandalitzava pas ningú; al contrari, el trobaven, amb raó, màrtir per a la causa) i demanava llavors un mocador net (el de la dona del cacic de l'indret, especialment, si era possible, o el de la seua amant, o, el que era el mateix, el del seu capellà) i, ja, havent cagat, s'hi torcava, i el resultat sempre era el mateix. Un "crist" llepat!

Al capdavall, hi esdevenia tan famós, es veu, segons ell, que sovint les dones, entusiasmades, li llençaven les calces brutes perquè els hi fes també un "crist" privat.

(...)

Em deia força anys més tard, en Tanasi, que ara ell rai, havent-se prou ja establert de capitost de la indústria i la banca, i essent doncs un altre imprescindible atot de la política i l'economia, i es veu que, amb els mitjans policíacs al seu abast, havia assolit de localitzar'm, i em convocava, digué, nosaltres que havíem estat "íntims" (mentida!), per a proposar'm un "gran afer molt favorable", el qual afer consistia en la ridícula obligació que li escrigués "fantasmalment" ("tu qui no ets sinó un literat fracassat, empobrit, pelacanyes") un primer esborrany ("en acabat, els altres esborranys, i no cal dir el resultat final, prou me'ls escriuran fantasmes més falaguerament brillats ni hàbil ni saviets"), un esborrany inicial, doncs, de ses "extraordinàries" memòries, ço és, la seua "incomparabilíssima" autobiografia... Hom es pot imaginar quina mena d'"autobiografia"... L'elitisme sempre fot proselitisme. L'antic venedor de merda (física), en ven encar (teòrica); no pot fotre altre; en vendrà sempre.

—*No siguis ruc, mon amic. Els atacanyats, els conxorxats de veritat som els rics i poderosos, i perquè podem, això rai, ens empesquem — i fem disseminar pels nostres mitjans de comunicació — els nostres essent els únics permesos! — conxorxes i conspiracions i confabulacions molt més*

absurdes, i com més absurdes millor, car és llavors que la plebs tostemps ignara no s'ho creu encar amb pus de força i convicció, de faisó que, fascinada (la plebs) amb les conxorxes impossibles, ignori l'existència de la bona, l'autèntica, conxorxa, i, amb la dolenta, amb la repetició de la dolenta, amb la multiplicació de les dolentes, les falses, les extremadament violentes i visionàries, i sense cap toc de possible realitat, s'hi capfiqui de continu i de valent, i sovint tant, tant, que no surti (la ignara plebs) embogida i destralejant a tort i a dret, i sempre contra els falsos atacanyats, els ingenus oferidors de floretes i merdetes, pobrissons, hahahà.

Als rics totes els ponen; per als rics tot és possible. Són el meravellós espill on ens envejosets ens volem en somnis reflectir.

(...)

(*M'assec ben assegut i això escric ben escrigut*.)

M'assec ben assegut i això escric ben escrigut...
(!)
Ep, no sé pas què m'he cregut (!)
Gairebé m'he morigut
Quan he vist que, enlloc d'"escrit", he escrit escrigut
(!)
Versificant, bon espai de lleure a lloure he despengut
I per això clos he romangut
I me n'he adonat que com menys m'he mai mogut ni bellugut
Més m'ha succeïgut
Vull dir, ocorregut
(!)
Ai, i ara sobre, per a més martiri, veig que, enlloc de "mort", deia morigut

I que hauria hagut d'escriure he "despès" a lloure, i no pas despengut
I, com per tothom és sapigut, cal dir havent "romàs" clos, i tampoc romangut
(!)
Què tinc? (!) Hom em diria de begut (!)
Potser un bon clatellot prou m'hauria calgut
D'enlloc plogut, prou m'hauria plagut
(!)
Mes ara, commogut vers mi mateix, me n'he enrigut
I he discorregut que potser poèticament tot és llegut
No crec pas que no res hi sigui defengut
(!)
Amb allò m'he vist, com és degut, agudament socorregut
Prou com qui diu esmoladament bigotut, i envigorigut i forcegut
Gens enllangorigut ni estamordigut ni adolorigut
(!)
Justificat i sostengut, benavingut
Car prou és conegut que com més va, més fot figa el contingut
Més es desencén allò encengut
Més s'escoixén l'escoixengut
No sé per què estic doncs tan sorprengut
Que gairebé tot l'après hagi desaprengut
(!)
Fer les paus doncs s'ha escaigut
M'he petonejada cada galteta tot complagut
Què hi farem si em veig atragut per allò més bonyegut
(!)
I en acabat, au, m'he doncs desassegut
I ja re de pus d'escriure no he volgut ni escrigut
I m'he ajagut, i així, tal com raja, he ragut
Fins que la soneta ben tost també no ha comparegut
(!)
Llavors, és clar, no fotem, com un santet m'he adormigut.

(!)

(...)

(*Tollet de gaubances. Font de jovença. Pou d'oblit*.)

M'han tramès a una altra clínica. Per sort, aquesta n'és una amb metges es veu que no pas hipòcrites com els altres. Els cartells als corredors i a les cambres no et donen cap mena d'estúpida esperança. Et diuen (albíxeres!) la puta veritat.

[Die already! Never too soon!] [Rather be dead and be done with it! *Did you know that you have a hundred percent chance of dying... when you are alive?*]

[Viure: Breu incís de constant desencís.][No hi ha paradís.] [I si mai cap te'n sortís, rodoladís, per un magí que massa se t'esporuguís ni se't descosís, això rai, obrint els ulls de l'enteniment tantost se't fotia fonedís.]

[No hi ha paradís sinó despès en mentiders il·lusoris temps llunyans.][Goethe: *Man denkt an das, was man verließ/ Was man gewohnt war, bleibt ein Paradies*.][Allò perdut, allò acostumat, hom, enyoradís/ Es creu ara que fou el paradís.] [Vens tot trencadís d'un fosc i infinit abís, i te n'hi tornes encar més trencat ni estantís.]

[Only Cynicism Saves!][Happiness will never arrive. Ineradicable is one's sorrow.]

[Precs eixoïts per quin déu?][Ai, avorrible plepa, et dic, carallot a qui li pengen les àvols fètides repel·lents candeles! Eixoïda ta fàtua preguera, ve-te'm ací: m'hi fic de valent, i, amb ales cacodemòniques, només per a tu, te n'inaugur estocàstic, tal qual, tal com ragi, a vol de xarpa, pler pertot d'altres volàtils cosmologies, on prou deu cabre-hi, besunyós, qualque paradís o altre, perquè en cap potser lloc no t'hi vulguin també fotre]

[Quan ets a les últimes (i sempre n'ets, tot i que sovint et pensis que no), tot el poc que pots fer, prou et semblarà collonut.][Siné, a les últimes: *Fer "cacà" és "nirvanà", fer pipí el "paradí"*.]

[Cal viure l'instant que et toca bo i albirant tranquil·lament com capdeconyegen fútilment els titelles de la història. Divertides sapastrades les llurs!][Tot aquell espectacle carrincló de brills, enzes i ninots qui es pensaven qui sap què! La gran cosa, pobrissons datspelsés! Car què eren i què són de debò i de fet? Ombres ridícules fetes de no re.]

[Exerceix-te en el sa exercici de la cataplexia: la facultat de fer-te veure molt versemblantment mort.][I en tot hauràs reeixit.]

Es palesava doncs el benaurat fet que ja no érem al reialme xarlatà. Que cap malaltia hi fora criptogenètica ni idiopàtica. Ni me n'empeltaven de iatrogèniques ni nosocomials. Que allò era un oasi d'autenticitat. Que ja no ens trobàvem doncs a l'imperi de l'embacinament mèdic. On, del tron avall, tot és esgrogueïment de clavegueres, on els flagells són sobretot mentals. Rucs fal·leres, delusions, desvarieigs, que mai podràs eixir-te'n, que mai faràs cap enlloc.

Un parell de còmplices (en Gombau i en Mateu) abillats molt clínicament amb vestes cendroses, tantost els explicava què, se me'n fotien, i em responien justament com sempre (molt acollonidorament, mes al capdavall molt encertadament) m'havien dit de petitó a casa, si mai, nosofòbic, em planyia de cap mal.

[*Això només passa tres dies abans de morir!*]

Com he dit enjondre a un altre dels meus escrits apòcrifs, precisament la dita pot esdevindre, al cervell fantàstic, la

fórmula de la fula immortalitat, la falsa font de l’eterna jovença.

[Qui no es consola és que ha un magí defectuós.]

Hom ha trobat el vaccí màgic. Hom es vaccina contra la mort. Només us cal un mal nou cada dos dies i això us ajorna la mort indefinidament.

No us cal ni moure d’on sou. Benifets de la civilització. [Dial a Doctor.] Truqueu a «Truqueu un Metge» i us l’en planyeu d’un nou sangprès o alifac o xacra qualsevol. I us ho dirà: *Això només passa tres dies abans de*...

I sempre han raó, no fotem. Tothom al món som perennement i literalment a uns pocs dies abans de morir.

I en Mateu (qui es pretén alhora mig obstetre, mig psiquiatre, i no feia gaire m’havia dit privadament que, contràriament a la desastrosa fauna qui veia quotidianament, qui no n’eren gens, jo sí; que jo era un geni, doncs, i que només infantaria genis... si mai ensopegava cap ventre adient) reprèn: [Sabeu que pixeu platí? Que cagueu or? Auris palters, ausades!][I que els ronyons us fan pedres? Que tots plegats som, en potència, petrolis, adobs i cendres?][Renoi, quin tresor no amagueu al cos! Prou podeu! Sortireu content de ca nostra, fa?][El cos és un mausoleu vivent, amb un esquelet, per exemple, de qui les facultats calcàries fan feredat.][És una caixa forta dels tresors, hermètica, de la qual només vós heu la clau?][Vós i nosaltres, és clar, els agonòtetes, els campions!]

I les veus burletes retrunyen per les enllumenades parets. En filustres les llustroses ben enllustrades il·lustracions il·lustres, i raus un instant (a l’evanescent rabeig) en tollet de gaubances.

[Pertanys als campions. Als qui no s’han cregut (ensinistrats com viltenibles gossos) els catralls i farfolles de tantes de sinistres llumeneres qui ens volien competint (vols-t’ho creure? sovint a ultrança, per a llur cruel gaudiment).][Brívies emmetzinades, que encroquen els dedins.][Car a qui li cal a la fi cap papissota elegia?][Tot s’ha escolat en un tres i no res. Alhora hi ets i ja no. Et poden venir amb un flabiol. Tes orelles són pols.][Pou de l’oblit. Gall i gallina. Foscor, claror, foscor.][I prou.]

Saps, pàmfil, que tot d’inorgànics elements fan l’orgànic del teu organisme? Durant l’estoneta de no re que despens al món, què ets sinó un empastifament de minerals; una samfaina, una escudella, un lleixiu, de laves; amalgama més o menys abonyegada de matèries inorgàniques qui s’organitzen efímerament en si fa no fa matèries orgàniques? Ets fill de la casualitat inorgànica. Organisme el teu doncs qui també va processant (transformant) els elements inorgànics en molècules biològiques, i alhora enrere, vull dir, a l’inrevés, en marxa contrària. Orgànic i inorgànic, mateix combat, tu, l’un es val l’altre, tot el mateix, i au.

D’això ets fet, això ets. Matèria inorgànica ja mantes vegades utilitzada — i reutilitzable. Reutilitzable passat tu, i generacions gairebé interminables de tus, fins a extreure’n (mai?) tot el suquet.

Enraona amb les pedres — prova-ho! — amb pedres particulars, reconegudes, de la teua coneixença — potser àdhuc íntimes — enraona’n de greus temes filosòfics, i veuràs que les respostes que reps són immensament millors. Car les pedres, els ambres, els éssers d’adés ara esdevinguts serens ammonits, no saben mentir. I els qui ens n’assumim (pedra) tampoc.

Només la veritat. Ni ostietes ni carallotades. Ni tan sols adiàfors no proposem. Cap engany, cap decepció. No ens sentireu proferir ni pies mentides, ni us hi acompanyaran mai els repel·lents ensotanats amb llurs fètids, fats, espoderaments imprecatoris envers qualque ennuvolat ninot. Per als crèduls, el virus imaginatiu, l'excés d'esperançada fantasia, és un paràsit que els va rostant i fent malbé el malastruc cervell. I llavors prou és palès (mèdicament parlant) que no hi ha ningú que faci més mal ni que sigui més enemic que els qui (camandulaires, maçons, mafiosos, idòlatres, fetitxistes) s'aprofiten de la mort per a vendre fum enverinat, vendre merdoses bajanades: cels, inferns, purgatoris, màgies, fames pòstumes, glòries, monuments... O el ridícul invent que en diuen "déu", albardà assassí, perniciós habitant dels núvols, com dic; nefelobiont limícola i selenomàntic; fantasma fastigós qui entrevé territoris tètrics on les abominables perversions, les tristes manies cultuals, cultuals (amb l'acompanyament marejador de les bogeries instantànies, les visions ideològiques, els ritus ximplets, les litúrgies faves, les cerimònies tan tocades del bolet, les adoracions esclaves de repulsives quimeres...) l'en fan, molt despietadament, fotre el merdeta, el carrincló tifeta, i cruel, cruel, això rai, monstruosament, il·limitadament cruel, sotjador mocós, castigador molt subornable i exclusiu, perennement només a sou dels rics.

Batòfils, limívors, els despietats són (som?) els mateixos qui, de cops — estranyament, car com poden (podem?) ésser tan dolents altrament? — amen (amem?) les plantes, els minerals, les cuques, els cucs, i en són (som?) amics, i els amoroseixen (amorosim?), i en gombolden (gomboldem?), i ejaculen (ejaculem?), amb carota de ninot (si!), que tots són (ells!) també prou "valuosos", al món, existents. I què vols que fotéssim amb els dits amb el temps superflu? Hi deu

haver més teca a fotre que no prémer el gallet a tot instant. O potser no.

Entre dos foscants, no t'has demanat mai què fora altrament la cèlebre matèria fosca? Ni què recony enllumena (pretén enllumenar) cada estel? Falòrnies, repapieigs, imatgeria enfollidora. Pleguem. El món és un batibull. Un envitricoll. Un guirigall. Àvol cabdell. Olla de grills.

[Què els dec? O què els dec deure?] Abans d'anar-me'n. Per la lleugerament esclaridora visita.

[Al contrari. Bentrobat.][Som (qui sap) com les fabuloses, inversemblants, inexistents, meuques qui us són tan agraïdes pel servei, pel bé que els ho fèieu (i amb quin hàbil i planturós instrument!) que us fan pagar zero!][Igual serem. Més fotuts ens hem de veure.][Per quatre dies que... Vull dir, per tres dies que...][Regraciant-vos, doncs, dient-vos mercès. Potser per tots aqueixos vostres forcs de símptomes tan collonudament mortals!][Qui no té un all, una ceba.][I vós, d'alls, com dic, pel cap baix un rast, un forc ben nodrit.][I com ens hem divertits!][Ja tornareu!][O no.][Segurament, no. Recordeu. Això vostre només passa tres dies abans de morir.]

[Bona nit.]

[Bona nit.]

I tant. Hi ha un galló riallós de lluna al cel. Cel sense avions. Plàcid, solacívol, un vol d'ocs torna al nord.

Silent, hom se solaça sol.

(...)

(*Hom i el seu llibre del món*.)

Cada vida escriu el seu llibre del món. Hom s’escarrassa potser a entendre-hi re. Al llibre del món, els personatges s’hi esvaeixen vertiginosament. Cada figureta isnellament neix, creix, pereix... S’hi esvaeix. Tantost apareix, desapareix. Hom perd el quest espigolant pútrides capdeconyades a les cròniques dels ventissos imperis. Tota mena de deceptius, enganyadors, escrits. I assaja de fer millor. Canvis. Canvis incessants. Bales i bacs de raimes amunt i avall, intercalats pertot. Taxonòmicament, topològicament, històricament, genèticament... Cada recapte on sembla que correspon. I de sobte tot es fon. Tan transposarací i allà, per boldrons, per fragments, per plecs, i embalums i grops, i tot d’una hom se n’adona que tot rau esborrat, que no hi roman re. Cada escrit, full tot blanc. Cada imatge, full tot negre. Enorme volum buit.

(...)

(*Sharpest among the sharp, even I came undone:*
What is it you want me to do? I wondered.)

—Què em vols fer fer?
Em fonc en ta presència.

Fiu devers l’altre déu
Qui tocat de follia
Ineluctable s’atansava
Amb un Sol traïdor a la mà dreta.

—Se’m desenguanta desfeta i molta
La carn de l’esquelet
Bullents els ulls m’espeteguen i salten
Flamívors heliotropis.

Admirat de sa malignitat
Sa boca una O de foc solar:

—Fou el que féreu sempre fems
Féu ell.

I ara els que férem foren encesos
Encesos fems
Que tost tot s'ho menjaren.

—Què em vols fer fer?
Còsmica encar retruny la qüestió.

Fins que el darrer carbó es desféu
I en l'eterna nit insomne
Què n'havia de romandre sinó re?

(...)

(*Annex Xeix*.)

Reprenent mes joves proeses nocturnes on m'enfilava perillosament per terrats i teulades a assistir, sovint adeleradament, a esdeveniments cabdals, a tota avinentesa prest tothora a qualsevol escaiença per rebeca, bròfega, i peluda que semblés, recobrava anit l'antiga agilitat on, encar infant, grimpava caquis figueres moreres cirerers amunt, ben amunt, amunt, per a heure'n els fruits més ferms, sucosets i sencers.

Amb la corda ben embrancada, em vaig hissant llambrescament com bon curador d'arbres. Heus-me de bell nou tot musculat! Ni caquèctic ara, avui, ni epilèptic, ni convulsiu ni ja espassss... mòdic! Mai més per l'anul·latriu anul·lat, em gitava cor obert cap a totes les palpables temptacions propvinents. Som-hi, malèfics esperits nocturns, fa cap qui no sols us fa la competència, us desconfeix palesament i amb esclafadora contundència.

Lleixaves la dona al barranc, la barroera s'estimbava amb el seu cotxet escarransit. Xe, quin descans!

D’incògnit, he reeixit a desempallegar’m de les carronyes repapiejants qui en aplec se m’encastaven, i amb un capteniment exemplar he ascendit incòlume una xifra de quilòmetres que si la deia hom em deia de faroner. Ascensió inajornable mentre bufava el xaloc i de brosses se me n’omplien els ulls. Brosses, dic, àtoms gens simfònics de llicorella, engrunes d’agressiu llautó vingut de les cremades càpsules d’ampolles alcohòliques, i insectes. Insectes oftalmòfags.

Havia estat un dia de festa. I aquelles menes de festa, qui es panseix a mort, igni Prometeu?

Cantaven els zombis per al seu aniversari aquella tan carregosa fada cançoneta que repeteix fins que t’hi caguis, *Per molts anys per a tu, per molts anys per a tu*... Queixals escalivats per l’àvol vent de llurs emètiques podrides paraules. Fastiguejat, qui fot llavors el camp sempre és davant meu la meua iracunda ombrota. I allò em salva. Car entrompats han pres els cotxet mentre no hi era, i no n’he vist el fum al fons del fou fins al cap d’hores.

Hi davallava xalant i cofoi. A baix grollers organismes fets mocs. Cap mena d’unts no els guarirà. Totes llurs resurreccions... No es ressuscitaran ara pas mai ells mateixos, jotfot!

Amb zel titànic, entre la ronca bordadissa de gossos encadarnats, castigat com totjorn pels elements, reprenc via amunt per la vora tota perpendicular del frau, on flors de virolat violer, color sobretot d’albercoc, usurpen sovint l’indret boterut on m’arraparia. Els meus dits llavors presenten prou despietats llurs solgudes sinistres insurreccions; se’m vessen, sense cap voluntat de part meua, del tou de la mà, i anorreen tota collita, garfis acèrrims d’opressió. Què hi farem, floretes!

I així anar fent, amunt, amunt, hores i hores. I els tèrbols tremolins de la melangiosa aurora barrinen a pleret la boirina, i ara potser fora hora de llençar un cop d’ullet al desgavell metal·lúrgic damunt el marbrat corrosiu paisatge de tot avall. I amb allò, hoc! Excelsos llivells de gaubança m’omplen, obseqüent i agraït, el cor. Morta i ben morta la fètida danesa qui em rompia, amb ses arpes d’harpia, de casa, la insubornable condícia!

Seiem? — es deien ella i els seus. I seien al voltant de la taula de roure espessa com corpenta d’hipopòtam, voltats de llurs decors pestilencials d’eines brutes, i d’adobs i ciments, i d’altres polsims miraculosos arreu mal emmagatzemats… I llavors, entre mormols de claveguera, ressuscitaven, escac per roc, els pitjors insurgents ni proditoris ans cacoètics malfactors de la història amagada, ostatges massa de segles resclosits, tota mena d’incorporis empresonats, trofeus d’oblit sacsats per sobtades malignes riotes, cossos vaporosos insubstancials ectoplasmàtics, als quals nogensmenys es veu que, gràcies a la diabòlica acuïtat òptica dels convocants, hom podia comptar’ls àdhuc les infectes berrugues al nas i d’altres nodes insurrectes molt més podrits i purulents, idees al·lucinants tot plegat que feien esvair els més sensibles, i sovint vomitar, presos de vertigen, uns quants dels vandàlics maimons reunits.

Em lleixaven la casa en orris, i feinada per a l’escarràs llavors rai. Punyent mut rebuig el meu a tot aquell engranatge de desconsideracions envers el proïsme indefens, és a dir, envers el patidoret jo mateix. Qui, amb embalbiments a ambdós braços en acabat d’haver’s vist constret a emprar tot aquell embolic de feixucs i llords ormeigs i adminicles de neteja, entre prou nocives bromeres, es pensa, amb raó, en risc d’haver alhora atrapat

cap calipàndria letal o si més no de les extremadament fortes.

I prop al capdavall de dalt de tot, un petit atac d'enyor me la fa veure per primer cop de bell nou.

Érem a Europa, a la Residència Sanitària de Westfàlia, a l'Annex Xeix precisament, on, no sé pas com s'ho feien, mes a les finestres del davant tothora hi feia sol, i a les de darrere sempre nit. I no sé, com dic, quina de les dues situacions era l'artificial, tret que ho fossin totes dues, o potser només una de les dues alternativament, mes, fos com fos, allò era així. Era tothora assolellat davant, i sempre nocturn darrere.

I com les meues preferències tostemps han estat nocturnes, havia entrat un jorn (o una nit) a una de les sales, i m'hi creia sol, i havia anat directament a la finestra del davant i l'havia closa totalment, amb els finestrons ben collats i fermats, i llavors, tot i que les cadires de braços, com en la platea d'un teatre, eren de cara a la finestra diürna, m'havia assegut i, tostemps, com dic, atret per la foscor i altrament neguitosament enlluernat per la claror, havia tombat cap enrere, repenjat de panxa al respatller, i m'havia mès a gaudir de l'espectacle nocturn, totjorn tan interessant!

Els arbres lleixant tanmateix clarianes aclarides per la lluna constant on sovint apareixien parells de bèsties ocupades en llurs meravelloses encantadores fascinants caceres i depredacions, i actes brutals i amorosos, i sovint no sabies quin, si amorós o devorador; en fi, tota aquella fauna salvatge, linxs, llops, llames... i estranys rats i conills i simis... i camaleons i cocodrils i cangurs... i els ullassos esgarrifats dels esgarrifosos lèmurs... hi badaves hores i hores.... I llavors vaig sentir una tosseta, i em vaig esglaiar, i em vaig aixecar a obrir els finestrons del davant i

m’exclamí, «Collons, perdó! Poc sabia tota aquesta estona que hi hagués ningú darrere meu! Perdoneu! Perdoneu!»

I hi veies darrere teu, quatre o cinc noies molt retretes i inconspícues, i semblaven no gosar fer’t ni cas, tret belleu de la més boniqueta de les altrament força lletges daneses allí arrengades, la bufona xicotella qui seu al bec de l’esquerra més a prop meu de tot el reng... Per què no les ulles de cua d’ull una segona vegada...? Quatre grofolludes pallangues tot plegat, doncs, i la petita, més fineta, la més joveneta i gracioseta, ep, i l’única que no s’ha pintada gens, ni els llavis (“Ni toc de kutxibeni”, com deia adés la casta modesta verecunda muller del gramàtic Verdú), la qual, tot i que es fa l’humil i la lligamosquetes i l’amaneradeta, la no gens grollereta, no, prou li copses a l’ull una lluentoreta múrria molt atractiva... Oi que et sembla que et vol fer delir, que potser et mig pica l’ullet i tot — un incipient assaig de guerxineta...? Què fas...? Mig t’hi arrapes? Mig li somrius...? Doncs i tant. Tot i que te’n malfies bontròs, és clar, li mig somrius com si l’entens, i a poc a poc t’aixeques i surts al corredor, i exacte: la xicarrona darrere!

Quinze anyets, és clar, i jo, comparat, un ancià. Quina gerda jovencella en faria cas, d’un vellard com jo, si no fos que un interès molt íntimament amagat no la fes bellugar! (En els meus somieigs d’opi potser. Fragments estripats de crònica rosada on eixams de femelles em fan la farina blana, benvolents tothora envers l’inepte garneu malvolent qui so.)

De tot el boldronet de daneses, ella la més eixorivideta. Xerrava l’anglès com els Hàmlets del West End, i jo, a part que ens enteníem sense cap mena de dubte, pel meu més sa i franc accent americà perfectament traït es veu que me li despullava totalment: era evident d’on feia cap, i ella a aprofitar-ho, car volia entrar a Amèrica fos com fos. (Amèrica, vós, contrada on les religions més singularment

estúpides són acceptades amb babau respecte; principalment l'horror "evangèlic". Les religions — o sinistres supersticions, cap diferència — aquell malson excrementici de les molt fosques èpoques reculades — hi són encar feixugament ratant-hi. Hi ha franges de la lúgubre societat pregonament clafertes d'individus no gens intel·ligents contínuament enverinats per repulsius bavosos personatges qui no aturen d'injectar'ls les mateixes insuportablement betzols supersticions dels vells imbècils llevantins, esfereïdores carallotades cregudes universalment, lúgubres franges, dic, que, si t'hi atanses i bades gaire, i s'ensumen que no te les empasses senceres per fastigoses que siguin, ja pots tremolar, car encontinent hom et castiga bíblicament, ço és, de les faisons més salvatges.) I ella, doncs, llas! Aitan humil, la nina, i no podies pas reconèixer ni adonar-te'n, així, a primer cop d'ull, que, de fet, era una altra fleuma plena (pobres de nosaltres!) de delers amb tirats místics! (Qui s'ho anava ausades a esmar, tot i que el xeic espia prou semblava que ens ho denunciava anys arrere, que rere la frescal façana, hi havia doncs quelcom de massa lloca, de fràcid i de podrit, també en certes daneses.)

Ara, jo eixarmat. A la meua edat una joveneta tan rosseta i natural! Natural, vós. I òrfena i verge, oidà, deliciós! I tota peludeta de baix, com convé, per a conservar-hi les bones sentors! Qui hi diu més! Què vols més!

No m'hi estendré. Ha volgut vindre amb mi a la meua cambra, i al cap de ben poc (!) ja em donava permís per a esbotzar-li la cirereta. Primera i única qui anc m'ho ha permès, no fotem. Un ancià al qual la pansidota yilingia li ix sovint pel distret trau de la bragueta descordada i li goteja i tot damunt la sabata. (Em pensava que el mot yilingia no fos pas el nom de la cigala en danès, mes no, estratosfèricament lluny d'osques, pobre de manguis, car —

llegida, la nena, més que no tu, qui te n'assabentes més tard i de casualitat — la yilingia es veu que no és pas altre que un força parsimoniós cuc xinès tampoc no gaire llarguet ni doblet, només existent als anys de la quica, ni ho sé, extingit fa una mar de milions de centúries, de mil·lennis, d'això..., tant se val, qui sap, els de debò enamorats som tan fàcils d'enganyar!)

Al cap de quatre dies, com qui diu, ens veus la parelleta pujant el rost coster que duu al consolat, i fets els paperets i les anàlisis de compatibilitat sanguínia, sense entravancs, servidor, qui més diu, antic veterà de cos de marins, el cònsol mateix, entre, al rerefons, no gens eloqüents ni convincents engrunes d'himnes irreparablement mendaços, ens ha casats. I ella feliç, i jo pots comptar.

Poques setmanes d'arribar a Amèrica, com n'aprèn (tret que ja hi vingués ensenyada), la vivaç esqual! De Solveig qui diu que es deia, als meus ulls tristament enlluernats, passa a dir-se'm Solraig. En un mot, se m'autonomitza de totes totes. Adquireix un cercle de tocats com ella, amb els quals es reuneix, ja ho he dit, en remoroses i sovint espetegaries sessions metafísiques. Malament rai. I pitjor. I s'ha comprat no sé pas on l'estranyament espiritualista home-cap. I ha adquirits per mitjans rarets els peixets màgics, els moixos arxiembruixats, els lloros ultrasaberuts... I jo què hi faig, a ca meua? Hi soc de massa? Estic rumiant d'enamorar'm de na Dorotea, la vella veïna (em pens que vídua i tot, un atot de més, a part que ben conegut del seu gos beix qui cada camí que soc a l'hort ve a ensumar assíduament l'aixada), i és boniqueta tot i la seua edat, la veïna, i prou que he remarcat que, quan coincidim a la botiga i enraonem tres segons, m'esguarda tota l'estoneta amb ulls ben tendres, i ensems els tres (beneit gos inclòs) i d'incògnit llavors fugir a la pollosa Arizona, ben lluny de les pobletanes boires i penombres i humitats del purità Vermont...

Mes, calla, ara on som...?

Ara mateix, només som a la matinada en acabat de l’alliberador accident (que versemblantment tot ho resol), i furtivament, com boletaire qui ha fet porreta, força estripadet (i sense cove buit, perdut en qualque relliscada esllavissada avall), enllestida l’àrdua ascensió, he pogut nogensmenys tornar a casa sa i estalvi.

Damunt la meua taula a l’estretet estudi a les golfes hi he tornat a veure el full blau cel. És un dels seus fulls d’instruccions, aquest, el més recent, cafit d’ordres sense ordre, destil·lades al full aital com li vénen a l’esment i amb inscripcions, tintes i llapis diferents, segons l’ormeig o l’instrument a mà, ni que fos un estilet d’escriba egipcià o de sabata alta.

Comença el full: «Seré fora del vuit de novembre al nou de desembre...»

Em dic, Això rai; pel fet que només som al trenta-u d’octubre, prou tinc prou temps de ficar ordre a tot aquest sobtat batibull d’idees abans no em calgui d’anar a cal bòfia a comunicar’ls l’estranya desaparició de la paia, i llavors fica’t a jeure, fins que, al cap d’anys o mesos de recerca capdecony típica de bòfia barroer, no m’ofereixin matusser condol. Així que aprofitem-ho per a respirar ben a fons, car la cosa s’ho val, no fotem, havent lleixat de cop i volta d’haver de sofrir sota el seu molt sever i estret marcatge.

Continua el full, «Durant la meua absència, a part de les feines consuetudinàries que et corresponen, obtempera com sempre, sense desviacions, i fots això: Pren acurada cura dels peixets a la peixera, dels gatets, dels lloretes, i de n’Huguetell. Tothom la seua teca prescrita, i per a n’Huguetell les gotetes quotidianes, que ja saps que,

pobrissó, aprocte, i sense cap altre trau emuntori, re altre no pot pair ni menjar.»

N'Huguetell, és clar, és l'home-cap. És un home (hom suputa, car de sexe, gens) de cervell molt limitat (podem ben dir que no hi és tot, o que, de mancar-li re, rai, com ara que li manquen, segur, pler de bulls), un home, doncs, diguéssim, a part de curt de gambals, tot plegat constituït d'un cap i quatre membres — dos braços, dues cames — que li surten del cap. El cap blavós, els quatre membres vermellosos, i força atrofiats, tot i que poc o molt pot servir-se'n, una mica, com dic, com ara per a espantar els gats, i que tenen — els membres — la particularitat mai no vista, o no gaire, es veu, que els dits, aitant de mans com de peus, són retràctils, ço és, poden retreure's endins, formant llavors mans o/i peus tornats monyons. N'Huguetell, la danesa l'havia comprat no sé pas on, i la qüestió és que li era d'allò més en avinença per a les seues sessions de resurrecció. N'Huguetell no diu mai re. Encar menys expressiu doncs que no pas jo mateix, qui tinc permís d'enraonar curt i fluixet, tret que sense que anc, digui allò que digui, servi cap mena d'importància ni pes.

Fa el full encar: «Per al tretze esper un paquetàs molt important. De mida considerable, eh? Si vers el catorze, o a tot estrebar el quinze, no ha fet cap, vull que telefonis la meua cosina Francine i l'alarmis del fet tan alarmant.»

Feines rai, fins després de morta. Amant de controlar, i sobretot de controlar'm, la dona, mon destí. (Jo qui controlar no he volgut fer-ho anc amb ningú. Com si no m'escarrassés ja prou assajant de mig controlar'm jo mateix, i al capdavall no reeixint-n'hi gens gaires vegades, de més!)

La qüestió, que, au, del paper amb els ucasos, un rebrec i al foc. Car si, remot i deprimit, fins suara, clafert d'angúnia se n'anava a la merda el món, tot d'una, el món es

reenvigoreix, alhora que quelcom em reenvigoreix, revera com si haig presa cap collonuda píndola que alleuja, assuauja, calma i tempera els nervis, i quina transformació, vós! Ni rabiüt ni crestat ni endolat ni amnèsic ni prematurament mort. Al contrari, com qui, segat per cap caiguda que no li hauria d'haver lleixat cap os sa, ix tanmateix de la tomba on tombava, llosa enlairada, llambresc, amb agilitat simiesca, i, on abans tot era desert angoixant, troba, entre frescs ximecs i ruixim, i escatxics a betzef, escatxics virolats d'un quasi oasi, troba, dic, que tot fa brou, i entoma, noi: dàtils i bananes, i escorpins fregits, i ous ferrats d'estruços i escurçons, pots triar!

I, efectivament, de la nevera a la cuina, quin tip, banyat amb xampany del més car, no em faig de tota mena de teca sublim... Teca de luxe, en temps per a mi molt magres, reservada per al molt capdecony cercle ressuscitaire, tots farts com repulsius dignitaris, i jo primet com el foraster macip qui amargament mes sobri els servia. Sense haver oblidat abans de fer net pel que fot als altres invasius llogaters qui també en voldrien part. Psítacs ronyosos qui tothora em corregirien, i els altres molt nocius infiltrats, malvinguts residents paràsits. I així, moixos, peixos, psítacs, com dic, i, no cal dir, l'obtús capgròs, quatre puntades... i gol! Al carrer! Residu oníric ara benauradament descartat. Som-hi. Car qui mana a ca meua ara so eu! Eu! I he arrencats els camafeus satànics o cretins: tot el mateix. I els afuats ciris policroms. I els segells amb caps de mort cafits de drogues i verins. Totes les poca-soltades dels pocavergonyes histèrics, fanocs, religiosos... Amb els meus dots pirotècnics, rai. Incandescent, es fon tanta de ximpleria i de xorc amulet; i de xurria i de brutícia, i d'escorrialles, màgiques. Tantes de falsament enceses espases angèliques i fantàstiques, tantes de vanes delusions, tant de florilegi del dement.

I m’he retirat, i mai més ningú no em trobarà. On pari ni ragui, ni jo mateix no ho voldré saber.

(...)

On és...?

Deu ésser aquest. Aqueix qui veus, lluny (en Jeroboam Merluix es fa dir ara). Ferotgement antipàtic. Sòlitament clandestí. Esguarda el cel i veu volar-hi, no pas entre pols comuna, no, ans, miraculosament, entre espurnejants pólvores de litargiri, no pas fulles mortes ni ocells esborifats... (Adeu-siau per sempre pus a les adés bel·licoses gralles i als adés acollonits astors, això s’ha acabat del tot.) No. Al seu cel hi volen truges, llibres, llebres, llebrers, llibreters, boxadors... Amb l’embranzida d’un mamut, cada elefant hi passa xiulant com un coet... Tothom hi tornen i roden quiets, enduts pels vents dels esdeveniments, i caurien tant se valia, on els tombessin.

El degut extermini no era gaire remot; aviat els tocaria, segur. Onades incessants d’angoixosa ans xafogosa vergonya general... Apotropaic, hom més val que esperi sempre allò pitjor, i potser al capdavall tampoc no ho endevinarà del tot, on hom llavors pot àdhuc adelitar-se’n pler!

Car és de rucs, de rucs certificats, això de desil·lusionar’s, car prou era ja de rucs d’il·lusionar’s; ni il·lusió ni desil·lusió, doncs, no calen; cal per comptes comprendre la neutra realitat on només hi ha allò que hi ha; i d’allò que hi ha sempre n’hi haurà menys del bo, i en conseqüència més del dolent; ara, doncs, amb calma; amb calma i anar fent, cor fort.

(...)

(*Llambordí brillant.*)

En la meua genial clarividència, tantost vaig ésser llençat vers el crani de n'Eberard Montardit, el bòfia qui amb el seu brutal escamot hostilitzava els mal munits manifestants, vaig copsar'n, com qui diu amb un cop d'ull mental, sa trista vida ulterior.

Cal dir que sempre he pertangut a la classe de llambordins brillants. Brillants car radioactius, portant traces de plutoni en la nostra constitució, i brillants així mateix, i sobretot doncs, per la nostra immensa intel·ligència.

Quan vaig asclar el crani de n'Eberard Montardit, aquest caigué rodó. Se l'endugueren a l'hospital i el cosiren com pogueren. Tret que ell mai no recobrà ni la parla ni diguem-ne el seny, tot i que d'això, el taral·lirot, mai no n'havia hagut ja gaire.

Va acabar de rentador a un convent. Les monges li portaven la roba bruta i ell la rentava a mà, a l'estil antic dels retardats convents. Les monges, tot i que sabien que en Montardit havia estat bòfia, potser es creien, erròniament, que, tot i que tarumba, encar servava al seu malmès esperit instints diguem-ne mascles. I, cascuna si fa no fot privadament, li feien ensumar llurs robes brutes, sobretot els draps de pit i de cony i cul. Les monges, personatges ignorants per designi del dogmàtic cretinisme que les regia, no sabien que tots els bòfies, pel fet de fer-se'n, són homosexuals i odien les dones. Però, qui sap, potser no anaven tan errades les ximples mongetes, i, gràcies a la meua brillant (!) intervenció, no sols n'Eberard perdia el poc enteniment i la massa parla, ans també, pel costat bo, es guaria de la terriblement greu malaltia del marietisme bofiesc (el datpelculisme guripoide, la homosexualitat feixista), i guanyava així limitat accés als humils delits duts per les diguem-ne tendreses de femella.

La qüestió que les monges, tantost podien, li treien la cigala i hi jugaven apassionadament, i les més murrietes (i alhora menys perverses) li fotien llepar el cony, i netejar'ls amb la llengua el forat del ses (benèfiques mongetes, li deien, *Si els pets de monja són tan bons, esma't, Eberandet, les merdes de monja; re més excel·lent!*), i així en Montardit (i allò sí que era miraculós) hi trempava i s'hi escorria prou sovint... I ai llavors els adelitats escarafalls i la taral·la mongívola, vós!

I que content i satisfet i orgullós no n'estava personalment de tot plegat. Una altra obra bona per a la invicta secta dels llambordins brillants.

(...)

[*En Bordaló, un pagà (relativament) sa*.]

En Teofraste Bordaló, pel fet que es deia com l'instigador del bordaló, ço és, l'orinal o bací de viatge per a les dones, on se'l fiquen sota les faldilles, i hi pixen i caguen i hi descarreguen menstrus, i tot allò que hi fan, i al fons de la gibrelleta un ull dibuixat, abrasiu i sorprès, s'exclama, *Monsènyer, què ens cal veure!*, i ell, doncs, en Teofraste, no fos cas, cautelós, per aquest fet i perquè era molt sanament malfiat, sempre portava funda per a la llengua. Amb allò xafallosejava i papissotejava, i què? La qüestió que, quan hom li demanava de tastar re, d'antuvi ho tastava amb la llengua ben enfundada, i només d'amagatotis se la desenfundava quan allò que li feien tastar, ell presumia que fos prou sa.

Era en Teofraste un sa pagà. I un pagà entre els cretins de l'hegemònic cretinisme ambient és evident que és l'espècimen més sa que hi ha.

I els caníbals cretins sempre volien que tastés bocins del merdós cos de llur déu i d’altres hòsties d’aqueixes, i d’ací la funda o glossobeina per al seu car atxip, la seua estimada tova, que duia ben estotjadeta dins sa sana (i lacònica, molt concisa) mui.

Fins que els cretins li descobriren el truc. L’acusaren de bruixot i de jueu i de kurd i de català, i l’atuparen i el torturaren i se l’enduien a cremar en foguera, quan, ans d’arribar a la pira mateixa i tot, pel camí, tan mortificat i exsangüe, pobrissó, amb sa vida pagà.

I el sa pagà s’apagà.

(...)

(*En Tul·li Gratulls, el de les feinetes sense gaire, pràcticament nul·la, remuneració i ensems portadores de no gens de goig*.)

En Tul·li Gratulls s’espera pacientment baix, al carrer, ben amagat rere cap cantonada, i només entra furtivament i escopetejada al gratacels quan veu que sos tres enemics ixen a dinar. Puja esbufegat al pis de dalt, i es fica al piset on hi ha les oficines de l’editorial, on només s’hi troba doncs ara la bellíssima Mait, la secretària extremadament voluptuosa, sublimment superior, deessa resplendent, típica beutat inabastable, inatenyible (inassolible) (inassequible — fat malaurat del pobre, no gens pecador, pencador), mes, ui, tan afable i compassiva, i caritativa amb ell, carallot, l’única meravellosa persona a l’altrament damnat indret qui li ofereix, molt de lluny en lluny, quan pot, trists treballets. Per exemple, feinetes editorials, com ara trasllats de llengües desesperadament críptiques, conegudes exactament per no ningú altre, i no cal dir encar menys per ell mateix, qui, ajudat per munts de diccionaris, tot solet, en un racó polsegós de la biblioteca de Catalunya, al cap de

mesos sencers només per a quatre pàgines, no s’empesca sinó un altre impaïble, indesxifrable, pastitx.

Freturós i tafaner com un titella, avui li demana, a na Mait, si pot emprar el telescopi de l’oficina per a mirar per la finestra devers el castell i les altres construccions històriques de baix, les quals és cert que, ara voltades d’altíssims edificis, només es poden veure bé vistes des de dalt de tot. Es tracta d’un telescopi que pertany als maleïts directors, els quals, si ara enxampessin en Tul·li amb l’objecte prohibit, malament rai. Les bufes i cridòries ventant-se-li a betzef.

Abans, aprés dinar, no pugin doncs sos tres enemics, ço és, la lletja i nerviosa altra secretària, la qui el denuncia de continu, i és clar els dos tirànics directors de l’editorial merdosa, abans devots falangistes, i ara, seguint les modes, socialistes, és a dir, falangistes bis, i els quals rarament (i mai després d’un primer cop i veure el resultat, els malparits!) li encomanen feinetes que ningú altre no vol fer, com ara correccions a fulls rebregats, amb manuscrits tots enrevessats i incomprensibles, o petites traduccions de texts letalment tediosos, o cerques de referències amagadíssimes en llibrots oblidats i florits a les golfes ronyoses de les biblioteques, vol impressionar vanament na Mait, bo i pretenent interessos diversos en l’esponerós arbre antropològic, per exemple ara en l’erudita bessa arquitectònica de la sacra història nostrada, i alhora mostrant-li doncs el telescopi espectacularment ultrafàl·lic (per a compensar a la infra-realitat del seu piuet), un cilindre de blanc metall que fa metre i mig de llargada i mig metre de diàmetre, l’afrodítica, afrodisíaca, molt fascinant, Mait, tanmateix sense dedicar-li altre que un petit somrís indiferent, li diu que ok, que s’entretingui sobretot sense fer malbé re.

Pobre Tul·liet Gratulls, qui cada camí que la veia solet a l'oficina, i especialment les seues cuixes colossals, amb la faldilleta trossada fins l'engonal, el cor li feia bum-bum i el sotaventre rum-rum, i es deia que gratulls com aquell, és a dir, quelcom de tan grat als ulls que te'ls has de gratar, no fos cas que allò no fos al capdavall sinó gloriosa visió qui s'esvaeix amb un frec de plecs, vull dir, de pestanyes, gratulls de debò com aquell, dic, enlloc altre cap ni un.

I, déu ens en guard, com havia de córrer en acabat al barri xinès, a desfogar's com qui diu. Esperant amb candeletes de trobar-s'hi el seu amic en Çapont, el constructor, el qual, com és sabut, tot i que és casat i afillat, despèn tot el que guanya en dones als prostíbuls. És en Çapont, el conegut d'adés no en fotia pocs, d'anys, quan va construir al millor preu la torreta als seus pares, qui, cor-generós, molt magnànim, de cops, se n'adona, percep si en Tul·liet, ai, si se'n deleix de baix, i el veu doncs aleshores tan penosament necessitat ni besunyós que se'n compadeix un colló i li enfila al butxacó de dalt la camisa esfilagarsada les cent peles necessàries per a la bona extremadeta meuca, i les divuit per al llit concomitant.

I quan, com s'escau la majoria (gairebé la totalitat) de vegades, en Çapont no s'hi troba, què? Que en Tul·li emigra vivament vers el riu. Rere la verneda, s'asseu sobre el vellut de l'herbei com un sibarita desdentegat i sense sou, i entre les calitges pudents que s'aixequen de la cínica claveguera que desemboca just davall, conquereix mentalment totes aquelles aristòcrates esfinxs del barri ambigu, i se les carda meravellosament i sense obstacles, fins que no ruixa de vescosa rosada qualsque brins, i àdhuc si s'escau tulipes, dels voltants.

(...)

(*Violat per l'hongareseta*.)

Només m’havia ficat a la cambra que hi havia oberta a l’hotel mentre caminava pel corredor, per a fer un cop d’ull per la finestra. Nogensmenys, ja ho veus tu que, tantost no sortia, la joveneta entrava. Me li disculp, *Perdoneu, només volia guaitar per la finestra*. La jovencella aixeca la cama i no em lleixa anar endavant, em bloca el corredor amb la cama estesa, mentre es repenja amb l’esquena a la paret. La llum que entra pel gran finestral de la seua cambra ens enllumena perfectament. És una rosseta no gaire alteta; va despulladeta, només porta unes calcetes balderes; té un cos magnífic, amb uns pits de solemnitat. Se me’n riu. I belluga el nasset com ara dient, *Ara m’ho crec. Ja ens coneixem*.

[Com la desdic?] *Lleixeu-me passar, si us plau*.

[Em fa amb el cap,] *Cap dins*.

[Em faig el sorn. I ara ho diu,] *Cap dins, o cridaré, i veuràs l’escàndol*.

Serà més escandalós, senyoreta, si em veuen dins.

Qui t’hi veurà? Tancarem la porta. Som-hi. [I m’hi empeny. I tanca la porta. I es treu les calcetes. I s’estén al llit. I qui gosaria fitar-li el secret ni comptar-li els pelets rossos al voltant del trauet tot rosa per a encertir’s si més no de la seua vera edat aproximada? No pas jo, és clar. Incapaç tota la vida de mai haver sabut fitar cuixes endins i amunt a cap de les dones (no gaires!) qui (massa amables, malaguanyat envit el llur!) amb qui sap les expectatives, pobrissones, al capdavall no se m’eixarrancaven.] *Ja ho saps què has de fer*.

De cap manera, senyoreta. Estic casat, sabeu?

I jo soc verge. No t’ho creus? Atansa-te’m i destria’m els llavis de baix. Hi veus el tel?

[Ho semblava. No pas que m'hi conegui gens, a part dels llibres.] *És clar, sou jove. És natural. Quants d'anys deveu haver fets? Quinze? Setze?*

Dotze. Puja'm amunt i treballa-hi. No val a badar.

Home, com voleu que...? Dotze! Quina barbaritat! Totalment destrempat! Ni que em fotéssiu una pistola al clatell. Sabeu què? Soc massatgista afeccionat. La dona, per exemple, em fa fer-li el massatge cada nit abans d'anar-se'n a clapar. Ho voleu provar?

Quants de fills li has fet?

A qui? A la dona? Sis. Tot i que...

Què?

Alguns d'ells no dic pas que siguin totalment meus.

Et fot banyes, eh? Quina millor avinentesa per a rescabalar-te'n, carallot!

No em quitaré pas així. No soc gens de mena venjatiu. Soc un home de conformitat; poques angúnies, sabeu? Un cor massa, no dic delicat, anguniós, neguitós, sí, inofensiu; inofensiu per força.

Un homenic esclau, oi? M'hauràs doncs d'obeir, o ja saps quina te n'espera. Et denunciaré que em vols violar.

I a canvi em violaríeu vós a mi.

Prou en deus estar acostumat. Esclau d'un poble esclau. Qui vol la independència sense violència? Qui tip de riure!

No soc gens polític, senyoreta, on vol anar a parar? Soc un cagadet; no gosaria enviar ningú a la guerra; ara, entre això

i lleixar's atupar de continu... oi que em capeix? Té tota la raó del món!

Saps qui era n'Àttila? [I és ací, amb aquest clixé, on endevinava que era hongaresa, i no pas noruega, com al començament havia cregut.]

Home, i en Neró i en Julià... i tots els anticretins! Són els meus herois! No he maldat prou perquè els meus fills se'n diguin! Amb no gaire èxit, cal dir! Mes... ara me n'adon on voleu anar a parar... El gran Àttila i nosaltres... No volguéssiu pas revenjar-vos-ens ara, dona... I en la meua humil, insignificant, persona! Els catalans al capdavall no n'hi érem tampoc pas gaires, als Catalonian Fields!

Els Catalaunumi Csata, vols dir!

Els catalans no som mai gaires enlloc. Ni a ca nostra... O potser que esmenés... Encar som menys a ca nostra mateix, com podeu veure pels voltants. Envaïts fins als racons més íntims...

Pobres Catalonians! Encar ara mateix oferint floretes als botxins! Penedits de no lleixar's anorrear prou, d'encar ésser mig vius! Quina vergonya!

Doncs, com dic, ja ho veieu. I ara sigueu boneta, i em lleixeu escampar la boira, cavà cassí?

Cavà canò?

Home!

Dona! (...) I...? Encar estic esperant el famós massatge...!

Ara mateix. A la vostra disposició... Ben esteseta. Perdoneu, estic una mica nerviós. Si no ho faig prou bé, em toqueu el

crostó... Segur que amb les hores em tranquil·litzaré i ho faré collonudet, veureu...

En aquell instant, la porta s'obr. No l'havia doncs tancada amb clau. Només ho havia fet veure. I entren la parella de noruecs. Vull, dir, és clar, la parella d'hongaresos. Els pares de la minyona sense escrúpols. I els pares tampoc no gaires. Sortosament. Car em pensava que ja venien a fotre'm de cap a la presó.

Violant! [Crida sa mare, com si de debò la reptés.] *Quines manies, filla!*

És el massatgista de l'hotel, mare. [Em sembla entendre. Llas, el meu hongarès, penós, molt penós, penosíssim. I llavors li diu quatre mots de no res, i els pares mirant-me i fotent-se'n alhora. Qui sap si l'hongarès és tan concís com el xinès. I si li digués...?, *He trobat aquest pobre desgraciat i s'ho lleixarà fer tot i de franc. És clar, és català*.]

Ah! En aquest cas, som-hi. [Fa la mare bo i despullant-se a pèl amb quatre esgarrapades. I què fot el pare? Es fot a riure encar més fort. Tinc ara molta por que també no es despulli ell, i entre tots tres no em fotin pel cul. Barbàrics.]

[Bo i preparant-ho tot, la nena ha continuat, quatre parauletes més, que han impel·lit els pares a esguardar'm amb repugnància i pietat alhora. I segur que si fa no fa els ho deia,] *Diu que es conforma; s'acolloneix davant el feixisme monstruós de l'opressor; «amb foll oblit, car la raó sembla mancar-li, sots el fuet s'ajup», un altre eunuc de la sucursal de la cort dels estrangers enemics qui amb extrema esquírria els ocupen; per via d'abstenció, d'inacció, demostra sense voler una desastrosa lleialtat vers el dinàstic anorreador en cap instal·lat a l'escorxador central i vers el lladre i assassí clergat (àulica quisca, maligna, pèrfida) qui sosté (amb toga i uniforme del fàstic casernari*

més repel·lent) la fètida crueltat i sangosa disbauxa contínues que se sobreïx de l'escorxador central i nega i deleix tothom fins als mèdols últims i avulsos del podrit imperi. L'únic erèctil seu potser que siguin els mugrons, i encar! Poble de capats! Retrospectivament, que bé que els hauria anat que els magnífics huns (i no pas la llorda xereca horda xarneca, tan malèvola i putrefactiva) els haguéssim convertits a la vida impertèrrita dels altres animals intel·ligents, ço és, ocells i insectes, mes ja ho veieu, estòlids titelles, ases de tots els cops, víctimes pansidetes i totalment satisfetes.]

[Quan he tornat tot esvellegat a la nostra cambra a l'altre costat del mateix corredor, la meua santa dona ja havia tornat de fora, de la seua reunió de savis secrets, per a la qual, disfressats de parelleta com cal, es veu que havíem fet el viatge. Veies entrar els savis a un prostíbul privat i molt guardat, on només hi volen gent d'upa i amb carnet especial, i rere les sales luxoses amb meuques de preu inabastable, hi havia, es veu, qui sap de fet, quelcom com ara la sala de reunions, on tots els savis de les forces milionàries, s'instal·laven a revisar les darreres troballes i a decidir-hi les decisions adients.] *On t'havies ficat?*

[Què li havia de dir? Li deia que passejant pel carrer, esperant que tornés, havia entrat a una llibreria i havia plegat un llibre d'història dels prestatges i m'he ficat, a peu dret, de llegir'l amb tant d'entusiasme i tan embegut en els cabdals esdeveniments històrics que no me n'he adonat com passava el temps. I tantost me n'he adonat, he vingut corrent com un boget. Si m'hagués demanat quina història era aquella història, és clar que li hauria dit d'Hongria, tret que naturalment, tots els meus interessos, per a ella com si no existissin; els ignora santament, com dic. Així que ni ella ha insistit més, ni a mi m'ha calgut donar més explicacions.]

Renta't, que baixarem a sopar. [Ha manat, concisa, com qui parla també en hongarès (potser).]

(...)

(*En Cristòfor Voltor, descobridor, civilitzador, i nomoteta insigne*.)

Capítol XIIIè.

[Cristòfor Voltor (més tard, Cristòfor Colom), metge rialler, nauxer del bergantí "L'Impotent" (més tard, vaixell empestiferat), llavors sol mascle no pas impotent a l'illa Coloma, al capdavall emperaire de l'illa i restablidor molt meritori de les meravelloses lleis antigues que aitan bé no rutllaren, vós, durant els segles més fantàstics.]

Bastit com un voltor, mans com garfis, cos quadrat, massiu i fort, i al capdamunt un capet petit i tot pelat, metge a l'hospital de la vila de Çonçaconca, en Cristòfor Voltor, hi és, malgrat el seu aspecte lleugerament repulsiu, força respectat; fins que fortuïtament, gairebé alhora, son pare, i llavors el germà petit d'aquest (l'oncle amat d'en Cristòfor), cauen malalts de càncers diferents. Al cap de pocs mesos, ambdós havent empitjorat perillosament, són, amb pocs dies de diferència, naturalment tramesos a l'hospital de la vila...

Ara els germans es morien, allò era esgarrifadorament corprenedorament definitiu. En Cristòfor hi tenia doncs son pare al pis de dalt i son oncle al de baix. Tant l'un com l'altre els veies a frec d'aviar el darrer piu. I allò ficava de debò nerviós el nostre metge. I el nerviosisme, sobretot quan entrava a una cambra o a l'altra, i ataüllava els ens estimats tan vergassejats i fets malbé pel maleït destí d'ésser presos per una tan cruel malaltia, el fotia a parir de riure, s'esclafia pels quatre costats. No hi podia fer més. Les riallades, unes

riallades de voltor (segons no maldeien i injuriaven de seguida els envejosos infermers i d’altres subalterns nosocomials), eixordaven llavors l’hospital sencer. De l’esglai es veu que pler de desnonats l’espitxaven cada camí.

Llavors, és clar, pare i oncle morien, l’un el diumenge, l’altre dimarts vinent. Ambdues vegades, per comptes de plors, les rialles d’en Cristòfor espetegaren i retrunyiren volcànicament. Avergonyit, per tothom malmirat, plegà de l’hospital. Fugí de Çonçaconca. Emigrà a les mars mogudes del migjorn asiàtic. S’havia, durant el viatge que travessà oceans, on s’havia allistat de simple mariner a un enorme vaixell mercant, canviat de nom. Ara ja no es deia de Voltor. Volia oblidar les rialles vultúrides que tant no l’havien fet empegueir. Que com a metge no li havien costats tants de morts. I ara es deia Colom. Els coloms no riuen així. Els coloms són més humils. A tot estrebar, emprenyen per les finestres amb llurs ridículs parrupeigs. I se’t caguen a la coroneta, és conegut.

En Cristòfor Colom s’habituà tantost als excel·lents costums dels pobles de l’arxipèlag indonesi. Amb tantes d’illes i d’illots, qualcuns dels quals sovint d’avui a l’endemà desapareixen engolits, alhora que, a tornajornals, de novells no n’ixen a l’oceànic cresp. I la gent, meravellosa en tots els sentits. Preciosos idiomes. Teca deliciosa, tecs sublims. Intel·ligències palpables. Hi aprengué de fer de mariner de debò, bo i anant d’embarcació a embarcació, tota mena de closca que si fa no fot surés. Excel·lents mariners del migjorn asiàtic, i ell llavors un de més.

S’escaigué que salpant de Malàisia, de cap a Brunei concretament, hi havia un vaixell de dones, un bergantí indonesi, la capitana del qual, na Melquíada, no tenint-les pas totes, essent aquell el seu primer comandament de nau,

havia menester de cercar i trobar abans no fos massa tard cap nauxer prou experimentat i reconegudament coneixedor de tots els secrets del navegar, sabent doncs llegir mapes i tota mena d'instruments nàutics, i havent bon nas quant als agalius dels temps, i no cal dir essent força adequadament destre en el maneig del velam, les eixàrcies, els ormeigs i tota la tresca i la verdesca que duu a no enfondrar't ni en trist i tràgic naufraig tombar, i hom llavors li recomanava aquell home de seny, espartà i molt com cal, és a dir, el nostre Cristòfor Colom, el qual, un pic conegut per la neguitosa capitana, fou doncs de mantinent engatjat de salvador nauxer d'aquell bergantí indonesi que se'n deia, per un altra de les grotesques ironies del destí capdecony, "Lemah Zakar" (literalment, "Fluixa pixa"), és a dir, més normalment, entre nosaltres, "L'Impotent". El bergantí portava d'estranquis a un port petit d'Austràlia dues centes setanta-sis prostitutes tais, malaies i birmanes. Una selecció magnífica.

Malauradament, s'escaigué llavors que els traïdors vents tempestuosos desviaren el no gens important "L'Impotent" i el desmantellaren com qui diu completament. Un bon plec de belles senyores foren endutes per les ones malignes. Hom tot plegat ara es perdé, sense instruments, pel vast Pacífic. Ambtant, un morb antidona, una mortífera pesta femellenca, o (com crec que en digué, si fa no fa parlant en metge, l'antic Voltor) cap mena de "flagèl·lum pèstium muliebritàtibus" s'instal·lava insidiosa i isnella al damnat bergantí; totes les dones, inclosa na Melquíada, al capdavall mortes de porca mort. I el pobre nauxer tot solet, arrapat amb cap calabrot a un pal escapçat, com un altre xut atrèptic, i sobre mig marejat, a la deriva potser per sempre pus...?

No pas, no pas. Només fins que no descobreix una illeta estranya. Qui sap si és a cap mapa. Potser és nova. Potser

és tan anciana, arrugada i blava, que ha passat per alt a tots els cartògrafs.

En Cristòfor hi arribava de nit. Abans de davallar del vaixell, el cremava. No fos cas que el microbi de la pesta encar hi fotés la viu-viu.

L'endemà, descobert pels íncoles bo i encar clapant d'extenuació a la platgeta d'una calancota de sorra borruda, al peu d'un espadat titànicament tallat per cap tel·lúric ganivet brut de pega, o de fel o de despesa lava, tothom llavors quin goig i quina joia, sobretot les femelles. Tot i que cap no pas gens jove, les paies, com saltironen i l'afalaguen, i li toquen extasiades els que no sonen! Massius! I els mascles, diguem-ne els mascles, quins espècimens més lletjots, amb el nas sempre repugnantment tot ratat i concatenadament totalment acollonits, què dic?, millor, anorcs, doncs això, ells igualment fent-li rai les festetes. S'escau que vés a endevinar per quina patologia endèmica, tots els qui havien de néixer homes ho feien escarransidots i impotents, i doncs consubstancialment esclaus. Incapaços de fer servir la cigala. Per qüestions endogàmiques, poble primitiu, sense visitants tantes de saons, és clar que en Cristòfor el galivaven, sense saber encar ben bé com, de prospectiu salvador de la raça. Car ells, els homes, dic, tots borbònics, tots incestuosos, tots degenerats, pitjor que no *lemahs zakars* (diguem-ne, indegudament, vull dir, no pas gens com cal gramaticalment, però per a entendre'ns), pitjor, molt pitjor doncs que de fluixa pixa. Afligits de la tràgica malaltia que en diuen koro (desaparició de vit). Koro autèntic, ep, no pas psicològic; llur piuet de fet només embrionari, una mena de didalet que ni foradet per a pixar no duu; pixen per un altre foradet adventici, molt a prop del forat del cagar. D'ací que fotés una eternitat (exagerant) que a l'illa no hi fos nat nideu.

En conseqüència, l’exnauxer de “L’Impotent”, guaitem-lo com s’ho fot. Trempant imperialment i endinyant-la a tort i a dret. Infinit harem. Conys innombrables. Bombolleig seqüencial de ventres al toll generacional. Au, doncs som-hi. Totes a la cua. Rere la cua espectacular del nostre senyor rei. Diuen les femelles, *Quina pena que ens manquin veïnes, merda d’illa perduda en la immensitat còsmica, car quina enveja, no fot?* I ell tranquil, a poc a poc i bona lleterada. Aprofiteu-la. Cardant-se-les totes, no ens n’oblidem ni d’una. A fer’ls fills a betzef, fills amb cigala gegantina, catalana. En no gaires anyets, fills nostres n’hi ha a munts i munts.

Els (no gens) mascles aborígens, en Cristòfor els fot treballar de valent. Construeix una capital del seu imperi nova de trinca. Una preciositat de vila, imitada de les grans capitals a la Grècia clàssica, amb una acròpolis meravellosa, tota rectangular i amb pilots de columnes, edifici que esdevé el palau i temple on en Colom no viu.

Entre els seus fills, no cal dir, segons la sort de la bolla o casualitat genètica, on ara et toca geni, ara et toca idiota, n’hi ha doncs qui ixen intel·ligents, i d’altres molt rucs. Aqueixos darrers, l’illa Coloma, car ara es diu així, com qui diu l’illa d’en Colom, voltada arreu d’abruptes penya-segats, es suïciden fàcilment. No sé pas què els impel·leix a voler fer com els herois grecs, qui en això no eren gaire esparpillats, a fer proeses d’estil de n’Ícar, n’Hèrcules, en Menelau, en Manelic, i companyia, i es llençaven, des dalt de tot, a l’oceà, per a estavellar’s als niells i farallons de baix, o, si doncs no això, on s’ofegaven o on eren deliciosament menjats per taurons i d’altres monstres marins.

A l’illa Coloma, en Cristòfor Colom hi restableix l’ordre antic, al qual mai no hauríem d’haver renunciat com a espècie, no fotem, i tant, és clar! L’ordre, vull dir, de senyors i d’esclaus;

on tot rutlla a cop de fuet; cascú on li toca; els intel·ligents i educats hi som els senyors; els imbecils, és a dir, els maldestres i malignes, és a dir, no cal dir, la gairebé absoluta majoria, esclaus. I prou. S'ha acabat.

El fuet sempre al garfi, i si amb el fuet no n'hi ha prou, això rai: una bona panòplia a la nostra disposició de càstigs molt severs, inclòs sense manies el càstig capital. Sense manies, i tant, no fotem, mancaria pus!

Un esclau només pot vindre a balàfia, és a dir, ésser-li llegut d'esdevenir lliure i alhora aleshores poder postular a senyor, si demostra haver adquirit prou saber fer, ço és, intel·ligència, o si ja en neix, d'intel·ligent, ço és, senyor en potència. Car, en efecte, si per cap caprici contingencial, un infant nascut d'esclaus, hom en reconeix immediatament el pesquis, ja l'educa hom de senyor. És natural.

Contràriament, de senyors (hom ho constata diàriament) igualment en pot néixer un betzol, un brètol, un xerec, és a dir, un maligne, d'on que hom el faci (sense cap recança ni falsa pietat, ni re d'aqueixes mel·líflues i absurdes ximpleries "morals") encontinent esclau, com s'ho mereix i li pertoca.

I ara, amb tanta de lata exposició de ciència de la governació, me n'he cansat un ou, i doncs la continuació l'haurem de lleixar per al capítol... quin? Catorzè. Sí, catorzè. Apa, bons nois.

(...)

(*Vetllant en Figa*.)

Havent anat a visitar mon company en Figa, érem els quatre, ell, sa mare, jo, i la dona d'ell, xerrant de no re (o a tots ops de quelcom que ara mateix m'ha fugit d'esment),

quan tot d’una ens n’adonem que en Figa sembla que fa estona que ni respon ni fot re altre; rau tot aclofat a la cadira de braços d’una manera no gens estètica; feia, de fet, angúnia de veure’l; blavós, malmès, terroritzat.

Figa! Figa! — els crits alarmats, com més anàvem més desesperats, de les dues dones, les quals al capdavall s’havien aixecades totes dues amb els solcs del neguit més greu i pregon encreuant-los els trets altrament dolços dels vults, continences obliqües, se’m clavaven a l’ànima. Car no pas que en Figa se’ls fos adormit; era que en Figa se’ns havia mort i ben mort.

No podia pas ara dir quatre banalitats a les dues pobres dones i anar-me’n a escampar la boira. Havia doncs romàs a casa llur per a acompanyar-les durant la vetlla de la nit. I amb allò, el fumet de les espelmes, la penombra, el silenci, és clar que m’havia ensopit...

De sobte, les dues dones qui em criden pel nom amb la mateixa angoixa que abans no record que cridaren en Figa.

Boïga! Boïga! — i agonitz per a desvetllar’m, sense reeixir-hi.

Boïga! Boïga! — continuen els crits, tret que cada vegada més febles i allunyats...

Fins que he oberts els ulls i me n’adonava que jeia a la mateixa fusta enmig de la cambra, entre espelmes ara gairebé exhaurides, on adés no havia jagut en Figa.

M’he mig aixecat, repenjat en un colze, i he esguardat girientorn. En Figa no era enlloc. Les dues dones, sí, eren allí, tret que eren ambdues de sobines part de terra, mig despullades, amb les goles tallades i plenes de sang, i les carranxes obertes i sucoses de mocs.

Llavors me n’adonava, anant avall del colze on em repenjava, la mà m’hi duia un ganivet de cuina tot ensangonat, i si esguardava llavors cos avall em veia que mon sexe era tot ple d’eixarreïda lleterada. Trobava que tot allò no havia ni cap ni centener. Massa marejat, em lleixí caure damunt la fusta, perdut pels laberints alhora hipnopòmpics i hipnagògics.

I fou aleshores, damunt, que el meu nom tornà a retrúnyer.

Boïga! Boïga! — tret que aquest camí no eren veus de dones dolces. Eren veuarres fastigoses de bòfia.

A la cambra del quarter on m’interrogaven, els ho repetia per milena vegada.

Vetllàvem en Figa i m’he ensopit... I això és tot, el cap no m’hi desa re altre. La clau és en Figa. La figa és el clau. Què...? No, no! Vull dir, cal trobar en Figa, cal trobar el seu cadàver! El seu cadàver no es pot haver esfumat.

Fins que un dels bòfies més grossos no es dignà d’aclarir una mica la cosa.

En Figa fot una pila d’anys que fou declarat decés a l’Havana, on jau sebollit.

Ara vaig respondre: *Quantes de figues, vull dir, quants de Figues, no hi deu haver al món! I si hagués estat, el mort, una figa, vull dir, un Figa diferent? Jo diria, senyoria, que el Figa qui diem, vitenc rai, ell, campant-se-les a qualque indret si fa no fa meravellós, amb drudes i begudes, i platges i ventijols suaus.*

Féu el jutge: *Hi ha de més a més el testimoni de la minyona. Segons ha relatat, tot ho filustrava, i amb estupor rai, per un foradet*.

I és clar, senyoria, que les minyones, de mentir, no mai — ironitzí, com un carallot.

Ho ha explicat, fil per randa, molt masturbatòriament, a estil de les minyones cinemàtiques més eloqüents, àdhuc amb un vernís d'erudició que dugués afegida una supèrflua riquesa de matisos.

Doncs prou pot, aquell collons de minyona adés tot inconspícua, i ja ho veieu ara, déu en màquina.

Prou assevera ella que entrelluscava en la nacrada atmosfera com en feies, amb el ben llossat ganivet, de llurs colls, dall i redall, i com, de llurs budells, en dibuixaves encar pus envitricollats arabescs...

Collons, la paia, eloqüent i loquaç.

...i a la seua deposició adduïa que...

Deposition indeed!

...adduïa com, a tall d'en Simbad mateix, un Simbad en el teu cas val a dir que molt més fabulosament malastruc i faduc, manta vegada, tu i el teu instrument frèvol i brèvol, i nogensmenys àvol malèvol, patíeu naufraig aparatós als tanmateix totjorn harmònics estanys de llurs conys, on en el reialme dels nèctars extrems, ton verí no ho empastifava horrorosament tot, com d'altra banda no comprovàvem llavors els assíduament subtils forenses del cos...

Doncs no entenc re. El fat mot molt convençut de qualque untada rossa (o ruca rònega), amb llorda còfia cofada, contra la meua vaga apreciació de la vaporosa realitat. Ara sí que em voldria morir.

Fa qui m'acusa: *Ton desig és eixoït. Cop de maça i au, condemnat a mort*.

Així és com en Boïga qui fui no devia passar, ben lliscosament i fàcil, de «Agiop Boïga, l’infrahome»... a «Agiop Boïga, l’inexistent».

Un instant abans l’espetec que damunt el roll no m’escapçava, encar em rabejava en la carrinclona gloriola d’haver sabut reeixir en la lleugerament complexa tasca d’haver espatllada la meua vida d’una faisó aitan esplèndidament total — i això, ep, sense aitampoc matar-m’hi gaire, amb poc mèrit, eixint-me de fet, la feta, com qui diu de fonteta qui neix tota natural dels penetrals de mon tan faduc parvànime jo mateix...

(...)

(*Cuc en clotell novament s’encoltella*.)

Treu el nas cuc en clotell per a veure tot com va.
Satisfet que tot va com va de bell nou s’encoltella.

Del clotell no em desencoltellaré (es diu oceànic)
Fins que el buixir de la xurma ni llurs sòrdids insults
(Insolents subterfugis per a esquitllar’s de la feina)
No em garanteixin l’absència de cap altre biaix calamitós
Ni l’afegiment de rèmores incisives de plagues ferals
De nafres fecals d’intenses xacres i vacuïtats i frustracions diverses.

Amb luciditat admirable i habilitat sublim es catapulta
Esmolat coltell devers pregons laberints subterranis
On els miralls als murs sorprenen no pas d’estranquis
Meravellosament il·lícits fenòmens i exhauridors simulacres.

Cert que dromòman son constant deler de fotre el camp
L’ha dut sovint a la benaurada descoberta de bells i nous amagatalls...

De moment exhaust els declara escruixidorament extraordinaris
Que es desclotelli ara (es diu cosmòleg perspicu) qui vulgui esnarigar’s
A un món que es desfà com xaruc enlleït paltruu empastifat d’infecció i merda
I no hi perdis el lleixiu — ans instintiu torna a bombolla.

(...)

(*Bocinets de diàleg amb mi mateix, ço és, amb el mateix carallot de sempre*.)

Ens passem la vida acunçant i endreçant els voltants perquè hi siguin ben visibles i investigables, tant els miracles de la natura com els de la ciència.

Única raó per què vius.

(Avingudes netes on s’hi esdevinguin diguem-ne meravelles.)

(...)

Cert que sempre m’havia volgut pintor de quadres, i tanmateix mai m’he pogut pagar tot el material que cal. Llenços, pinzells, pintures. No fotem. Car, car; carot, massa. D’on, és clar, que de pintar, gens. En canvi, escriure rucadetes i idiotades, rai. Un tros de llapis qualsevol i cap paper si fa no fa en blanc, i au, som-hi.

Ja ho saps, omple’l de betzolades – inspirades, és clar!

(...)

Nedava en records i em venien a l’esment cossos de qui els noms s’havien evaporats.

Swimming in memories, how many people dropped like useless objects! Their bodies, worse than the (roughly) non-organic objects — which after all are durable concepts made of solid matter and imbued with some type of value. While bodies of people, what are they but objects subject to corruption?

Objectes subjectes a corrupció, els cossos et cauen pertot i com més lluny no vas, més no en perds. Els objectes inorgànics, en canvi, són si fa no fa perdurables i s'esperen tranquil·lament que l'objecte que és el teu cos s'hagi desfet per a qui sap si llavors fotre-se'n finament — ara, sense gaires escarafalls; no, escarafalls, ells, mai. Prou poden.

[D'ací, de llur impassibilitat de cops interpretada com a posseïdora de força oracular, que gent imbecil (idòlatra) sovint molt devotament (fetitxista) no els colgui (reverencïï, veneri).]

(...)

És llavors que se'm desvetllaren els instints assassins. Maleïts samaritans qui fotien el nas on ningú no els l'hi volia.

No era pas com quan cridava "tites, tites!" i les gallines m'acollien agraïdes. Ells (cretins de tota ideologia) cercaven la teua humiliació, com els qui et "convertirien" a llur repulsiva superstició.

Amb els amables emprenyadors, la rancúnia m'asfixiava. Cuidava asclar'm.

Esclatí. "Quin tip, tu! La gent em mareja! Arruix! Osta! Mal vent!"

(...)

Ets a l’aeroport i sents la dona de l’altaveu que crida: —Figa! Figa!

I com se’t drecen les orelles! En Figa, et dius, el que et va encolomar el mort i va fugir!

I corries cap on la veu de la dona devia sortir, i esguardaves a dreta i esquerra, i és clar que no trobaves on, i guaitaves amunt i avall, no fos cas que els altaveus portessin un fil prim o altre, seguint el qual en trobessis l’origen, i llavors hi trobessis en flagrant en Figa bo i presentant-s’hi, urgentment sol·licitat, així mateix...

I en aquell moment hi has caigut. Figues en deu haver milions al món. I el Figa teu, qui et diu que encar se’n diu? Qui amb més raons que no pas ell per a canviar’s el nom? Segur que es diu Cigala, o Godall, o Forcípula, o Titola, ara; o qui sap.

I plegaves de fer el ruc enmig de l’aeroport, i tornaves a la calma, i no en feies més cas. Cacera inútil. I et venia a l’esment quan érets a l’INI buidant les papereres, i passaren dos dels professors enraonant.

I era l’un en Pere Reig, l’andorrà qui es canvià el nom per Peristil, perquè n’hi havia tants que el prenien per capellà, i l’encar més improbablement anomenant Abelard Lanorc, l’alsacià.

I en aquell moment la dona de l’altaveu a l’Institut de Cabòries Indestriables (o potser l’Institut de Ciències Indemostrables) cridà: —Lard! Lard!

I en Lanorc com si no ho sentís, continuava dissertant. I en Peristil li tocà el colze. —Em sembla que us criden.

—Quants de milers no us creieu que en deu haver, de Llards i de Llords i de Llardons i de Llardufes? Si no en diu el nom

sencer no en faig cap cas. No soc pas com el tifeta qui només espera vibracions a l'aire, i llavors s'exhibeix a la platja, sinistre i ètnic, rumbejant, pit amunt i pitjant la panxota, fotent veure que l'han cridat.

Aleshores cridà la dona de l'altaveu: —Wretch! Wretch!

—Veieu? Ja en criden un altre. Això vol dir que el Llord o Llard cridat abans era un altre. Tret que aquest Wretch em sembla que sou vós.

—Nothing doing. Likewise, there must be, goofing about, for sure, no doubt (you only need to look around!), thousands and thousands of Wretches and Wrecks.

La dona, ecoica, cridà: —Wreck! Wreck!

Digué l'andorrà, satisfet: —You see?

Tret que al cap de no gaire, la dona insistí: —Peristyle, please, Peristyle!

Féu l'alsacià: —There you are; it's for you, after all!

—Right you are!

I ací la banal, no gens tràgica escena expirà. (Cap de tantes seqüències catastròfiques com hi hauries, fals, pogut incloure.) Fou llavors colgada sense més musiques ni cançons a un estrat o altre de la teua memòria i no ressuscitava sinó ara, força atrofiada, val a dir, que senties el nom d'en Figa a l'aeroport.

(...)

Aquell estiu on feies de substitut del mestre tites, quan natjaves les xiquetes més boniques, algolàgniques se t'escorrien, car els copets a les natges prou devien fer mal,

tret que alhora amb el dit del mig de la mateixa mà el conyet els acaronaves.

Era de debò fill de mon pare. Un fill una mica més finet ni delicat, avesat a les circumstàncies novelles, on parar compte prou més rai que calia.

Cal dir que mon pare al seu temps era music i tocava el triangle. Preferentment l'esglaiat triangle pelut de manta de presumida meuca, la qual llavors eh que cantava sovint espinguets i bocinets escardalencs d'escarritxosa òpera...?

(...)

(*Tot és culpa meua, i au*.)

Algú m'ha regirades calces i mitges; tots els calaixos íntims a la babalà!
—Tot és culpa meua.

Algú em fa tostemps la guitza d'amagat, àdhuc l'impermeable m'ha perduda la impermeabilitat!
—Tot és culpa meua.

Algú ha degut maleir els jutges de la pàtria, veig que tots fan una horrible flaire de merdosa putrefacció!
—Tot és culpa meua.

Algú moneja amb el meu ull quan faig non-non; cada matí m'hi trob tot un femer de residus exorbitants a l'escleròtica!
—Tot és culpa meua.

Algú ha volgut debades ajornar el conflicte, car prou el parany li sortia a la biorxa. Hi sembl una bruixa. M'és vijares que m'hi veig harpia. O grogota gorgona. Hò, maleït espill espatllat, m'era ausades vijares que entrava en constrictor malson!
—Tot és culpa meua.

Moixoni que no he acabat! Amorrada al bidet per a l'esfínter anal desestroncar, l'esporàdic mirall irracional damunt la banyera, quina ofenosa omissió no comet quan, sots la calitja, no em pispa d'esquitllèbit tota beutat somàtica! Hi era electrocutada Electra!
—Tot és culpa meua.

Algú amb zel delirós i motilitat d'orat em tol l'onada quan a cabussar'm hi anava!
—Tot és culpa meua.

Algú em desposseïa ignominiosament de parallamps perquè, com ell, tot altre mecanisme instal·lat no se'm descoratgi i doncs plegui. Faré goig amb no re que de debò m'hi rutlli!
—Tot és culpa meua.

Algú, adés, quan era tranquil·lament i ai, delusòria, rostant el frust d'un cucurull dolcet encar, m'hi havia infiltrat un vesper d'insistents bestioles — qui, amb palps i antenes, i garfis de fèrries maixelles, fetillats se t'hi afal·leren. A les nafres bucals t'hi ponen gruixàries d'ous com bunyols. Ep, i hom s'hi ennuega!
—Tot és culpa meua.

Algú ara mateix ix del recambró lasciu amb un xi tot punxegut, i, tot i que habitualment esplenètic i marrit rai, amb quina voracitat ni goludam avui cor endins no te l'enfila! Pels llimbs de les adorables ruralies carolíngies lúcida, ans d'espitxar-la, prou crec reveure-m'hi, acomplerta i expansiva.
—Culpa meua n'és, tot.

Era un individu groller, amb la piula somalla traient el nas corcat pel xap, i una taca de greixum sumptuosa que se li eixamplava cuir cabellut avall. Tenebra ençà, guspireigs

esfereïdors d’esferes sanguinàries. Amb l’agressivitat del monstre paranoic, elegíac, sobre, tanmateix, no sé pas què collons es plany. Ell!
—Meua n’és, tota la culpa.

Anava empenyent la carcanada enmig de la senilitat més pronunciada, i nogensmenys segur que somiant apocatàstasis on cascuna de les xacres, i cascuns dels mals, a pleret no se li resolen en graus de salut cada cop més resplendent.
—Guilty, I say!

Diftèric, apneic, prop l’òbit, carcassa a frec d’abís, grasses larves qui se li cruspeixen les crosses, el presoner histèric, nogensmenys apropiadament lobotomitzat, havent lleixades al llord terliç del galter tot de cucades llefiscoses bavalles, amb delicadura de hiena la tenacitat de la verge obliteraria amb fruïció, tret que la porta de la cagadora d’una revolada se li clou de cop amb condemnat estrèpit! Qui sap que en roman!
—No feia tort a ningú, i tanmateix s’autoinculpa. Ho reconeix, moribund: Tot ho era ni fou, culpa seua.

(...)

I en paus.

Perfecte estratagema. La pau i treva de retorn al si familiar.

El culpable castigat a fer carota de pena durant una estoneta més o menys llarga, i envant, noi, que no ha estat re.

(...)

Els déus de la repartició
M’han condemnat a tindre sempre raó.

Amb una explosiva intel·ligència
Només hi veig milers de milions
D'imbècils al món.

I em volen fer la pell
I només puc callar.

(...)

Dying, what for?

In order to restore
The order we had before.

(...)

(*Home tancat i malfiat, mai per ningú no m'he vist desil·lusionat.*)

Malfia-te'n perennement. De tothom i de tot. Així, mai ningú no m'ha mica desencantat. Sempre he pensat que ningú no pot mai fer sinó el pitjor. Ni que cap màquina no farà figa. Ni que cap element al cel i a la terra no se't girarà de través. Quan algú m'ha traït, això rai, era quelcom previst, i ho he trobat d'allò més natural; cap mena de xoc ni de recança; no n'esperava pas altra cosa.

I si per excepció la cosa surt pel bon costat, doncs millor, què hi farem? No et contorsionaràs pas perquè de lluny en lluny n'endevinis cap o cap et surti no pas borda. És el joc. Duus les de perdre, tret que ocasionalment de cops per casualitat no guanyes quelcom, no pas mai gran cosa. Foteses.

I els jocs d'amor? Te'ls esguardes amb una fredor estòlida. No m'hi caben (i els trobes risibles i menyspreables) ni gelosies ni enveges. Ni passions ni emocions. Ni "cors", ni

d’altres òrgans interns rucament ratats. Fastigós i incomprensible.

Cossos qui juguen. Per què, si són cossos qui juguen, de vegades es marfonen i es maten? Per l’estupiditat del ramat? Ja ho he dit: Incomprensible.

(...)

Escumes, benaurança. I de sobte, el boig del ganivet. Home estrany.

Li diries, si no et manqués llengua: “Per què matar a la platja en lloc de cardar-hi com faria la meua dona, cuixabadada damunt la sorra calda al Sol clar i l’aigua blava?”

(...)

Dec pertànyer als benaurats “faule Leute” de la cèlebre dita.

Car no hi veig pas la gràcia (don’t see the point) de fotre gairebé re. Un noranta per cent del que veig la gent fotre, o desmenjar’s per fotre, em lleixa del tot indiferent.

Amb les tres tes en tinc prou. Teulat, teca, tranquil·litat.

(...)

(*Les religions*:)

Imbecil·litats inventades per hordes interminables d’imbècils per a ús, reús, i martiri, d’altres hordes d’imbècils, no pas més rucs, però sí més innocents.

Un immens esforç del tot malaguanyat. Molt de desfici per a acabar amb una llufa pudent de buidor.

La primera llufa del primer ignorant inventor equival si fa no fa a la darrera llufa del darrer tristament engalipat creient.

(...)

(*Destí el meu d'encucutit.*) o (*Bona gent, fem-ho tot per als orfes!*)

De ben petit, un pic haver conegut a cap llibre de natura que els cucuts (de fet, les putes "cucutes") ponien llurs ous al niu d'altri, preferentment el modest, verecund, còlit, i que, ja de nyec, de nadó, amb el seu instint assassí, el petit cucut, en acabat que el còlit i la "còlita" el covessin com cal, amorosament, és a dir, un cop l'ouàs (per comparació amb els ouets) assolia doncs d'espellir's alhora que s'espellien els germanastres, l'ocupant, el colon, el xerec XRC, el monstruós intrús, tantost desclòs, doncs, malèvol empenyia a cop d'esquena fora del niu tots els petits còlits, de tal faisó que, a partir de llavors, la parella "còlita", la feinada rai per a nodrir exclusivament aquell gegant... Doncs això deia, que, de ben petit, aquella cruel història, m'encucuteix per sempre pus. Car m'identificava (no pas amb el maleït racista invasor, ans) amb el còlit expulsat.

Em veia i em veig còlit llençat fora del niu, i morint-me ràpidament d'inanició. I somiant en el meu deliri de les hores moribundes. Tot això de petit, car de gran, de somnis, mai de grandesa, ans totjorn de petitesa.

Ara, de petit, com dic, encar prou ingenu, i somiant doncs que, d'una manera o altra, assoleixc de sobreviure. (Em sosvé que posava als diaris – tret que amb quins calers? – trets d'estranquis del calaix de la botiga – aquest anunci: "Orfenet gens ofès s'ofereix a la protecció i àdhuc a l'adopció de quisvulla qui vol fer prou mèrits de misericòrdia" – i qualque dama molt milionària hi respon, i vida regalada que rai adés ja no en raja.) I alhora esdevinc

fort i heroic. I em dic àdhuc de superocell, de supercòlit, el qui es revenja i deleix (sense odi ni fel, només és clar sedec de justícia), i deleix, vull dir, destrueix del tot i a tort i a dret, tot allò que pertany a la vida conqueridora dels condemnats cucuts colonitzadors, abjectes ocupants.

Tret que...

I com escateixes quin de tants de milions de cucuts no és el qui t'ha expel·lit? Un o altre. Són tots culpables? Segurament, rau en llur tarannà d'ésser-ho. Ara, i el més culpable de tots? Jo mateix! Per lleixar'm encucutir, i per no haver sabut néixer com cal, a l'ombra d'un astre menys dolent i a qualque lloc més adient, un lloc amb una certa manca de cucutam malparit.

I, en acabat, com arribes a superquelcom? I al capdavall, atès que hi atenyies, què en treus? Ni per què cony serveix, tot això d'ésser un superquelcom o altre? Per què, dic, sinó perquè, quan et mors, caure encar de més alt i de més gros, i doncs de presentar una molt més repugnant carronya? Per això – oi? – i per a res més.

Cavil·la-hi. El cadàver del qui, per causa de mort, s'estrompa i s'estimba i al capdavall s'estavella d'ençà del pis més alt, el pis catorze mil de la pagoda, val a dir que fa molt més fàstic i és molt més lleig de veure que no pas el del qui, pobret, queia només de l'esglaonet més baix de l'escaleta.

(...)

(*"Et detreus tant com pots sense vantar't/ Perquè et passi la mort sense ensumar't"*)

Allí soc, paradet, com un estaquirot, fent sempre el paperot del godomassí (objecte si fa no fot obscè que hom només

empra doncs per pura necessitat i si pot ésser força d’amagat); hi soc sense pretendre ésser-hi, fonent-me a la paret, al rerefons, escarransidet camaleó; ah, i capat (només químicament; així que ni perfectament — ço és, de vit i ous – ni imperfecta — ço és, de vit i un ou, o només dels ous, o només del vit, o — tret que això no és de debò anar capat del tot i doncs no compta– només d’un sol ouet), i bo i fingint (no fos cas), fent veure que tinc com qui diu un peu a l’estrep, un peu al darrer esglaó de baix de tot d’una escala de fusta corcada repenjada efímerament al replà més baix del primer pis de baix de tot de la pagoda de catorze mil llivells on habiten els il·lusos habitants de la vanitosa, faduga, damnada, esfera perduda en el pànic nebulós d’un univers sense solta ni volta, sense cap mena de raó ni justificació.

(...)

Veieu-me espectre qui carranqueja pel carrer. Massa pelar-me-la, em fot ésser geperut. Un geperut sense cap sort i qui arronsa el gep per les parets. Deler força frustrat d’esdevenir, sinó invisible, si més no inconspicu, imperceptible... (millor, inapercebut).

(...)

Condolences per a tots els vivents. Només qui neix ja mort es pot dir de sortós i feliç.

(...)

Cal aprendre d’odiar’s. Un cop saps odiar’t (ni que ni sigui gaire massa), els múltiples odis d’altri et rellisquen com plugeta per l’esquena d’un bon ànec vigorós i rialler.

Car cada triomf t’afebleix, com cada desfeta t’enforteix.

(...)

Ombra dins l’ombra, desaparèixer sense morir: Ideal de vida per a l’egregi observador.

(...)

Un cop reeixidament desmanegat, desempallegat de tant de llast feixuc, ço és, de tota individualitat, morir costa molt menys; esdevingut vaixell a la deriva, desmantellat, el naufraig últim se t’instal·la ara amb prou suavitat.

(...)

(*Fatídic encontre*.)

Temptà i seduí el pobre, cusc, cast, i abstinent faune la malèvola, molt bandarra, verge qui prou pels viaranys agrests de la forest tot mascle letalment tostemps no temptava i seduïa.

(...)

Miraculosa heroïna
Fueteja’m el culet
Trobaràs el gros bitllet
Al butxacó de la sina.

(...)

Llurs conys em somreien, benauradament agomfis, desdentegats. Si m’haguessin mostrats ullals i queixals, com hauria fugit!

Mes no. Creguí que farien bondat i per xo hi restí.

Greu cagada. Car les tres, na Bereniça Llampuga, n’Apol·lònia Pèl·let i na Loli Lallúdria, mèliques se’m foteren a cantar de baix. I em deien, sirenes, que m’hi atansés. Apa,

en Fístula, em deien, bernadet pudent, vine'ns al llit amb ton minúscul tornavís, que et lleixarem arreu esbarriar'ns les brutícies.

I romanien amb aquells escruixidors envitricolls de budellam esfigassats, escaguitxats, vessats, i allò era un llenegall on suraven pler d'enjogassats condons a trenc de putrefacció.

I em deia, esdevingut progressivament estultificat camafeu cianòtic, com eixia a tot estrop d'aquell letal trencaclosques.

Eixorcs, grofolluts, goluts, llurs conys jurcaven a empassar-se'm, no pas gaire rosegat ni mastegat i tot. Martiritzat sense fe, a qui no servia doncs per a re guanyar indulgències, si es volguessin mica indulgents, em deia, potser no em corsecaven del tot, i se'n reien en acabat de la facècia, i se'm desdeien. No en volem pas pus, de tu, ecs! I me n'anava broix i mig cuejant, només, això rai, una miqueta més ridiculitzat, vicissitud habitual.

Mes no, ai, car, enxampat d'empertostemps a llur òrbita, mon destí era com el de cada altre planeta d'ésser absorbit pels Sols que em donaven vida. I de què em servia plànyer'm. Qui gemega ja ha rebut. I per xo muts i a la gàbia. I esperar que tost de manguis dolçament re no romangui.

Ínterim, l'estona s'escolava. I al capdavall el tedi impera. I hom se n'oblida. La situació s'estanca. No sé pas si en l'endemig elles en gojaren gaire. Ara, en gogí un colló. Car m'hi havia acostumat. A l'oreig, millor, al rabeig, de la gloriola del mutant atleta, era serp farta. Quin bleix de satisfacció no m'omplia llavors fins a rompre'm! Aquell idil·li a la petxina duraria qui-sap-lo. I em veia saludant el públic atapeït als rengs de l'estadi.

Mercès a tothom, i som-hi, els deia, benauradament desdentegat, agomfi.

(...)

Car si doncs no pots atènyer les fites cabdals, n’hauràs de tindre prou atenyent-ne d’accessòries; això rai, no t’hi capfiquis.

(...)

Les putes qui treballàvem al punt mort de la carretera, entre les dues jurisdiccions, pujàvem pel talús i cagàvem i pixàvem al replà herbós de dalt.

El pixum s’aixaragallava als marges fangosos de baix, i més amunt s’hi agrumollava, aromàtica, la merda.

Quan arribava, esbufegat, l’èpic mesquiter, carregat amb el seu caixot a l’esquena, a fer sacra collita de les caguerades, totes si fa no fa l’injuriàvem malignament, tret d’algunes qui ho fèiem sovint només de per riure, i ell, martiritzat delitosament, com ens ho agraïa!

Deia que érem les millors de les dones, adorables, fastuoses, sumptuàries, llegendàries, màgiques.

Fastigós espècimen no es pot pas dir que del tot humà. Fins al punt que algunes, més irritades que les altres per la seua presència, alguna nit havien conxorxades de clavar-li als collons el xi. Cal suposar que ell, llavors, rebent aquell càstig paradisíac, encar ens hauria coltes pus afeccionadament. Prou que el coneixíem.

(...)

(“*Fes de bo a en Bertran, t’ho pagarà cagant*.”)

La coneguda dita s'adiu a això que trobava adés n'Ambrose Bierce: «As always and everywhere, **the oppressed are unworthy of asylum**, avenging upon those who gave them sanctuary the wrongs from which they fled.»

O posa't enemics a casa i ja l'has cagada. Tot prendran tot. T'assassinaran. Seràs delit.

Els corrosius infiltrats del feixisme totalitari castelladre a Catalònia – els xerecs, els XRCs, els encastelladrits, els canfelipútrids – es revengen, dels torts soferts al lloc miserable d'on fugiren, sobre els babaus catalans qui els donaren refugi. Ultratjosos fellons, garlant en XRC, puden inestroncablement a traïdors. Greu traïdoria de lesa catalanitat, tot a llur voltant en put.

Tot de quilis qui ens volen aniquilats. No solament ens claven proditoris el xi a l'esquena, ens humilien constantment, i nosaltres a callar, i quan parlem ho hem de fer no pas en la nostra meravellosa llengua, ans en l'algaraví fastigós que és el castelladre. Papissots empedalecs, engrinyaires, destorbs; roïns impediments vers la llibertat.

(...)

—Els XRCs, però?
—I tant.
—Els xeixerrcès, doncs?
—Exacte. Els xarnecs. Els Xerecs Racistes Canfelipútrids.
—Ah, és clar.

(...)

(Parlant de presències arbitràries, només vingudes a emprenyar, ens apareix intercalat un nou anunci "nafional" canfelipútrid.)

«*asspain is a flaming turd —*
if you are a sordid dirty little shitty fly that loves a turd —
you deserve asspain —

(otherwise, you deserve much better).»

(...)

(*L'intrínsec feixisme dels "fofialitah epanyueloh" ve de lluny*.)

Els "fofialitah", com tots els evangelistes, no són sinó venedors d'horrorosa merda.

En un article de l'antitotalitari J.V. Foix del dotze de setembre de 1931: «(Som) a l'hora precisa que els socialistes espanyols proposen de substituir del projecte de Constitució el mot Espanya, genèric i geogràfic, pel de "nació espanyola". I l'expressió "llengua castellana" per la de "llengua espanyola".»

S'ha escolada gairebé una centúria i el somni totalitari dels "fofialitah" ha esdevingut realitat pertot. Àdhuc la majoria de mitjans "catalans" (que al capdavall només esbomben botiflera merda i revomiten sense descans l'adoctrinament lladre) en diuen "epanyol" del fastigós algaraví de l'enemic, i la "nafion epanyuela" és a tots els llavis dels feixistes actius i passius.

Castellà i espanyol. Confondre-ho és de sapastres!

Adoptar el discurs de l'enemic és haver perduda la guerra.

El castelladre ho vol tot per a ell. L'avarícia l'escanya. Disparada cobejança la seua del colon assassí, assedegat de mort, de domini, de destrucció, d'anorreament.

Quan Espanya era un terme geogràfic que incloïa Portugal i Catalònia (sencera) i d'altres nacions, ara s'ha tornat (i aparentment acceptat per tothom) un repel·lent corral on només els feixistes totalitaris hi han cabuda, i quan abans "espanyol" era qualsevol de tants d'idiomes parlats a Espanya, ara només és el castellufa. Monopoli del lladre maniàtic.

Els tifes invasors els sentiu buixir en llur repulsiu llenguatge, i la pell us pruu i la solquen arreu tremolins de fàstic.

I llavors...

«—Quants botiflers amb carota de jutge!
«—Tot n'és ple!»

I...

«—Quants homenots qui escriuen el que els paguen!
«—Tot n'és ple!»

Els pobres datspelcul "catalans" – indignes del nom de català – els qui semblen, de llurs tribunes tutelades, demanar encar un petit esforç, als extraviats "catalans" qui se'ls escolten, per a poder a la fi esdevenir "epanyueloh" cent per cent, car per a ells no hi ha, es veu, millor, és a dir, més repugnant, destí – els qui, a imitació del castelladre totalitari, en diuen, de tot allò que és purament castelladre (o castellà, si voleu), com ara quan diuen el "govern", l'"economia", la "justícia", la "constitució"... "espanyol" i "espanyola"... la caguen de mig a mig, car cal dir allò que de debò tot allò no és. És a dir, govern castellà, economia i justícia i constitució (i monarquia!), castellufes. I etc. I esport castellufa, i prou. (I ací és on us trobeu que tot esportista que "jugui" a favor de l'equip enemic és un traïdor, sense excuses; i s'ha acabat) Hom els ha enverinats a mort. Autoodi, el llur, que sembla que no té remei. Ací

hem arribat. Només traiem mig oronell de la bassa de corruptora femta on ens han negat. Lleu no serem sinó una altra fastigosa putrefacció més, ço és, exactament com ells.

La fúria cleptòmana de l'avarícia castelladra no té aturador. Voracitat esbojarrada. I tot el que canfelipútrid s'empassa, tantost ja ho ha cagat: No hi lleixa enrere sinó destrucció i caos excrementicis. És conegut. No hi ha excepcions.

(...)

Amb la nació a la darrera ratlla de la desaparició. A frec de caure a l'abís de la foscor absoluta de l'oblit.

Quin despit haver d'albirar encar arreu tants de traïdors qui s'imaginen que som una nació "normal", la qual es pot permetre "partidets polítics" i merdetes d'aqueixes, sense voler's adonar que som a la darrera fase d'una guerra d'exterminació, i que doncs és ara o mai, que cal ficar tots els mitjans a la lluita a mort per la supervivència. Que altrament la nostra desaparició és imminent. Que pràcticament ja hi som: Al pou de no res.

(...)

(*Aquest món és una merda; només cal obrir els ulls de l'enteniment, i prou clar que es veu*.)

Els jutges a sou del govern depredador de l'invasor han esdevinguts els soldats qui ens fan la guerra d'anorreament definitiu des de primera línia, i són en conseqüència els qui haurien d'ésser eliminats els primers.

(...)

Ben lluny! Savi rat ple de bon consell. No pas írrit ruc ruc, ans rat autodeclarat rat, autentificat, i doncs corrent pertot, escapolint-me, sense cerimònies ni contorsions írrites i

doncs vanes, el meu únic neguit: Com trobar millor aixopluc davant l'extremat, tan heroic, coratge de les hordes de bòfies abassegadorament armades davant els nus i inermes? Llaors, i llorers i llagots, i lloances i gaubances, per a vosaltres, bòfies ultraheroics, colossals, herculis, coratjosos fins a l'extermini: Merda covarda!

(...)

Me'n record ara que no vaig fotre cop de barrot damunt la taula fins que enmig de la nit em vaig aixecar i vaig veure que totes les cagadores sobreeixien com volcans de merda. Vaig anar a desvetllar el jardiner, un misantrop, un home molt adust, odiat per tothom, i li vaig donar ordres que expulsés sense romanços, de baix el vestíbul estant, tothom sense excepció. Que digués si calia que la patrona era a l'hospital i que jo havia pres el comandament general i que allò era el que jo manava, i prou.

Mentrestant, tornant al dormitori, m'atansí al llit on la dona clapava pregonament, després de tant haver devorat i begut, i li vaig injectar si fa no fa delicadament un fort somnífer al cul bombat. No es llevaria fins l'endemà o l'altre.

I llavors, quan se n'adoni, que algú amb molta més autoritat s'ha fet càrrec de la situació i hi ha ficada radical esmena, havent pres el ferm comandament de la nau, algú, un adult qui veu el món com roda, i no pas una altra pueril monja lasciva com ella, el xoc que s'endurà potser (baldament!) que la lleixi de debò estesa.

En acabat, començava de córrer els corredors i trucava fortament a totes les portes. S'han acabades les celebracions. Tothom a casa. Fora i ràpid. Foc! Foc! Som-hi.

I quan els desgraciats baixaven es trobaven el malcarat jardiner qui els deia, si el burxaven gaire, i en una veu

d’ogre enrogallat, que la dona era finalment a l’hospital d’un atac al cervell i que jo no hi volia ningú. Que tancàvem el castell. Que era massa rònec, que queia per tots els cantons. Que ens el veníem. Que hi fèiem reparacions d’una manera general. Que allò era una soll. Que calia purificar la cosa, que massa de putrefacció... Qualsevol raó. Explicacions sumàries i sense accents ni escarafalls...

Tot allò, de més a més, acompanyat d’empentes sense contemplacions i de clatellots sonors a la fastigosa canallota de tots aquells infames golafres consumidors. Aprofitats de merda. Maleïts invasors.

Com ens costaria en acabat desinfectar la propietat, ara que els tindríem lluny. Lluny, això sí, per sempre més. Car, mentre fos viu, segur que cap d’ells no tornava. Repugnants, vomitius. Car qui sap al capdavall si la dona es despertaria de debò jamai, i, si es despertava, tant se val, nova regla: Hom obeeix o rep.

Car quan la merda vessa, saps que ha arribada l’hora que cal fer net. Tallar d’arrel. Escarransir els collons. Fotre cop de barrot. Prendre les regnes. Imposar la puta llei. Canviar-ho tot.

(...)

«—Tanta arreu de xereca merda espessa!
«—Tot en vessa!»

(...)

Havia anat a cals buròcrates perquè m’identifiquessin. Els dic, M’han fotut un cop al cap i m’han presos els documents. Ara ni puc demostrar qui soc; ni ho sé jo mateix. Ja sé que diu l’assedegat prohom que “Sempre és millor treure que no pas heure”, mes m’he dit que entre poc i massa, i llavors

també em deman, si en un lloc així, no és pas perillós d'anar sense saber qui ets ni poder-ho mai dir, si d'un cas, a les autoritats.

D'antuvi em respongueren que ni m'entenien. I els vaig dir, Potser el meu accent els donarà una idea si més no d'on no vinc.

Amb allò, em trameteren a l'oficina de l'expert. Era un home d'un aspecte sorrut qui sovint nogensmenys es fotia a somriure d'una faisó molt amable i (per a ell, interiorment) divertida, i allò et tranquil·litzava i pensaves que potser un home així, gran, cap a la setantena, llarguerut, ossut, feixuc, no gaire gras, una mica de panxota, lletjot, molt arrugat de visatge, de mans enormes, amb dits com tentacles de pop, i de nas potent, i cigar cremant als llavis, i whisky a la vora, t'esbrinarà la identitat i podràs tornar a sirgar pel teu bon marge, com abans de l'amnèsic cop. Car de moment malament rai; no saps ni on vius ni què menjaràs.

S'atansa en Tòfor Manxiula (almenys aquest és el nom al ferro febrit ran d'escriptori) tot un embolcall de plecs i carpetes (la taula n'és plena, de cèdules esparses i gruixuts fitxers, i tres de les parets també en van farcides fins al trebol), i em diu, Vés-te'n i torna d'ací a unes quantes horetes; em fa que fas cara de sociòpata, i per tant és força probable que ja et tinguem fitxat.

He doncs eixit i m'he passejat pels voltants suburbials, i feia bo i m'he allunyat una mica, devers els camps (vents breus, prats blaus, cels grocs) i he davallat per un tarter humit, i hi havia baix de tot una riera, i m'hi he banyat, i m'he eixugat amb la samarreta i l'he lleixada que s'eixamorés al Sol, i en acabat, com encar era somalla, la duia com bandera derrotada, i així, a pleret, me n'he tornat, i he dit als bòfies de baix que pujava a can Tòfor, i he trucat a la seua porta i

m’he ficat endins, i en Tòfor no era pas ara sol, que hi havia allí d’altres criminals i d’altres perduts qui s’esperaven blanament i morosa en unes cadires, i en Tòfor ha aixecat el cap i m’ha reconegut (un altre de tants i tants no ningús, per sempre més incomptable, i doncs incomptats), i m’ha dit amb indiferència que tornés dimarts.

I ja he vist que, com sempre, més valia que m’espavilés tot sol. Tornava de moment doncs a la riera i hi esperava la nit.

(...)

Qui ets, deia, narcís, a la imatge capvespral damunt el cresp de l’aigua entollada. I es ficava (la imatge) a descriure’m, ecoica. Espantall desdentegat amb mostatxo triomfal, diu, mocs de caragol t’ixen de les nafres.

No, li dic, em veig enderiat gimnasta antipodista qui còmicament atia el paralític aborigen, de qui els peus esdevindran rels d’un arbrot només mai mogut pel biaix patològic de l’erosionat atzar de la versatilitat tectònica.

Tens tendència, com veig, i deus ara mateix veure àdhuc tu, a recórrer adesiara tot l’espectre de la perversitat. Et deu espontàniament sortir de l’escrot formar sobergament orquestrals barreges de mots sense il·lació. Personalment, pudors sincròniques, les teues i les del paralític, és el que ensum. Ambdós presoners; ell físic, tu psíquic, i doncs per desídia tothora mal torcats. A part que, víctima propícia de tantes de delusions excel·lents, romans tostemps procliu a delir’t pels impúdics suplicis de les imminents apocalipsis d’absoluta horror.

Hò, i això no és res. M’has sentit mai parlar amb d’altri? Has sentit llavors mon verb (i pitjor mon vers!)...? Sempre extremadament barroers. No gens polit matalot. I el meu tracte, doncs? Esquerp! I els meus senys? Hipersensibles.

Quant al meu enteniment, contràriament, no gens esmolat. Cal dir la veritat, sobretot de si mateix. Com el gos s'assumeix gos, per lleig, grotesc, ximplet, fastigós i monstruós que sigui, així jo, bèstia inferior.

Ja ets prou esquifit, no cal que t'esquifeixis encar.

Sí, si us plau! Refrega-m'ho! Això aprenc de qualque filòsof dels meus: «Detreu-te en lloc de vantar't i et passarà la mort pel costat.»

"Ad verecundiam", típic de tu, amb crosses. Retreus les suposades dites de fictes filòsofs perquè t'assisteixin en les absurditats.

Cert! A propòsit, soc el senyor Cert. En Petroni Cert. Pretenia córrer una "altra" marató — no n'havia correguda mai cap — i només ho feia per a sentir les commiseracions i menyspreances que m'adreçava la xurma dels costats — *On va, aquest desgraciat? Si perd la freixura pels descosits! Si aquest extremunciat no pot ni arrossegar els parracs! Ei, aquest repulsiu miserable es mor! Claudicant de sortida, hi lleixa el fetge! Oix, quin fàstic fot! Fètid espantall cadavèric, collons, quina indecència; obscè, quina indignitat! Fora aquest merdós camàlic! Oi que és lleig i geperut, mama! Quin prèmit guanyarà? El del ridícul més esgarrifós? Si sembla un zombi! Papa, papa, por! Quin espectacle, com hi gosen? Vergonya se n'haurien de donar! Permetre de participar un espècimen tan depriment; quin exemple d'oferir a la canalla!* — i també per a prendre'm qualsque refrescs de franc. Petroni, em dic, ull viu, via fora, para compte que els obstacles se't travessen molt més farcits i sovintejats. Aquesta és una via que a part de no anar enlloc s'enfeixugueix gradualment amb destorbs hirsuts, i gaures i traves com més anem més perilloses, ferotges i gruixudes. Com va dir en Dallonses, la Mort Omnipotent, vet ací l'únic "déu" existent. La M.O.

I de la M.O. el seu “modus operandi” no és doncs sinó d’obrar irremissiblement i assídua, constant, destralejant a tort i a dret, tothora a la feina. Esferes o gàbies on som, ens hi té ben atrapadots, i només en sortim morts — és a dir, fets miques — àtoms — menys — partícules, les quals què fotran? Què vols que fotin? Qui se’n cura un all? Que fotin el que puguin, tant se val; igual ho fotran. Paraula de déu (la M.O.): Fes-te fotre! I prou.

Cert.

Bo i nedant entre pàmpols i empelts, ets pinyolet escamnat i aïnant. Ai carona!

(...)

Tot i mancar’m tota mena d’aplom (tret com ara quan soc sol o en companyia de jo mateix), a plom caic de cap a l’aigua. Una certa afinitat amb el meu bessó aquós em duia a voler’l potser àdhuc besar (o a mossegar-li el nas?).

Un peix argentat se’m barallava amb la ferramenta. Amb dents d’argent, somreia ell (mon bessó), i crec que em deia siau car la nit, lúgubre, queia, i se’n devia anar a clapar, sortós ell, entre les nàiades.

Caramoll, veig com se’m fon, camí sense retorn de l’oblit, amat enemic, odiat amic.

(...)

Qui s’odia odia els qui l’amarien... o pretendrien fer-ho.

No soc pas cap vanitosa dona. Mai no he pogut encobeir els repulsius llausangers. Tot el que desemboquen — verinoses mentides.

Tota mena de banal falagueria m’alçura i repugna, i m’insubordina els budells.

Per això en soc ple, de compliments, llagoteries, reptacions, abaixaments, i de iambes i d’altres rítmics síncopes... Tots els estratagemes d’un cos poruc i malaltís, i mal païdor. Perquè m’avorreixin. Perquè em gitin ben lluny. Perquè no em vulguin ni m’insultin preant-me hipòcritament.

I així viure bandejat, ara ja respirant tranquil·lament per indrets impol·luts, lluny de llurs pudors i sorolls. Sorolls embogidors de màquines — exèrcits cacofònics de fastigosa ferralla, tortura i infern. Fora!

Sabré qui soc amb comptagotes, amb els batecs del renoc al xipoll. Car tothora, malgrat el meu constant humiliant agemoliment, val a dir que només el cos se m’envileix — no pas jo mateix; mai. Jo mateix romanc, crec, immune, incòlume, il·lès.

(...)

Aquella dona es gratava el cony.
Trobava agradable que se’l gratés.
Potser volia que la preés?
I després? Què més?
Ni per què? Perquè se me n’enamorés?
O perquè m’assassinés?
Car segur que si no fot l’un fot l’inrevés.
Boges femelles qui es graten el pudent
Vistes de lluny, rai; de prop, malament!

(...)

Les qui et veuen incapaç de caure de cul a llurs lloselles, se’t fiquen, trampistes, com gosses perquè te les cardis ensems totes alhora, i doncs perquè exhaust tost t’hagis

mort. Sessos i conys, ulls enigmàtics, els de baix amb sengles petits enzes trempadets i rosetes al capdavall del plec de seductora pell, enzes qui van fent la viu-viu i oscil·len com delitosos esquers, batalls tous de campanetes flonges, fent-te ganyotes, llengotes, guerxines, vaivens...

I les teues ganyotes, llavors? Les ganyotes del boc emissari, calvari amunt, són les del clown (l'histrió) qui escandalla llivells al seu gresol de disfresses per a escatir quina li convindria millor per a l'avinentesa. D'aparença solemne, el desagradable personatge pateix tanmateix un còmic col·lapse. Es troba ridículament tràgic.

Estendard desconfit. Se li deteriorava isnellament la seminal fluïditat. I ara? Hom panteixa de valent, bo i febrint-se la caramella, basquejant-se per a ostar-li tot el rovell, pobrissona. Tot el rovell i tot el florit d'aqueixos quatre (cinc? sis?) mesos on hom anava pioc. Forçant-la debades. El risc sembla impalpable, i tanmateix hi és. Em fa que se'm trencarà, i romandré una miqueta més orfe!

Em duc a l'esment la voluptuosa figura en celadont de l'ogressa na Fortitud, la qual quan era petitet tant no m'engrescava, i em feia atènyer orgasmes encar majorment tots eixutets.

«Oh mànec, mànec! Per què te'm desentens?
No em facis plorar sol. Per què no plorem ensems?»

No cometré cap fellonia, no empitjoraré una situació atzucac. Malarec, hom es resisteix a tombar, a estimbar's, vici avall. Còsmic, no li abelleix sinó comunicar amb la salvatge natura. Se n'esquitlla, despagat. Torna al verd. Renegant.

(...)

Allí érem, emanacions efímeres d'un trau aitantost badat com de bell nou clos. Quant de botifler amb carota de bisbe! S'enfurisma de sobte com llet que se sobreeixís. Esdevingut volcà, es desfogava.

És que, entre una sorollada irresistible, queien les darreres bombes de la fi del món, i es veu que els pocs sobrevivents cridaven com qui es volgués crebar els lleus; volien morir cridant. Per quina raó? Morir cridant o callant, és exactament el mateix. Anihilat pels dos cantons.

Moriré com he viscut, fent amb mon pare (a cal Copernicà, o a cal Copacabana) un bon vermut.

(...)

Aquesta vegada, m'he aixecat després d'una llarga malaltia i he baixat al jardí cap la bústia per a veure què hi havia, i tot m'ha molt agradablement sorprès. Tant l'entrada al garatge com la mateixa carretera que passa davant ca nostra, com les que veus a través els arbres tot al voltant, són totes negres i llises i perfectes, amb un quitrà nou, i no hi veus ni un automòbil ni hi sents cap maquinota ni hi veus cap empastifador de jardins, tots taxativament interdits, ni hi ha al paviment, com dic, cap esquerda ni cap clot, i allò és meravellós, i l'aire hi és pur i esclet, i el silenci apaivagador, i el cel sense ni un avionot assassí, i les cigales i els ocells qui canten sense emprenyaments, i puges novament cap a la porta de ca teua i te n'adones ara que tota la façana és de vidre, i la porta mateixa és del mateix vidre impol·lut i transparent, antibales, intrencable, i encar millor, car es veu que t'has aixecat guardonat pels senys amb una nou geni per a la l'apreciació de les superfícies, els volums, les colors; els matisos, les essències, les conspícues equilibrades variacions. Com comprens els quadres doncs ara! L'art autèntic i l'artista ver. I àdhuc l'harmònica faisó com són pintades les mateixes

parets! Tot ho copses i capeixes; tens un ull impecable, com se'n diu, infal·lible. I et trobes de més a més que tens un novell amant. És un noiet molt fi, un poeta encar menys important que no jo, qui si soc gens estimat per ningú, només ho soc, ara bé, força escalfadament, per tanta poca gent com ara les dues granadetes germanes de la merceria, les quals àdhuc em guardonen a llur torn i de lluny en lluny, amb caldes abraçades on em fonc entre llurs flonges mamelles (assortides mamelles i tovoretes que ja les voldria més d'un bordell dels bons) i un parell de mitjons (supòs que calçotets no gosen), únic guany que mai m'han dut els meus estrenus treballs (poètics). Com diuen sovint, parroquieres (psitacistes) (a tall de lloret): *Sou, Jaumet, el millor poeta de la parròquia!* I ara un altre fervent admirador, el noiet, és clar, el qual prou diu que m'adora, i me n'adon que àdhuc hem dormit plegats algun cop. El seu vitet és encar més petit que no el meu. Dos centímetres, el seu. He vistes a bordells selectes clauetes de conys tres o quatre cops més desenvolupades. I ell rai que és un natural, glabre del tot, tret del cap, ep. De debò, sense dròpaxs ni afaits ni potingues, ell, sense ni un sol pelet damunt la pell de tot el cos, tan llis i fi, com dic, amb un culet tot rodonet que se'm posa bé perquè hi faci el que pugui. No l'he penetrat mai, això no, això jo no ho faig amb ningú, déu me'n guard, vós, quina grotesca immundícia, quina sufocació, són excessos, vós, que ni les irreverents granotes! I el poètic efeb, com dic, tot i que pèl cap, cabells força rai, i tots negres i lluents, gairebé amb tonalitats de blau irisat, de tan, com se'n diu, atzabegencs, com els colls de certs còrvids qui veus sovint pel jardí; un jardí ple de flors de totes les colors, un oasi feraç i obedient. L'únic qui no sembla ensopegar-s'hi content, amb tota la meua nova trobada comprensió de la melòdica harmonia del món és, sense sorpresa ací, vós, la dona, amb la mateixa irritació de sempre, neguitejada qui sap per quina altra collonada encar — diners, segurament. Mes qui se'n cura? Ensuméssim.

Sentors de pinassa i ginebró... Soc feliç. I és com si he ressuscitat tot nou. I la dona se m'atansa, i se m'ofereix per si em cal re, avinagrada tanmateix, i li dic que tot és tan perfecte i meravellós, i em diu que continuï somiant, capdecony.

(...)

Dues faves ambulen davant meu. Dues faves amb llurs gossos faves, és clar. I les portes falses que, amb pler de grinyolaire artificialitat, se'ls esbatanen un instant – i amb quins canins esglaiats escarafalls ara! – per a fer'ls palesos certs altres "misteris" que no volen tampoc dir re. Car cap "misteri" no significa mai al capdavall sinó merda.

(...)

Us els aprov clamorós
Rosses de cony ros.
Me n'enamor de cascú
Brunes de cony bru.

(...)

Com el camàlic me'n ric
Qui porta endergues de ric.

(...)

Vaig sol pel món recollint-hi maduixes
I cireretes i figues i roses
De les que creixen als prats i entre cuixes
I vaig així aprenent moltes de coses.

I et cauen llamps i tanmateix no afluixes
I has après que arreu hom plaers i noses
Cerquen i obvien, i verges i bruixes
Destrien ells com tu mateix no goses.

Per dins me’n ric i tot em sembla idiota
Món d’asos ple, em causen la riota.
Asos són ases i fan pudor els tifes:

Patètics, amb atots i tot fan la patota
Jagut damunt les mars que em són catifes
Els dic ben clar: Fuig-me que m’empastifes.

(...)

Se n’eren tres germans qui anaven a la guerra, i la varen perdre.

I llavors res. Llavors se n’eren quatre gats qui encar gosaven amb impudència treure la llengua, i el repulsiu pistoler fosc arribà i en féu impunement una mortaldat perfecta.

Si n’estava llavors, de cofoi, pobre desgraciat! Li donaren medalles. N’apujaren monuments. Eliminà heroicament el darrer dels catalans, supèrflua escòria.

(...)

(*Rares Orquídies: Gaudeix-ne.*)

Iogui dels bons, sé prou com Respirar
Sé com enfortir el Pubococcigi
I tot altre Múscul ni Òrgan més bla.

Trempar em puc fer com si fos un Prodigi
I transformar el Feixista en Esquerrà:
Del Cavernícola es tol tot Vestigi:
Ja ni Malalt ni Dolent, ara és Sa:
S’alliberava de tot pec Litigi:

Al Jardí trobarà rares Orquídies

I veurà que tot Animal hi és Bo
Que ben respirats, tothom ha qualque Do
Que no es pot viure amb Odis i Esquírries.

L'Agressió que no és per a la Teca
Et marca agent del Mal i de la Seca.

(...)

(*Els més profunds pares de l'església filosòfica sempre ho hem recomanat: Pela-te-la!*)

Com em fa que deia en Bertran Rossell: «Les dones, llur desig més fosc i amagat és d'escapçar de mans tot mascle — les mans són d'allò més útils per a tot — de fet, res més útil que les mans, vós — demaneu-ho als muricecs, qui tanta de por no els fan, i els quals, si exagerem, podríem dir que gairebé no són sinó mans — en realitat, però, la utilitat que molt ocultament les dones els retreuen a les mans (dels mascles de veritat) és que puguin tothora fer de cony — un cony faitís, en avinentesa; en un mot, que hom ha a mà sense haver de perdre el lleixiu amunt i avall — un cony, oimés, molt més efectiu, sa i bon mercat — tan bon mercat que sempre surt gratis, vós! — què voleu més? — mentre que, com és sabut, els conys sempre surten cars — força sovint, llas! — força sovint mortalment cars, com malauradament prou veiem cada dia, fa?»

(...)

(*Rebuigs a pler per al presumpte ballarí, adés prou ha molt efímerament fetillat per aquell invent pútrid apellat amor*.)

Es desvetlla antelucà, ço és, encar de fosca matinada, n'Ignasi Fungusfighter, i sent per la finestra oberta remors de remota orquestra de morent festa major. Evocatiu, es desfà en rialles. És que se'n recorda de la mateixa tonada,

frustrat ballarí enjovat per l’absenta, i una furor intangible l’omplia d’acrimònia i vidriol, i romania ert, petrificat, com espantall, amb visatge d’enze, d’estaquirot, car només en rebia rebuigs, tot això és clar fa tantes de dècades, quan estudiava, molt sèdulament, i no cap dir amb precisió maniàtica, la dura disciplina de les matemàtiques, i llavors abordaren el d’antuvi difícil i en acabat tan palès ni fàcil teorema de les noietes, on al capdavall què són les gojates altre que atòmiques entitats? Nuvolades de vapors de partícules químiques endurides en banals anatomies molt ventissament? Cada noieta resultat de certes sobtades, precioses, equacions amb què pots bastir boniques fórmules, que, despectiu, amb gola no gens onerosa, diria d’esme car prou se les sap de cor, i a les quals així mateix cap importància, carregat d’anys, i doncs diguen-ne guarit de tot esfereïment, ja no confereix.

M’encarabasseixen les gojates, es diu, mes el pas del temps les encarabasseix, i tost les encabasseix, encar pus esborronadorament. Tanta de malaltia i de decrepitud! Ah, tristor i enyor i melangia, oh! Tothom de cap, i au, al cabàs esfilagarsat o a la carabassa buida i traucada dels rebuigs.

De ben minyó... Potser us penseu que no us conec prou! Les dones sou totes putes. Tret de les putes de veritat, que són les úniques dones honestes, ço és, com cal, detentores doncs de la veritat.

Entre les altres, les no pas bones putes de veritat, tot hi és xantatge i tripijoc, menyspreable enganyifa, amb un invent pútrid apellat amor.

Els homes? La majoria pitjors que no les més dolentes dones. Una feram feral. Hostilitats sense arrests. A fotre-ho malbé tot gratuïtament i molt vergonyosa, sense pietat. Nocturnes maquinàries d’anorreament.

Car són (els homes) males putes, tret que encar pus agressives, barbàriques, dimoniesses posseïdes per l'avarícia, ço és, la cobejança, i qui doncs faran (i fan, i sempre han fets) tota mena de torts massa sovint letals, tret que amb salvatgeria i primitivisme, sense gaire puteria, els repulsius ignorants, per a assolir llur merdós orb objectiu.

Saps que m'enfosquia, i foscant, enfosquit, me n'anava al desert. I era constantment temptat per visions eròtiques d'extrema gravetat. Bordells galopants. I trempava; com trempava! Trempava agonitzant i tot. Trempava entre les pitjors angúnies ni angoixes, trempava a les últimes i autoextremunciat. I les dones no ho sé pas, mes els homes cal dir, puc dir, per experiència, que sovint, àdhuc passats els cent, ens morim trempant. Som-hi, a punt. Ens n'anem tot xirois a cardar'ns la puta mort.

Mes us parlava, visions, de l'intrínsec salvatgisme dels homes. Tots els homes unes putes bestials. Sedegues de sangs, afamegades de fetges. Llur salvatgia acolloneix àdhuc un pobre anacoreta inveterat, molt llamenc i agafa-sopes i lligamosques, i no cal dir abstinent, dejú, sobri i frugal, només gormand de puta tranquil·litat i prou.

Al desert i tot, els lladres i assassins dels deserts hi fosquegen així mateix, encar més lliures de represàlies. I tothora els és llegut de llençar-se't damunt. I et depreden a llur lloure. Amb salvatgeria. Barbàries descordades. Mai més brutalment que llavors. Car ningú altre (ni sovint la mateixa víctima, perduda en somnis de conys alats, que són els vers i únics angelets) no en guipa ni testimonia el crim.

Els putes bàrbars. Monstres d'aflat letalment pudent qui t'ensumen l'espinada i t'esborronen amb calfreds i tremolins, i no saps mai quan llurs ullals et penetren fins al bessó de l'os. Et batega el pols esbojarradament. El vertigen

llavors de la vivisecció per tu mateix soferta, mentre els panteixos i els fums contagiosos de l'enemic no se't van inoculant.

"Si en vols fugir, portar no et poden cames."

Aventurer solitari i prou. Aventures en companyia sonen a fals. En sents la veu sollada, infecta, del ramat repulsivament aflotonat. Saps que no ets tu, egregi, qui, ardit, valent, en gaudeix. Que només és agressió orba d'horda alienada.

Només els cagats van en patrulla: els soldats, els bòfies, els gàngsters, els brètols i els tifetes, és a dir, els malparits en general.

Tots els soldats van drogats i cagats (i per això van vestits de merda).

Ara, és universalment conegut, car a la llarga mai no en tenen prou, ni amb la droga, i la sang i la beguda, que als soldats sempre els manca més al·licient (com la pega canalla, són elements massa rucs i puerils per a no avorrir's, i els has d'entretindre tothora), i els cal doncs molt més, i per això hom (els cagallons assassins qui els paguen i comanden) els obren les glorioses possibilitats de la depredació generalitzada, de l'apropiació de tot objecte d'altri, i de la impune violació de tot trau de conyet i culet vençut. No fotéssim cagarel·la, vós, és evidència palpable.

Ecs, però. Per què continuar parlant de subjectes tan degradats i repugnants? Saps què? A la merda, vós.

(...)

Els datspelcul soldats pugnen pugnaços
Mentre els rics ens gratem collons i nassos.

“Em grat ben de grat els collons i el nas
Mentre en fàstic moren els militars.”

(...)

(*No és pas la processó; és la rialla, que va per dins*.)

No és pas cert que sigui millor riure el darrer. Riu millor qui se n’ha rigut tota l’estona, del començament a la fi.

(...)

La finestra em tenia per casualitat passejant al costat del jardí, i aquella xicotella malcaradota, avui emprenyada rai, més emprenyada que no mai, la putarreta; car es veu que sa germaneta gran s’havia passada la santa nit cardant amb tres o quatre mecs, i sense descans com qui diu, fotent és clar alhora força sorollada, i ara sa ben cardada germaneta (cap als catorze anys, crec) clapava estesa, tota nua i cuixa badada, i la nena (uns sis anys, em fot) d’una revolada feia córrer oberts els feixucs cortinatges verds, i lleixava, claferta de rancúnia, que el Sol acusador li espetegués de ple, no pas al seu damunt de follet boget, ans al cos voluptuós de la verge pura i tanmateix múltiples pics cardada no feia ni tres o quatre hores; car és clar que de molt cardar, ve la puresa bona, car hom aleshores, amb l’esperit apaivagat, pot de debò espiritual esdevindre. I la xiqueta idiota, què cony en trau? Ni què altre de podrit es congriava al seu cervellet mesquí? Què collons es pensava haver acomplert amb aquell malparit acte de revenja? Car la sacra germaneta ni cas, vós, continuava roncant com un lironet sense penes ni pecats.

Good for her, anava pensant, llevant-me les calidoscòpiques escates dels ulls, i, a la llarga, bo i passant de llarg i lleixant enrere la meravellosa visió qui, aquell tot just encetat matí, prou engrescava a l’optimisme.

(...)

Hom, prou perceptiu, es fa escopòfil per a benefici de la seua autèntica educació. Ço és, per la instrucció que l’exercici aporta sobre el gènere humà. És a dir, doncs, per causes de debò honorífiques.

No fa pas com fa el repugnant maleït traïdor bòfia, enemic del poble. Boig i imbècil assassí, sàdic, desgraciat, i traïdor, ja ho he dit, traïdor. Bòfia maleït, repugnant i traïdor.

No confonguéssim, si us plau. Hi ha l’escopòfil bo i el malparit.

(...)

(*Finestres i fenelles endins*.)

Els escopòfils urbans som (degeneradament transformats per l’adotzenadora civilització) els antics, molt nobles i preats, batedors i pioners, els recacejaires, els escaujadors, qui, avists, trobaven on la presa no raïa, perquè els caçadors i àdhuc ells mateixos no reeixissin en l’essencial captura, i els qui foren després els heroics naturalistes, ardits exploradors i fantàstics descobridors de totes (les innombrables) espècies d’ocells i cuques al món.

I els d’ara, ai, què voleu que descobrim entre carrers d’asfíxia amb només mosquits, gossos, muricecs i rates?

Sí ves. Reduïts a desniar subreptíciament cuques i moixons ens llurs caus més íntims i nocturns.

(...)

(*Texts inoblidables*.)

I llavors com em puc conèixer sinó a través del que diuen que en pensen en secret els altres?

Malauradament, tot i que soc com dic un espieta, i un escopòfil, sempre ficant l'ull pels foradets i estampant les orelles a les parets, es veu que soc al capdavall tan insignificant que ningú mai enlloc no en parla, i menys n'escriu (ço que sap encar més greu, car cert que allò parlat s'esborra sol, i l'escrit perdura prou).

Com el fet de dir que en pens jo, de jo mateix, fora tot una mentida, per defecte de punt d'arrencada, he pensat a dir què en pens d'altri, d'entre els qui conec — i qui conec millor que no els amants de la dona?

N'escriuré llurs memòries. Car, a despit del fet que un parell foren escriptors i dels bons, i en llegia tot el que en trobava, llas, mai no hi havia a llurs obres ni un mot a manguis dedicat, ço que era desolador, no fotem.

Dec ésser rancuniós, supòs, com tothom, però no és pas d'ençà de la rancúnia que n'escric les falsedats que se'ls apliquen.

Vivint en la barreja del viure, en aquest horrorós poti-poti, on t'ho trobes tot revolt, i te n'adones que re no hi és sòlida veritat, i que tot hi són mentides revoltes per a marejar l'enlluernat escopòfil qui no hi entendrà mai re, com m'entretindré sinó pretenent nogensmenys, com dic, entendre-hi re?

Creu el carallot que entendrà si més no allò que ell mateix diu. Què diu però sinó mentides, falses memòries, aproximacions perifèriques, cròniques de l'ultrason inquiet i inestable, fumós, boirós, efímer, ventís, del tot incomprensible, i tanmateix en acabat sovint sotmès (quan

hi ha prou lleure i afecció a trobar quids a la cosa) sotmès, dic, a la mentidera, fantasiosa, raó?

(...)

La meua és una dona amb un cor d'or i un bell esperit de sacrifici. Qualque molt exemplar no pas Comare Coratge, ans Mare Generosa. No diu mai no. Cascun de sos amants han via lliure, han total llibertat de penetrar-la per cada ascla i osca.

(...)

Diu favament la dona: Els milers d'amants només em posseeixin efímerament el cos.

Li dic sense dir re (com sempre, car no vull pas discutir sobre conceptes que només existeixen com a conceptes inventats, imaginats, pel magí tocat, i no pas gens en cap altra realitat): Què altre hi ha per a posseir? Rere la façana, no hi ha absolutament re.

Et dius: Jo ja m'entenc.

Com quan hom diu de dos qui carden d'amagat que s'entenen. Què hi ha a entendre, però? Una atracció si fa no fa mútua els impel·leix (els impulsa) a jeure plegats. No hi ha misteri. Que d'on ve l'atracció? És la mateixa atracció de tot altre animal petit i gros qui ha sobreviscut fins on som en aquest planeta.

Una fufa humida i bategosa desitja xil·la dreta. I s'ha acabat. Enlloc no hi ha culpabilitat en l'entesa. La sempre culpable natura ho manava. Tu no hi ets per re. Ximple instrument.

(...)

Segons tots els signes, toca aturar l’inútil element, vull dir, això tan tediós d’anar escorxant l’accident per a assolir l’essència, ço és, com en la ceba, per a accedir al capdavall a un nucli fet de no re, un pinyol absent.

L’accident és l’essència; no hi ha essència — un altre nom per al mateix element.

(...)

Ja ho deia si fa no fa en Xopi. El món què és tot plegat sinó impulsió i idea? És a dir, aplicat a aqueix subproducte animal anomenat humà, desig (de cardar) i il·lusió (d’inconcret paradís) (paradís sempre inassolible, car inexistent).

És a dir, tot falòrnia. Falòrnia perpetrada per l’orba, involuntària, natura.

I tu i jo, tan agraïts. Sobreeixint de gratitud. Creu-t’ho.

(...)

Hom es carda l’homo, i pensa: “Supositori Pepet al papallona.”

No gaire més tard, mentre es torca, pensa: “Com hom lasca a l’escar, així quan t’has escorregut al trau.”

(I entretant el papalló, què?) (Què voleu? Com el flautista d’en Llucià qui li tocà tocar la flauta amb les cigales dels bestials sorges qui li trencaren la flauta i ataconaren qui el llogà, roman ben desmanegat, mústic, cardat.)

(...)

Escumes, benaurança. I de sobte, el boig del ganivet. Home estrany.

Li diries, si no et manqués llengua: “Per què matar a la platja en lloc de cardar-hi com faria la meua dona, cuixabadada damunt la sorra calda al Sol clar i l’aigua blava?”

(...)

La rossa estesa a la gandula es colrava al Sol i en aquella xafogor s’havia ensopida. Vestit i ençà de la ratlla de l’ombra, bo i assaborint la caipirinha, aprofitava l’avinentesa i en veu baixa, finament inquisitiu, li demanava, Amb qui t’esbaties tan fort durant la nit, car quin xafarnat, filla.

Sense esme, com ara automàticament, amb son hàl·lux var esquerre la rossa assenyala cap a la dreta devers un home dur i atlètic, alhora turbulent i falaguer, qui dret i musculat sembla festejar amb una altra ximpleta, fàcilment entabanable, casada com la rossa, la meua dona.

La rossa s’havia suara rabejada en la lleterada de n’Urà i venusta i tota somalla s’havia atansada on l’esperava amb la tovallola badada.

M’he aixecat i passejava, i la sort ha volgut (ajudada per la meua intenció) que gairebé em topés amb l’amant d’anit; m’excusava lleugerament i el saludava: Com anem?

M’astora amb una resposta filosòfica, com si parlés per boca meua: Tau-tau; sotmesos tots plegats als capricis de l’atzar, hi ha prou astrugància o no n’hi ha; i això és tot el que es pot dir a la qüestió.

Responc al meu torn: Paraula de pescador — o piquen o no.

Vós ho heu dit.

Compliments per la rossa d’anit; en soc el marit; feia bon tros que no la sentia gaudir tan fort; sempre li ho dic: Noia,

te'ls saps triar.

I ella què hi diu?

Home, platxeriosa en acabat d'un bon fet com el vostre. Ara, si l'afalagues massa, malament rai; es torna umflada i presumida com aquelles carallots qui veus sovint passejant llurs fastigosos gossots llepaconys. Si les guipàveu per un foradet, totes llordes putarres qui caguen i es furguen i freguen i torquen, i el cony tan a la vora, us ho podeu imaginar, tot podrit de merda, com el romanent del perineu, un cony que sempre els pruu i que sempre cal gratar, amb els dits, amb les immundes unglotes, o amb qualque altre objecte, el primer que els tombi a mà, una mà que encar put a...

Merda?

Exacte. Ara, moixoni, ca? La discreció és mare de manta oportunitat.

I ara on aneu? A avisar, vull dir, a descoratjar i fastiguejar, cap altre prospectiu, vull dir, potencial, drut?

Qui sap? La meua animeta de pusil·lànime, el meu esperit curtet i vel·leïtós, vós que sou filòsof ho capireu, no sap si, com deien els antics, és de debò minúscula falena eixelebrada, atreta ara per aqueixa flama, ara per aqueixa altra, o (mot dels antics encar, sempre cagadubtes i qui-sap-lo barrija-barreges) és mòrbid muricec qui sinistre i disfressat de dimoni, en la perenne foscor, empaita el que no hi ha.

Ahà — digué, ullant enjondre.

A propòsit, sabeu què? No hi heu pensat mai? A part l'invent de l'oceà, que és la més sana cagadora del món, voleu que us digui quin és l'invent més important de la història de la

bruta humanitat? El bidet. Sense bidet, t’has d’enfilar al rentamans; sense rentamans (és a dir, més apropiadament, sense rentaculs) on netejar’t on més cal, més val que et suïcidis, saps? El suïcidi, vet ací, vós! Quan la rossa se t’enrabia com cap volcà que sobreïx de fel perquè quelcom suara la frustrava, qualque drut malaltís qui no la vantava prou, posem per cas, car tot té límits, com sabeu, qui ho paga sinó tu? I què us penseu que li dic, sense dir re? Li dic: Som-hi, fot-li’n, noia, sense por, tant se val; descarrega tos greuges damunt meu, com si no fos prou desgraciat, sempre m’hi cap un retret de pus, vós, i al capdavall què, tant me fot, això rai; jo rai, qui tinc les claus de la presó.

Mes és clar que llavors el mascle feculent ja feia estona que havia tocat el dos, per a fer’s d’ençà de llavors l’orc desconegut, el sorrut estranger — un de més de dret cap al femer dels incomptables.

(...)

(*I’m a mumbler.*)

No em faig entendre mai.
(De manguis, si mai se’n sent, sisvol
Amb prou feines, un incomprensible mormol
Gràcies, ja n’hi ha prou.)

On, doncs, beneït per l’astruga circumstància
Que no em calgui tampoc mai
Perdre l’estona discutint amb cap
Dels milions interminables
D’imbècils al món.

(...)

(*Li dic sense dir re**)

Per a no haver de parlar m’he pretès mut mants de cops; parlar és activitat inútil i sovint àdhuc nociva; les de més de les vegades plúmbia llosa de mortal tedi. Psitacisme fastigós. Tot plegat tales told by idiots. Per què insistir-hi?

Soc assegut davant uns jutges boigs.

Què fa hom amb els boigs? Què vols que faci? Es diu: “Roman on raguis, mai pas no t’hi moguis. Fes-te el boig mesell, fins que la dèria els passi.”

[* Bo i dient-li sobre l’invent millor (el bidet!), pas que li parlava, perquè no tombava a tomb ni a tomba, de l’invent pitjor. L’invent més malèfic i terrorista. És clar, el de la més repulsiva ídola, l’apellada “déu”. Car a totes les èpoques la bromera més infecciosa i repel·lent ha pujada a la societat a aprofitar-se’n despietadament. Els reprimits, els oprimits, els frustrats, i els capats i cretins en general, en efecte, aprofiten el maligne invent d’un (o dos, o dos mil, tant se val) merdós déu inexistent, per a interdir i i maleir i condemnar amb les pitjors sevícies els inexistents “vicis” que ells són incapaços, pel fastigosos qui són, o diguem-ne pels defectes mentals i somàtics (monstruosos pels dos costats), de fotre, ni potser ja de gosar fotre (per acolloniment general, i escarransiment del podrit cervell). Saps què. Que es facin fotre. Millor. Car qui en fot ja mai cas, tret dels malparits, els sanguinolents estronts buits qui sempre suren a voler manar? Bons altres qui també caldria eliminar, evacuar, defecar!]

(...)

Al manicomi s’atansà la dona abillada amb els vestits aproximats i el posat exacte de cap monja llega i molt nyeu-nyeu, i digué al director que el seu bon cor li deia que hauria d’adoptar un boig inofensiu, pacífic, tan innocent que no faria mal a donzella ans la defensaria a mort. I és clar que,

ase dels cops, em triaren, i és encar més clar que només em volia (no pas per a joguina sexual, com tant de gos triat per tantes de dones, ans) per a totalment sotmès servent; la fiabilitat del que dic és inexpugnable, car (passat un cert temps de prova) amb ella em va fer casar-m'hi i tot.

Home abstinent i hipnotitzat, mai transgressor (home qui no gosa), la dona li clava a betzef banyes. A la línia o duana del cony la polla roman, i no n'eixirà fins que la línia no se'n vagi (esvaeixi, esdueixi) — ai, estúpida polla hipnotitzada pel cony linear! Això segons el cèlebre experiment.

Tot és qüestió de polles, com tothom sap. Ho diem ajudats potser per un altre cèlebre experiment. (O potser caldria dir millor que no polles i prou, gallines ponedores...?) Es veu que les més agressives gallines són també les més ponedores, les més cardadores, i les més assassines. Matant a cops de bec les gallines qui els farien la competència.

Els amants de la dona són les polles alfa. Les polles neixen instintivament apreses a témer el falcó i a no témer el colom; els beta sabem que els alfes ens han de sotmetre naturalment, i ens n'adaptem abstenint-nos de tot enfrontament.

La dona (qui de ruc re) devia saber tot allò quan em va triar de cuguç ben complaent i obsequiós; més que això, lacai; lacai i fidel servidor; al servei no solament pas d'ella, ans així mateix de cascun de sos druts. Car és palès i demostrat que al món hi ha d'haver de tot. Si hom al món fotia l'error fatal de suprimir els perdedors naturals, aviat només hi hauria guanyadors psicopàtics, i de seguida no hi hauria ningú, car, naturals destructors, tots s'haurien entretrencats. Un món de guanyadors és un món buit. Un de perdedors (amb el guanyadors ben afalagats i contents), rai, gairebé el paradís.

(...)

I no diguem mai fava. Quan tot hagi esdevingut massa merdós, sempre ens podem escapolir per la meravellosa secreta finestreta anomenada: Mort.

(...)

Si de debò vols fer de bo ni de bé, el millor que pots fotre és re no fotre. Abstén-te'n. Abstén-te'n. Sempre. Hi surts guanyant — i aquell o allò que hauria rebut el teu suposat bo ni bé.

Car tot allò que hom mai fot empitjora allò que ja no hi ha, per dolent que sembli.

La via bona, la via que dicta el senderi és la que duu a l'abstenció, a la inactivitat. I doncs, abstén-te'n. Tot s'endreçarà sol. I si no s'endreça, tant se val. Tu si més no has, sense ni moure't, tothora la bona via emprès. Res no has empitjorat. En pots romandre satisfet.

(...)

Bombolles de paranys t'esclaten pel camí si mai et bellugues, i així rumies mai més no bellugar't i llavors prou cal fer-ho, car les bombolles amb trampes no és pas sols que t'esperin que et moguis, ans es belluguen totes soles i te les trobes davant, tantost obres els ulls, tot i que dejú i inactiu a lloc tota l'estona prou hagis romàs, i els esclats enganyosos et foten partir a la cerca i percaça de quelcom essencial que ara et manca, i au, envant, amb cura, parant tot el compte del món, tret que, rere la darrera inútil cantonada, la misèria afegida de la patètica cruïlla, tots els camins de la qual menen a les bombolles, de paranys farcides.

(...)

La dona sempre ha sostingut que això meu no és ni minúscula cigaleta, que és pus tost patològica degeneració d'embrionari clítoris, sòrdid circell ressec, i encar! Procliu a rompre's amb el més prim dels bufs.

I tanmateix, renoi, saps què? Tota dona a qui m'esdernegava per a endollar-l'hi, ai, pobrissona, els abruptes mals, i planyent-se'n vivament. Que mai de cap manera no els cap ni se'ls endinsa gens, per massa enorme. No n'han vista, jotfot, ni les més experimentades de les vestals i ventafocs, sacres hieròdules, acostumades com tothom sap a xil·les de tota grandària (incloses les dels devotíssims poblats més bàrbars ni exòtics, mau-maus, i trols i titans), mai de tan exageradament grossota. "Te l'envejaria déu-lo-pare, si això existís. Car, fill meu, si mai et cardessis la terra, rebentaves el món."

En mot del molt reconegut, i, ai, adés malauradament sobtadament liqüefacte, mestre Herrod Boll: «Se n'era un home tot llarg i prim, descarnat, angular com cavall de faves, cada artrítica boteruda articulació seua ofensivament punxeguda, tret que si mai la xil·la es desembraguetava, sabies llavors palesament on totes les carns no se li n'hi anaven. I allò era esglai de totes les dames, sobretot, efectivament, les més faves, car ni cap elefant ni, menys, ase, mamut, cavall o girafa, mica rampeu no li'n donaven.»

El deshonest desgraciat humor hiperbòlic de la dona quan, tirànica, mon tanmateix tot esterilitzat òrgan tant escatològicament, ni pública, no desacredita, m'hauria de fer tornar paranoic i actuar com el qui al·lucina i rebotega epidèmic, voraçment renegant, i amb cada tentacle, de tant remenar-hi desesperat en sangs d'esmat genocidi, osmòticament prest a les estrangulacions més zeloses ni fenomenals. Tret que, benauradament beneït per un bell tarannà recuperatiu, només em cal anar mai d'esquitllentes

a cap temple ni bordell i amb el mateix zel i la mateixa fenomenalitat demostrar que ni d'inquietar's mica per aital fotesa, xeic, pas que calia. Car les altres dones, les a la veritat per vocació votades, llur discurs és així mateix ben altre; de fet, l'invers.

(...)

Prop les exposades meuques, tèrbols arlots s'arreceren sinistres entre ombres. Al fons, horitzons d'aberrants eclipsis.

Amb melangia meretrícia, un prohom enlluernat i bonhomiós se us insinua, cultivat i decadent, i bleixa. I bleixa i bleixa. I s'esbaldeix potser tot d'una l'aire pansidot i malmirrós, i, sobtant-vos de valent, rebla: Miri, miri, oi? Oi? Escaients! Modèliques! Les figues mirífiques! La tomàtigues automàtiques! Nyam-nyam. S'ho menjarien tot. Cuques polièdriques! Oh, i les cèrvixs, com vits d'ogre, escolti, fa? Ah, i aqueixos colzes rodonets amb els ossets de la molt harmònica musica! Còsmics! Celestials! I les mamelles! Panadons d'espinacs, panses i pinyons! Animi-s'hi, prohom meu, si us plau, que som en temps de penitència, i tothom hauria de metre-hi son obolet!

I us esgarrifeu amb la seua proximitat. Com si temeu l'abraçada d'un pollós. I davant se us presenta ara l'estrènua tasca de provar de fer-li veure que allò (allò de les dones) ni fred ni calor, vós. Vós sou fet d'una altra matèria, noble, excel·lent. Sou qualcú de categoria, àdhuc qualque mena de guripoide superheroi, avui de casualitat perdut intencionalment per indrets de malaltia i formigueig.

I vingut d'enlloc, el vostre sobtat llagrimeig — de marieta reprimit — o només de qualcú tan sexualment reprimit, tan inhibit davant el sexe autèntic, que només gosaria, si es trobés ben amagadet entre ramat de brètols, agredir

femelles, no pas fer-hi re com a persona sola i aïllada, car, sol, sempre massa cagadet.

I al capdavall, oi? Les seues accions equivalen (que sigui marieta o no) a les d'un marieta bord qui es troba tan ferotgement inacceptable que s'odia a mort. I és només llavors, quan és entre el ramat, que desvia l'odi contra el seu propi cos en el cos de dones soles i indefenses.

Tòxic, com tots els superherois, el vaig occir. La primera avinentesa que se m'oferí, prou l'aprofití. No podia fer altre. I em vaig dir, ultrasatisfet: Tots els superherois que se'm fotran per les vores, àdhuc les més llunyanes, els occiré. Car llur toxicitat empastifa el ja prou limitat enteniment de la pega plebs.

Havia comprès de ben jovenet que els superherois només eren bons per a anorrear'ls tantost no fos factible. Calia aprofitar sempre tota avinentesa. Quan al món no en romandrà cap, em deia, la pau haurà a la fi trobat qualque aixopluc.

(...)

Just a la mateixa hora on em llev
Ja els tinc damunt — ulls ulls — ulls a betzef.

No soc pas com l'oncle Jeff ni li emmanllev
Ço que diu davant tot mal: "Prou me'n bef!"

A tall de cap novel·la d'en Tolstoi Lev
Pestífers intrusius si en sabia els aglev
Covards assassins invasors i en capbrev
Torts i bombes (com a Skiet Sidi Iussef)
I ensems ara els eixorb amb cap cutxef.

(...)

En llims de cony em neg
I llimbs no és, ni cel
Ans molt absurd infern.

Hom s’hi rabeja a pèl
Fins que s’hi veu etern —
Llavors tot hi és renec.

(...)

Al recer de les joguines, hi ha activitat. Omnipresent, cru i nocturn, l’adés atlètic (i ara pel desús artrític) titellam ix, nit tenebrosa, dels cistells mal regirats de la botiga i, com a bons veïns qui tot d’una recobraven la parla, s’encolomen penjaments de tota mena, de tal faisó que tot diàleg és sempre incoherent, i qui volgués trobar-hi mai seny ni sentit de mig a mig la cagava. Nois i avis, com aviram famolenc, s’espicossaven salvatges, si no fos per les cordes del fred. Certament, pel prat glaçat del trespol se’ls glaçaven nassos, orelles, i pitjor, xiulets. Embalbits, ni per a escalfar’s a mastegots no trobaven haver prou tremp. Tot esme físic els mancava.

Pel tarter del cel, al trebol, els estels de les pampallugues, rancs i buit de galtes, atuïts, hi traçaven línies contrastades, cruïlles, que n’alteraven la fesomia. Tots els titelles ens pensàvem que fos eclipsi sobtat, germen de manta por, de manta fluïditat de moll d’os, de manta pudor de lloc baix, i cuscs ens esguardàvem els uns als altres, astorats i sense esmena, car tot i que hauríem fugits de la presència dels ulls incriminatoris dels altres, els caòtics engranatges qui es haguessin moguts treien espurnes i pixaven nugatòries cendres. Romaníem glaçats sense remei.

Esforços hilarants allò que fèiem amb els nostres esquelets de mecanismes palesament pertot arreu esberlats. Semblaven eixams de tàvecs emprenyadors les

constel·lacions d’esclats que ens eixien de les avariades articulacions.

Galdosos, fèiem de debò goig.

(...)

(*La por del pont desert en nit de boirós fred*.)

Hom tem sempre la mateixa trobada sinistra al pont de mai no acabar, fosc i solitari, tret la sobtada furtiva presència de l’enemic mortal.

Petjades se t’hi atansaven, misterioses, al malson de la nit. Qualcun de tants d’esguerrats i pestilents gatxons, qui andròmines grotesques, desmanegades endergues anònimes, entrevenen les tremoloses nits.

De ben petits, només de ben petits, innats orífexs, és possible servar oberts els daurats orificis on la intel·ligència no penetra, intrusiva, car en acabat es tanquen d’empertostemps. Com els hauríem més tard d’assajar d’obrir sinó amb violència?

Violència contra nosaltres mateixos. Arbre guerxat qui vols endreçar. Debades. La por ha esdevinguda inextricable.

(...)

(*Viure al capdavall s’adverava ésser no pas gran cosa*.)

L’univers — ubèrrima maquinària on tot allò feculent, ranci, putrefacte, no retorna a la puresa i al nou de trinca, i al que roman encar per a encetar (i, per descomptat, alhora ben tost així mateix fer malbé).

L’univers — la font dels cossos; en surten de totes menes, ara nets, ara bruts, adés perfectes, adés gàrgoles, i així

anar fent.

(...)

(*Objecte defectuós amb data d’expiració*.)

La vida sempre es fa pagar — amb la vida.
Tota vida és per definició suïcida.

(...)

Ni arramadat ni arraïmat, sempre egregi i recol·lecte, savi rabadà, ara que el pastor és mort, es pispa sense gos cap a la incògnita d’un món desconfit i fangós. Puja vers les neus i, autòcton (nat a la terra i de la terra), autòcton de debò, s’hi sebolleix per a tastar a lloure i a pleret sa quimèrica i perniciosa mare, oh terra implacable, qui irritada obr llavors els cràters dels precs perquè els folls amb espases de foc s’esderneguin a fondre-s’hi.

Estort, a lloure, sense aclucalls ni cobles, noi fer, llop sull, per cims i valls, i fonts i clots, i rius i caus, i glaç i foc, s’enfonsa i enfonsa, assidu excavador, fins que colgat al permagel se li descongelava un món desconegut.

Hi ha una porteta inconspícua que no conduïa un cop esberlada a cap canfelip per a l’encarregat de les claus del castell, ans a les escales interminables que duien, món capgirat, dalt de tot de la torre més alta, d’on albira, sencer, el reialme subterrani.

Pluralitat d’universos hipogeus, somnis visitats pels astoradors éssers altrament inaccessibles. Territoris infernals entrevinguts per estranys habitants, com més pregons i abissals, per les fondàries dels onírics estrats, més abominables i execrables, monstres gangrenats, avantpassats, únics vers aborígens, del temps horrorós quan les ànimes eren muricecs amb carotes de dimoni i les

llavors eren rocs amb líquens feraços qui es transformaven en entitats autònomes.

Lleigs ells, i lleig tu, i cascun de llurs àtoms, i cascun de tos àtoms. Els àtoms sempre són els mateixos. I qui ets? Ets qui són. Narigut, orellut, etcètera. Fats grumolls en garbuix. I a la superfície, al cresp salvatge de l'emergència impossible, hom s'escarrassa debades a millorar. Hà! Fútil i no gens sàpida regeneració. Car som com éreu. Pitjor. Per què trencar-s'hi les barres? Ens irregenerables, irrecobrablement degenerats.

Rabadà sense il·lusions, no crec que a la intempèrie duri encar, tot desmenjadot i savi, tampoc gaire.

(...)

Aquest era eu, el rodamon, n'Aristarc Verdura. Arreu hi feia un tomb, no pas corrent ni caminant, ep, passejant, només passejant, a les esteses roents dels deserts, a les neus perennes de les serralades més alzinades, als oceans més plans o furients, sense cap rosec a les entranyes, més eixerit que no un gínjol, més viu que una centella...

Soc una merda, i ho dic i reconec ben fort tostemps: Mots apotropaics, és el que cal. Hi ha pertot arreu orelles de déus malignes, envejosos, gelosos, rancuniosos, qui no volen que ningú sigui vantat ni menys que es vanti com cap merdeta de barri idiota...

Volia meditar de ferm, buidar el cervell, volia ésser com qui, ascètic, no pensa absolutament en re. Mes soc llavors aquell qui cern idees, imatges, mots, de tota mena, que li envaeixen l'enteniment...

Panorama fosc a tots cantons. El trist llumí de l'enginy en treu tanmateix de trast en trast colors. No els balafiessis,

ca?

(...)

Al colomar la deflagració del llamp. Amb contundent ferocitat tot se n’anà en orris.

Bo i pixavagant per cap camí de sirga, m’havia trobat part de terra un llibret de llumins pus tost llordet; obert, veia que hi duia, rere la tapa, on no hi havia, potser massa humits, els llumins que restaven, escrit en tinta d’argent, un críptic missatge.

L’havia dut a cals savis. Madurs esclaridors qui al colomar en desxifraven les estructures, en patiren espurnes que els emboïgaven les capellines. L’emboïgament de llurs capellines els obsediren llavors prou més que no pas mon missatge en tinta de mercuri. Se n’obsedeixen, com dic, i hi llangueixen hores i hores, sospesant l’abstrusa anècdota del per què el llamp els triava.

Entre cranis de monstruosos insectes, els estruços savis, amb budellam flatulent i pudent suarda, amb cares de truges fades, culpaven el missatge al llibret de llumins per l’atracció inesperadament fuliginosa en aquell cel blau viola.

Ells, qui, faci el temps que faci, eixivernen amb melangia entre l’ivori de llur recer, els atueixen els riscs que saben que se’ls atapeixen enllà dels murs tacats del calci dels coloms qui, quan cal, per tota manutenció alimentària, no consumeixen ben guisats, això també, amb sofregits de pebrot, tomàquet, ceba i julivert, de llur humil, mes és clar que prou savi, hortet, al mateix terrat ben assentat.

Quins remolins instintius, neuroquímics, d’estatures espectrals, no se’ls engegaren llavors que, quan m’hi

presentava despreocupadament l’endemà, ensems, unànimes, no assajaven, malparits, de defenestrar’m?

Noi natural, amb dentetes de muricec, poc sabien tanmateix amb qui se les heien.

Sou mecs massa emocionals; humilitat zen és allò que us cal, els deia.

S’estimbaven amb crits esglaiadors d’aufranys, i de ducs i xuts. Mes mans de falcó en llençaven, del grapat, gra a gra, balustrada avall, aitants com en trobava, fins que a les urpes, ensangonades, només m’hi romanien, enganxifades, unes quantes d’argentades plometes. De mal avisats coloms.

(...)

(*Ninota de les neus/ A qui totdéu li endinya*.)

Nit tota d’espesses bromes, i no s’hi veia collons gens.

Miasmes de desesperació qui enjòlit enigmàtiques i tenebroses hi roden, sobtadament, se li empeltaven, llurs rels com garfis, i, a bastança, saxífragues, ben rompuda no la volen.

Tot allò còsmic és magre i transitori; espasmòdic, irrisori; nugatori i trampós — amb tota la raó sé que decideix.

(...)

Per tothom violada
Ninota de les neus
Na Quiona no creu
En cap mena de déu.

—Cada déu és vil enze

Amb malèfica veu.
Prest cal apagar-l’hi
Som-hi valents hi aneu.

(Fa, Ninota de Foc
Na Quiona roent.)

Macabra crueltat
Luxúria ferotge
Encanteri i fideu
Tinta d’argent.

(...)

Calaveres de gripaus/
Ara jugàvem a daus/
Ningú qui en prengui el timó/
Vaixell a perdició/
Queien daus entre el serrill/
N’oíem remot renill/
Som els quatre genets morts/
Qui colquem esquelets torts/
Ens juguem qui es menjarà/
Els altres: Darrer sopar.

(...)

Assolida la dedició dels nostres penibles trols, el més petit de tots aquells malparits monstres, de més a més ran la contesa escapçat d’ambdues cametes i doncs encar pus menut, demanà al compacte ans cohesiu aplec de titànics tirans, vull dir, als tirànics titans, tant se val, d’aquells exoplanetes més reeixits que esborressin d’una puta vegada aquest món que només servia per a pol·luir els voltants amb gasos letífers i sorolls abracadabrantment malèfics.

Tant se val. Ara que tot crema, ara que els planetes cremen, ara que crema l’univers, ara que som verament a la crema de la crema, som-hi, agafem el guitarrot i cantem-hi, escardalencs, els nostres bords poemarres (epinicis i peans).

Ara que et mors, ara que tot l’excés babuïnesc del viure s’esfigassa definitivament, que l’enèrgica punxada de batuta final et foradarà ulls i cervell, rellisca impàvid corrent avall cap al vòrtex que tot ho draga i endrapa, tot s’ho empassa, xuclant esbojarradament, i a ritme de colossal sangonera, mentre els voltors de plomes enceses, energúmens circumstancials, sobreïxents d’odi i renecs, t’espicossen insistents com si ets monstruosa pansa.

Vinguts d’enlloc, encar els darrers distants mastegots t’aterren al clatell, déus invisibles te’n venten com més anem més forts encar. El trau negre se t’eixampla, aixopluc d’aixarop boirós, esvaeix-t’hi sense escàndol. O encar rebràs segurament pitjor. Els sílexs t’esgarrapen i s’esgargamellen, mentre t’escriuen a la botxinejada pell rucs rèquiems. Rèquiems tan rucs com els poemarres d’adés — els peans, els epinicis. Tanta de vacuïtat i de mentida.

T’has de retre a l’evidència. Ets innombrablement repetit empastifament que davalla engolit brutalment per la mateixa bruta bunera de sempre. Bunera que deu dur a l’eternitat on es deu reempastifar la mateixa barreja. De sempre. Panorama obtús. Quina entabanada.

(...)

(*Confós massa sovint*.)

Confós massa sovint
Ja no sé com disfressar’m.

Si en sabia m’abillava

Amb els estranys conspectes
(Preferentment amb els boirosos
Procel·losos
Dels diferents lepidòpters existents).

No hi ha res a fer
Foto cara de tothom
Foto el cap de qualsevol
(Algun dia ben aviat em prendran
Pel criminal més cercat pels criminals
I abans no aixecaré l'altre peu per a caminar
Ja seré collons mort).

No hi veig la solució
Altre que potser no moure'm
(Sempre no vist) de lloc.

(...)

M'hauria de trencar completament la cara a cops de pedra per a no ésser reconegut ni doncs acusat. Destruir la carota, indeed, tal com feien, tampoc no fa encar gaire, amb els suïcides i amb d'altres "criminals" "ajusticiats" pels "civilitzats" cretins, no fos cas (hà!) que tornessin, transformats en espectrals "dobles", a emprenyar els "justs", és a dir, els podrits malparits de debò.

El suïcida se sap lliure en potència. Té la clau de la gàbia on som, sovint massa escanyadora, irrespirable.

I qui no té cap por de sortir quan vol, pel propi peu, de la fotuda gàbia, és invencible.

(...)

(*Somieig de nit d'estiu entre kamikazes mosquits*.)

Tot això em duu a l’esment el fet que a la meua extrema, molt espatotxina, jovenesa ja m’havia pensada la solució del suïcidi. Un suïcidi col·lectiu, massiu, absolut, de tots els catalans. No vaig convèncer gaires dels meus contemporanis, bé que alguns n’han lleixat testimoni a llurs endolcits, temorencs, escrits privats.

Els irredempts sense solucions vàlides, prou que atemptaven contra les garjoles i les catastes. Allí els hi tenien, entre congrenys, donant-los pel cul. I tot i guits, no pas que sabessin (ni poguessin) (amb fórmules ineptes, inaptes) deseixir-se’n.

Reconec, sense pèls ja sabeu on, que no haig pas gens el do ni de la retòrica ni de l’eloqüència, subjectes per al tit mai no estudiats, trobant-ho ell (el tit, ço és, jo) tot plegat tasca inútil, inaplicable, per a un tarannà orc i adust com el seu, qualcú qui s’estima més callar que parlar, i si mai parla, només mormola, gairebé inaudible, i a tots ops majorment d’inarticulada faisó. No el sent, com aquell qui repeteix la dita, ni el coll de l’esfilagarsada samarreta.

Què hi farem. Me n’adonava ben tost que, si mai intervenia espontàniament en cap conversa, i àcid i cínic com soc, aviava cap comentari de minyó vergonyós i reprimit, qualque sarcasme inepte i pretesament humorístic, és clar que ningú no l’apreciava. Allò em féu pràcticament emmudir per sempre pus.

Els proposava rucament, de vegades, les menes de suïcidi més carallots. Autoescapçat amb lluent destral damunt l’escassa terrassa de dalt de tot de l’obelisc (o àdhuc el minaret) més altot. Per exemple.

Ara, era tanmateix evident que tenia raó. Corcats pels sanguinaris invasors qui ens destrueixen de dins estant;

hostes o corcs qui incansables ens corquen fins que ens aboleixen...

Amb un destí aparent d’acabar esdevenint canfelipútrids — quelcom molt pitjor que la mort — tot s’hi valia. Qui és vol víctima passiva de la maledicció de caure (més d’hora que no pas tard) al verinós parany letal del veí avariciós, cobejós, genocida i putrefacte? Cap de naltres! No pas!

I doncs prou que aquella era la solució perfecta. Car érem posseïdors de la clau!

Amenaçats d’ésser absorbits a la soll repel·lent dels castelladres, abjectes infectes monstres d’avarícia, de feixisme, de cretinisme, d’estupiditat palmària, d’ésser menjats i païts i cagats per l’ECS (l’erupció del canfeliputridisme supuratiu), i obligats aleshores, maleïts, a bordar en HAP (l’horrorós algaraví papissot), bandejat i esborrat definitivament el meravellós intel·ligent i eufònic parlar nostre... Quin altre remei hi veieu vosaltres, companys!

Més grandet, i veient que entre els milions de catalans com cal hi ha (com hi ha hagut totjorn) mecs brillantíssims... Ja en acabat de petites preparacions secretes conduïdes amb èxit, proposava l’esclat anunciat pertot, esbombat internacionalment i molt seriosament — els catalans, tothom sap que seriosos, quan volem, rai, que hi anem de debò debò, que ens hi fotem de cap, que no juguem mai per a jugar, que en lleixem de collonades, que anem al gra, al pinyol, al nucli fred de la roent qüestió final — proposava, dic, amb tot l’esbombament que ens proporcionen els diferents mitjans actuals, l’anunci definitiu de l’esclat imminent d’una bomba atòmica catalana (la catalana la millor que no hi ha), l’esclat de la bomba tot-anorreadora al cor mateix de la nostra pàtria (no pas la llur, no pas la pútrida empastifada que a ells els pertany).

I collons, com corrien llavors fora, i com piraven i guillaven, i fugien i es desaven ben lluny, i filaven esgaripant esglaiats, i fotien el camp cagats a les calces, i com s'elidien, eunucs, i com s'erigien de sobte absents, i ostats i arruixats, com rats amb la passa, com se n'anaven tots els botiflers i els traïdors ocupants infiltrats, com gambaven esbufegats cap a llur merda fastigosa de repugnant cagalló de contrada escarransida, avariciosa, feixista, ignorant i miserable.

I llavors ja no ens calia, vós, oidà, ni suïcidar'ns.

(...)

Hora de canviar de mantra, no fotéssim, i tant!

Per comptes de l'antic, obsolet, rosegador, ratador, corrosiu, corruptor, depriment, castrador: «Invasors vingueren/ I fora ens foteren.»

El nou victoriós, gloriós, orgullós, sublim i acomplert: «Invasors vingueren/ I fora ELS FOTÉREM.»

Som-hi. Som-hi, catalans!

Desterreu el neguit, eina errònia per a assolir cap mena de delit!

(...)

(*Suïcidi vergonyant*.)

Tothom ho sap. La història és clara. Castellàdria (d'altre nom Canfelipútria), la campiona indiscutible dels genocidis al món; tots els rècords de l'anorreament de les nacions li pertanyen. (Tantes de nacions esborrades de la història, anorreades com ara mateix els maleïts damnats il·lusos catalans!) Basades en el racisme més hiperbòlic i en la

brutalitat més cretina, les innombrables croades de destrucció total i de lladronici absolut són els punts àlgids i sempre colts de llur deplorable, miserable, repugnant, història.

Cert que no pas solament mercès a la seua crueltat, a la seua aviditat, a la seua avarícia, certament les més desesperades del món; també immensament ajudada pel suïcidi de les seues víctimes sorpreses per tanta d'aparentment impossible brutalitat. I no cal dir que, adoradors seculars del cretinisme, també ajudada per la religió més odiosa mai inventada — on quatre gats escollits (ells, és clar) van al paradís, per a fotre-se'n de la resta de la humanitat condemnada a les pitjors tortures mai imaginades per cervells podrits, amb tortures sense fi, i eternament, sense cap pietat mai, i sense possibilitat de remissió. La merda màxima. El feixisme castelladre intrínsec convertit en dogma infal·lible i inamovible.

Les nacions qui sobrevisqueren i es tragueren el jou de la tortura canfelipútrida, com els Països Baixos, immediatament esdevingueren allò que l'avarícia traïdora dels castelladres no els haurien mai permès d'ésser, és a dir, lliures i pròspers, els millors naviliers, navegants i mercaders del món.

En Benzoni mateix ens ho diu ben clar. El suïcidi dels taïns, dels asteques, dels inques, la passa sinistra del suïcidi de totdéu qui viu per on el castelladre no gosa trepitjar...

I els datspelcul catalans? Llur suïcidi inaturable, és clar, sempre s'ha vist a l'horitzó, mes no pas pres a la valenta, no; en canvi, limfàtics, els catalans, un suïcidi lent, de segles i segles, sense pressa, botifler a botifler, de mica en mica, bri a bri d'invasor ocupant... Fins ara... Ara, on el suïcidi s'accelera, un suïcidi declarat, ja menys vergonyant. Desconfits. Retuts definitivament. I perquè el canfelipútrid

acabi d’aixafar-ho tot d’una puta vegada. Tant d’esperar inútilment! Som-hi, nois, uf! Ja hem arribat al darrer atzucac. Bona nit.

Els pobles qui anaren anorreant, quina opció els donaven? Trieu, infern o infern! Ni el suïcidi us salvarà, perquè a l’altra banda qui us penseu qui hi ha, controlant molt cruelment tots els turments i instruments diabòlics! Nosaltres, that’s who!

Aqueixa és la tria que t’ofereix el pútrid, l’infern de la mort, o l’infern i mig d’ésser a la terra un convertit, és a dir, un altre castelladre com ells (càstig molt més greu i infamant), tret que ni això, no pas un castelladre amb drets, un castelladre d’ínfima categoria, un esclau, car ells, els pútrids (estranyament racistes, sense raó, car els més imbècils del món) són els únics qui hi caben, al paradís, els únics qui són a la gàbia de tots (en nom del déu dels cretins i de llur sempre cretí rei) per a robar i assassinar impunement tothom altri qui poden, i com a premi poder en acabat fotre-se’n dels torturats eternament a l’infern. Un infern on de moment tots els suïcidats, impotents davant tanta de bestialitat, ja no s’estimaven més d’anar (car hi havia la molt probable possibilitat que, a part d’avars, boigs, cretins, i franquistes, fossin mentiders) que no pas d’esdevenir feixistes aixarnecats ja a la mateixa puta, condemnada, terra.

(...)

Ei, és l’hora de glòria per als caragirats!
Un instant il·luminen el cel dels guanyadors!

Cel que solia ésser dels eclipsats
Dels inexistents, dels fagocitats...
I ara pertany als bons violadors!

El nucli dur dels nous propietaris
Pestífers i amb crits esglaiadors
En decretaven, sense embuts, nefaris
La infernalització total.

Esborrats els qui abans hi maldaren
Llurs pedres i escrits obra de falsaris
Dir cal que tots solets s'invalidaren
Si mai ningú els retreu amb ànim fantasmal.

Cel ara esdevingut cremat cul d'orinal
Tot de la merda ple dels qui els acomiadaren.

(...)

(*Somieigs del qui es passeja entre escurçons pels olivets*.)

Desarrelada fa cinquanta anys, amb un tremp seductiu, i sobretot amb un calze de tot miracle, ço és, una sublim heroica vagina, qui sempre m'ha guanyat un sou sensacional. Admirablement ecdisiasta, només despullar'm, les cigales corren a amagar-se-m'hi, a l'anell meravellós, l'anell d'en Giges de debò, on els reis dels cossos es tornen invisibles. I amb els reis, la resta de la societat d'allò que un moment abans havia estat un home, ara estrangulat i desaparegut. Ningú no el veurà mai més, i en tot cas no pas com era, car ha esdevingut, com dic, insignificant — més: Invisible. Car sap la veritat, ha vist i tastat el cel de ple i sap que re altre no s'ho val. Va pel món com si re no veiés — i ningú a ell.

(...)

Hom s'adorm i comença l'espectacle de la creació (aquest cop la bona, vós).

És als somnis on hom sent les més grandioses musiques, on veu els millors, més acurats, artísticament acolorits i

dibuixats, films, i no cal dir, on viu les més vives i significatives i memorables experiències.

Érem fent cua a l'escorxador i a l'uníson i ad nauseam tota la colla d'animals heterogenis cridàrem: Enganyifa, enganyifa, vós! Quina merda de món malinventat!

Calia trobar entretant un modus vivendi o altre, un cop tancats per a l'eternitat al parany hermètic del viure. O més aviat calia trobar un ràpid i millor modus moriendi que no el d'ésser traïdorencament assassinats al ple de la vigoria.

Llavors mig nu i a mig podrir, apareix ell. Parlem del poeta reptilià, en Naüm R. Boom. Cassandra emprenyada, a frec de riu darrer, l'Estix, el polímat Naüm, esguerrat de guerra, ara derelicte, sense sostre i sarnós, pollós i afamegat, romàs nogensmenys cèlebre entre els altres il·luminats com ell.

Les insidioses rels de les floridures a la pell (com ara vellut de falena verdosa) se li havien (prou era palès) introduïdes fins al fons (el cor o el pinyol) dels òrgans cabdals.

A les aigües pudents del túnel del fotre, infestat d'afolls, d'avortons, llampecs d'última horror. Aiguamorts infectes voltats de ribes deletèries empedrades de feixistes a mig podrir.

No, no, it ain't at all so very rare... That often I've had to cope with a nightmare!

Com tota maquinària, la dels somnis pateix abruptes avaries.

I ara aquesta. Algolàgnic fetus qui tot i no haver mai vist (i això molt remotament i part de dins) altre cony que el de sa mare, ja en trempa entre les doloroses contraccions com renoc qui assagés son pirulí de gran granot.

Car força de somnis semblen prou ésser esquinços o estrips de records o memòries ancestrals de terribles perills endurats pels més reculats avantpassats de l’espècie, en temps tan primitius àdhuc que devien ésser encar com qui diu d’embrionària formació, gestació.

(...)

(*Quin altre ventís pensament d’aire no pensava avui el pec pensaire?*)

Hom es demana, vel·leïtós i perquè sí, si el món d’aquella llorda vermina roda encar, ni si al seu subsòl en cruanys hi rau re que es bellugui amb voler propi.

Llur cel se’ls havia tornat tot negre, i al cel tot negre un Sol encès, irritat, vermell, supremament emprenyat, era palès que volia fotre foc arreu. Mentre es fregien, acollonidament se l’esguardaven, çassús. Perplexos, estabornits, com totjorn, sense entendre-hi re. Tot ho havien trobat sempre d’allò més patològicament enigmàtic, incapaços d’extreure’n cap coneixement amb cara i ulls.

Babuïns impotents, grollers, eruptius; mal clenxinats, emocionals, sentimentals, ecs, execrables... Havíem vist que, com gallines de galliner en flames, flamígers fugien desrengats, fotien el camp vers enlloc, tantost cap al migjorn incendiat, tantost, prepòsterament, tombant tot d’una cua, vers l’altra banda, i qui era davant, llavors darrere, sense que allò fos solució de re.

Nit incandescent, tot hi ix de llera, i assagen, tanmateix sense ponts, encesos i ensorrats, de passar a gual tants de novells rius de lava. N’acaben instantàniament mutats en un esclat de llum breu com llampec.

Per llurs venes i artèries i vasos limfàtics, vescosament hi feia via només sutge, i, amb els excessius esgarips s'havien empassades les genives, i ara ni pair-les no podien, havent païts ja abans els torrats budells.

De part de l'astre embogit, nogensmenys, zero pietat. Cremaven. Irremissiblement. Infern accelerat. Hi fotien el paper de torxes esvalotades qui ensopegaven arreu per l'escenari tenebrós. Plegats donaven un rampeu a la reina dolenta, obligats a ballar-hi, fúnebres, amb sabates de ferro roent, fins a no esdevindre-hi així mateix carbó polsegós, luctuós estalzí dispers ben tost.

Incinerats. Mossades de cendra per a la sedegosa, frustrada, mort. Massa poc.

(...)

D'aquell indret condemnat, adés estudiant-ne la fauna, vèiem que l'animalot on ens agullem ara és dels pitjors i més capsigranys que mai enlloc no hi hem trobats.

Els homes són els éssers anormals per definició, les bèl·lues betzoles qui, en tost d'heure dos forats del cul (apellats en científic "conys"), només en rumbegen, desgraciats, un. No són pas doncs com les dones, qui, si més no doblement higièniques i com cal, n'heuen, com és de reglament, el mínim decent, el parellet de rigor.

En tost de l'altre, és a dir, en tost del cony que els manca, dels dos més normalets (amb tres, quatre, o quaranta, conys, tot això que hi haurien guanyat, però ara ja no hi arribaran mai), els homes hi heuen un penjollet estrany i fastigós, una mena de circell superflu, com ara una aixeteta minúscula d'on de cops raja suc. Un suc cal pensar, lògicament, que deleteri, nociu per a tothom, inclosos ells mateixos, car no pas que durin gaire gens, es moren com

flametes sotmeses als més tímids bleixos de cap descordadet huracà. Animalots talossos, com n'hem dit.

Un suc, un moquet, no pas nutritiu ni bo per a cap mena de feracitat per a l'estrafolari, estrambòtic, terreny cremat on rauen; un suc no pas gens, doncs, com ara el lamentablement malaguanyat dels dos conys de l'altre animal, força més perfeccionat. Oi que ens en fèiem un fart mentre hi érem? Aprofitats, tots al convit, com hi xumàvem! Bòtimes i pòtimes. Orgíacs, esplèndids, tips!

(...)

Cada cop que un humà mitjanament raonable mor, el món mor — el món (l'univers) de la seua concepció mor amb ell. Als ulls boirosos de la raó dels humans no hi ha re més ivaçosament fungible que l'univers. D'ací que totes les constants que en diuen els científics sobre llurs universos no calgui sinó creure que siguin ni esdevinguin al capdarrer altre que erronis bunyols (de vent) (de vent endut vers el no re).

En canvi (n'hi ha per a riure). Res més sòlit (i tanmateix doncs sempre estrany d'albirar-ho nou de trinca, com qui diu, no pas perquè sigui doncs gens nou — al contrari! — ans perquè els ulls que l'esguarden en són); res més passat de moda, doncs, mes per al qui neix, per a l'infant, i àdhuc sovint per al jovencell del primer vol i tot, aquest món, com diem, per al caduc també tan caduc i a frec d'anorreament, un món tot malmès, cruiat, atrotinat, moribund i extremunciat, és, es veu, sovint, d'allò més collonut.

Inútilment, els mig corcats i tronats volien dir-li, a crits esfereïts: —No, meravellós, no, gens! Res no n'és! Tot és fet malbé, tot és obsolet, tot és rebuig immund, i a frec de destrucció final!

Debades, com diem, car el nadó, el pipioli, el caganiu, no se'ls creu mai molla. Caldrà doncs que ho aprengui amb allò que en deien experiència, és a dir, li cal abans anar tastant, ben aviat, i a de més en més ràpids glops, el verí molt amarg del viure.

(...)

(*Font de jovença*.)

Volia tornar com qui diu a la seua molt fastigosament trista jovenesa, és a dir, volia viure cap enrere, i per això s'entrenà tota la vida fins que no reeixí de ficar el cap sencer al forat del cul; se'n va adonar, aleshores solament, que viure reculant no era sinó immergir's en merda.

(...)

El teu cos és cigalot, i la mort és mà qui el cos et masturba perquè el darrer, suprem, orgasme no esdevingui (no es resolgui en) escorreguda, no pas de simple banal lleterada, ans de la més essencial escorreguda, ço és, la lleterada etèria que és el va suquet de vida.

(...)

(*Al reialme de les dèries sense eixida, el ludió, sos esforços sempre infructuosos per a treure el nas bromera amunt*.)

Posseïda per un dèmon de pregadeu, impertèrrita, com qui mastega fulles eixutes de coca, amb parsimònia, mes sense arrest, la mort triomfa arreu i tostemps. Si li dius, Afanya't, collons! Et fita amb ulls glaçats d'insecte indiferent, i el cas que et fot és nul.

No sé pas si es demana per què el teu cos tot solcat d'infàmies, ni el teu vult, boterut amb tot de llúpies i berrugues de vell, amb fador inescandallable, tant com

l’altre, independents, ambdós amb obnubilada determinació, insisteixen a viure, i existeixen, i perduren i persisteixen, sense cap raó, només per esperit de continuança, de no perdre el fit de l’infinit on creuen que els menen les paral·leles del pentagrama de llur viure pec i atziac. Deludits il·lusos, s’amusen tots sols, esguardant l’immòbil no re amb fleuma complaença, com qui hi veu, diria, marejades sempiternes espirals d’op-art blanc-i-negre.

(...)

(*Assassins pagats i de franc. N’hi ha per a tots els tasts*.)

Veí teu, aquell granat unicrural, el monogambista qui es veu que perdia tota una cama, cuixa inclosa, al Vietnam, i ara gambeja molt desmanegadament, coixim-coixam, amb una pota artificial feta amb un metall buit i negre, i mal collat a collons, amb les articulacions que grinyolen, i va sempre acompanyat pel seu gosset tot pollós, burell i brut, silent i mandrós, i quan fas la caminada del matí, veterà com ell, te’ls trobes gairebé diàriament, l’home sempre escoltant la ràdio amb auriculars, i segons el que hi sent, si ho creu prou agradable o divertit, et saluda amb un gest amistós i un visatge il·luminat de joia, i si la xerrameca a l’aparell el vexa, no et saluda gens, i amb un vult tot emprenyat, passa de llarg, a l’altra banda de carretera.

No li he dit mai re, i a ell no li ha calgut mai respondre’m. Tot això que ens hem estalviat.

Ahir tanmateix, amb trets al vult particularment claferts d’odi, ha aturat el seu ciclopi caminar, ha ficat fre en sec als seus retorts andamis de carregat carboner, i em sembla que se m’ha adreçat, que m’ha dit quelcom. Ara no me’n record pas què.

Soc l’idiota de veïnatge, el pensaire pec, sempre pensiu i meditant, i fotent cara de fava, àdhuc hom diria ornat amb gambuix i tot, com la lluna quan se n’orna també, amb el seu gambuix de boira iridescent i irisada, cada cop que tria, la cretina lluna, de creure’s sacra, sacra no pas com el sacre, l’os del cul, ans com els altres reconsagrats, els idiotes dels cretins, universalment homologats, ells.

Què li he respost? No re, és clar. M’he ficat a cantussejar, a tall d’idiota homologat, també.

Tot allò que haig a tret d’esguard
M’esdevé quadre quadrat
D’on n’ixc força amusat.

Perdut al dolç somieig
A girs de coll sincopats
A tall d’ocell o d’insecte
A batecs fit i veig
I n’he capit i copsat
Breu o perllongat
Enriquit cada detall
Com fa el xut la nit
De cada missa del gall.

Esperonat per l’instant musical, l’esguerrat fot una visita fulgurant al seu rebost de trucs i enganys desats a l’àtic, i en surt amb tot un barret ple de quimèrics precs. Fa, poixeule: —Sé que et suïcidares i que ara, com a lògica conseqüència, ets feliç. Conta’m com es fot. Si et plau?

Li notava al ulls de psicòpata sincopat que era evident que em volia occir, em volia mort allí mateix, com si fossin culpa meua les noves novelles, particularment execrables, que avui no oïa al fatídic aparell, i em demanava si anava armat, i veia que probablement, pel bony estrany, metàl·lic, a la sina, i ja anava a fotre urpada a la meua arma, quan se’n

tragué un carrau lluent, o potser era un calidoscopi, per a enlluernar l'idiota, qualsevol objecte inútil, que em presentà de graciosa penyora per a la meua confessió.

La cançoneta mormolada de faisó gairebé inaudible fou aleshores represa per l'idioteta.

So esdevingut l'home sense solucions
Jo qui n'era abans l'home de les millors.

(Sic transit doctor mirabilis
Amb una idea fixa al seu cerebri inhabilis.)

Volent-me suïcidar, m'operí prou reeixidament, bo i fotent-me enlaire, amb un bon tret, pel cap baix lòbul i mig. I és així, pròpiament lobotomitzat, que finalment no atenyí la felicitat. Ja no volia occir'm, ni d'altri occir. Al contrari, ran de llavors, trobava que la vida, collonuda rai, vós.

Em faig ficar feblement a cantussejar de bell nou.

De quan n'era n'Orfeu me'n recordava
Que quelet quiti de re, per pec i pot de la pega
Per a delit de les padrines
Tocava arreu del barri la bandurrieta.

Ara per les vellúries tot desmanegat
Llenceu-me als peixos que em facin, bufaires, bocinets
I tampoc no cal que em canteu cap gori-gori
Car mine is now the power and the glory.

Els parell de rancs tinyosos se'n tornen derrotats al llur tut tot capcots.

Aquest matí me n'assabentava. Sentia que en xerraven els altres bruts vells de l'asil. El sedegós indígena, l'indigne indigent, el mal aparellat "vietnamita", fins en això la cagava. El tret li sortia guerxat i el gosset sarnós durant la

nit, tot perplex, primament glapia i roncament aücava. No els veuré mai més passejant enlloc, altre que entre les ben enquadrades procel·loses negres nuvolades alhora pels meus ulls i pel vent pluig rítmicament, estacadament, sincopadament, empeses. En tost d'atènyer la meua felicitat, en Sapastre no atenyé sinó nirvana, ço és, la plenitud de l'oblit, dut per la pietosa mort.

(...)

(*Entre les confessions del nan idiota de na Blancaneu, això*.)

Ara fa qualsque decennis, altrament oblidosament esventats, assabentada que era pec poeta de barriada, inepte trobaire de suburbi, se m'atansà, en carreró ombrejat i solitari, una veïneta, amb ampla i estampada minifaldilla de fil i giponet verd fosc molt cenyit, que l'assessorés, fent-se la hipòcrita vergonyoseta, sobre uns "humils" poemes seus.

Molt atent, amb obsequiosa cara d'idiota, atenguí com un estaquirot, amb la carcassa a repèl de com la fotria tothom altri qui gaudís d'un dit de seny, a cascun de sos mots florits i florits (alhora de floridures i de floridura).

La primera resposta que et ve llavors a l'esment, és clar, és:
—Who the hell cares for your fucking stupid shit?

Tot seguit, però, l'hi copses possibilitats de Blancaneu, la fava figatova (la figa favatova?), i li deies, amb paraules i arguments bizantins, ço és, d'idiota, crec, si ara mateix molt m'estreny el crani i assaig de fer memòria, i la memòria no em fa la guitza, i ambdós no fem llavors buida cala, li deia, dic:

—Dear, I can't penetrate your poetic soul, unless I penetrate first the shell wherein it ensconces, namely, your poetic

body. Let’s abscond to your tiny snuggly den, then, and see about it (and them!) all.

Car no podia pas portar-la al rònec hospici on aparentment no diuen que visc.

—But my husband... — replicà.

—Banish the ugly sordid thought! Poetry must be courageous, strenuous, daring, gutsy, bold! Epochal, epical; typical, topical; a bang! Poetry is bohemian, and hardy and staunch, or it ain’t worth a blob, sad and stinky as a fit of farting against the wind.

—Ok.

—True poetry don’t honor nobody nohow! At the most it humors proudly and supernally them, the anomalous nobodies.

—I’ve said ok, ok; walk this way...

No cal dir (o per què me’n recordaria encar?) que se’m sotmeté (una vegada!).

Pensant-se segurament que qui es creuria mai un idiota, se sotmeté com dic al fotre, i és cert que a ningú no ho revelava (ni menys me’n vantava, car qui se’m creuria, paraula d’idiota, a part que un idiota és patent que tot ho oblida isnellament tantost) (i a part que com el setè nan, el nan superlativament idiota, de la Blancaneu, el qui per totes aqueixes raons és qui més carda, soc en públic mut, i només esdevinc molt romàntic i apassionat a l’hora del fotre, a l’hora del debò debò), i no ho revelava, dic, fins ara, que m’ha vingut així com així al batzegós consirer.

No cal dir que els seus poemes, com els meus, eren una merda. Com d’altra banda també ho són gairebé tots els

poemes del món; no fotéssim, quants se’n salven de la crema? Ben poquets, un grapat! Un trist grapadet i prou.

Paraula sincera, i vera... de trist cap bord qui es va tocant la pera.

(...)

(*El depredadors hi són, a l’aguait, perennes*.)

Fas bé de fer com tothom, de fer veure el que no ets. Rere màsqueres més o menys mascarades, tothom fotent la viu-viu i prou.

Imagina’t tothora espiat.

No pas per déus — tret que, si ens hi mirem bé, el déu dels cretins, deunhidò, oi? — el bòfia suprem, de feixisme xop; el bòfia paradigmàtic, de referència; el bòfia en cap, el més pervers, fanàtic i degenerat. Tant se val. Allò que deia: No cal que t’esmis espiat pels déus, inútil empresa, ni per cap altra de les ídoles arrencades com podrida panna de tantes de les supersticions fastigoses apellades religions, ni per espectres, doncs, ni esperits, ni menairons, ni per d’altres xarons ridículs fantasmes, ep, ni per cap altra d’aqueixes tocades merdegades inexistents.

Rituals màgics de mera fantasia. No hi ha màgia enlloc que valgui pet ni llufa.

Fantasia i somieig. Tan fàcil que esdevé als somieigs endinyar-hi conys a la babalà, tal com ragen, sense entrevancs, ni manies, ni recances ni neguitejadores conseqüències! Per què fer malbé ni balafiar doncs els somieigs en ximpleries repugnants, com ara inferns, i cels, i déus, i dimonis, en merdegades metafísiques inexistents, inconcebibles, altre que per cervells corromputs o del tot desmanegats, inservibles?

Tant se val. A tots ops, fes-ho. Imagina't tanmateix tothora espiat per altri.

Per altri, un carallot sòlid i actual, qualcú d'ara mateix, amb os i cos, qualcú com tu mateix.

Sovint, si doncs no sempre, prou ho endevinaràs.

D'ací que calgui sempre parèixer, semblar, aparentar, allò que hom no és.

Món en gàbia de vidre transparent. Enlloc no hi ha lloc prou segur.

Cal fotre's. Cal fer-se fotre fins a la darrera síl·laba del temps.

I així anar fent — tan tranquil·lament ni equànime com manegar no et sàpigues.

(...)

(*Irredempts Ostatges*.)

Que res no aturi la roda; no vull alteracions en la tela contínua del temps.

Alceu-vos com titelles de cartró una vegada i milions de vegades fins que la màquina de l'univers no foti el darrer pet.

Res no és inevitable, tret la mort si ets viu.

Tot allò que ho sembla, és il·lusió.

No hi ha fat. No hi ha destí. No hi ha predeterminació. No hi ha futur.

Només hi ha l’espai on passes, l’espai que et passa. I au. Bon vent.

(...)

[*Llibres lliures llambrescament i a lloure lliurats als llits per lliberts i lleials (mai gens lligamosques, ni lleigs ni llords, ni amb llémenes i lleganyes) lleugerament llagoters llegidors qui de llis us els llegeixen amb llavis lluents i, quan els és llevent, amb la lluminosa llúpia, a llossades us lleguen tot de lletoses, llepissoses, llavors, per a les llépols llepolia*.]
[“*Llevat que sens llevat llavors les llavors no lleven*.”]

La literatura és un refugi per a aquells qui n’hem besunya.

Qui ama la literatura mai no és sol; al contrari, és més acompanyat que no mai, car amb molt millor companyia, i això sense que li calgui ni escoltar ni dir re, és a dir, no li calgui mai ni sentir ni dir cap bestiesa ni estupiditat com és de regla, de reglament i de règim, quan s’escau de trobar’s entre bípedes de carn i ossos, i no pas amb figurades figures. La muda conversa és menada amb els cervells més ben dotats d’aquesta per força tanmateix força limitada esfèrula.

En mot encertat de savis filòsofs: «Com hi ha sentors que no sabem ensumar, ni colors que no sabem veure ni destriar, ni sons (sonoritats) que som incapaços de sentir... així idees (qui sap quantes, belleu infinites) que no podem de cap manera concebre.»

Un cervell doncs amb pler de mancances, força defectuós. I tanmateix d’alguna cosa ha de servir. Serveix per a raonar, per a fer anar la lògica, per a trobar vies que no siguin potser tan errònies i forassenyades com les que hom, molt idiotament, et presenta normalment. És palès (llas!) que tothom qui és viu ha estat víctima ineluctable, i d’ençà de la

més tendra infantesa, de les mentides i falòrnies de mestres i família, i al carrer de les capdeconyades de xamfrà, de les banalitats d'obelisc, de les carallotades al voltant del calumet, de les datpelculades de conclave i convenció, i no cal dir, si l'empenyien, indefens, dins cap dels temples on les falòrnies fanàticament més s'exacerben, de les caguerades bucals de trona i sermó!

(En un incís diré que per a fruir encar pus de la literatura, és bo potser de començar com jo mateix no ho fiu, d'autodidacte i de força ruquet, molt limitadet en les capacitats cerebrals, i qui sap si com més limitadet, millor. Més marge, més terreny ignot, més recapte nou, per a l'expedicionària troballa.)

Com diu si fa no fa en Boltzmann, si hi fiques de debò l'ull de la raó, és molt més lògic de pensar que, posat que calgui un déu, que no pas que calgui gens, és clar; tant se val, la qüestió que si vols déu, déu ets tu; a tu et toca irrevocablement de fer'n, de fer'n el trist paperot.

Déu només n'hi ha un, i vulguis no vulguis (condemnat!) ets tu. Tu! Cagada l'hem! Coratge, noi, vull dir, cervellatge! Pitjors tots els altres déus. Mi-te'ls! Forat pudent de la definitiva comuna avall!

Cal acceptar l'esgarrifador veredicte, xiquet, què hi fotrem? Mala cara quan... Potser — horror rere horror, i rere horror, horror! — potser no et moriràs mai! Calla, que ets omnipotent, carallot. El suïcidi.

Fes-t'hi, doncs, entretant. Que déu, doncs, que l'únic got (víking? bàrbar?), no, que l'únic "gott" ets tu. Du bist gott. Der einzige! Ets el gott; i millor encar, el got. El got tot ple de tot allò que hi ha i hi deu haver, clafert d'una samfaina... gens simfònica, ni harmònica, ni melòdica, no, una samfainota tota cagada i mal remenada, un àvol guisat

sobreeixint d’absurditats, de bogeries, en merdabarreig inescandallable.

Car és això; no és pas que siguis déu, és que ets molt més, ets l’univers sencer. O calla. Tret que... Tret que no. Que no n’hi ha prou. Que en realitat tot es genera al (i ho genera el) teu cervell; que tot hi és, al teu cervell esventat... I ni això. Car tu no hi ets, enlloc. Tu no ets, no ets re, ni déu, ni got, ni univers; re. El fet és que no hi ha sinó aqueix cervell qui t’imagina com imagina tot el romanent del que sembla existir. Existeix el cervell. I prou. Un cervell qui per caprici troba que li faria patxoca de generar un personatge qui creu que viu tot el que viu, i això en tot un atapeïdot espai màgicament i espontània tret d’un barret inexistent, un espai que tampoc no és enlloc i on tota la fantasia existent (existent només al mateix cervell i prou, amb sobtades memòries falses — a l’Alabama, batzim-batzam, on amb el vent plovien matalassos? — al badall de la sípia, parany per al colós, s’hi arraïmaven els malentesos? — i amb atzars i amb estranyes relacions, evocacions, concomitàncies, concatenacions, i amb tibantors i afluixaments, i amb tota la tresca i la verdesca... ens hi estendríem eternament) no és sinó això, un fumet de pensament efímer.

Així, diu, o dic, tota aqueixa fantasia, aqueix somieig continu d’un tu immergit en un univers tanmateix tan confús i complicat, tan imaginativament barrejat, tan eternament reciclat amb tot d’àtoms i partícules esbojarradament acunçant-se novament, rearrengant-se sense arrest, és produït per tu tot solet, pobrissó, solipsista desgraciat, i això, dic, diu, cert, és molt més raonable que no pas pensar que aqueix univers tan poca-solta pugui mai atènyer un equilibri instantani de tants d’ingredients subatòmics i pitjors, només per a crear’t — a tu! I encar menys, és clar, moltíssim més raonable que no pas que cap datpelcul assegut qui sap on, tot amagadot, gratant-se el

melic i la panxota i els collons, i fotent el corruptiu esguard alhora arreu, ho hagi parit perquè sí, per cap raó, perquè efectivament no sap on té el cap. Un cap inexistent, un cap sense cervell.

Déus incopsables i insondablement malignes qui juguen amb vides i esfèrules. Quina horror! Les idees dels crèduls cretins i creients de tota creença! Aqueixa gentota, disbarats rai!

Et demanes, cada cop que sents hom enraonar'n de cap altre: I aqueix altre capdecony d'on ha sortit, eh? No em fotis fer espetegar la rialla sardònica. Car el quadre no pot ésser més fastigós. Sobretot quan te l'esmes, el tan sagrat maligne, arrecerat com fera, tipa de sangassa i gangrena, i femta i infecció. I per què romandria en acabat tan satisfet d'una feina tan mal feta? Car fotéssim un cop d'ull, i un cop de raó, i no fotéssim. Un univers mal fotut a collons, inepte per tots cantons, fet a la biorxa, una calamitat. Pèrdua rere pèrdua, i rere pèrdua, pèrdua. Cap de tots els possibles universos de tan malcardat! Galdós! Quin paperot! Vergonya, recony!

Tanmateix, tornéssim al llibret. On… Tu (el cervell qui ets) molt convenientment convertit, no solament en "déu", ans àdhuc en sola entitat pensant, tot això, cal reconèixer-ho, és molt més fàcil de creure, en efecte…

Tret que amb això què en trec? Amb això no vaig enlloc, com amb l'estúpida idea dels déus creadors. Res no explica re. Atzucac. I ara, posem que amb el meu suïcidi… Què? Amb el meu suïcidi l'univers sencer a fer la mà? Tot desapareix? L'univers es fon? Ho he fotut tot a rodar? Doncs sí que soc poc de fiar! Ai, ruquet! Quin panorama! I tu quin capdetrons! Malagraït! Tant que no m'heu fet riure i gaudir! Tan distret i encantat que no em volíeu de trast en trast, equànime espectador qui nogensmenys amb irrellevant

aplom prou se n’està d’aplaudiments, tot i que sovint l’aplaudiment (no us n’anguniegeu) prou va per dins! En fi, tant que no m’hi esplaiava, collons; desagraït, ja ho he dit. I ara despatxant barrim-barram totdéu i tota cosa al no re infinit! Tracteu-me a baqueta, prou m’ho he merescut!

Per això llegia i vantava els llibres? Per a esborrar-ho tot de cop? Per això amava tant la literatura, més que no pas la musica simfònica, més àdhuc que l’òpera completa que de cops són els films? Per això m’armava amb mots tota la vida contra l’angoixa? Contra l’angúnia i l’agonia, i contra la temptació de beure’m el senderi amb qualsevol fotesa? Per això? Pobrissons, per això, mos inermes, indefensos, titelles...!

Sí ves. Què vols? Si més no, com vinc dient, en trec idees noves. I al capdavall cap ni una de tan tocada del bolet com les adotzenades de la ignara, gens llegida, en llur perillosa estupiditat tanmateix tan divertida, plebs.

Cert que la molt enraonada idea del Boltzmann, tots els solipsistes ja ens hi havíem (esborronadament) perdut. Sobretot quan a la vida sembla que hi ha sort, i cal per tant vigilar molt més, car no pot pas durar. I les malastrugances són a l’aguait, urpes i ullals prests. Tant se val. Tanmateix, tot dit i fet, eh que sí? Sempre afalaga un ou veure que cervells més vius que no el teu també en la rebeca qüestió hi rumiaven. Ep, per això així mateix serveix llegir. Si més no. Un altre petit consol.

Soc bastant adust i malparit
Astruc, astut, auster
I prou em cal de més a més
L’amorosiment, la carícia
La mà dolça de la literatura.

Soc el saurí, no pas el saurí taral·lirot qui cerca ximpletament deus, aiguaneixos, fonts, ans el qui sap trobar, als llibres, la bona teca que li cal i el satisfà.

Sense llibres intel·ligents
Se t'estronca la deu, i et fas fotre
Et fas fotre fins que la deu no es torni
(Si li plau) a omplir
De fulls claferts d'idees.

Com en els dibuixos d'en Cazà, és cert que un cony pot ésser un llibre — bo o dolent — tancat, ajustat o obert de bat a bat — el que cal és saber llegir'l; i això pren massa estona, i te n'adones que la majoria de vegades, si doncs no totes, és, en acabat, llibret fet i fet tot fat.

Un llibre de veritat, en canvi, sempre bat el llibre d'un cony qualsevol. No ens enganyéssim.

Segur que vaig d'allò més lluny d'osques, mes diguem-ne que em sembla recordar (inexhauribles, les sobtades memòries, vingudes a rampells, corruptes i escorregudes com corrípies, se t'espargeixen pel cervell), crec recordar, dic, que les dríades eren tríbades qui, simbiòtiques, col·laboratives, com els líquens, s'entrecardaven intermitents per tot el bosc. I que, al mateix temps, a tornajornals, els druides eren tots del ram de l'aigua, com els tothora ben culivats fontaners.

Pel fet que no n'estic segur, cal allargar la mà vers la biblioteca i triar el bon llibre, que t'ho certifiqui o et tregui de mal viarany.

Per això serveix, per això, per a ésser una miqueta menys talòs.

T’erraves de volum? No hi fa re. És així com descobreixes les fonts, saurí enlluernat qui a les palpentes no vas, carranquejant, tentinejant, extraviat.

Per exemple, a cop de full, ep, què! Què!

De sobte tot es capgirava. Ja no saps on pares ni raus. Et roda el cap? Si el cap et roda, tot roda, tot se’n va a rodar.

Oi que passaves d’ésser la darrera merdeta de l’incomprensible batibull universal a ésser’n exclusivament tu el creador? Havies ensopegat en Hume dient (parlem-ne!) (una altra de les seues perles de saviesa!) quelcom com ara que: «Als ulls de l’univers, un home i una ostra valen el mateix: No re, o amb prou feines el que val un gra de sorra.» Et venen a l’esment la morsa i el fuster plorant i sanglotant pel pilot d’ostres qui es cruspeixen. Plorant com els homes ploren per la vida de llurs contemporanis, inútil gest.

Tant se val. La qüestió: Fotrem goig, car... Com ho compares? El savi Hume i el savi Boltzmann, llurs lliçons divergents, ca? I tu com més savi, més ruc. I viceversa.

No érets pas tu el creador d’un univers idiota? Idiota, mes únic, vós! L’únic. Tot el que hi ha de debò. Acana. I fes-te fotre. Enveja. Tot ficat al teu caparró, ei, ben afetgegat. Ton caparró ho és tot. Oidà, aür, etcètera.

Cert, som-hi. Ho érets. Érets doncs tot l’univers. I ara? La darrera merdeta del que molt efímerament pertot no hi ha? Renoi, quina remoció, quin defenestrament! Em sembla que per aquest cantó tampoc no ens n’aclarirem mai. Mai no en traurem l’aigua neta. N’acabàvem amb vertigen i tot. Sense remei.

I al capdavall (el mateix atzucac de sempre!) d’on surt aquest cervell tan bèstia i ignorant? Creador únic de tot, i nogensmenys amb llocs i indrets ignots a balquena. Per què? Perquè fet i fet no és sinó un cervell molt ruc, tan ruc que s’empatolla sol.

Potser ja llegies prou per avui. Pleguem?

(...)

(*Xàldigues i boïgues d’esduïda foguera*.)

Si fos ja despulla, s’hi ficava: Gran foguera de totes les notes que no li han cabudes a sos cabuts escrits.

(...)

Fallida l’autoimmolació, no pas escalivat, només socarrimat, es puneix llavors esporgant els bocins hilarants de les seues notes ara pseudo-pòstumes de suïcidi; ara esdevingudes fades i sense cap interès les immola reeixidament.

(...)

A despit de les escasses probabilitats, la cosa només *semblava* haver acabada.

I ara, a desgrat de la comprensible desídia, tot tornava a començar.

(...)